

C:\Users\Plazma\Desktop\308\King_Stephen-Beznaděj.pdb

PDB Name: Stephen King-Beznaděj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

STEPHEN KING
BEZNADĚJ

CARTHERU WITHEYOVI

Krajina jeho poezie byla stále pouští...

Salman Rushdie
SATANSKÉ VERŠE

PODĚKOVÁNÍ

Patří zejména čtyřem lidem: Richi Haslerovi z Důlní společnosti Magma; Williamu Winstonovi, episkopálnímu pastorevi; Chucku Verrillovi, mému dlouholetému (a trpícímu, jak by asi dodal) vydavateli; Tabith Ringové, mé manželce a nejostřejšímu kritikovi. Zbytek už znáš, Stálý čtenáři, tak to dopovíme společně, ano? Za to, co je dobře, děkuji jim, za to, co je špatně, můžu já.

S. K.

ČÁST I

Silnice 50:
V domě vlka,
v domě škorpióna

KAPITOLA I

1

„Fuj! Kristepane! To je hnus!“

„Co je, Mary, co se děje?“

„Copak jsi to neviděl?“

„Co jsem měl vidět?“

Podívala se na něj a on si v prudkém pouštním slunci všiml, že nějak pobledla, jenom na tvářích a na čele, kde ji ani opalovací krém s vysokým číslem faktoru nedokázal úplně ochránit, jí zůstaly stopy zarudnutí. Měla velmi světlou pleť a lehce se spálila.

„Na té značce. S omezením rychlosti.“

„Co s ní bylo?“

„Byla na ní mrtvá kočka, Petře! Přibitá nebo přilepená nebo co.“ Dupl na brzdový pedál. Mary ho okamžitě popadla za rameno, „Ať tě ani nenapadne se vrátet.“

„Ale –“

„Ale co? Chceš si ji vyfotit? V žádném případě, José. Jestli se na ni budu muset podívat ještě jednou, pozvracím se.“

„Byla ta kočka bílá?“ Ve zpětném zrcátku viděl značku ze zadu – asi tu s omezením rychlosti, o které mluvila – ale nic víc. A když ji míjeli, díval se jiným směrem, na jakési ptáky, kteří letěli k nejbližšímu klínu hor. Přísné dodržování pravidla, že řidič věnuje pozornost pouze dění na vozovce, se tu nedalo brát doslova; Nevada nazývala tento úsek silnice číslo 50 „Nejopuštěnější trasou v Americe“, a podle názoru Petra Jacksona dokonale názvu odpovídala. Byl ovšem z New Yorku a uznával, že třeba začíná trpět kumulativní přestrašeností. Pouštní úzkosti, strachem z volného prostoru nebo něčím takovým.

„Ne, byla mourovatá,“ řekla. „Co na tom záleží?“

„Myslel jsem, že jsou tady v poušti třeba satanisté,“ prohodil. „Tady by se to mělo hemžit různými pochybnými týpký, přece to říkala Marielle, ne?“

„Použila výraz ‚svěráz‘,“ upřesnila Mary. „Střední Nevada je plná svěrázných lidí.“ Tak nějak to povídala. Gary tvrdil

skoro totéž. Ale co jsme přešli hranice Kalifornie, neviděli jsme vůbec nikoho –“

„No, ve Fallon –“

„Pumpy nepočítám,“ přerušila ho. „Ale i tam ti lidé...“ Vyslala k němu divný, bezmocný pohled, který u ní v poslední době už skoro nevidal, i když řadu měsíců po potratu byl dost běžný. „Proč žijí zrovna tady, Petře? Chápu ještě tak Vegas a Reno... třeba i Winnemuccu a Wendover...“

„Lidi, kteří tam jezdí z Utahu hrát, mu říkají Wendover Ober,“ zasmál se Petr. „Říkal mi to Gary.“

Nevšímalá si ho. „Ale zbytek státu... ti lidi, kteří tu žijí, proč sem přišli a proč tu zůstávají? Já vím, že jsem se narodila a vyrůstala v New Yorku, takže to asi nemůžu chápat, ale –“

„Víš určitě, že to nebyla bílá kočka? Nebo černá?“ Mrkl znovu do zpětného zrcátka, ale při sto kilometrech za hodinu se už dopravní značka ztratila na pozadí písku, trnitého křoví a jednotvárně hnědého úpatí kopců. Objevilo se však za nimi další auto; zahlédl záblesk, jak se horké slunce odrazilo od čelního skla. Asi mílí za nimi. Možná dvě.

„Ne, mourovatá, už jsem ti říkala. Odpověz mi. Co jsou daňoví poplatníci ve střední Nevadě zač a co se jim zde nabízí?“

Pokrčil rameny. „Zase tolik daňových poplatníků tu není. Největší město na silnici číslo 50 je Fallon, žijí v něm hlavně farmáři. V průvodci stojí, že tu postavili přehradu, takže můžou zavlažovat. Většinou se tu pěstují cukrové melouny. A mám dojem, že je tu poblíž vojenská základna. Věděla jsi, že ve Fallonu byla zastávka Pony Expressu?“

„Já bych odjela,“ řekla. „Sebrala bych si svoje melouny a už bych mazala.“

Pravou rukou ji letmo pohládl po levém prsu. „To jsou moc pěkné melouny, madam.“

„Díky. Jenomže Fallon nestačí. V žádném státě, kde kolem není vidět žádné stavení nebo aspoň strom a kde se přibíjejí kočky na dopravní značky, tam bych nevydržela ani minutu.“

„No, je to jiným pásmem vnímání,“ řekl opatrně. Někdy nedokázal rozlišit, kdy Mary mluví vážně a kdy si jenom ulevuje, a toto byl ten případ. „Jsi člověk, který vyrůstal v městském prostředí, a poušť je prostě mimo tvoje pásmo, nic víc. Moje pásmo je taky jinde, když už jsme u toho. Mě stačí vystrašit už jenom to nebe. Co jsme ráno vyjeli, cítím, jak se na mě shora tlačí.“

„Já taky. Je ho prostě strašně moc.“

„Lituješ, že jedeme tudy?“ Pohlédl do zpětného zrcátka a uviděl, že vozidlo za nimi se přiblížilo. Nebyl to nákladák, jaké potkávali za Fallonem (a všechny mířily opačným směrem, na západ), ale osobní auto. A pořádně si to hasilo.

Mary chvíli přemýšlela, pak zavrtěla hlavou. „Nelituju. Ráda jsem zase viděla Garyho a Marielle, a jezero Tahoe –“

„Bylo nádherné, že?“

„Neuvěřitelné. Dokonce i tohle...“ Mary se podívala oknem ven. „Nepostrádá to jistou krásu, to neříkám. A asi si to budu pamatovat celý život. Ale...“

„...naskakuje z toho husí kůže,“ dokončil. „Aspoň pokud je člověk z New Yorku.“

„To máš sakra pravdu,“ řekla. „Městská zóna vnímání. A i kdybychom jeli po dálnici I-80, pořád je to poušť.“

„Jo. Vítr tu akorát honí chomáče suchého laskavce.“ Znovu se podíval do zrcátka, ve slunci se zableskla skla brýlí, které nosil při řízení. Auto, jež je dohánělo, bylo policejní, a jelo aspoň stotřicítkou. Petr uhnul co nejbliž ke krajnici, až kola na pravé straně začala drncat po štěrkou a odhazovat prach.

„Petře? Co děláš?“

Další pohled do zrcátka. Velký chromovaný chladič se rychle blížil a obdélníkový odraz slunce byl tak prudký, že Petr musel přimhouřit oči... ale všiml si, že auto je bílé, což znamenalo, že nejde o státní policii.

„Dělám se nejmenším na celém světě,“ řekl Petr. „Maličkým nenápadným zvířátkem. Za námi jede policajt a má naspěch. Možná že honí toho –“

Policejní auto se přehnal kolem, až se acura, vůz, který patřil Petrově sestře, ve vzduchovém nárazu rozhoupala. Auto bylo opravdu bílé a zaprášené od klik u dveří až po kola. Na boku byl znak, ale auto zmizelo tak rychle, že si ho Petr sotva stačil všimnout.

„– toho chlapa, který přibil tu kočku na dopravní značku,“ dokončil Petr.

„Proč jede tak rychle a nemá přitom zapnutý maják?“

„Kvůli komu by ho zapínal?“

„No,“ znovu se na něj tak divně podívala, „třeba kvůli nám.“

Nadechl se k odpovědi, ale pak ústa zase zavřel. Měla pravdu. Ten policajt je musel vidět nejméně stejně dlouho, jako ho viděli oni, možná déle, tak proč potom nezapnul světla a maják, byť jen pro jistotu? Petr měl samozřejmě dost rozumu na to, aby policistovi uhnul, jak to jen šlo, ale stejně –

U policejního auta se najednou rozsvítila brzdová světla. Petr bez přemýšlení také dupl na brzdy, i když už předtím zpomalil na devadesát a policejní auto bylo dost daleko před nimi, takže nemohlo dojít ke srážce. Potom policejní auto zajelo do druhého pruhu.

„Co to dělá?“ zeptala se Mary.

„Fakt nevím.“

Jenže věděl: policista zpomaloval. Z raketové stotřicítky nebo stočtyřicítky zpomalil na sedmdesát. Petr se zamračil, nechtěl ho dojet, i když nevěděl proč, a proto zpomalil také. Ručička na tachometru Deirdřina auta klesla k šedesátce.

„Petře?“ ozvala se Mary polekaně. „Petře, mně se to nelíbí.“

„Nic se neděje,“ řekl, ale bylo to tak? Hleděl na policejní auto, které se před nimi už vyložené ploužilo, a uvažoval. Snažil se zahlédnout, kdo sedí za volantem, ale nic neviděl. Zadní okno bylo zanesené pouštním prachem.

Brzdová světla, také zaprášená, krátce blikla a auto zpomalilo ještě víc. Teď jelo nejvýš padesátkou. Chomáč pouštního laskavce se vkutálel na silnici a radiálky policejního auta ho rozdrtily. Zůstal za autem jako rozplácnuté hnízdo zlámaných prstů, jak Petru Jacksonovi připadalo. Najednou se vylekal, vlastně se ho skoro zmocnila hrůza, ale

pořád neměl nejmenší ponětí proč.

Protože Nevada je plná svérázných lidí říkala Marielle a Gary souhlasil, a takhle se svérázní lidé chovají. Jedním slovem pitomě.

To byly samozřejmě žvásty, tohle nebylo nic pitomého, aspoň nijak zvlášť, ale stejně –

Brzdová světla policejního auta ještě jednou zablikala. Petr zareagoval tím, že také šlápl na brzdu, aniž by jen vteřinu přemýšlel nad tím, co dělá, a pak se podíval na tachometr a viděl, že ručička klesla na pětatřicítku.

„Co chce, Petře?“

„Teď už to bylo celkem jasné.“

„Chce se znovu dostat za nás.“

„Proč?“

„To nevím.“

„Proč prostě nezajede ke krajnici a nenechá nás projet, jestli nás chce pustit?“

„To taky nevím.“

„Co budeme –“

„Samozřejmě pojedeme dál.“ A potom, naprosto bezdůvodně, dodal: „Nakonec my jsme tu pitomou kočku ke značce nepřiblí.“

Šlápl na plyn a okamžitě začal zaprášený vůz, který se teď ploužil nanejvýš patnáctikilometrovou rychlostí, dohánět.

Mary ho popadla za rukáv modré košile tak prudce, že cítil přes látku její krátké nehty. „Ne, nedělej to.“

„Mary, nemám zrovna moc na vybranou.“

Ale taková diskuse už stejně neměla smysl, protože už při řeči auto předjížděl. Deirdřina acura se dostala po bok uprášenému bílému caprici, pak ho minula. Petr se podíval do obou bočních skel, ale viděl jen velmi málo. Obrys velké postavy, mužské postavy, to bylo asi tak všechno. Plus pocit, že řidič policejního vozu se na něj také dívá.

Petr pohlédl na znak na dvířkách u spolujezdce. Teď měl čas si přečíst nápis: POLICEJNÍ OBVOD MĚSTA BEZNADEJ, stálo zlatými písmeny pod městským znakem, ve kterém si podával ruku horník s jezdcem.

Beznaděj, pomyslel si. To zní povzbudivě.

Jakmile auto předjel, policista se znovu zařadil za něj a zrychloval, tak aby se držel acuře na nárazníku. Takhle jeli asi třicet nebo čtyřicet vteřin (Petrovi to však připadalo mnohem déle). Potom se na střeše caprice rozsvítily modré majáky. Petrovi kleslo srdce, ale nijak ho to nepřekvapilo. Vůbec ne.

2

Mary se ho pořád držela, a když Petr zabočil ke krajnici, znovu mu zařala prsty do ramene.

„Co to děláš? Petře, co to děláš?“

„Zastavuju. Rozsvítit světla a dojíždí mě.“

„Nelíbí se mi to.“ Mary se nervózně rozhlédla. Nebylo tu však nic k vidění, jenom poušť, úpatí kopců a míle modrého nebe. „Co jsme provedli?“

„Nejspíš překročili rychlost.“ Díval se do bočního zrcátka. Nad slovy POZOR PŘEKÁŽKY MOHOU BÝT BLÍŽ, NEŽ SE ZDÁ pozoroval, jak se rozléta zaprášená bílá dvířka u řidiče. Švihem se vynořila noha v khaki. Noha byla obrovská. Když muž, kterému patřila a který za ní následoval, zabouchl dveře vozu a posadil si na hlavu klobouk (Petra napadlo, proč ho v autě nenosí: nevešel by se pod střechem), otočila se Mary, aby se taky podívala. Spadla jí brada.

„Pane Bože, je obrovský jako fotbalista!“

„To nejmenší,“ řekl Petr. V duchu zhruba vypočítal, že pokud je střecha auta asi metr padesát od země, potom policista, který se přibližoval k Deidřině acuře, musí být nejméně sto devadesát pět centimetrů vysoký. A určitě měl sto třicet kilo. Možná sto padesát.

Mary pustila Petra a přimáčkla se ke svým dveřím, co nejdál od blížícího se obra. Policista měl na jednom boku pistoli velikou stejně jako zbytek, ale ruce měl prázdné – žádný blok, žádná sbírka předpisů. Petrovi se to nelíbilo. Nevěděl, co to znamená, ale nelíbilo se mu to. Za celou svou řidičskou kariéru, která obnášela čtyři pokuty za překročení rychlosti v mladistvém věku a jednou za pití (po vánočním večírku na fakultě před třemi lety), se k němu ani jeden policista nepřiblížoval s prázdnými rukama, a Petrovi se to rozhodně nelíbilo. Srdeční tep, už tak rychlejší než normálně, se zrychlil ještě víc. Srdce mu sice ještě nebouchalo jako zvon, aspoň zatím, ale Petr cítil, že by bouchat mohlo. Že by je úplně klidně mohl najednou cítit až v krku.

Blbneš, to přece víš, ne? nabádal se v duchu. Překročení povolené rychlosti, nic víc, obyčejná pokuta. Omezená rychlost je sice vtip a všichni vědí, že je to jenom vtip, ale tenhle chlap má asi určitou kvótu, kterou musí splnit. A když dojde na pokuty, přespolní jsou ti správní hejlové. To taky víš. Takže... jak se jmenuje to staré album od Van Halen? Sežerte je s úsměvem?

Policista se zastavil vedle Petrova okénka, přezka opasku typu Sam Browne s překřížením na hrudi se ocitla v úrovni Petrových očí. Policista se nesklonil, jen zvedl pěst (Petrovi připadala velká jako rodinné balení konzervované šunky) a trochu s ní zakroužil.

Petr si sundal kulaté brýle bez obrouček, zastrčil je do kapsy a stáhl okénko. Uvědomoval si, že Mary na vedlejším sedadle rychle oddechuje. Jako by skákala přes švihadlo nebo se třeba milovala.

Policista pomalu, plynule a hluboce poděpl, takže se jeho velikánský a bezvýrazný obličej ocitl v zorném poli Jacksonových. Přes čelo mu ležel stín, vrhaný tuhým okrajem traperského klobouku. Pleť měl nepříjemně růžovou, Petra napadlo, že ten chlap je sice velký, ale se sluncem si neporadí o nic líp než Mary. Oči měl světle šedé, přímé, ale nebylo v nich ani stopy po nějakém citu. Petr aspoň žádnou nepostřehl. Cosi ho však praštilo přes nos. Nejspíš Old Spice.

Policista na něj krátce pohlédl a pak už pohledem klouzal po vnitřku acury, nejdřív obhlédl Mary (typ americké

manželky, běloška, pěkná tvář, dobrá postava, málo najeto, žádné viditelné jizvy), potom se podíval na fotoaparáty, tašky a odpadky na zadním sedadle. Odpadků ještě neměli mnoho; odjeli z Oregonu teprve před třemi dny, a z toho den a půl strávili u Garyho a Marielle Soderonových, kde poslouchali staré desky a mluvili o starých časech.

Policistovy oči se zastavily na vytaženém popelníku. Petr si domyslel, že policajti hledá nedopalky marihuany, čenichá, jestli se ve vzduchu nevznášá aroma marjanky nebo hašiše, a trochu se mu ulevilo. Jointa neměl skoro patnáct let a kokain nikdy nezkoušel, a pítí skoro nechal po té výstraze po vánočním večírku. Vůně cizího konopí občas na rockovém koncertě, to byla v těchto dnech jeho nejtěsnější zkušenost s drogami, a Mary se s nimi nenamáhala vůbec – občas sama sebe nazývala „drogovou pannou“. Ve vytaženém popelníku bylo jen pár zmuchlaných obalů od ovocných žvýkaček a na zadním sedadle nebyly žádné otevřené pivní plechovky nebo láhve od vína.

„Pane policisto, já vím, že jsem jel trochu rychle –“

„Hodil jste cihlu na pedál, co?“ zeptal se policista příjemně. „Pane jo! Ukázal byste mi řidičský a technický průkaz, pane řidiči?“

„Jistě.“ Petr vytáhl ze zadní kapsy peněženku. „To auto ale není moje. Patří mé sestře. Vezeme jí ho zpátky do New Yorku. Z Oregonu. Byla v Reedu. Na vysoké v Reedu, v Portlandu.“

Uvědomil si, že blábolí, ale nedokázal s tím nic dělat. Bylo zvláštní, jak vás policajti dokážou dokopat k takovému slovnímu průjmu, jako byste vezli v kufru rozčtvrcenou mrtvolu nebo unesené děcko. Vzpomněl si, že totéž se mu stalo, když ho zastavil policista na obchvatu na Long Islandu po tom vánočním večírku, Petr tehdy mlel úplně stejně, bla-bla-bla, a ten policista celou dobu nic neříkal, nejdřív si zúřadoval papíry a potom zkontroloval obsah soupravy s malým modrým plastovým analyzátozem dechu.

„Mary? Vytáhla bys techničák z přihrádky na rukavice? Má takový umělohmotný obal, je u něj i pojistka.“

Nejdřív se nepohnula. Viděl ji koutkem oka, jak tam nehybně sedí, zatímco on otevíral peněženku a začal hledat řidičák. Měl by tam přece být, v jednom tom oddělení se slídivým okénkem hned před přihrádkou na bankovky, nemohl ho přehlédnout, jenže řidičák tam nebyl.

„Mary?“ zeptal se znovu už trochu netrpělivě a znovu trochu vystrašeně. Co když ten pitomý řidičák někde ztratil? Třeba mu upadl na zem u Garyho, když předával krámy (vždycky se zdá, že v kapsách nosíte spoustu krámů, když cestujete) z jedněch džínů do druhých? Samozřejmě se to nestalo, ale copak by nebylo prostě typické, kdyby –

„Můžeš mi trochu pomoci, Mary? Najdeš ten pitomý techničák? Prosím tě?“

„Co? Jistě, hned.“

Předklonila se jako nějaké staré, zrezavělé zařízení, probuzené k životu nečekaným elektrickým impulsem, a otevřela přihrádku na rukavice. Začala se v ní přehrabovat a chvílemi něco vytáhla (nedojezený balíček jídla, magnetofonovou kazetu, která v Deirdřině přehrávači utrpěla potrat, mapu Kalifornie), aby se dostala až dozadu. Petr viděl na jejím levém spánku drobné krupičky potu. Pírka krátkých černých vlasů měla potem vlhké, i když ventilátor klimatizace jí foukal chladný vzduch přímo do obličeje.

„Nemůžu ho –“ začala, ale vzápětí se ozvala se zřetelnou úlevou: „Á, tady je.“

Petr zároveň pohlédl do přihrádky v peněžence, kde měl navštívenky, a uviděl svůj řidičák. Nevzpomínal si, že ho tam dával – proč by to kristepane dělal? – ale byl tam. Na fotografii vypadal nikoli jako asistent katedry angličtiny na Newyorské univerzitě, ale jako nezaměstnaný pomocný dělník (nebo třeba masový vrah). Přesto to byl on, nepochybně on, a Petr cítil, jak se mu zvedá nálada. Měli svoje papíry, Bůh byl na nebesích, všechno na světě bylo v pořádku.

A kromě toho, pomyslel si a podal policistovi průkaz, nejsme přece v Albánii. Možná nejsme ve své zóně vnímání, ale rozhodně nejsme v Albánii.

„Petře?“

Otočil se, vzal si obálku, kterou mu Mary podávala, a mrkl na ni. Pokusila se mu oplatit také úsměvem, ale moc to nevyšlo. Poryv větru mrskl pískem o bok auta. Drobná zrnka zapíchlá Petra do tváře a on přivřel oči. Najednou chtěl být nejméně dva tisíce mil daleko od Nevady. Jedno kterým směrem.

Vzal Deirdřin technický průkaz a podal ho policistovi, ale ten se ještě díval do řidičáku.

„Vidím, že jste dárcem orgánů,“ řekl policista, aniž zvedl oči. „Opravdu si myslíte, že je to moudré?“

Petr upadl do rozpaků. „No, já...“

„To je technický průkaz, pane řidiči?“ zeptal se policista úsečně. Teď hleděl na kanárkově žlutý list papíru.

„Ano.“

„Laskavě mi ho podejte.“

Petr mu ho okénkem podal. Policista, stále dřepící na slunci jako Indián, držel Petrův řidičák v jedné ruce a Deirdřin technický průkaz v druhé. Díval se z jednoho na druhý hodně dlouho, jak se zdálo. Petr ucítil na stehně lehký tlak a málem nadskočil, než si uvědomil, že je to ruka Mary. Uchopil ji a její prsty mu okamžitě obemkly dlaň.

„Vaše sestra?“ řekl policista konečně. Podíval se na ně světle šedýma očima.

„Ano –“

„Jmenuje se Finneyová. Vy jste Jackson.“

„Deirdra byla jeden rok vdaná, mezi střední školou a vysokou,“ řekla Mary. Měla pevný, příjemný a nebojácný hlas. Petr by tomu hlasu beze všeho věřil, kdyby mu tak nemačkala ruku. „Ponechala si manželovo příjmení. To je všechno.“

„Tak jeden rok, hmmm? Mezi střední školou a vysokou. Vdaná. Tek!“

Hlavu stále skláněl k dokumentům. Petr viděl, jak se dýnko traperského klobouku houpe sem a tam; policista se znovu pustil do zkoumání průkazů.

Pocit úlevy Petra opouštěl.

„Mezi střední školou a vysokou,“ opakoval policista, hlavu schýlenou, rozlehlý obličej skloněný, a Petr ho v duchu

slyšel říkat: Vidím, že jste dárcem orgánů. Opravdu si myslíte, že je to moudré? Tek!

Policista vzhledl. „Vystoupil byste laskavě z auta, pane Jacksone?“

Mary zařala prsty, až se nehty zabořila Petrovi do hřbetu ruky, ale on žádné štípání necítil. Najednou se mu scvrkly vnitřnosti a žaludek se mu roztrásl hrůzou, a měl pocit, že je znovu děckem, zmateným děckem, které ví jenom to, že cosi provedlo.

„Co –“ začal.

Policista z hlídkového vozu města Beznaděj vstal. Bylo to jako dívat se na stoupající nákladní výtah. Zmizela hlava, potom košile s rozhalenkou a zářivým odznakem, potom šikmý popruh opasku Sama Browna. Nakonec se Petr znovu díval na těžkou přezku, pistoli a záhyb látky barvy khaki na poklopci.

To, co teď shora zaznělo, nebyla otázka. „Vystupte si z auta, pane Jacksone.“

3

Petr zatáhl za kliku a policista ustoupil, aby Petr mohl otevřít. Výhled na policistovu hlavu zakrývala střecha acury. Mary zmáčkla Petrovi ruku jako nikdy v životě a Petr se otočil a podíval se na ni. Spálené skvrny na tvářích a čele vystoupily ještě jasněji, protože Mary skoro zesinala. Oči měla rozšířené.

Nevystupuj z auta, naznačovala nehlasně.

Musím, odpověděl jí stejným způsobem, a položil chodilo na asfalt silnice číslo 50. Mary se k němu chvilku tiskla, prsty propletené s jeho prsty, a potom se Petr vymanil a vystoupil docela, až stanul na nohou, které mu připadaly podivně vzdálené. Policista na něj shlížel shora. Dva metry, pomyslel si Petr. Určitě. A najednou uviděl rychlý sled událostí, jako když běží zvýšenou rychlostí filmový klip: obrovský policajt vytáhne bouchačku a zmáčkne spoušť, až rozprskne vzdělaný mozek Petra Jacksona po střeše acury do lepkavého vějíře, potom vyškubne Mary z auta, sklopí ji obličejem ke kapotě zavřeného kufru a přímo u té silnice ji v palčivém pouštním slunci znásilní, traperský klobouk stále pevně nasazený, a při tom řve Chcete darovat orgán, paničko? Tu máte! Tu máte! a bude přirážet.

„Oč jde, pane?“ zeptal se Petr, v ústech a krku měl najednou sucho, „Myslím, že mám právo to vědět.“

„Přejděte si dozadu k autu, pane Jacksone.“

Policista se otočil a šel k zadku acury, ani se neobtěžoval přesvědčit se, jestli Petr poslechne, Petr však poslechl a vykročil na nohou, které mu stále připadaly, jako by svůj sensorický vstup předávaly nějakou formou telekomunikace.

Policista se zastavil vedle kufru. Když k němu Petr došel, policista kamsi ukázal velkým prstem. Petr sledoval směr a uviděl, že Deirdřino auto nemá vzadu poznávací značku – na místě, kde značka bývala, byl jen o něco čistší obdélník.

„Ale sakra!“ zaklel Petr, a měl pořádný vztek a strach, ale zároveň se mu ulevilo. Nakonec to všechno přece jenom mělo nějaký smysl. Díky Bohu. Otočil se k předku auta a nijak ho nepřekvapilo, když si všiml, že dvířka u řidiče jsou zavřená. Mary je zavřela. Tahle... událost... příhoda... nebo co to bylo... ho tak pohltila, že ani neslyšel bouchnutí.

„Mary! Hej, Mary!“

Vystrčila z okénka u řidiče spálenou, napjatou tvář, a ohlédla se po něm.

„Jenom nám upadla značka!“ zavolal a skoro se smál.

„Cože?“

„Neupadla,“ řekl policista z Beznaděje. Znovu si dřep – opět tím klidným, pomalým, pružným pohybem – a hmátl pod nárazník. Šmátral chvíli po opačné straně nárazníku, kde byla značka, a sedé oči upíral k obzoru. Petra zaplavil přízračný pocit, že ho zná: zastavil je pan Marlboro.

„Á!“ ozval se policista. Znovu se naroval. Ruka, kterou pátral, se volně svírala v pěst. Natáhl ruku k Petrovi a otevřel ji. Na dlani ležel (a na té růžové rozloze vypadal nepatrně) kus ušpiněného šroubu. Čistotou svítil jen na jednom místě, totiž tam, kde ho kdosi upiloval.

Petr se na něj podíval, potom se podíval na policistu. „Nechápu to.“

„Zastavovali jste ve Fallonu?“

„Ne.“

Ozvalo se vrznutí, Maryiny dveře se otevřely, potom se ozvalo bouchnutí, jak dveře za sebou zavřela, pak uslyšel šoupání tenisek po pískové krajnici, jak šla Mary k nim.

„Ale zastavovali,“ ozvala se. Podívala se na úlomek kovu ve velké dlani (Deirdřin techničák a Petrův řidičák vězely stále v druhé ruce policisty), potom zvedla oči k jeho obličejí. Už nevypadala vystrašeně – aspoň ne tolik – a Petr byl rád. Nadával si do paranoidních idiotů, ale člověk musí uznat, že toto konkrétní blízké setkání policejního druhu mělo své

(opravdu si myslíte, že je to moudré)

zvláštní aspekty.

„U pumpy, Petře, pamatuješ? Benzín jsme nepotřebovali, říkal jsi, že ho můžeme vzít v Ely, ale koupili jsme si limonádu, abychom se nemuseli cítit provinile, když jsme tam chtěli na záchod.“ Podívala se na policistu a pokusila se o úsměv. Musela se zaklonit, aby mu viděla do tváře. Petrovi připadala jako malá holčička, která chce vyloudit z tatínka úsměv, když se tatínek vrátil z kanceláře a má za sebou špatný den. „Záchody byly velmi čisté.“

Přikývl. „Zastavovali jste u Rychlé pumpy nebo u Berkova Conoka?“

Nejistě se podívala po Petrovi. Zvedl dlaně do výše ramenou. „Nepamatuji se,“ řekl. „Sakra, málem jsem zapomněl, že jsme tam vůbec zastavovali.“

Policista hodil zbytečný kus šroubku přes rameno do pouště, kde bude nerušeně ležet milión let, dokud neupoutá zrak nějakého zvědavého ptáka. „Ale vsadím se, že si vzpomenete na kluky, kteří se tam potloukali. Většinou to byli odrostlejší kluci. Jeden nebo dva jsou možná už moc staří, aby se jim dalo říkat kluci. Nejmladší měli skateboardy nebo kolečkové brusle.“

Petr přikývl. Vzpomněl si, že se ho Mary ptala, proč tam ti lidé jsou – proč přijeli a proč zůstali.

„Tak to byla Rychlá pumpa.“ Petr se podíval, jestli má policista na kapse u košile jmenovku, ale neměl. Takže zatím zůstává neznámým panem policistou. Takovým, který vypadá jako pan Marlboro z reklam v časopisech. „Alfie Berk už se jich zbavil. Vykopal je pryč. Jsou to zbabělí parchanti.“

Mary naklonila hlavu a Petrovi se chvilku zdálo, že se jí v koutcích úst usadil náznak úsměvu.

„To je nějaký místní gang?“ zeptal se Petr. Pořád nevěděl, kam hovor spěje.

„Takový, jaký můžete čekat v zapadákově, jako je Fallon,“ řekl policista. Zvedl Petrův řidičák k obličejí, podíval se na něj, podíval se na Petra, znovu ruku s řidičákem spustil. Ale nevrátil mu ho. „Většinou takový odpad. A baví se mimo jiné tím, že cizím upízlávají značky. Má to být něco jako zkouška odvahy. Nejspíš se jim to povedlo, zrovna když jste si kupovali pití nebo byli na záchodě.“

„Vý o tom víte a oni to přesto dělají?“ zeptala se Mary.

„Fallon není moje město. Málokdy se tam dostanu. Není to můj rajón.“

„Co máme dělat s tou ztracenou značkou?“ zeptal se Petr. „Je to hloupé. Auto je registrované v Oregonu, ale sestra se už odstěhovala do New Yorku. Nesnášela Reed –“

„Opravdu?“ podivil se policista. „No páni?!“

Petr cítil, jak k němu Mary stočila pohled, asi jí to připadalo legrační a chtěla se s ním podělit o své pobavení, ale jemu to nepřipadalo jako dobrý nápad. Vůbec ne.

„Řekla, že chodit tam do školy bylo jako snažit se chodit do školy uprostřed koncertu Grateful Dead,“ řekl. „Prostě odletěla do New Yorku. My s ženou jsme si mysleli, že by nemuselo být špatné vyjet si a převést jí auto do New Yorku. Deirdra si do kufru sbalila pár věcí... většinou šaty...“

Už zase blábolil a přinutil se zmlknout.

„Tak co mám dělat? Asi dost dobře nemůžeme jet přes celé Státy bez poznávací značky vzadu, že?“

Policista přešel k předku acury, počínal si velmi cílevědomě. V ruce pořád držel Petrův řidičák a kanárkově žlutý technický průkaz od Deirdry. Jeho opasek vrzal. Když došel k předku auta, založil si ruce za zády, zůstal tak stát a zamračeně na cosi dole hleděl. Petrovi připadal jako zaujatý návštěvník umělecké galerie. „Parchanti,“ řekl. „Zbabělí parchanti.“ Petr si nikdy nepomyslel, že taková slova uslyší v rozhovoru se skutečnou osobou.

Policista přešel k nim. Mary se přesunula k Petrovi, ale zdálo se, že už se nebojí. Dívala se na toho velikého muže se zájmem, nic víc.

„Značka vpředu je v pořádku,“ pravil policista. „Přendejte si ji dozadu. Tak se dostanete do New Yorku bez problémů.“

„Aha,“ řekl Petr. „Tak jo. Dobrý nápad.“

„Máte nějaký klíč a šroubovák? Já jsem si, myslím, zapomněl všechno nářadí na lavici v garáži.“ Policista se zasmál. Úsměv mu rozzářil celý obličej, oživil oči, proměnil ho v úplně jiného člověka. „Á. Tohle je vaše.“ Podal mu řidičák a technický průkaz.

„Myslím, že v kufru je nějaké nářadí,“ řekla Mary. Vypadala vesele, a stejně se cítil i Petr. Nejspíš z čiré úlevy, pomyslel si. „Viděla jsem ho, když jsem si tam dávala příruční kabelu. Mezi rezervou a blatníkem.“

„Pane, rád bych vám poděkoval,“ řekl Petr.

Veliký policista přikývl. Na Petra se však nedíval; jeho šedé oči se upíraly na hory daleko vlevo. „Dělám svou práci.“

Petr přešel k dvířkům řidiče a divil se, proč se s Mary ze začátku tak báli.

Pěkná hloupost, říkal si, když vytahoval klíčky ze zapalování. Měly na sobě přívěsek ve tvaru usměvavé tvářičky, přesně v tom pravém stylu – samozřejmě Deirdřině stylu. Pan Usměvavý (tak mu říkala) byl poznávacím znamením jeho sestry. Lepila veselé žluté tvářičky na chlopeň skoro každého dopisu, občas je nahradily zelené ksichtíky s koutky stočenými dolů a vypláznutým jazykem, pokud měla náhodou špatný den. Nebál jsem se, ne doopravdy. Ani Mary.

Pink, lež. Báł se, a Mary... u Mary moc nechybělo a byla vystrašená k smrti.

Tak jo, možná nám trochu povolily nervy, pomyslel si a cestou ke kufru našel příslušný klíček. Tak nás kvůli tomu žalujte. Pohled na Mary, stojící vedle velikého policisty, budil dojem optického klamu; hlava jí sahala sotva tam, kde jemu začínal hrudní koš.

Petr otevřel kufr. Vlevo byly Deirdřiny šaty, úhledně sbalené (a překryté plachtami, aby na ně nemohl prach ze silnice). Uprostřed, zaklíněná mezi zelené plachty a rezervní pneumatikou, stála Maryina příruční taška a jejích dva kufrů – každý měl jeden. Jenomže „pneumatika“ bylo moc honosné slovo, pomyslel si Petr. Tahle měla ještě nafukovací duši, hodila se tak akorát na dojetí k nejbližšímu servisu. Pokud měl člověk štěstí.

Podíval se mezi rezervu a boční stěnu kufru. Nic tam nebylo.

„Mary, nevidím to –“

„Tam.“ Ukázala. „Ten šedý balíček. To je ono. Zapadlo to až za pneumatiku, to je všechno.“

Mohl do mezery prostrčit ruku, ale připadalo mu lehčí prostě pneumatiku zvednout a odsunout ji. Zrovna ji opíral o zadní nárazník, když uslyšel, jak se Mary prudce nadechla. Znělo to, jako by ji někdo štípl nebo do ní dloubl.

„A hele,“ ozval se veliký policista mírně. „Copak je to?“

Mary a policista hleděli do kufru. Policista vypadal, že ho cosi zaujalo a trochu pobavilo. Mary měla vyteřštěné, zděšené oči. Rty se jí třásly. Petr se otočil a znovu se podíval do kufru, kam směřovaly jejich pohledy. V prostoru pro rezervní pneumatiku cosi bylo. Předtím to vězelo pod gumou. Chvilku buď nevěděl, co to je, nebo to nechtěl vědět, a potom se mu podbříškem znovu začal plížit ten divný pocit. Tentokrát měl dojem, že mu konečník nejen povoluje, ale přímo padá, jako by svaly, které ho obvykle drží, usnuly. Uvědomil si, že tiskne pěstí k sobě, ale i ty byly kdesi daleko, v jiném časovém pásmu. Na kratičko ho zaplavil pocit jistoty, že je to sen, musí to být sen.

Veliký policista se na něj podíval, ty světle šedé oči pořád zůstávaly podivně prázdné, potom hmátl do otvoru a vytáhl igelitku, velikou, aspoň pětikilovou, a nacpanou jakýmsi hnědozeleným senem. Horní okraj byl přeložený a

přilepený páskou. Vpředu se skvěla kulatá žlutá samolepka. Pan Usměvavý. Perfektní emblém feťáků, jako byla jeho sestra, jejichž životní dobrodružství by se dala nazvat Temnotou Ameriky s dýmku a špičkou na marjánku. Zfotovaná otěhotněla, nepochybně zfotovaná se rozhodla, že si vezme Rogera Finneye, a Petr s určitostí věděl, že z Reedu odešla (s průměrem, který radno nezmiňovat), protože se kolem vznášelo příliš mnoho fetu a ona prostě nedokázala říct ne. Jinak tomu čelit nedokázala, a Petr před odjezdem z Portlandu acuru důkladně prohledal – Deirdra tam byla schopna spíš něco zapomenout než úmyslně schovat. Podíval se pod pytle s šatstvem a Mary se probrala přímo šaty (ani jeden však nahlas nepřiznal, co hledá, i když to věděli), ale ani jednoho nenapadlo podívat se pod rezervu.

Pitomá rezerva.

Policista zmáčkl igelitku jedním obřím prstem, jako by to bylo rajče. Sáhł do kapsy a vytáhl švýcarský armádní nůž. Otevřel nejmenší čepel –

„Pane,“ řekl Petr slabě. „Pane, já nevím, jak se –“

„Pššt,“ okřikl ho veliký policista a vyřízl v igelitce tenkou škvíru.

Petr cítil, jak ho Mary tahá za rukáv. Vzal ji za ruku, tentokrát schoval její dlaň ve své. Najednou v duchu uviděl Deirdřinu bledou, pěknou tvář. Světlé vlasy, které jí pořád spadaly na ramena v přirozeně blond prstýncích. Oči, které byly pořád trochu zmatené.

Ty hloupá malá mrcho, pomyslel si. Měla bys být velmi vděčná, že tu zrovna nejsi, aby ses mi dostala do ruky.

„Pane –“ začala Mary.

Policista jen zvedl ruku, dlaní vzhůru, potom přiložil tenkou škvírku v igelitce k nosu a začíchal. Přivřel oči. Po chvílce je znovu otevřel a ruku s igelitkou spustil. Natáhl druhou ruku, dlaní nahoru. „Dejte mi klíčky, pane řidiči,“ řekl.

„Pane, můžu to vysvětlit –“

„Dejte mi klíčky.“

„Kdybyste –“

„Jste hluchý? Dejte mi klíčky.“

Zvedl hlas jen maličko, ale to stačilo, aby se Mary rozplakala. Petr, který měl pocit, že snad prožívá nějakou mimotělní zkušenost, spustil klíčky od Deirdřina auta do policistovy nastavené ruky a potom vzal manželku kolem roztresených ramenou.

„Je mi líto, lidi, ale budete muset jít se mnou,“ oznámil jim policista. Sklouzl pohledem z Petra k Mary a potom znovu k Petrovi. Při tom si Petr uvědomil, co mu na těch očích vadí. Byly světlé, jako nebe těsně před sítáním za mlhavého rána, ale zároveň byly jaksi mrtvé.

„Prosím vás,“ řekla Mary uplakaně. „To je omyl. Jeho sestra –“

„Nastupte si do auta,“ zavelel policista a ukázal na hlídkový vůz. Na střeše stále pulsovaly majáky, zářivější než jasné pouštní slunce. „A to laskavě hned, vážení Jacksonovi.“

4

U zadního sedadla nebylo skoro žádné místo pro nohy (samozřejmě, pomyslel si Petr nepřítomně, tak obrovitý chlap musí mít přední sedadlo posunutě co nejdál). Za řidičovým sedadlem ležely na podlaze hromádky papírů (opěrák sedadla byl pod policistovou vahou úplně ohnutý) a další ležely pod zadním sklem. Petr jeden zvedl – byl na něm suchý, zkrabatělý kroužek od hrnku s kafem – a uviděl, že je to protidrogový leták. Nahoře byl obrázek kluka, sedícího mezi dveřmi. Na tváři měl omámený, prázdňový výraz (vypadal vlastně jako v té chvíli Petr) a kroužek od kafe mu rámoval hlavu jako svatozář. KDO BERE, PROHRÁVÁ, stálo na letáku.

Přední a zadní část auta byla oddělena pletivem a na dveřích nebyly kliky ani ovládání oken. Petr se začal cítit jako nějaká postava z filmu (vytrvale se mu vracel na mysl Půlnoční expres), a všechny ty podrobnosti ten pocit jen posílily. Pokud byl schopen posoudit, namluvil toho zatím až moc, takže bude pro něj a Mary nejlepší, když zůstanou zticha, aspoň dokud nedojedou tam, kam je policajt veze. Byla to asi dobrá rada, ale těžko se jí dalo řídit. Petr se přistihl, že ho cosi mocně nutí policajtovi vykládat, že se stal hrozný omyl – že je asistentem na katedře angličtiny se specializací na poválečnou americkou krásnou literaturu, že nedávno uveřejnil vědecký článek nazvaný „James Dickey a nová jižní realita“ (článek vyvolal spoustu protichůdných reakcí v jistých břechťanem porostlých akademických loubích), a navíc nekouřil marjánku řadu let. Chtěl policistovi říct, že podle měřítek střední Nevady je možná trochu moc vzdělaný, ale v zásadě je pořád správný chlap.

Podíval se na Mary. Oči měla plné slz a Petr se najednou nad svými myšlenkami zastyděl – pořád jenom já, já a já. Manželka v tom byla s ním; na to by neměl zapomínat. „Petře, já se tak bojím,“ zašeptala, ale znělo to skoro jako zasténání.

Naklonil se a políbil ji na tvář. Pod rty ucítil pleť studenou jako hlína. „To bude v pořádku. To se spraví.“

„Čestné slovo?“

„Čestné slovo.“

Když je policista nechal nastoupit na zadní sedadlo svého auta, otočil se znovu k acure. Hleděl teď do kufru aspoň dvě minuty. Neprohledával ho, vůbec se nehýbal, jenom hleděl dovnitř s rukama založenýma za zády, jako uhranutý. Pak sebou trhl, jako by se najednou probral z dřímoty, zabouchl kufr acury a vrátil se ke caprici. Když nasedl, auto se nahnulo doleva a pérování unaveně, ale trochu rezignovaně vzdychlo. Opěrák sedadla se vybouřil ještě víc a Petr se zašklebil, protože ho najednou tlačila kolena.

Měla tu sedět Mary, pomyslel si, ale už bylo pozdě. Bylo pozdě na spoustu věcí.

Motor auta běžel. Policista zařadil rychlost a vyjel na silnici. Mary se otočila a dívala se, jak acura za nimi mizí. Když se znovu podívala dopředu, viděl Petr, že slzy, které jí stály v očích, už stekly na tváře.

„Prosím vás, poslouchejte mě,“ oslovila nakrátko ostříhané světlé vlasy na zátylku obrovské lebky. Policista měl klobouk sundaný a Petrovi se zdálo, že vršek jeho hlavy je sotva půl centimetru od střechy caprice. „Prosím vás, ano?“

Snažte se pochopit. To není naše auto. Aspoň tohle musíte chápat, protože jste viděl technický průkaz. Patří mé švagrové. Je to feťačka. Půlka jejích mozkových buněk –“

„Mary –“ Petr jí položil ruku na paži. Setřásla ji.

„Ne! Nemám strávit celý den odpovídáním na otázky na policejní stanici v kdovíjaké díře, možná i ve vězení, jenom protože tvoje sestra je sobecká a zapomnětlivá a... a... úplně vygumovaná!“

Petr se znovu opřel – kolena měl pořád dost přiřazená, ale říkal si, že to přežije – a zadíval se uprášeným oknem ven. Byli už asi dva nebo tři kilometry od acury a Petr zahlédl cosi vpředu, na krajnici. Nějaké vozidlo. Veliké. Možná tahač.

Mary odtrhla oči od zátylku policistovy hlavy a podívala se do zpětného zrcátka, snažila se zachytit jeho pohled. „Deirdra má vypálenou půlku mozkových buněk a ta druhá půlka je věčně na prázdninách ve Smaragdovém městě.

Technicky se tomu říká ‚spálený motor‘, určitě už jste lidi jako ona viděl, dokonce i tady. To, co jste našel pod tou rezervou, je asi droga, v tom máte pravdu, ale není to naše droga! Copak to nevidíte?“

To vozidlo před nimi, u krajnice a s uprášeným čelním sklem, otočeným směrem k Fallonovi a Carsonovi a jezeru Tahoe, nakonec nebyl tahač; byl to karavan. Žádný obří dinosaur, ale pořád ještě dost velký. Smetanové barvy, s velkým zeleným pruhem táhnoucím se po boku. Na tupém čumáku měl stejnou zelenou barvou napsáno ČTYŘI VESELÍ TULÁCI. Celé auto bylo zaprášeno a jaksi divně, nepřirozeně stočené.

Když se ke karavanu blížili, Petr uviděl divnou věc: zdálo se, že všechny pneumatiky v dohledu jsou splasklé. Měl dojem, že dvojité pneumatiky na straně spolujezdce jsou taky píchlé, i když je zahlédl jenom na zlomek vteřiny. Příliš mnoho píchlých pneumatik by vysvětlovalo ten prapodivný, šišatý dojem, který karavan vyvolával, ale jak to, že píchli tolik gum najednou? Hřebíky na silnici? Rozsypané sklo?

Podíval se na Mary, ale ta pořád upřeně hleděla do zpětného zrcátka. „Kdybychom ten sáček s marjánkou strčili pod pneumatiku my,“ říkala, „kdyby byl náš, tak proč by Petr propánaboha tu rezervu vytahoval, abyste ho viděl? Přece jsme mohli sáhnout pod pneumatiku bokem a vytáhnout nářadí i tak, bylo by to trochu nešikovné, ale místa měl dost.“

Projeli kolem karavanu. Boční dveře nebyly dokořán, ale zabouchnuté také nebyly. Schůdky spuštěné. Na zemi pod nimi panenka. Šatičky se jí třepotaly ve větru.

Petr zavřel oči. Nevěděl jistě, jestli je zavřel on nebo jestli se zavřely samy. Nestaral se o to. Věděl jenom, že policajt prosvištěl kolem ochromeného karavanu, jako by ho ani neviděl... nebo jako by o něm už všechno věděl.

Hlavou mu plula slova jedné staré písničky: Così se tu děje... a není to úplně jasný...

„Vypadáme jako hlupáci?“ ptala se Mary a karavan se za nimi začal zmenšovat – stejně jako před chvílí Deirdřina acura. „Nebo zfetování? Myslíte si, že –“

„Držte hubu,“ řekl policista. Mluvil klidně, ale jedovatý tón se nedal přeslechnout.

Mary seděla nakloněná dopředu s prsty zaháknutými do pletiva. Teď ruce odtrhla a otočila šokovanou tvář k Petrovi. Byla to vzdělaná manželka, vysokoškolačka, básnička, která od prvních nesmělých pokusů, do nichž se pustila před osmi lety, publikovala ve více než dvaceti časopisech, dvakrát týdně chodila do ženského diskusního kroužku, vážně uvažovala o tom, že si nechá propíchnout nos a bude nosit perličku. Petr uvažoval, kdy jí někdo naposledy řekl, aby držela hubu. Uvažoval, jestli jí to vůbec někdo někdy řekl.

„Cože?“ zeptala se, možná se snažila vypadat útočně, možná i hrozivě, ale znělo to jen vyděšeně. „Co jste mi to řekl?“

„Zatýkám vás a vašeho manžela pro držení marihuany s úmyslem ji prodat,“ řekl policista. Jeho hlas zněl nevzrušeně, jako u robota. Petr, který se teď už zase díval vpřed, uviděl na přístrojové desce přilepeného malého umělohmotného medvídky, vedle kompasu a čehosi, co bylo asi kontrolkou radaru na měření rychlosti. Medvídek byl malý, jako suvenýr z automatu. Krk měl na pružině a jeho prázdné oči vracely Petrovi upřený pohled.

To je snad noční můra, pomyslel si, jenže věděl, že není. Musí to být noční můra. Ví, že vypadá jako skutečnost, ale musí to být noční můra.

„To nemyslíte vážně,“ řekla Mary, ale znělo to křehce a roztřeseně. Jako hlas někoho, kdo ví, že nic nenadělá. Oči se jí znovu zalévaly slzami, „Určitě to nemyslíte vážně.“

„Máte právo mlčet,“ pokračoval veliký policista hlasem robota. „Jestli se rozhodnete mluvit, pak všechno, co řeknete, může být použito proti vám. Máte právo na advokáta. Zabiju vás. Jestli si advokáta nemůžete dovolit, zajistíme vám ho. Rozumíte svým právům, jak jsem vám je vysvětlil?“

Mary hleděla na Petra, oči vytržité a zděšené, a beze slov se ho ptala, jestli také slyšel, co policista zapletl do poučení, aniž se mu robotovský hlas zadržel. Petr přikývl. Jistěže to slyšel. Sáhl si rukou do rozkroku, byl přesvědčen, že tam nahmatá vlhkost, ale nepomočil se. Aspoň zatím. Vzal Mary kolem ramen, cítil, jak se třese. Pořád myslel na ten karavan za nimi. Dveře pootevřené, panenka ležící tváří k zemi v hlíně, příliš mnoho prasklých pneumatik. A potom ta mrtvá kočka, kterou Mary viděla přibitou na dopravní značce omezující rychlost.

„Rozumíte svým právům?“

Chovej se normálně. Myslí, že si vůbec neuvědomuje, co řekl, takže se chovej normálně.

Ale co je normálního na tom, že vás vezou na zadním sedadle policejního auta řízeného očividně šíleným chlapem, chlapem, který zrovna řekl, že vás zabije?

„Rozumíte svým právům?“ zeptal se ho robotovský hlas.

Petr otevřel ústa. Neozvalo se nic, jen zachrptění.

Policista v té chvíli otočil hlavu. Jeho tvář, která byla zarudlá sluncem, když je zastavoval, nyní zbledla. Oči měl velmi velké, vystupovaly mu z obličejů jako mramorové koule. Kousal se do rtu, jako když se člověk snaží potlačit hrozný vztek, a po bradě mu tenkým čůrkem stékala krev.

„Rozumíte svým právům?“ zaječel na ně policista s hlavou stále otočenou, přičemž uháněl naslepo pouštní dvouproudovkou nejmíň stopadesátkou. „Rozumíte těm blbým právům nebo ne? Rozumíte nebo ne? Rozumíte nebo ne? Rozumíte nebo ne? Odpověz, ty mazanej newyorský žide!“

„Rozumím!“ vykřikl Petr. „Oba rozumíme, jenom se dívejte na cestu, kristepane dívejte se, kam jedete!“

Policista na ně hleděl dál skrz pletivo, obličej bledý, krev kapající ze rtu. Caprice, který se začal stáčet doleva, až se skoro celý ocitl v levém pruhu, zamířil zase zpět.

„O mě se nestarejte,“ řekl policista. Hlas měl znovu mírný. „Páni, o mě ne. Mám oči i na zátylku. Vlastně mám oči všude. Uděláte dobře, když na to budete pamatovat.“

Prudce se otočil zpět a znovu se díval dopředu, a zmínil rychlost na klidnější stodesítku. Sedadlo se znovu opřelo Petrovi o kolena, až to zabořilo a bodlo.

Vzal Mary za obě ruce. Přitiskla mu tvář k hrudi a Petr cítil, jak se snaží potlačit vzlykání. Otrásalo jí jako vítr. Díval se jí přes rameno skrz pletivo. Medvídek na přístrojové desce poskakoval a pokyvoval hlavičkou na pružině.

„Vidím díry jako oči,“ řekl policista, „Mám jich plnou hlavu.“ Pak už mlčel, dokud nedojeli do města.

5

Příštích deset minut připadalo Petru Jacksonovi velmi dlouhých. Zdálo se, že policistova váha se s každým oběhem vteřinové ručičky zvyšuje, a Petrovy nohy od kolen dolů brzy zmrtvěly. Chodidla vůbec necítil a napadlo ho, jak asi dokáže chodit, jestli tahle jízda někdy skončí. Bolel ho močový měchýř. Bolela ho hlava. Pochopil, že se s Mary ocitli v nejhorší kaši v životě, ale nedokázal si to skutečně, v plném významu uvědomit. Pokaždé, když už si to málem uvědomoval, došlo mu v hlavě ke krátkému spojení. Vraceli se do New Yorku. Někdo je tam čekal. Někdo jim zaléval květiny. Tohle se přece nemohlo doopravdy dít, prostě nemohlo.

Mary do něj strčila a ukázala ven z okna. Byla tam cedule a na ní jen slovo BEZNADĚJ. Pod tím slovem byla šipka, ukazující vpravo.

Policista zpomalil, ale ne moc, a zabořil vpravo. Auto se začalo naklánět a Petr viděl, jak Mary nabírá dech. Chystala se ječet. Zakryl jí rukou pusku, aby ji zarazil, a zašeptal jí do ucha: „On to zvládne, to vím určitě, nepřevrátíme se.“ Ale nevěděl to určitě, dokud neucítil, jak zadek auta nejdřív sklouzl a pak pevně dosedl. Vzápětí už ujížděli na jih po úzké, spravované asfaltce bez středové čáry.

Asi po kilometru a půl minuli nápis, na kterém stálo CÍRKEVNÍ A OBČANSKÉ ORGANIZACE VÁS VÍTAJÍ V BEZNADĚJI! Slova CÍRKEVNÍ A OBČANSKÉ ORGANIZACE byla čitelná, i když byla překryta žlutým sprejem. Nad nimi byla stejnou barvou připsána slova MRTVÍ PSI, vyvedená kostrbatými písmeny. Dole byl uveden seznam církevních a občanských organizací, ale Petr se neobtěžoval je číst. Na ceduli visel německý ovčák. Zadní tlapy se mu kývaly sem a tam pár centimetrů nad zemí, která byla tmavá a rozbahněná krví.

Mary se ho držela jako klíště. Byl rád, že cítí její ruce. Znovu se k ní naklonil, blíž ke sladké vůni parfému a kyselému pachu ustrašeného potu, a zašeptal jí do ucha: „Neříkej ani slovo, nevydávej ani hlásku. Kývni hlavou, jestli mi rozumíš.“

Přikývla s uchem u jeho rtů, a Petr se znovu narovnal.

Projeli kolem parkoviště přívěsů obehnaného tyčkovým plotem. Většina přívěsů byla malá a vypadala, jako by už zažila lepší časy. Tu a tam se mezi nimi v horkém pouštním větru malomyslně plácalo pověšené prádlo. Před jedním přívěsem byl nápis:

JSEM OZBROJENEJ, UCHLASTANEJ,
POBOŽNEJ, PROTI CLINTONOVSKÉJ PŘEVÍT!
NA PSA SE VYKAŠLETE, DEJTE SI BACHA
NA MAJITELE!

Na starém autě, které stálo poblíž silnice, seděl veliký černý talíř satelitní antény. Vedle byla další cedule z bíle natřeného kovu, proužky rzi na něm vypadaly jako uschlé krvavé slzy:

TELEKOMUNIKAČNÍ ZAŘÍZENÍ
MAJITEK PARKOVIŠTĚ PŘÍVĚSŮ CHŘESTÝŠ
NEVSTUPOVAT! HLÍDÁNO POLICIÍ!

Za parkovištěm přívěsů Chřestýš stál dlouhý montovaný barák s rezavými, rozpadajícími se stěnami a střechou. Nápis vpředu hlásal DŮLNÍ SPOL. BEZNADĚJ. Po jedné straně bylo parkoviště s popraskaným asfaltem s asi deseti auty a dodávkami. Za chvíli míjeli kavárnu Pouštní růže.

Potom se ocitli ve vlastním městě. Beznaděj ve státě Nevada sestávala ze dvou ulic, které se protínaly v pravém úhlu (nad křižovatkou visel semafor, momentálně blikající žlutě na všech čtyřech stranách) a ze dvou bloků domů s různými podniky. Většinou vypadaly, že mají falešné štíty. Bylo tu kasino a kavárna Soví klub, koloniál, prádelna, bar s nápisem v okně UŽIJTE SI NAŠE POHOSTINSTVÍ, železářství, potraviny, kino jménem Americký západ, a pár dalších krámků. Žádný podnik nevypadal, že by kdovíjak vzkvétal, a kino budilo dojem, že už je dlouho zavřené. Ze špinavé, rozbité markýzy viselo jediné pokřivené R.

V druhé ulici, směřující od východu k západu, stálo několik dřevěných domů a další přívěsy. Zdálo se, že se nikde nic ani nehne, kromě policejního auta a chomáče suchého laskavce, který se kutálel po Hlavní ulici velkými, línými oblouky.

Já bych se z ulice taky klidil, kdybych viděl přijíždět toho chlapa, pomyslel si Petr. To je nabeton, že bych se klidil.

Za městečkem se tyčil obrovský val s vyspravenou polní cestou, širokou nejmíň pro čtyři auta, která vedla vzhůru v několika širokých serpentínách. Poslední úsek obloukovitého valu, který musel být nejmíň sto metrů vysoký, byl křížem krážem protkán hlubokými odtokovými příkopy. Petrovi připadaly jako vrásky ve staré kůži. Na úpatí kráteru

(Petr předpokládal, že jde o kráter vzniklý důsledkem nějaké důlní činnosti) stály nákladáky, které vypadaly jako hračky ve srovnání s příkrou, zvrásněnou stěnou za nimi; mačkaly se u dlouhé, polorozpadlé budovy, ze které na obou koncích vystupoval pásový dopravník.

Jejich hostitel znovu promluvil, poprvé od chvíle, co jim řekl, že má hlavu plnou děr, nebo co to říkal.

„Chřestíš číslo dvě. Někdy se mu říká Čínská jáma.“ Mluvil jako průvodce, který má stále rád svou práci. „Stará Dvojka byla otevřená v roce 1951 a někdy od dvaadesátého až do osmdesátých to byl největší povrchový měděný důl ve Spojených státech, možná na celém světě. Pak ho vyčerпали. Znovu ho otevřeli předloni. Dostali nějakou novou technologii, při které se vyplatí těžít dál. To je věda, co? Páni!“

Ale teď se tu nic nehýbalo, aspoň Petr nic neviděl, i když byl pracovní den. Jenom hlouček nákladáků stál u čehosi, co vypadalo na třídmnu, a další nákladák – dodávka – parkoval u široké šterkové cesty, vedoucí k vrcholu stěny. Pásový dopravník na konci dlouhé kovové budovy stály.

Policista uháněl středem města, a když projížděli pod semaforem, zmáčkla Mary Petrovi ruce dvakrát rychle po sobě. Sledoval její pohled a uviděl uprostřed ulice, která křižovala Hlavní, tři bicykly. Byly od nich asi blok a půl a byly postaveny na sedadlech, takže jim kola trčela do vzduchu. Kola se v poryvech větru otáčela jako lopatky větrného mlýna.

Mary se podívala znovu na Petra a oči měla ještě vyřeštěnější. Petr jí znovu stiskl ruce a udělal „pššš“.

Policista vyhodil levý blinkr – pěkná pitomost, za daných okolností – a zajel na malé, nedávno vydlážděné parkoviště, obezděné ze tří stran cihlovými zdmi. Na hladkém, bezvadném asfaltu byly sprejem namalovány jasně bílé čáry. Na zdi u zadního parkovacího místa byl nápis, kde stálo: POUZE PRO ZAMĚSTNANCE MĚSTA A MĚSTSKÉHO ÚŘADU LASKAVĚ TOTO PARKOVIŠTĚ RESPEKTUJTE.

Jenom v Nevadě vás lidi žádají, abyste respektovali nějaké parkoviště, pomyslel si Petr. V New Yorku by ten nápis nejspíš zněl VOZIDLA, KTERÁ TU NEMAJÍ CO DĚLAT, BUDOU UKRADENA A JEJICH MAJITELÉ SEŽRÁNI.

Na parkovišti stálo asi pět aut. Jedno, rezavý starý Ford Estate Wagon, nesl označení NÁČELNÍK HASIČŮ. Pak tu stálo další policejní auto, v lepším stavu než auto náčelníka hasičů, ale ne tak nové jako to, ve kterém jel jejich věznil. Pak tu bylo místo pro invalidy. Na něm zaparkoval policista. Zhasl motor a potom zůstal chvíli jen sedět, hlavu skloněnou, prsty neklidně bubnující do volantu, a potichu si cosi pobrukoval. Petrovi to znělo jako „Poslední vlak do Clarksvillu.“

„Nezabíjejte nás,“ řekla najednou Mary roztřeseným, uplakaným hlasem. „Uděláme, co chcete, jenom nás prosím nezabíjejte.“

„Zavři tu svou užvaněnou židovskou klapačku,“ odpověděl policista. Ani nezvedl hlavu a dál bubnoval do volantu špičkami prstů velikých jako párky.

„My nejsme židi,“ uslyšel Petr svůj vlastní hlas. Zněl nebojácně, odbojně, rozzlobeně. „My jsme... no, asi presbyteriáni. Co máte s těmi židy?“

Mary se s hrůzou podívala na manžela a pak zpátky skrz pletivo, aby viděla, jak to policista přijme. Ten nejdřív nedělal nic, jenom seděl se skloněnou hlavou a bubnoval prsty. Potom popadl klobouk a vystoupil z auta. Petr se trochu sklonil, aby viděl, jak si policista nasazuje klobouk na hlavu. Policistův stín byl pořád krátký, ale už se mu nedržel jen kolem chodidel. Petr pohlédl na hodinky a viděl, že za pár minut bude půl třetí. Před necelou hodinou bylo pro něj a jeho manželku největší starostí, jak bude vypadat dnešní nocleh.

Policista se sklonil a otevřel levé zadní dveře. „Laskavě si vystupte, lidi,“ řekl.

Vyklouzli ven, Petr první. Zůstali stát na žhavém slunci, nejspíš vzhlíželi k muži v khaki uniformě a s opaskem typu Sam Browne a špičatým traperským kloboukem.

„Obejdeme to k přednímu vchodu do úřadu,“ řekl policista. „Bude po levici, když dojdete na chodník. A podle mě vypadáte jako židi. Oba dva. Máte velký nos, který připomíná židovské rysy.“

„Pane policisto –“ začala Mary.

„Ne,“ řekl. „Běžte. Potom vlevo. Nepokoušejte mou trpělivost.“

Šli. Jejich kroky na novém černém asfaltu zněly velmi hlasitě. Petr pořád myslel na toho umělohmotného medvídku na přístrojové desce v autě. Na jeho poskakující hlavu a namalované oči. Kdo ho policistovi dal? Oblíbená neteř? Dcera? Policista neměl snubní prsten, Petr si toho všiml, když sledoval, jak policista bubnuje do volantu, ale to neznamenalo, že nebyl nikdy ženatý. A pomyšlení, že ta žena, která si ho vzala, mohla nakonec zatoužit po rozvodu, nepřipadalo Petrovi nijak nepatřičné.

Odněkud nad ním se ozývalo monotónní vrzání. Podíval se ulicí a uviděl, jak se na střeše Budovy pivnice rychle otáčí větrná korouhvička. Měla tvar skřítky s hrncem zlata pod paží a vědoucím úsměvem na obličejí. Korouhvička vrzala.

„Vlevo, pitomče,“ řekl policista nikoli netrpělivě, ale rezignovaně. „Víš, kde je vlevo? Copak tě ti teplejší presbyteriáni v New Yorku nenaučili, kterou rukou se jí?“

Petr zabočil vlevo. Šli s Mary stále po boku, stále se drželi za ruce. Došli ke třem kamenným schodům, které vedly k moderním dvojitým dveřím z kouřového skla. Bílý nápis pověšený na vybledlé zdi hlásal, že jde o MĚSTSKÝ ÚŘAD MĚSTA BEZNADEJ. Dole na dveřích byl seznam úředníků a služeb, které uvnitř najdete: starostu, školní radu, hasiče, policii, zdravotnické zařízení, sociální zabezpečení, odbor těžarství a výzkumu. Dole na pravé pulte dveří stálo: DŮLNÍ SPOL. VPÁTEK VE 13 HOD, OBJEDNAT SE PŘEDEM.

Policista se zastavil pod schody a zvědavě se podíval na Jacksonovy. I když bylo venku strašlivé vedro, nejspíš kolem čtyřicítky, nevypadal, že by se potil. Zezadu se tichem neslo monotónní povrzávání větrné korouhvičky.

„Ty jsi Petr,“ řekl policista.

„Ano, Petr Jackson.“ Olízl si rty.

Policista zaměřil zrak jinam. „A ty jsi Mary.“

„Správně.“

„Tak kde máte Paula?“ zeptal se policista a přívětivě se na ně díval, zatímco rezavá korouhvička na střeše pivnice za nimi vrzala a otáčela se.

„Co?“ zeptal se Petr. „Nerozumím.“

„Jak můžete zpívat ‚Tisíc mil‘ nebo ‚Odlétám tryskáčem‘ bez Paula?“ zeptal se policista a otevřel pravé dveře. Ven vyvanul chladný, klimatizovaný vzduch. Petr ho ucítil na tváři a měl čas si všimnout, jak je to příjemné, příjemné a chladivé; potom Mary zaječela. Její oči si přivykly na šero uvnitř budovy rychleji než jeho, ale on to také za okamžik uviděl. Pod schodištěm ležela asi šestiletá holčička, napůl opřená o poslední čtyři stupně. Jednu ruku měla položenou volně za hlavou. Ruka spočívala na schodech dlaní nahoru. Slámově žluté vlasy měla svázané do culíků. Oči měla dokořán otevřené a hlavu nepřírozeně skloněnou na stranu. Petr vůbec nepochyboval, komu patřila panenka u karavanu. ČTYŘI VESELÍ TULÁCI, stálo na čumáku karavanu, ale to byl v těchto moderních časech očividně přežitek. O tom Petr taky vůbec nepochyboval.

„Páni!“ zahlaholil policista bodře. „Úplně jsem na ni zapomněl! Ale člověk nemůže pořád všechno nosit v hlavě, co? Ať se snaží, jak chce!“

Mary znovu zaječela, prsty zaťaté do dlaní a ruce přitisknuté k ústům, a pokusila se vyrazit znovu ven.

„Ale ne, to není dobrý nápad,“ řekl policista. Chytil ji za rameno a prostrčil ji dveřmi, které držel otevřené. Mary proletěla malou halou a máchala přitom horečně rukama, jak se snažila udržet rovnováhu, protože nechtěla upadnout na to mrtvé děcko v džínách a tričku s nápisem MotoKops 2200.

Petr vyrazil za manželkou, ale policista ho chytil oběma rukama a zadkem přidržel dveře otevřené. Popadl Petra kolem ramen. Jeho tvář byla upřímná a přátelská. Z velké části, zhruba, vypadala přičetně – jako by jeho dobří andělé zvítězili, aspoň prozatím. Petr ucítil závan naděje a nejdřív si nespojil tu věc, která se mu tiskla k žaludku, s obrovskou policejní pistolí. Vzpomněl si na otce, který ho někdy dloubal špičkou prstu a uděloval mu při tom rady – používal ten prst jako nástroj k tomu, aby své aforismy napěchoval tam, kam patří – například Žádná neotěhotní, když aspoň jeden z vás bude mít kalhoty, Petříku.

Neuvědomil si, že je to pistole a ne policistův obrovský ukazovák, dokud Mary nezaječela: „Ne! Ach ne!“

„Ne-“ začal Petr.

„Nezajímá mě, jestli seš žid nebo hind,“ řekl policista a tiskl Petra k sobě. Levou rukou přátelsky zmáčkl Petrovi rameno a pravou rukou zatím držel pětačtyřicítku. „V Beznaději nás takové věci nijak nezajímají.“

Zmáčkl spoušť nejméně třikrát. Možná víckrát, ale víc než tři rány Petr Jackson neslyšel. Utlumil je jeho žaludek, ale přesto byly dost hlasité. Hrudí a zároveň nohama mu projel neuvěřitelný žár a on uslyšel, jak mu na boty dopadlo cosi mokrého. Slyšel Mary, jak pořád ječí, ale zdálo se mu, že to zní odněkud z dálky.

Teď se probudím ve své posteli, pomyslel si Petr, kolena se mu podlomila a svět se začal vzdalovat jako jasný odraz odpoledního slunce na chromovaném boku ujíždějícího auta. Teď se probu-

To bylo všechno. Jeho poslední myšlenka, než ho temnota polkla navždycky, nebyla vlastně žádná opravdová myšlenka, ale obraz: medvídek na přístrojové desce vedle policejního kompasu. Hlava mu poskakuje. Namalované oči civí. Ty oči se proměnily v díry, z nich se vyhrnula temnota, a pak Petr zemřel.

KAPITOLA 2

1

Ralf Carver vězel kdesi hluboko ve tmě a nechtěl se z ní vynořovat. Cítil, že nahoře čeká fyzická bolest – možná kocovina, a asi pořádná, když cítil i ve spaní, jak ho bolí hlava – ale to nebylo všechno. Ještě něco jiného. Mělo to cosi společného s

(Kirsten)

dnešním ránem. Mělo to něco společného s

(Kirsten)

s dovolenou. Asi se opil a předvedl pořádný tyjátr, Ellie se na něj určitě naštvála, ale ani to se mu nezdálo dostatečným důvodem k tomu, aby se cítil tak hrozně...

Řev. Kdosi hrozně ječí. Ale daleko.

Ralf se pokusil zakutat se do temnoty ještě hlouběji, ale za rameno ho chytily čísi ruce a začaly jím třást. Při každém zatřesení mu ubohou hlavou plnou kocoviny projela příšerná bolest.

„Ralfé! Ralfé, probud se! Musíš se probudit!“

Třásla jím Ellie. Měl jít do práce a zaspal? Jak by mohl zaspat? Byli přece na dovolené.

Potom černotou projely jako paprsek silného světlometu děsivě hlasité výstřely. Byly tři, pak nastala pauza, a pak zazněl čtvrtý.

Oči se mu rázem otevřely a Ralf se prudce posadil, chvíli však neměl ponětí, kde je nebo co se děje, věděl jenom, že ho příšerně bolí hlava, velká snad jako alegorický vůz v průvodu o dni Dikůvzdání. Na pulte tváře cítil cosi lepkavého, jako džem nebo javorový sirup. Ellie se na něj dívala, jedno oko vytřeštěné a horečnaté, druhé skoro ztracené v opuchlém modročerném mase.

Kdosi ječí. Někde. Žena. Odněkud zdola. Možná –

Pokusil se postavit, ale kolena se nechtěla ohnout. Přepadl z postele, na které seděl (až na to, že to nebyla postel, byla to pryčna), a přistál na rukou a kolenou. Hlavou mu znovu třeskla bolest a Ralf si okamžik myslel, že se mu lebka rozštípně jako vaječná skořápka. Pak se skrz zcuchané prameny vlasů zahleděl dolů na své ruce. Obě ruce byly zamazané od krve, levá byla mnohem červenější než pravá. Jak se tak na ně díval, vzpomínka

(Kirsten ach Ježíši Kriste Ellie chyt' ji)

mu vybuchla v hlavě jako jedovatá rachejtla a Ralf se rozječel také, ječel na své zakrvácené ruce, ječel, protože to, před čím se snažil zavrtat kamsi hluboko, mu vpadlo do mysli jako kámen do rybníka. Kirsten spadla ze schodů –

Ne. Shodil ji.

Ten strašný šílenec, který je sem přivedl, shodil jejich sedmiletou dcerku ze schodů. Ellie ji chtěla zachytit a ten šílený hajzl jeho manželku praštil a srazil ji k zemi. Ale Ellie upadla na schody a Kirsten dopadla až pod nimi, s vytřeštěnými, překvapenými očima, podle Ralfa nejspíš nevěděla, co se to děje, a pokud se mohl něčeho držet, držel se této myšlenky, že se totiž všechno stalo příliš rychle, než aby si to mohla uvědomit, a pak dopadla na zem, udělala přemet, nohy jí vyletěly nejdřív vzhůru a pak vzad, a pak se ozval ten zvuk, ten odporný zvuk, jako když pod tíhou námrazy praskne větev, a najednou se na ní všechno změnilo, Ralf tu změnu postřehl ještě dřív, než dcerka pod schody znehybněla, jako by to už nebyla žádná malá holčička, ale vycpaný panák s hlavou plnou slámy.

Nemysli na to, nemysli na to, neopovažuj se na to myslet

Jenomže musel. Na to, jak dopadla... jak zůstala ležet pod schody s hlavou na stranu...

Viděl, že na levou ruku mu kape čerstvá krev. Zřejmě se mu na té straně hlavy cosi stalo. Co to bylo? Praštil ho ten policista taky, třeba rukojetí té obrovské bouchačky, kterou měl u sebe? Možná, ale to se mu nevybavovalo. Vzpomínal si na zlověstné salto, které dcerka provedla, a pak na to, jak sklouzla po pár stupních dolů, a na to, jak tam znehybněla s tou hlavou nakloněnou, a to bylo všechno, Kristepane, copak to nestačilo?

„Ralfé?“ Ellie s ním škusbala a chraptivě dýchala. „Ralfé, vstávej! Prosím tě, vstávej!“

„Tati! Tati, no tak!“ To byl David, ozval se z větší dálky. „Je mu něco, mámi? Znovu krvácí, že?“

„Ne... ne... jenom –“

„Ale ano, vidím to odtud. Tati, je ti dobře?“

„Ano,“ řekl. Podložil pod sebe chodidlo, zašátral po pryčce a nejistě se vztyčil. Levé oko mu zalévala krev. Víčko jako by měl zasádrované. Otfel si je hranou ruky, škusbl sebou, jak to zabolelo – obličej nad levým okem byl jako čerstvě naklepané maso. Pokusil se otočit za zvukem synova hlasu, a zapotácel se. Jako by byl lodí. Měl narušený smysl pro rovnováhu, a i když se zastavil, v hlavě mu přetrvával pocit, že se stále otáčí, kýve se a motá pořád dokola. Ellie ho chytila, podepřela ho a pomohla mu udělat pár kroků.

„Je mrtvá, že?“ zeptal se Ralf. Jeho zdušený hlas vyšel z krku plného sražené krve. Nedokázal věřit tomu, co ten hlas říkal, ale domníval se, že časem uvěří. To bylo nejhorší. Časem uvěří. „Kirsten je mrtvá.“

„Myslím, že je.“ Tentokrát klopýtla Ellie, „Chyť se mříží, Ralfé, ano? Nebo mě porazíš.“

Byli ve věžeňské cele. Před Ralfem, těsně mimo dosah, byly zamřížované dveře. Mříže byly bíle natřené, místy barva uschla a zatvrdla v hustých pramíncích. Ralf učinil nejistý výpad vpřed a chytil se jich. Díval se na kancelářský stůl, stojící uprostřed čtvercové podlahy jako jediná rekvizita v minimalistické hře. Na stole ležely papíry, dvouhlavňová brokovnice a pár tlustých zelených brokových nábojů. Staromódní dřevěná židle, zastrčená pod stůl, měla rejdrovací kolečka a na sedáku ležel vybledlý modrý polštář. Nad stolem bylo světlo zakryté drátěným chráničem. Mrtvé mouchy uvnitř skleněné objímky vrhaly veliké, podivné stíny.

Podél tří stěn místnosti stály věžeňské cely. Jedna byla uprostřed, patrně sloužila jako záchytky, a byla velká a prázdná. Ralf a Ellie Carverovi byli v menší cele. Druhá malá cela napravo od nich byla prázdná. Naproti nim se nacházely další dvě malíčké cely. V jedné se ocitl jejich jedenáctiletý syn David a muž s bílými vlasy. Ralf nic víc z toho muže neviděl, protože dotyčný seděl na pryčce s hlavou v dlaních. Když neznámá žena dole znovu zaječela, David se otočil po zvuku, tam, kde za dveřmi začínalo schodiště

(Kirsten, Kirsten padá, praská to, jak se láme vaz)

vedoucí do přízemí, ale bělovlasý muž se vůbec nepohnul.

Ellie se postavila vedle něj a chytila se ho kolem pasu. Ralf se odvážil pustit se jednou rukou mříží, aby ji mohl vzít za ruku.

Teď se začalo ozývat dusání po schodech, blížilo se, k tomu zvuky rvačky. Kdosi se k nim chystal přidat, ale dotyčná se nemínala vzdát jen tak lehce.

„Musíme mu pomoci!“ ječela. „Musíme Petrovi pomoci! Musíme –“

Zmlkla v půli věty, protože vletěla do místnosti. Přeběhla ji s přízračným půvabem baletky, po špičkách, bílé tenisky připomínaly baletní piškoty, ruce vzpažené, vlasy rozevláté, v džínách, vybledlé modré košili. Zastavila se o stůl, stehny narazila o hranu desky tak silně, že stůl posunula k židli, a potom na ni z druhé strany místnosti začal David křičet jako pták, stál u mříží, poskakoval na špičkách nahoru a dolů, křičel divošským, zpanikařeným hlasem, jaký Ralf ještě nikdy neslyšel a ani ho nenapadlo, že takový hlas existuje.

„Ta brokovnice, paní!“ křičel David. „Chyťte tu brokovnici, zastřelte ho, zastřelte ho, paní, zastřelte ho!“

Bělovlasý muž konečně zvedl hlavu. Tvář měl starou a do tmava opálenou pouštním sluncem; pytle pod vodnatými opileckými očima mu dodávaly vzhledu psa bladhunda.

„Seberte ji!“ zachraptěl starý muž. „Pane Bože, ženská!“

Žena v džínách a pracovní košili se ohlédla po chlapeckém hlasu, potom zpátky přes rameno ke schodům a těžkému dusání blížících se kroků.

„Udělejte to!“ zaúpěla Ellie, stojící vedle Ralfa. „Zabil nám dceru, zabije nás všechny, udělejte to!“

Žena v džínách a pracovní košili hmátla po pušce.

2

Až do Nevady bylo všechno v pořádku.

Vyrazili jako čtyři veselí tuláci z Ohia k jezeru Tahoe. Tam si Ellie Carverová a děti budou deset dní plavat, chodit po kopcích a okukovat zajímavosti a Ralf Carver bude sázet – pomalu, příjemně a ohromně soustředěně. Tohle bude jejich čtvrtá cesta do Nevady, druhá k jezeru Tahoe, a Ralf se bude dál držet svého železného hráčského pravidla: přestane,

jakmile a) prohraje tisíc dolarů, nebo b) vyhraje deset tisíc. Při předchozích třech výletech nedosáhl ani jedné hranice. Jednou se vrátil do Columbusu s pěti sty dolary na sázky, aniž se jich dotkl, jednou s dvěmi stovkami, a loni rodinku odvezl zpátky s více než třemi tisíci dolary ve vnitřní levé kapse svého sportovního saka pro štěstí. Cestou tehdy bydleli v Hiltonech a Sheratonech místo v přívěsu v kempu, a starší polovina Carverových se milovala každou noc. Ralf to považoval za fenomenální u lidí, kterým táhne na čtyřicítku.

„Nejspíš už máš kasín dost,“ řekl jí v únoru, když začali probírat, kam pojedou na dovolenou. „Co letos takhle do Kalifornie? Nebo do Mexika?“

„Jistě, všichni si můžeme uhnat průjem,“ odpověděla Ellie. „Dívat se na Pacifik mezi sprinty do kadibudky, nebo jak tam tomu říkají.“

„A co Texas? Mohli bychom vzít děti do Alama.“

„Moc vedro, moc historie. U Tahoe bude příjemně, i v červenci. Dětem se tam líbí. Mně taky. A pokud nepřiđeš za mnou a nebudeš chtít moje peníze, až svoje prohraješ –“

„Viš přece, že to bych nikdy neudělal,“ zatvářil se dotčeně. Dokonce se i cítil trochu dotčeně. Seděli tehdy v kuchyni svého domu na předměstí ve Wentworthu, nedaleko od Columbusu, seděli vedle bronzové lednice s magnety v podobě sedmikrásek na bocích, na stole před sebou prospekty, a ani jeden si neuvědomoval, že sázky už začaly a že jako první prohrají svou dceru. „Viš, co jsem ti říkal –“

„Jakmile začíná návykové chování, přestává hra,“ zarecitovala. „Já vím, pamatuju se. Tobě se líbí v Tahoe, mně se líbí v Tahoe, dětem se líbí v Tahoe, v Tahoe je prima.“

Takže zajistil ubytování a dnes – pokud stále bylo dnes – dnes byli na silnici číslo 50, takzvaně nejopuštěnější trase v Americe a mířili západně přes Nevadu k pohoří High Sierra. Kirsten si hrála s Melissou, svou oblíbenou panenkou, Ellie dřímala a David seděl vedle Ralfa a díval se z okna s bradou opřenou o ruku. Předtím si četl v bibli, kterou mu dal jeho nový kamarád, pastor (Ralf jen horoucně doufal, že není úchylný – ten chlap byl sice ženatý, což bylo dobře, ale člověk stejně nikdy neví, sakra), ale teď si David založil stránku a zastrčil bibli do přihrádky. Ralfa znovu napadlo, že se Davida zeptá, nač myslí, co v bibli stojí, ale stejně tak se člověk mohl zeptat kůlu v plotě, nač myslí. David (ještě tak strpěl, když mu říkali Davey, ale Dave nesnášel) byl v tomto směru zvláštní dítě, nepodobal se ani jednomu rodiči. Nepodobal se ani sestře. Ten náhlý zájem o náboženství – Ellen tomu říkala „Davidův výlet k Bohu“ – byl jen jednou jeho zvláštností. Nejspíš to pomine a David mu zatím necitoval verše o sázkách, klení nebo o tom, že o víkendu by se měl vyhnout břitvě, a to Ralfovi stačilo. Nakonec toho kluka měl moc rád, a láska se přenesla přes spoustu podivnůstek. Měl pocit, že je to jedna z věcí, kvůli kterým láska je.

Ralf zrovna otvíral ústa, aby se Davida zeptal, jestli si nechce zahrát na jedenadvacet otázek – od rána, kdy odjeli z Ely, toho venku nebylo moc k vidění a on se smrtelně nudil – když tu ucítil, že mu řízení v rukou nějak změklo, a uslyšel, že drnění pneumatik po dálnici se najednou proměnilo v plácání.

„Tati?“ zeptal se David. Vypadal ustaraně, ale ne vystrašeně. To bylo dobré. „Stalo se něco?“

„Drž se,“ řekl a začal šlapat na brzdy. „Mohlo by to být trochu drsné.“

Teď, když stál u mříží a sledoval omámenou ženu, která mohla být jejich jedinou nadějí na to, že tuhle noční měru přežijí, ho napadlo: Neměl jsem vůbec ponětí, co to znamená drsné, že?

Hlava ho bolela, když řval, ale stejně řval, a neuvědomoval si, jak moc se jeho křik podobá křiku jeho syna: „Zastřelte ho, paní, zastřelte ho!“

3

To, co si Mary Jacksonová připomněla a co způsobilo, že sáhla po brokovnici, i když v životě zbraň – s krátkou nebo dlouhou hlavní – nedržela v ruce, byla slova, která veliký policista zamíchal do poučení při zatýkání – Zabiju vás.

A myslel to vážně. Zatraceně vážně.

Pruďce se otočila s puškou v ruce. Veliký světlolvasý policista stál ve dveřích a díval se na ni jasnými šedými prázdňými očima.

„Zastřelte ho, paní, zastřelte ho!“ křičel nějaký muž. Stál v cele napravo od Mary, vedle ženy s tak černým monoklem na oku, že podlitina se rozpínala po celé tváři, jako by jí pod kůži kdosi vstříkl inkoust. Muž vypadal ještě hůř; zdálo se, že celou levou stranu tváře mu pokrývá napůl uschlý krvavý strup.

Policista se rozběhl k ní, boty zarachotily po podlaze z tvrdého dřeva. Mary couvla k velké prázdne cele v zadní části místnosti a hranou palce při tom zatáhla za oba úderníky brokovnice. Pak brokovnici pozvedla k rameni. Nemínila ho varovat. Zrovna jí chladnokrevně zabil manžela a ona ho rozhodně nemínila varovat.

4

Ralf dupl na brzdy a sevřel volant pevněji, napínal svaly na ruku, ale nechal volant tancovat sem a tam, ne moc. Cítil, jak se auto snaží změnit směr. Tajemství, jak zvládnout pichnutou pneumatiku v rychle ujíždějícím obytném autě, tkvělo v tom, jak mu bylo řečeno, že ho má nechat změnit směr – aspoň trochu. Jenže – špatné zprávy, lidi – tohle nevypadalo jenom na jednu gumu.

Pohlédl do zpětného zrcátka na Kirsten, která si přestala hrát s Melissou a tiskla si panenku k hrudi. Kirstie věděla, že se něco děje, jenže nevěděla co.

„Kirsten, sedni si!“ zavolal na ni. „Připoutej se!“

Jenže to už bylo po všem. Dokodrcal se s vozem na krajnici, zhasl motor a utřel si hřbetem ruky pot z čela. Celkem vzato si podle vlastního názoru nevedl špatně. Dokonce ani nepřevrátil vázu s pouštními květinami, postavenou na stolku vzadu. Ellie a Kirstie je ráno natrhaly za motelem v Ely, zatímco on a David nejdřív nakládali a potom kontrolovali auto.

„Dobrá práce, tati,“ řekl David věčně.

Ellie už seděla vzpřímeně a ospale se rozhlížela. „Hygienická zastávka?“ zeptala se. „Proč jsme tak naklonění, Ralfe?“

„Měli jsme –“

Zmlkl s pohledem upřeným do vnějšího zpětného zrcátka. Zezadu se k nim blížilo policejní auto s rozsvícenými majáky. Zastavilo asi sto metrů za nimi, až zakvůliely brzdy, a zevnitř téměř vyskočil největší policista, jakého Ralf v životě viděl. Ralf si všiml, že policista drží tasenou pistoli, a cítil, jak mu nervy zaplavuje adrenalin.

Policista se zahleděl vlevo a pak vpravo, pistoli přitom držel ve výši ramen s ústím mířícím k bezmračnému rannímu nebi. Pak opsal celý kruh. Když se znovu ocitl tvář k jejich vozu, podíval se přímo do vnějšího zpětného zrcátka, až se zdálo, že se setkal s Ralfovým pohledem. Policista zvedl obě ruce nad hlavu, prudce je spustil, pak znovu zvedl a spustil. Ta pantomima se dala vykládat jediným způsobem – Zůstaňte uvnitř, zůstaňte, kde jste.

„Ellie, zamkni zadní dveře.“ Ralf při řeči zamáčkl knoflík vedle sebe. David, který ho sledoval, udělal bez ptaní totéž na své straně.

„Cože?“ Nejistě se na něj podívala. „Co se děje?“

„Nevím, ale vzadu je polda a vypadá rozčileně.“ Stojí tam, kde jsme píchli gumu, pomyslel si, a pak se opravil. Guma.

Policista se shýbl a zvedl cosi ze silnice. Byl to pruh pletiva, který odrážel jiskry světla jako flitry na ženských večerních šatech. Policista to odnesl do svého auta, jeden konec pletiva přehozený přes rameno, pistoli v druhé ruce, stále připravenou, držel šikmo přes prsa. Zdálo se, že se snaží rozhlížet na všechny strany najednou.

Ellie zavřela zadní dveře a dveře do hlavní kabiny, potom znovu přišla dopředu. „Co se to u všech všudy děje?“

„Už jsem ti říkal, že nevím. Ale nevypadá to zrovna povzbudivě.“ Ukázal do zrcátka u svého okna.

Ellie se sklonila, opřela se rukama nad kolena a s Ralfem sledovala, jak policista naložil pletivo vedle sebe na sedadlo a potom pozpátku došel k místu řidiče, to už pistoli držel oběma rukama. Později Ralfa napadne, jak pečlivě byl tento krátký němý film zrežirován.

Kirstie přišla za mámou a začala měkce bouchat Melissou mámu do vystrčené zadnice, „Zadek, zadek, zadek,“ zpívala. „Máme rádi velké mámin zadek.“

„Nech toho, Kirstie.“

Obyčejně by Kirstie potřebovala dvě nebo tři žádosti, aby toho nechala, ale cosi v matčině hlasu ji tentokrát přinutilo přestat okamžitě. Podívala se na bratra, který upřeně hleděl do zrcátka na své straně, zatímco dospělí hleděli do tátova zrcátka. Přišla k bratrovi a pokusila se mu sednout na klín. David ji jemně, ale pevně postavil zase na nohy. „Teď ne, Páj.“

„Ale co se děje? Co je to za hrůzu?“

„Nic, žádná hrůza,“ řekl David a nespouštěl ze zrcátka oči.

Policista nasedl do auta a projel po silnici k nim. Znovu vystoupil, pistoli stále venku, ale tentokrát ji držel v ruce spuštěné u boku, s ústím mířícím k silnici. Znovu se rozhlédl vlevo a vpravo, pak přešel k Ralfovu oknu. Sedadla v obytném automobilu byla výš než v obyčejném autě, ale policista byl tak vysoký – nejméně sto devadesát osm – že na Ralfa, který seděl za volantem ve svém kapitánském křesle, shlížel shora.

Policista zakroužil prázdnou rukou. Ralf napůl stáhl okénko. „Co se děje, pane?“

„Kolik vás je?“ zeptal se policista.

„Co se –“

„Pane, kolik vás je?“

„Čtyři,“ odpověděl Ralf a začal se opravdu bát, „Manželka, dvě děti a já. Píchli jsme gumu –“

„Ne, pane, píchli jste všechny pneumatiky. Přejeli jste přes kus dálničního koberce.“

„Ne –“

„Je to pruh pletiva posetý stovkami krátkých hřebů,“ vysvětlil policista. „Používáme to na zastavování silničních pirátů, když to jde – pěkně jim to zatrhne tipec.“

„Co taková věc dělala na silnici?“ zeptala se Ellie rozhořčeně.

Policista řekl: „Otevřu zadní dveře u svého auta, ty nejblíží k vašemu vozu. Až uvidíte, že jsou otevřené, vystoupíte z vozu a nastoupíte do mého. A rychle.“

Natáhl krk, uviděl Kirsten – držela se teď matčiny nohy a opatrně vykukovala – a usmál se na ni. „Ahoj, holčičko.“

Kirstie se na něj taky usmála.

Policista krátce pohlédl na Davida. Kývl a David nevzrušeně kývl také. „Kdo je tam venku, pane?“ zeptal se David.

„Jeden mizera,“ odpověděl policista. „Víc zrovna teď nepotřebujete vědět, hochu. Velký mizera. Tek!“

„Pane –“ začal Ralf.

„Pane, s veškerou úctou se zrovna teď cítím jako asfaltový holub na střelnici. Venku se pohybuje nebezpečný chlap, dobrý střelec, a ten kus dálničního koberce prozrazuje, že není daleko. Za takové situace musí další debaty počkat, dokud se naše situace nezlepší, rozumíte?“

Tek? uvažoval Ralf. Bylo to snad jméno toho mizery? „Ano, ale –“

„Nejdřív vy, pane. Ponesete holčičku. Potom chlapec. Manželka poslední. Budete se tam mačkat, ale všichni se do auta vejdete.“

Ralf se odpoutal a vstal. „Kam pojedeme?“ zeptal se.

„Do Beznaděje. Je to hornické městečko. Asi osm mil odtud.“

Ralf přikývl, zatáhl okénko, potom vzal Kirsten. Podívala se na něj ustaranými očima, které neměly daleko do pláče.

„Tati, to je pan Bubák?“ zeptala se. Pan Bubák byla příšera, kterou jednou přinesla domů ze školy. Ralf nevěděl, které dítě vykreslilo jeho něžné sedmileté dceři tohoto obyvatele stinných šatníků, ale kdyby ho našel (automaticky předpokládal, že to byl nějaký kluk, připadalo mu, že tvorba a krmění příšer na amerických školách vždycky připadne do kompetence kluků), s radostí by toho blbečka uškrtil. Trvalo dva měsíce, než Kirstie trochu uklidnili. A teď tohle.

„Ne, žádný pan Bubák,“ řekl Ralf. „Asi jenom nějaký pošťák, který měl mizerný den.“

„Tati, ty pracuješ na poště,“ namítla, když ji nesl ke dveřím uprostřed kabiny obyčného vozu.

„Jo,“ řekl, všiml si, že Ellie strkala Davida před sebou a jde s rukama na jeho ramenou. „Je to takový žert, víš?“

„Jako když se klepe a nikdo přitom neklepe?“

„Jo,“ opakoval. Vyhlédl ven oknem v kabinových dveřích a uviděl, že policista už otevřel zadní dveře policejního vozu. Také uviděl, že až otevře dveře jejich vozu, překryjí policistovy dveře, čímž vytvoří ochrannou zeď. To bylo dobré.

Jistě. Pokud ta pouštní krysa, kterou tenhle chlap hledá, není za námi. Bože Všemohoucí, proč jsme nemohli jet do Atlantic City?

„Tati?“ To byl David, jeho inteligentní, ale poněkud zvláštní syn, který začal loni na podzim, po té události, která se stala jeho příteli Brianovi, chodit do kostela. Nezačal chodit do nedělní školy nebo do kroužku mladých ve čtvrtek večer, jen prostě do kostela. A v neděli odpoledne na faru, povídat si se svým novým přítelem pastorem. Který mimochodem zemře pomalou smrtí, pokud se s Davidem dělí o cokoli jiného než své myšlenky. Podle Davida jenom hovořili a Ralf předpokládal, že po té věci s Brianem jeho syn potřebuje s někým mluvit. Jenom lítoval, že David nedokázal přednést své dotazy matce a otci a místo toho se obrátil na jakéhosi svatého ztroskotance, který sice byl ženatý, ale stejně mohl –

„Tati? Není ti něco?“

„Ne, Nic.“ Nevěděl, jestli je to pravda nebo ne, nevěděl pořádně, co se to s nimi děje, ale tak se to dětem říká, ne? Nic mi není, všechno je v pořádku. Napadlo ho, že kdyby byl s Davidem v letadle a najednou vysadily motory, vzal by chlapce kolem ramen a celou cestu dolů mu říkal, že se nic neděje.

Otevřel dveře a ty třískly o vnitřní stranu dveří policejního vozu.

„Rychle, dělejte, ať to lítá,“ poháněl je policista a nervózně se rozhlížel.

Ralf slezl po schůdcích s Kirstie na levém lokti. Když slezl dolů, Kirstie upustila panenku.

„Melisso!“ vykřikla. „Spadla mi Melissa, zvedni ji, tati!“

„Ne, nastupte do auta, nastupte do auta!“ křičel policista. „Já tu panenku seberu.“

Ralf vklouzl dovnitř, položil při tom ruku Kirstie na temeno, aby se sklonila. Za ním následoval David, potom Ellie. Zadní sedadlo auta bylo plné papírů a přední sedadlo bylo pod tíhou obrovského policisty prohnuté do zvonu. Ve chvíli, kdy Ellie strčila pravou nohu dovnitř, policista zabouchl dveře a oběhl auto.

„Melissa!“ zakřičela Kirstie úplně bez sebe. „Zapomněl na Melissu!“

Ellie sáhla po klíče, chtěla se vyklonit a Melissu sebrat – určitě ji žádný šílenec s flintou neodpráskne, zrovna když bude sahat po panence – pak pohlédla na Ralfa. „Kde jsou klíky?“ zeptala se.

Dvířka u řídiče se otevřela a policista vpadl dovnitř jako bomba. Sedadlo se prohnulo a zavalilo Ralfovi kolena, až sebou Ralf škubl, byl jen rád, že nohy Kirstie se mu klimbají mezi koleny. Ovšem Kirstie vůbec nebyla klidná. Mlela sebou a kroutila se mu na klíně, ruce natahovala po matce.

„Moje panenka, mami, moje panenka! Melissa!“

„Pane –“ začala Ellie.

„Není čas,“ odsekl policista. „Nejde to. Tek!“ Otočil se na silnici a zamířil v oblaku prachu na východ. Zadek auta se jen zhoupł. Když se vůz ustálil, Ralfa napadlo, jak rychle se to stalo – ani ne před deseti minutami seděli ve svém obyčném voze, ujížděli po silnici. Zrovna se chtěl zeptat Davida, jestli si nechce zahrát na jedenadvacet otázek, ne že by se mu doopravdy chtělo hrát, ale protože se nudil.

Teď se rozhodně nenudil.

„Melissóóó!“ zaječela Kirstie a pak se rozbřečela.

„Nebor si to tak, Páj,“ řekl David. Říkal tak své mladší sestřičce. Jako u spousty jiných věcí, které se týkaly Davida, ani u této přezdívky rodiče nevěděli, co znamená a kde ji vzal. Ellie si myslela, že jde o sladký koláč páj, ale když se ho jednou večer zeptala, David jen pokrčil rameny a usmál se tím svým odzbrojujícím, trochu křivým úsměvem. „Ona je prostě páj,“ řekl. „Prostě páj, nic víc.“

„Ale Melissa tam leží špinavá ve špině,“ natahovala Kirstie a dívala se na bratra a očka jí plavala.

„Vrátíme se, sebereme ji a umyjeme ji,“ těšil ji David.

„Slibuješ?“

„Mhm. Dokonce ti pomůžu umýt jí vlasy.“

„Prelem?“

„Mhm.“ Dal jí pusu na tvář.

„Co když přijde ten zlý pán?“ zeptala se Kirstie. „Ten zlý pán jako je pan Bubák? Co když Melissu ukradne?“

David si zakryl pusu rukou, aby schoval náznak úsměvu. „Neukradne.“ Chlapec pohlédl do zpětného zrcátka a pokusil se najít pohledem policistovy oči. „Že ne?“

„Ne,“ řekl policista. „Ten muž, kterého hledáme, panenky nekrade.“ Ralf nepostřehl v jeho hlase žádnou bodrost; mluvil věcně. Fakta jsou fakta, slečno.

Krátce přibrzdil, když míjeli nápis BEZNADEJ, potom zahrnul vpravo a přidal. Ralf se držel, jen se modlil, aby ten chlap věděl, co dělá, a že se vůz s nimi nepřevrátí. Zdálo se, že auto trochu sklouzlo, potom zase dosedlo pevně. Jeli teď na jih. Na obzoru se proti nim rýsoval obrovský val z hlíny, jeho hnědý bok brázdily jako černé jizvy praskliny a klikaté kanály.

„Tak co je to zač?“ zeptala se Ellie. „Kdo je ten chlap? A jak se dostal k té věci, kterou používáte na zastavování aut? Jak tomu říkáte?“

„Dálniční koberec, mami,“ řekl David. Přejížděl prstem nahoru a dolů po kovovém pletivu mezi předními a zadními sedadly, tvářil se napjatě, zamyšleně a ustaraně. Už ani náznak úsměvu.

„Stejně jako ke zbraním, které nosí, a k autu, kterým jezdí,“ odpověděl muž za volantem. Teď míjeli parkoviště přivěsů Chřestýš, potom správní budovu Důlní společnosti Beznaděj. Před nimi se objevil hlouček krámků. Semafor žlutě blikal pod mílemi denimově modrého nebe. „Je to policajt. A povím vám jednu věc, Carverovi; když se objeví šílený policajt, je to teda situace.“

„Jak víte, jak se jmenujeme?“ zeptal se David. „Nechtěl jste po tátovi řidičák, tak jak to víte?“

„Viděl jsem vaše jméno, když tvůj táta otevřel dveře,“ řekl policista a pohlédl do zpětného zrcátka. „Nad stolkem máte malou vizitku. BŮH POZEHNEJ NAŠEMU TOULAVÉMU DOMU. CARVEROVI. Roztomilé.“

Ralfa na tom cosi zarazilo, ale zatím tomu nevěnoval pozornost. Jeho strach přerostl do neblahého tušení, tak silného a přesto neurčitého, že měl trochu pocit, jako by snědl cosi ochuceného jedem. Napadlo ho, že kdyby zvedl ruku do vzduchu, udržel by ji v klidu, ale to nic neměnilo na faktu, že se bojí stále víc, a ne méně, protože policista, strašidelně klidný, je odvážný pryč od jejich zchromlého potulného domu. Zřejmě to nebyl takový druh strachu, při kterém se vám třesou ruce (to je suchý strach, pomyslel si s nepatrným a ne zrovna charakteristickým zábleskem humoru), ale přesto byl dost opravdový.

„Polda,“ zamyslel se Ralf a vzpomněl si na jedno video, které si půjčil v půjčovně u nich v jejich ulici jednou v sobotu večer, celkem nedávno. Film se jmenoval Maniac Cop, Šílený polda. Nad názvem stála popiska: MÁTE PRÁVO MLČET. NAVZDY. Zvláštní, jak si takové blbosti člověk pamatuje. Jenomže teď to zrovna moc legračně nevypadalo.

„Polda, správně,“ odpověděl jejich polda. Znělo to, jako by se trochu usmíval.

Ach, opravdu? zeptal se Ralf v duchu, A jak si myslíš, že se usmívá?

Uvědomil si, že Ellie se na něj dívá jaksi napjatě a zvědavě, ale tohle nebyla vhodná chvíle na to, aby jí vrátil pohled. Nevěděl, co si navzájem vyčtou z očí, a nebyl si jist, jestli to chce zjišťovat.

Policista se však usmíval. Tím si byl kdo ví proč jist.

Proč by se usmíval? Co je zábavného na šíleném poldovi, puštěného z řetězu, nebo na šesti píchlých gumách, nebo na čtyřčlenné rodině nacpané do rozpáleného policejního auta bez klik na zadních dveřích, nebo na tom, že oblíbená panenka mé dcery zůstala ležet tváří k zemi ve špině osm mil za námi? Mohlo by na tom být vůbec něco zábavného?

Nevěděl. Ale policistova slova zněla, jako by se usmíval.

„Říkal jste státní policista?“ zeptal se Ralf, když projížděli pod semaforem.

„Podívej, mami!“ řekla Kirsten vesele, na Melissu aspoň na chvíli zapomněla. „Kola! Kola na ulici, a stojí vzhůru nohama! Vidíš je tam? Že je to srandovní?“

„Ano, miláčku, vidím je,“ řekla Ellie. Vypadala, že obrácená kola na ulici jí nepřipadají ani zdaleka tak zábavná jako její dceři.

„Státní? Ne, to jsem neřikal.“ Veliký muž za volantem stále mluvil, jako by se usmíval. „Není to státní policista, je z města.“

„Aha,“ řekl Ralf. „Páni. Kolik policistů máte v takovém malém městečku, pane?“

„No, byli tu ještě dva,“ řekl policista a úsměv v hlase byl patrnější, „ale zabil jsem je.“

Otočil hlavu a pohlédl na ně skrz pletivo; přece jenom se usmíval. Usmíval se od ucha k uchu. Zuby měl tak veliké, že vypadaly spíš jako nástroje než kosti. Řady zubů mu vedly hluboko do úst. Nad nimi a pod nimi byly snad celé akry růžových dásní.

„Teď jsem jediná ruka zákona západně od Pecos.“

Ralf na něj zíral s otevřenými ústy. Policista se na něj usmíval, řídil s hlavou otočenou dozadu, ale zastavil těsně před městským úřadem, i když se ani jednou nepodíval, kam jede.

„Carverovi,“ řekl vážně rozesmátými ústy, „vítejte v Beznaději.“

5

O hodinu později policista běžel k ženě v džínách a pracovní košili, jeho kovbojské boty dupaly po tvrdé dřevěné podlaze, ruce měl natažené, ale úsměv mu už z tváře zmizel, a Ralf cítil, jak mu do hrdla stoupá divoké vítězství, jako cosi ošklivého na pružině. Policista tvrdě vyrazil, ale ženě v džínách se podařilo – pravděpodobně štěstím než vědomým rozhodnutím – udržet stůl mezi nimi, a to mělo rozhodnout. Ralf viděl, jak natáhla kohoutky brokovnice, která předtím ležela na stole, viděl, jak ji zvedá k rameni a zády zároveň vráží do mříží největší cely v místnosti, viděl, jak obtáčí ukazovák kolem dvojité spouště.

Veliký policista se řtil jako vlak, ale to mu nemělo být nic platné.

Zastřelte ho, paní, pomyslel si Ralf. Ne kvůli nám, ale protože zabil mou dceru. Ustřelte mu tu hnusnou hlavu.

Zlomek vteřiny předtím, než Mary zmáčkla spouště, padl policista za stolem na kolena a hlava mu klesla jako člověku, který si klekl k modlitbě. Dvojí zaburácení brokovnice bylo v uzavřeném prostoru děsivé. Z hlavní vyšlehl oheň. Ralf slyšel, jak žena vykřikla – patrně vítězstvím. Jestli to bylo tak, vykřikla předčasně. Policistovi ulétl z hlavy klobouk, ale broky šly vysoko. Výstřel šel do zadní stěny místnosti a broky se zaryly do sádrové zdi nad schodištěm za otevřenými dveřmi se zvukem, jako když plískanice udeří do okna. Vpravo u dveří byla nástěnka a Ralf viděl, jak se v připíchnutých papírech objevily kulaté černé díry. Policistův klobouk se proměnil v cáry, které držely pohromadě jen díky tenké kožené stuze. V brokovnici byly srnčí broky, ne ptačí. Kdyby zasáhly poldu naplno, roztrhlo by ho to. Při tom pomýšlení se Ralfovi udělalo ještě hůř.

Veliký policista dopadl plnou vahou proti stolu a sunul stůl přes místnost k cele, kterou Ralf odhadl jako záchytku – k cele a k ženě přitisknuté k mřížím. Za stolem uvízla židle. Kývala se sem a tam, kolečka vrzala. Žena se pokusila dostat pušku mezi sebe a židli dřív, než ji židle udeří, ale nebyla dost rychlá. Opěradlo jí narazilo do boků, pánve a břicha a přišpendlilo ji k mřížím. Zavyla bolestí a překvapením.

Veliký policista roztáhl ruce jako Samson, hotovíc se strhnout chrám, a popadl stůl za boky. I když Ralfovi stále zvonilo v uších po výstřelu z brokovnice, slyšel, jak povolují švy v podpaží khaki uniformy šíleného policisty. Policista

stůl odtáhl. „Odhod' ji!“ zaječel. „Odhod' tu pušku, Mary!“

Žena odstrčila židli pryč, zvedla brokovnici a znovu natáhla kohoutky. Vzlykala bolestí a námahou. Koutkem oka Ralf zahlédl, jak si Ellie přikrývá uši, když tmavovlasá žena stočila ukazovák kolem spouští, ale tentokrát se ozvalo jen suché cvaknutí, když úderníky dopadly. Ralfa zaplavilo zklamání hořké jako žluč, kterou cítil v krku. Poznal přece, že puška není natahovací nebo automatická, a přesto si kdovíproč myslel, že vystřelí, stoprocentně očekával, že vystřelí, jako by sám Bůh dobil komory a způsobil winchestrovský zázrak.

Policista podruhé posunul stůl vpřed. Ralf viděl, že kdyby nebylo židle, schovala by se žena v díře dole. Jenomže ta židle tam byla a udeřila ženu do břicha, až se žena zlomila v pase a chraptivě bolestně zasténala.

„Zahod' ji, Mary, zahod' ji!“ řval policista.

Ale ona ji nezhodila. Když policista znovu stůl odtáhl (Proč na ni nezaútočí přímo? pomyslel si Ralf. Copak neví, že je ta pitomá puška prázdná?), až se náboje na stole rozkutálely a popadaly, obrátila pušku a popadla ji za hlavně. Pak se naklonila vpřed a rozmáchlá se pažbou přes stůl jako palicí. Policista se pokusil pravým ramenem uhnout, ale důkladná ořechová pažba pušky ho zasáhla do klíční kosti. Zamručel. Ralf netušil, jestli mručí překvapením, bolestí nebo jenom podrážděním, ale ten zvuk vyvolal pochvalný křik z druhé strany místnosti, z místa, kde stál David, s rukama svírajícíma mříže cely, ve které vězel. Byl bledý a zpotený, oči mu plály. Starý muž s bílými vlasy stál vedle něj.

Policista znovu odtáhl stůl – rána do ramene zřejmě nijak nezmenšila jeho schopnosti – a znovu jím vyrazil vpřed, až zasáhl ženu židli a přimáčkl ji k mřížím. Znovu chraptivě vykřikla.

„Polož ji!“ řval policista. Byl to zvláštní řev a Ralf okamžik doufal, že ten mizerka je přece jen zraněn. Pak si uvědomil, že se policista chechtá. „Polož ji, nebo tě rozmačkám na kaši, fakt že jo!“

Tmavovlasá žena – Mary – znovu pušku pozvedla, ale tentokrát nějak nepřesvědčivě. Jeden cíp košile se jí vytáhl z džín a Ralf viděl na bílé kůži pasu a břicha jasně červené skvrny. Věděl, že kdyby si stáhla košili, uviděl by obrys opěradla židle vyetetovaný až nahoru ke košíčkům podprsenny.

Chvilí držela pušku ve vzduchu, vykládaná pažba se kývala, pak ji odhodila. Puška s rachotem dopadla k cele, kde stál David a bělovlasý muž. David se podíval dolů na pušku.

„Nedotýkej se jí, synku,“ varoval ho bělovlasý muž. „Je prázdná, tak ji nech být.“

Policista pohlédl na Davida a bělovlasého muže. Potom se s zářivým úsměvem podíval na ženu, která se zády opírala o mříže záchytky. Odtáhl od ní stůl, obešel ho a kopl do židle. Přejela po tvrdé podlaze na vrzavých kolečkách a s duněním se zarazila o prázdnou celu vedle Ralfa a Ellie. Policista vzal tmavovlasou ženu kolem ramen. Podíval se na ni skoro něžně. Odpověděla mu nejzavilejším pohledem, jaký kdy Ralf viděl.

„Můžeš chodit?“ zeptal se jí. „Máš něco zlomeného?“

„Co na tom záleží?“ Plivla na něj. „Zabij mě, jestli se k tomu chystáš, skoncuju s tím.“

„Zabít tě? Zabít tě?“ Vypadal ohromeně, měl výraz muže, který v životě zabil nanejvýš vosu. „Já tě nezabiju, Mary!“ Krátce ji k sobě přitiskl, pak se rozhlédl po Ralfovi a Ellie, Davidovi a bělovlasém muži. „Páni, to ne!“ řekl. „To neudělám, když se věci zrovna začínají tak zajímavě vyvíjet.“

KAPITOLA 3

1

Muž, jehož fotografie se kdysi objevila na obálce časopisu People, Time a Premiere (to když si vzal herečku se spoustou smaragdů), a na přední stránce The New York Times (to když získal státní literární cenu za svůj román Rozkoš), a na středové dvoustraně Inside View (to když ho zavřeli za to, že zmlátil svou třetí manželku, tu před herečkou se smaragdy), tak tedy tento muž se musel vymočit.

Zamířil se svým motocyklem ke krajnici silnice číslo 50, metodicky při tom přeřazoval ztuhlou levou nohou na nižší rychlosti, až nakonec pomalu zastavil u okraje asfaltu. Bylo dobré, že tu byl tak malý provoz, protože člověk nemohl jen tak zaparkovat svého oře na krajnici silnice v poušti, i když kdysi měl za manželku nejslavnější americkou herečku, sakra (byla ovšem tou dobou už trochu postarší, to je třeba si přiznat) a mluvilo se o něm ve spojení s Nobelovou cenou za literaturu. Kdyby to totiž zkusil, motorka by se nejdřív na stojánku převrátila a pak dopadla naplocho na silnici. Povrch vypadal pevně, ale to byl názor většiny lidí – nelišil se příliš od názorů jistých lidí, které by mohl jmenovat, včetně toho, na něhož se mohl podívat jen pomocí zrcadla. A zkuste zvednout třístapadesátikilového Harley–Davidsona, který si vám lehl, zvláště když je vám šestapadesát a jste z formy. Jen to zkuste.

To by asi nešlo, pomyslel si s pohledem upřeným na červenoběžový Harley Softail, nad kterým by každý fajnšmekr ohrnul nos, a poslouchal brumláni motoru, které v tichu vyniklo. Jediným dalším zvukem bylo svištění horkého větru a droboučké šustění písku, odrážejícího se od jeho kožené bundy – dvanáct set dolarů u Barneyho v New Yorku. Tu bundu měl fotografovat nějaký poskok z časopisu Interview, kdyby se tu nějaký vyskytoval. Myslím, že tuhle pasáž úplně přeskočíme, ne?

2

„Já jsem pro,“ řekl. Sundal si přilbu a položil ji na sedadlo Harleje. Pak si pomalu promnul obličej, rozpálený jako pouštní vítr a nejméně dvojnásobně spálený. Napadlo ho, že se v životě necítil tak unaveně a tak cize, jako by se ocitl mimo svůj vlastní živel.

Lev literatury ztuhle odkračel do pouště, dlouhé šedivé vlasy se mu otíraly o ramena motorkové bundy, jezáté keře ho chytaly za kožené jezdecké kalhoty (také od Barneyho). Pozorně se rozhlédl, ale neviděl z žádné strany nic přijíždět. Dva nebo tři kilometry dál na západ kdosi parkoval – nákladák nebo možná obytný karavan – ale i kdyby v něm byli lidé, pochyboval, že by mohli bez dalekohledu sledovat, jak si velký muž ulevuje. A i kdyby se dívali, tak co? Takový trik stejně většina lidí zná.

Rozeplnul si poklopec – John Edward Marinville, muž, kterého Harper's jednou nazval „spisovatelem, jakým chtěl

Norman Mailer vždycky být“, muž, kterého Shelby Foot jednou nazval „Jediným žijícím americkým spisovatelem formátu Johna Steinbecka“ – a vytáhl své originální plnicí pero. Potřeboval močit jako kůň, ale skoro minutu se nic nedělo; jen tam stál se suchým pérem v ruce.

Potom, konečně, obloukem vyrazila moč a proměnila tuhé a zaprášené listy keře v tmavší, leskle zelené.

„Chvalme Ježíše, děkuju ti, Hospodine!“ zahulákal opileckým, roztřeseným swaggartovským hlasem. S tím měl na kokejlových večírcích vždycky úspěch; když zase jednou kazatele předváděl, chechtal se Tom Wolfe tak strašně, že si Johnny myslel, že toho chlapa klepne pepka. „Voda v poušti, to je velká stočtyřka! Helou Julia!“ Někdy si myslel, že právě tato verze „aleluja“, a nikoli nenasytná chuť na pití, drogy a mladší ženy způsobila, že ho slavná herečka během jedné přiovilé tiskovky shodila do bazénu v hotelu Bel–Air... a pak si své smagardy odnesla jinam.

Ta příhoda neznamenalala počátek jeho sestupu, ale znamenala bod, kdy si toho sestupu nebylo možno dál nevšímat – prostě už neměl špatný den nebo špatný rok, nějak měl špatný celý život. Jeho fotografie, jak se v promáčeném bílém obleku škrábe z bazénu, na tváři veselý opilecký úsměv, se objevila v čísle Esquire, věnovaném pochybným úspěchům, a poté se více méně pravidelně začal objevovat v časopise Spy. Spy byl místem, jak nakonec zjistil, kam chodí bývalé solidní pověsti umírat.

Ale aspoň dnes odpoledne, když tak stál tváří k severu a močil a stín se od něj táhl daleko doprava, ho ty myšlenky nebolely jako jindy. Vždycky ho bolely v New Yorku, kde poslední dobou bolelo všechno. Poušť jaksi dokázala, že Shakespearova „bublina pověsti“ vypadala nejen křehce, ale naprosto nedůležitě. Když se z člověka stal jakýsi literární Elvis Presley – postarší, obtloustlý a nezdočný host večírků, které dávno skončily – tak to nebylo tak špatné.

Rozkročil se ještě víc, mírně se prohnul v pase a pustil penis, aby si mohl masírovat bedra. Řekli mu, že to pomáhá trochu prodloužit močení, a asi to skutečně pomáhalo, jenže věděl, že stejně si bude muset odskočit znovu, než dojde do Austinu, což byl další nevadský zapadákov na dlouhé cestě do Kalifornie. Jeho prostata už očividně nebyla, čím bývala dřív. Když o tom tak poslední dobou přemýšlel (což bylo často), představoval si nateklou, vroubkovanou věc, která vypadala jako zářením připečený obří mozek z laciného hororu z padesátých let. Měl by s ní zajít na kontrolu, to věděl, a nejen s ní, ale na pořádnou, celkovou prohlídku od hlavy k patě. Jasně že by měl, ale hele, pořád ještě nečůral krev nebo něco takového, a kromě toho –

No jo. Báł se, to bylo ono. Bylo na něm mnohem víc závad než jen skutečnost, že posledních pět let mu literární pověst klouzala mezi prsty, a vynechání prášků a chlastu nepomohlo zas tolik, jak si sliboval. Svým způsobem se tím všechno naopak zhoršilo. Johnny zjistil, že se střízlivostí je největší potíží v tom, že si člověk pamatuje všechny věci, kterých by se měl bát. Báł se, že až doktor zastrčí prst do dolních partií literárního lva, najde třeba něco víc než jen prostatu velikosti Mozku z planety Vzrůšo; báł se, že by ten doktor mohl najít prostatu zčernalou jako shnilou dýni a prožranou rakovinou jako... jako měl Frank Zappa. A i kdyby se tam rakovina neskrývala, mohla by se skrývat někde jinde.

V plicích, proč ne? Dvacet let kouřil dva balíčky camelek denně, potom dalších deset let tři balíčky lehkých camelek, jako by kouření lehkých camelek mohlo všechno nějak spravit, vypucovat průdušky, nalestit průdušnici, vygruntovat zaneřádané plicní sklípky. Kecy. Nekouřil už deset let, lehké ani těžké, ale stejně hvízdal jako starý tažný kůň celé dopoledne a někdy se uprostřed noci budil kašlem.

Nebo žaludek? Jo, proč ne tam? Měkký, růžový, důvěřivý, perfektní místo, kde může udeřit katastrofa. Vyrosl v rodině náruživých masožroutů, kde pojem středně propečený biftek znamenal, že kuchař na maso pořádně dýchl, a pojem řádně propečený byl zcela neznámý; miloval kořeněné párky a pálivé papriky; nevěřil na saláty a ovoce, dokud člověka nepostihla úporná zácpa; jedl tak celý život, sakra, pořád tak jedl a pravděpodobně tak bude jíst, dokud ho nepřikurtují k nemocniční posteli a nezačnou ho krmit těmi správnými věcmi umělohmotnou trubičkou.

Mozek? Možné to je. Dost možné. Nádor, nebo třeba (tohle byla zvlášť veselá myšlenka) předčasný případ Alzheimerovy choroby.

Slinivka? No, to by bylo aspoň rychlé. Expressní služby, bez čekání.

Infarkt? Cirhóza? Mrtvice?

Jak bylo pravděpodobné, že ho potrefí! Jak logické!

V mnoha rozhovorech se charakterizoval jako člověk, kterého pobuřuje smrt, ale to byly stejně nafoukané kecy, jaké vytruboval do světa celou kariéru. Děsil se smrti, tak to bylo, a díky tomu, že si celý život brousil fantazii, mohl smrt vidět, jak se blíží nejmíň ze čtyřiceti různých stran... a pozdě v noci, když nemohl spát, ji viděl, jak přichází ze čtyřiceti různých směrů najednou. Tím, že odmítal jít k doktorům, nechat se prohlédnout a dovolit jim nahlédnout pod kapotu, nezabránil žádné nemoci, aby se pozdržela nebo ho přestala užírat – pokud to užírání už začalo – ale jestli se bude od doktorů a jejich ďábelských přístrojů držet dál, nebude muset nic vědět. Člověk nemusí čelit příšeře schované pod postelí nebo v koutě, pokud nikdy v ložnici nerozsvítí, v tom je ten vtíp. A žádný doktor na světě patrně netušil, že pro lidi jako Johnny Marinville byl strach někdy lepší než jistota. Zvlášť když jste dávno vyšli kdejaké chorobě na kilometry vstříc.

Včetně AIDS, pomyslel si a dál hleděl do pouště. Snažil se být opatrný – a stejně už nesouložil tak často jako dřív, což byla bolestná pravda – a věděl, že posledních nejméně osm nebo deset měsíců byl opatrný, protože když přestal pít, přestala i okna. Ale ten rok předtím, než přestal, se čtyřikrát nebo pětkrát stalo, že se prostě probudil vedle naprosto neznámé osoby. Pokaždé vstal a okamžitě odešel do koupelny zkontrolovat toaletu. Jednou v ní plaval použitý kondom, takže to bylo nejspíš v pořádku. V ostatních případech nenašel nic. Samozřejmě že v průběhu noci mohl sám nebo jeho přítelkyně (kočička, v řeči bulváru) spláchnout, ale člověk nemohl mít jistotu, že? Zvlášť když měl okno. A AIDS –

„Ten prevít se dostane dovnitř a čeká,“ řekl, pak sebou škubl, protože obzvlášť silný poryv větru mu chrstl do tváře, na krk a visící orgán pořádnou hrst alkalického prachu. Posledně jmenovaný přestal dělat něco užitečného nejmíň před

minutou.

Johnny ho pořádně oklepal, potom ho zasunul zpátky do spodků. „Bratří,“ oslovil vzdálené hory v tetelícím se vzduchu svým nejvážnějším kazatelským hlasem, „v listu Efezským, kapitola třetí, verš devátý, se říká, že nezáleží na tom, jak skáчете a tancujete; poslední dvě kapky vám padnou do kalhot. Tak jest psáno a tak to je –“

Otáčel se a při tom si zaplnil poklopec, mluvil hlavně proto, aby zahnal chmury (sbíraly se jako supi, ty chmury), ale najednou strnul a zmlkl.

Za jeho motorkou stálo policejní auto, kterému se v horkém pouštním slunci líně otáčely modré majáky.

3

Člověkem, který poskytl Johnnymu Marinvillovi patrně poslední šanci, byla jeho první manželka.

Ach, nikoli poslední šanci publikovat; sakra, to ne. Publikoval by, dokud by zůstal schopen a) klást slova na papír a b) posílat je svému agentovi. Jakmile člověka přijali jako bona fide literárního lva, vždycky se najde někdo, kdo bude s radostí dál jeho slova publikovat, dokonce i když degenerovala na parodii sebe sama nebo na vyložené žvásty.

Johnnyho občas napadlo, že nejhroznější na americkém literárním establishmentu je to, jak vás nechají houpat se ve větru a pomalu se uškrtit, zatímco všichni postávají kolem na těch svých přiblblých koktejlových večírcích a blahopřejí si, jak laskaví byli k tomu chudákovi starému, jak že se jmenoval?

Ne, Terry mu nedala poslední možnost publikovat, ale možná poslední možnost napsat něco skutečně pořádného, něco, díky čemu by si ho znovu všimli v tom kladném smyslu. Něco, co by taky mohlo jít na dračku... a že věděl co s penězi, o tom nebylo pochyb.

Nejlepší bylo, že Terry asi neměla vůbec ponětí, co řekla, což znamenalo, že se s ní nebude muset dělit o žádné zisky, pokud nějaké budou. Nebude se o ní muset zmiňovat ani v poděkování, pokud nebude chtít, ale to asi udělá. Střízlivost byla v mnoha směrech děsivá zkušenost, ale pomohla člověku vzpomenout si na svou zodpovědnost.

Vzal si Terry, když mu bylo pětadvacet a jí jedenadvacet, byla v prvním ročníku na Vassaru. Výsokou nedokončila. Byli manželé skoro dvacet let a za tu dobu mu porodila tři děti, teď jsou všechny dospělé. Jedno z nich, Bronwyn, s ním pořád ještě mluví, Ty druhé dvě... no, až je přestane bavit to věčné rařání, bude nablízku. Nebyl od přírody mstivý.

Terry to asi věděla. Po pěti letech, kdy spolu komunikovali jen prostřednictvím právníků, začali s opatrným dialogem, občas si napsali dopis, častěji telefonovali. Rozhovor byl nejdřív ostražitý, oba se báli min, které stále číhaly v rozvalinách města jejich citů, ale jak léta ubíhala, hovořili spolu stále pravidelněji. Terry se dívala na svého slavného bývalého manžela s jistým stoickým, pobaveným zájmem, který ho jaksi dráždil – podle jeho názoru to nebyl ten správný přístup, jaký má mít bývalá manželka k muži, který se stal jedním z nejdiskutovanějších spisovatelů své generace. Ale Terry s ním také mluvila s přímočarou laskavostí, která ho uklidňovala, jako chladivá ruka na rozpáleném čele.

Od doby, kdy přestal pít, byli v kontaktu častěji (ale stále jen po telefonu nebo písemně; oba asi věděli, aniž o tom mluvili, že setkání tváří v tvář by znamenalo příliš velkou zátěž pro křehké pouto, které mezi sebou ukuli), ale v některých směrech byly tyto střízlivé rozhovory ještě nebezpečnější... nebyly trpké, ale vždycky tady ta možnost byla. Chtěla po něm, aby se vrátil k Anonymním alkoholikům, rovnou mu řekla, že jestli to neudělá, nakonec začne znovu pít. A pak budou následovat drogy, řekla mu, stejně jistě jako po šeru přichází tma.

Johnny jí řekl, že rozhodně nemá v úmyslu strávit zbytek života vysedáváním v kostelních suterénech s partou opilců, kde všichni mluví o tom, jak je to skvělé mít větší moc než vlastní já... než nasednou do svých starých kár a odjedou domů, kde většinou nečeká manželka, jen kočka. „Lidi v AA jsou obecně příliš hluboce rozvrácení, než aby pochopili, že svůj život proměnili v prázdnou představu a neúspěšný ideál,“ řekl. „Věř mi, já tam byl. Nebo to můžeš věřit Johnu Cheeverovi, jestli chceš. O tomhle psal zvlášť dobře.“

„John Cheever poslední dobou moc nepíše,“ odpověděla Terry. „Myslím taky, že víš, proč.“

Terry uměla popíchnout, o tom nebylo pochyb.

To se odehrálo před třemi měsíci, než mu vnukla ten skvělý nápad, prohodila ho jen tak mimochodem při běžném povídání o tom, čím se zabývají děti, čím se zabývá ona, a samozřejmě čím se zabývá on. On se počátkem tohoto roku zabýval tím, že se mořil s prvními dvěma sty stránkami historického románu o Jay Gouldovi. Nakonec pochopil, co vlastně píše – ohříváný Gore Vidal – a vyhodil to. Vlastně to upekl. V záchvatu pýchy se rozhodl, že zůstane naprosto svůj, hodil počítačové diskety s románem do mikrovlnky a nechal je deset minut péct na nejvyšší stupeň. Smrad to byl nevidaný, proudiv z kuchyně přímo viditelně, a mikrovlnku musel vyhodit.

Pak se přistihl, že celou věc vypráví Terry. Když skončil, posadil se na svou kancelářskou židli s telefonem přitisknutým k uchu a očima zavřenýma, a čekal, že mu Terry řekne, ať se s Anonymními alkoholiky neobtěžuje, že teď potřebuje dobrého cvokaře, a to rychle.

Místo toho řekla, že měl diskety strčit na pekáč a použít normální troubu. Věděl, že si dělá legraci – a že si aspoň trochu dělá legraci i z něj – ale skutečnost, že ho přijala i s tím, jak se choval, mu stále připadala jako chladivá ruka na horečnatém čele. Sice mu to neschválila, ale on žádné schvalování nechtěl.

„Ty jsi samozřejmě nikdy neuměl pořádně vařit,“ prohlásila a její věcný tón ho rozchechtal. „Tak co teď budeš dělat, Johnny? Máš nápad?“

„Vůbec žádný.“

„Měl bys psát něco jiného než beletrii. Vykašli se chvíli na romány.“

„To je blbost, Terry. Já nedokážu psát nic jiného, a ty to víš.“

„Nic takového nevím,“ pravila ostrým tónem, který říkal ‚nechej těch blbostí‘ a který poslední dobou slyšel nanejdvůh od ní, rozhodně ne od svého agenta. Čím víc Johnny trojčil, tím poslušněji Bill Harris vypadal. „První dva roky, co jsme byli spolu, jsi určitě napsal nejmíň deset esejů. Taky jsi je publikoval. Za slušné peníze. V Life, Harper’s, pár jich vyšlo dokonce v The New Yorker. Ty sis mohl dovolit na ně zapomenout; nechodil jsi nakupovat a neplatil účty. Mně se ty

kousky hrozně líbily.“

„Aha. Takzvané Eseje amerického srdce. Správně. Nezapomněl jsem na ně, Terry, vytěsnil jsem je. Úhrady nájemného, když poslední prachy z Guggenheima došly; nic jiného v podstatě nebyly. Nikdy ani nevyšly knižně.“

„Protože jsi nedovolil, aby tak vyšly,“ odsekla. „Nehodily se k té tvé pozlacené představě nesmrtnosti.“

Johnny odpověděl mlčením. Občas její paměť nenáviděl. Sama nikdy nedokázala napsat ani řádku, věci, které odevzdávala na semináři stylistiky ten rok, kdy se seznámili, byly prostě příšerné, a od té doby nikdy nepublikovala nic složitějšího než dopis vydavateli, ale byla mistrýní v ukládání dat. To jí musel přiznat.

„Jsi tam, Johnny?“

„Jsem tu.“

„Vždycky poznám, že ti říkám věci, které se ti nelíbí,“ řekla vesele, „protože to jsou jediné chvíle, kdy mlčíš. Celý zvažníš.“

„No jo, jsem tu,“ opakoval těžce a znovu zmlkl, doufal, že změni téma. Samozřejmě nezměnila.

„Tři nebo čtyři eseje jsi napsal, protože si kdosi o ně řekl, už si nepamatuju kdo –“

Zázrak, pomyslel si. Nepamatuje si kdo.

„– určitě bys tím skončil, jenomže tou dobou se ti začali ozývat další vydavatelé. Mě to ani trochu nepřekvapilo. Ty eseje byly dobré.“

Tentokrát byl zticha nikoli proto, aby dal najevo nezájem nebo nesouhlas, ale protože se snažil vzpomenout si, jestli opravdu byly dobré. Terry se nedalo stoprocentně věřit, když došlo na takové soudy, zároveň však nebylo radno její závěry vyhazovat oknem, aniž si je člověk rozvážil. Jako spisovatelka patřila ke škole typu „Viděla jsem za svítání ptáčka a mé srdce poskočilo“, ale jako kritik byla tvrdá jako hřebík a schopná pohledu, ze kterého šel strach, byla to skoro telepatie. Jednou z věcí, které ho k ní přitahovaly (i když podle jeho názoru skutečnost, že tehdy měla nejhezčí prsa v Americe, událostem napomohla), byl rozpor mezi tím, co chtěla dělat – psát beletrii – a co byla schopna dělat, což byla kritika, která uměla řezat jako diamant.

Pokud se týče takzvaných Esejů amerického srdce, vzpomínal si po všech těch letech na jediný, „Smrt na druhé směně“. Pojednával o otci a synovi, kteří pracovali spolu v pittsburské ocelárně. Otec dostal infarkt a umřel synovi v náručí, a to se stalo třetího dne ze čtyřdenního průzkumného tahu Johnnyho Marinvilla. Původně měl v úmyslu zaměřit se na úplně jiný aspekt práce v továrně, ale okamžitě změnil kurs, a bez rozmyšlení. Výsledkem byl nechutně sentimentální cajdák – skutečnost, že každé slovo bylo pravdivé, na tom nic nezměnila – ale taky to byl nesmírně populární cajdák. Redaktor, který ho v Life vydal, mu po šesti týdnech vzkázal, že esej vyvolal čtvrtou největší čtenářskou odezvu za celou historii časopisu.

Začaly se mu vybavovat další věci – tituly, většinou jako „Přikládání do ohně“ a „Polibek na jezeře Saranac“. Hrozné tituly, jenže... čtvrtá největší čtenářská odezva.

Hmmmm.

Kde by tak ty staré eseje mohly být? V Marinvillově sbírce ve Fordhamu? Možná. Sakra, mohly by být i v komoře na chatě v Connecticutu. Třeba by se na ně podíval. Možná by se daly aktualizovat... nebo... nebo...

Cosí v hloubi mozku ho začalo hrýzat.

„Pořád máš ještě motorku, Johnny?“

„Co?“ Sotva ji slyšel.

„Jestli máš motorku. Svěho oře. Svůj motocykl.“

„Jasně,“ řekl. „Je někde v garáži ve Westportu, kterou jsme kdysi používali. Víš, ve které.“

„U Gibbyho?“

„Jo, u Gibbyho. Teď patří někomu jinému, ale bývala to Gibbyho garáž, jo.“ Oslepila ho oslnivě jasná a zřetelná vzpomínka: on a Terry, jak se úplně oblečení mazlí jako šilení za Gibbyho garáží jednou odpoledne v roce... no, prostě dávno, nebudeme datum rozvádět. Terry měla na sobě upnuté modré kraťasy. Pochyboval, že by jí je matka schválila, pane Bože, určitě ne, ale podle něj vypadala v těch zlevněných othráncích jako královna Západního světa. Zadek měla dobrý, ale ty její nohy... páni, ty nohy jí sahaly nejen k bradě, ale až k hvězdě Arcturus a dál. Jak se tam vůbec dostali, mezi vyhozené pneumatiky a zrezivělé motorové součásti, po pás ve slunečnicích a po uši zabraní do muchlování? Na to si nevzpomínal, ale vzpomínal si na plnou křivku jejího prsu v dlani, a na to, jak ho chytila za poutka na opasku džín, když křičel s ústy přitisknutými k jejímu krku, a tiskla ho k sobě pořád víc, aby se mohl tvrdě napínat proti jejímu pevnému břichu.

Spustil ruku do klína a nijak ho nepřekvapilo, co tam našel. Lidičky, Frampton přichází k životu.

„...novou sérii, nebo třeba i knihu.“

Položil ruku pevně na opěradlo židle. „Co? Cos říkala?“

„Začínáš být kromě senility taky hluchý?“

„Ne. Jenom jsem si vzpomněl, jak jsme spolu jednou byli za tou garáží. Dělalí si to.“

„Aha. V těch slunečnicích, že?“

„Přesně tak.“

Nastala dlouhá odmlka, ve které možná uvažovala, jak komentovat tuto mezihru. Johnny v to skoro doufal. Místo toho se vrátila k předchozímu scénáři.

„Říkala jsem, že bys měl jet na motorce napříč Státy, než budeš moc starý na přehazování rychlostí nebo než začneš znovu pít a spláchněš se za Černé kopce.“

„Zbláznila ses? Neseděl jsem na tom krámu tři roky a nemám v úmyslu to zkoušet, Terry. Kalí se mi zrak –“

„Tak si poříd' silnější brýle –“

„– a reflexy mám v háji. John Cheever možná umřel nebo neumřel na alkoholismus, ale John Gardner určitě umřel na

motorce. Měl nějaké nedorozumění se stromem. Prohrál. Stalo se to na silnici v Pensylvánii. Taky jsem po ní jel.“

Terry neposlouchala. Patřila k několika málo lidem na světě, kterým naprosto nedělalo potíže ho ignorovat a sledovat vlastní myšlenky. To byl nejspíš taky jeden z důvodů, proč se s ní rozvedl. Neměl rád, když ho někdo ignoroval, zvláště žena.

„Mohl bys na motorce jezdit zemí a sbírat materiál na novou sérii esejů,“ říkala. Mluvila vzrušeně a pobaveně zároveň, „Jestli nasadíš do první linie nejlepší eseje z té první série – jako první díl, víš – mohl bys mít slušnou knížku. Americké srdce, 1966–1996, eseje od Johna Edwarda Marinvilla.“ Zasmála se. „Kdo ví? Možná že pak na tebe znovu příznivě pohlédne Shelby Foot. Ten se ti vždycky líbil nejvíc, že?“ Počkala, jestli odpoví, a když neodpovídal, zeptala se ho, jestli tam je, nejdřív vesele, potom trochu starostlivě.

„Ano. Jsem tu.“ Najednou byl rád, že sedí. „Poslouchej, Terry, musím jít. Mám něco sjednáno.“

„Nová přítelkyně?“

„Specialista na choroby nohou,“ řekl, jelikož myslel na Foota, čímž se mu vybavily nohy. To jméno bylo jako poslední číslo u bankovního seřfu. Cvak, a dveře se otvírají.

„Tak se opatruj,“ řekla. „A fakt, Johnny, přemýšlej o těch Anonymních alkoholících. Myslí to vážně, to nemůže škodit.“

„Asi nemůže,“ řekl a myslel na Shelbyho Foota, který kdysi nazval Johna Edwarda Marinvilla jediným žijícím americkým spisovatelem Steinbeckova formátu. Terry měla pravdu – ze všech pochvalných perel, kterých se mu kdy dostalo, se mu tahle líbila nejvíc.

„Správně, nemůže.“ Odmělala se. „Johnny, je ti dobře? Protože mluvíš, jako bys tam nebyl.“

„Je mi dobře. Pozdravuj ode mě děti.“

„To dělám vždycky. Obvykle odpovídají tím, čemu moje máma říká pavláčové výrazy, ale pozdravuju je vždycky. Ahoj.“

Zavěsil, aniž se na telefon podíval, a i když telefon přepadl přes okraj stolu na podlahu, pořád strnule seděl. John Steinbeck projel zemí se svým psem v amatérsky postaveném karavanu. Johnny měl málo používaný Harley Davidson Softail, 1340 cc, v garáži v Connecticutu. Žádné Americké srdce. V tom se spletla, a nejen proto, že se tak před pár lety jmenoval jeden film Jeffa Bridgese. Žádné Americké srdce, ale –

„Putování s Harleyem,“ zamumlal.

Byl to směšný titul, titul k smíchu, jako parodie z časopisu Mad... byl však horší než esej s názvem „Smrt na druhé směně“ nebo „Přikládání do ohně“? Podle jeho názoru nebyl... a cítil, že by ten titul mohl zabrat, pozvednout se nad úroveň slovní hříčky. Vždycky důvěřoval své intuici, a už spoustu let ji nezažil tak silnou. Mohl by projíždět zemí na svém červenokrémovém Softailu, od Atlantiku, kde se oceán dotýkal Connecticutu, až po Pacifik, kde se dotýkal Kalifornie. Kniha esejů, která by kritiky mohla přimět, aby na něj zcela změnili názor, kniha esejů, která by ho mohla dokonce vynést zpátky na seznamy bestsellerů, kdyby... kdyby...

„Kdyby byla velkomyslná,“ řekl. Srdce mu v hrudi prudce bouchalo, ale pro jednu ho ten pocit neděsil.

„Velkomyslná jako Modré dálnice. Velkomyslná jako... no, jako Steinbeck.“

Johnny Marinville seděl na židli, u nohou mu protivně bzučel telefon, ale to, co viděl, nebylo nic menšího než spása. Východisko.

Zvedl telefon na stůl a zavolal agentovi, prsty mu nad knoflíky jenom létaly.

„Bille,“ řekl, „tady Johnny. Zrovna jsem tu tak seděl, přemýšlel o nějakých esejích, které jsem napsal jako kluk, a dostal jsem fantastický nápad. Nejdřív ti to bude připadat šílené, ale poslouchej mě...“

4

Když Johnny šplhal po písečném náspu na silnici a snažil se při tom moc nefunět, všiml si, že chlap, který stál za jeho Harleyem a zapisoval si poznávací značku, je ten nejudělanější polda, jakého kdy viděl – nejmíň sto devadesát čísel a nejmíň sto třicet kilo živé váhy.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil Johnny. Podíval se dolů na sebe a uviděl v rozkroku levisek maličkou tmavou skvrnu. Ať skáčete a tancujete, jak chcete, pomyslel si.

„Pane, uvědomujete si, že parkovat s dopravním prostředkem na státní silnici je proti zákonu?“ zeptal se policista, aniž zvedl hlavu.

„Ne, ale nemyslím si zrovna –“

– že by to mohl být velký problém na tak opuštěné silnici jako je číslo 50, chtěl pokračovat, a to povýšeným tónem typu „Jak se odvažujete zpochybňovat můj úsudek?“, který léta používal na lidi podřízené a služební, ale pak uviděl něco, co ho přimělo změnit názor. Na pravé manžetě a rukávu policistovy košile byla krev, docela dost krve, a už usychala do kaštanové krusty. Nejspíš před chvílí asistoval u nějaké velké bouračky – třeba nějaký bezohledný řidič přejel jelena nebo losa. To by vysvětlovalo tu krev i špatnou náladu. Košile vypadala na odpis; tolik krve nikdy nepustí.

„Pane?“ zeptal se policista ostře. Číslo si už zapsal, ale dál se díval na motorku, světlé obočí svaštěné, ústa sevřená. Jako by se nechtěl na majitele motorky podívat, jako by věděl, že pak by mu bylo ještě mizerněji, než mu už je. „Říkal jste něco?“

„Nic, pane,“ řekl Johnny. Mluvil neutrálním tónem, nikoli pokorně, ale ani povýšeně. Nechtěl toho obra nakrknout, když měl zřejmě špatný den.

Policista pořád nezvedal oči, zápisník držel v jedné ruce a pohled přísně upíral na zadní světlo Harleye. „Také je proti zákonu ulevovat si na dohled od státní silnice. Tohle jste věděl?“

„Ne, promiňte.“ Johnny cítil, jak mu v hrudi bublá divoké nutkání k smíchu, a potlačil je.

„No, je to tak. Teď vás pustím...“ Poprvé vzhledl, podíval se na Johnnyho, a oči se mu rozšířily. „...pustím vás bez

pokuty, ale...“

Nedořekl, teď měl oči veliké jako kluk, když ulicí prochází cirkusový průvod, plný veselých klaunů a trombónů. Johnny ten pohled znal, i když nečekal, že ho uvidí tady, v nevadské poušti a na tváři obřího světlovlasého policisty, který vypadal, jako by jeho čtenářský vkus sahal od Veselých žertů v Playboyi po časopis Zbraně a munic.

Fanoušek, pomyslel si. Jsem tady, ve velké pustině mezi Ely a Austinem, a našel jsem fanouška.

Nemohl se dočkat, až o tom řekne Stevu Amesovi, až se večer sejdou v Austinu. Sakra, mohl by mu později odpoledne zavolat z mobilu... pokud tu mobily fungují, to je to. Teď když o tom přemýšlel, došel k závěru, že nefungují. Baterie měl v pořádku, nechal je dobít celou noc, ale nemluvil tím krámem se Stevem od té doby, co odjeli ze Salt Lake City. Po pravdě řečeno ho mobily moc nebraly. Nemyslel si, že skutečně způsobují rakovinu, to byl nejspíš další bulvární strašák, ale...

„Panenko skákavá,“ zamumlal polda. Pravou ruku, tu se zakrvácenou manžetou a rukávem, zvedl k pravé tváři.

„Panenko skákavá.“

„Co se děje, pane?“ zeptal se Johnny. Snažil se zachovat vážnou tvář, i když mu to dalo práci. Jedna věc se za celé roky nezměnila: líbilo se mu, když ho lidi poznávali. Pane Bože, jak se mu to líbilo.

„Vy jste... JohnEdwardMarinville!“ vychrlil policista, spojil všechno dohromady, jako by měl jen jedno jméno, jako třeba Pelé nebo Cantinflas. Policista se začínal usmívat, a Johnny si pomyslel: Ach, pane policisto, proč máte tak velké zuby? „Chci říct, jste to vy, nebo ne? Napsal jste Rozkoš! A, panebože, Píseň kladiva! Stojím hned vedle chlápka, který napsal Píseň kladiva!“ A pak udělal cosi, co Johnnymu připadalo upřímně láskyplné: natáhl ruku a dotkl se rukávu jeho motorkové bundy, jako by se chtěl přesvědčit, že ten muž uvnitř je opravdový. „Pa–nen–ko skákavá!“

„No ano, jsem Johnny Marinville,“ řekl skromným tónem, který si vyhradil pro podobné příležitosti (a pouze pro ně, tak znělo pravidlo). „I když vám musím říct, že mě v životě nepoznal někdo, kdo mě zrovna sledoval, jak močím u silnice.“

„Ach, na to zapomeňte,“ a policista chytil Johnnyho za ruku. Na okamžik, než se mu dlaň ocitla v sevření, všiml si Johnny, že mužova ruka je také umazána napůl zaschlou krví; čáru života i čáru srdce zvýrazňovala tmavá, játrová barva. Johnny se pokusil udržet si úsměv, zatímco si potřásali rukama, a myslel si, že mu to jde docela dobře, ale uvědomoval si, že koutky úst mu nějak těžknou. Budu to mít na ruce, pomyslel si. A umýt se budu moct až v Austinu.

„Páni,“ říkal policista, „jste můj nejoblíbenější spisovatel! Chci říct, páni, Píseň kladiva... Já vím, že kritikům se nelíbila, ale co oni vědí?“

„Moc ne,“ souhlasil Johnny. Přál si, aby mu policista ruku pustil, ale ten zřejmě patřil k lidem, kteří používají potřásání rukou nejen jako pozdrav, ale také místo interpunkce a důrazu. Johnny cítil v jeho sevření tajenou sílu; jestli ten veliký chlap zmáčkne pořádně, bude jeho oblíbený spisovatel psát svou novou knihu levou rukou, aspoň měsíc nebo dva.

„Moc ne, přesně tak! Píseň kladiva je nejlepší knížka o Vietnamu, jakou jsem kdy četl. Zapomeňte na Tima O'Briena, Roberta Stonea –“

„No, děkuju vám, mockrát děkuju.“

Policista konečně uvolnil své sevření a Johnny stáhl ruku. Chtěl se podívat, kolik má na ní krve, ale bylo jasné, že tohle není pravá chvíle. Policista strkal svůj zápisník do zadní kapsy a hleděl na Johnnyho rozšířenými očima tak upřeně, až to trochu znepokojovalo. Jako by se bál, že Johnny zmizí jako fata morgána, kdyby třeba jenom mrkl.

„Co tu děláte, pane Marinville? Páni! Myslel jsem, že bydlíte na východě!“

„No, to bydlím, ale –“

„A tohle není žádný dopravní prostředek pro... pro... no, musím to říct: pro národní bohatství. Uvědomujete si, kolik nehod se stane na motocyklech? Přepočítáno na ujeté hodiny? Můžu vám to říct, protože já jsem vlk a dostávám každý měsíc oběžník z rady národní bezpečnosti. Je to jedna nehoda na čtyři sta šedesát řidičů za den. To vypadá dobře, já vím, dokud nevezmete v úvahu poměr řidičů a nehod u dvoustopých vozidel. Ten dělá jednu nehodu na dvacet sedm tisíc za den. To je rozdíl. To už nutí k zamyšlení, ne?“

„Ano.“ Říkal něco o tom, že je vlk, slyšel jsem to? „Ty statistiky jsou opravdu... opravdu...“ Opravdu co? No tak, Marinville, seber se. Když dokážeš strávit hodinu s nepřátelskou mrchou z ženského časopisu a nedat si drink, určitě se vypořádáš i s tímhle chlapem. Jenom se snaží projevit o tebe starost „Jsou opravdu zajímavé,“ dokončil.

„Tak co tu děláte? A na tak nebezpečném dopravním prostředku?“

„Sbírám materiál.“ Johnny zjistil, že mu oči přitahuje policistův pravý rukáv se zaschlou krví, a donutil se je zvednout k jeho spálenému obličejí. Pochyboval, že by se našlo mnoho lidí, kteří by mohli tomuhle chlapovi dělat potíže; vypadal, že by mohl jíst hřebíky a plivat ostnatý drát, i když pro tohle podnebí rozhodně neměl tu správnou pleť.

„Na nový román?“ Policista byl celý nadšený. Johnny krátce pohlédl tomu muži na hrud', jestli najde jmenovku, ale žádná tam nebyla.

„No, pro novou knihu. Můžu se vás na něco zeptat, pane?“

„Jistě, jo, ale já bych se měl ptát vás, mám miliardu otázek. Nikdy mě nenapadlo... tady uprostřed pustině a potkám... pa–nen–ko skákavá!“

Johnny se usmál. Bylo mu šílené vedro a chtěl vyrazit dřív, než bude mít Steva za zadkem – nesnášel, když při pohledu do zpětného zrcátka viděl velký žlutý nákladák za sebou, nějak mu to kazilo náladu – ale bylo těžké nedojímat se nad neumělým nadšením toho muže, zvláště když to nadšení bylo namířeno na předmět, na který se i Johnny díval s úctou, úžasem a také posvátnou bázní.

„No, jelikož asi znáte mou práci, co byste si myslel o knize esejí o životě v současné Americe?“

„Od vás?“

„Ode mě. Takový volný cestopis nazvaný –“ zhluboka se nadechl, „– Putování s Harleyem?“

Připravil se, že policista bude vypadat zmateně nebo se rozchechtá jako člověk, když se mu řekne vtip. Policista

neudělal jedno ani druhé. Prostě se díval na zadní světlo Johnnyho motorčky, jednou rukou si mnul bradu (byla to brada hrdiny z komiksu Bernieho Wrightsona, hranatá a rozdělená), mračil se a důkladně uvažoval. Johnny využil příležitosti a kradmo pohlédl na svou ruku. Byla od krve, no jo, a pořádně. Hlavně na hřbetu a nehtech. Fuj.

Potom policista vzhlédl a ohromil ho tím, že řekl přesně to, co si Johnny sám myslel poslední dva dny při monotónní jízdě pouští. „Mohlo by to zabrat,“ řekl, „ale na obálce by měla být vaše fotka na tom vašem fáru. Seriózní fotka, aby lidi věděli, že si neděláte srandu z Johna Steinbecka... nebo sám ze sebe, když už jsme u toho.“

„Přesně tak!“ vykřikl Johnny a sotva se udržel, aby nepoplácal velikého policistu po zádech. „To je velké nebezpečí, že si lidi budou myslet, že jde o nějaký... divný vtíp. Z obálky musí být cítit vážný úmysl... třeba i určitá chmurnost... co byste řekl jenom motorce? Fotka motorčky, možná v hnědém tónu? Stojí uprostřed nějaké venkovské silnice... nebo třeba i tady v poušti, na středové čáře silnice číslo 50... táhne se od ní stín...“ Absurdita skutečnosti, že rozebírá takové věci s obrovitým policistou, který se mu chystal dát pokutu za močení do křoví, mu sice neunikla, ale ani nezmenšila jeho nadšení.

A znovu ten policista řekl přesně to, co chtěl slyšet.

„Ne! Pane bože, ne. Musíte to být vy.“

„Vlastně si to myslím taky,“ řekl Johnny. „Sedím na motorce... možná se stojánkem a nohy mám na podpěrkách... ledabyly, víte... ledabyly, ale...“

„...ale opravdově,“ pravil policista. Hrozivě se podíval šedýma očima na Johnnyho, pak znovu na motorku.

„Ledabyly, ale opravdově. Žádný úsměv. Neopovažte se usmívat, pane Marinville.“

„Žádný úsměv,“ souhlasil Johnny a myslel si: Ten chlap je génius.

„Budte trochu jako vzdálený,“ pokračoval policista. „Dívejte se stranou. Jako když myslíte na všechny ty míle, které jste projel –“

„Jo, a na všechny ty míle, které mám ještě před sebou.“ Johnny pohlédl k obzoru, aby nasál ten správný pocit pro onen pohled – starý válečník hledí na západ, trochu jako Cormac McCarthy – a znovu uviděl vozidlo, zaparkované u silnice asi tři kilometry daleko. Na dálku pořád viděl dobře a slunce svítilo tak příhodně, že si byl skoro jist, že jde o karavan. „Literární a metaforické míle.“

„Jo, obojí,“ řekl ten úžasný policista. „Putování s Harleyem. Líbí se mi to. Je to bezva. A já bych samozřejmě přečetl cokoli, co napíšete, pane Marinville. Romány, eseje, básně... sakra, i seznam prádla.“

„Díky,“ řekl Johnny dojatě. „Vážím si toho. Nejspíš ani nevíte, jak moc. Minulý rok byl pro mě obtížný. Hodně jsem pochyboval. Ptal se po vlastní identitě, smyslu života.“

„Já o těch věcech taky něco vím,“ přizvukoval policista. „Možná byste to do mě neřekl, chlápek jako já, ale je to tak. Kdybyste jenom věděl, jaký mám za sebou den... Pane Marinville, nemohl byste mi věnovat autogram?“

„Samozřejmě, s radostí,“ řekl Johnny a vytáhl ze zadní kapsy notes. Otevřel ho a přelistoval poslední poznámky, cílová města, čísla silnic, mapky načrtnuté rozmazanou měkkou tužkou (ty nakreslil Steve Ames, který si rychle uvědomil, že jeho slavný klient sice pořád dokáže na motorce jezdit poměrně bezpečně, ale dokáže se taky ztratit a rozzuřit i v tom nejmenším městě, když se mu nepomůže). Nakonec našel čistou stránku. „Jak se jmenujete, pa-“

Přerušilo ho dlouhé, roztržené zavytí, při kterém mu stýdla krev... nejen proto, že to bylo volání divokého zvířete, ale protože se ozvalo blízko. Notes mu vypadl z ruky a Johnny se otočil na podpatku tak rychle, až se zapotácel. Těsně za jižním okrajem silnice, ani ne padesát metrů od nich, stál jakýsi špinavý pes s tenkýma nohama a hubenými, propadlými boky. V šedé srsti měl zacuchané bodláky a na přední noze ošklivý červený bolák, ale Johnny si takových věcí sotva všiml. Fascinoval ho totiž čumák zvířete, jakoby usměvavý, a jeho žluté oči, které vypadaly hloupě a zároveň mazaně.

„Pane Bože,“ zamumlal. „Co je to? Je to –“

„Kojot,“ řekl policista a vyslovil to jako ka-jot. „Místní jim někdy říkají pouštní vlci.“

To přece říkal, uvědomil si Johnny. Così o tom, že viděl kojota, pouštního vlka. Prostě ses přeslechl. Při tom pomyšlení se mu ulevilo, jenže v koutku duše tomu vůbec nevěřil.

Policista udělal krok směrem ke kojotovi, potom další krok. Zastavil se, pak udělal třetí krok. Kojot zůstal na místě, ale začal se třást po celém těle. Pod oškubaným břichem mu vytryskla moč. Závan větru proměnil ten ubohý pramínek na tříšť kapek.

Když policista udělal čtvrtý krok, kojot zvedl ořvený čumák a znovu zavyl, dlouze a naříkavě, až Johnnymu naskočila na pažích husí kůže a koule se mu stáhly.

„Hele, nechte toho,“ řekl policistovi. „Je to trés strašidelné.“

Policista si ho nevsímal. Díval se na kojota, který se žlutýma očima upřeně díval na něj. „Tek,“ řekl policista. „Tek eh leh.“

Vlk na něj hleděl dál, jako by rozuměl té hatmatilce, snad indiánské, a pupence husí kůže zůstávaly Johnnymu na pažích dál. Znovu se do nich opěl vítr a odfoukl notes ke krajnici, kde se zarazil o vyčnívající kámen. Johnny si toho nevsímal. Jeho notes a autogram, který chtěl dát policistovi, byly pro tu chvíli to poslední, nač myslel.

Tohle půjde do knihy, myslel si. Všechno ostatní, co jsem zatím viděl, si ještě rozmyslím, ale tohle bude v knize. Rozhodně. Tutově.

„Tek,“ opakoval policista a prudce tleskl rukama, jednou. Kojot se otočil a odskákal pryč, utíkal na hubených nohou rychlostí, jakou by Johnny nečekal. Veliký muž v khaki uniformě se díval, dokud kojotova šedá srst nesplynula se špinavou šedí pouště. Netrvalo to dlouho.

„Páni, že jsou odporní?“ řekl policista. „A poslední dobou je jich jako blech v kožichu. Ráno nebo brzy odpoledne, když je nejvíc horko, nejsou vidět, ale pozdě odpoledne, večer, když se stmívá...“ Zavrtěl hlavou, jako by říkal Tu to máte.

„Co jste mu to říkal?“ zeptal se Johnny. „To bylo úžasné. To bylo indiánsky? Nějaké indiánské nářečí?“

Veliký policista se zasmál. „Neznám žádné indiánské nářečí,“ řekl. „Sakra, neznám ani žádné Indiány. Bylo to jenom takové dětské žvatlání, jako brm brm, t'ut'ut'u.“

„Ale on vás poslouchal!“

„Ne, díval se na mě,“ řekl policista a trochu hrozivě se na Johnnyho zamračil, jako by ho varoval, aby se mu neodvažoval odporovat. „Ukradl jsem mu oči, to je všechno. Díry jeho očí. Předpokládám, že nejhůř se krotí ptáci, ale pokud jde o takové slabochy jako pouštní vlky... no, když jim ukradnete oči, nezáleží na tom, co řeknete. Obyčejně nejsou nebezpeční, pokud nemají vzteklinu. Jenom z vás nesmějí cítit strach. Nebo krev.“

Johnny znovu pohlédl na pravý rukáv velikého policisty a uvažoval, jestli kojota přivábila ta krev.

„A nikdy, nikdy se jim nestavte, když jsou ve smečce. Zvlášť ve smečce se silným vůdcem. Pak se nebojí ničeho. Troufnou si i na losa a štvou ho tak dlouho, až mu pukne srdce. Někdy to dělají jen pro zábavu.“ Odmkl se. „Nebo na člověka.“

„Opravdu,“ řekl Johnny. „To je...“ Nemohl říct trés strašidelné, protože to už jednou použil. „...fascinující.“

„Vidíte?“ usmál se veliký policista. „Pouštní moudrost. Písmo pustiny. Ozvěny samoty.“

Johnny na něj hleděl s mírně pokleslou bradou. Jeho přítel policista zčistajasna promluvil jako Paul Bowles.

Snaží se na tebe udělat dojem, nic víc – jsou to koktejlové žvásty bez koktejlového večírku. Už jsi to viděl a slyšel nejmíň tisíckrát.

Možná. Ale stejně by se bez toho za daných okolností docela obešel. Někde v dálece se zvedlo další vytí, rozechvělo vzduch jako ho rozechvívá vedro. Nebyl to kojot, který právě utekl, tím si byl Johnny jist. Tohle vytí znělo z větší dálky, možná odpovídalo na to první.

„No jo, čas nám vypršel!“ zvolal policista. „Měl byste to zabalit, pane Marinville!“

„Co?“ Na jeden neuvěřitelný okamžik měl pocit, že policista mluví o jeho myšlenkách, že ovládá telepatii stejně jako nabubřelé fráze, ale veliký muž se znovu otočil k motocyklu a ukazoval na levý sedlový vak. Johnny uviděl, že ven visí jako jazyk rukáv jeho nového ponča – jasně oranžového kvůli bezpečnosti při špatném počasí.

Jak to, že jsem si toho nevšiml, když jsem zastavil, abych se vymočil? uvažoval. Jak to, že mi to ušlo? A ještě cosi. Zastavoval u pumpy v Pretty Nice, a když vrchovatě naplnil Harleyho nádrže, rozepínal brašnu, aby si vzal mapu Nevady. Zkontroloval vzdálenost do Austinu, pak mapu složil a vrátil ji na místo. Potom vak zapnul. Tím si byl jist, ale teď byl rozepnutý.

Celý život se řídil intuicí; za svá nejlepší spisovatelská díla měl co děkovat intuici, nikoli plánům. Pití a drogy jeho intuici otupily, ale nezničily, a když s jedy přestal, vrátila se – ne úplně, aspoň zatím, ale trochu. Teď když se tak díval na pončo visící z rozepnutého sedlového vaku, cítil Johnny, jak se mu v hlavě rozeznívají poplašné zvonky.

To udělal ten polda.

To vůbec nedávalo smysl, ale intuice mu napovídala, že je to pravda. Ten polda mu rozepnul sedlový vak a povytáhl oranžové pončo, zrovna když stál Johnny severně od silnice otočený zády a močil. A když spolu hovořili, policista se většinou úmyslně držel tak, aby Johnny visící pončo neviděl. Ten chlap nebyl tak odvázaný ze setkání se svým oblíbeným autorem, jak vypadal. Možná že vůbec nebyl tak odvázaný. A měl tu cosi vyřídit.

Copak asi? Mohl byste mi to říct? Co jste mi chtěl?

Johnny to nevěděl, ale nelíbilo se mu to. Moc se mu nelíbilo ani to přízračné představení s kojotem á la Yoda.

„Tak co?“ zeptal se policista. Usmíval se a to byla další nepříjemná věc. Už to nebyl přihlouplý úsměv zamilovaného fandy, pokud takový vůbec někdy byl; bylo v něm cosi studeného. Možná pohrdavého.

„Co jako?“

„Spravíte si to nebo ne? Tek!“

Srdce mu zabouchalo. „Tek, co to znamená?“

„Neřekl jsem tek, vy jste to řekl. Vy jste řekl tek.“

Policista si založil paže na hrudi a pořád se na něj usmíval.

Chci vypadnout, pomyslel si Johnny.

Ano, to by byl pěkný poslední řádek, že? A pokud to obnášelo nutnost poslouchat příkazy, tak klidně. Tato drobná mezihra, která začala jako roztomile ujetá, je najednou ujetá už méně roztomile... jako by mrak přetáhl slunce a dosud příjemný den potemněl a získal zlověstný tón.

Co když mi chce něco udělat? Je jasné, že mu chybí nějaké to kolečko.

No, odpověděl si, co když se do mě pustí? Co naděláš? Budeš si stěžovat u místních ka-jotů?

Vybíchaná fantazie mu posloužila neobyčejně ošklivým výjevem: policista kope jámu v poušti, zatímco ve stínu policejního vozu leží mrtvola muže, který kdysi získal státní literární cenu a ošukal většinu slavných amerických hereček. Zavrhl ten obrázek, ještě než získal pevnější obrysy, ani ne tak ze strachu, ale spíš díky zvláštní ochranné aroganci. Muže jako on přece nikdo nevráždí. Občas si vezmou život sami, ale nikdo je nevráždí, zvlášť ne vyšinutí fanoušci. To jsou sračky třetího řádu.

Sice tu byl případ Johna Lennona, jistě, ale –

Zamířil k sedlovému vaku, a když šel kolem policisty, zachytil jeho pach. Na okamžik si Johnny živě, i když nejasně vzpomněl na svého opilého, násilnického, bláznivého a směšného otce, který snad pořád páchl tak, jako teď ten policista: nahoře Old Spice, dole žluklý pot, obyčejný, starý, tmavý hnus, jako udusaná podlaha ve starém sklepě.

Obě přezky sedlového vaku byly rozepnuté. Johnny zvedl chlopeč s třásněmi, stále cítil pot a Old Spice. Policista mu stál hned za ramenem. Johnny sáhl po visícím rukávu ponča, ale pak se zarazil, když si všiml, co leží na hromádce map. Trochu ho to šokovalo, ale vlastně nebyl vůbec překvapen. Pohlédl na policistu. Policista hleděl do sedlového vaku.

„Ach, Johnny,“ řekl lítostivě. „To je ale smutné. Trés smutné.“

Sáhl dovnitř a vytáhl asi pětikilový igelitový sáček, který ležel na mapách. Johnny k němu ani nemusel čichat, aby

poznal, že uvnitř není třeshňový čaj. Vpředu na sáčku byla jako špatný vtíp přilípnutá samolepka ve tvaru kulatého žlutého usměvavého obličejíčku.

„To není moje,“ pravil Johnny Marinville. Jeho hlas zněl unaveně a vzdáleně, jako vzkaz na velmi starém záznamníku. „Není to moje a vy to víte, že? Protože jste to tam dal vy.“

„No jo, všechno svedte na policajty,“ řekl veliký muž, „přesně jako v těch tvých socansko–liberálních knížkách, co? Kámo, ucítil jsem marjánu ve vteřině, kdy ses ke mně přiblížil. Přímou z tebe čpí. Tek!“

„Podívejte –“ začal Johnny.

„Nasedni do auta, socane! Nasedni do auta, feťáku!“ Pohrdavý hlas, výsměch v šedých očích.

To je vtíp, pomyslel si Johnny. Nějaký šílený kanadský vtípek.

Potom k nim odněkud z jihozápadu dolehlo další vytí – tentokrát několika kojotů – a když policista tím směrem zabloudil pohledem a zasmál se, Johnny ucítil, jak se mu chce začít ječet, a musel stisknout rty, aby se udržel. Ve výrazu velikého policisty, který se otočil po kojotím zpěvu, nebylo ani stopy po vtípkování; měl pohled člověka, který je naprosto šílený. Kristepane, a byl tak veliký.

„Moje pouštní děti!“ pravil policista. „Ken toi! Jsou to ale muzikanti!“

Zasmál se, pohlédl na igelitku s marihuanou, kterou držel ve své veliké ruce, zavrtěl hlavou a rozesmál se ještě víc. Johnny z něj nespouštěl oči a dosavadní jistota, že lidi jako on nebude nikdo vraždit, najednou zmizela.

„Cestování s Harleyem,“ zalykal se policista. „Víš, jak stupidní je to název knihy? Jak je to stupidní představa? A přizívat se na literární odkaz Johna Steinbecka... spisovatele, kterému nejsi hoděn olízat boty... to mě rozčiluje.“

A než si Johnny stačil uvědomit, co se to děje, hlavou mu projel stříbrný zášleh bolesti. Uvědomil si, že se potácí a ruce si tiskne k obličejí a horká krev mu crčí mezi prsty, že máchá pažemi, že si myslí Je to dobré, neupadnu, je to dobré, a pak už ležel na boku na silnici a řval do modré kopule nebes. Nos mu pod prsty už nepřípadal rovný; zdálo se, že mu přilehl k levé tváři. Ze všeho toho koksu, který do sebe nacpal v osmdesátých letech, měl vychýlenou nosní přepážku, a jeden doktor, jak si vzpomínal, mu říkal, ať si ji nechá spravit dřív, než vrazí do kandelábru nebo dveří a přepážka se rozletí na prach. Nu, nebyl to kandelábr ani dveře a přepážka se vysloveně nerozletěla, ale rozhodně podstoupila rychlou a radikální proměnu. Na to všechno dokázal poměrně souvisle myslet, dokonce i když ústa řvala dál.

„Vlastně přímo zuřím,“ pokračoval policista a kopl ho vysoko do levého stehna. Bolest mu padla na nohu jako deka, která se vsakovala jako kyselina a proměnila velké svaly na noze v kámen. Johnny se převaloval sem a tam, svíral si teď místo nosu nohu, odíral si tvář o asfalt silnice číslo 50, řval, lapal po dechu, vdechoval písek a chraptivě ho vykašlával, když se snažil znovu rvát.

„Po pravdě řečeno se mi dělá vzteky špatně,“ dokončil policista a kopl Johnnyho do zadku, vysoko, až do kostrče. Bolest teď byla příliš zlá, než aby se dala snést; Johnny určitě omdlí. Ale neomdlel. Jenom se svíjel a chrčel na přerušované bílé čáře, řval a krvácel ze zlomeného nosu a vykašlával písek, a kojoti zatím vyli v houstnoucích stínech, které se natahovaly ze vzdálených hor.

„Vztyk,“ zavelel policista. „Na nohy, lorde Jime.“

„Nemůžu,“ zavzlykal Johnny Marinville, přitáhl si nohy k hrudi a rukama si chránil břicho, matně se mu tato obranná pozice vybavila při vzpomínce na demokratický sjezd v osmašedesátém v Chicagu, a dokonce ještě z dřívější doby, z jedné přednášky, na které byl ve Filadelfii, před první Jízdu svobody do Mississippi. Taky tehdy chtěl na některou jet – nejenže to byla velká věc, ale byl to materiál, ze kterého se dělají skvělé knihy – jenže nakonec se vynořilo cosi jiného. Nejspíš jeho péro při pohledu na nějakou zvednutou sukni.

„Vztyk, ty sračko. Jsi teď v mém domě, domě vlka a škorpióna, a na to bys neměl zapomínat.“

„Nemůžu, zlomil jste mi nohu, Ježíši Kriste tak strašně jste mě zranil –“

„Tvoje noha není zlomená a ty ještě nevíš, co to je pořádná bolest. Teď vstávej.“

„Nemůžu. Opravdu –“

Výstřel byl ohlušující, zvuk střely odražené od silnice se podobal ohavnému bzučení vosy, a Johnny byl na nohou ještě dřív, než získal stoprocentní jistotu, že není mrtvý. Stál s každou nohou v jednom jízdním pruhu a opilecky se kýval. Spodní polovinu obličejí mu zalévala krev. Nalepil se na ni písek, který mu vytvořil na tvářích a bradě malé spirálky a čárky.

„Hele, pašáku, ty ses pochcal,“ upozornil ho policista.

Johnny pohlédl dolů a uviděl, že je to pravda. Ať skáčete a tancujete, jak chcete, pomyslel si. Zadek pořád ještě skoro necítil – připadal mu jako zmrzlý kus masa. Za to by měl být nejspíš vděčný, když se vezmou v úvahu všechny okolnosti. Kdyby ho ten policista podruhé kopl trochu výš, mohl by být Johnny ochrnutý.

„Jsi ubohá náhražka spisovatele a jsi ubohá náhražka muže,“ oznámil mu policista. Držel v ruce obrovskou pistolí. Pohlédl na igelitku s trávou, kterou pořád držel v druhé ruce, a znechuceně zavrtěl hlavou. „Vím, že to není jenom tím, co říkáš, ale taky tou hubou, kterou to říkáš. Kdybych se díval na tu tvou samolibou hubu s rozchlíplými pysky moc dlouho, rovnou bych tě zabil. Nemohl bych si pomoci.“

V dálce vyli kojoti, vau–vau–VAÚÚÚ, jako kdyby se vynořili ze soundtracku starého filmu s Johnem Waynem.

„Udělal jste dost,“ řekl Johnny zastřeným, zdušeným hlasem.

„Ještě ne,“ usmál se policista. „Ale ten nos je začátek. Vlastně ti vylepšil vzhled. Ne moc, ale aspoň trochu.“ Otevřel zadní dveře vozu. Když to udělal, Johnnyho napadlo, jak dlouho tahle malá komedie trvala. Neměl vůbec představu, ale za celou tu dobu neprojelo kolem jediné auto nebo nákladák. Ani jedno. „Nasedni, pašáku.“

„Kam mě vezete?“

„Kam si myslíš, že bych vzal nafoukaného socanského zfetovaného vola jako ty? Do staré calabozo. Tak si nastup do auta.“

Johnny nastoupil do auta. Při tom se dotkl pravé náprsní kapsy své motorkové bundy.

Mobilní telefon tam pořád byl.

5

Nemohl pořádně sedět, příliš to bolelo, tak se předklonil nad pravé stehno a jednou rukou si opatrně chránil rozbitý nos. Připadalo mu, že nos se proměnil v cosi živého a nebezpečného, co se zarývá stále hloub a vysílá jedovatá žihadla do masa, ale prozatím si toho dokázal nevšimat. Jenom ať ten mobil funguje, modlil se a oslovoval tím Boha, ze kterého si většinu svého tvůrčího života dělal legraci, naposledy v povídce nazvané „Počasí seslané z nebes“, která vyšla v časopisu Harper's a setkala se s poměrně příznivým ohlasem. Prosím tě, Pane Bože, jenom ať ten zatracený mobil funguje, a prosím tě, ať má Steve nastražené uši. Pak si uvědomil, že trochu předbíhá událostem, a dodal třetí žádost: Prosím tě, dej mi šanci ten mobil vůbec použít, jo?

Jakoby v odpověď na tuto část modlitby prošel veliký policista kolem dveří řidiče, aniž se na ně podíval, a zamířil k Johnnyho motocyklu. Nasadil si Johnnyho helmu na hlavu, potom přehodil nohu přes sedadlo – byl velmi vysoký, takže to byl spíš krok než švih – a za okamžik motor Harleye zarachotil. Policista stál rozkročený nad sedadlem, nezapnuté přezky od helmy mu visely dolů, zdálo se, že Harley vypadá ve srovnání s jeho nepůvabnou masivní postavou jako trpaslík. Čtyřikrát nebo pětikrát zakroutil plynem, túroval motor, jako by se mu ten zvuk líbil. Potom zvedl Harleye předním kolem nahoru, skopl středový stojan a zařadil jedničku. Opatrně se rozjel, až Johnnymu trochu připomněl, jak před třemi lety sám vyvážel motorku ze skladu a vyjel poprvé do ulic; policista sjel ze silnice. Pomáhal si ruční brzdou a občas se odrážel nohama, pozorně při tom sledoval překážky a nebezpečí. Jakmile se ocitl na poušti, přidal plyn, rychle přeřadil a rozjel se obratně mezi trsy pelyňku.

Vjed' do syslí díry, ty sadistický hajzle, pomyslel si Johnny a opatrně potahoval ucpaným, rozbitým nosem. Pořádně to někam napal. Ať se rozbiješ a shoříš.

„Nemrhej na něho časem,“ zamumlal a palcem rozepnul pravou náprsní kapsu motorkové bundy. Vytáhl mobilní telefon Motorola (ty mobily byly nápad Billa Harrise, možná jediný dobrý nápad, který jeho agent dostal za poslední čtyři roky) a otevřel ho. Zahleděl se na displej, zadržel dech a modlil se, ať se objeví S a dvě čárky. No tak, Pane Bože, prosím tě, myslel si a pot mu stékal po tvářích, krev mu pořád crčela z napuchlého, křivého nosu. Musí to být S a dvě čárky, jestli to bude něco míň, můžu ho použít jako čípek.

Telefon pípl. Na levé straně displeje se objevilo S, což znamenalo „servis“, a jedna čárka.

Jenom jedna.

„Prosím tě, ne,“ zasténal. „Prosím tě, tohle mi nedělej, ještě jednu, ještě jednu, prosím!“

Zoufale zatřásl telefonem... a uviděl, že zapomněl vytáhnout anténu. Udělal to a nad první čárkou se objevila druhá. Zablíkala, zmizela, pak se znovu objevila, sice se pořád chvěla, ale byla tam.

„Ano!“ zašeptal Johnny. „Ano!“ Prudce zvedl hlavu a zahleděl se z okna. Oči, obtékané čůrky potu, vyhlížely skrz zcuchané dlouhé šedivé vlasy – byla v nich krev – jako oči loveného zvířete, vykukujícího z díry. Policista zastavil se Softailem asi třista metrů daleko na šterku. Sesedl a ustoupil, nechal motorku spadnout. Motor zhasl. Dokonce i v takové situaci to Johnnyho rozzlobilo. Harley ho převezl přes celou zem bez jediného vynechání taktu ve svém milém americkém motoru, a Johnnyho bolelo, když viděl, že s ním někdo zachází tak přezíravě a lhostejně.

„Osle bláznivá,“ zašeptal. Vtáhl nosem sraženou krev, vyplivl jí trochu na podlahu auta posetou papíry, a podíval se znovu na telefon. V řadě knoflíků dole byl jeden s nápisem NAME/MENU. Steve mu tu funkci naprogramoval, než vyjel. Johnny knoflík zmáčkl a na displeji se objevilo křestní jméno jeho agenta. Zmáčkl znovu a objevilo se TERRY. Znovu zmáčkl a objevil se JACK – Jack Appleton, jeho redaktor u FS&G. Pane Bože, proč dal všechny ty lidi před Steva Amese? Steve byl jeho linkou záchrany.

Tři sta metrů odtud v poušti si šílený policista sundal helmu a začal skopávat písek na Harleye '86. Na tu vzdálenost vypadal jako trucující kluk. Prima. Jestli chtěl zakrýt celou motorku, bude mít Johnny spoustu času, aby si zavolal... jestli bude telefon spolupracovat, to je to. Světélko funkce ROAM svítilo, a to bylo dobré znamení, ale druhá čárka přenosu pořád blikala.

„No tak, no tak,“ domlouval Johnny mobilnímu telefonu v roztřesených, zakrvácených rukou. „Prosím tě, zlatíčko, jo? Prosím tě.“ Zmáčkl znovu knoflík NAME/MENU a objevil se STEVE. Spustil palec na knoflík SEND a zmáčkl. Potom podržel telefon u ucha, skloupl se napravo ještě níž a vykukoval při tom přes spodní hranu okna ven. Policista pořád ještě kopal písek na blok motoru Harleye.

Telefon u Johnnyho ucha začal zvonit, ale Johnny věděl, že zatím není vyhráno. Dostal se do sítě, nic víc. Pořád mu ke Stevovi Amesovi zbýval ještě krok. Dlouhý krok.

„No tak, no tak, no tak...“ Do oka mu stekla kapka potu. Hřbetem ruky ji setřel.

Telefon přestal zvonit. Cvaklo to. „Vítejte v síti Western Roaming!“ ozval se veselý umělý hlas. „Pokoušíme se vás spojit! Děkujeme za trpělivost a přejeme hezký den!“

„Vykašli se na ty kecy a la sedmdesátý roky, jenom sakra dělej,“ zašeptal Johnny.

V telefonu bylo ticho. Policista v poušti ustoupil od motocyklu a vypadal, jako by se rozhodoval, jestli takové zamaskování stačí. Johnny Marinville, usazený na špinavém, papíry přečpaném zadním sedadle hlídkového vozu, začal plakat. Nemohl si pomoci. Jistým bizarním způsobem to bylo totéž jako se pomoct, jenže naopak. „Ne,“ zašeptal. „Ne, ještě ne, ještě to nestačí, když tak fouká vítr, měl bys makat ještě chvíli, prosím tě, makej ještě chvíli.“

Policista tam stál, hleděl dolů na motorku, jeho stín se táhl snad na půl míle pouští, a Johnny na něj vykukoval přes spodní hranu okénka se zacuchanými vlasy v očích a telefonem přimáčkнутým k pravému uchu. Dlouze, roztřeseně vzdychl úlevou, když policista vykročil a znovu začal skopávat písek na řídička Harleye.

Telefon u ucha začal zvonit, a tentokrát to byl vzdálený a chraptivý zvuk. Pokud signál prošel – a kvalita vyzvánění tomu napovídala – zvonil teď jiný telefon Motorola, v tomto případě na přístrojové desce nákladáku Ryder někde mezi padesáti a dvěma sty padesáti mílemi na východ od současné pozice Johna Edwarda Marinvilla.

Policista v poušti dál kopal a kopal, zahrnoval říditka Johnnyho motorky.

Telefon zazvonil dvakrát... třikrát... čtyřikrát...

Zbývalo ještě jedno zazvonění, nejvýš dvě, než se na lince znovu ozve umělý hlas a řekne mu, že zákazník, kterému volá, je buď mimo dosah, nebo opustil vozidlo. Johnny pořád brečel, a teď zavřel oči. V bolavé, narudlé temnotě za víčky uviděl nákladňák Ryder zaparkovaný u silnice před pumpou s obchodem kousek na západ za státní hranicí mezi Utahem a Nevadou. Steve byl uvnitř a kupoval si balíček těch svých pitomých doutníků a vykecával se s prodavačkou, zatímco venku, na přístrojové desce Ryderu, zvonil do prázdné kabiny mobilní telefon – Stevova půlka komunikace, na které trval Johnnyho agent.

Zazvonil pětikrát...

A potom z dálky, skoro utopený v praskání statické elektřiny, ale přesto podobný andělskému hlasu z nebes, zazněl Stevův líný západotexaský přízvuk: „Haló... vy... šéfe?“

V opačném směru projel značnou rychlostí návěs, až se policejní vůz zhoupł. Johnny si ho sotva všiml a ani se nepokoušel zamávat na řidiče. Nejspíš by to neudělal, ani kdyby se tolik nesoustředil na telefon a Stevův nezřetelný hlas. Nákladňák s návěsem jel nejméně stodesítkou. Co by sakra řidič viděl ve dvou desetínách vteřiny, během kterých minul zaparkovaný hlídkový vůz, zvláště přes hustý prachový povlak na oknech?

Nadechl se nosem a vtáhl krev, nevíšiml si bolesti, chtěl, aby měl hlas co nejzřetelnější.

„Steve! Steve, jsem v maléru. V děsném maléru!“

Do ucha mu zapraskala statická elektřina a Johnny už myslel, že Steva ztratil, ale když se poslech vyčistil, uslyšel: „...je, šéfe? Opakujte to!“

„Steve, tady Johnny! Slyšíš mě?“

„...slyším... jakém...“ Další praskání. Další slovo se v něm skoro utopilo, ale Johnny si pomyslel, že to mohl být „malér“. Slyším vás, v jakém maléru?

Pane Bože, jenom ať to není zbožné přání Prosím tě, Pane Bože.

Policista přestal skopávat písek. Ustoupil, aby se znovu kriticky zadíval na svůj výtvar, potom se otočil a vydal se pomalu zpět k silnici, hlavu skloněnou, tvář zastíněnou okrajem klobouku, ruce zabořené hluboko do kapes. A potom si Johnny s pocitem narůstající hrůzy uvědomil, že nemá ponětí, co Stevovi říct. Veškerou pozornost soustředil jenom na telefonát, aby prorazil ke Stevovi třeba čirou silou vůle, pokud by bylo potřeba.

Co teď?

Nevěděl pořádně, kde je, jenom že –

„Jsem západně od Ely na silnici číslo 50,“ řekl. Pot mu stekl do očí a páčil. „Nevím jistě, jak daleko na západ, nejmíň čtyřicet míl, spíš víc. Kousek ode mě je u krajnice zaparkovaný karavan. Je tu polda... není státní, spíš z města, myslím, ale nevím, z kterého města... na dveřích nic nevidím... neznám ani jeho jméno...“ Mluvil stále rychleji, protože policista byl stále blíž, brzo začne Johnny drmolit.

Jenom klid, pořád je ještě sto metrů daleko a ty máš spoustu času. Pro lásku Boží, udělej prostě to, co se přirozeně nabízí – udělej to, zač tě platí, udělej to, cos dělal celý život. Komunikuj, kristepane!

Ale nikdy to nemusel dělat o život. Kvůli penězům, aby ho znali ve správných kruzích, aby příležitostně pozvedl hlas do řevu starého statečného lva, ano, to ano, ale nikdy to nedělal doslova kvůli životu. A jestli ten polda zvedne hlavu a uvidí ho... Johnny se sice krčil, ale telefonní anténa trčela samozřejmě nahoru, musela trčet nahoru...

„Vzal mi motorku, Steve. Vzal mi motorku a odvezl ji do pouště. Zasypal ji pískem, ale podle toho, jak fouká vítr... je v poušti asi míli na východ od toho karavanu, o kterém jsem ti říkal, a severně od silnice. Mohl bys ji vidět, pokud bude ještě svítit slunce.“

Polkl.

„Zavolej poldy – státní poldy. Pověz jim, že mě sebral policajt, má světlé vlasy a je obrovský – ten chlap je vážně obr. Rozumíš?“

Z telefonu se neozývalo nic, jenom hvízdavé mlčení přerušované praskáním elektřiny.

„Steve! Steve, jsi tam?“

Ne. Nebyl.

Na displeji telefonu už byla jenom jedna čárka, a na druhém konci nikdo nebyl. Ztratil spojení a soustředil se tak usilovně na to, co říká, že netušil, kdy k tomu došlo a kolik toho Steve mohl slyšet.

Johnny, víš určitě, že ses k němu vůbec dostal?

To byl hlas Terry, hlas, který někdy miloval a jindy nenáviděl. Teď ho nenáviděl. Nenáviděl ho víc než jakýkoli jiný hlas, který kdy v životě slyšel. Nenáviděl ho dokonce víc kvůli soucitu, který v něm postřehl.

Víš určitě, že sis to celé nepředstavoval?

„Ne, byl tam, byl tam, sakra, byl tam,“ drmolil Johnny, Postřehl ve svém hlase prosebný tón, který taky nenáviděl. Byl tam, ty mrcho. Aspoň pár vteřin.

Teď už byl policista jenom padesát metrů daleko. Johnny zastrčil anténu hranou levé ruky, začal mluvítko a pokusil se zastrčit telefon zase do pravé náprsní kapsy. Chlopeč byla zapnutá. Telefon mu sklouzl do klína a pak upadl na podlahu. Horečně po něm zašátral, nejdřív nenašel nic, jenom zmačkané papíry – většinou protidrogové letáky – a krabičky od hamburgerů polepené starou mastnotou. Jeho prsty sevřely cosi tenkého, co nehledal, ale i ten krátký pohled, který věci věnoval, než ji odhodil, ho zamrazil. Byla to umělohmotná dívčí sponka do vlasů.

Nevšímej si toho, nemáš čas přemýšlet o tom, co mohlo dělat nějaké děcko na zadním sedadle tohoto auta. Najdi ten ztracený mobil, ten chlap už musí být skoro tady –

Ano. Skoro. Dokonce i přes vítr, který zesílil natolik, že při náporech se vůz pohupoval na pérech, slyšel vrzání a šoupání policistových bot.

Johnny narazil na hromadu umělohmotných kelímků na kávu a uprostřed na svůj telefon. Sevřel ho v dlaní, spustil ho do kapsy u saka a zapnul ji. Když se znovu napřímil, policista obcházel předeek auta, shýbnutý v pase, aby mohl nahlédnout dovnitř předním sklem. Obličej měl spálenější než dřív, místy měl skoro puchýře. Spodní ret už měl samý puchýř, jak Johnny viděl, a na pravém spánku mu rostl další.

Dobře. Můj zrak to neuráží ani v nejmenším.

Policista otevřel u sebe dveře, naklonil se dovnitř a zahleděl se skrz pletivo mezi předním a zadním sedadlem. Rozšířil nozdry, jak začíchal. Johnnymu připadaly jeho nosní dírky veliké jako kuželkové dráhy.

„Poblil jsi mi sedadlo, lorde Jime? Protože jestli jo, první věc, kterou dostaneš, až dorazíme do města, bude velká lžice.“

„Ne,“ řekl Johnny. Cítil, jak mu do krku stéká čerstvá krev a dusí mu znovu hlas. „Nasucho jsem dával, ale neblil jsem.“

Po tom, co policista řekl, se mu vlastně ulevilo. První věc, kterou dostaneš, až dorazíme do města naznačovalo, že ho nemá v úmyslu vyvléct z auta, vystřelit mu mozek z hlavy a zahrabat ho vedle motorky.

Pokud se mě nesnaží uchlácholit. Ukolébat mě, usnadnit si... no, to, co chce se mnou udělat.

„Bojíš se?“ vyzvídal policista, stále nakloněný dovnitř a s pohledem upřeným skrz pletivo. „Pověz mi pravdu, lorde Jimmy, já poznám lež. Tek!“

„Samozřejmě se bojím.“ „Samozřejmě“ vyznělo jako „sabořejbě“, jako by měl rýmu.

„Fajn.“ Policista dosedl za volant, sundal si klobouk, podíval se na něj. „Nesedí mi,“ prohodil. „Ten, co mi seděl, zruinovala folkařská mrcha. Nikdy ani nezpívala ‚Odjíždím Blbým Tryskáčem‘.“

„To je hrozné,“ řekl Johnny, který neměl ponětí, o čem to policista mluví.

„Rty, které lžou, mají mlčet,“ poučil ho policista a hodil klobouk, který mu nepatřil, na vedlejší sedadlo. Klobouk přistál na klubku nějakého pletiva, které vypadalo jako plné hřebů. Sedadlo se pod policistovou vahou vybouřilo do unavené křivky a opřelo se Johnnymu o kolena, až je zmáčklo.

„Vstaňte!“ zařval Johnny. „Rozmačkáte mi nohy! Vstaňte, ať si je můžu vytáhnout! Ježíši, zabijete mě!“

Policista neodpověděl a tlak na Johnnyho beztak rozpálenou levou nohu vzrostl. Johnny ji popadl oběma rukama a vyšklubl ji na svobodu, námahou jen zasykl a vtáhl krev do krku a začal se dávat doopravdy.

„Vole!“ zajčel Johnny, to slovo mu uklouzlo mezi kašlem v narudlé křeči, dřív než se stačil zarazit. Zdálo se, že si toho policista nevšiml. Seděl s hlavou schýlenou a prsty lehce bubnoval do volantu. Dech mu hvízdal v hrdle a Johnnyho na chvílku napadlo, jestli si z něj ten chlap nedělá legraci. Nemyslel si to. Doufám, že má astma, pomyslel si. A doufám, že se udusí.

„Poslechněte,“ řekl a snažil se, aby se jeho pocity neprojevíly v hlase, „potřebuju něco na svůj dos... nos. Hrozně bolí. Aspoň aspirin. Máte aspirin?“

Policista nic neřekl. Dál s hlavou skloněnou bubnoval do volantu, nic víc.

Johnny otevřel ústa, aby řekl ještě něco, ale pak je zase sklapl. Sice měl hrozné bolesti, nejhorší, na jaké si vzpomínal, dokonce horší, než když ho v osmdesátém devátém chytil žlučník, ale pořád se mu nechtělo umřít. A cosi v policistově držení těla, které naznačovalo, že obr je kdesi hluboko ve svém nitru a rozhoduje cosi důležitého, napovídalo, že smrt je možná blízko.

A tak zůstal zticha a čekal.

Čas se protahoval. Stíny hor trochu zhoustly a posunuly se blíž, ale kojoti zmlkli. Policista seděl s hlavou schýlenou a prsty bubnoval do stran volantu, zdálo se, že medituje, a ani nevzhlédl, když kolem projel v opačném směru další návěs a v jejich směru auto, které objíždělo zaparkovaný policejní vůz s blikajícími majáky uctivým obloukem.

Potom si všiml čehosi, co leželo vedle něj na předním sedadle: staromódní brokovnice s dvojitou spouští. Policista na ni upřeně hleděl. „Myslím, že ta ženská nebyla doopravdy folková zpěvačka,“ řekl, „ale dělala, co mohla, aby mě zabila, o tom nepochybuju. Tímhle.“

Johnny nic neřekl, jen čekal. Srdce mu v hrudi bouchalo pomalu, ale velmi prudce.

„Ty jsi v životě nenapsal román, který by měl ducha,“ řekl mu policista. Mluvil pomalu, pečlivě vyslovoval každé slovo. „Je to tvoje velké, nevědomé selhání, a je příčinou tvého urážlivého, samolibého chování. Vůbec se nezajímáš o svou duchovní podstatu. Posmíváš se Bohu, který tě stvořil, a tím umrtvuješ svou vlastní pneuma a oslavuješ bahno, které je tvým sarx. Rozumíš mi?“

Johnny otevřel ústa, pak je znovu zavřel. Mluvit či nemluvit, toť otázka.

Policista vyřešil dilema za něj. Aniž zvedl hlavu od volantu, aniž třeba jenom pohlédl do zpětného zrcátka, položil si hlaveň dvojky brokovnice na pravé rameno a zamířil ji přes pletivo dozadu. Johnny instinktivně uhnul a posunul se vlevo, jak se snažil těm obrovským temným díram jít z cesty.

A i když policista pořád nezvedl hlavu, ústí dvojky ho přesně sledovalo jako na servomotoru ovládaném radarem. Možná má na klíně zrcátko, pomyslel si Johnny a potom: Ale k čemu by to bylo? Nic by neviděl, jenom střechu toho pitomého auta. Co se to tu sakra děje?

„Odpověz mi,“ vybědl ho policista. Hlas měl temný a zamyšlený. Hlavu měl stále skloněnou. Ruka, která nedržela brokovnici, dál bubnovala do volantu, a do auta narazil další poryv větru, který mrštil proti oknu jemnou spršku písku a alkalického prachu. „Odpověz mi, okamžitě. Nebudu čekat. Nemusím čekat. Vždycky přijede někdo další. Takže... rozumíš tomu, co jsem ti právě řekl?“

„Ano,“ řekl Johnny rozechvělým hlasem. „Pneuma je staré gnostické slovo pro ducha. Sarx je tělo. Řekl jste, opravte mě, jestli se pletu —“ Jenom ne tou brokovnicí, prosím vás neopravujte mě tou brokovnicí, — že jsem si nevšiml svého ducha ve prospěch těla. A možná máte pravdu. To je klidně možné.“

Znovu se posunul vpravo. Ústí brokovnice přesně sledovalo jeho pohyb, i když by mohl přísahat, že péra v zadním sedadle pod ním ani nezavřela a policista ho nemohl vidět, pokud nepoužíval něco jako televizní monitor.

„Nevlichocuj se mi,“ řekl policista unaveně. „Tím si svůj osud jenom zhoršíš.“

„Já...“ Olízl si rty. „Promiňte. Nechtěl jsem...“

„Sarx není tělo; soma je tělo. Sarx je maso těla. Tělo je z masa – stejně jako slovo bylo údajně učiněno tělem zrozením Ježíše Krista – ale tělo je víc než maso, které ho tvoří. Celek je víc než jeho části. Je to tak těžké, aby to takový intelektuál jako ty pochopil?“

Hlaveň brokovnice, stále v pohybu. Sledovala ho jako automatický zaměřovač.

„Já... já jsem nikdy...“

„O tom nepřemýšlel? Ale prosím tě. Dokonce i duchovní naif jako ty musí chápat, že kuře k večeři není kuře. Pneuma... soma... a s-s-s—“

Hlas se mu zastřel a dech mu začal zadržávat, snažil se mluvit, jako to dělá člověk, když se pokouší dokončit myšlenku dřív, než kýchne. Najednou upustil brokovnici na sedadlo, zhluboka zalapal po dechu (ubohé sedadlo se prohnulo vzad a málem znovu přiskříplo Johnnymu levé koleno), a pak to přišlo. To, co mu vyletělo z úst a nosu, nebyl hlen, ale krev a cosi červeného a průhledného, co vypadalo jako nylonová tkanina. Ta věc – syrová tkáň z hrdla a dutin velkého policisty – dopadla na přední sklo, volant a přístrojovou desku. Zápach byl strašný, byl to zápach shnilého masa.

Johnny si přistíkl ruce k obličejí a zařval. Nebylo možné neřvat. Cítil, jak mu oční bulvy v důlcích tepou, cítil, jak mu adrenalin, spuštěný šokovou reakcí, burácí krevním řečištěm.

„Páni, nejhorší jsou ty letní rýmy, že?“ prohodil policista svým temným, zamýšleným hlasem. Odkášlal si a vyplivl chrchel velikosti jablka na přístrojovou desku. Ten tam chvíli visel, a pak sklouzl po čelní desce policejní vysílačky jako odporný slimák, který za sebou zanechával krvavou stopu. Zůstal krátce viset na spodní hraně rádia, a pak plácl na rohožku na podlaze.

Johnny zavřel oči, skryté za dlaněmi, a zasténal.

„Tohle byl sarx,“ řekl policista a nastartoval motor. „Zapamatuj si to. Řekl bych ‚pro tvou další knihu‘, ale myslím, že žádná další kniha nebude, co myslíte, pane Marinville?“

Johnny neodpověděl, jenom si držel ruce na tváři a oči měl zavřené. Napadlo ho, že ve skutečnosti se možná nic neděje, že je někde v blázcinci a že má nejhnusnější halucinaci na světě. Ale jeho lepší, hlubší část mozku věděla, že to není pravda. Ten puch, co ten chlap vykýchl –

On umírá, určitě umírá, je to nějaká infekce a vnitřní krvácení, je nemocný, jeho duševní choroba je jenom jeden příznak něčeho jiného, nějakého ozáření, nebo možná vztekliny, nebo... nebo...

Policista otočil vůz do protisměru a zamířil na východ. Johnny držel ruce na tváři ještě chvíli, snažil se znovu získat sebevládu, potom ruce spustil a otevřel oči. Při pohledu z okna na pravé straně mu spadla brada.

Podél silnice, v patnáctimetrových rozestupech, seděli jako čestná stráž kojoti – mlčeli, oči měli žluté, jazyky jim visely z tlamy. Vypadali, že se šklebí.

Johnny se otočil a podíval se ven druhým oknem, a tam byli další, seděli v prachu, v zářivém odpoledním slunci, sledovali, jak kolem projíždí policejní vůz. Tohle je taky příznak jeho choroby? zeptal se v duchu. To, co vidíš venku, je to taky příznak? Jestli ano, jak to, že ho vidím i já?

Podíval se ven zadním oknem vozu. Kojoti odbíhali, jakmile kolem projeli, a vydávali se klusem do pouště.

„Všechno se dozvíš, lorde Jime,“ řekl policista a Johnny se otočil zase k němu. Uviděl, že na něj ze zpětného zrcátka hledí šedé oči. Jedno bylo podlité krví. „Než vyprší tvůj čas, pochopíš asi mnohem víc, než chápeš teď.“

Vpředu u kraje silnice byla značka, šipka ukazující k nějakému městečku. Policista zapnul blinkr, i když nikdo nebyl v dohledu.

„Vezu tě do učebny,“ zažertoval veliký policista. „Škola začne za chvíli.“

Zabočil vpravo, vůz se v té rychlosti naklonil na dvě kola a pak se zase usadil na všech čtyřech. Mířil na jih, k popraskanému valu povrchového dolu a městečku schoulenému u jeho paty.

KAPITOLA 4

1

Steve Ames zrovna porušoval jedno z pěti příkázání – konkrétně to poslední.

Pět příkázání dostal před měsícem, a dostal je nikoli od Boha, ale od Billa Harrise. Seděli v kanceláři Jacka Appletona, Appleton byl už deset let vydavatelem Johnnyho Marinvilla. Byl u toho, když byla příkázání vyslovena, ale nijak se této části rozhovoru neúčastnil, jen ke konci – pouze seděl na židli, bezvadně namanikúrované prsty zaklesnuté za klopy saka. Velikán osobně odešel už před čtvrthodinou, s hlavou vztyčenou a dlouhým šedivým vlasem rozevlátým, protože prý slíbil, že se s kýmisi sejde v nějaké umělecké galerii v SoHo.

„Všechna ta příkázání něco zakazují, a já očekávám, že ti nebude dělat potíže si je zapamatovat,“ spustil Harris. Byl to břichatý pomenší chlápek a třeba v něm nebylo moc zloby, ale všechno, co řekl, znělo jako prohlášení slabého krále.

„Posloucháš?“

„Poslouchám,“ řekl Steve.

„Za prvé, nebudeš s ním pít. Nějakou dobu už je na suchu – tvrdí, že pět let – ale přestal chodit k Anonymním alkoholikům a to není dobré znamení. Navíc abstinence neměla u Johnnyho zrovna přílnavý povrch, dokonce ani s Anonymními alkoholiky. Ale nerad pije sám, takže jestli tě požádá, aby ses k němu přidal po nějakém perném dni na starém Harleyovi, odmítneš. Jestli tě začne nutit a říkat ti, že to patří k tvé práci, zase odmítneš.“

„Bez problémů,“ souhlasil Steve.

Harris si ho nevsímal. Pronášel řeč a nemínil se nechat vyrušovat.

„Za druhé, nebudeš mu shánět drogy. Ani jediného jointa.

Za třetí, nebudeš mu shánět ženské... a on je schopen to po tobě chtít, zvláště jestli se objeví nějaká pěkná holčička

někde v recepci hotelů, které mu zajišťuju po cestě. Stejně jako s chlastem a drogami je jeho věc, jestli si je sežene sám. Ale nepomáhej mu.“

Steva napadlo Harrisovi říct, že není pasák, že si ho Harris musel splést se svým tátou, ale došel k závěru, že by to bylo dost neopatrné. Radši se rozhodl mlčet.

„Za čtvrté, nebudeš ho krýt. Jestli začne chlastat nebo brát drogy – zvlášť když budeš mít důvod si myslet, že znovu jede v koksu – okamžitě se se mnou spojíš. Rozumíš? Okamžitě.“

„Rozumím,“ odpověděl Steve a skutečně rozuměl, i když to neznamenal, že nezbytně poslechne. Rozhodl se, že chce tenhle melouch bez ohledu na problémy, které představoval – částečně pro ty problémy, které představoval; život bez problémů je celkem nezajímavý projekt – ale to neznamenal, že prodá svou duši, aby této tezi dostal, zvlášť ne aby vyhověl teřichu a hlasu přerostlého kluka, který strávil příliš velkou část svého dospělého života snahami oplatit skutečné či domnělé ústrky, jež utrpěl na hřišti základní školy. A i když byl John Marinville trochu vůl, Steve to proti němu nepoužije. Harris... Harris byl prostě úplně jiná liga.

Appleton se v té chvíli naklonil dopředu, aby přednesl svůj jediný příspěvek k diskusi, než se Marinville agent dostal k poslednímu příkázání.

„Jaký dojem na vás Johnny dělá?“ zeptal se Steva. „Je mu padesát šest let, víte, a má pořádně ojetou kastli. Dal si zabrat, zvlášť v osmdesátých letech. Třikrát skončil na áru, dvakrát v Connecticutu a jednou tady. V prvních dvou případech šlo o předávkování drogami. Nevykládám vám tu žádné tajnosti, protože to všechno přetřásali – důkladně – v novinách. Ten poslední případ byl možná pokus o sebevraždu, a tohle je jenom dohad. Chtěl bych, abyste si to nechal pro sebe.“

Steve přikývl.

„Tak co myslíte?“ zeptal se Appleton. „Opravdu dokáže jet na skoro půltunovém motocyklu napříč zemí z Connecticutu do Kalifornie a cestou zvládnout asi dvacítku předčítání a recepcí? Chci vědět, co si myslíte, pane Ames, protože já o tom upřímně pochybuji.“

Čekal, že teď se do toho vloží Harris, že začne vychvalovat legendární sílu a železné koule svého klienta – Steve znal různé poskoky a znal agenty, a Harris byl obojí – ale Harris mlčel, jen se na něj díval. Možná přece jenom není tak hloupý, pomyslel si Steve. Možná že mu na tomto konkrétním klientovi dokonce trochu záleží.

„Chlapi, vy ho znáte mnohem líp než já,“ řekl. „Sakra, poprvé jsem se s ním setkal teprve před čtrnácti dny, a nikdy jsem nečetl ani jednu jeho knížku.“

Harrisův výraz naznačoval, že ho to vůbec nepřekvapuje.

„Proč se vás vlastně ptám,“ pokračoval Appleton. „My ho známe dlouho. Já od roku 1985, kdy se scházel s Krásnými lidmi v 54, Bill od roku 1965. Je Jerryem Gardou literárního světa.“

„To není fér,“ ozval se Harris škrobeně.

Appleton pokrčil rameny. „Nové oči vidí jasněji, říkála moje babička. Tak mi řekněte, pane Ames, myslíte si, že to může zvládnout?“

Steve viděl, že jde o vážnou otázku, možná životně důležitou, a přemýšlel nad ní skoro celou minutu. Druzí dva muži seděli a nerušili ho.

„No,“ řekl nakonec, „nevím, jestli dokáže na recepcích jenom pojídat sýr a vína se nedotknout, ale dojet na motorce do Kalifornie? Jo, asi jo. Vypadá, že je docela silný. Vypadá mnohem líp než nakonec Jerry Garda, to vám povím. Dělal jsem se spoustou rockerů, kteří nebyli ani z poloviny tak staří jako on, a nevypadali tak dobře.“

Appleton vypadal pochybovačně.

„Hlavně je to tím výrazem v obličeji. On to chce udělat. Chce se dát na cestu, nakopat někoho do zadku, něco prožít. A...“ Steve se přistihl, že myslí na svůj oblíbený film, na který se díval na videu zhruba každý rok; Hombre s Paulem Newmanem a Richardem Boonem. Pousmál se. „A vypadá jako chlap, který v sobě má ještě pořádný štěkot.“

„Aha.“ Appleton vypadal naprosto nechápavě. Steva to moc nepřekvapilo. Pokud Appleton vůbec někdy pořádný štěkot v sobě měl, nejspíš o všechen přišel nejpozději v druhém ročníku střední Exeterské nebo Choate nebo kde to nosil svoje blejzry a školní vázanky.

Harris si odkašlal. „Jestli jsme to už vyřídili, tak poslední příkázání –“

Appleton zaúpěl, Harris se dál díval na Steva a předstíral, že nic neslyšel.

„Páté a poslední příkázání,“ opakoval. „Nebudeš brát do nákladáku žádné stopaře. Nebudeš brát muže ani ženy, ale zvlášť ne ženy.“

Což byl pravděpodobně důvod, proč Steve Ames ani na chvíli nezaváhal, když uviděl u cesty hned za Ely stát tu dívku – hubenou dívku s krivým nosem a vlasy obarvenými dvěma různými barvami. Prostě zajel ke krajnici a zastavil.

2

Otevřela dveře, ale nenastoupila hned, jenom se na něj rozšířenýma modrýma očima dívala přes sedadlo plné map. „Jste hodnej člověk?“ zeptala se.

Steve nad tím popřemýšlel, pak přikývl. „Jo, řekl bych, že jo. Dvakrát třikrát za den si dám doutník, ale nikdy jsem nenakopl žádného psa, který nebyl větší než já, a jednou za šest neděl posílám domů mámě prachy.“

„Nebudete se mě snažit fackováním nebo tak k něčemu nutit?“

„Ne,“ odpověděl Steve pobaveně. Líbilo se mu, jak na něm visí rozšířenýma modrýma očima. Vypadala jako děcko zabrané do komiksu. „V tomto ohledu se docela ovládám.“

„A nejste žádné šilenej masovej vrah, nebo tak něco?“

„Ne, ale kristepane, copak bych vám řekl, kdybych byl?“

„Nejspíš bych vám to viděla na očích,“ řekla mu hubená dívka s dvojbarevnými vlasy, a i když mluvila hrobově vážně, trochu se usmívala. „Mám na to šestej smysl. Sice nic světobornýho, ale mám ho, kamaráde. Na to se můžete

spolehnout.“

Kolem prohučel chladírenský vůz, řidič celou dobu ležel na klaksonu, i když se Steve přimáčkl s bachratým Ryderem co nejvíce ke krajnici a silnice byla prázdná v obou směrech. Ale nijak ho to nepřekvapilo. Podle Stevových zkušeností někteří hoši prostě nedokázali sundat ruce z houkačky nebo pind'ourů. Věčně tahali za jedno nebo druhé.

„Skončíme s tím dotazníkem, dámo. Chcete se svézt nebo ne? Musím zase jet.“ Po pravdě řečeno byl šéfovi mnohem blíží, než by šéf asi schvaloval. Marinville měl rád představu, že je v Americe úplně sám, pan Volný Pták, nechť pero putuje, a Steve byl přesvědčen, že přesně tak tu svou knihu napíše. To bylo v pořádku – fajn, pohoda. Ale on, Steven Andrew Ames z Lubbocku měl také svou práci; on měl zajistit, aby Marinville nemusel tu knížku psát pomocí spiritistické tabulky místo počítače. Jeho názor na to, jak toho dosáhnout, byl dokonale prostý: držet se blízko a nedovolit, aby se nějaká situace vymkla z rukou, pokud to nebude naprosto nezbytné. Držel se sedmdesát mil zpět místo sto padesáti, a co šéf nevěděl, to ho nebolelo.

„Asi jo, svezu se,“ řekla, vyskočila do kabiny a zabouchla dveře.

„No tak děkuju, kočička,“ řekl. „Jsem dojat vaší důvěrou.“ Zkontroloval zpětné zrcátko, neviděl nic, jenom zadní konec Ely, a vyjel znovu na silnici.

„Neříkejte mi tak,“ ozvala se. „Je to sexistický.“

„Kočičko je sexistické? Ale prosím vás.“

Škrobeným hlasem, který naznačoval, že to míní vážně, řekla: „Neříkejte mi kočička a já vám nebudu říkat kocourku.“

Rozesmál se. Nejspíš se jí to nebude líbit, ale nemohl si pomoci. Takový už je smích, něco jako větry, někdy je dokážete zadržet, ale často ne.

Pohlédl na ni a viděl, že se taky trochu usmívá – a sundává si batůžek – takže to snad bylo v pořádku. Odhadoval ji na takových sto šedesát dva a byla hubená jako tyčka – nejvýš padesát kilo, ale spíš sedmačtyřicet. Měla na sobě triko s utrženými rukávy. Na dívku, která se obává setkání s Tedem Bundym v nákladáku, skýtala úžasně štědrý výhled na prsa. Ne že by se měla o co bát; Steve odhadoval, že dívka může pořad nakupovat nulky v dětském oddělení, pokud by o to stála. Vpředu na triku se zubil černý chlap s dredy na hlavě uprostřed zelenomodrého psychedelického slunce. Kolem hlavy měl jako svatozář nápis NEVZDÁM TO!

„Určitě se vám líbí Peter Tosh,“ řekla. „Rozhodně ne moje prsa.“

„Jednou jsem s Peterem Toshem dělal,“ odpověděl.

„To snad ne!“

„To snad jo.“ Pohlédl do zpětného zrcátka a všiml si, že Ely už zmizelo. Bylo až strašidelné, jak rychle tady městečka mizela. Kdyby on byl mladou stopačkou, taky by se nejspíš zeptal na pár věcí, než by volky nevolky hupl někomu do auta nebo nákladáku. Třeba by to nebylo k ničemu, ale rozhodně to neuškodilo. Protože jakmile se člověk octl v poušti, mohlo se vám stát cokoliv.

„Kdy jste dělal s Peterem Toshem?“

„V osmdesátém nebo jedenaosmdesátém,“ řekl. „Už si nevzpomínám. V Madison Square Garden, potom ve Forest Hills. Dylan s ním ve Forest Hills hrál přídavek. ‚Blowin in the Wind‘, jestli tomu uvěříte.“

Dívala se na něj s nehraným úžasem bez stínu pochybností – aspoň nakolik to dokázal odhadnout. „Páni, skvělý! Čím jste byl, bedňákem?“

„Tehdy jo. Později jsem dělal kytarového technika. Teď...“ Ano, to byl dobrý začátek, jenomže čím byl teď? Určitě ne kytarovým technikem, to bylo jisté. Z jistého hlediska byl znovu jakýmsi podřadným bedňákem. A taky cvokařem na částečný úvazek. A taky jakousi Mary Poppinsovou, jenomže s dlouhými hnědými hipíckými vlasy, které začaly uprostřed prokvétat šedinami. „Teď dělám něco jiného. Jak se jmenujete?“

„Cynthia Smithová.“ Podala mu ruku.

Potřásl s ní. Její ruka mu připadala úzká a jako pírkó, a s neuvěřitelně jemnými kostmi. Bylo to jako potřást si rukou s ptáčkem. „Já jsem Steve Ames.“

„Z Texasu.“

„Jo, z Lubbocku. Asi jste už ten přízvuk slyšela, co?“

„Párkrát jo.“ Chlapecký úsměv jí rozsvítil celý obličej. „Můžete vzít kluka z Texasu, ale Texas –“

Zbytek dopověděl s ní a pak se na sebe usmáli, už jako přátelé – jak už se lidé mohou spřátelit, na chvíli, když se náhodou setkají na amerických vedlejších cestách, které procházejí odlehlými místy.

3

Cynthia Smithová byla očividně cvok, ale Steve byl taky cvok – veterán, člověk nemůže strávit většinu života mezi muzikanty, aniž by se zcvoknutí vyhnul, ale to mu nevadilo. Pověděla mu, že má veškeré důvody dávat si pozor na chlapy; jeden jí skoro utrhl levé ucho a jiný jí poměrně nedávno rozbil nos. „A ten, co mi natrhl to ucho, byl chlap, který se mi líbil,“ dodala. „Jsem na to ucho citlivá. Ten nos, no, myslím, že má teď charakter, ale na to ucho jsem citlivá, Bůh ví proč.“

Podíval se jí na ucho. „No, řekl bych, že je nahoře trochu spláclé, no a co? Pokud jste na ně doopravdy citlivá, můžete si nechat narůst vlasy a zakrýt to, že.“

„Ani náhodou,“ řekla pevně, načechrala si vlasy a mimoděk se naklonila napravo, aby se na sebe mohla podívat v zrcátko na pravé straně kabiny. Půlka vlasů směrem ke Stevovi byla zelená; druhá byla oranžová. „Gert tvrdí, že vypadám jako siroteček Anička z pekla. To by byla věčná škoda měnit.“

„Žádné lokýnky, co?“

Usmála se, poplácala se vpředu na triku a sklouzla do ucházející jamajské imitace. „Já jedu po svém – přesně jako Peter, mami!“

Po svém znamenalo pro Cynthia Smithovou odejít v sedmnácti z domu a od více méně setrvalého nesouhlasu rodičů.

Nějakou dobu strávila na východním pobřeží („Odjela jsem, když jsem si uvědomila, že začínám být milosrdnou děvkou,“ řekla věcně) a potom se dostala až na středozápad, kde se „trochu očistila“ a na schůzce Anonymních alkoholiků potkala pěkného chlapa. Ten pěkný chlap tvrdil, že je úplně čistý, ale lhal. Ach jo, jak ten lhal. Cynthia se k němu přesto nastěhovala, což byla chyba („Nikdy jsem nebyla ohledně chlapů nějak chytrá,“ řekla stejně věcným tónem). Ten pěkný chlap jednou večer přišel domů nafutrovaný čistým amfetaminem a očividně rozhodnutý, že chce od Cynthie levé ucho jako záložku do knihy. Odešla do útulku, očistila se víc než trochu, dokonce pak nějakou dobu pracovala jako poradce, to když žena, která to tam vedla, byla zavražděna a vypadalo to, že se útulek zavře. „Ten chlap, který Annu zavraždil, byl ten, co mi zlomil nos,“ řekla. „Byl zlej. Richie – ten chlap, co chtěl moje ucho na záložku – ten měl jenom špatnou náladu. Norman byl zlej. A taky blázen.“

„Chytili ho?“

Cynthia vážně zavrtěla hlavou. „Stejně jsme nemohli nechat D&S jít ke dnu jenom proto, že jeden chlápek zešílel, jelikož ho opustila manželka, takže jsme všichni makali, abychom je zachránili. Taky se nám to povedlo.“

„D&S?“

„Zkratka pro Dcery a Sestry. Získala jsem spoustu sebedůvěry, když jsem tam byla.“ Dívala se z okna na ubíhající poušť a zadumaně si přejížděla bříškem palce po ohnutém hřbetu nosu. „Svým způsobem mi v tom pomohl i ten chlap, co mi to udělal.“

„Norman.“

„Jo, Norman Daniels, tak se jmenoval. Aspoň já a Gert – to je kámoška, ta co říká, že vypadám jako siroteček Anička – jsme se ho zastaly, víte?“

„Mhm.“

„Takže jsem minulý měsíc napsala domů našim. Napsala jsem na dopis taky zpáteční adresu. Myslela jsem, že až odepíšu, teda jestli odepíšu, budou spravedlivě nasraní – zvláště táta. Býval pastorem. Už je v důchodu, ale...“

„Můžete vzít kluka z pekelného ohně, ale nemůžete vzít ten pekelný oheň z kluka,“ řekl Steve.

Usmála se. „No, něco takového jsem čekala, ale přišel mi dopis a byl docela dobrej. Zavolala jsem jim. Mluvili jsme spolu. Táta brečel.“ Řekla to trochu užasle. „Myslím, že fakticky brečel. Věříte tomu?“

„Hele, osm měsíců jsem jezdil s Black Sabbath,“ řekl Steve. „Já uvěřím všemu. Takže jedete domů, co? Návrat marnotratné kočičky?“ Koukla po něm. Usmál se na ni. „Omlouvám se.“

„To určitě. Ale jo, dost to odpovídá.“

„Kam jedete?“

„Do Bakersfieldu. Což mi připomíná, jak daleko jedete vy?“

„Do San Franciska. Ale –“

Zasmála se. „Děláte si srandu? To je skvělé!“

„Ale nemůžu vám slíbit, že vás vezmu až tam. Vlastně vám vůbec nemůžu slíbit, že vás vezmu dál než do Austinu – do toho v Nevadě, víte, ne v Texasu.“

„Já vím, kde je Austin, mám mapu,“ řekla a teď se na něj dívala jako na hloupého staršího brácha, a ten pohled se mu líbil ještě víc než pohled rozšířených očí slečny Upjaté. Byla milá, fakt že jo... a nelíbilo by se jí, kdyby jí to řekl?

„Vezmu vás tak daleko, jak to půjde, ale tenhle kšeft je trochu divný. Chci říct, že všechny kšefty jsou trochu divné, šoubyznys je divný od přírody, a tohle je šoubyznys... chci říct, každopádně... ale... chci říct...“

Zmlkl. Co vlastně chtěl říct? Jeho zaměstnání jako spisovatelův bedňák (nepřesný titul, člověk nemusí být spisovatel, aby to věděl, ale na nic lepšího nepřipadl) bylo skoro u konce a on pořád nevěděl, co si má o něm myslet, ani co si má myslet o Johnnym Marinillovi. S jistotou akorát věděl, že velikán po něm nechtěl, aby mu sháněl drogy nebo ženské, a že když na něj Steve v hotelu zabouchal, nikdy z něj nebyla cítit whisky, když otevřel. Prozatím to stačilo. O tom, jak to bude popisovat v celkové zprávě, bude moci přemýšlet později.

„Co je to za kšeft?“ zeptala se. „Tohle auto nevypadá dost velký pro kapelu. Jezdíte teď s nějakým folkařem? Gordonem Lightfootem, někým takovým?“

Steve se usmál. „Řekl bych, že ten chlap trochu je folkař, jenomže hraje na hubu místo na kytaru nebo harmoniku. Je –“

V té chvíli mobilní telefon na přístrojové desce vydal pronikavé, podivné nosové pípání: Hmíp! Hmíp! Steve ho vzal z přístrojové desky, ale hned ho neotevřel. Nejdřív se podíval na dívku. „Neříkejte ani slovo,“ upozornil ji, když mu telefon potřetí pípl v ruce. „Jinak byste mě mohla dostat do průšvihů. Jasně?“

Hmíp! Hmíp!

Přikývla. Steve otevřel mluvítko a pak zmáčkl na klávesnici tlačítko SEND, protože tak se přijímal hovor. První věc, kterou si uvědomil, když si přikládal telefon k uchu, bylo silné praskání statické elektřiny – divil se, že volání vůbec prošlo.

„Haló, to jste vy, šéfe?“

Kromě statické elektřiny se ozvalo hlubší, stejnoměrné zahučení – zvuk projíždějícího nákladáku, pomyslel si Steve – a potom Marinillov hlas. Steve i přes praskání zaslechl paniku a srdce mu okamžitě zařadilo vyšší rychlost. Už dřív slyšel mluvit lidi tímto tónem (stalo se to aspoň jednou při každém rockovém turné) a okamžitě ho rozeznal. Na Marinillově konci drátu právě vrazilo do větráku nějaké lejno.

„Steve! Steve, jsem... éru... děsném...“

Hleděl ven na silnici, jel přímo do pouště, a cítil, jak se mu na čele začínají tvořit kapičky potu. Vzpomněl si na břichatého malého agenta svého šéfa s těmi jeho příkázáními a panovačným hlasem, a pak všechny myšlenky zahlal. Poslední člověk, kterého teď zrovna potřeboval, aby mu zabíral místo v hlavě, byl Bill Harris.

„Měl jste nehodu? Je to tak? Co se stalo, šéfe? Opakujte to!“

Prask, písk, prask.

„Johnny... íš mě?“

„Ano, slyším!“ Už do telefonu řval, i když věděl, že je to úplně k ničemu, ale stejně řval. Koutkem oka si všiml, že dívka se na něj dívá se stále větší starostí. „Co se vám stalo?“

Žádná odpověď nepřicházela tak dlouho, až nabyl jistotu, že tentokrát Marinville ztratil. Už chtěl telefon odložit, když se znovu ozval šéfův hlas, nemožně vzdálený, jako hlas přicházející z jiné galaxie: „západně... Ely... desát.“

Ne, ne desát, pomyslel si Steve, žádných desát, ale padesát. „Jsem západně od Ely, na silnici číslo padesát.“ Možná. Možná takhle to říkal. Nehoda. Určitě. Vyletěl s motorkou ze silnice a sedí tam se zlamanou hnátou a možná mu teče po obličejí krev a až se vrátím do New Yorku, ti jeho chlapi mě ukřižují už jenom proto, že nemůžou ukřižovat jeho –

... jistě jak daleko... mil, spíš víc... zaparkovaný karavan... ousek dál...“

Hrozné praskání, potom cosi o poldech. Státních a městských poldech.

„Co se –“ začala dívka na vedlejším sedadle.

„Šššš! Ted' ne!“

Z telefonu: „... moji motorku... do pouště... větru... asi tak míli od karavanu...“

A to bylo všechno. Steve asi pětkrát zaječel do telefonu Johnnyho jméno, ale odpovídalo mu jenom mlčení. Spojení bylo přerušeno. Zmáčkl knoflík NAME/MENU, aby vyvolal na displeji jméno J. M., potom zmáčkl SEND. Nahraný hlas ho přivítal v síti Western Roaming, pak byla pauza, a pak mu další nahraná sekvence sdělila, že tento hovor nemůže být tentokrát spojen. Hlas začal uvádět veškeré možné důvody, proč to nejde. Steve zmáčkl END a složil telefon.

„Krucí-fix!“

„Blbý, co?“ ozvala se Cynthia. Znovu se na něj dívala rozšířenýma očima, ale teď v tom pohledu nebylo nic roztomilého. „Vidím vám to na čele.“

„Možná,“ řekl a pak zavrtěl hlavou, protože ztrácel trpělivost sám se sebou. „Nejspíš. To byl můj šéf. Je někde na trati. Odhadoval bych tak sedmdesát mil před námi, ale mohla by to být klidně i stovka. Jede na Harleyi. Je –“

„Na takové červenoběžkové motorce?“ zeptala se, najednou celá vzrušená. „A má dlouhé šedivé vlasy, trochu jako Jerry García?“

Přikývl.

„Dnes ráno jsem ho viděla, kus na východ odtud,“ řekla. „Tankoval u malé benzínky v Pretty Nice – mají tam i kavárnu. Znáte to městečko, Pretty Nice?“

Přikývl.

„Zrovna jsem snídala, když jsem ho zahlédla z okna. Připadal mi nějak povědomý. Jako bych ho viděla v televizi.“

„Je to spisovatel.“ Steve se podíval na tachometr, uviděl, že uhání se skříňovým nákladákem už víc než stovkou, a rozhodl se, že ho může popohnat ještě trochu. Ručička se vyšplhala až na sto dvacet. Poušť za okny ubíhala trochu rychleji. „Projíždí zemí, sbírá materiál pro knížku. Občas taky někde promluví, ale většinou prostě jen tak chodí a mluví s lidma a dělá si poznámky. Každopádně měl nějakou nehodu. Aspoň si myslím, že se to stalo.“

„Spojení bylo na prd, co?“

„Mhm“

„Chcete zastavit? Vysadit mě? Protože to není problém, jestli chcete.“

Pečlivě to zvážil – teď, když původní leknutí opadalo, začal mu mozek tikat chladně a precizně, jako vždy v podobných situacích. Ne, řekl si, nechce ji vysazovat, vůbec ne. Situaci měl pevně v rukou, s takovou se musel vypořádat okamžitě, ale to neznamenovalo, že se má zapomínat na budoucnost. Appleton se nezblázní, a i kdyby Johnny Marinville svého Harleye převrátil a pořádně si pocuchal fazónu, vypadal jako chlap, který se dokáže (bez ohledu na blejzry a rypsové kravaty) smířit s myšlenkou, že se občas něco nepovede. Jenže Bill Harris Stevovi připadal jako člověk, který se snaží přehrát Černého Petra na někoho jiného, když se něco nepovede... a vrazit ho dotyčnému pokud možno tak hluboko do krku, jak to jde.

Jako potenciální příjemce Černého Petra si Steve řekl, že svědka rozhodně potřebuje – takového, který ho před tím v životě neviděl.

„Ne, chci, abyste jela se mnou. Ale musím vám to říct na rovinu – nevím, co najdeme. Mohla by tam být krev.“

„Mě krev nerozhází,“ řekla.

4

Nijak nekomentovala rychlost, kterou jeli, ale když pronajatý nákladák dosáhl stotřicítky a rám se začal otřásat, zapnula si bezpečnostní pás. Steve zmáčkl plyn ještě trochu víc, a když se nákladák dostal na sto čtyřicet, vibrace ustaly. Ruce měl však pevně zaklesnuté do volantu; občas pořádně fouklo a při takové rychlosti vás mohl větší porыв větru hodit na krajnici. A když se vám pak zabořily gummy, byl jste fakticky v maléru. Dost mazlavě maléru. Šéf na motorce bude vůči nárazovému větru ještě zranitelnější, uvažoval Steve. Možná že ho dostal právě vítr.

To už Cynthii sdělil základní fakta o svém zaměstnání: zařizoval rezervace, prověřoval trasy, kontroloval ozvučení sálů, kde měl šéf mluvit, držel se stranou, aby nerušil obraz, který šéf vytvářel – Johnny Marinville, přemýšlivý osamělý vlk, politicky korektní hrdina, spisovatel, který nezapomněl, jak se tvrdý chlap umí porvat se životem.

Steve jí pověděl, že skříňový nákladák je prázdný až na pár kousků rezervní výstroje a dlouhé dřevěné rampy, po které by Johnny mohl vjet dovnitř, pokud by se počasí zhoršilo natolik, že by se v něm nedalo jet na motorce. Jelikož léto vrcholilo, nebylo to moc pravděpodobné, ale pro rampu existoval ještě další důvod, stejně jako pro upevňovací rám, který Steve ještě před začátkem cesty nainstaloval do podlahy nákladáku. Ani jeden z nich to nevyšlo, ale oba věděli, že je to tam ode dne, kdy vyjeli z Westportu v Connecticutu. Johnny Marinville se mohl jednou ráno probudit a prostě zjistit, že už se mu nechce dál na Harleyi harcovat.

Nebo že už nemůže.

„Slyšela jsem o něm,“ řekla Cynthia, „ale nikdy jsem od něho nic nečetla. Líbí se mi Dean Koontz a Danielle Steelová, dost. Čtu jenom pro zábavu. Ale ta motorka je pěkná. A ten chlap měl skvělé vlasy. Takový rockerský, víte?“

Steve přikývl. Věděl. Marinville věděl taky.

„Opravdu jste se o něj bál nebo jste se bál jenom toho, co se může stát vám?“

Kdyby se zeptal někdo jiný, nejspíš by ho taková otázka podráždila, ale v jejím tónu nevyčítal žádnou skrytou kritiku. Jenom zvědavost. „Bojím se o něho,“ řekl.

Přikývla. „Jak daleko jsme už dojeli?“

Pohlédl na počítadlo. „Šedesát sedm kilometrů, od chvíle, co jsem ho ztratil v telefonu.“

„Jenomže nevíte, odkud přesně volal.“

„Ne.“

„Myslíte si, že se prostě vyboural, nebo že naboural do někoho jiného?“

Prekvapeně na ni pohlédl. To, že šéf mohl nabourat někoho jiného, bylo přesně to, čeho se bál, ale nikdy by to nahlas nevypravil, kdyby s tím sama nezačala.

„Mohl by do toho být zapletený ještě někdo jiný,“ připustil neochotně. „Říkal cosi o státních poldech a městských poldech. Znělo to snad jako ‚Nevolej státní poldy, zavolej městské poldy‘. Nevím určitě.“

Ukázala na mobilní telefon, který byl zastrčený na svém místě v přístrojové desce.

„V žádném případě,“ řekl, „nemám volat žádné poldy, dokud nezjistím, do čeho se namočil.“

„A já slibuju, že tohle při výpovědi zamlčím, pokud mi slíbíte, že už mi nebudete říkat kočička.“

Trochu se usmál, i když mu do smíchu moc nebylo. „To je asi dobrý nápad. Vždycky můžete říct –“

„– že ten mobil už nefungoval,“ dokončila, „Každý ví, jak háklivý ty věcičky jsou.“

„Seš fajn, Cynthia.“

„Ty taky nejsi nejhorší.“

A kolem sto čtyřicítka už kilometry ubývaly jako jarní sníh. Když byli devadesát kilometrů od místa, kde ztratili spojení, začal Steve nákladák zpomalovat o pár kilometrů za hodinu na každý kilometr, který ujeli. Nepotkali žádná policejní auta a Steve měl za to, že je to dobře. Řekl to nahlas a Cynthia pochybovačně zavrtěla hlavou.

„Je to spíš divný. Nemyslíš, že kdyby došlo k nehodě, při které se zranil tvůj šéf nebo někdo jinej, že už by nás minulo pár policejních aut? Nebo sanitka?“

„No, jestli přijeli z opačného směru, ze západu –“

„Podle mapy je další město až Austin, a to je mnohem dál než Ely za námi. Všechno úřední – myslím tím všechno, co má sirény – by mělo jezdit od východu na západ. Dohánět nás. Chápeš?“

„Asi jo.“

„Tak kde jsou?“

„Nevím.“

„Já taky ne.“

„No, tak hledej. . . sakra, jak mám vědět co? Všechno, co je nějak divné.“

„Tak jo. Trochu zpomal.“

Mrkl na hodinky a viděl, že je tři čtvrtě na šest. Přes poušť se už natáhly dlouhé stíny, ale bylo pořád jasné světlo a horko. Jestli tu Marinville někde byl, určitě ho uvidí.

Rozhodně, pomyslel si. Bude sedět na okraji silnice, nejspíš bude mít rozbitou hlavu a půlku kalhot utrženou od toho, jak se vymázl a kutálel. A nejspíš si bude zapisovat svoje pocity. Díky Bohu, že aspoň nosí přilbu. Kdyby ji neměl –

„Cosí vidím! Tam nahoře!“ Dívka mluvila vzrušeným hlasem, ale ovládala se. Levou rukou si stínila oči před sklánějícím se sluncem a pravou kamsi ukazovala. „Vidíš? Mohl by... Á, kruci, nic. To je sakra velký na motorku. Vypadá to spíš na karavan.“

„Myslím ale, že odtud volal. Tady odněkud.“

„Proč si to myslíš?“

„Říkal, že kousek od něj je u silnice nějaký karavan – to jsem slyšel docela zřetelně. Prý je asi míli východně od něj, a tady asi teď jsme, takže –“

„Jo, nemusíš pokračovat. Koukám se, koukám.“

Zpomalil nákladák na padesátku, potom, jak se blížili ke karavanu, už jel krokem. Cynthia stáhla u sebe okénko a skoro do půli těla visela ven, až se jí triko vyhrnulo a odhalilo bedra (spíš bedřička, pomyslel si Steve) a páteř vystupující jako hřbetní ploutev.

„Tak co?“ zeptal se jí. „Vidíš něco?“

„Ne. Viděla jsem nějaký záblesk, ale je to kus v poušti – mnohem dál, než kam by vletěl, kdyby se vyboural. Nebo kdyby ho vítr shodil ze silnice, víš?“

„Nejspíš odraz slunce od slídy na skále.“

„Mhm, to mohlo být.“

„Nevypadni z toho okna, holka.“

„Neměj péči,“ odsekla a pak přimhouřila oči před větrem, který byl stále protivnější a hodil jí písek do tváře.

„Jestli je to ten karavan, o kterém mluvil, tak už jsme to místo, odkud volal, skoro minuli.“

Přikývla. „Jo, ale jeď dál. Kdybysme v tom karavanu někoho našli, zeptali bysme se.“

Odfíkl si. „Bysme,“ to ses naučila od Deana Koontze a Danielle Steelové?“

Zhluboka se nadechla, tak pomalu, aby mu mohla věnovat povýšený pohled... ale Steve měl dojem, že ji přece jen ranil. „Promiň,“ omluvil se. „Jenom jsem si dělal srandu.“

„Tak?“ opáčila chladně. „Něco mi povězte, pane Úžasný Bedňáku z Texasu – ty jsi četl něco, co napsal tvůj šéf?“

„No, dal mi jeden Harper's, ve kterém mu vyšla povídka. ‚Počasí seslané z nebes‘, tak se jmenovala. Přečetl jsem ji, jasně. Do posledního slova.“

„A rozuměl jsi do posledního slova?“

„No, to ne. Hele, mluvil jsem jako blbec. Omlouvám se. Fakt.“

„Tak dobře,“ řekla, ale podle tónu bylo znát, že je v podmínce, aspoň nějakou dobu.

Otevřel pusu, aby řekl něco, co by mohlo být při troše štěstí vtípné a co by ji rozesmálo (měla pěkný úsměv), a pak se mu naskytl opravdu dobrý výhled na karavan. „A hele, copak to tu máme?“ zeptal se spíš pro sebe.

„Co jako?“ otočila hlavu a podívala se ven čelním sklem, zrovna když Steve pomalu zajížděl s nákladákem ke krajnici, těsně za karavan. Byl to střední karavan, větší než Lassie, ale menší než Godzilly, které potkávali každou chvíli už od Colorada.

„Ten chlap musel najet na nějaké hřebíky na silnici, nebo co,“ poznamenal Steve. „Vypadá to, že má všechny gumy píchlé.“

„Jo. Takže jak to, že ty ne?“

Než ho napadlo, že lidi z karavanu byli třeba natolik uvědomělí, že hřebíky odstranili, dívka s pankáčskými dvoubarevnými vlasy už byla venku z kabiny, šla ke karavanu a volala.

Ta si teda umí načasovat odchod, zrovna když člověka dostane, to se jí musí nechat, pomyslel si a také vystoupil. Do tváře se mu opřel vítr tak prudce, až se zhoupl na patách. A vítr byl horký, jako vzduch sálající ze spalovače odpadků.

„Steve?“ Měla nějak jiný hlas. Okatá troufalost, podle Stevova názoru možná její způsob flirtování, zmizela. „Pojď sem. Nelíbí se mi to.“

Stála u bočních dveří karavanu. Dveře nebyly zavřené, trochu se houpaly ve větru, i když byly v závětrí, a schůdky byly spuštěné. Dívka se však nedívala na dveře ani na schody. Pod schůdky ležela světlavá panenka ve světle modrých šatičkách, napůl zasypaná pískem, který na ni navál vítr. Panenka ležela tváří dolů a vypadala opuštěně. Steve se však nestaral o to, jak vypadá. Panenky bez holčiček, které by se o ně staraly, jsou vždycky trochu strašidelné, aspoň podle jeho názoru, a narazit na panenku u silnice, napůl zasypanou pískem –

Otevřel dveře a strčil hlavu do karavanu. Panovalo tam strašlivé vedro, aspoň padesát stupňů. „Haló? Je tu někdo?“

Odpověď znal. Kdyby tu někdo byl, například majitelé karavanu, určitě by nechali běžet motor, aby jim šla klimatizace.

„To je k ničemu.“ Cynthia zvedla panenku a vytřepávala jí písek z vlasů a záhybů šatiček. „Tohle není žádná laciná panenka. Nestála sice balík, ale drahá je dost. A někdo se o ni staral. Hele.“ Natáhla mezi prsty sukýnku, aby viděl v záhybu malou, úhlednou záplatu. Barvou se skoro přesně shodovala se šaty. „Kdyby tu byla holčička, co jí panenka patří, určitě by ji nenechala ležet na zemi, to ti můžu prakticky zaručit. Otázka zní, proč ji nevzala s sebou, když s rodiči odcházela? Nebo proč ji aspoň nestrčila dovnitř?“ Otevřela dveře, zaváhala, vystoupila na první ze dvou schůdků, znovu zaváhala a ohlédla se po něm. „Pojď.“

„Nemůžu. Musím najít šéfa.“

„Za chvíli, jo? Nechci jít dovnitř sama. Je to jako Andrea Doria.“

„Chceš říct Marie Celeste. Andrea Doria se potopila.“

„Tak jo, pane Chytrolíne, to je fuk. Pojď, nebude to dlouho trvat. Kromě toho...“ Zaváhala.

„Kromě toho by to mohlo mít něco společného s mým šéfem? Tohle si myslíš?“

Cynthia přikývla. „Není to tak od věci. Přece taky zmizeli, no ne?“

Tohle však nemohl přijmout – připadalo mu to jako komplikace, kterou si nezasloužil. Všimla si, jak se tváří (možná uhodla všechno; rozhodně nebyla hloupá) a zvedla ruce. „Sakra, porozhlídnu se tam sama.“

Vešla dovnitř, panenku stále v ruce. Steve se za ní chvíli zamyšleně díval, pak ji následoval. Cynthia se po něm ohlédla, přikývla, pak panenku odložila na jedno přední sedadlo. Začala se ovívat okrajem trika u krku. „Vedro,“ vzdychla. „Šílený.“

Vešla do kabiny karavanu. Steve šel opačným směrem, k řidiči, a sklonil hlavu, aby se neuhodil. Na přístrojové desce před sedadlem spolujezdce ležely tři balíčky baseballových karet, pečlivě roztříděných podle týmů – Cleveland Indians, Cincinnati Reds, Pittsburgh Pirates. Letmo je prolistoval a všiml si, že asi půlka je podepsaná, a možná půlka podepsaných je s věnováním. Dole na kartě Alberta Bella stálo: „Davidovi – měj stále tvrdý úder! Albert Belle.“ A na další, z hromádky Pittsburghu: „Než se rozmáčneš, koukej po míčku, Dave – Tvůj přítel Andy Van Slyke.“

„Byl tu taky nějaký kluk,“ volala Cynthia. „Pokud se ta holka kromě panenek v modrých šatičkách nevyžívala taky ve Vojínovi Joeovi, Soudci Dreddovi a MotoKopech. Jeden zavazadlový prostor tady vzadu je plný komiksů.“

„Jo, byl tu kluk,“ řekl a vrátil Alberta Bella a Andyho Van Slyka zpátky do příslušných balíčků. Vzal si s sebou jenom ty, které byly pro něj opravdu důležité, pomyslel si a usmál se. Ty, které rozhodně nemohl nechat doma. „Jmenuje se David.“

Lekla se: „Jak to sakra víš?“

„To jsem se naučil při sledování Akt X.“ Z hromádky papírů nacpaných do mapového držáku na přístrojové desce vzal účet od benzínu a uhladil ho. Zněl na jméno Ralph Carver, adresa byla někde v Ohiu. Zkopírované jméno města se trochu rozmazalo, ale mohl to být Wentworth.

„Asi o něm nic dalšího nevíš, co?“ zeptala se. „Příjmení? Odkud přijel?“

„David Carver,“ řekl a úsměv se mu rozšířil od ucha k uchu. „Otec se jmenuje Ralph Carver, Původem z Wentworthu v Ohiu. Pěkné město. Hned vedle Colombusu. V šestaosmdesátém jsem byl v Columbusu s Jižanem Johnnym.“

Přišla dopředu, panenku přivinutou na jednom řádku jako pupen od komára. Venku znovu zaburácel vítr a chrstl písek na karavan. Znělo to, jako by venku lilo. „To si vymýšlíš!“

„Nevymýšlím,“ řekl a podal jí účtenku. „Tady jsou údaje o Carverových. Davida jsem vyčetl z baseballových karet toho kluka. Měl taky dost drahý inkoust, to ti povím.“

Zvedla karty, podívala se na ně, pak je vrátila a pomalu se otočila dokola, tvář vážnou a lesklou potem. Steve se taky potil, a hodně. Cítil, jak mu pot stéká po těle jako lehký, lepkavý olej. „Kam šli?“

„Do nejbližšího města, pro pomoc,“ řekl. „Nejspíš je někdo svezl. Nevzpomeneš si z té své mapy, co je tu poblíž?“

„Ne. Je tu myslím nějaké město, ale jméno si nepamatuju. Ale jestli tam jeli, proč to tu při odchodu nezamkli? Přece tu nechali všechny krámy.“ Mávla rukou ke kabině. „Viš, co je tam vzadu u gauče?“

„Ne.“

„Schránka na šperky pro paničku. Keramická žába. Do pusy se jí dávají prsteny a náušnice.“

„To zní vkusně.“ Chtěl odtud vypadnout, a nejen kvůli odpornému vedru nebo protože musel hledat šéfa. Chtěl odtud vypadnout, protože ten karavan byl jako ta zatracená Marie Celeste. Bylo příliš snadné představovat si, že ve skříních jsou schovaní upíři, upíři v bermudách a tričkách s nápisem PŘEŽIL JSEM SILNICI Č. 50, NEJOPUŠTĚNĚJŠÍ TRASU V AMERICE!

„Je docela roztomilá,“ řekla, „ale o to nejde. Jsou v ní dvoje náušnice a prsten. Nejsou fakticky drahý, ale taky žádný šunty. Ten prsten je myslím s turmalínem. Tak proč teda –“

Uviděla cosi v mapovém držáku, cosi, co se vynořilo, když Steve pohnul nacpanými papíry, a vytáhla svorku na peníze, která vypadala jako z pravého stříbra. Byly v ní složené bankovky. Rychle je projela špičkou prstu a pak hodila svorku zpátky do držáku, jako by byla horká.

„Kolik?“ zeptal se.

„Asi čtyřicet. Už jenom ten držák by stál třikrát–čtyřikrát víc. Něco ti povím, poutníku – tohle sakra smrdí.“

Další porыв větru chrstl písek na severní stranu karavanu, tentokrát tak prudce, že se karavan na splasklých pneumatikách trochu zakýval. Podívali se na sebe, tváře lesklé potem. Steve se setkal s prázdným modrým pohledem panenky. Co se tu stalo, zlato? Co jsi viděla?

Otočil se ke dveřím

„Čas volat poldy?“ zeptala se Cynthia.

„Ještě je brzo. Nejdřív projdu pěšky tak míli zpátky, podívám se, jestli neuvídím po šéfovi nějakou stopu.“

„V tomhle větru? Páni, to je teda blbej nápad!“

Chvilí se na ni díval, nic neřikal, pak se kolem ní protlačil a sešel po schůdcích ven.

Dole ho dohnala. „Hele, dejme tomu, že jsme si kvit, jo? Ty sis dělal srandu z toho, jak mluvím, já jsem si dělala srandu z něčeho tvýho.“

„Intuice.“

„Intuice, takhle tomu říkáš? Fajn. Takže nerozhodně? Řekni, že jo. Prosím. Je to tu moc strašidelný, než abych si dělala do vlastního písečku.“

Usmál se na ni, trochu ho dojalo, jak úzkostně se tváří. „Tak jo. Je to nerozhodně, fifty fifty.“

„Chceš, abych s nákladákem jela nazpátek? Ujedu podle počítadla míli, abys věděl, kde je konec.“

„Dokážeš ho otočit –“ Kolem nich prohučel návěs s nápisem PAPIROVÉ KAPESNÍKY PEŘINKA PRO VÁŠ NOS, ujížděl na východ aspoň stodesítkou. Cynthia se prudce odvrátila a ochránila si oči před letícím pískem paží jako od Kate Mossové. Steve ji vzal kolem ramínek a chvilku jí poskytoval oporu. „– a neuváznout?“ dokončil otázku.

Rozzlobeně se na něj podívala a vymanila se mu. „Jasně.“

„No... tak míli a půl, jo? Pro jistotu.“

„Dobře.“ Vyrázila k dodávce, potom se k němu znovu otočila. „Zrovna jsem si vzpomněla na jméno toho městečka, co je tu poblíž,“ řekla a ukázala na východ. „Je to tam tím směrem, jižně od silnice. Roztomilý jméno. Bude se ti líbit, Lubbocku.“

„Jaké jméno?“

„Beznaděj.“ Uculila se a vylezla do kabiny nákladáku.

5

Šel pomalu pěšky na východ po krajnici, krátce mávl na pozdrav, ale hlavu nezvedl, když Cynthia za volantem nákladáku pomalu prorachotila kolem. „Nemám ani ponětí, co hledáš!“ křikla na něj.

Byla pryč dřív, než jí stačil odpovědět, což bylo jen dobře; on taky neměl ponětí. Stopy po kolech? Směšný nápad, když tak foukalo. Krev? Kousky chromu nebo střeby krytu brzdového světla? To bylo asi nejpravděpodobnější. Věděl jistě jenom dvě věci: že instinkty ho o to nejen požádaly, ale přímo si to vyžádaly, a že nemohl vyhnat z hlavy ten skelný modrý pohled panenky. Oblíbená panenka nějaké malé holky... jenomže ta malá holka nechala Alenu v modrých šatičkách ležet tváří k zemi na okraji silnice. Maminka tu nechala šperky, tatínek svazek bankovek, a syn David tu nechal své podepsané baseballové karty.

Proč?

Daleko vpředu opsala Cynthia široký oblouk a otočila jasně žlutý nákladák, aby znovu směřoval na západ. Udělala to tak bravurně, že Steve nevěděl, jestli by se jí vyrovnal, jestli by sám nemusel couvat a zvládl to jedním tahem. Vystoupila a vydala se k němu solidním tempem, na zem se skoro nedívala, a on měl čas, i v té chvíli, se mírně nakrknout při představě, že by mohla najít to, co ho vyslaly hledat jeho instinkty. „Hele,“ řekla najednou. Shýbla se, cosi zvedla a setřásla z toho písek.

Doklusal k místu, kde stála. „Co? Co to je?“

„Malej zápisník,“ řekla a podala mu ho. „Myslím, že tu přece jenom byl. J. Marinville, stojí hned vpředu. Vidíš?“

Vzal od ní malý kroužkový zápisník se zprohýbanou obálkou a rychle jím zalistoval. Pokyny, mapky, které kreslil Steve osobně, a poznámky načmárané šefovým nevhledným rukopisem, většinou o plánovaných recepcích. Pod nápisem St. Louis si Marinville načmáral Patricia Franklinová. Zrzka, velké kozy. NEŘÍKAT JÍ PAT NEBO PATTY! Org. se jmenuje PŘÁTELÉ OTEVŘENÉ KNIHOVNY. Bill tvrdí, že P. F. se angažuje i v právech zvířat. Vegetariánka. Na poslední stránce

stálo jediné slovo, načmárané ještě rozmáchnější verzí šéfova rukopisu:

Pro

Nic víc. Jako by začal někomu psát věnování a už ho nedokončil.

Podíval se na Cynthii a viděl, že si založila paže pod hrudníčkem a začala si mnout špičaté lokty. „Br,“ otfásla se. „Přece tu nemůže být zima, ale stejně se klepu. Je to čím dál strašidelnější.“

„Jak to, že to neodfoukl vítr?“

„Prostě štěstí. Foukal proti kameni a písek papír napůl přikryl. Jako s tou panenkou. Kdyby ho upustil deset cent'áku vlevo nebo vpravo, nejspíš by byl touhle dobou v půli cesty do Mexika.“

„Proč si myslíš, že ho upustil?“

„Ty si to nemyslíš?“ zeptala se.

Už se chystal odpovědět, že si vlastně nemyslí vůbec nic, aspoň zatím, a pak na to dočista zapomněl. Uviděl, že se v poušti cosi leskne, nejspíš totéž, co viděla Cynthia, když projížděli kolem v nákladáku, jenomže teď se nehýbali, takže lesklá věc zůstávala v klidu. A nebylo to jen ložisko slídy ve skále, to by se vsadil. Poprvé se doopravdy, pořádně lekl. Rozběhl se do pouště a utíkal k té blýskavé věci, ještě než si stačil rozmyslet, co má dělat.

„Hej, ne tak rychle!“ zavolala polekaně. „Počkej!“

„Ne, zůstaň tu!“ křikl na ni.

První stovku metrů přesprintoval, světelný odraz si držel přímo před sebou (jenomže to už se odraz začal rozšiřovat do tvaru, který mu připadal děsivě známý), a pak se mu zamotala hlava a to ho zastavilo. Sklonil se s rukama opřenými těsně nad koleny, přesvědčen, že každý doutník, který vykouřil za posledních osmáct let, se vrátil a přišel ho strašit.

Když závrať trochu pominula a tlumený buchot srdce v uších polevil, uslyšel za sebou zřetelné, ale poněkud dámské odfukování. Otočil se a uviděl, že se k němu klusem blíží Cynthia, pořádně zpotená, ale jinak v pohodě. Jásavé kadeře se jí trochu natáhly, ale to bylo všechno.

„Lepíš se... jako holub... na špičku prstu,“ funěl, když k němu doběhla.

„Myslím, že mi zatím žádný chlap neřekl nic hezčího. Napiš si to do své knížky haiku, chytráku, nechceš? A ať tě neklepne pepka. Kolik je ti vlastně let?“

Namáhavě se narovnal. „Je mi až moc na to, abych se zajímal o tvoje drůbky, kuřátko, a je mi fajn. Díky za péči.“ Po silnici projelo auto, aniž zpomalilo. Oba se po něm podívali. Tady bylo každé projíždějící auto událostí, které si každý všiml.

„Já vím, co to je,“ řekl a doklopýtal posledních dvacet metrů. Klekl si jako primitivní divoch před modlou. Šéfova Harleye kdosi nahonem a nedokonale zahrabal. Vítr už odfoukal písek z jednoho řídítka a druhé už taky vykukovalo.

Padl na něj dívčín stín, podíval se na ni, chtěl říct něco, podle čeho by uvěřila, že ho to všechno totálně nevydělilo, ale nevypravil ze sebe nic. Stejně nevěděl, jestli by ho vůbec slyšela. Oči měla rozšířené a vyděšené, nemohla je odtrhnout od motorky. Padla na kolena vedle něj, natáhla ruce, jako by ji přeměřovala, pak začala hrabat kousek od pravého řídítka. Nejdřív našla šéfovu přilbu, vyhrabala ji, vysypala z ní písek a položila ji stranou. Potom opatrně odhrnovala písek z místa, kde přilba byla. Steve ji sledoval. Nevěděl, jestli by ho udržely nohy, kdyby chtěl vstát. Pořád myslel na články, které člověk vidí občas v novinách, články o tom, jak někdo objevil mrtvolu zahrabanou ve štěrkovně a vytáhl ji z toho stále oblíbeného mělkého hrobu.

Na okrajích prohlubně, kterou vytvořila, se na pozadí šedohnědého písku jasně odrážel lakovaný kov. Barvu měl červenou a béžovou. A taky se objevila písmena, HARL.

„Je to on,“ řekla. Mluvila nezřetelně, protože si jednou rukou nervózně přejížděla po ústech. „Toho jsem viděla, no jo.“

Steve popadl řídítka a zatáhl. Nic. Nepřekvapilo ho to; zatáhl hodně chabě. Najednou si uvědomil věc, která byla svým způsobem zajímavá, i když to bylo hrozné. Už nešlo jenom o šéfa, o kterého se bál. Ne ne. Zdálo se mu, že se jeho starosti rozšířily. A měl pocit, takový divný pocit, jako by –

„Steve, můj milý nový příteli,“ řekla Cynthia křehkým hláskem a podívala se na něj od palivové nádrže, ze které odhrnula trochu písku, „nejspíš si budeš myslet, že je to prvotřídní blbost, jakou vždycky říkají blbečci v pitomejch filmech, ale mám pocit, že nás někdo sleduje.“

„Nemyslím si, že jsi hloupá,“ řekl a odhrnul trochu písku z nádrže. Žádná krev. Díky Bohu za to. Což neznamenovalo, že krev na té zatracené mašině není vůbec. Nebo že pod ní neleží mrtvola. „Taky mám ten pocit.“

„Můžeme odtud vypadnout?“ zeptala se – skoro poprosila. Předloktím si otřela pot z čela. „Prosím?“

Vstal a vyrazili zpátky. Když natáhla ruku, rád ji za ni vzal.

„Pane Bože, je to hrozně silný,“ řekla. „Taky máš tak silnej pocit?“

„Jo. Myslím, že to nic neznamená, jenom že se doopravdy bojíme, ale jo – je to silné. Jako –“

V dálce se ozvalo vytí, kolísavě se vzneslo k nebi. Cynthia mu sevřela ruku tak pevně, že byl rád, že si Cynthia kouše nehty.

„Co je to?“ kníkla. „Ach Pane Bože, co je to?“

„Kojot,“ řekl. „Jako v kovbojkách. Nic nám neudělají. Povol trochu, Cynthie, zlomíš mi ruku.“

Už se k tomu chystala, ale zmáčkla znovu, protože se ozvalo další zavytí, které se pomalu prolínalo s prvním, jako když si vyzpěvují dva slušní amatérští tenoři.

„Nejsou nijak blízko,“ chlácholil ji, ale musel se ovládat, aby její stisk vydržel. Byla mnohem silnější, než vypadala, a stisk bolel. „Fakt, neboj se, nejspíš jsou ve vedlejší okrese – klid.“

Trochu povolila, ale když k němu obrátila lesklý obličej, vypadala skoro žalostně vyděšeně. „Tak jo, nejsou nikde blízko, nejspíš jsou ve vedlejší okrese, nejspíš hulákají odněkud od kalifornských hranic, ale bez toho se obejdu. Já se

takových věcí bojím. Můžeme se vrátit k tobě do nákladáku?“

„Jo.“

Šla tak, že se ho v chůzi bokem dotýkala, ale když se ozvalo další zavytí, nestiskla mu ruku už tak silně – tenhle kojot byl očividně dost daleko a vytí se hned neopakovalo. Došli k nákladáku. Cynthia nastoupila, a když se vyťahovala nahoru, letmo a nervózně se na něj přes rameno usmála. Steve obešel kapotu nákladáku a uvědomil si, že ten pocit, že ho někdo pozoruje, pominul. Pořád se bál, ale teď už hlavně o šéfa – jestli byl John Edward Marinville mrtvý, objeví se titulky po celém světě, a Steven Ames se v článku nepochybně objeví také. A ne v moc dobrém světle, Steven Ames bude tou pojistkou, která selhala, bezpečnostní síť, která nebyla na místě, když velký taťka nakonec spadl z hrazdy.

„Ten pocit, že nás někdo pozoruje... nejspíš to byli kojoti,“ řekla. „Nemyslíš?“

„Možná.“

„Co teď?“ zeptala se Cynthia.

Zhluboka se nadechl a sáhl po mobilním telefonu, „Čas volat poldy.“ Vytočil 911.

To, co uslyšel, celkem očekával: jeden z umělých hlasů v síti mu říkal, že lituje, ale hovor nemůže být tentokrát spojen. Šéf sice prorazil – nakrátko – ale to byla výjimka. Steve prudce máchl zápěstím, aby telefon zacvakl, hodil ho zpátky na přístrojovou desku a nastartoval motor. Lekl se, když si všiml, jak poušť získala zřetelně nafialovělý odstín. Kruci. Strávili v opuštěném karavanu a vleče před šefovou zahrabanou motorkou víc času, než si myslel.

„Nic, co?“ Soucitně se na něj dívala.

„Nic. Najdeme to městečko, o kterém ses zmiňovala. Jak se jmenovalo?“

„Beznaděj. Je to na východ odtud.“

Zařadil rychlost. „Budeš mě navigovat, jo?“

„Jasně.“ Dotkla se jeho paže. „Seženeme pomoc. Dokonce i v tak malém městečku musí být aspoň jeden policajt.“

Dojel k opuštěnému karavanu, pak otočil znovu na východ a při tom si všiml, že dveře se pořád houpou. Ani jednoho z nich předtím nenapadlo je zabouchnout. Zastavil nákladák, zabrzdil a otevřel dveře.

Cynthia ho popadla za rameno, ještě než stačil přehodit nohy ven. „Hej, kam jdeš?“ Nepropadala sice panice, ale zvlášť klidná taky nebyla.

„Jenom klid, holka. Dej mi vteřinku.“

Vystoupil a zabouchl dveře karavanu, podle chromového nápisu na boku to byl Wayfarer. Pak se vrátil k nákladáku, kterému běžel motor na volnoběh.

„Co seš zač, skaut vzorňák?“ zeptala se.

„Normálně ne. Prostě mi vadilo, jak to bouchá ve větru.“ Odmlčel se, jednu nohu už měl na stupátku, ale podíval se na ni, přemýšlel. Pak pokrčil rameny. „Jako kdybych se díval na okenici ve strašidelném domě.“

„Tak jo,“ řekla, a pak se z dálky ozvalo další vytí – možná jižně od nich, možná východně, ve větru se to dalo těžko poznat, ale tentokrát to znělo jako nejmiň pět hlasů. Tentokrát to znělo jako smečka. Steve nasedl do kabiny a zabouchl dveře.

„Jedem,“ řekl a znovu zařadil rychlost. „Otočíme to a najdeme nějaké rameno zákona.“

KAPITOLA 5

1

David Carver to uviděl, právě když se žena v modré košili a vybledlých džínách konečně vzdávala, zády se tiskla k mřížím cely a držela si ruce v ochranném gestu před prsy, protože policista odtáhl stůl, aby se k ní mohl dostat.

Nesahej na to, řekl mu bělovlasý muž, když žena odhodila brokovnici a ta proletěla po tvrdé dřevěné podlaze, až bouchla o mříže Davidovy cely. Nesahej na ni, je prázdná, nech ji být!

Udělal, co muž řekl, ale uviděl na podlaze ještě něco, když se na brokovnici díval: jeden náboj, který spadl ze stolu. Ležel u kolmé mříže po levé straně jeho cely. Tlustý zelený brokový náboj, asi jeden z těch deseti, které se rozkutálely všemi směry, když šílený policista začal dorážet stolem a židlí na tu ženu, Mary, aby ji donutil odhodit pušku.

Starý pán měl pravdu, nemělo by smysl pušku zvedat. I kdyby dokázal sebrat i náboj, nemělo by to smysl. Policista byl veliký – vysoký jako profesionální basketbalista, statný jako profesionální fotbalista – a byl taky rychlý. Skočil by po Davidovi, který v životě nedržel skutečnou pušku v ruce, než by David stačil vůbec zjistit, do které díry náboj patří. Ale kdyby se mu naskytla šance sebrat ten náboj... možná... no, kdo ví?

„Můžeš chodit?“ ptal se policista ženy jménem Mary. Mluvil absurdně starostlivým tónem. „Máš něco zlomeného?“

„I kdyby, tak co?“ Chvěl se jí hlas, ale David si pomyslel, že se chvěje vzteky a ne strachem. „Zabij mě, jestli chceš, ať to skončí.“

David pohlédl na starého pána, který byl v cele s ním, chtěl vidět, jestli si starý pán také náboje všiml. Pokud mohl David soudit, tak ne všiml, i když nakonec slezl z prčny a přišel k mřížím.

Místo aby policista začal rvát na ženu, která vynaložila tolik úsilí, aby mu ustřelila hlavu, nebo ji třeba za to zbil, policista ji na chvilku vzal kolem ramen. Takové přátelské objetí to bylo. Svým způsobem to zdánlivě upřímné drobné přátelské gesto připadalo Davidovi horší než všechno násilí, které mu předcházelo. „Já tě nezabiju, Mary!“

Policista se rozhlédl, jako by se ptal zbývajících tří Carverových a bělovlasého pána, co na tu bláznivou paničku říkají. Jeho světle šedé oči se setkaly s modrými Davidovými očima, a chlapec nevolky ustoupil na krok od mříží. Najednou mu bylo slabo hrůzou. A cítil se tak zranitelný. Netušil, jak je možné, že se cítí zranitelnější, než už byl, ale bylo to tak.

Policistovy oči byly prázdné – tak prázdné, že to skoro vypadalo, jako by policista zůstal v bezvědomí s otevřenými očima. To Davidovi připomnělo jeho kamaráda Briana a jednu památnou návštěvu u Briana v nemocnici loni v listopadu. Ale nebylo to totéž, protože policistovy oči byly, ale zároveň nebyly prázdné. Něco v nich bylo, něco, a David nevěděl, co to je, ani jak to může být a zároveň nebýt. Věděl jenom, že nikdy nic takového předtím neviděl.

Policista se znovu podíval na ženu jménem Mary a zatvářil se přehnaně užasle. „No páni, ne!“ zvolal. „Když to zrovna začíná být zajímavé.“ Sáhl do pravé přední kapsy, vytáhl kroužek s klíči a vytáhl jeden, který ani nevypadal jako klíč – byl hranatý a uprostřed měl zapuštěný černý pruh. Davidovi připomněl trochu hotelovou dveřní kartu. Policista ji zastrčil do zámku velké cely a otevřel ji. „Hupsni si dovnitř, Mary,“ řekl. „Budeš jako v bavlnce.“

Nevšímalá si ho, místo toho se dívala na Davidovy rodiče. Ti stáli spolu u mříží malé cely přímo naproti té, o kterou se děлил David s bělovlasým panem Zamklým. „Tenhle chlap – tenhle maniak – zabil mého muže. Vzal ho...“ Polkla a obličej se jí zkrabatil, a veliký policista na ni dobitivě shlížel a skoro se povzbudivě usmíval: Dostaň to ze sebe, Mary, vyzvracej to, bude ti pak líp. „Vzal ho kolem ramen, stejně jako teď mě, a čtyřikrát ho střelil.“

„Nám zabil dcerušku,“ řekla jí Ellen Carverová, a cosi v jejím tónu vyvolalo v Davidovi na okamžik pocit naprosto neskutečného snu. Jako by ty dvě hrály přebíjenou. Vzápětí žena jménem Mary řekne: No, on nám zabil psa, a pak jeho matka řekne –

„Nevíme to,“ ozval se Davidův otec. Vypadal hrozně, tvář měl opuchlou a od krve, jako boxer těžké váhy, který schytl dvanáct perných kol. „Nevíme to jistě.“ Podíval se na policistu, opuchlou tvář plnou děsivé naděje, ale policista si ho nevšímal. Zajímala ho Mary.

„Tak už dost tlachání,“ řekl. Mluvil jako nejlaskavější strýček na světě. „Hopla do pokojíčku, Mary. Do pozlacené klíčky, ty můj modrooký ptáčku.“

„Jinak co? Zabiješ mě?“

„Už jsem ti řekl, že nezabiju,“ řekl stejným hlasem laskavých strýčků, „ale radím ti, abys nezapomněla, že na světě existuje osud horší smrti.“ Hlas se mu nezměnil, ale ona se teď na něj dívala jako uhranutá, jako koza uvázaná u kůlu, když se blíží hroznýš. „Můžu ti ublížit, Mary. Můžu ti ublížit tak hrozně, že budeš litovat, že jsem tě nezabil. Věříš mi, vid?“

Dívala se na něj ještě chvíli, pak oči odtrhla – a přesně tak to David, který se na ně díval ze vzdálenosti sedmi metrů, cítil – cítil, jak se odtrhává, jako když se strhává lepicí páska z dopisu nebo balíku – a vešla do cely. Trásl se jí rty, a pak se zhroutila, když za ní policista zabouchl mříž. Vrhla se na jednu ze čtyř pryčův vřadu, schovala tvář mezi paže a rozvzlykala se. Policista chvíli stál a pozoroval ji, hlavu schýlenou. David měl čas pohlédnout znovu na brokový náboj a přemýšlet o tom, že ho zvedne. Potom sebou veliký policista šklubl a trochu se otrásl jako člověk, který se probírá z dřimoty, a odvrátil se od cely se vzlykající ženou. Přešel k místu, kde stál David.

Bělovlasý muž rychle od mříží ustoupil, až mu hrana pryčův zezadu podrazila kolena a přinutila ho sednout si. Potom si znovu zakryl oči rukama. Předtím to gesto připadalo Davidovi jako projev zoufalství, ale teď mu připadalo jako ozvěna hrůzy, kterou sám pocítil, když se na něj upřel policistův pohled – nikoli zoufalství, ale instinktivní obranné gesto člověka, který se nebude dívat, dokud k tomu nebude vyloženě donucen.

„Tak jak to jde, Tome?“ zeptal se policista muže na pryčně. „Jak se vynacházíme, brácho?“

Pan Bělovlasý se při zvuku hlasu přikřčil, ale ruce od očí neodtrhl. Policista se na něj ještě chvíli díval, a pak znovu stočil šedý pohled na Davida. David zjistil, že nemůže odvrátit oči – teď to byl jeho zrak, který uvázl. A pak tu bylo ještě cosi, že? Pocit, že ho někdo volá.

„Bavíš se, Davide?“ zeptal se veliký světlolvasý policista. Zdálo se, že oči se mu rozšiřují a proměňují se ve světle šedé rybníky, plné světla. „Nenapovíš mi, oko za oko, zub za zub?“

„Já –“ Znělo to jako dušené zakrácání. Olízl si rty a zkusil to znovu. „Já nevím, o čem mluvíte.“

„Ne? To bych se divil. Protože vidím...“ Zvedl ruku ke koutku rtů, dotkl se ho, pak ruku spustil. Tvářil se upřímně překvapeně. „Nevím, co vidím. Tot’ otázka, to rozhodně. Kdo jsi, chlapče?“

David rychle pohlédl na matku a otce, ale na to, co viděl v jejich tvářích, se nemohl dívat dlouho. Mysleli si, že policista se ho chystá zabít, stejně jako zabil Páj a Maryina manžela.

Otočil pohled zpátky k policistovi. „Jmenuju se David Carver. Bydlím v Topolové ulici 248 ve Wentworthu, stát Ohio.“

„Ano, o tom nepochybují, ale Davidku, kdo tě stvořil? Dokážeš mi to říct? Tek!“

Nečte mi myšlenky, pomyslel si David, ale možná by mohl. Kdyby chtěl.

Dospělý by se za takové pomýšlení nejspíš napomenul, řekl by si, aby nebláznil, aby nepodléhal stihomamu. Přesně to po tobě chce, abys uvěřil, že umí číst myšlenky, říkal by si dospělý. Ale David nebyl dospělý, byl to jedenáctiletý chlapec. Ne však ledajaký chlapec; aspoň ne od loňského listopadu. Od té doby se udály veliké změny. Mohl jen doufat, že díky jim dokáže čelit tomu, co teď viděl a prožíval.

Policista se na něj zatím díval přimhouřenýma, zadumanýma očima.

„Asi mě stvořila máma s tátou,“ řekl David. „Copak to tak nechodí?“

„Hoch, který se rozhodně vyzná! Skvěle! A co moje další otázka, trapere – bavíš se?“

„Zabil jste mi sestru, tak se tak hloupě neptejte.“

„Synku, neprovokuj ho!“ zavolal otec pronikavým, vyděšeným hlasem. Vůbec nepřipomínal hlas jeho otce.

„Ach, nejsem hloupý,“ řekl policista a vpil se tím hrozným šedým pohledem do Davida ještě důkladněji. Čočky se snad opravdu pohybovaly, otáčely se pořád dokola jako větrníky. Při pohledu do nich se Davidovi zvedal žaludek, skoro se mu chtělo zvracet, ale nemohl se podívat jinam. „Možná jsem všelijaký, ale hloupý určitě ne. Vím toho hodně, trapere. Fakt. Vím toho hodně.“

„Nech ho být!“ zakřičela Davidova matka. David ji neviděl; policista mu tělem úplně zakrýval výhled. „Copak jsi naší rodině neublížil dost? Jestli se ho dotkneš, zabiju tě!“

Policista jí vůbec nevěnoval pozornost. Zvedl ukazováčky ke spodním víčkům a stáhl víčka dolů, až se mu oční bulvy groteskně vybulily. „Mám orlí zrak, Davide, a moje oči vidí pravdu z dálky. Radím ti, věř tomu. Orlí zrak, fakticky.“ Policista na něj dál přes mříže hleděl a najednou to skoro vypadalo, jako by jedenáctiletý David Carver hypnotizoval

jeho.

„Jsi číslo, co?“ vydechl policista. „Jsi povedené číslo. Ano, určitě.“

Mysli si co chceš, jenom nemysli na to, že myslím na sebe, jak myslím na brokový náboj.

Policistovy oči se mírně rozšířily a po jeden ohavný okamžik se David domníval, že přesně na to policista myslí, že zachytil Davidovy myšlenky, jako by to byl rádiový signál. Potom venku zavyl kojot, dlouze a osaměle, a policista tím směrem pohlédl. Nitka mezi nimi – možná telepatie, možná jenom kombinace hrůzy a uhranutí – praskla.

Policista se shýbl a zvedl brokovnici. David zadržel dech, s jistotou očekával, že policista uvidí náboj ležící na zemi napravo od něj, ale policista se tím směrem nepodíval. Vstal a zároveň cvakl páčkou po straně brokovnice. Zbraň se zlomila a hlavně se mu opřely o předloktí jako poslušné zvíře. „Nechod' pryč, Davide,“ řekl důvěrným tónem, jako když mluví chlap s chlapem. „Máme si hodně o čem povídat. Na ten rozhovor se těším, to mi věř, ale zrovna teď mám trochu naspěch.“

Vrátil se doprostřed místnosti s hlavou skloněnou a za chůze sbíral náboje. První dva vložil do zbraně; zbytek si nepřítomně nacpal do kapes. David se už neodvažoval déle čekat. Shýbl se, prosmýkl ruku mezi mřížemi na levé straně cely a popadl tlustý zelený váleček do ruky. Zasunul ho do kapsy džínů. Žena jménem Mary to neviděla; pořád ještě ležela na prýčně s hlavou na pažích a vzlykala. Jeho rodiče to taky neviděli; stáli u mříží své cely, drželi se kolem pasu a sledovali muže v khaki uniformě celí zděšení a jako uhranutí. David se otočil a viděl, že pan Bělovlasý – Tom – si pořád drží ruce na tváři, takže tohle bylo snad taky v pořádku. Jenomže Tomovy vodnaté oči byly za prsty otevřené, David je viděl, takže možná to v pořádku nebylo. Každopádně teď už bylo pozdě brát něco zpět. David, stále tváří otočený k muži, kterého policista pojmenoval Tom, zvedl ruku a přiložil si prst na okamžik k ústům. Starý Tom nedal najevo, že to viděl; jeho oči, uvězněné ve vlastní cele, jen dál vykukovaly mezi mřížemi prstů.

Policista, který zabil Páj, zvedl poslední náboj z podlahy, nahlédl pod stůl, pak se narovnal a zacvakl brokovnici jediným pohybem zápěstí. David ho při sbírání nábojů bedlivě pozoroval a snažil se poznat, jestli policista počítá nebo ne. Nemyslel si to... až do této chvíle. Najednou zůstal policista stát, zády k němu, s hlavou skloněnou. Potom se otočil a vykročil zase k Davidově cele, a chlapec cítil, jak se mu žaludek mění v olovo.

Policista chvíli stál a jen se na něj díval. Zdálo se, jako by do něj lezl, a David si pomyslel: Snaží se mi rozlousknout mozek, jako když lupič zkouší rozlousknout zámek.

„Přemýšlíš o Bohu?“ zeptal se policista. „Nemusíš se namáhat. Boží země končí v Indian Springs a ani pan Satan nešlape svým kopytem moc daleko na sever od Tonpahu. V Beznaději není žádný Bůh, chlapečku. Tady je jenom ken de lek.“

Vypadalo to tak. Policista vyšel z místnosti s brokovnicí pod paží. Ve věznici zavládlo asi na pět vteřin ticho, přerušované jenom tlumenými vzlyky ženy jménem Mary. David se díval na rodiče a ti se dívali na něj. Když tak stáli a navzájem se drželi, poznal David, jak asi vypadali, když byli malí, dávno předtím, než se seznámili v Ohiu, a to ho strašlivě vylekalo. Radši by je přistihl nahé, jak do toho buší. Chtěl to mlčení přerušit, ale nevěděl jak.

Potom najednou policista znovu vskočil do místnosti. Musel sklonit hlavu, aby se do ní nepraštil o zárubeň dveří. Zubil se jako šílenec a Davidovi připomněl Garfielda, kresleného kocoura, když se mu povedlo něco zvlášť veselého. Patrně zrovna teď nastal takový případ. Na zdi visel starý telefon, běžový kryt z umělé hmoty měl celý špinavý a popraskaný. Policista strhl sluchátko, podržel si ho u ucha a zařval: „Pokojevá služba! Pošlete mi sem pokoj!“ Práskl sluchátkem zpátky do vidlice a otočil se s tím svým šíleným garfieldovským úsměvem k vězňům. „To je z Jerryho Lewise,“ oznámil jim. „Americká kritika Jerrymu Lewisovi nerozumí, ale ve Francii frčí. Je to pašák.“

Podíval se na Davida.

„Ani ve Francii není Bůh, trapere. Moi to můžeš věřit. Jenom cinzano a šneci a ženské, které si neholí podpaží.“

Přeletěl ostatní pohledem a úsměv mu při tom povadl.

„Lidi, vy tu musíte trčet,“ řekl. „Já vím, že se mě bojíte, a možná že máte pravdu, když se mě bojíte, ale nejste tu zavření pro nic za nic, to mi věřte. Tohle je jediné bezpečné místo na míle kolem. Venku jsou síly, na které radši ani nemyslete. A až přijde večer –“ Jen se na ně podíval a zavrtěl vážně hlavou, jako by zbytek tajemství byl příliš hrůzný, než aby ho vyslovil nahlas.

Lžeš, lháři, pomyslel si David... ale pak otevřeným oknem na schodišti dolehlo dovnitř další zavytí, a David zapochyboval.

„V každém případě,“ pokračoval policista, „tu máme dobré zámky a dobré cely. Postavili je místní ostří hoši pro jankovité horníky, a útek nepadá v úvahu. Jestli se vám ten nápad vylíhl v hlavě, pošlete ho domů mámě. Bacha na mě. To uděláte nejlíp. Věřte mi.“ Pak zmizel, tentokrát doopravdy – David slyšel, jak dusá po schodech, až se otfásá celá budova.

Chlapec chvíli stál na místě, a už věděl, co musí udělat – rozhodně musí – ale nechtělo se mu do toho před rodiči.

Jenomže neměl na vybranou, ne? A s tím policistou měl pravdu. Veliký muž mu myšlenky sice přímo nečetl jako noviny, ale něco přece – zachytil myšlenky o Bohu. Ale možná to bylo dobře. Lepší, když polda viděl Boha a ne brokový náboj.

Otočil se a pomalu udělal dva kroky k nohám pryčny. Cítil při tom v kapse tíhu náboje. Ta tíha byla velmi jasná, velmi zřetelná. Jako by tam schovával hroudu zlata.

Ne, něco nebezpečnějšího než zlato. Možná hroudu něčeho radioaktivního.

Chvíli zůstal stát zády do místnosti, a potom, velmi pomalu, klesl na kolena. Zhluboka se nadechl a nadechoval se tak dlouho, až se do plic nevešla už ani trocha, a pak zase vydechl, pomalu a tiše. Složil ruce na hrubé vlněné dece, měkce se o ně opřel čelem.

„Davide, co je ti?“ zavolala matka. „Davide!“

„Nic mu není,“ řekl otec a David se pousmál, když zavíral oči.

„Jak to, že mu nic není?“ křičela Ellie. „Podívej se na něj, upadl, omdlévá! Davide!“

Jejich hlasy už byly kdesi daleko, ale než zmizely úplně, uslyšel tátu: „Neomdlévá. Modlí se.“

V Beznaději že není Bůh? Uvidíme.

A pak je opustil, už ho dál nezajímalo, co si rodiče pomyslí, už se nestaral, jestli ho starý pan Bělovlasý neviděl, jak zvedá brokovou náboj, a jestli tomu přízračnému policajtovi neřekne, co viděl, už dál netruchlil pro milou malou Páj, která v životě nikomu neublížila a nezasloužila si takovou smrt. Přísně vzato, nebyl vlastně ani uvnitř vlastní hlavy. Ocítl se v temnotě, slepý, ale nikoli hluchý, v temnotě, a naslouchal svému Bohu.

2

Stejně jako většina duchovních proměn byla i proměna Davida Carvera dramatická jen navenek; v nitru byla tichá, téměř světská. Ne přímo rozumová – záležitosti ducha nemohou být nikdy přísně rozumové – ale byla velmi průzračná a logická. A pro Davida, aspoň pro něj, byla naprosto ryzí. Našel Boha, to bylo vše. A (což mu připadalo skoro důležitější) Bůh našel jeho.

V listopadu loňského roku srazilo auto Davidova nejlepšího kamaráda, který jel na kole do školy. Odhodilo Briana Rosse sedm metrů na zeď domu. Každé jiné ráno by David byl s ním, ale zrovna toho dne zůstal David doma s lehkým nachlazením. V půl deváté zazvonil telefon a za deset minut přišla matka do obývacího pokoje, bledá a roztřesená. „Davide, Brianovi se něco stalo. Prosím tě, snaž se to vzít v klidu.“ A pak už si z rozhovoru moc nepamatoval, jenom slova nečekají, že přežije.

Byl to jeho nápad, že druhý den zajde do nemocnice za Brianem na návštěvu, a ještě večer úplně sám zavolal do nemocnice a ujistil se, že kamarád pořád žije.

„Puclíku, já chápu, jak ti je, ale je to moc špatný nápad,“ řekl mu tehdy otec. Skutečnost, že použil slovo „puclíku“, laskavé oslovení dávno odložené do výslužby zároveň s Davidovými plyšovými hračkami, naznačovala, jak je Ralf Carver rozčilený. Podíval se na Ellen, ale ta jen stála u dřezu a nervózně šhubala utěrkou. Od té se pomoci očividně nedočká. Ne že by měl Ralf pocit, že by osobně k něčemu byl, ale kdo mohl čekat, že dojde k takovému rozhovoru? Pane Bože, klukovi bylo teprve jedenáct, Ralf se nedostal ještě ani k tomu, aby mu pověděl o důležitých věcech života, natož pak smrti. Díky Bohu, že Kirstie seděla v druhém pokoji a dívala se na kreslené filmy v televizi.

„Ne,“ řekl tehdy David. „Je to dobrý nápad. Vlastně nic jiného nejde dělat.“ Napadlo ho, že dodá něco hrdinsky skromného, třeba Kromě toho to Brian udělal místo mě, ale rozhodl se, že to neřekne. Ani si nemyslel, že to Brian za něj udělal. Tím se však nic neměnilo. Protože nejasně chápal, už tehdy, ještě před tou zvláštní příhodou v Bear Street Woods, že tam půjde ne kvůli Brianovi, ale kvůli sobě.

Matka udělala několik váhavých kroků ze své pevnosti u dřezu. „Davide, máš nejzlatější srdíčko na světě... nejzlaskavější srdíčko na světě... ale Brian... ono ho to... no... hodilo...“

„Máma se ti snaží říct, že narazil hlavou do zdi,“ řekl otec. Natáhl se přes stůl a vzal syna za ruku. „Došlo k rozsáhlému poškození mozku. Je v komatu a nejeví pořádné známky života. Víš, co to znamená?“

„Že si doktoři myslí, že má z mozku břečku.“

Ralf sebou škubl, pak přikývl. „Je v situaci, kdy by bylo nejlepší, kdyby to rychle skončilo. Jestli za ním chceš jít, neuvidíš kamaráda, kterého znáš, toho, u kterého jsi spalval...“

Matka v té chvíli odběhla do obývacího pokoje, sebrala vykulenou Páj na klín a znovu se rozplakala.

Davidův otec za ní pohlédl, jako by se k ní chtěl přidat, ale pak se znovu otočil k Davidovi, „Nejlepší bude, když si Briana zapamatuješ tak, jak jsi ho viděl naposledy. Rozumíš?“

„Ano, ale to nejde. Musím jít za ním. Jestli mě tam nechceš odvézt, nevádí. Pojedu po škole autobusem.“

Ralf těžce vzdychl. „Krucinál, kluku, odvezu tě. Ani nebudeš muset počkat, až ti skončí škola. Jenom prosím tě o tom neříkej –“ Ukázal bradou k obývacímu pokoji.

„Páj? Páni, to ne.“ Nedodal, že Páj už byla u něj v pokoji a vyptávala se ho, co se Brianovi stalo, a jestli to bolelo, a jaké to podle Davida je, když se umře, jestli člověk někam jde, a ještě na sto dalších věcí. Tvář měla tak vážnou, tak napjatou. Byla... inu, byla naprosto pájová. Ale často uděláte nejlíp, když rodičům neřeknete všechno. Byli staří a už měli dost pocuchané nervy.

„Brianovi rodiče tě tam nepustí,“ řekla Ellie, která se už vrátila. „Znám Marka a Debbie spoustu let. Jsou zlomení žalem – určitě, kdybys to byl ty, zešilela bych – ale oni mají dost rozumu, než aby nechali malého kluka koukat na... jiného malého kluka, který umírá.“

„Volal jsem jim, když jsem zavolal do nemocnice, a zeptal se jich, jestli za ním můžu jít,“ řekl David tiše. „Paní Rossová řekla, že můžu.“ Táta ho pořád držel za ruku. To bylo dobře. Měl mámu a tátu moc rád, a bylo mu líto, že jim dělá starosti, ale v duchu vůbec nepochyboval o tom, co má dělat. Jako by ho vedla nějaká jiná, vnější síla. Jako když starší, chytřejší člověk vede děcku ruku, aby mu pomohl nakreslit psa nebo kuře nebo sněhuláka.

„Co to s ní je?“ vyjekla Ellen Carverová hystericky. „Co to s ní sakra je, to bych ráda věděla.“

„Říkala, že bude ráda, když se přijdu rozloučit. Prý v neděli vypnou ty přístroje, co udržují život, až se přijedou rozloučit dědeček a babička, a byla ráda, že přijdu nejdřív já.“

Druhý den odpoledne si Ralf vzal v práci volno a vyzvedl syna ve škole. David už stál na chodníku, z kapsy u košile mu trčela modrá školní omluvenka. Když se dostali do nemocnice, vyjeli nejpomalejším výtahem na světě do pátého patra k jednotce intenzivní péče. Cestou se David pokoušel připravovat na to, co uvidí. Nelekní se, Davide, říkala mu paní Rossová do telefonu. Nevypadá moc pěkně. Víme určitě, že necítí žádnou bolest – na to je na tom příliš zle – ale nevypadá moc pěkně.

„Chceš, abych tam šel s tebou?“ zeptal se otec před dveřmi pokoje, ve kterém ležel Brian. David zavrtěl hlavou. Stále ho silně svíral pocit, který ho pohltil ve chvíli, kdy mu smrtelně bledá matka sdělila zprávu o nehodě: pocit, že ho vede někdo zkušenější než on, někdo, kdo bude statečný za něj, pokud jeho vlastní statečnost zakolísá.

Vešel do pokoje. Rossovi byli uvnitř, seděli na červených vinylových židličkách. Měli v rukou knihy, které nečetli.

Brian ležel na posteli u okna, obklopený přístroji, které pípaly a vysílaly zelené linky po obrazovkách. Do pasu byl přikrytý dekou. Nad ní se rozprostírala rozhalená tenká bílá nemocniční košile, jako ošuntělá andělská křídla ze školní hry, rozevřená po stranách hrudi. Měl na sobě všemožné gumové přísavky a další přísavky měl připevněné k hlavě, pod velikánskou bílou čepicí z obvazů. Zpod čepice vycházel dlouhý řez, který se táhl Brianovi přes levou tvář až do koutku úst, kde se zatáčel vzhůru jako rybářský háček. Řez byl sešit černou nití. Davidovi to připadalo jako z filmu o Frankensteinovi, z toho černobílého, s Borisem Karloffem, který dávali v sobotu v televizi. Někdy, když spal u Briana, zůstávali vzhůru a jedli praženou kukuřici a dívali se na takové filmy. Měli hrozně rádi příšery ze starých černobílých filmů. Jednou, během filmu Mumie, se Brian otočil k Davidovi: „A sakra, ta mumie jde po nás, přidáme trochu do kroku.“ Pitomost, ale ve tři čtvrtě na jednu v noci připadá jedenáctiletým klukům všechno švandovní, a proto se chechtali jako blázni.

Z nemocniční postele se na něj dívaly Brianovy oči. A skrz něj. Byly otevřené a prázdné jako školní třída v srpnu.

S ještě silnějším pocitem, že se nepohybuje o své vůli, vešel David do magického kruhu přístrojů. Prohlédl si přísavky na Brianově hrudi a spáncích. Prohlédl si dráty, které z přísavek vycházely. Prohlédl si přilbici z obvazů, na levé straně Brianovy hlavy podivně šišatou, jako by byl tvar lebky radikálně změněn. David se domníval, že asi změněn byl. Když člověk vrazí do cihlové zdi, něco musí povolít. V pravé paži měl Brian hadičku a další mu vycházela z hrudi. Hadičky vedly do pytlíků s tekutinou, které visely na stojanech. Na nose měl Brian jakousi věc z umělé hmoty a na zápěstí náplast.

David si pomyslel: To jsou stroje, které ho udržují naživu. A když je vypnou, když vytáhnou ty jehly –

Při tom pomyslení ho naplnila nedůvěra, poutata úžasu, která byla pouze pevně svinutým žalem. S Brianem na sebe ve škole stříkali vodu u umyvadla před třídou, vždycky když si mysleli, že jim to projde. Jezdili na kole v báječných Bear Street Woods a předstírali, že jsou členové komanda. Půjčovali si knížky, komiksy a baseballové karty a někdy jen tak seděli u Davida na zadní verandě a hráli si s Brianovým gameboyem nebo četli a popíjeli limonádu, kterou udělala Davidova máma. Kazili si štelbu na koš a říkali si „ty zlý hochu“. (Někdy, když byli sami, si říkali „vole“ a „čuráku“.) V druhé třídě se píchli špendlíkem do prstu, přitiskli je k sobě a přísahali si pokrevní bratrství. Loni v srpnu vyrobili podle obrázku v jedné knížce a s pomocí Marka Rosse Parthenon z víček od lahví. Parthenon vyšel tak báječně, že ho Mark nechal v hlavní hale a ukazoval ho návštěvám. Začátkem příštího roku měl Parthenon odcestovat o blok a půl dál ke Carverům.

Právě na Parthenon se Davidovy myšlenky upínaly nejpevněji, když tak stál u lůžka s komatózním přítelem. Postavili ho – on, Brian a Brianův táta – v Rossově garáži a magnetofon na polici jim k tomu donekonečna přehrával Rattle and Hum. Hloupost, protože to byla jen víčka od lahví, ale bezvadná stavba, protože vypadala přesně tak, jak vypadat měla, dalo se poznat, co má představovat. A bezvadná věc taky proto, že ji vyrobili vlastníma rukama. A Brianovy ruce brzo zvedne a vydrhne pohřební zřízenec, který vezme speciální kartáč a obzvlášť si dá záležet na nehtech. Nikdo se nebude chtít dívat na mrtvolu se špinavými nehty, říkal si David. A až budou Brianovy ruce čisté a on bude ležet v rakvi, kterou mu rodiče vyberou, zřízenec mu proplete prsty dohromady, jako by šlo o tenisky. A tak už zůstanou, dole v zemi. Úhledně složené, tak jak měli mít ruce složené na lavicích v druhé třídě. Už žádné stavby z víček na ty ruce nečekaly. Už žádné vodovodní kohoutky, které by ty prsty mohly ucpat. Dolů do tmy s nimi.

Nebyla to hrůza, kterou ta myšlenka v jeho mysli a srdci vyvolala, ale zoufalství, jako by představa Brianových prstů, propletených v rakvi, dokazovala, že nic nemá cenu, že žádné snažení ani jednou na světě nezastaví umírání, že ani kluci nejsou ušetřeni hrůzného představení, které dál a dál burácí za nasládlou pohodovou fasádou, v kterou věří rodiče a kterou vnucují i vám.

Pan Ross ani paní Rossová na něj nepromluvili, když tak stál u lůžka a přemítal o všem možném v dětských zkratkách. A Davidovi jejich mlčení vyhovovalo; měl je docela rád, zvlášť pana Rosse, který byl trochu, ale zajímavě praštěný, jenomže David nepřišel za nimi. Oni nebyli ověšení hadičkami a dýchacími přístroji, které se odpojí, jakmile se budou moci dědeček s babičkou rozloučit.

Přišel za Brianem.

David vzal kamaráda za ruku. Připadala mu podivně chladná a nehybná, ale stále živá. Byl v ní cítit život, běžící jako motor. Jemně ji stiskl a zašeptal: „Jak se máš, ty zlý hochu?“

Žádná odpověď, jenom zvuk stroje, který za Briana dýchal, když si teď jeho mozek přepálil většinu pojistek. Ten stroj stál v hlavách postele a byl největší. Po jedné jeho straně stál průhledný válec z umělé hmoty. Uvnitř válce bylo cosi, co vypadalo jako bílá harmonika. Stroj vydával tichý zvuk – všechny stroje byly tiché – ale ta harmonikovitá věc přesto rušila. Pokaždé, když šla nahoru, vydávala hluboký, energický zvuk. Zvuk namáhavého dýchání. Jako by kus Briana nebyl na tom až tak zle, aby necítil bolest, a tu část mu vyňali z těla a zavřeli ji do toho válce z umělé hmoty, kde to bolelo ještě víc. Kde ho ta bílá harmonikovitá věc mačkala k smrti.

A pak ty oči.

David cítil, jak jeho oči jsou přitahovány zas a znova. Nikdo mu neřekl, že Brian bude mít otevřené oči; až do té chvíle nevěděl, že člověk může mít oči otevřené i v bezvědomí. Debbie Rossová mu říkala, aby se nelekl, že Brian nevypadá moc hezky, ale neřkla mu o tom pohledu vycpaného losa. Možná že to však bylo v pořádku; možná že člověk nikdy nemůže být připravený na opravdu hroznou věc, v žádném věku.

Jedno oko měl Brian podlité krví, s velikou černou zornicí, která pohltila skoro celou duhovku, až na tenounký kroužek hnědé. Druhé oko bylo jasné a čočka vypadala normálně, ale jinak nebylo normálního nic, protože v těch očích nebylo ani stopy po jeho kamarádovi, ani stopy. Kluk, který ho rozchechtal úslovím A sakra, ta mumie jde po nás, radši přidáme do kroku, tu vůbec nebyl... pokud nebyl v tom válci z umělé hmoty, vydán na pospas bílé harmonice.

David se podíval jinam – na sestehovaný zahnutý řez, na obvaz, na jedno voskové ucho, které viděl pod obvazem – a pak jeho pohled zabloudil zpátky k Brianovým otevřeným upřeným očím s rozdílnými zornicemi. Byla to nicota v těch

očí, co ho přitahovalo, ta nepřítomnost, prázdnota. Bylo to hůř než špatně. Bylo to... bylo to...

Zlé, zašeptal mu hluboko v hlavě nějaký hlas. Nepodobal se žádnému hlasu, který dosud v duchu slyšel, byl to úplný cizinec, a když mu na rameno dopadla ruka Debbie Rossové, musel stisknout rty, aby nevykřikl.

„Ten muž, co to udělal, byl opilý,“ řekla příškrčeným, usazeným hlasem. Po tvářích se jí kutálely slzy. „Prý si vůbec nic z toho nepamatuje, že prý měl okno, a víš, co je hrozné, Davey? Já mu věřím.“

„Deb-“ začal pan Ross, ale Brianova máma si ho vůbec nevsímalala.

„Jak mohl Bůh dovolit, aby si ten muž nepamatoval, jak narazil autem do mého syna?“ Začala zvyšovat hlas. Zpoza dveří vystrčil polekaně hlavu Ralf Carver, a sestra tlačící vozík po chodbě se zastavila. Nahlédla do pokoje číslo 508 velkýma modrýma dobořivýma očima. „Jak mohl být Bůh tak milosrdný k někomu, kdo si zaslouží, aby se s jekotem budil při vzpomínce na krev, která teče z rozbité hlavy mého ubohého syna, každou noc až do konce života?“

Pan Ross ji vzal kolem ramen. Ralf Carver za dveřmi zase hlavu stáhl jako želva do krunýře. David to viděl a možná za to tátu trochu nenáviděl. Nevzpomínal si jistě. Vzpomínal si však, že se díval dolů na Brianovu bledou, klidnou tvář s šišatým obvazem, který vypadal, jako by mu chtěl spadnout – na voskové ucho, řeznou ránu s červenými okraji, přitáženými k sobě černou nití, a na ty oči. Nejvíce si vzpomínal na ty oči. Brianova matka stála hned vedle, plakala a křičela, a ty oči se vůbec nepohnuly.

Ale on tam je, pomyslel si David najednou, a ta myšlenka, jako tolik z toho, co se mu stalo od chvíle, kdy mu matka pověděla o Brianově nehodě, k němu nepřicházela z vlastního nitra, ale jenom jako by jí procházela... jako by se jeho mysl a tělo proměnily v jakési potrubí.

On tam je, já vím, že je. Je pořád tam, jako člověk zasypaný lavinou... nebo závalem...

Debbie Rossová se přestala ovládat nadobro. Téměř vyla, škubala sebou v manželově sevření a snažila se vyprostit. Pan Ross ji táhl zpátky k červeným židličkám, ale měl s ní velkou práci. Dovnitř vběhla sestřička a vzala ji kolem pasu.

„Paní Rossová, posadte se. Bude vám pak líp.“

„Jaký je to Bůh, když nechá člověka zapomenout, že zabil malého chlapce?“ křičela Brianova máma. „Takový, co chce, aby se ten chlap znovu opil a udělal to znovu, takový je! Bůh, který miluje opilce a nenávidí malé chlapce!“

Brian, zahleděný vzhůru nepřítomným zrakem. Naslouchající matčinu kázání voskovým uchem. Nevšimavý. Nebyl tu. Ale...

Ano, zašeptalo cosi. Ano, je. Někde.

„Sestro, dala byste manželce injekci?“ zeptal se pan Ross. To už jí jen těžko udržel, aby nepřeskočila pokoj a nevrhla se na Davida, nebo na syna, nebo možná na oba. Něco v hlavě se jí uvolnilo. A to cosi mělo hodně co říct.

„Seženu doktora Burgoyna, je ve vedlejších pokojích.“ Odpěchala.

Brianův táta se na Davida křečovitě usmál. Pot mu stékal po tvářích a stál mu na čele v galaxii malíčkových kapek. Oči měl zarudlé a Davidovi se zdálo, jako by zhubl. David si myslel, že něco takového není možné, ale přesně tak pan Ross vypadal. Teď držel manželku jednou rukou kolem pasu a druhou jí svíral rameno.

„Budeš muset jít, Davide,“ řekl pan Ross. Snažil se dýchat klidně, ale nedařilo se mu to tak docela. „My tady... tak úplně to nezvládneme.“

Ale já se s ním ještě nerozloučil, chtěl říct David, a pak si uvědomil, že panu Rossovi neteče po tvářích pot, ale slzy. To ho popohnalo. Teprve za dveřmi, když se otočil a uviděl, že Rossovi se rozmazali do celého zástupu rodičů, si uvědomil, že za chvíli bude taky brečet.

„Můžu sem ještě přijít, pane Rossi?“ zeptal se chraptivým, roztřeseným hlasem, který sotva poznával. „Třeba zítra?“

Paní Rossová se najednou přestala vzpírat. Paže pana Rosse ji obemýkaly pod prsy, a hlavu měla schýlenou, takže jí vlasy visely do tváře. Svým postojem připomněli Davidovi zápasy Světové zápasnické federace, na které se s Brianem taky někdy dívali, občas některý zápasník podobně chytil druhého. A kruci, ta mumie jde po nás, pomyslel si David naprosto bezdůvodně.

Pan Ross vrtěl hlavou. „Asi ne, Davey.“

„Ale-“

„Ne, radší ne. Víš, doktoři říkají, že Brian nemá vůbec žádnou šanci, aby... a-a-by...“ Jeho obličej se začal proměňovat, jak to David u dospělého ještě nikdy neviděl – zdálo se, že se zevnitř trhá. Teprve později, venku v Bear Street Woods, se s tím vypořádal... do jisté míry. Byl svědkem toho, co se stane, když člověk, který neplakal dlouhou dobu – možná roky – to už nakonec nedokáže déle vydržet. Bylo to, jako když praská přehrada.

„Ach, chlapečku můj!“ zakřičel pan Ross. „Ach, chlapečku můj!“ Pustil manželku a padl pozadu na zeď mezi dvěma červenými vinylovými židličkami. Chvilku tak stál, trochu sehnutý, pak se začal hroutit na kolena. Klouzal zády po zdi, až seděl na patách, ruce pořád natažené k posteli, tváře mokré, z nosu mu visel hlen, vlasy na zátylku se mu ježily, košili měl napůl vykasanou a kalhoty vytažené tak vysoko, že mu byly vidět okraje ponožek. Tak tam seděl a naříkal. Manželka si klekla vedle něj a vzala ho do náruče, jak nejpěkněji mohla, a v té chvíli vešel doktor se sestrou v patách a David vyklouzl ven, slzy mu tekly proudem, ale snažil se nevzlykat. Byli přece v nemocnici a někteří lidé se tu snažili uzdravit se.

Jeho otec byl bledý stejně jako tehdy matka, když mu říkala o Brianovi, a když vzal Davida za ruku, měl kůži mnohem studenější než Brian.

„Je mi líto, že jsi to musel vidět,“ řekl otec, když čekali na nejpomalejší výtah na světě. Davida napadlo, že asi nic jiného nedokázal vymyslet. Cestou domů se Ralf Carver dvakrát pokusil promluvit, pak toho nechal. Zapnul rádio, našel stanici hrající staré kousky, pak ho vypnul a zeptal se Davida, jestli nechce limonádu se zmrzlinou nebo něco. David zavrtěl hlavou a otec znovu pustil hudbu, hlasitěji než jindy.

Když dojeli domů, David otcí řekl, že asi půjde dozadu zahrát si pár košů. Otec souhlasil a odpěchal dovnitř. Když David stál za prasklinou v asfaltu, kterou používal jako pomezí čáru, zaslechl svoje rodiče v kuchyni, protože jejich

hlasy vycházely z otevřeného okna nad dřezem. Matka chtěla vědět, co se stalo, jak to David bral. „No, byla to scéna,“ řekl otec, jako by Brianova komá a blízká smrt patřily do nějaké hry.

David přestal poslouchat. Znovu se ho zmocnil pocit jinakosti, pocit, že je malý, že je součástí záměru někoho jiného, a nikoli celkem. Najednou velmi silně pocítil, že chce jít do Bear Street Woods, na malou mýtinu. Na tu mýtinu vedla stezka – úzká, ale dalo se po ní jezdit na kole, když nejeli dva vedle sebe. Právě tam, na Vyhlídce Vietkongu, chlapi loni okusili jednu cigaretu Debbie Rossové a zjistili, že je odporná, tady si prohlíželi první Penthouse (Brian ho viděl ležet na popelnici za večerkou pod kopcem za jejich domem), tady sedávali s nohama spuštěnými volně dolů a vedli dlouhé hovory a snili sny... většinou o tom, jak se stanou králi střední školy Západního Wentworthu, až z nich budou devátáci. Právě tady, na mýtině, kam se člověk dostal po Hočiminově stezce, si chlapi nejvíce užívali svého kamarádství, a právě tam...

David musel jít, stůj co stůj.

Naposledy zadřibloval míčem, se kterým s Brianem milionkrát hráli, pokrčil kolena a vystřelil. Zasvištělo to, čistý koš. Když se míč vrátil k němu, hodil ho do trávy. Rodiče byli pořád v kuchyni, jejich hlasy bylo otevřeným oknem stále slyšet, ale Davida ani nenapadlo, aby strčil hlavu dovnitř a řekl jim, kam jde. Třeba by mu to zakázali.

Vůbec nepomyslel na to, že by jel na kole. Šel pěšky, hlavu skloněnou, z kapsy košile mu pořád trčela světle modrá omluvenka, i když škola pro ten den už skončila. Velké žluté autobusy se couraly po svých zpátečních trasách; hloučky ukřičených dětí uháněly kolem, mávaly papíry a krabicemi na oběd. David si jich nevšímal. Myšlenkami byl jinde. Později mu reverend Martin poví o „klidném, tichém hlasu“ Božím a David pocítí záchvěv poznání, ale tehdy mu to nepřipadalo jako hlas nebo myšlenka, ani jako intuice. V duchu se stále vracel k myšlence, jaké to je, když máte žízeň a celé tělo vám křičí po vodě a nakonec si lehnete na břicho a napijete se z louže, protože nic jiného nedostanete.

Došel na Bear Street, potom k Hočiminově stezce. Pomalu po ní šel, hlavu stále skloněnou, takže vypadal jako učenec, promyšlejší obrovský problém. Hočiminova stezka nebyla jejich výlučným vlastnictvím, obvykle po ní chodila spousta dětí do školy a ze školy, ale za toho teplého podzimního odpoledne na ní nikdo nebyl; zdálo se, že byla zvlášť pro něj vylidněná. V půli cesty na mýtinu zahlédl obal ze sladké tyčinky Tři mušketýři, kterou měl rád Brian – říkal jí Tři muškáči – a David nepochyboval, že ten obal zahodil vedle stezky Brian den nebo dva před nehodou. Ne že by Brian byl obvykle tak nepořádný; normálně by si nacpal obal do kapsy, za normálních okolností. Ale –

Ale možná ho něco přimělo, aby ho zahodil. Něco, co vědělo, že tudy půjdu já, až do něj vrazí to auto a odhodí ho na zeď a on si rozbije o cihly hlavu, něco, co vědělo, že obal najdu a vzpomenu si na něj.

Řekl si, že je cvok, absolutní úlet, ale největší úlet možná byl, že si to vlastně o sobě nemyslel. Možná by to znělo cvokle, kdyby to vyslovil nahlas, ale uvnitř v hlavě to vypadalo naprosto logicky.

Bez rozmýšlení si David strčil červenostříbrný obal do pusy a vycucal kousíčky sladké čokolády. Udělal to s očima zavřenými a pod víčky mu vyrazily další slzy. Když všechna čokoláda zmizela a nezbylo nic, jenom chuť mokrého papíru, vyplivl obal z pusy a šel svou cestou dál.

Na východním okraji mýtiny stál dub, kterému asi sedm metrů nad zemí rostly dvě silné větve do vidlice. Chlapi se neodvážili přivlastnit si strom docela a postavit v příhodné vidlici stromovou chýši – někdo by si toho mohl všimnout a přinutit je, aby ji strhli – ale jednoho letního dne před rokem sem natahali prkna, kladiva a hřebíky a stloukli plošinu, která zatím vydržela. David a Brian věděli, že ji někdy používají středoškolaři (občas na starých, ošumělých prknech našli cigaretové nedopalky a jednu kalhotku), ale zdálo se, že tam chodí až po setmění, a pomyšlení, že velcí kluci používají něco, co vyrobili oni, bylo jistým způsobem lichotivé. Člověk se taky mohl pořádně zachytit, když chtěl vyšplhat nahoru, až hodně vysoko, takže malí kluci se nahoru nedostali.

David vylezl nahoru, tváře mokré, oči opuchlé, v ústech pořád chuť čokolády a mokrého papíru, v uších stále supění té harmonikovitě věci. Měl pocit, že na plošině najde nějaké další znamení po Brianovi, ale nebylo tam nic. Jenom nápis přibitý na stromě, na kterém stálo VYHLÍDKA VIETKONG, kterou tam pověsili několik týdnů poté, co plošinu dodělali. Inspiraci k názvu (také ke jménu, které dali cestičce) čerpali z nějakého starého filmu s Arnoldem Schwarzeneggerem, David si už nezpomínal, jak se jmenoval. Pořád čekal, že sem jednoho dne vyleze a zjistí, že velcí kluci nápis strhli nebo posprejovali nějakým nápisem jako VYLÍŽ MI PRDEL, ale nikdy se to nestalo. Asi se jim taky zamlouval.

Mezi stromy zavzdychal vítr a ochladil mu rozpálenou kůži. Kdykoli jindy by se o ten vítr dělil s Brianem. Kývali by nohama ve vzduchu, vedli by řeči, smáli by se. David se znovu rozbrečel.

Proč jsem tady?

Žádná odpověď.

Proč jsem přišel? Přinutilo mě k tomu něco?

Žádná odpověď.

Jestli tu někdo je, odpovězte mi, prosím!

Dlouho žádná odpověď... a pak se odpověď ozvala, a David si nemyslel, že mluví v duchu jenom sám se sebou a podvádí sám sebe, aby našel trochu útěchy. Stejně jako ve chvíli, kdy stál nad Brianem, zdálo se mu, že myšlenka, která přišla, není vůbec jeho.

Ano, řekl ten hlas. Jsem tu.

Kdo jsi?

Kdo jsem, řekl hlas a pak zmlkl, jako by tím něco vysvětlil.

David si sedl s nohama zkříženými doprostřed plošiny a zavřel oči. Položil dlaně na kolena a otevřel svou mysl, jak nejlépe dovedl. Nevěděl, co udělat lepšího. Takto čekal neznámo jak dlouho, slyšel vzdálené hlasy dětí vracejících se domů, uvědomoval si pohybujiící se červené a černé stíny za svými víčky, jak mu vítr pohyboval větvemi nad hlavou a po tváři mu klouzala sluneční prasátka.

Pověz mi, co chceš, řekl tomu hlasu.

Žádná odpověď. Zdálo se, že hlas nic nechce.

Tak mi pověz, co mám dělat

Hlas neodpovídal.

Z dálky, veliké dálky zaslechl pískání z hasičské zbrojnice na Columbus Road. Bylo pět hodin. Seděl na plošině se zavřenými očima nejméně hodinu, spíš dvě. Máma s tátou si už všimli, že není doma, uvidí v trávě ležet míč, budou se bát. Měl je rád a nechtěl, aby se báli – do jisté míry chápal, že je Brianova hrozící smrt zasáhla stejně tvrdě jako jeho – ale ještě nemohl jít domů. Protože nebyl ještě hotov.

Chceš, abych se modlil? zeptal se hlasu. Zkusím to, jestli chceš, ale nevím, jak – nechodíme do kostela a –

Hlas ho přehlušil, nezněl zlostně nebo pobaveně, ani netrpělivě, zněl úplně jinak, než co znal. Už se modlíš, řekl hlas.

Za co bych se měl modlit?

A kruci, ta mumie jde po nás, řekl hlas. Přidáme trochu do kroku.

Nevím, co to znamená.

Ale víš.

Nevím!

„Ale víš,“ zasténal skoro. „Ale víš, znamená to požádat o něco, o co se nikdo z nich neodvážil žádat, modlit se za něco, za co se nikdo z nich neodvážil modlit. Je to tak?“

Hlas neodpovídal.

David otevřel oči a odpoledne na něj zaútočilo pozdním světlem, zlatočervenou listopadovou září. Nohy měl od kolen dolů necitlivé a měl pocit, jako by se právě probudil z hlubokého spánku. Ohromila ho prostá přímočará krása toho dne a na okamžik si silně uvědomoval, že je součástí nějakého celku – buňkou na živoucí kůži světa. Zvedl ruce z kolenou, otočil je a podržel je tak.

„Uzdrav ho,“ řekl. „Pane Bože, uzdrav ho. Jestli to uděláš, udělám něco já pro tebe. Poslechnu si, co chceš, a pak to udělám. Slibuju.“

Nezavřel oči, ale pozorně poslouchal, čekal, aby zjistil, jestli má hlas ještě co říct. Nejdřív se zdálo, že nikoli. Spustil ruce a chystal se vstát, pak sebou škubl, jak mu nohama od varlat po chodidla projely jehly a špendlíky. Dokonce se trochu zasmál. Chytil se větve, aby se udržel, a v té chvíli hlas znovu promluvil.

David naslouchal s nachýlenou hlavou, stále se přidržoval větve, stále cítil, jak ho svaly bláznivě štípou, když si do nich krev znovu prodírá cestu. Pak přikývl. Museli zatlouct do kmene stromu tři hřebíky, aby nápis VYHLÍDKA VIETKONG držela. Dřevěná destička se od té doby scvrkla a pokřivila a trčely z ní rezaté hlavičky hřebíků. David vytáhl z kapsy u košile modrý proužek papíru s nápisem OMLUVENKA Z VYUČOVÁNÍ a napíchl ji na jeden hřebík. Když to udělal, pochodoval na místě tak dlouho, až mravenčení v nohou začalo polevovat a mohl si důvěřovat natolik, že slezl ze stromu.

Zamířil domů. Ještě ani nedošel na příjezdovou cestu a rodiče už vyběhali ze dveří. Ellen Carverová stála na zápraží, ruku zvednutou k čelu, jak si stínila oči, a Ralf skoro utíkal na chodník, kde ho popadl za ramena.

„Kde jsi byl? Kde jsi sakra byl, Davide?“

„Šel jsem se projít. Do Bear Street Woods. Přemýšlel jsem o Brianovi.“

„Vyděsil jsi nás k smrti,“ řekla máma. Vedle ní se na zápraží vynořila Kirsten. Jedla misku pudinku a pod paží měla zastrčenou oblíbenou panenku, Zlatíčko Melissu. „Dokonce i Kirstie se o tebe bála, že?“

„Ne,“ řekla Páj a dál jedla pudink.

„Není ti něco?“ zeptal se otec.

„Ne.“

„Určitě?“

„Určitě.“

Vešel do domu a když míjel Páj, zatahal ji za cop. Páj na něj nakrčila nos a pak se usmála.

„Večeře je skoro hotová, běž se umýt,“ řekla Ellen.

Rozezvnil se telefon. Šla ho vzít, ale pak ostře křikla na Davida, který právě mířil do koupelny, aby si umyl pořádně špinavé ruce – umazané od kůry, lepkavé od pryskyřice. Otočil se a uviděl, že máma drží telefon v jedné ruce a druhou nervózně kroučí cípem zástěry. Snažila se promluvit, ale když pohnula rty, nejdřív se nezval žádný zvuk. Polkla a zkusila to znovu. „To je Debbie Rosssová, chce tebe. Pláče. Myslím, že je po všem. Hlavně na ni buď hodný, prosím tě.“

David přešel pokoj a vzal telefon. Znovu ho zaplavil pocit jinakosti. Byl si jist, že máma má aspoň napůl pravdu: něco skončilo.

„Haló? Paní Rosssová?“

Plakala tak hrozně, že nejdřív nemohla vůbec mluvit. Snažila se, ale mezi vzlykáním bylo slyšet jenom uáá–uááá–uáá. Odněkud zblízka říkal pan Ross: „Pusť mě k tomu,“ a paní Rosssová řekla: „Ne, už je mi dobře.“ Davidovi zaznělo v uchu mocné zatroubení – znělo jako kejhání hladové husy – a pak řekla: „Brian přišel k sobě.“

„Opravdu?“ řekl David. To, co právě řekla, ho zaplavilo největším štěstím, jaké kdy v životě poznal... a přesto ho to vůbec nepřekvapilo.

Umřel? ptala se ho Ellen posunky. Jednu ruku měla pořád hluboko zabořenou do zástěry, kroutila jí a otáčela.

„Ne,“ řekl David a zakryl mluvitko dlaní, aby promluvil s matkou a otcem. Nevadilo to, mohl to udělat; Debbie Rosssová znovu vzlykala. Napadlo ho, že to bude dělat pokaždé, když s někým promluví, aspoň nějakou dobu. Nedokáže si pomoci, protože v nitru se s ním už rozloučila.

Umřel? opakovala němě Ellen.

„Ne!“ řekl jí trochu podrážděně – jako by byla hluchá. „Neumřel, žije. Říká, že se probral.“

Matka a otec zalapali po vzduchu jako ryby v akváriu. Páj prošla kolem nich, pořád pojídala pudink, obličeje skloněný k

obličej své panenky, která jí ztuhle trčela z ohbí lokte. „Já ti povídala, že to tak dopadne,“ říkala Zlatičku Melisse nekompromisním tónem. „No nepovídala?“

„Probral se,“ řekla Davidova matka ohromeně a zamyšleně. „Žije.“

„Davide, jsi tam?“ zeptala se paní Rossová.

„Ano, jsem tu.“

„Asi za dvacet minut po tom, co jsi odešel, se začaly na monitoru EEG objevovat vlny. Viděla jsem je první – Mark byl dole v občerstvení pro limonády – a já šla na sesternu. Nevěřily mi.“ Zasmála se, i když slzela. „No jistě, kdo by věřil? A když jsem nakonec jednu přivedla, zavolaly místo doktora údržbáře, tak byly přesvědčené, že to není možné. Dokonce vyměnili monitor, to je hrozně směšné, vid?“

„Ano,“ řekl David. „K popukání.“

Oba rodiče mu teď cosi naznačovali posunky a táta navíc prováděl jakási rozmáchlá gesta. Davidovi připadal jako chovanec z blázince, který si myslí, že vytáhl s vojskem do pole. To ho málem rozesmálo. Nechtěl se smát, když byl zrovna u telefonu, paní Rossová by tomu nerozuměla, a tak se otočil tváří ke zdi.

„Teprve když uviděli stejné vlny na tom novém monitoru – byl dokonce silnější – tak jedna sestra zavolala doktora Waslewského. To je neurolog. Než dorazil, Brian otevřel oči a podíval se na nás. Zeptal se mě, jestli jsem dnes nakrmila zlaté rybičky. Řekla jsem, že ano, že rybičky jsou v pořádku. Neplakala jsem, nic jsem nedělala. Byla jsem totálně ohromená, než abych plakala. Pak řekl, že ho bolí hlava a znovu zavřel oči. Když přišel doktor Waslewski, Brian vypadal, jako by byl pořád v komatu, a já viděla, že doktor se na sestru podíval, jako by říkal ‚Proč mě tím obtěžujete?‘ Chápeš?“

„Jistě,“ řekl David.

„Ale když doktor tleskl rukama Brianovi vedle ucha, Brian okamžitě znovu otevřel oči. Měla jsi vidět, jak se ten starý Polák tvářil, Davey!“ Zasmála se – chraptivým, kuckavým smíchem šilené ženy. „Potom... potom Brian potichoučku řekl, že má žízeň, a zeptal se, jestli by se mo–hl–hl napít vo–vo–vody.“

Pak se nadobro zhroutila a vzlykala tak hlasitě, že ho to v uchu skoro bolelo. Pak se pláč vzdálil a Brianův táta řekl: „Davide? Ještě jsi tam?“ Taky nezněl kdovíjak klidně, ale aspoň přímo nebrečel, což byla úleva.

„Jistě.“

„Brian se na nehodu nepamatuje, nepamatuje si vůbec nic od chvíle, kdy si večer před nehodou psal doma úkoly, ale pamatuje si, jak se jmenuje, kde bydlí, a jak se jmenujeme my. Ví, kdo je prezidentem, a dokáže vypočítat jednoduché příklady. Doktor Waslewski říká, že o takových případech už slyšel, ale žádný neviděl na vlastní oči. Nazval to ‚klinickým zázrakem‘. Nevím, jestli to myslel doopravdy nebo jestli to jenom plácl, ale je mi to jedno. Jenom ti chci poděkovat, Davide. Debbie taky. Z hloubi srdce.“

„Mně?“ zeptal se David. Nějaká ruka mu svírala rameno a snažila se ho otočit. Vzepřel se jí. „Za co děkujete mně?“

„Za to, že jsi nám přivedl Briana zpátky. Mluvil jsi na něj; ty vlny se začaly objevovat, hned co jsi odešel. On tě slyšel, Davey. Slyšel tě a vrátil se.“

„To jsem nebyl já,“ řekl David. Otočil se. Rodiče se nad ním téměř hrozivě tyčili, tváře zrůzněné nadějí, úžasem, zmatkem. Matka plakala. Byl to slzavý den! Jenom Páj, která obvykle probulila šest hodin ze čtyřia dvaceti, vypadala, že se drží.

„Já vím svoje,“ řekl pan Ross. „Já vím svoje, Davide.“

Musel promluvit s rodiči, než mu svými pohledy propálí košili... ale než to udělal, musel se dozvědět ještě jednu věc.

„V kolik hodin se probudil a zeptal se na ty zlaté rybky? Za jak dlouho jste začali vidět ty mozkové vlny?“

„No, vyměnili monitor... to ti říkala... a potom... nevím...“ Chvilku zakolísal, pak řekl: „Ale vím. Vzpomínám si, že těsně než se to všechno stalo, uslyšel jsem hasičskou píšťalu z Columbus Broad. Takže to muselo být pár minut po páté.“

David přikývl, nepřekvapilo ho to. Někdy v té době mu hlas v hlavě řekl: Už se modlíš. „Můžu za ním zítra přijít na návštěvu?“

Pan Ross se v té chvíli zasmál. „Davide, můžeš za ním přijít třeba o půlnoci, jestli chceš. Proč ne? Doktor Waslewski říká, že ho stejně musíme udržovat vzhůru a dávat mu všelijaké hloupé otázky. Ví, čeho se bojí – že Brian upadne zpátky do komatu – ale já si to nemyslím, ty ano?“

„Ne,“ řekl David. „Sbohem, pane Rossi.“

Potom zavěsil a rodiče se na něj téměř vrhli. Jak se to stalo? chtěli vědět. Jak se to stalo a co s tím máš podle nich ty společného?

David v té chvíli pocítil nutkání – úžasné silné – skromně sklopit oči a říct: Inu, probudil se, vlastně víc nevím. Jenom... no... Jakoby neochotně by se odmlčel, pak by dodal: Rossovi si myslí že možná slyšel můj hlas a zareagoval na něj, ale to víte, byli hrozně rozčilení. To by stačilo, aby odstartoval legendu; v hloubi duše to věděl. A chtěl to.

V hloubi duše to opravdu, opravdu chtěl.

Nezastavil ho ten zvláštní, niterný či cizí hlas, ale jeho vlastní myšlenka, spíše tušená než vyslovená: Jestli si zásluhy přičteš ty, tím to skončí.

Co skončí?

Všechno, na čem záleží, odpověděl hlas tušení. Všechno, na čem záleží.

„Davide, no tak,“ říkal otec a mírně jím třásl. „Umíráme zvědavostí.“

„Brian se probral,“ řekl a pečlivě volil slova. „Může mluvit, vzpomíná si na dost věcí. Jakýsi doktor tvrdí, že je to zázrak. Rossovi si myslí, že s tím mám něco společného, že mě slyšel, jak s ním mluvím, a vrátil se, ale nic takového se nestalo. Držel jsem ho za ruku, ale on tam nebyl. V životě jsem neviděl nikoho, kdo by byl tak daleko jako on. Proto jsem brečel – ne proto, že jeho rodiče měli záchvat, ale protože Brian byl pryč. Nevím, co se stalo, a je mi to jedno. Probral se, a nic jiného mě nezajímá.“

„Nic jiného tě ani zajímat nemusí, miláčku,“ řekla matka a krátce, prudce ho objala.

„Mám hlad,“ prohlásil. „Co máme k večeři?“

3

Nyní se vznášel v temnotě, slepý, ale ne hluchý, a naslouchal, zda se ozve hlas, ten, který reverend Gene Martin nazval klidným, tichým hlasem Božím. Reverend Martin během uplynulých sedmi měsíců pozorně poslouchal Davidův příběh, ne jednou, ale mnohokrát, a zdálo se, že ho zvlášť těší Davidovo líčení, jak se cítil během rozhovoru s rodiči poté, co domluvil s panem Rossem.

„Měl jsi naprostou pravdu,“ řekl reverend Martin. „Nakonec to nebyl jiný hlas, co jsi slyšel, určitě ne hlas Boží... s výhradou, že Bůh k nám vždy promlouvá skrze naše svědomí. Světští lidé, Davide, věří, že svědomí je jenom jakýmsi cenzorem, místem, kde jsou uloženy společenské sankce, ale ve skutečnosti je to cosi, co stojí mimo nás, a často nás vede k dobrým rozhodnutím dokonce i v situacích, které jsou mimo naše chápání. Sleduješ mě?“

„Snad ano.“

„Nevěděl jsi, proč bylo špatné přičíst si zásluhy za kamarádovo uzdravení, ale ani jsi to nepotřeboval. Pokoušel tě Satan, stejně jako pokoušel Mojžíše, ale ty jsi v tomto případě udělal, co Mojžíš neudělal, nebo nemohl; nejdřív jsi pochopil, potom odolal.“

„A co Mojžíš? Co udělal?“

Reverend Martin mu vyprávěl příběh o tom, jak Izraelité, které vyvedl z Egypta, měli žízeň, a Mojžíš udeřil do skály Áronovou holí, až vytryskla voda. A když se Izraelité ptali, komu mají děkovat, Mojžíš řekl, že mohou poděkovat jemu. Reverend Martin při vyprávění usrkával z šálku s nápisem ŠTĀSTNÝ, VESELÝ A VOLNÝ, ale to, co bylo v šálku, Davidovi podle vůně jako čaj nepřípadalo. Vonělo to spíš jako whisky, kterou táta někdy pil, když se díval na noční zprávy.

„Jen jediný chybný krok v dlouhém životě plné práce ve službě Bohu,“ řekl reverend Martin vesele, „ale Bůh mu za to zapověděl Zaslíbenou zemi. Přes řeku je převedl Jozue – celou tu příšernou, nevděčnou bandu, kterou byli.“

Tento rozhovor se odehrál jednu červnovou neděli odpoledne. Tou dobou už se dost dlouho znali a bylo jim spolu příjemně. David si zvykl chodit v neděli ráno do kostela, potom odpoledne na procházku na metodistickou faru a asi hodinku si povídat s reverendem Martinem u něj v pracovně. David se na ty návštěvy těšil a Gene Martin také. Ten chlapec ho přímo fascinoval, chvíli vypadal jako obyčejný kluk a vzápětí jako mnohem starší člověk. A bylo tu ještě něco: reverend věřil, že Davida Carvera se dotkl Bůh, a že ten Boží dotyk zatím nejspíš nepominul.

Fascinoval ho příběh o Brianu Rossovi a jak to, co se stalo Brianovi, způsobilo, že David, typický náboženský ignorant konce dvacátého století, začal hledat odpovědi... hledat Boha. Reverend pověděl manželce, že David je jediný pravý konvertita, jakého kdy viděl, a že to, co se stalo Davidovu kamarádovi, je jediný moderní zázrak, o kterém slyšel a kterému může skutečně věřit. Brian se z úrazu vyloupl jako růžička a jenom mírně kulhal, ale doktoři tvrdili, že za nějaký ten rok zmizí možná i to kulhání.

„Jsem nadšením bez sebe,“ odpověděla Stella Martinová. „Pro mě a dítě bude útěchou, jestli tvůj mladý přítel někde utrousí něco nevhodného o svém náboženském vzdělávání a ty se ocitneš u soudu pro ohrožení mravní výchovy mladistvých. Musíš být opatrný, Gene – a jsi blázen, když v jeho přítomnosti piješ.“

„Já v jeho přítomnosti nepiju,“ odpověděl reverend Martin, kterého náhle upoutalo cosi zajímavého kdesi venku za oknem. Nakonec se znovu podíval na manželku. „Co se ostatního týče, Pán je můj pastýř.“

Vídal se s Davidem dál, vždy v neděli odpoledne. Neměl zase takovou žízeň a poprvé objevoval radosti z psaní na úplně čistý list. Nepřestal si míchat do čaje whisky Seagram, což byla dlouhodobá tradice nedělních odpolední, ale nechával dveře studovny otevřené, kdykoli byli s Davidem spolu. Během rozhovoru byla vždy puštěná televize, vždy se ztlumeným zvukem a naladěná na některou nedělní sportovní soutěž – když David přišel k reverendu Martinovi poprvé, byl to němý fotbal, potom němá košíková, potom němý baseball.

Právě během jednoho němého baseballového zápasu mezi Indiány a Áčky rozjímal David o příběhu Mojžíše a vody ze skály. Po chvíli zvedl hlavu od televize a řekl: „Bůh moc neodpouští, že?“

„Ale ano, jistěže odpouští,“ řekl reverend Martin trochu překvapeně. „Musí, protože je tolik náročný.“

„Ale je taky krutý – že?“

Gene Martin nezaváhal. „Ano,“ řekl. „Bůh je krutý. Máme tady kukuřici, Davide – nemám trochu upražit?“

Teď se vznášel v temnotě, naslouchal, zda uslyší krutého Boha reverenda Martina, Boha, který odmítl Mojžíšovi vstup do Kanaánu, protože Mojžíš jedinkrát prohlásil Boží práci za svou, Boha, který Davida nějakým způsobem využil, aby zachránil Briana Rosse, Boha, který pak zabil jeho milou sestřičku a ostatní vydal do rukou obřího šílence, co měl prázdné oči pacienta v komatu.

V temnotě, kam se při modlitbě uchyloval, zaznívaly i jiné hlasy; často je slyšel, když v ní byl – obvykle vzdálené, podobné tlumeným hlasům, které někdy slyšíte v pozadí, často zřetelně, když meziměstsky telefonujete. Dnes byl jeden z nich skutečně velmi zřetelný.

Jestli se chceš modlit, modli se ke mně, řekl. Proč by ses modlil k nějakému Bohu, který zabíjí malé sestřičky? Už nikdy se jí nebudeš smát, jak je legrační, nebudeš ji lechtat, až bude ječet, nebudeš ji tahat za copy. Je mrtvá a ty a tvoji rodiče jsou ve vězení. Až se tamten vrátí, ten šílený policajt, nejspíš vás zabije všechny tři. Ostatní taky. Tohle udělal tvůj Bůh, a vskutku, co jiného bys očekával od nějakého Boha, který zabíjí malé sestřičky? Když se to tak vezme, je to stejný šílenec jako ten policajt. A přesto sis před ním klekl. No tak, Davey, prober se. Vzhop se. Modli se ke mně. Já aspoň nejsem šílený.

Ten hlas ho nezviklal – aspoň ne příliš. Slyšel ho už dřív, poprvé možná maskovaný silným pokušením vzbudit v rodičích dojem, že to on přivolal Briana zpět z hlubin kómatu. Během svých každodenních modliteb ho slyšel jasněji, osobněji, a to mu dělalo starosti, ale když pověděl reverendu Martinovi o tom, že ten hlas někdy zazní jako z telefonní

přípojky, reverend Martin se jen zasmál. „Stejně jako Bůh, tak i Satan k nám nejzřetelněji promlouvá při našich modlitbách a meditacích,“ řekl. „Právě když jsi neotevřenější, nejvíc ve spojení se svou pneuma.“

„Pneuma? Co je to?“

„Duch. Ta tvoje část, která touží naplnit Bohem vytvořené možnosti a dojít věčnosti. Ta část, o kterou se Bůh a Satan dohadují i teď.“

Naučil Davida malou mantru, kterou měl v takových chvílích používat, a David ji použil i teď. Pohlédni do mě, buď ve mně, myslel si, zas a znovu, pořád dokola. Čekal, až hlas toho druhého utichne, ale také se potřeboval znovu povznést nad bolest. Vracela se jako křeče. Pomyslení na to, co se stalo Páj, bolelo tak hluboko. Ano, nesnášel Boha za to, že nechal šíleného policistu, aby ji shodil ze schodů. Nesnášel ho, krucinál, nenáviděl.

Pohlédni do mě, Bože. Buď ve mně, Bože. Pohlédni do mě, buď ve mně.

Satanův hlas (pokud to byl opravdu on; David to nevěděl jistě) umlkal a na chvíli zavládla jen tma.

Pověz mi, co mám dělat, Bože. Pověz mi, co chceš. A jestli je Tvá vůle, že tu máme umřít, pomoz mi, abych neztrácel čas vztekem nebo strachem nebo vynucováním vysvětlení.

V dálce zavyl kojot. Potom nic.

Čekal, snažil se zůstat otevřený, a pořád nic. Nakonec se vzdal a vyslovil slova zakončující modlitbu, která ho naučil reverend Martin, zamumlal je do sepjatých rukou: „Pane, učň, ať jsem užitečný sám sobě, a pomoz mi, abych si pamatoval, že dokud takový nejsem, nemohu být užitečný ostatním. Pomoz mi, abych si pamatoval, že jsi můj stvořitel. Jsem to, co jsi stvořil – někdy palcem na Tvé ruce, jindy jazykem v Tvých ústech. Učň mě nádobou, která je Ti zcela k službám. Děkuji. Amen.“

Otevřel oči. Jako vždy nejdřív hleděl do tmy ve středu sepjatých dlaní, a jako vždy mu nejdřív připomněla oko – díru podobnou oku. Čí to však bylo oko? Boha? Dábla? Nebo snad jeho vlastní?

Vstal, pomalu se otočil, podíval se na rodiče. Dívali se na něj, Ellie užasle, Ralf vážně.

„No díky bohu,“ řekla matka. Dala mu možnost, aby odpověděl, a když nic neřikal, zeptala se: „Modlil se? Klečel jsi skoro půl hodiny, myslela jsem, že jsi určitě usnul, modlil ses?“

„Ano.“

„Děláš to pořád nebo je to výjimka?“

„Dělám to třikrát denně. Ráno, večer a jednou přes den. Přes den děkuji za dobré věci ve svém životě a žádám o pomoc s věcmi, kterým nerozumím.“ Zasmál se – krátce, nervózně. „Vždycky je toho spousta.“

„K tomu ses dopracoval v poslední době nebo to děláš od té doby, co jsi začal chodit do kostela?“ Pořád se na něj dívala tak překvapeně, že Davida uváděla do rozpaků. Částečně za to mohl její monokl – dělala se jí pořádná modřina od rány, kterou jí uštědřil policista – ale nebylo to jen tím, vůbec ne. Dívala se na něj, jako by ho v životě neviděla.

„Dělá to od té Brianovy nehody,“ řekl Ralf. Dotkl se opuchliny na svém oku, trhl sebou a zase ruku spustil. Hleděl na Davida skrz dvojí mříže a vypadal stejně rozpačitě, jako se cítil David. „Jednou jsem ti šel nahoru dát pusku na dobrou noc – bylo to pár dní po tom, co pustili Briana domů – a viděl jsem tě klečet u postele. Nejdřív mě napadlo, že třeba... no, já nevím, děláš něco jiného... pak jsem zaslechl pár slov a pochopil jsem.“

David se usmál, cítil, jak se mu rozpalují tváře. Za daných okolností to bylo pořádně absurdní, ale bylo to tak. „Teď to dělám v duchu. Dokonce ani rty se mi nehýbou. Pár kluků mě jednou slyšelo ve studovně cosi pro sebe mumlat a myslelo si, že mi straší ve věži.“

„Tvůj otec to možná chápe, ale já ne,“ ozvala se Ellen rezolutně.

„Mluvíím s Bohem,“ řekl. Bylo to trapné, ale možná že když to bude řečeno jednou, a naplno, nebude to muset opakovat. „To je modlitba, rozhovor s Bohem. Nejdřív to vypadá, jako by člověk mluvil sám se sebou, ale pak se to změní.“

„To máš ze své hlavy, Davide, nebo ti to napovídal ten tvůj nový nedělní přítel?“

„Vím to sám od sebe.“

„A Bůh odpovídá?“

„Někdy si myslím, že ho slyším.“ David sáhl do kapsy a špičkami prstů nahmatl brokový náboj. „A vím, že jednou jsem ho slyšel. Požádal jsem ho, aby dal Briana do pořádku. Potom, co mě táta vzal do nemocnice, jsem šel do Bear Street Woods a vylezl si na plošinu, kterou jsme si s Brianem postavili na stromě, a poprosil jsem Boha, aby ho uzdravil. Řekl jsem, že jestli to udělá, dám mu takovou směnku. Víš, co tím myslím?“

„Ano, Davide, já vím, co je to směnka. A vybral si ji? Ten tvůj Bůh?“

„Ještě ne. Ale když jsem chtěl znovu slézt z toho stromu, Bůh mi pověděl, abych připíchl svou omluvenku ze školy na hřebík, který tam trčel z kůry. Jako by chtěl, abych ji předložil jemu a ne paní Hardyové v kanceláři. A ještě něco. Chtěl, abych o něm zjistil co nejvíc – jaký je, co chce, co dělá a co neudělá. Neslyšel jsem přesná slova, ale slyšel jsem jméno člověka, za kterým jsem měl jít – reverend Martin. Proto jsem šel do metodistického kostela. Nemyslím si ale, že Bohu nějak záleží na nálepce. Prostě mi řekl, abych šel do kostela kvůli svému srdci a duchu, a za reverendem Martinem kvůli své mysli. Nejdřív jsem ani nevěděl, kdo to reverend Martin je.“

„Ale věděl,“ řekla Ellie Carverová. Mluvila tichým a uklidňujícím hlasem jako člověk, který náhle pochopil, že člověk, se kterým mluví, má duševní potíže. „Gene Martin k nám chodil dva nebo tři roky po sobě vybírat na pomoc Africe.“

„Opravdu? Neviděl jsem ho. Asi jsem byl ve škole, když přišel.“

„Nesmysl,“ řekla matka, teď už definitivně rozhodným tónem, „Chodíval kolem Vánoc, takže jsi školu neměl. Teď mě poslouchej, Davide. Pořádně. Když se stalo to s Brianem, určitě jsi musel... no, já nevím... myslel sis, že potřebuješ pomoc zvenčí. A tvoje podvědomí vykutalo jediné jméno, které znalo. Ten Bůh, kterého jsi slyšel ve své bolesti, bylo tvé podvědomí, které hledalo odpovědi.“ Otočila se k Ralfovi a rozpráhla ruce. „Už to posedlé čtení bible bylo dost zlé, ale tohle... proč jsi mi o tom modlení neřekl?“

„Protože mi to připadalo jako soukromá věc.“ Pokrčil rameny, do očí se jí nepodíval. „A nikomu to neubližovalo.“
„Ach ne, modlení je skvělé, bez něj by nejspíš nikdy nevynalezli palečnice a železnou pannu.“ Ten hlas už David znal, nervózní, sekýrující hlas, který se u matky objevoval, když se snažila, aby se úplně nesespala. Takto s ním a s tátou mluvila, když byl Brian v nemocnici; a držela se toho tónu ještě asi týden poté, co se Brian vrátil.

Davidův otec se od ní odvrátil, zastrčil si ruce do kapes a nervózně hleděl na zem. To jí asi rozrušilo ještě víc. Prudce se otočila k Davidovi, celá rozčilená, a oči se jí leskly slzami.

„Jaký kšeft s tebou uzavřel, ten tvůj skvělý Bůh? Nějaký takový, jako když vyměňuješ baseballové karty se svými kamarády? Řekl ‚Hele, vyměním jednoho pěkného Briana Rosse, ročník osmdesát čtyři, za tuhle Kirstie Carverovou, ročník osmdesát osm‘? Tak to bylo? Nebo spíš –“

„Paní, je to váš kluk a nechci se vám do toho míchat, ale nechcete to nechat plavat? Vy jste přišla o dcerku; já přišla o manžela. Všichni jsme dostali zabrat.“

Byla to ta žena, která vystřelila na policistu. Seděla na konci pryčny. Černé vlasy jí visely jako zplihlá křídla, ale nezastíraly jí tvář; vypadala otřeseně, polekaně a unaveně. Hlavně unaveně. David si nemohl vzpomenout, že by někdy viděl tak unavené oči.

Chvilku si myslel, že matka namíří svůj vztek proti tmavovlasé ženě. Nepřekvapilo by ho to; dokázala naprosto cizí lidi rozmetat na kusy. Pamatoval si, jak jednou, to mu bylo asi šest, zpražila před samoobsluhou jednoho politického kandidáta shánějícího hlasy. Ten pán udělal taktickou chybu, že se jí snažil podat letáček zrovna ve chvíli, kdy měla plnou náruč potravin a měla už být dávno na nějaké schůzce. Otočila se k němu jako malé, kousavé zvířátko, zeptala se ho, kdo si myslí, že je, zač si myslí, že stojí, jaký je jeho názor na obchodní deficit, jestli někdy kouřil trávu, jestli podporuje právo ženy na volbu. V tom posledním bodě měl pán pochopení – podporoval právo ženy na volbu, jak hrdě pověděl Ellen Carverové. „Dobře, skvělé, protože zrovna teď jsem si zvolila, že vám řeknu ZMIZTE MI SAKRA Z OČÍ!“ zaječela a v té chvíli se pán obrátil jako na obrtlíku a utekl. David mu to nevyčítal. Ale cosi v obličejí tmavovlasé ženy (Mary, pomyslel si, jmenuje se Mary) přimělo matku, aby se rozmyslela, pokud se skutečně chystala vybuchnout.

Zaměřila se znovu na Davida.

„Tak co – nějaká zpráva od velkého Bé o tom, jak se máme z téhle šlamastyky dostat? Klečel jsi dost dlouho, nějakou zprávu jsi musel dostat.“

Ralf se k ní otočil. „Přestaň po něm rajtovat!“ zavrčel. „Nech toho už! Myslíš, že jsi tu jediná, koho něco bolí?“

Podívala se na něj pohledem, který měl nebezpečně blízko k pohrdání, pak se znovu podívala na Davida. „Tak co?“

„Ne,“ řekl. „Žádná zpráva.“

„Někdo sem jede,“ sykla Mary ostře. Za její pryčnou bylo okno. Stála na pryčně a snažila se vykuknout ven. „Sakra! Mříže a zakalené sklo s pitomým pletivem! Ale slyším to, určitě!“

David to taky slyšel – blížilo se auto. Najednou motor přidal a vyrazil plnou silou. Zvuk doprovázelo kvílení pneumatik. David se ohlédl po starém muži. Starý muž pokrčil rameny a zvedl ruce dlaněmi nahoru.

David uslyšel něco jako bolestný výkřik, a pak další jekot. Tentokrát lidský. Bylo by lepší myslet si, že to bylo vytí větru, lapeného v okapu nebo odtokové rouře, ale podle Davida patřilo skoro jistě člověku.

„Co to sakra je?“ ozval se Ralf. „Ježíši! Někdo řve z plna hrdla! Myslíte, že je to ten policajt?“

„Pane Bože, to doufám!“ vykřikla pronikavě Mary, která pořád stála na pryčně a vykukovala marně oknem ven.

„Doufám, že někdo trhá tomu hajzlovi plíce zaživa!“ Ohlédla se po nich. Oči měla stále unavené, ale teď je měla i zdivočelé. „Mohla by to být pomoc. Napadlo vás to? Mohla by to být pomoc!“

Motor – ne moc blízko, ale rozhodně ani daleko – znovu přidal. Pneumatiky znovu zaječely, jak to slyšíme ve filmu nebo v televizi, ale ve skutečném životě sotva. Potom cosi zaprašťelo. Dřevo, kov, možná obojí. Krátce houkl klakson, jako by o něj někdo náhodou zavadil. Zaznělo kojotí vytí, nejisté a křehké. Připojilo se k němu další, další a další. Zdálo se, že se posmívají nápadu tmavovlasé ženy, že přichází pomoc. Teď se motor znovu blížil, ale brumlal jen o málo víc než na volnoběh.

Muž s bílými vlasy seděl v nohách pryčny, ruce složené dlaněmi k sobě tiskl mezi stehny. Promluvil, aniž zvedl od svých rukou pohled. „Nedělejte si naděje.“ Jeho hlas zněl, jako by byl plný puklin a prachu jako slané planiny západně a severně odtud. „Je to jenom on. Poznávám zvuk motoru.“

„Tomu odmítám věřit,“ řekla Ellie Carverová chabě.

„Odmítejte si, co chcete,“ pravil starý muž. „Na tom nesejde. Byl jsem ve výboru, který schvaloval peníze pro nové hlídkové policejní auto. Bylo to těsně předtím, než mi skončilo volební období a než jsem odešel z politiky. Zajel jsem loni v listopadu s Colliem a Dickem do Carson City, tam jsme ho koupili v dražbě. Přímou tohle auto. Strčil jsem hlavu pod kapotu, než jsme udělali nabídku, a jel jsem s ním půl cesty domů tak stovkou až stosedmdesátkou. Poznávám ho, jistě. Je naše.“

A když se David otočil, aby se na starého muže podíval, promluvil k němu tichý hlas – ten, který poprvé slyšel v nemocničním pokoji u Briana. Jako obvykle se ozval dost nečekaně a slovo, které pronesl, nedávalo ihned smysl.

Mýdlo.

Uslyšel to slovo tak zřetelně, jako když tehdy seděl na Vyhliďce Vietkongu se zavřenýma očima a uslyšel Už se modlíš.

Mýdlo.

Podíval se do levého zadního rohu cely, o kterou se dělili se starým panem Bělovlasým. Byla tam toaleta bez sedátka. Vedle ní prastará porcelánová výlevka plná rezavých skvrn. Vedle pravého kohoutku ležela zelená kostka, která mohla být jedině mýdlo značky Irské jaro.

Zvuk motoru policejního auta Beznaděje zmohutněl a přiblížil se. Z trochu větší dálky vyli kojoti. Davidovi to vytí začalo znít jako smích šilenců, kterým hlídači zrušili bláznec.

4

Rodina Carverových byla příliš rozrušená a příliš soustředěná na svého věznitele, než aby si všimla, že z oznamovací tabule při vjezdu do města visí mrtvý pes, ale John Marinville měl v pozorování praxi. A po pravdě řečeno, mrtvého psa bylo těžké si nevšimnout. Od chvíle, kdy kolem projeli Carverovi, slétali se sem supi. Stáli na zemi pod mršinou, nejohavnější ptáci, jaké kdy Johnny viděl, a jeden tahal Starého Shepa za oháňku, druhý se krmil z visící nohy. Tělo se kývalo sem a tam na provazu omotaném kolem krku. Johnny znechuceně odfrkl.

„Supi!“ řekl policista. „Páni, že se ale povedli, co?“ Hlas mu zněl čím dál dušeněji. Cestou ještě dvakrát kýchl a podruhé se v krvi, která mu vystříkla z úst, objevily i zuby. Johnny nevěděl, co se s policistou děje, a bylo mu to jedno; jenom si přál, aby to šlo rychle. „Povím vám něco o supech,“ pokračoval policista. „Drží stráž u spánku a nespěchají. Učí se tím, že chodí tam, kam musejí jít. Jistě souhlasíte, mon capitaine?“

Šílený polda, který cituje poezii. Jak sartróvské.

„Jak říkáte, pane.“ Vůbec neměl v úmyslu policistovi odporovat, pokud to bude možné; ten chlap se zřejmě rozpadal a Johnny chtěl být u toho, až bude po všem.

Projeli kolem mrtvého psa a příšerných plešatých ptáků, kteří na něm hodovali.

A co kojoti, Johnny? Co to s nimi bylo?

Ale Johnny si nedovolil myslet na kojoty, seřazené po stranách silnice v úhledných rozestupech jako čestná stráž, ani na to, jak se postupně rozbíhali jako Modří andělé, jakmile vůz projel, a uhaněli zpátky do pouště, jako by jim za patami hořelo –

„Víte, oni pšoukají,“ řekl policista prokrveným hlasem. „Supi mají větry.“

„To jsem nevěděl.“

„No jo, jediná ptáci, kteří to dělají. Povídám vám to, abyste to mohl napsat do své knížky. Do kapitoly 16 Putování s Harleyem.“

Johnny si pomyslel, že zamýšlený titul jeho knihy nikdy nezněl tak stupidně.

Jeli kolem parkoviště přivěšů. Johnny uviděl nápis před jedním prorezlým dvojkem s proláklou střechou:

JSEM OZBROJENEJ, UCHLASTANEJ,
POBOŽNEJ, PROTICLINTONOVSKÉJ PREVÍT!
NA PSA SE VYKAŠLETE, DEJTE SI BACHA NA MAJITELE!

Vítejte v countryovém pekle, pomyslel si Johnny.

Vůz projel kolem budovy těžařské společnosti. Na parkovišti stálo poměrně dost aut a dodávek, což Johnnymu připadalo divné. Bylo už po pracovní době, a to dost dlouho. Proč ta auta už nestála před svými garážemi nebo před místní osvěžovnou?

„Jo, jo,“ řekl policista. Zvedl jednu ruku, jako by chtěl zarámovat obraz. „Už to vidím. Kapitola 16: Prdíci supi z Beznaděje. Zní to sakra jako román od Edgara Rice Burroughse, co? Jenže Burroughs byl lepší spisovatel než vy, a víte proč? Protože to byl pisálek a nehrál si na nic lepšího. Měl své priority. Vyprávět příběh, odvést práci, dát lidem něco, co si můžou užít bez pocitu, že je to příliš pitomé, a držet se dál od šťavnatých rubrik.“

„Kam mě vezete?“ zeptal se Johnny a snažil se ze všech sil o neutrální tón.

„Do basy,“ odpověděl veliký policista zdušeným, tekutým hlasem. „Kde všechno, co hýkneš, bude proti tobě zneužito.“

Johnny se naklonil vpřed a trochu sebou šklbl bolestí v zádech, kam ho policajt kopl. „Potřebujete pomoc,“ řekl. Snažil se nemluvit nijak vyčítavě, spíš jemně. „Víte to, pane?“

„Ty tady potřebuješ pomoc,“ odpověděl policista. „Duchovní, tělesnou a vydavatelskou. Tek! Ale žádná pomoc nepříjde, Velký Johne. Spořádal jsi svůj poslední literární oběd a opíchal poslední kulturní píču. Ocítl ses úplně sám v divočině a čeká tě nejdelších čtyřicet dní a čtyřicet nocí za celý tvůj neužitečný život.“

Ta slova zněla Johnnymu v hlavě jako dunění krvavého zvonu. Na chvilku zavřel oči, pak je znovu otevřel. Byli už přímo ve městě, projížděli kolem Baru Teplá krása na jedné straně a Železářství Skutečná hodnota na druhé straně. Na chodnících nikdo nebyl – vůbec nikdo. Ještě neviděl žádné západní městečko, které by přímo překypovalo ruchem, ale tohle bylo divné. Vůbec nikdo? Když projížděli kolem pumpy Conoco, uviděl v kanceláři chlapa, seděl zhoupnutý na židli, s nohama na stole, ale to bylo všechno. Jenomže... vpředu...

Přes křižovatku, patrně jedinou ve městě, líně prošel párek zvířat, mířil si to šikmo pod semaforem. Johnny si snažil namluvit, že to jsou psi, ale nebyli to psi. Byli to kojoti.

Není to jenom ten polda, Johnny, to si teda nemysli. Tady se děje něco nenormálního. Něco hodně nenormálního.

Když dojeli ke křižovatce, policista dupl na brzdy. Johnnyho, který to nečekal, to hodilo vpřed na pletivo mezi předními a zadními sedadly. Udeřil se do nosu a zařval překvapením a bolestí.

Policista si ho vůbec nevšiml. „Billy Rancourt!“ vykřikl blaženě. „Krucinál, to je Billy Rancourt! Já si říkal, kam se zašil! Vyspával opici ve sklepe Rozbitého bubnu, to bych se vsadil! Hromsetsakra! Kabrňák Billy, ať se propadnu, jestli to není on!“

„Bůj dos!“ křičel Johnny. Znovu začal krvácet a hlas mu znovu zněl jako roh do mlhy. „Bade Bože, do bolí!“

„Sklapni, třasořitko,“ řekl policista. „Páni, nejsi tak trochu fňukna?“

Kousek couvl a pak s vozem zahrnul, takže zamířil západně do příčné ulice. Pootevřel okno a vystrčil hlavu ven. Jeho zátylek získal barvu starých cihel, byl plný puchýřů a brázdily ho praskliny. Některé zaplnily zářivé čárky krve. „Billy!“ zajčel policista. „Ty, Billy Rancourte! Hej, ty stará páko!“

Západní část Beznaděje vypadala na obytnou čtvrt' – uprášenou a deprimující, ale možná o fous lepší než parkoviště

přivěsů. Johnny usazenýma očima uviděl, že uprostřed ulice stojí muž v džínách a kovbojském klobouku. Předtím se díval na dva bicykly, postavené opačně, koly do vzduchu. Byly vlastně tři, ale nejmenší – cukrově růžové holčičí kolo – povalil silící vítr. Kola zbylých dvou se šíleně točila. Teď ten chlapík zvedl hlavu, uviděl policejní vůz, váhavě zamával a pak k nim zamířil.

Policista vtáhl svou velikou hlavu ostrých rysů zase dovnitř. Otočil se a podíval se na Johnnyho, který okamžitě pochopil, že ten chlap venku si určitě tohoto konkrétního služebníka zákona pořádně neprohlédl; kdyby ano, okamžitě by prchal opačným směrem. Policistova ústa měla propadlý, ochablý vzhled rtů, které nepodpírají žádné zuby, a z koutků vytékaly tenké čůrky krve. Jedno oko se mu proměnilo v kotel sražené krve – až na občasný šedý záblesk z tekutých hlubin vypadalo na prázdný důlek. Horní půlku khaki košile mu pokrýval lesklý krvavý kobereček.

„To je Billy Rancourt,“ svěřoval se šťastně. „Střihá mi vlasy. Já ho hledal.“ Ztišil hlas do tónu, kterým se svěřují důvěrnosti, a dodal: „Trochu pije.“ Potom se otočil tváří vpřed, zařadil rychlost a sešlápl plyn. Pobrumlávající motor zavyl; pneumatiky zaječely; Johnnyho to hodilo zpět, až překvapeně vykřikl. Vůz vyrazil vpřed.

Johnny natáhl ruce, zahákl prsty za pletivo a zvedl se zpátky do sedu. Uviděl muže v džínách a kovbojském klobouku – kabrnáka Billyho Rancourta – jak stojí přímo uprostřed ulice asi tři metry od bicyklů, a sleduje jako uhranutý, jak se přibližují. Zdálo se, že v předním skle přímo bobtná, jak se na něj vůz hnal; jako by šlo o bláznivý filmový trik.

„Ne!“ zařval Johnny a zabušil levou rukou do pletiva za policistovu hlavu. „Ne, nedělejte to! Ne! PANE, POZOR!“

Billy Rancourt v poslední chvíli pochopil a pokusil se utéct. Vyrazil vpravo k otlučenému domu, který se unaveně krčil za laťkovým plotem, ale provedl to příliš pomalu a příliš pozdě. Zaječel, pak to ruplo, jak do něj vůz narazil, až se rám otřásl. Laťkový plot postříkala krev, pod autem zaznělo dvojí zadunění, protože kola přešla přes padlého muže, a pak vůz vrazil do plotu a povalil ho. Veliký policista dupl na brzdy a vůz zastavil na holém hliněném dvorku před otlučeným domkem. Johnnyho to znovu hodilo na pletivo, ale tentokrát se mu podařilo krýt se paží a sklonit hlavu, aby si ochránil nos.

„Billy, ty prevíte!“ křičel policista šťastně. „Tek en leh!“

Billy Rancourt zakřičel. Johnny se na zadním sedadle otočil a uviděl, jak se Billy co nejdříve plazí k severní straně ulice. Neplazil se moc rychle; táhl za sebou zlomenou nohu. Na zádech košile a zadnici kalhot měl otisky pneumatik. Kovbojský klobouk ležel na chodníku, otočený dnem vzhůru stejně jako bicykly. Billy Rancourt do něj vrazil kolenem, až se klobouk naklonil, a přes okraj se vyřinula krev jako voda. Další krev mu crčela z rozštípnuté lebky a rozbitého obličejce. Byl vážně zraněný, ale i když ho auto zasáhl naplno a pak přejelo, zdaleka se nezdálo, že by byl mrtvý. Johnnyho to příliš nepřekvapilo. Většinou to dá pořádnou fušku, zabít člověka – o tom se často přesvědčil ve Vietnamu. Chlapi tam žili s půlkou hlavy ustřelenou, chlapi tam žili se střeby nahrnutými v klíně a plnými much, chlapi tam žili a mezi špinavými prsty jim stříkala krev z krční tepny. Lidé obvykle umírali těžko. To byla ta hrůza.

„Juchů!“ zaječel polda a zařadil zpátečku. Pneumatiky zaječely, až se od nich zakouřilo, přejely přes chodník, ztěžka se zhouply zpátky na ulici a přejely kovbojský klobouk Billyho Rancourta. Zád' vozu vrazila do jednoho bicyklu (hrozně třískl, vrazil do zadního okna, až se po skle rozletěly praskliny, a pak na okamžik odletěl z dohledu, až se objevil ve vzduchu před přední kapotou). Johnny měl čas si všimnout, že Billy Rancourt se přestal plazit, že se po nich ohlíží, že jeho zakrvácená tvář se zlomeným nosem má výraz děsivé rezignace. Určitě mu není ani třicet, pomyslel si Johnny, a pak se ten muž ocitl pod couvajícím vozem. Auto přejelo přes tělo a zastavilo u opačného obrubníku. Policista v té chvíli vrazil loktem do klaksonu, krátce houkl a pak se znovu otočil vpřed. Před čumákem policejního vozu ležel Billy Rancourt, tváří k zemi a v obrovské kaluži krve. Jedno chodidlo mu zacukalo, pak znehybnělo.

„Páni,“ vydechl policista. „To je ale binec, co?“

„Jo, zabil jste ho,“ řekl Johnny. Najednou už mu bylo fuk, jestli ho rozčilí, jestli ho vyprovokuje. Bylo mu fuk, co bude s jeho knihou, Harleyem, nebo kde je Steve Ames. Možná o tom bude přemýšlet později – jestli nějaké později bude – ale teď ne. Teď, v tom šoku a děsu, se odněkud zevnitř vynořil jakýsi dávný koncept jeho vlastní osoby; redakčně nezpracovaná verze Johnnyho Marinvilla, která kašlala na Pulitzerovu cenu nebo státní literární cenu nebo pitomé herečky, ať už se smaragdy nebo bez nich. „Přejel jste ho na ulici jako nějakého králíka.“

Bravo, hrdino!“

Policista se otočil, zamyšlen se na něj podíval zdravým okem, a pak se otočil zpátky k čelnímu sklu. „Cestě moudrosti jsem tě učil, vodil tě stopami přímosti. Půjdeš-li jimi, kroky tvé neuvážnou, jestliže poběžíš, neklopýtneš,“ řekl. „To je z Knihy přísloví. Jenže myslím, že starý Billy klopýtá. Už je to tak. Vždycky to byl šmatla. Myslím, že to byl jeho hlavní problém.“

Johnny otevřel ústa. Výjimečně, jak se stalo jen několikrát za celý jeho život, nevypravil ze sebe ani hlásku. Možná to bylo dobře.

„Napomenutí se chop a neochabuj, dodržuj je, to je tvůj život.“ To je drobná rada, kterou byste si mohl dovolit přijmout, pane Marinville. Omluvte mě na chvíli.“

Vystoupil a vykročil k mrtvému muži na ulici, a jeho boty se jakoby chvěly, když přes ně silící vítr foukal písek. Na zadnici kalhot teď byla vidět velká krvavá skvrna, a když se sklonil, aby zvedl zesnulého Billyho Rancourta, uviděl Johnny, jak další krev prosakuje policistovi švy v podpaždí. Jako by doslova potil krev.

Možná je to tak. Pravděpodobně je to tak. Myslím, že se každou chvíli zhroutí a vykrvácí, jako se to někdy stává hemofilikům. Kdyby nebyl tak nekřesťanský velký, nejspíš by už byl mrtvý. Takže víš, co musíš udělat, že?

Ano, jistěže to věděl. Byl hrozně prchlivý, přišerně prchlivý, a nic na tom nezměnila ani skutečnost, že z něj málem vytřískal duši vražedný šílený policajt. Musel teď tu svou prchlivost udržet pod kontrolou. Už žádné úlety, jako třeba říkat tomu policajtovi hrdino. Vysloužil si tím pohled, který se Johnnyho nelíbil ani za mák. Nebezpečný pohled.

Policajt odnesl tělo Billyho Rancourta přes ulici, prošel mezi dvěma převalenými bicykly a bicyklem, kterému se pořád točila kola a špiče svítily ve večerním světle. Překročil povalený díl laťového plotu, vystoupil po schodech domku za

ním a nadhodil si břemeno tak, aby mohl vzít za kliku. Dveře se bez problémů otevřely. Johnnyho to nepřekvapilo. Místní lidé se nejspíš obvykle nenamáhali zamykat dveře.

Bude muset ty lidi uvnitř zabít, pomyslel si. Automaticky.

Ale policista se jenom sehnul, shodil břemeno, a pak znovu vycouval na malou verandu. Zavřel dveře a pak si nad nimi utřel ruce, takže zanechal na zárubni krvavé šmouhy. Byl tak vysoký, že se nemusel vůbec natahovat. Z toho gesta Johnnyho zamrazilo do morku kostí – bylo to jako z Knihy Exodus, znamení pro anděla smrti, až půjde kolem... až na to, že tenhle muž byl andělem smrti. Ničitelem.

Policista se vrátil k vozu, nasedl a klidně zajel zpátky ke křižovatce.

„Proč jste ho tam odnesl?“ zeptal se Johnny.

„Co bych tak měl udělat?“ zeptal se policista. Hlas měl čím dál dušenější; už se zdálo, že slova skoro vychrchlává.

„Nechat ho supům? Stydím se za tebe, mon capitaine. Žil jsi s takzvaně civilizovanými lidmi tak dlouho, že začínáš i myslet jako oni.“

„Ten pes –“

„Člověk není pes,“ řekl policajt škrobeným, nabádavým tónem. Na křižovatce zabočil vpravo, potom skoro okamžitě strhl volant vlevo a zabočil na parkoviště vedle městského úřadu. Zhasl motor, vystoupil a otevřel zadní dveře na pravé straně. To aspoň ušetřilo Johnnymu bolest a námahu, se kterou by musel protahovat své dobité tělo kolem promáčklého sedadla řidiče. „Kuře není hotové jídlo a člověk není pes, Johnny. Dokonce ani takový člověk jako ty. Dělej. Vystup. Hopla.“

Johnny vystoupil. Silně si uvědomoval, jaké je tu ticho; zvuky, které slyšel – vítr, svištění písku o cihlovou zeď úřadu, monotónní vrzání, ozývající se odněkud zblízka – to všechno jen zdůrazňovalo, jaké je tu ticho, a připomínalo to atmosféru chrámu. Protáhl se, škuhl sebou bolestí, která mu projela zády a nohou, ale potřeboval něco udělat pro ostatní svaly, které byly hrozně ztuhlé. Potom se přinutil pohlédnout do trosek policistovy tváře. Ten muž byl tak obrovský, až to bylo děsivé a jaksi matoucí. Nebylo to jenom tím, že Johnny při svých sto osmdesáti osmi byl zvyklý na lidi spíš shlížet než k nim vzhlížet; bylo to velikostí toho rozdílu, nešlo jen o pět šest centimetrů, ale nejmíň o deset. Navíc byl ten chlap hrozně rozložitý. Přímo široký. Ten chlap prostě nestál; přímo se tyčil.

„Proč jste mě nezabil jako tamtoho chlápka? Billyho? Nebo nemá vůbec smysl se vás ptát? Žádné proč pro vás nemá smysl!“

„Ale sakra, pro nikoho z nás nemá žádné proč smysl, tobě to nemusím vysvětlovat,“ řekl policista a ukázal zakrvavené zuby v úsměvu, bez kterého by se Johnny klidně obešel. „Důležité je... poslouvej pořádně... Mohl bych tě pustit. Líbilo by se ti to? Určitě ti v hlavě zbyly nejméně dvě další hloupé, bezvýznamné knihy, možná i půl tuctu knih. Mohl bys jich klidně pár napsat, než tě sklátí infarkt, který na tebe čeká na konci cesty, jež tě nakonec odvede. A já jsem přesvědčen, že kdybys měl dost času, tak bys tuhle mezihru dokázal hodit za hlavu a znovu přesvědčit sám sebe, že to, co děláš, nějak ospravedlňuje tvou existenci. Líbilo by se ti to, Johnny? Chtěl bys, abych tě pustil?“

Erin go bragh, pomyslel si Johnny naprosto bezdůvodně a po jeden přízračný okamžik měl pocit, že se rozchechtá. Pak to nutkání přešlo a Johnny přikývl. „Ano, to by se mi moc líbilo.“

„Byl bys volný! Jako ptáček vypuštěný z klece.“ Policista máchl pažemi, aby to předvedl, a Johnny viděl, že krvavé skvrny v podpaždí se rozšířily. Košile uniformy byla po délce roztrhaných švů až skoro k opasku plná rumělkových skvm.

„Ano.“ Ne že by věřil, že by jeho nový kamarád měl sebemenší úmysl ho pustit; ach ne. Ale řečený kamarád se zakrátko proměnil v pouhé krvavé jelito, držené pohromadě střívkem uniformy, a jestli Johnny do té doby sám vydrží pohromadě a funkční...

„Dobře. Nabídnu ti dohodu, pašáku: vykuř mi ho. Udělej to a já tě pustím. To je férový obchod.“

Rozepnul si poklopec a stáhl pružnou látku spodků. Ven se vykulilo cosi podobného mrtvému bílému hadovi. Johnny pozoroval tenký pramének krve, který z něj vyvěral, a nebyl nijak překvapen. Policista krvácel ze všech tělních otvorů, ne?

„V přísně literárním smyslu vzato,“ usmíval se policista, „bude konkrétně tato akce spíš ve stylu Anne Riceové než Armisteady Maupina. Navrhuju, abys poslechl rady královny Viktorie – zavři oči a mysl na jahodový zákusek.“

Johnny Marinville se podíval na šílencův úd, potom nahoru do šílencovy usměvavé tváře, potom znovu na jeho úd. Nevěděl, co policajt očekává – řev, odpor, slzy, melodramatické prosby – ale měl zřetelný dojem, že necítí to, co po něm policajt chce, aby cítil, to, co si policajt nejspíš myslel, že cítí.

Nejspíš nechápeš, že jsem svého času viděl pár horších věcí než čurák, ze kterého kape krev. A nejenom ve Vietnamu. Uvědomil si, že se ho znovu zmocňuje vztek a hrozí, že ho ovládne úplně. Sakra, no jasně. Vztek byl vždycky jeho hlavní drogou, ne whisky, koks nebo hypnotika. Starý dobrý obyčejný vztek. Neměl nic společného s tím, co policajt vytáhl z kalhot, a právě to možná veliký policajt nechápal. Nešlo o sex. Šlo o to, že Johnny Marinville nikdy neměl rád, když se mu cokoliv strkalo do obličeje.

„Kleknou si před tebou, když chceš,“ řekl, a i když mluvil mírně, cosi v policistově tváři se změnilo – opravdu změnilo, poprvé. Tvář se mu jaksi vyprázdnila, až na to zdravé oko, které se podezíravě zúžilo.

„Proč se na mě tak díváš? Co ti sakra dává právo na mě tak čumět? Tek!“

„Toho si nemusíš všimnout, jak se na tebe dívám. Hlavně mě poslouvej, hajzle jeden: za tři vteřiny po tom, co si strčím tu tvou chciplou krysu do huby, bude ležet na chodníku. Chápeš? Tek!“

Poslední slovo plivl policistovi do tváře, stál při tom na špičkách, a veliký muž vypadal chvíli víc než překvapeně – vypadal oťeseně. Potom se mu obličej stáhl vztekem a odstrčil Johnnyho od sebe tak prudce, až měl Johnny chvíli pocit, že letí. Narazil do stěny budovy a zajiskřilo se mu před očima, jak se mu zátylek setkal s drsnými cihlami, odrazil se, zamotaly se mu nohy a rozplácl se jak široký, tak dlouhý. Bolely ho nové rány a staré přímo vyly, ale za tu

podívanou, když se policajt zatvářil, to stálo. Podíval se nahoru, jestli ten výraz ještě uvidí, chtěl ho znovu ochutnat, jako včelka ochutnává sladkost z útrob květu, a srdce v hrudi mu zakolísalo.

Policistův obličej se vypjal. Kůže teď vypadala jako makeup nebo tenká vrstva barvy – nereálně. Dokonce i krvavé oko vypadalo nereálně. Jako by pod obličejem, který Johnny viděl, byl jiný obličej, tlačil se na krycí tkáň a snažil se dostat ven.

Policajtovo zdravé oko se na něj chvíli upíralo a potom muž zvedl hlavu. Ukázal na nebe všemi pěti prsty na levé ruce. „Tek eh leh,“ řekl hrdelním, chrchlavým hlasem. „Timoh. Ken de lech! On! On!“

Cosí zaplácalo jako prádlo na šňůře a Johnnymu přelétl po tváři stín. Ozval se drsný křik, nebylo to vyloženě kráčení, a potom na něj dopadlo cosí s olezlými, plácajícími křídly, do ramenou se mu zabořily zahnuté pařáty, až pronikly látkou košile, do kůže na hlavě se mu zaryl zoban, a pták znovu vyrazil nelidský výkřik.

Puch Johnnymu pověděl, co je zač – puch masa, zanícené hnilobou. Kolem obličeje mu plácala obrovská, olezlá křídla, jak pták udržoval rovnováhu, a vhněla mu ten puch do úst a do nosu, cpala mu ho tam, až se dusil. Uviděl ovčáka, jak se houpá na provaze, zatímco ho holohlaví ptáci, jakoby skalpování, tahali zobákem za ocas a nohy. Teď si jeden z nich pochutnával na něm – jeden, který zřejmě nikdy neslyšel, že supi jsou v podstatě zbabělci, co útočí jen na mrtvoly – a zobák mu vyrýval do kůže brázdy, až tryskala krev.

„Zažeňte to!“ zaječel šokovaně. Snažil se široká, tlukoucí křídla chytit, ale dostal jen dvě hrsti peří. Ani neviděl; bál se, že kdyby otevřel oči, sup by se natáhl a vyklovl by mu je. „Ježiši, prosím vás, prosím vás, zažeňte ho ze mě!“

„Budeš se pak na mě dívat slušně, když to udělám?“ zeptal se policajt. „Žádné drzosti? Žádná neucta?“

„Ne! Už ne!“ Slíbil by cokoliv. Všechno, co z něj vylétlo a ozvalo se proti policajtovi, bylo rázem pryč; ten pták to z něj vyklovl jako červa z jablka.

„Slibuješ?“

Pták pořád plácal křídly, křičel a tahal. Páchl jako zelené maso a nafouklé vnitřnosti. Na něm žral ho. Žral ho zaživa.

„Ano! Ano! Slibuju!“

„Seru na tě,“ řekl policajt klidně. „Seru na tě, os pe, a seru na tvé slibování. Postarej se sám o sebe. Nebo umři.“

Johnny, s očima zúženými na škvírky, v kleku, s hlavou skloněnou, slepě hmátl po supovi, chytil mu křídla, když je přiložil k tělu, a strhl si ho z hlavy. Pták se nad ním ve vzduchu divoce zmítal, kadil bílé proudy, které vítr strhával jako fáborky, vyřázel drsný křik (jenomže teď už bolestný), hlavou mrskal ze strany na stranu. Johnny mu se vzlykáním – cítil hlavně odpor – utrl jedno křídlo a mrštil supem proti zdi. Sup na něj hleděl očima černými jako smůla, a zkrvavený zobák, který se rozvířal a prudce zaklapával, vydával čvachtavé zvuky.

To je moje krev, ty hajzle, pomyslel si Johnny. Upustil křídlo, které ptákovi utrl, a vstal. Sup se snažil dostat se z dosahu, plácal zdravým křídlem jako veslem, vířil prach a peří. Mířil k policejnímu vozu Beznaděje, ale než se mu podařilo odkulhat na metr a půl, dupl na něj Johnny motorkovou botou a zlámal mu krk. Supovy šupinaté nohy se po stranách roztáhly, jako by se pokoušely udělat provaz. Johnny si zakryl rukama oči, na okamžik přesvědčený, že mu mozek praskne, jako praskl ptačí krk.

„To nebylo špatné,“ poznamenal policajt. „Dostal jsi ho, parde. Teď se otoč.“

„Ne.“ Stál, celý se třásl, ruce přitisknuté k tváři.

„Otoč se.“

Tomu hlasu se nedalo vzdorovat. Otočil se a uviděl, že policista ukazuje vzhůru, znovu všemi pěti roztaženými prsty. Johnny zvedl hlavu a uviděl další supy – nejmiň dvacítku – usazené v řadě na severní straně parkoviště. Supi se na ně dívali.

„Chceš, abych je zavolał?“ zeptal se policajt klamně mírným hlasem. „Umím to, to už víš. Ptáci jsou mým koníčkem. Sežerou tě zaživa, jestli chceš.“

„N–n–ne.“ Podíval se znovu na policistu a s úlevou zjistil, že už má poklopec zapnutý. Ale vpředu se mu na kalhotách šířila krvavá skvrna. „Ne, n–n–nedělejte to.“

„Jak zní kouzelné slůvko, Johnny?“

Chvilku – strašlivou chvilku – Johnny netušil, co se po něm chce. Potom mu to došlo. „Prosím.“

„Už budeš rozumný?“

„A–ano.“

„To jsem zvědavý,“ řekl policajt. Zdálo se, že mluví sám k sobě. „To jsem moc zvědavý.“

Johnny se na něj díval a nic neříkal. Vztek vyprchal. Zdálo se, že všechno vyprchalo a nastoupila naprostá otupělost.

„Ten kluk,“ řekl policajt a díval se k prvnímu patru úřadu, kde byla řada zamřížovaných oken z kalného skla. „Ten kluk mi dělá starosti. Tak si říkám, jestli bych s tebou neměl o něm promluvit. Možná bys mi mohl poradit.“

Policajt si založil ruce, zvedl dlaně a začal si bubnovat prsty lehce o klíční kosti, podobně jako bubnoval do volantu. Hleděl při tom na Johnnyho.

„Nebo bych tě měl prostě zabít, Johnny. Možná by to bylo nejlepší – jakmile budeš po smrti, třeba ti dají tu nobelovku, na kterou jsi měl vždycky zásluku. Co myslíš?“

Policajt zvedl hlavu ke střeše úřadu lemované supy a rozesmál se. Supi mu odpovídali chraptivými skřeky a Johnny nedokázal zadržet myšlenku, která ho napadla. Byla strašná, protože byla přesvědčivá.

Oni se smějí s ním. Protože to není jeho vtip; je to jejich vtip.

Parkovištěm prolétl poryv větru, až se Johnny zapotácel, a odfoukl utržené supí křídlo po chodníku jako pířko. Už se šefilo – šefilo se velmi rychle. Johnny se podíval na západ a viděl, že zvěřený prach zamlžil hory a možná je brzy úplně zakryje. Slunce viselo stále nad prachem, ale dlouho to nevydrží. Byla to vichřice, a mířila k nim.

5

Pět lidí v celách – Carverovi, Mary Jacksonová a starý pan Bělovlasý – poslouchali mužský řev a zvuky, které ten řev

provázely – drsný ptačí křik a plácání křídel. Nakonec to přestalo.

David doufal, že tam dole nezemřel někdo další, ale když se to tak vzalo, jaká byla pravděpodobnost?

„Jak že se jmenoval?“ zeptala se Mary.

„Collie Entragian,“ řekl starý pán. Mluvil, jako by ho poslouchání řevu zvenčí hrozně vyčerpalo. „Collie je zkráceně Collier. Přišel sem z jednoho havířského městečka ve Wyomingu, no, před nějakými patnácti šestnácti lety. Bylo mu tehdy něco přes dvacet. Chtěl dělat u policie, práci nesehnal, šel dělat místo toho do dolu Diablo Company. To bylo někdy v té době, kdy se Diablo chystala spakovat a mazat domů. Collie patřil k partě, která to tam zavírala, pokud se pamatuju.“

„Petrovi a mně říkal, že důl je otevřený,“ řekla Mary.

Starý pán zavrtěl hlavou, jako by byl unaven nebo podrážděn. „Někdo si myslí, že stará Čína ještě není mimo hru, ale to se mýlí. Je pravda, že se tam znovu potloukali, ale nedostanou z ní už ani prd – jenom utrácejí investorské peníze, a pak ji zavrou. Nejšťastnější bude Jim Reed. Už má plné zuby rvaček v baru. Všichni budeme rádi, až nechají starou Čínu zase na pokoji. Straší tam, to si myslí zdejší balíci.“ Odmlčel se. „Já k nim patřím.“

„Kdo je to Jim Reed?“ zeptal se Ralf.

„Městský strážník. Ve větším městě byste mu říkali náčelník policie, ale v Beznaději teď žijí nějaké dvě stovky lidí. Jim měl dva zástupce na plný úvazek – Dava Pearsona a Collieho. Nikdo nečekal, že tu Collie zůstane, když se Diablo složila, ale on zůstal. Nebyl ženatý, měl sníženou pracovní schopnost. Chvilí se různě potloukal, dělal příležitostné práce, a nakonec mu Jim začal přihrávat práci. Byl docela dobrý, takže radní vzali Jimovo doporučení a v jednadevadesátém ho najali na plný úvazek.“

„Tři chlapi, to vypadá na dost početný sbor na tak malé městečko,“ poznamenal Ralf.

„Určitě. Ale dostali jsme trochu peněz z Washingtonu, podle zemědělského zákona, k tomu jsme uzavřeli smlouvu s okresem Sedalia o udržování pořádku na pozemcích tady v okolí – chytání neukázněných řidičů, opilců, a tak podobně.“

Venku zavyli další kojoti; v silicím větru zněli roztřeseně.

Mary se zeptala: „Proč měl tu sníženou pracovní schopnost? Nějaké duševní problémy?“

„Ne, paní. Dodávka, se kterou jezdil, se cestou do tamhleté jámy – Číny – převrátila na střechu. Stalo se to těsně předtím, než lidi z Diabla vzdali dolování. Vyhodil si koleno. Kluk byl tehdy docela fit, ale kulhal, to bez debaty.“

„Tak to není on,“ řekla Mary unaveně.

Starý muž se na ni podíval a povytáhl křovinaté obočí.

„Ten muž, který zabil mého manžela, nekulhal.“

„Ne,“ souhlasil starý muž. Mluvil s jakousi přízračnou vážností. „Nekulhal. Ale je to Collie, rozhodně. Vidal jsem ho skoro každý den celých patnáct let, kupoval jsem mu panáky u Rozbitého bubnu a on mi jich pár koupil na oplátku u Buda. Byl to on, kdo po té vloupačce přišel na kliniku, dělal fotky a bral otisky. Nejspíš hledali drogy, ale určitě to nevím. Nikdy je nechytili.“

„Vy jste lékař, pane?“ zeptal se David.

„Veterinář,“ odpověděl starý pán. „Tom Billingsley jméno mé.“ Natáhl velikou, upracovanou ruku, která se trochu chvěla. David ji opatrně přijal.

Dole se rozrazily dveře. „Tak jsme tu, velký John!“ ozval se policajt. Jeho hlas se zoviálně rozléhal po schodišti.

„Tvůj pokoj tě očekává! Pokoj? Sakra, přímo apartmá! Tak nahoru! Zapomněli jsme na textový procesor, ale nechali jsme ti pár velikánských zdí a malou inspiraci, jako třeba VYLÍŽ MI PRDEL a OPÍCHAL JSEM TVOU SESTRU, tím můžeš začít!“

Tom Billingsley pohlédl ke dveřím, které vedly ke schodišti, pak se podíval znovu na Davida. Promluvil dost hlasitě, aby ho slyšeli i ostatní, ale byl to David, na koho se díval, jako by to chtěl říct jen Davidovi. „Povím ti ještě něco. Je větší.“

„Jak to myslíte?“ Ale David měl pocit, že to ví.

„Jak jsem řekl. Collie nebyl nikdy trpaslík – měl takových sto devadesát, řekl bych, a vážil nějakých sto deset kilo. Ale teď...“

Podíval se znovu ke dveřím na schody – po zvuku, který se blížil, zvuku dusajících kroků. Byly to dvoje kroky. Pak se podíval znovu na Davida.

„Teď bych řekl, že má nejmíň o osm centimetrů víc než dřív, víš? A možná o nějakých třicet kilo víc.“

„To je šílené!“ vykřikla Ellie. „Naprostý nesmysl!“

„Ano, paní,“ souhlasil bělovlasý veterinář. „Ale je to pravda.“

Dveře ke schodům se rozletěly dokořán a do místnosti vletěl muž se zakrváceným obličejem a šedivými vlasy po ramena – také byly potřísněné a spleené krví. Nepřeletěl místnost s baletní grácií jako Mary Jacksonová, ale v půli klopýtl a padl na kolena, ruce při tom držel před sebou, aby nevrátil do stolu. Muž, který za ním dveřmi vešel, byl muž, který je sem všechny přivedl, stvoření, které se rozkládalo přímo před jejich zraky.

Prohlédl si je z roztékajících se hradeb obličejem a ústa se mu roztáhla v širokém úsměvu, který mu trhal rty. „Koukněte na nás,“ řekl dušeným, sentimentálním hlasem. „Jen se na nás podívejte. Páni! Jedna velká, šťastná rodina!“

ČÁST II

Beznaděj:

Z tohoto mlčení

může něco povstat

KAPITOLA 1

1

„Steve?“

„Je to to, co si myslím?“

Ukazovala z okna ven na západ.

„Co si myslíš, že to je?“

„Písek,“ řekla. „Písek a vítr.“

„Jo. Řekl bych, že je to ono.“

„Zastav na chvílku, jo?“

Tázavě se na ni podíval.

„Jenom na chvíličku.“

Steve Ames zajel s nákladákem k okraji cesty, která vedla jižně ze silnice číslo 50 do městečka Beznaděj. Našli ji naprosto bez potíží. Teď Steve seděl za volantem a díval se na Cynthii Smithovou, která ho přes všechny starosti pobavila tím, že mu říkala milý nový příteli. Nyní se na svého milého nového přítele nedívala; dívala se dolů na lem trička s Peterem Toshem a nervózně za něj tahala.

„Jsem tvrdohlavá holka,“ řekla, ale hlavu nezvedla. „Trochu trhlá, ale stejně tvrdohlavá. Věříš tomu?“

„Asi jo.“

„A praktická. Tomu věříš?“

„Jasně.“

„Proto jsem si dělala srandu z toho tvého tušení, nebo co to bylo. Ale ty sis myslel, že u té silnice něco najdeme, a našli jsme.“

„Ano. Našli.“

„Takže to bylo dobrý tušení.“

„Mohla bys přejít k věci? Můj šéf –“

„Správně. Tvůj šéf, tvůj šéf, tvůj šéf. Já vím, že na něho myslíš a myslíš prakticky jenom na něho, a to mi právě dělá starosti. Protože mám tady z toho špatnej pocit, Steve. Neblahý tušení.“

Podíval se na ni. Pomalu, neochotně zvedla hlavu a také se na něj podívala. To, co uviděl v jejích očích, ho pořádně vylekalo – oči jí svítily strachem.

„Co je? Čeho se bojíš?“

„Nevím.“

„Podívej, Cynthie. . . musíme akorát najít nějakého policajta – když ne, tak telefonní budku – a oznámit, že se Johnny ztratil. Taky partu lidí, co se jmenují Carverovi.“

„Ale stejně –“

„Neboj se, dám si pozor. Slibuju.“

„Zkusil bys zavolat policajty z mobilu?“ Ptala se slabým, skomíravým hlasem, který se vůbec nepodobal jejímu obvyklému tónu.

Udělal to, aby ji potěšil, ale nic nečekal, a ničeho se také nedočkal. Tentokrát ani automatického hlasu. Nevěděl to jistě, ale myslel si, že přicházející vichřice nebo písečná bouře, nebo jak tomu tady říkají, možná telekomunikační podmínky ještě zhoršuje.

„Promiň, nefunguje to,“ řekl. „Chceš to zkusit sama? Možná budeš mít štěstí. Ženská ruka a tak dál.“

Zavrtěla hlavou. „Necítíš něco? Cokoliv?“

Vzdychl. Ano, cosi cítil. Připomnělo mu to pocity, jaké občas míval počátkem puberty ještě v Texasu. To léto, kdy překročil třináctku, bylo nejdelší, nejsladší a nejpodivnější léto v životě. Ke konci srpna krajem často procházely večerní bouře – krátké, ale pekelné křeče, kterým staří kovbojové říkali „flámy“. A toho roku (roku, kdy se zdálo, že každá druhá popová písnička v rádiu je od Bee Gees), ty tiché minuty před bouřkou – černé nebe, nehybný vzduch, silící hrom, blesk zajíždějící do prerie jako vidlička do tuhého masa – ho vzrušovaly tak, jak to od té doby nikdy nezažil. Měl pocit, že jeho oči jsou elektrickými koulemi v chromových důlcích, žaludek se mu převaloval, penis se plnil krví a stál tvrdý jako rukojeť pánvičky. V tom tichu se ho zmocňoval pocit ustrašené extáze, pocit, že svět se chystá vydat nějaké velké tajemství, vytáhnout je jako zvláštní kartu. Nakonec k žádnému odhalení samozřejmě nedošlo (kromě objevu, jak masturbovat), jen se rozpršelo. Tak se cítil i teď, jenomže teď mu nestál, neježily se mu chloupky na pažích, necítil žádnou extázi a žádnou hrůzu, ne doopravdy. To, co cítil od chvíle, kdy Cynthia objevila šéfovu motocyklovou přílbu, byla hodně neblahá předtucha, pocit, že se něco pokazilo a brzo to bude ještě horší. Dokud teď nepromluvila, prostě si ten pocit nepřipouštěl. Jako kluk patrně nejspíš reagoval na změny tlaku vzduchu, když se blížila bouře, nebo na elektrinu ve vzduchu, nebo na nějakou jinou pitomost. A teď se také blížila bouřka, ne? Ano. Takže šlo nejspíš o totéž, úplné dějá vu, jak se říká, naprosto pochopitelné. Jenže –

„Jo, dobře, něco cítím. Ale co s tím můžu sakra dělat? Přece nechceš, abych to otočil, nebo jo?“

„Ne. To nejde. Jenom buď opatrněj. Jo?“

Poryv větru otřásl nákladákem. Mračno hnědého písku přeletělo cestu a na okamžik ji proměnilo ve fatu morgánu.

„Jo, ale budeš mi muset pomoci.“

Znovu se rozjel. Zapadající slunce se už dotýkalo stoupajících písečných záclony na západě, a jeho spodní oblouk už zrudl jako krev.

„No jo,“ řekla a zašklebila se, když nový závan větru vrazil do nákladáku. „S tím můžeš počítat.“

2

Policista, kterému prosakovala krev všemi póry, zamknul nově příchozího do cely vedle Davida Carvera a Toma Billingsleye. Když to udělal, pomalu se otočil na patách kolem dokola, jeho napůl sloupnutá, krvavá tvář vypadala zamýšleně a vážně. Pak sáhl do kapsy a znovu vytáhl kroužek s klíči. Vybral si stejný jako předtím, jak si David všiml – hranatý, s černým magnetickým páskem – takže byl pravděpodobně univerzální.

„Enyky benyky kliky bé,“ říkal, „turistu za flígr chytíme.“ Došel k cele, ve které byli Davidovi rodiče. Jak se blížil, ustupovali zpět, znovu se vzájemně podpírali.

„Nechte je být!“ zakřičel David polekaně. Billingsley ho chytil za paži, ale David ho setřásl. „Slyšíte? Nechte je být!“

„Až naprší, spratku,“ odsekl Collie Entragian. Zastrčil klíč do zámku cely a ozvalo se tiché cvaknutí, jak se západka otočila. Otevřel dveře. „Dobrá zpráva. Ellie – tvoje vazba skončila. Vyskoč ven.“

Ellen zavrtěla hlavou. Ve věznici se začaly sbírat stíny a v nich se vznášela její tvář, bledá jako papír. Ralf ji vzal druhou paži kolem pasu a odtáhl ji ještě dál. „Copak jste už naši rodině neudělal dost?“ zeptal se.

„Jedním slovem, ne.“ Entragian vytáhl svou pistoli velkou jako dělo, namířil ji na Ralfa a odjistik. „Okamžitě vyjděte ven, paničko, nebo stfělím toho nablýskaného frajírka bez brady rovnou mezi oči. Chcete, aby mu mozek zůstal v hlavě, nebo aby schnul na zdi? Mně je to jedno.“

Bože, ať přestane, modlil se David. Prosim tě, ať toho nechá. Když jsi dokázal přivést Briana zpátky, ať už byl, kde chtěl, dokážeš i tohle. Dokážeš ho přimět, aby toho nechal. Drahý Pane Bože, prosím tě, ať nebere mámu.

Ellen ze sebe sundávala Ralfovy ruce a odstrkávala je.

„Ellie, ne!“

„Musím. Copak to nevidíš?“

Ralf nechal ruce sklesnout k bokům. Entragian znovu pistoli zajistil a zasunul ji do pouzdra. Natáhl jednu ruku k Ellen, jako by ji zval, aby si s ním zatancovala na parketu. A ona k němu šla. Když promluvila, měla velmi tichý hlas. David věděl, že říká něco, co nechce, aby David slyšel, ale on měl uši dobré.

„Jestli chcete... to, odvedte mě někam, kde to nebude muset syn vidět.“

„Nebojte se,“ řekl Entragian stejně tichým, spikleneckým hlasem. „Nechci... to. Zvlášť ne od... vás. Tak už pojdte.“

Zabouchl dveře cely, trochu jimi zatřásl, aby se přesvědčil, že jsou zamčené, a druhou rukou držel Davidovu matku. Pak ji vedl ke dveřím.

„Mami!“ zaječel David. Chytil mříže a zatřásl jimi. Dveře cely trochu zarachotily, ale nic víc. „Mami, ne! Nech ji být, ty darebáku! NECH MOU MÁMU BÝT!“

„Neboj se, Davide, vrátím se,“ řekla, ale tichý, skoro lhotejný hlas ho hrozně vyděsil – jako by už byla pryč. Nebo jako by ji policista zhypnotizoval pouhým dotykem. „Neboj se o mě.“

„Ne!“ ječel David. „Tati, zastav ho! Zastav ho!“ V srdci mu narůstala jistota: jestli ten obrovitý, krvavý policajt odvede mámu z místnosti, už nikdy ji neuvidí.

„Davide...“ Ralf poslepu ustoupil o dva kroky zpět, posadil se na pryčnu, zakryl si obličej rukama a rozplakal se.

„Postarám se o ni, Dave, neboj se,“ řekl Entragian. Stál u dveří ke schodům a držel Ellen Carverovou za nadloktí. Na tváři měl úsměv, který by byl oslnivý, nebýt zakrvácených zubů. „Jsem citlivý – pravý typ z Madisonských mostů, jenomže bez kamer.“

„Jestli jí něco uděláš, budeš litovat,“ řekl David.

Policistův úsměv pohasl. Vypadal rozzlobeně a zároveň trochu ublíženě. „Možná že udělám... ale o tom pochybuji. Opravdu. Ty jsi malý modlitebníček, že?“

David se na něj nehybně díval a nic neříkal.

„Ano, ano, jsi. Máš přesně ten modlitebnický výraz, oči zahleděné k nejvšemocnějšímu, a opravdu velkou hubu. Malý modlitebníček v baseballovém tričku! Pane jo!“ Přiložil svou hlavu k Ellen a vychytrale se na chlapce podíval skrz závoj jejích vlasů. „Modli se, jak chceš, Davide, ale nečekej, že ti to nějak pomůže. Tvůj bůh tu není, stejně jako nebyl s Ježíšem, když Ježíš umíral na kříži a mouchy mu sedaly do očí. Tek!“

Ellen cosi zahlédla přicházet po schodech. Vykřikla a pokusila se couvnout, ale Entragian ji držel. Dvěma proklouzl kojot. Ani se nepodíval na ječící ženu s paží chycenou v policistově pěstí, ale klidně přešel do středu místnosti. Tam se zastavil, ohlédl se přes rameno a upřel žlutý strnulý zrak na Entragianu.

„Ah leh,“ řekl policajt a pustil Elleninu paži jen na tak dlouho, aby přešel pravou rukou po hřbetu levé ruky rychlým gestem, které Davidovi připomínalo skákání oblázku po hladině rybníka. „Him en tow.“

Kojot si sedl.

„Tenhle chlapík je rychlý,“ prohodil Entragian. Zřejmě mluvil ke všem přítomným, ale díval se na Davida. „Myslím tím, že je rychlý. Rychlejší než většina psů. Vystrčíte ruku nebo nohu z cely a bude jeho dřív, než si uvědomíte, že ji máte pryč. To vám zaručuju.“

„Nech mou matku být,“ opakoval David.

„Synku,“ řekl Entragina lítostivě, „strčím tvé matce do kundy klacek a budu jím vrtět tak dlouho, dokud nechytne, jestli si umanu, a ty mě nezastavíš. A pak se vrátím pro tebe.“

Vyšel ze dveří a táhl Davidovu matku s sebou.

3

V místnosti bylo ticho, rušené jenom tlumenými vzlyky Ralfa Carvera a rychlým oddechováním kojota, který pozoroval Davida nepříjemně inteligentními očima. Ze špičky jazyka mu padaly kapičky slin, jako když kape z neutěšeného kohoutku.

„Hlavu vzhůru, chlapče,“ řekl muž s šedivými vlasy po ramena. Mluvil jako člověk, který je zvyklý útěchu spíš brát než poskytovat. „Viděl jsi ho – vnitřně krvácí, vypadávají mu zuby, jedno oko mu prasklo přímo v hlavě. Nemůže dlouho vydržet.“

„Zabít mámu mu nezabere moc času, jestli se k tomu rozhodne,“ řekl David. „Už zabil mou malou sestru. Shodil ji ze schodů a zlomil... zlomil jí v–v–vaz.“ Oči se mu najednou zamžily slzami a on si přál, aby se vsákl zpět. Teď nebyl na brekot čas.

„Ano, ale...“ Šedovlasý muž nedomluvil.

David se přistihl, že vzpomíná na rozhovor s policistou, který se odehrál cestou do městečka – když si ještě mysleli, že policista je při smyslech a normální a jenom jim pomáhá z bryndy. David se policisty zeptal, odkud zná jejich jméno, a policista řekl, že si je přečetl na jmenovce nad stolem. To byla dobrá odpověď, nad stolem byla jmenovka s jejich jménem... ale Entragian by ji rozhodně nemohl vidět z místa, kde stál, to jest od paty schůdků z karavanu. Mám orlí zrak, Davide, řekl, a moje oči vidí pravdu z dálky.

Ralf Carver pomalu, co noha nohu mine, přešel znovu k přední mříži cely. Oči měl podlité krví, víčka opuchlá, obličej zpustošený. Davida na okamžik skoro oslepil vztek, třásl se touhou zaječet: To je všechno tvoje vina! Tvoje vina, že je Páj mrtvá! Tvoje vina, že odvedl mámu, aby ji zabil nebo znásilnil! Ty a to tvoje hraní! Ty a ty tvoje hloupé prázdninové nápady! Měl si vzít tebe, tatí, měl si vzít tebe!

Nech toho, Davide. Myšlenka patřila jemu, hlas Gene Martinovi. Přesně takhle to chce, abys uvažoval.

To? Hlas tím minil policajta, Entragian? A jak... to... chtělo, aby uvažoval? Když na to přijde, proč by se to vůbec mělo zajímat, jak David uvažuje?

„Podívejte se na něj,“ řekl Ralf a hleděl na kojota. „Jak ho sem mohl takhle zavolat? A proč tu zůstává?“

Kojot se otočil po Ralfově hlasu, pak pohlédl na Mary, potom znovu na Davida. Rychle dýchal. Na podlahu z tvrdého dřeva kapaly sliny, které tvořily loužičku.

„Nějak si je vycvičil,“ řekl šedovlasý muž. „Jako ty ptáky. Nějak si vycvičil supy. Jednoho jsem zabil. Ušlapal jsem ho“

„Ne,“ řekla Mary.

„Ne,“ opakoval Billingsley jako ozvěna. „Jsem přesvědčen, že kojoti se dají vycvičit, ale tohle není výcvik.“

„Určitě je,“ vyštěkl šedovlasý muž.

„Co ten policajt?“ řekl David. „Pan Billingsley říká, že je vyšší, než býval. Nejméně o osm centimetrů.“

„To je šílenost.“ Šedovlasý muž měl na sobě motorkovou bundu. Rozepnul si kapsu, vytáhl otlučenou roličku sušenek a jednu si strčil do úst.

„Pane, jak se jmenujete?“ zeptal se Ralf šedovlasého muže.

„Marinville. Johnny Marinville. Jsem –“

„Jste slepý, když nevidíte, že se tu děje něco strašného a velmi neobvyklého.“

„Neřekl jsem, že to není strašné, a určitě jsem neřekl, že je to obvyklé,“ odpověděl šedovlasý muž. Pokračoval, ale pak se znovu vrátil ten hlas, ten hlas zvenčí, a David ztratil nit hovoru.

Mýdlo. Davide, to mýdlo.

Podíval se na ně – zelenou kostku Irského jara, ležící vedle výlevky – a vzpomněl si, jak Entragian říká Vrátím se pro tebe.

To mýdlo.

Najednou pochopil... aspoň si to myslel. Doufal, že pochopil.

To bych tedy měl. To bych tedy měl. Jinak –

Měl na sobě tričko týmu Cleveland Indians. Stáhl si je, upustil na podlahu cely. Zvedl hlavu a uviděl, že kojot na něj hledí. Oškubané uši měl vztyčené a David měl dojem, že slyší vrčení, tiché a vycházející hluboko z hrdla.

„Synku?“ zeptal se otec. „Co to děláš?“

Neodpověděl a posadil se na konec pryčny, zul tenisky a hodil je k tričku. Už nebylo pochyb, že kojot vrčí. Jako by věděl, co má David v plánu. Jako by ho chtěl zastavit dřív, než se o to skutečně pokusí.

Nebud' naivka, jasně že tě chce zastavit, jestli to zkusíš, proč by ho tu jinak polda nechával? Musíš prostě věřit. Důvěřovat a neztrácet víru.

„Věřit, že mě Bůh ochrání,“ zamumlal.

Vstal, rozepjal si pásek, pak se zarazil s rukama na poklopci džínů. „Paní?“ ozval se. „Paní?“ Mary se na něj podívala a David cítil, jak rudne. „Mohla byste se laskavě otočit,“ řekl, „musím si sundat kalhoty, a asi bych si měl sundat i trenýrky.“

„Co to proboha zkoušíš?“ zeptal se otec. Hlasem mu pronikala panika. „Ať je to, co chce, zakazuju to! Absolutně!“

David neodpověděl, jenom se díval na Mary. Díval se na ni stejně nehybně, jako kojot na něj. Chvilku mu pohled vracela, potom se beze slova otočila zády. Muž v motorkové bundě seděl na pryčně, chroustal sušenku a pozoroval ho. David byl stydlivý jako většina jedenáctiletých dětí, a ten upřený pohled mu nebyl příjemný... ale jak si sám zdůrazňoval, teď nebyla vhodná chvíle dělat naivku. Ještě jednou pohlédl na kostku Irského jara, a pak si stáhl kalhoty i trenýrky.

4

„Pěkné,“ řekla Cynthie. „Fakticky třída.“

„Co?“ zeptal se Steve. Nakláněl se vpřed, pozorně sledoval cestu. Poletovalo po ní stále víc písku a chomáčů laskavce a řízení začínalo být obtížné.

„Ta cedule. Vidíš?“

Podíval se. Nápis, na kterém původně stálo VBEZNADĚJI VÁS VÍTAJÍ CÍRKEVNÍ A OBČANSKÉ ORGANIZACE! nějaký vtipálek změnil sprejem; teď zněl VBEZNADĚJI VÁS VÍTAJÍ MRTVÍ PSI! Ve větru se houpal provaz, na jednom konci roztržený. Starý Shep byl pryč. Supi si pochutnali první; potom přišli kojoti. Hladoví a bez kapky studu, i když šlo o vlastního bratrance, překousli provaz a odtáhli ovčákovu mršinu pryč, a zastavovali se jen proto, aby se mezi

sebou poprali a poštekali. To, co zůstalo (většinou kosti a drápy) leželo za nejbližším kopečkem. Vítr na ně brzy navěje písek.

„Páni, zdejší lidi se asi rádi zasmějou,“ prohodil Steve.

„Určitě.“ Kamsi ukázala. „Tam zastav.“

Byl to prorezlý montovaný barák. Nápis vpředu hlásal DŮLNÍ SPOLEČNOST BEZNADĚJ. Vedle bylo parkoviště s asi deseti nebo dvanácti auty a nákladáky.

Zamířil tam, ale na parkoviště nezajel, aspoň zatím ne. Vítr už byl stálejší, poryvy postupně přešly do stejnoměrného vichru. Na západě, nad horami Desatoya, viselo slunce jako surrealistický červenooranžový kotouč, plochý a nafouklý jako planeta Jupiter na fotce. Steve slyšel, jak se odněkud zblízka ozývá rychlé a neustálé tink–tink–tink, asi to byl zvuk ocelového lanka, které bouchalo o vlnkový stožár.

„Co máš za lubem?“ zeptal se jí.

„Zavolejme poldy odtud. Jsou tu lidi; vidíš světla?“

Pohlédl k baráku a uviděl v zadní části budovy pět nebo šest žlutých zářících obdélníků. V prašném šeru vypadaly jako osvětlená okna vagónu. Pohlédl zase na Cynthii a pokrčil rameny. „Proč odtud, když můžeme rovnou zajet do místní policejní stanice? Do středu města – pokud tu nějaký mají – nemůže být daleko.“

Prejela si rukou přes čelo, jako by byla unavená nebo ji začínala bolet hlava. „Říkal jsi, že budeš opatrněj. Já řekla, že ti pomůžu, abys byl opatrněj. O to se právě snažím. Chci prostě vidět, jak to tu chodí, dřív než mě někdo v uniformě posadí na židli a začne pálit otázky. A neptej se mě proč, protože to fakt nevím. Jestli zavoláme poldy a budou vypadat v pohodě, fajn. Oni v pohodě, my v pohodě. Ale... kde sakra byli? Když vynecháme tvého šéfa, ten zmizel skoro čistě, ale co ten karavan zaparkované u silnice, pneumatiky splasklý, dveře otevřený, všechny cennosti uvnitř? Prostě mi dej trochu času. Kde byli policajti?“

„Pořád se to k tomu vrací, co?“

„Jo, pořád.“ Policajti mohli být u nějaké dopravní nehody, požáru nebo vloupačky, nebo i u vraždy, a ona to věděla – mohli tam být všichni, protože v tomto koutě světa prostě nebylo dost poldů. Ale stejně, jo, pořád se to motalo kolem stejného problému. Protože to bylo víc než divné. Bylo to špatně.

„Dobře,“ řekl Steve mírně a zabočil na parkoviště. „Třeba už by na policejní stanici nikdo ani nebyl. Začíná se připozdívat. Po pravdě řečeno mě překvapuje, že tu pořád někdo je. Musí tu jít o velké prachy, co?“

Zaparkoval vedle jedné dodávky, otevřel dveře a vítr mu je vyrval z ruky. Bouchly o bok dodávky. Steve sebou trhl, napůl čekal, že na něj vyběhne nějaký Slim Pickens s kloboukem v ruce a bude ječet Hele, mladej! Žádný majitel se však neobjevil. Kolem proletělo klubko suchého laskavce, zřejmě mířilo do Salt Lake City, ale to bylo všechno. A vzduchem létal alkalický prach – spousty prachu. V zadní kapse měl červený šátek. Vytáhl ho, ovázal si ho kolem krku a přitáhl přes ústa.

„Počkej, počkej,“ řekl a chytil ji za rameno, aby zatím neotvírala svoje dveře. Natáhl se k příhrádce na rukavice.

Prohrabal se jí a našel další šátek, tentokrát modrý, a podal ho Cynthii. „Nejdřív si to nasad.“

Zvedla to, vážně si ho prohlédla, pak na něj znovu upřela velké holčičí oči. „Žádné breberky?“

Odfíkl a usmál se za červeným šátkem. „Ani pomyšleníčko, madam, jak říkáme v Lubbocku. Nasad' si to.“

Zavázala uzel a přitáhla si šátek na nos. „Butch a Sundance,“ řekla trochu zdušeně.

„Jo, Bonnie a Clyde.“

„Omar a Sharif,“ zahihňala se.

„Až budeš vystupovat, dej pozor. Ten vítr začíná být hodně nepříjemný.“

Vystoupil a vítr ho udeřil do tváře, a málem se potácel, když se snažil dojít k předku nákladáku. Do čela ho bodala zrnka štěrku. Cynthia se držela kliky dveří, hlavu skloněnou, tričko s Peterem Toshem plácalo za jejím hubeným tělem jako plachta. Pořád zbývalo ještě trochu denního světla a nebe nad hlavou bylo pořád modré, ale krajina vypadala zvláště, neměla stíny. Bouřkové světlo, to by mohl Steve odpřisáhnout.

„Pojď!“ zakřičel a vzal Cynthii kolem pasu. „Schováme se!“

Spěchali přes popraskaný asfalt k dlouhé budově. Na konci byly dveře. Cedula připíchnutá na prorezlou kovovou stěnu vedle dveří hlásala DŮLNÍ SPOL. BEZNADĚJ, stejně jako vpředu, ale Steve viděl, že tento nápis překrývá jiný a s jiným jménem, které začalo prosvítat bílou barvou jako červený duch. Byl si docela jist, že překrytý nápis zněl DIABLO, přičemž I bylo pozměněno na čertovské vidle.

Cynthia zaklepala na dveře okousaným nehtem. Zevnitř na nich na malé průhledné přísavce visela cedula. Steve měl dojem, že na vzkazu na ceduli je cosi dokonale, dráždivě a okázale západáckého.

JESTLI MÁME OTEVŘENO, MÁME OTEVŘENO

JESTLI MÁME ZAVŘENO, ZASE PŘIJĎTE

„Zapomněli na synku,“ řekl.

„Co?“

„Mělo by tam stát ZASE PŘIJĎTE, SYNKU. Pak by to bylo perfektní.“ Pohlédl na hodinky a uviděl, že je za deset půl osmé. Což znamenalo, že mají zavřeno, samozřejmě. Jenomže jestli měli zavřeno, co dělala na parkovišti ta auta a nákladáky?

Zkusil dveře. Otevřely se. Zevnitř k nim dolehla countryová muzika, přerušovaná silným praskáním elektřiny.

„Postavil jsem ji po kouskách,“ zpíval Johnny Cash, „a nestála mě ani cent.“

Vstoupili dovnitř. Dveře na pneumatickém rameni se zavřely. Vítr venku rachtal a hučel na vlnitém plechu budovy.

Ocitli se ve vratnici. Napravo byly čtyři židle s flekatými vinylovými sedátky. Vypadaly, jako by je užívali hlavně chlapi

ve špinavých džínách a pracovních botách. Před židličkami stál dlouhý kávový stůl s hromadami časopisů, které v čekárně u doktora nenajdete: Zbraně a munice, Silnice a cesty, McLeanův důlní zpravodaj, Metalurgie, Arizonské dálnice. Byl tu také velmi starý Penthouse s Tonyou Hardingovou na obálce.

Přímo před nimi byl šedý stůl vrátného, tak zprohýbaný, jako by ho sem dokopali až od silnice číslo 50. Byl zavalený papíry, vysoko naštosovanými fascikly označenými Průvodci MSHA (a na vršku stál přeplněný popelník), a třemi drátěnými košíky plnými kamení. Na konci stolu trůnil obyčejný psací stroj; žádný počítač, aspoň pokud Steve mohl vidět, a u stolu židle, taková co se posunuje na kolečkách, ale nikdo na ní neseděl. Klimatizace běžela a v místnosti byl příjemný chládek.

Steve obešel stůl, uviděl na židli polštářek a zvedl ho, aby ho Cynthia viděla. ZAPARKUJ PRDEL, stálo zde křížkovým stylem ve starobylém westernovém stylu.

„Ach, jak vkusné,“ řekla.

Na stole stála poněkud škrobená studiová fotografie obtloustlé, ale hezké černé ženy se dvěma roztomilými dětmi po boku, po jedné straně fotky byl veselý nápis (NEUVEĎ MĚ V POKUŠENÍ, PROTOŽE SI JE NAJDU SÁM) a z druhé strany jmenovka (BRAD JOSEPHSON). Tedy vrátný, a ne zrovna pan Cimprlich. Na nedaleké polici stálo rádio, staré popraskané Philco, a telefon. „A v té chvíli vyšla moje žena,“ hulákal Johnny Cash skrz kanonádu statické elektřiny, „a já hned viděl, že má jistý pochyby. Ale otevřela dveře a prej Zlato, vezmi mě na –“

Steve rádio vypnul. Budovou oťrásl zatím nejsilnější poryv větru, až barák zavrzal jako ponorka pod tlakem. Cynthia, pořád s šátkem, který si přetáhla přes nos, se neklidně rozhlédla. Rádio bylo vypnuté, ale Steve pořád slyšel Johnnyho Cashe – velmi slabě – zpívat o tom, jak pašoval svoje auto z továrny v krabici na oběd, kousek po kousku.

Stejná stanice, jiné rádio, někde jinde, Asi tam, kde se svítí, pomyslel si Steve.

Cynthia ukázala na telefon. Steve zvedl sluchátko, poslouchal, znovu je položil do vidlice. „Hluchý. Někde musely spadnout dráty.“

„Copak se dneska nevedou pod zemí?“ zeptala se a Steve si všiml jedné zajímavé věci: že oba mluví potichu, sotva o fous hlasitěji než šeptem.

„Myslím, že tak daleko se v Beznaději ještě nedostali.“

Za stolem byly dveře. Sáhl po klíče a Cynthia ho popadla za paži.

„Co je?“ zeptal se Steve.

„Nevím.“ Pustila ho, natáhla ruku, stáhla si šátek z nosu. Potom se nervózně zasmála. „Nevím, prostě je to tak... máknutý.“

„Někdo tam vzadu musí být,“ řekl. „Dveře nejsou zamčené, svítí se tam, na parkovišti jsou auta.“

„Ty se taky bojíš, že?“

Premýšlel o tom a přikývl. Ano, Bylo to jako před těmi bouřkami – flámy – když byl ještě kluk, jenomže bez té divné radosti. „Ale stejně bychom měli...“

„Jo, já vím. Tak běž.“ Polkla a Steve uslyšel, že jí v krku cvaklo. „Hele, řekni mi, že se za pár vteřin budeme sami sobě chechtat a cítit se jako pitomci. Můžeš to pro mě udělat, Lubbocku?“

„Za pár vteřin se budeme sami sobě chechtat a cítit se jako pitomci.“

„Díky.“

„Není zač,“ řekl a otevřel dveře. Za nimi se táhla úzká chodba, asi deset metrů dlouhá. Na stropě byla dvojitá řada zářivek a na zemi odolný koberec. Na jedné straně byly dvoje dveře, otevřené, a na druhé troje, z toho dvoje otevřené a jedny zavřené. Na konci chodby zaplňovalo jasně žluté světlo místnost, která Stevovi připadala pracovní – možná to byla dílna nebo laboratoř. Tam byla ta osvětlená okna, která viděli zvenku, a odtud zaznívala hudba. Johnny Cash ustoupil skupině Tractors, kteří tvrdili, že holka to ráda vypaluje jako buggy vuggy čuču vlak. Stevovi to připadalo jako typické vytahování trika.

Je to v háji. Víš to, že?

Věděl. Hrál tu rádio. Pak ten vítr, naložený žíravým alkalickým pískem, který dorážel na kovové stěny baráku tak tvrdě, až to znělo jako sněhová bouře v Montaně. Ale kde byly nějaké hlasy? Mužský hovor, vtipkování, řeči? Chlapi, kteří patřili k autům zaparkovaným venku?

Pomaloučku se vydal chodbou, přemýšlel, že by měl zavolat něco jako Hej, je tu někdo?, ale neodvážil se. Připadalo mu to tu prázdné a zároveň to nějak nebylo prázdné, ačkoli jak to mohlo být zároveň –

Cynthia ho zatahala za košili. Zatahla tak prudce a nečekaně, že málem zaječel.

„Co je?“ zeptal se – podrážděně a s rozbušeným srdcem – a uvědomil si, že teď už šeptá.

„Slyšíš to?“ zeptala se. „Ty zvuky jako... já nevím... jako když se slámkou bublá do sodovky.“

Nejdřív slyšel jenom Tractors – Řekla, že se jmenuje Pohotovost a chtěla vidět mou bouchačku, telefon má prý 911 – a pak to uslyšel, jakoby rychlé zurčení. Mechanický zvuk, nikoli lidský. Zvuk, který asi znal. „Jo, slyším to.“

„Steve, chtěla bych vypadnout.“

„Tak se vrať do nákladáku.“

„Ne.“

„Cynthia, kristepane –“

Podíval se na ni, na ty velké oči, které na něj hleděly, staženou, ustrašenou pusou, a ztichl. Ne, nechtěla se vracet do nákladáku sama, a on jí to nevyčítal. Řekla o sobě, že je tvrdohlavá holka, a možná byla, ale zrovna teď byla taky holka vystrašená málem k smrti. Vzal ji za hubená ramena, přitáhl jí k sobě a vlepil jí na čelo mlaskavou pusou, přímo mezi oči. „Neboj se, holčičko, protože já tě ochráním.“

Usmála se, i když nechtěla. „Pitomče bláznivá.“

„No tak. Drž se při mně. A jestli budeme muset utíkat, utíkej rychle. Jinak bych tě mohl přišlápnout.“

„O to nemusíš mít strach,“ ujistila ho Cynthia. „Budu ze dveří venku dřív, než stačíš zařadit rychlost.“

První dveře vpravo vedly do kanceláře. Prázdná. Na stěně visela korková nástěnka s polaroidovými fotkami povrchového dolu. Byla to ta velká navršená stěna hlíny, kterou viděli tyčit se za městem, domýšlel se Steve.

První dveře vlevo, také kancelář. Také prázdná. Bublání se ozývalo hlasitěji a Steve poznal, co to je, ještě dřív, než se podíval do dalších dveří vpravo. Pořádně se mu ulevilo. „Je to akvárium,“ řekl, „nic víc.“

Byla to mnohem hezčí kancelář než ty první dvě, s opravdovým kobercem na zemi. Akvárium bylo na podstavci vlevo od stolu, pod fotografií dvou mužů v těžkých botách, kloboucích a podnikatelských oblecích ve westernovém stylu, jak si potřásají rukou u vlnkového stožáru – nejspíš u toho před barákem. Bylo to slušně obydlené akvárium; viděl tygříky, andělské ryby, zlaté rybičky a pár skalárů. Taky tam v písku na dně leželo nějaké divné udělátko, taková ta věc, kterou si lidi dávají do akvária pro ozdobu, jenomže tohle nebyla potopená loď nebo pirátská truhlice nebo hrad krále Neptuna. Tohle bylo něco jiného, vypadalo to jako –

„Hele, Steve,“ hlesla Cynthia šeptem. „To je ruka.“

„Cože?“ zeptal se, upřímně nechápal, ačkoli později si bude myslet, že určitě věděl, co to je, co leží na dně akvária, co jiného to mohlo být?

„Ruka,“ zakvílela skoro. „Blbá ruka.“

A když jedna pruhovaná rybka proplula mezi prostředníkem a prsteníkem (prsteník měl na sobě tenký snubní prsten), viděl, že Cynthia má pravdu. Byly na ní nehty. Na palci byla tenká bílá jizva. Byla to ruka.

Postoupil o krok, nevsímal si toho, jak mu Cynthia svírá rameno, a shýbl se, aby lépe viděl. Naděje, že ruka je umělá, bez ohledu na snubní prsten a realistickou jizvu, vyprchala. Ze zápěstí visely cary masa a šlach. Vlnily se jako plankton v proudech, které vyráběl regulátor nádržky. A viděl i kosti.

Narovnal se a viděl u stolu stát Cynthii. Zdejší stůl byl mnohem upravenější. Ležela na něm příručka, zavřená. Vedle ní telefon. Vedle telefonu záznamník s blikající červenou kontrolkou. Cynthia telefon zvedla, poslouchala, pak sluchátko vrátila. Polekalo ho, jak je v obličejí bílá. Když má v hlavě tak málo krve, měla by ležet na zemi v mdlobách, pomyslel si. Místo aby omdlela, natáhla prst ke knoflíku PŘEHRÁVÁNÍ na záznamníku.

„Nedělej to!“ zasyčel. Bůh ví proč, ale stejně bylo pozdě.

Ozvalo se pípnutí. Cvaknutí. Potom začal mluvit nějaký divný hlas – ani ženský, ani mužský – a vyděsil Steva k smrti. „Pneuma,“ řekl hlas zamyšleně. „Soma. Sarx. Pneuma. Soma. Sarx. Pneuma. Soma. Sarx.“ Pomalu vyslovoval tato slova a zdálo se, že postupně zesiluje. Bylo to možné? Hleděl fascinovaně na přístroj, slova mu dorážela na mozek (soma sarx pneuma)

jako maličké ostré kobercové hřebíčky. Asi by na záznamník hleděl bůhvíjak dlouho, kdyby se kolem něj nenatáhla Cynthia a neudeřila do knoflíku STOP tak silně, až přístroj na stole poskočil.

„Promiň, na mě je to moc strašidelný.“ Omlouvala se a zároveň jakoby se bránila.

Vyšli z kanceláře. Dál v chodbě, v dílně nebo laboratoři či co to bylo, stále zpívali Tractors o té veselé holce, která to postavila ke stropu a trkala vám to do obličejů.

Jak dlouhá je vůbec tak pitomá písnička? podivil se Steve. Hraje už nejmíň čtvrt hodiny, určitě.

„Už můžeme jít?“ zeptala se Cynthia. „Prosím?“

Ukázal chodbou k jasně žlutému světlu.

„Ježíšmarjá, tys zešlel,“ vzdychla, ale když se tím směrem vydal, šla za ním.

5

„Kam mě vedete?“ zeptala se Ellen Carverová potřetí. Nakláněla se dopředu, prsty zaháknuté do pletiva mezi předními a zadními sedadly hlídkového vozu. „Prosím vás, řekněte mi to.“

Nejdřív byla prostě vděčná, že ji neznásilnil nebo nezabil... a ulevilo se jí, když došli k patě smrtonosného schodiště, že tělo ubohé malé sladké Kirstie bylo pryč. Ale na schodech před dveřmi zůstala velká krvavá skvrna, dosud trochu vlhká a jen částečně zavátá pískem, který se na ni lepil. Uhodla, že patří manželovi od Mary. Snažila se ji překročit, ale policista, Entragian, ji držel za paži jako v kleštích, a prostě ji provlekl přes kaluž, takže cestou za roh na parkoviště zůstaly za jejími teniskami tři ošklivé červené stopy. Špatně. Všechno je špatně. Hrůza. Ale pořád byla naživu.

Ano, nejdřív ji zaplavila úleva, ale tu nahradil narůstající strach. Za prvé, to, co se dělo s tím strašlivým člověkem, nabíralo na rychlosti. Slyšela tiché vlhké pukání, jak mu na různých místech povolovala kůže, a crčení a kapání, jak odtékala krev. Záda jeho košile, kdysi khaki, měla blátivě červenou barvu.

A nelíbilo se jí, jakým směrem ji vezl – na jih. Tím směrem nic nebylo, jenom široké hrazení povrchového dolu.

Vůz pomalu ujížděl po Hlavní ulici (předpokládala, že je Hlavní, tyhle ulice se tak vždycky jmenují, ne?), a minul poslední pár krámů: další bar a Harveyův malý servis. Poslední obchod na ulici byl poněkud zlověstně vyhlížející zapadák s nápisem BODEGA nad dveřmi a venkovní cedulí, kterou vítr shodil ze stojanu, Ellen ji stejně přečetla: MEXICKÉ SPECIALITY.

Slunce bylo jako klesající koule prašného ohně z pece a krajinou vládla jakási jasná tma, která jí připadala apokalyptická. Uvědomila si, že otázkou není ani tak to, kde je, jako spíš kým je. Nemohla uvěřit, že je stejnou Ellen Carverovou, členkou Sdružení přátel školy, která uvažovala o tom, že na podzim bude kandidovat do školní rady, stejnou Ellen Carverovou, která občas chodila s přítelkyněmi na oběd do čínské restaurace, kde se všechny uchichtávaly nad mai-tai a klábosily o šatech, dětech a manželstvích – či je vratké a či ne. Byla tou Ellen Carverovou, která si vybírala nejhezčí šaty z katalogu Boston Proper a používala parfém Red, když se cítila sexy, a nosila legrační blýskavé tričko s nápisem KRÁLOVNA VESMÍRU? Stejnou Ellen Carverovou, která vychovala dvě roztomilé děti a udržela si svého muže, zatímco všechny ostatní kolem ty své ztrácely? Tou, která si prohlížela prsy každých šest týdnů a hledala bulky, tou, která se s oblibou schoulila v obývacím pokoji v sobotu večer s šálkem horkého čaje a čokoládou a paperbacky s názvy jako Zoufalství v ráji? Opravdu? Ach, opravdu? Inu, možná; byla všemi těmi Ellen a tisíci jinými:

Ellen v hedvábí a Ellen v džínách a Ellen sedící na záchodě a čůrající s receptem pro Betty Brownovou v ruce; nejspíš se skládala z částí, a ty spolu tvoří něco víc, ale mohlo to také třeba znamenat, že byla Ellen Carverovou, jejíž milovaná dcerka byla zavražděna a která se teď choulila na zadním sedadle policejního auta, jež začalo nevýslovně páchnout, ženou, která se veze kolem povaleného poutače MEXICKÉ SPECIALITY, ženou, která už nikdy neuvidí domov, přítelkyně ani manžela? Byla tou Ellen Carverovou, která se vezla do špinavé, větrné tmy, kde nikdo nečte katalog Boston Proper ani nepije mai-tai s malými papírovými deštničky zastrčenými do sklenic, a čeká jen na smrt?

„Ach pane Bože, prosím vás, nezapíjete mě,“ zakvílela zlomeným, rozechvělým hlasem, který nepoznávala. „Prosím vás, pane, nezapíjete mě, já nechci umřít. Udělám, co mi řeknete, ale nezapíjete mě. Prosím vás.“

Neodpověděl. Dole to zadunělo, asfalt skončil. Policista zatáhl za knoflík, kterým se zapínala světla, ale nezdálo se, že by to moc pomohlo; Ellen uviděla jen dva jasné kužely, svítící do kotoučů prachu. Tu a tam před nimi proletěl chomáč laskavce, mířil na východ. Pod koly rachotil štěrk, klepal o spodek.

Minuli dlouhý barák s prorezlými kovovými stěnami – továrnu nebo nějaký mlýn – a pak se cesta začala zvedat. Začali stoupat k okraji.

„Prosím,“ zašeptala. „Prosím, jenom mi povězte, co chcete.“

„Unk,“ udělal, zašklebil se a sáhl si do úst jako člověk, kterému se dostal na jazyk vlas. Místo vlasu vytáhl přímo jazyk. Chvilí se na něj díval, jak mu leží v hrsti jako kus jater, a pak ho odhodil stranou.

Minuly dvě dodávky, popelářský vůz a přízračně žlutý bagr s lžící, všechno zaparkované společně v první serpentíně, kterou cesta tvořila.

„Jestli mě zabijete, udělejte to rychle,“ řekla roztřeseně. „Prosím vás, netrapte mě. Aspoň tohle udělejte, slibte, že mě nebudete týrat.“

Ale skleslá, krvácející postava za volantem vozu jí nic neslibila. Prostě projížděla letícím prachem, vedla auto k hřebeni náspu. Policista na vrcholu nezaváhal, ale přejel okraj a zamířil dolů, a při tom zanechal vítr nad nimi. Ellen se ohlédla, chtěla vidět ještě zbytek světla, ale už bylo pozdě. Stěny jámy zakryly to, co zbývalo ze západu slunce. Vůz sjížděl do ohromného jezera temnoty, propasti, která se světlometům vysmívala.

Tady dole už padla tma.

KAPITOLA 2

1

Byl jsi obrácen, řekl reverend Martin jednou Davidovi. To bylo někdy ze začátku. Bylo to také někdy v době, kdy si David začal uvědomovat, že většinu nedělí kolem čtvrté odpoledne není už reverend Gene Martin tak docela střízlivý. Trvalo však ještě několik měsíců, než si David uvědomil, jak moc jeho nový učitel pije. Ty jsi vlastně jediný pravý konvertita, jakého jsem kdy viděl, možná jediný opravdový, jakého v životě uvidím. Dnes nejsou dobré časy pro Boha našich otců, Davide. Spousta lidí vede řeči a na cestu se nevydá.

David si nebyl jist, jestli „obrácení“ je to pravé slovo pro to, co se mu přihodilo, ale nedělal si s tím valné starosti. Cosi se stalo, a už jenom snaha se s tím vyrovnat mu dávala zabrat. To cosi ho přivedlo k reverendu Martinovi, a reverend Martin – ať už opilý nebo ne – mu pověděl věci, které potřeboval vědět, a ukládal mu úkoly, které potřeboval plnit. Když se ho David při jednom nedělním setkání zeptal (v televizi ten den běžel němý basket), co by měl dělat, reverend Martin okamžitě odpověděl. „Úkolem nového křesťana je setkat se s Bohem, poznat Boha, důvěřovat Bohu, milovat Boha. To není jako vzít si seznam do samoobsluhy, kde můžeš strkat zboží do košíku, v jakém pořadí chceš. Je to postup, jako když se propracováš po matematickém žebříčku od počítání k výpočtům. Setkal ses s Bohem, a to dost dramaticky. Teď ho musíš poznat.“

„No, povídám si s vámi,“ řekl David.

„Ano, a povídáš si s Bohem. Vidí? Nenechal jsi modliteb?“

„Ne. Ale neodpovídá mi často.“

Reverend Martin se zasmál a usrkl z šálku. „Bůh je na rozhovor mizerný parťák, o tom není pochyb, ale nechal nám uživatelskou příručku. Navrhuj ti, abys do ní nahlédl.“

„Do čeho?“

„Myslím bibli,“ řekl reverend Martin a díval se na něj přes okraj šálku zarudlýma očima.

Tak přečetl bibli, začal v březnu a skončil Zjevením („Milost Pána Ježíše se všemi. Amen“) právě týden před tím, než odjeli z Ohia. Bral to trochu jako úkol, dvacet stránek za večer (víkendy volné), dělal si poznámky, učil se pasáže, které vypadaly důležité, přeskakoval jenom části, o kterých mu reverend Martin řekl, že je může přeskočit. A teď, když tak stál roztřesený u výlevky ve věžeňské cele a máčel se ledovou vodou, vzpomínal si nejjasněji na příběh o Danielovi v jámě lvové. Král Darjaveš tam vlastně Dannyho nechtěl hodit, ale jeho rádci ho k tomu dostrkali. David užasl nad tím, kolik je v bibli politiky.

„NECH TOHO!“ zakřičel jeho otec a vytrhl Davida z myšlenek, takže se rozhlédl. Obličej Ralfa Carvera byl v houstnoucím šeru protažený hrůzou, oči měl zrudlé žalem. Ve svém vzteku sám vypadal jako jedenáctiletý, který má pořádný záchvat vzdorovitosti. „OKAMŽITĚ toho necháš, slyšíš?“

David se bez odpovědi otočil zase k výlevce a začal si šplíchat vodu na tvář a na vlasy. Vzpomněl si, jak král Darjaveš udělal Danielovi radu, než Daniela odvedli: „Tvůj Bůh, kterému sloužíš dnem i nocí, tě vysvobodí.“ A ještě něco, co Daniel řekl druhého dne o tom, proč Bůh zavřel lví tlamy –

„Davide! DAVIDE!“

Ale už se neohlédl. Nemohl. Nesnášel, když otec brečel, a takhle brečet ho nikdy neviděl ani neslyšel. Bylo to hrozné, jako kdyby si prořízl žílu v srdci.

„Davide, odpověz mi!“

„Dejte si pohov, kámo,“ okřikl ho Marinville.

„Vy si dejte pohov,“ řekla mu Mary.

„Ale on toho kojota rozčiluje!“

Nevšíkala si ho. „Davide, co to děláš?“

David neodpověděl. O takové věci se nedá rozumně diskutovat, i kdyby byl čas, protože víra není racionální. Tohle mu reverend Martin říkal pořád dokola, vtloukal mu to do hlavy jako nějaké důležité gramatické pravidlo nebo vybraná slova: přičetní muži a ženy v Boha nevěří. To bylo všechno a na rovinu. Nedá se to říct z kazatelny, protože kongregace by tě vyhnala z města, ale je to pravda. Bůh není o rozumu; Bůh je o víře a důvěře. Bůh říká, „Jasně, dejte tu záchrannou síť pryč. A až bude pryč, dejte pryč i provaz.“

Ještě jednou si naplnil dlaně vodou a pocákal si obličej a vlasy. Hlavu. S ní uspěje nebo selže, to věděl už teď. Byla to jeho neobjemnější část těla, a nemyslel si, že lidská lebka nějak zvlášť povolí.

David popadl kostku Irského jara a začal se jí mydlit. S nohama se neobtěžoval, s nimi problém nebude, ale pustil se od třísel nahoru, postupně drhl stále důkladněji a vyráběl víc pěny. Otec na něj pořád řval, ale nebyl čas poslouchat. Šlo o to, že sebou musel hodit... a nejen kvůli tomu, že by mu mohly selhat nervy, kdyby se zastavil na tak dlouho, aby zapřemýšlel o kojotovi, který tam venku seděl. Jestli nechá mýdlo uschnout, neposlouží mu jako mazadlo; místo toho by lepilo a zdržovalo.

Rychle si namydil krk, potom obličej a vlasy. S očima přivřenými a mýdlem stále v jedné ruce dotápal ke dveřím cely. Vodorovná tyč křížila kolmé tyče asi metr nad zemí. Mezera mezi kolmými mřížemi měřila nejméně deset centimetrů a možná dvanáct. Cely zde byly postaveny k tomu, aby zadržely muže – většinou statné horníky – a ne hubené jedenáctileté kluky, a David očekával, že proklouzne bez větších potíží.

Aspoň dokud se nedostane k hlavě.

Rychle, spěchej, nemysli na to, důvěřuj Bohu.

Klekl si, celý rozřesený a pokrytý zelenou pěnou od boků nahoru, a začal třít kostkou mýdla mříže nahoru a dolů, nejdřív vnitřní stranu bíle natřené kolmé tyče, potom druhou tyč.

Kojot u stolu vstal. Vrčení zesílilo. Žluté oči se upíraly na Davida Carvera. Čumák se mu zkrabatil v nepříjemném zubatém šklebu.

„Davide, ne! Nedělej to, synku! Nebud' blázen!“

„Má pravdu, chlapče.“ Marinville stál u mříži své cely, držel se jich rukama. Stejně tak Mary. Bylo to trapné, ale nejspíš docela přirozené, vzhledem k tomu, jak si počínal jeho otec. A nedalo se s tím nic dělat. Musel jít, a hned. Nedokázal vyždímat z kohoutku žádnou teplou vodu, a David měl pocit, že chlad vysušuje mýdlo na kůži ještě rychleji.

Když si klekl na koleno a nabíral dech, připomněl si znovu příběh o Danielovi a lvech. Nebylo to za daných okolností nic divného. Když příštího dne přišel král Darjaveš, Daniel byl v pořádku. „Můj Bůh poslal svého anděla a zavřel ústa lvům,“ řekl mu Daniel, „protože jsem byl shledán nevinným.“ Nebylo to přesně tak, ale David věděl, co znamená slovo „nevinný“. Fascinovalo ho, zaznívalo kdesi hluboko v něm. Teď je pronesl k bytosti, jejíž hlas občas slyšel – ten, který si označil jako hlas toho druhého: Shledej mě nevinným, Bože. Shledej mě nevinným a zavři ústa tomu zblešenci. Ježíšovo jméno vzývám, amen.

Otočil se bokem, potom se plnou vahou opřel o jednu paži, jako když Jack Palance dělá kliky při udělování Oskarů. Takto dokázal vystrčit mřížemi ven obě nohy najednou. Posunoval se pozpátku, už byl ven po kotníky, po kolena, po stehna... pak pocítil, jak se k němu natřené mříže chladivě tisknou.

„Ne!“ vykřikla Mary. „Ne, vypadni od něj, ty hnusná mrcho! VYPADNI OD NĚJ!“

Ozvalo se cinknutí. Následoval tichý zvuk, jako by se něco kutálelo. David otočil hlavu jen na tak dlouho, aby uviděl Mary s rukama vystrčenými z cely ven. Levou dlaň měla sbalenou v pěst'. Viděl, jak pravou rukou bere z levé dlaně další minci a hází ji po kojotovi. Tentokrát si toho kojot sotva všiml, i když ho čtvrtáček ťukl do boku. Kojot zamířil k Davidovým holým nohám, s hlavou nízko u země, a vrčel.

2

Bože všemohoucí, pomyslel si Johnny. Ten zatracený kluk musel u dveří odevzdat mozek.

Potom vytrhl opasek ze spodního lemu motorkové bundy, vystrčil paži před mříže tak daleko, jak to šlo, a mrskl přezkou po hubeném kojotím boku, zrovna když se kojot chystal zakousnout se klukovi do pravé nohy.

Kojot vyjekl bolestí a překvapením. Prudce se otočil a chňapl po opasku. Johnny jím škulbl – byl moc tenký, mohl by v kojotích zubech povolit dřív, než se kluk dostane ven... jestli se vůbec mohl dostat ven, o čemž Johnny pochyboval. Nechal opasek přeletět přes rameno, strhl si těžkou koženou bundu a přitom se snažil udržet kojotův žlutý pohled, nutil se nedívat se jinam. Oči zvířete mu připomínaly policistovy oči.

Kluk prostrčil mřížemi zadek, jenom zasykl, a Johnny měl čas zapřemýšlet, jak se tohle asi líbilo starým rodinným klenotům. Kojot se chtěl otočit po zvuku, ale Johnny po něm mrskl koženou bundou, držel ji při tom za límec. Kdyby zvíře neudělalo dva kroky vpřed, aby chňaplo po opasku, bunda by na ně nedosáhla... ale kojot to udělal a bunda dosáhla. Když zavadila kojotovi o rameno, zvíře se obrátilo a popadlo bundu tak prudce, že ji málem vytrhlo Johnnymu z rukou. Při tom Johnny vletěl hlavou do mříží. Bolelo to jako čert a před očima mu zatancovaly jasně červené hvězdičky, ale ještě měl čas být vděčný za to, že vrazil nosem mezi mříže a ne do nich.

„Ne, nedostaneš to,“ zamručel, zamotával ruce do koženého límce a táhl. „No tak, zlato... no tak, ty ohavný mrchožroute... no tak... dej mi pac.“

Kojot na něj strašně vrčel, vrčení tlumila bunda v tlamě – dvanáct set babek u Barneyho v New Yorku. Johnnyho to ani ve snu nenapadlo, když si ji tehdy zkušel.

Napjal svaly – ne tak silné, jako bývaly před třiceti lety, ale ani žádné máčky – a táhl kojota vpřed. Drápy mu klouzaly po dřevěné podlaze. Jednu přední tlapu si zapřel o stůl a trhal bundou sem a tam, jak se jí snažil vyškubnout Johnnymu

z rukou. Sušenky se rozletěly kolem, i mapy, náhradní klíče, kapesní lékárnička (aspirin, kodein, tuba prášků na spaní), sluneční brýle a ten ztracený mobilní telefon. Nechal kojota couvnout o jeden, dva kroky, aby ho zaujal, hrál si s ním jako s rybou, pak znovu trhl vpřed. Tentokrát kojot udeřil hlavou o roh stolu, a ten zvuk zahřál Johnnyho u srdce.

„Arriba!“ zamručel. „Jak se ti to líbí, zlato?“

„Honem!“ křičela Mary. „Honem, Davide!“

Johnny se ohlédl ke klukově cele. Při tom, co uviděl, mu svaly změkly strachem – když kojot tentokrát škulbl bundou, málem mu ji vytrhl.

„Dělej!“ zakřičela znovu žena, ale Johnny viděl, že kluk nemůže dělat nic. Namydlený, nahý jako oloupaná kreveta, se dostal ven až po bradu, a teď tam trčel, celou délkou těla venku z cely, a hlavou uvnitř. Na Johnnyho to udělalo zvláštní dojem, který způsobilo zkroucení krku a přimáčknutá čelist.

Kluk visel.

3

Šlo mu to dobře, dokud se nedostal k hlavě, a tou pevně uvízl s tváří na prknech a hranou čelisti přitisknutou k jedné namydlené kovové tyči a zátylkem k druhé. Panika, poháněná klaustrofobií – pach dřevěné podlahy, železný stisk mříží, přízračná vzpomínka na jeden obrázek puritána v kládě – mu zakalila vidění jako tmavá záclona. Slyšel, jak táta řve, žena křičí a kojot vrčí, ale ty zvuky byly kdesi daleko. Hlava mu uvízla, bude se muset vrátit, jenomže si nebyl jist, jestli se může vrátit, protože paže teď měl venku a jednu měl přilehlou pod sebou a –

Pane Bože, pomoz mi, pomyslel si. Nevypadalo to jako modlitba; bylo to možná příliš vystrašené a křečovitě, než aby to byla modlitba. Prosím tě, pomoz mi, ať tu neuvíznu, prosím tě, pomoz mi.

Otoč hlavu, řekl mu teď hlas, který občas slyšel. Jako vždy promluvil skoro nezúčastněným tónem, jako by věci, které říkal, byly nasnadě, a jako vždy ho David poznal podle toho, že jako by šel spíš skrze něj než z něj.

V té chvíli se mu vybavil jistý obrázek: ruce tisknouce přední a zadní desku knihy, mačkající stránky trochu k sobě, přestože jsou svázané tvrdými deskami a hřbetem. Mohla by se zmáčkнуть i jeho hlava? David si myslel – nebo spíš jen doufal – že by mohla. Ale musel by být ve správné pozici.

Otoč hlavu, řekl mu ten hlas.

Odněkud zezadu k němu dolehlo hlasité trhání, potom Marinvillův hlas, trochu pobavený, vyděšený a zároveň navztekáný: „Víš, kolik ta bunda stála?“

David se otočil, takže ležel na zádech a ne na boku. Už jen to, že tlak mříže na čelisti zmizel, byla neuvěřitelná úleva. Potom natáhl ruce nahoru a položil dlaně na mříže.

Je to tak správně?

Žádná odpověď. Tak často se odpovědi nedočkal. Proč tomu tak bylo?

Protože Bůh je krutý, odpověděl mu v hlavě reverend Martin, který mu dával soukromé hodiny. Bůh je krutý. Mám tu kukuřici, Davide, nemám trochu upražit? Možná v televizi dávají nějaký starý horor, něco od Universalu, možná dokonce Mumii.

Zatlačil rukama. Nejdřív se nic nedělo, ale potom, pomalu, pomalounku, namydlená hlava začala prokluzovat mezi mřížemi. Nastal děsivý okamžik, kdy se zastavil s ušima přimáčknutýma po stranách hlavy a do spánků mu tepal tlak, bylo to děsivé dunění, které bylo možná nejhorší fyzickou bolestí, jakou poznal. V tom okamžiku byl přesvědčen, že na místě uvízne a v bolestech zemře, jako kacíř chycený v mučidle Inkvizice. Zatlačil dlaněmi důkladněji, oči upřel na zaprášený strop v bolestném soustředění, a potichu zasténal úlevou, když se začal skoro okamžitě znovu posunovat. Když se k mřížím otočil nejužším profilem hlavy, dokázal se protáhnout ven bez větších potíží. Z jednoho ucha mu tekla krev, ale byl venku. Dokázal to. Nahý, namydlený zeleným Irským jarem, se posadil. Zezadu mu hlavou projela příšerná bolest a na okamžik měl pocit, že mu doslova vypadávají oči, jako kreslenému Romeovi, který právě zahlédl krásnou blondýnku.

Kojot ho v té chvíli vůbec nezajímal, aspoň prozatím. Tomu Bůh zavřel ústa motorkovou bundou. Všude se válely věci z kapes, a bunda byla uprostřed roztržená až dolů. Z tlamy visela kojotovi ze strany ochablá houzev poslintaná černé kůže jako důkladně ožvýkaný doutník.

„Uteč, Davide!“ křičel otec. Chraptel pláčem a strachem. „Uteč, dokud můžeš!“

Šedovlasý muž, Marinville, mrskl na okamžik pohledem po Davidovi. „Má pravdu, hochu. Zdejchni se.“ Znovu se podíval na vrčícího kojota. „No tak, Azore, přece to umíš líp! Kristepane, chtěl bych být u toho, až začneš za svitu luny srát zipy!“ Tvrdě trhl bundou. Kojot sjel po podlaze, hlavu dole, krk natažený, přední tlapy ztuhlé, a škulbal úzkou hlavou ze strany na stranu, jak se snažil Marinvillovi bundu vytrhnout.

David se otočil na kolenou a vytáhl mezi mřížemi šaty. Zmáčkkl kalhoty a nahmatal v kapse váleček brokového náboje. Brokový náboj tam byl. Vstal na nohy a svět se na několik vteřin proměnil v kolotoč. Musel se opřít o mříže své bývalé cely, aby neupadl. Billingsley se dotkl jeho ruky. Měl dlaň překvapivě teplou. „Jdi, synku,“ řekl. „Čas už skoro vypršel.“

David se otočil a klopýtavě zamířil ke dveřím. V hlavě mu pořád dunělo a měl potíže s rovnováhou; dveře jako by byly na houpačce nebo na větenu. Zapotácel se, znovu pevně stanul, a otevřel dveře. Otočil se a podíval se na otce.

„Vrátím se.“

„Opovaž se,“ odpověděl otec okamžitě. „Najdi telefon a zavolej policajty, Davide. Státní policajty. A dej pozor. Ne-“

Ozvalo se hlasité zapraskání, jak Johnnyho drahá kožená bunda konečně povolila a roztrhla se na dva kusy. Kojot, který tak náhle vítězství nečekal, udělal kotrmelec vzad, překulil se na bok a uviděl ve dveřích nahého chlapce. Vyletěl na nohy a se zavrčením se po něm vrhl. Mary zaječela.

„Běž, chlapče, UTEČ!“ zařval Johnny.

David vyklouzl a zabouchl za sebou dveře. O zlomek vteřiny později do nich vrazil kojot, až to zadunělo. Z vězení

zaznělo vyty – děsivé, protože bylo tak blízko. Jako by kojot věděl, že ho podvedli, pomyslel si David; jako by také věděl, že muž, který ho sem přivolal, nebude mít radost, až se vrátí.

Zadunělo to podruhé, jak se kojot vrhl na dveře, pak chvilku ticho, a třetí zadunění. Zvíře znovu zavylo. Davidovi naskočila na namydlených pažích a hrudi husí kůže. Přimo před ním byly schody dolů, na nichž jeho sestřička utrpěla smrtelný pád; jestli ji ten šílený polda neodnesl, pořád leží dole, čeká na něj v šeru, oči otevřené a vyčítavé, jako by se ptala, proč nezastavil pana Bubáka, k čemu je starší bratr, když nedokáže zastavit bubáka?

Nemůžu tam dolů jít, pomyslel si. Nemůžu, rozhodně nemůžu.

Ne... ale stejně musel.

Vítr venku zaburácel tak silně, až zděná budova zavržala jako loď na rozbouraném moři. David také slyšel, jak prach naráží do budovy a do venkovních dveří jako jemný sníh. Kojot znovu zavyl, oddělovalo ho od něj jen pár centimetrů dřeva... a zvíře to vědělo.

David zavřel oči a stiskl prsty k sobě před ústy a bradou. „Pane Bože, tady je znovu David Carver. Jsem v hrozně kaši. Pane Bože, v tak hrozně kaši. Prosím tě, ochraňuj mě a pomoz mi udělat, co musím. K Ježíšovu jménu se modlím, amen.“

Otevřel oči, zhluboka se nadechl a hmátl po zábradlí. Potom nahý, s šaty přitisknutými k hrudi, se David Carver vydal dolů do stínů.

4

Steve se snažil promluvit, ale nešlo to. Zkusil to znovu a pořád to nešlo, i když tentokrát se mu podařilo vydat jakési suché vykviknutí. Zní to, jako když pšouká myš pod podlahou, pomyslel si.

Uvědomil si, že Cynthia mu mačká ruku tak silně, až to bolí, ale na bolesti nezáleželo. Nevěděl, jak dlouho by stáli ve dveřích velké místnosti na konci montovaného baráku, kdyby vítr venku cosi nestrhl a nehnal to s rachotem po ulici. Cynthia zalapala po dechu jako člověk, který dostal ránu, a druhou rukou, kterou se nedržela Steva, se chytla za tvář. Otočila se tak k němu, takže viděl jenom rozšířené, zděšené oko. Tekly z něj slzy.

„Proč?“ zašeptala. „Proč?“

Zavrtěl hlavou. Nevěděl proč, neměl žádné vodítko. Byl si jist jedině dvěma věcmi: že lidé, kteří tohle udělali, byli pryč, jinak by on a Cynthia už byli mrtví, a že on, Steven Ames z Lubbocku v Texasu, nechce být u toho, jestli se rozhodnou k návratu.

Velká prostora na konci montovaného baráku vypadala jako kombinace dílny, laboratoře a skladiště. Osvětlovaly ji zavěšené silné lampy s kovovými stínítky, trochu podobné světlům, které visí nad stoly v biliárových hernách. Vrhaly jasně žlutou zář. Stevovi připadalo, že tu asi pracovaly dvě party, jedna dělala na levé straně místnosti zkoušky horniny, druhá vpravo třídila a katalogizovala. U zdi stály seřazené koše na prádlo, všechny plné kamenů. Ty už byly zřejmě rozříděné; jeden koš byl plný kamenů, které byly skoro černé, jiný byl plný menších kamenů, skoro oblázků, které byly protkány lesklým křemíkem.

Na té straně, kde se prováděly zkoušky (pokud tomu tak bylo), stála na dlouhém stole plném náradí a příruček řada počítačů Macintosh. Na monitorech běžely spořiče obrazovky. Na jednom se prolínaly pěkné barevné spirály a pod nimi slova PLYNOVÝ CHROMATOGRAF PŘIPRAVEN. Na jiném, určitě bez Disneyho požehnání, si každých sedm vteřin Goofy stahoval kalhoty a ukazoval pořádný klacek s nápisem JEJKOTE MANKOTE.

Na opačném konci místnosti, za zavřenými vyklápěcími garážovými dveřmi s nápisem VÍTEJTE DO HERNANDOVA DOUPĚTE namalovaným modrou barvou, stál terénní vůz s otevřeným vlekem. Ten byl také plný vzorků kamení. Na stěně vlevo byl nápis MUSÍTE NOSIT PŘILBY PŘEDPISY MSHA ŽÁDNÉ VÝMLUVY. Pod nápisem se táhla řada háků, ale nevisely na nich žádné přilby. Přilby ležely poházené na podlaze, pod nohama lidí, kteří viseli na hácích, viseli jako kusy masa v mrazáku u řezníka.

„Steve... Steve, jsou to nějací... panáci? Figuríny z obchodáku? Je to... víš... vtip?“

„Ne.“ To slovo zaznělo potichu a bylo zdušené prachem stejně jako vzduch venku, ale byl to aspoň začátek. „Víš, že nejsou. Povol trochu, Cynthia, zlomíš mi ruku.“

„Nepouštěj mě,“ řekla skomíravým hlasem. Rukou si pořád držela obličej a hleděla jedním okem na visící mrtvolu v místnosti. Tractors v rádiu vystřídal David Lee Murphy, a David Lee Murphy ustoupil reklamě na nějaký podnik Whalen, který hlasatel popsal jako „Tam dostanete všechno!“

„Nemusíš mě pouštět, jenom trochu povol,“ řekl Steve. Zvedl rozechvělý prst a začal počítat. Jeden... dva... tři...

„Myslím, že jsem se trochu počurala,“ řekla.

„To ti nevyčítám.“ Čtyři... pět... šest...

„Musíme vypadnout, Steve, vedle toho vypadá ten chlap, co mi přerazil nos, jako Santa Cl-“

„Bud' zticha a nech mě počítat!“

Ztichla, ústa se jí třásla a hrudník sebou škubal, jak se snažila zadržet vzlyky. Steva zamrzelo, že křičel – prodělala toho dost i bez toho dneška – ale moc mu to nemyslelo. Kristepane, nebyl si ani jistý, jestli vůbec myslí.

„Třináct,“ řekl.

„Čtrnáct,“ opravila ho roztřeseným, pokorným hlasem. „Vidíš? V tom rohu? Jeden z nich spadl. Jeden z nich spadl z toho h-h-h-“

„Háku,“ to se snažila říct, ale koktání přešlo v ubohé drobné popotahování, a nakonec se rozbřečela. Steve ji vzal do náruče a chvíli ji držel, cítil, jak je horká, jak se mu na hrudníku třese její hlava s mokřými tvářemi. Dost nízko na hrudníku. Byla hrozně malá.

Přes čupřinu výstředně nabarvených vlasů viděl na druhou stranu místnosti, a Cynthia měla pravdu – v rohu leželo zhroucené další tělo. Celkem čtrnáct mrtvých, nejméně tři z nich ženy. S hlavami volně visícími a bradami na hrudi šlo těžko rozeznat jedny od druhých. Devět jich na sobě mělo laboratorní pláště – ne, deset, když počítají i toho v rohu – a dva měli džíny a košile s rozhalenkou. Další dva měli oblek, kravatu, polobotky. Jeden z nich očividně neměl levou dlaň

a Steva napadlo, kde by asi tak mohla být, ach ano, rozhodně mu to zapalovalo. Většina byla zastřelena a určitě stála k vrahům čelem, protože Steve viděl zející rány, tam, kde střela vyšla z těla, v zátylku pokleslých hlav. Nejméně tři vžak byli rozpárání jako ryby. Zůstali na háku v bílých pláštích pokrytých kaštanovými skvrnami a s loužením krve pod sebou a vnitřnosti jim visely. „Teď tu máme Mary Chapin Carpenterovou, která nám poví, proč se dneska cítí tak šťastná,“ řekl hlasatel, který se hravě vynořil z dalšího přívalu statické elektřiny. „Možná že byla u Whalena v Austinu. Zjistíme to.“

Mary Chapin Carpenterová začala povídat visícím mrtvým mužům a ženám v laboratoři Důlní společnosti Beznaděj o tom, jaké měla dnes štěstí, jak vyhrála v loterii a vůbec, a Steve pustil Cynthii. Udělal krok do laboratoře a začichal. Neucítil žádný spálený střelný prach, ale to možná nic neznamenal – klimatizace zde vyměňovala vzduch hodně rychle – ale krev na mrtvolách, které byly vyvrženy, uschla, a to nejspíš znamenalo, že pachatel je dávno pryč.

„Pojď pryč!“ zasykla Cynthia a tahala ho za ruku.

„No jo,“ řekl. „Jenom –“

Odmíchl se, protože cosi upoutalo jeho pozornost. Stálo to na konci počítačového stolu, napravo od obrazovky s Goofym. Nebyl to kámen, aspoň ne obyčejný kámen. Nějaký kamenný výrobek. Přešel k tomu a podíval se zblízka.

Dívka proklouzla kolem něj a znovu ho zatahala za ruku. „Co je to s tebou? Tohle není turistická atrakce! Co když –“ Potom uviděla, na co se to dívá – opravdu to uviděla – a zmlkla. Natáhla opatrně prst a dotkla se toho. Prudce vydechla a stáhla prst zpátky. Zároveň šklbla boky vpřed, jako by dostala elektrickou ránu, a pánví udeřila do okraje stolu. „Kristepane,“ vydechla. „Myslím, že jsem zrovna –“ Nedořekla.

„Zrovna co?“

„Nic.“ Ale vypadala, jako by se začervenala, takže Steve uhodl, že třeba přece jenom něco. „Ve slovníku by měl být obrázek té věci hned vedle slova hnus.“

Byla to soška, snad vlka nebo kojota, a i když byla jen nahrubo opracovaná, měla dost síly, aby oba zapomněli, aspoň na pár vteřin, že stojí dva metry od pozůstatků masové vraždy. Hlava zvířete byla zkroucená v podivném úhlu (poněkud hladovém úhlu) a oči vypadaly, že snad vypadnou z důlků nesmírnou zuřivostí. Čumák byl vzhledem k tělu příliš velký – skoro jako čumák aligátora – a byl pootevřený, takže byla vidět rozeklaná řada zubů. Soška, pokud to byla soška, byla těsně pod hrudníkem ulomená. Byly vidět ještě pahýly předních nohou, ale to bylo všechno. Kámen byl vydrolený a omšelý stářím. Místy se třpytil, stejně jako kameny shromážděné v jednom košíku. Vedle něj byl vzkaz, zatížený krabičkou připínáčeků: „Jime – co to sakra je? Nějaký nápad? Barbie.“

„Podívej se, jakéj to má jazyk,“ řekla Cynthia divným, zasněným hlasem.

„Co je s ním?“

„Je to had.“

Ano, viděl to. Možná chřestýš. Každopádně něco s jedovatými tesáky.

Cynthia prudce zvedla hlavu. Oči měla rozšířené a polekané. Znovu ho popadla za košili a zatahla za ni. „Co to děláme? Kristepane, přece nejsme na výstavě – musíme odtud pryč!“

Jo, musíme, pomyslel si Steve. Otázka je, kam pojedeme?

S tím si budou lámat hlavu, až se dostanou do nákladáku. Tady ne. Měl dojem, že by stejně nebylo k ničemu, kdyby se pokoušeli přemýšlet tady.

„Hele, co se to stalo s rádiem?“ zeptala se.

„Co?“ Poslouchal, ale hudba ztichla. „Nevím.“

Cynthia znovu natáhla ruku k otlučené sošce na stole, a na tváři se jí objevil zvláštní napjatý výraz. Tentokrát se sošky dotkla mezi ušima. Zalapala po dechu. Stropní světla zablikala – Steve to viděl – a rádio znovu ožilo. „Hej, Dwighte, hej, Lyle, kluci, nemusíte se prát,“ zpívala Mary Chapin Carpenterová přes statickou elektřinu, „páni, dneska se cítím tak šťastná!“

„Pane Bože,“ řekl Steve. „Proč jsi to udělala?“

Cynthia se podívala na Steva.

Oči měla podivně zamžené. Pokrčila rameny, dotkla se jazykem horního rtu. „Nevím.“ Najednou si položila ruku na čelo a zmáčkla si spánky, pořádně. Když ruce odtáhla, měla oči znovu jasné, ale vyděšené. „Co to sakra...?“ zamumlala spíš pro sebe.

Steve natáhl ruku, aby se taky sošky dotkl. Popadla ho včas za zápěstí. „Nedělej to. Je to hnusný na dotek.“

Setřásl ji a položil prst vlkovi na záda (najednou si byl jist, že je to vlk, žádný kojot). Rádio znovu ztichlo. Zároveň se odněkud za nimi ozval zvuk tříštěného skla. Cynthia vyjekla.

Steve už prst z kamene odtáhl; udělal by to, i kdyby se nic z toho nestalo, protože Cynthia měla pravdu: bylo to hnusné na dotek. Ale okamžik se cosi dělo. Jako by mu nějaké životně důležité okruhy v hlavě zkratovaly, to za prvé. Až na to... nemyslel snad na dívku vedle sebe? Že té dívce něco dělá, dělá to s ní? Něco takového, co by člověk rád zkusil, ale nikdy o tom s přáteli nemluví? Něco jako experiment?

Ještě když o tom přemítal a snažil se vzpomenout si, jaký že to byl experiment, už zase natahoval prst k sošce. Nerozhodl se k tomu vědomě, ale teď mu to připadalo jako dobrý nápad. Jenom nechej ten prst mířit tam, kam chce, rozumoval. Ať se dotkne, čeho –

Popadla ho za ruku a odtáhla mu ji od kamene těsně předtím, než se stačil vlka dotknout na zádech, „Hej, fešáku, odečítej mi ze rtů: Chci odtud vypadnout! Okamžitě!“

Zhluboka se nadechl, vydech. Dýchání zopakoval. Konečně začal mít pocit, že mu hlava znovu patří, ale najednou se bál víc než předtím. Nevěděl přesně čeho. Nevěděl jistě, jestli to chce vědět. „Tak jo. Jdeme.“

Vzal ji za ruku a vedl ji zpátky na chodbu. Jednou se ohlédl, na tu otlučenou šedou kamennou sošku. Nachýlenou, dravčí hlavu. Vypoulené oči. Příliš dlouhý čumák. Hadí jazyk. A za ní cosi jiného. Spirály i Goofy zmizeli. Obrazovky

byly temné, jako by je spálil nápor elektřiny.

Otevřenými dveřmi kanceláře s akváriem vytékala voda. Na okraji koberce na chodbě sebou z posledních sil mrskala rybka. Aspoň víme, co se to rozbilo, a nemusíme se po tom pít, pomyslel si Steve.

„Nedívej se tam, až půjdeme kolem,“ řekl. „Jenom –“

„Slyšel jsi zrovna teď něco?“ zeptala se. „Rány, bouchání nebo něco takového?“

Poslouchal, slyšel jen vítr... pak měl dojem, že za sebou slyší jakési kradmé šoupání.

Rychle se otočil. Nic. Samozřejmě nic, co si myslel? Že se některá mrtvola vykroutila z háku a jde po nich? Pitomost. Dokonce i na takto pohnuté okolnosti měl příliš divoké myšlenky. Ale bylo tu něco, co nemohl jen tak pominout, i když to vypadalo pitomě: ta soška. Přímou fyzicky ji cítil v hlavě, jako by mu nějaký palec hrubě dloubal do mozkové tkáně. Litoval, že se na ni díval. Ještě víc litoval, že se jí dotýkal.

„Steve? Slyšel jsi něco? Znělo to jako střelba. Hele! Zase!“

Podél stěn baráku zakvílel vítr, venku cosi upadlo, až vykřikli a chytili se jako malé děti ve tmě. Ta věc, která venku spadla, se se skřípotem sunula po zemi venku.

„Nic jsem neslyšel, jenom vítr. Ty jsi nejspíš slyšela někde venku práskat dveře. Jestli jsi vůbec něco slyšela.“

„Rány byly nejmíň tři,“ řekla. „Možná to nebyly výstřely, spíš dunění, ale –“

„Možná něco strhl vítr. No tak, kočička, načechráme trochu peří.“

„Neříkej mi kočička a já ti nebudu říkat kocourku,“ řekla slabým hlasem, a nedívala se, když míjeli kancelář, ze které pořád vytékala voda.

Steve se podíval. Z akvária teď zbýval jenom obdélník mokrého písku obklopený ježatými střepy. Ruka ležela na promočeném koberci vedle stolu. Přistála na hřbetu. Na dlani ležela mrtvá rybka. Zdálo se, jako by mu prsty kynuly – pojd' dál, cizince, přitáhni si židli, shod' své břímě, mi casa es su casa.

Ne, díky, pomyslel si Steve.

Sotva začal otevírat dveře mezi neuklizenou vrátnicí a venkem, vítr mu dveře vytrhl z rukou. Kolem nich letěl prach v dlouhých stuhách. Hory na západě úplně zakrývaly pohyblivé záclony tmavnoucího zlata – písku a alkalického šterku, který prolétal posledními deseti minutami denního světla – ale Steve už viděl nad hlavou první hvězdy, jasně rozžárené. Vítr se proměnil téměř ve vichřici. Po parkovišti se kutálel zrezivělý starý barel s nápisem ZOOM CHEMTRONICS NEBEZPEČNÝ ODPAD, pak se prokutálel kolem nákladáku a dál přes silnici. Mířil do pouště. Cinkání lanka o vlnkový stožár znělo až horečně a cosi vlevo od nich dvakrát zadunělo, pořádně, jako když se vystřelí z pistole s tlumičem. Cynthia sebou trhla. Steve se otočil po zvuku a uviděl velký modrý popelářský vůz. Když se tak díval, vítr napůl zvedl víko a zase je spustil. Další tlumené zadunění.

„To jsou ty tvoje výstřely,“ řekl zvýšeným hlasem, aby ho bylo slyšet.

„No... přesně tak nezněly.“

Nocí se nesl sbor kojotího vytí, trochu od západu, letěl k nim s větrem a pískem, jiné vytí se neslo ze severu. Ten zvuk Stevovi připomněl dávné filmové šoty o beatlemánii, které kdysi viděl, dívky si tehdy mohly pro vlasatce z Liverpoolu vykřičet hrdla. Podívali se na sebe. „Pojd,“ řekl. „Do nákladáku. Honem.“

Utíkali k němu a navzájem se drželi, vítr jim dul do zad. Když byli znovu v kabině, Cynthia zamkla dveře, hranou ruky rozhodně zacvakla knoflík. Steve udělal totéž, pak nastartoval motor. Stejněměrné brumláni a zář přístrojové desky, když zmáčkli knoflík světlometů, ho uklidňovaly. Otočil se k Cynthii.

„Tak jo, kam to pojedeme ohlásit? Austin nepadá v úvahu. Je moc daleko na západ a z toho směru se právě žene ta vichřice. Skončili bychom na okraji silnice a jen bychom doufali, že znovu dokážeme nastartovat, jakmile se bouřka přezene. Takže zbývá Ely, což jsou dvě hodiny jízdy – víc, jestli nás bouřka dožene – nebo centrum Beznaděje, což je možná necelá míle.“

„Ely,“ řekla okamžitě. „Ti lidi, kteří tohle provedli, by mohli být ve městě, a já pochybuju, že by se pár místních nebo třeba i okresních poldů dokázalo vypořádat s chlapama, co tohle provedli.“

„Lidi, co to provedli, by mohli být už zpátky na silnici,“ řekl. „Nezapomeň na ten karavan a motorku mého šéfa.“

„Ale my jsme přece viděli projíždět pár aut,“ řekla a pak poskočila, protože nedaleko zase cosi spadlo. Podle zvuku cosi velkého a kovového. „Kristepane, Steve, nemůžeme už sakra vypadnout, prosím?“

Chtěl vypadnout stejně moc jako ona, ale zavrtěl hlavou. „Ne, dokud to nevyřešíme. Je to důležité. Čtrnáct mrtvých lidí, a to nepočítám šéfa nebo ty lidi z karavanu.“

„Carverovy.“

„Tohle bude událost, až se to prolákne – celostátní. Jestli se vrátíme do Ely a jestli se ukáže, že necelou míli po silnici odtud byli dva policajti s telefony a vysílačkami, a jestli ti lidi, kteří to provedli, utečou, protože nám moc dlouho trvalo, než jsme spustili poplach... no, naše rozhodnutí bude zpochybněno. Tvrď.“

Ve světle z přístrojové desky vypadal její obličej zelený, nemocný, „Říkáš, že by si mysleli, že jsme s tím měli něco udělat my?“

„Nevím, ale povím ti tohle: Nejsi vévodkyně z Windsoru a já nejsem vévodou z Earlu. Jsme párek pobudů ze silnice, nic jiného. Máš nějaký průkaz? Aspoň řidičák?“

„Nikdy jsem zkoušku nedělala. Byla jsem každou chvíli jinde.“

„Sociální zabezpečení?“

„No, tu kartičku jsem někde ztratila, myslím, že jsem ji zapomněla, když jsem utekla od toho chlapa, co mi natrhl ucho, ale číslo si pamatuju.“

„Jaké konkrétní papíry máš u sebe?“

„Kartičku od účtu z Tower Records a Video,“ odsekla. „Ještě dva bodíky a budu mít cédečko zadarmo. Chystám se na Vlcí přicházejí. To se hodí, vzhledem ke zdejšímu soundtracku. Spokojen?“

„Jo,“ rozesmál se. Chvilí na něj hleděla, tváře zelené, oči tmavé, po čele se jí míhaly stíny, a Steve si byl jist, že se na něj vrhne a vyzkouší, kolik kůže mu dokáže strhnout. Potom se taky rozesmála, bezmocným plačtivým smíchem, kterému nepřikládala velkou váhu. „Pojď sem na chvilku,“ řekl a natáhl ruku.

„Nic na mě nezkoušej, varuju tě,“ řekla, ale bez váhání se pošoupla po sedadle do okruhu jeho paží. Cítil na rameni, jak se její rameno třese. Bude jí v tom tílku zima, jestli budou muset z nákladáku vystupovat. V tomhle koutě světa padala teplota jako kámen, jakmile zapadlo slunce.

„Opravdu chceš jet do města, Lubbocku?“

„Já bych byl nejradší v Disneylandu a pojídal nanuka, ale myslím, že bychom měli jet do centra a kouknout se tam. Jestli je všechno normální... jestli nám to bude připadat normální... tak jo, zkusíme to tam ohlásit. Ale jestli uvidíme něco, co bude vypadat jenom trochu divně, okamžitě vypálíme do Ely.“

Vážně se na něj podívala. „Já ti to připomenu.“

„Klidně.“ Zařadil rychlost a pomalu vyjel k silnici. Zlatá zář na západě, kterou filtroval písek, ztmavla do jantarové barvy. Nad hlavou jim vykukovaly další hvězdy, ale začínaly se chvět, jak letící písek houstl.

„Steve? Nemáš náhodou bouchačku, co?“

Zavrtěl hlavou, napadlo ho, jestli se nemá vrátit do montovaného baráku a podívat se po nějaké, ale pak ten nápad zavrhl. Nevrátí se tam, nic víc; prostě nevrátí. „Žádnou bouchačku, ale mám fakticky pořádný švýcarský armádní nůž, se všemi parádkami a příslušenstvím. Má dokonce zvětšovací sklo.“

„Hned je mi mnohem líp.“

Napadlo ho, že se jí zeptá na tu sošku, nebo jestli neměla nějaký divný nápad – experimentální nápad – a pak se nezeptal. Stejně jako pomyšlení, že by se měl vrátit zase do montovaného baráku, to bylo prostě příliš strašidelné. Zabočil na silnici, jednou rukou ji pořád objímal kolem ramen, a zamířil k městu. Písek hustě mrholil přes výseč světla, kterou vrhaly jeho světlometry, a ty se prohmatávaly stíny, které mu neodbytně připomínaly pověšené lidi, visící z háků.

5

Tělo jeho sestry z úpatí schodiště zmizelo, a to něco znamenalo. David chvíli stál a díval se dvojími dveřmi ven. Denní světlo pohasínalo, a i když nebe nahoře bylo stále jasné – tmavě indigové – světlo tady dole u země dusil prach. Na druhé straně ulice se ve větru komíhala cedule s nápisem OBČERSTVENÍ A VIDEOBAR BEZNADEJ. Pod ní seděli a pozorně se na Davida dívali další dva kojoti. Mezi nimi stál veliký holohlavý pták s rozčuchaným peřím, které se mu třepotalo ve větru jako peří na babáckém klobouku, a David v něm poznal supu. Seděl přímo mezi kojoty.

„To není možné,“ zašeptal, a možná nebylo, ale on to přesto viděl.

Rychle se oblékl, při tom se díval na dveře po své levé ruce. Na výplni z mléčného skla bylo napsáno MĚSTSKÝ ÚŘAD BEZNADEJ, k tomu úřední hodiny – od devíti do čtyř. Zavázal si tenisky a pak otevřel dveře, připravený otočit se a utéct, jestli vycítí něco nebezpečného... jestli vycítí, že se něco pohybuje.

Ale kam bych utíkal? Kam se tady dá utíkat?

V místnosti za dveřmi bylo šero a ticho. Hmátl vlevo, čekal při tom, že něco nebo někdo natáhne ze tmy ruku a popadne ho, ale nic se nestalo. Našel tabulku vypínače, potom přímo vypínač. Zmáčkl ho, zamžikal, než si oči přivykly na světlo ze staromódních stropních koulí, pak vykročil vpřed. Přimo před ním byl dlouhý pult s několika zamřížovanými výklenky, jako úřední přepážky ve staromódní bance. Jeden výklenek byl označen DAŇOVÝ ÚŘEDNÍK, jiný LOVECKÁ POVOLENÍ, další DOLY A PRŮZKUMY. Poslední, menší nápis zněl MSHA A FEDERÁLNÍ REG. VYUŽÍVÁNÍ PŮDY. Na zdi za úřední částí místnosti bylo nasprejováno velkými červenými písmeny: Z TOHOTO MLČENÍ MŮŽE NĚCO POVSTAT.

Řekl bych, že už něco povstalo, pomyslel si David a otočil hlavu, aby zkontroloval druhou stranu místnosti. Něco ne zrovna –

Myšlenku nedokončil. Oči se mu rozšířily a ruce mu vylétly k ústům, aby zadržely výkřik. Na okamžik svět zešedl a David by možná omdlel, aspoň byl o tom přesvědčen. Aby se to nestalo, odtáhl ruce od úst a přitiskl si je na spánky, aby oživil bolest. Potom je nechal klesnout k bokům a hleděl vytřeštěnými očima a s bolavou, roztřesenou pusou na zeď napravo od dveří. Na zdi byly věšáky na kabát. Na věšáku nejbliž u okna visel stetson s hadí páskou. Na dalších dvou visely dvě ženy, jedna zastřelená, druhá s rozpáraným břichem. Druhá žena měla dlouhé zrzavé vlasy a ústa měla otevřená v tichém strnulém výkřiku. Vlevo od ní byl muž v khaki, hlavu měl schýlenou, pouzdro na pistoli prázdné. Možná to byl Pearson, druhý zástupce šerifa. Vedle něj visel muž v džínách a pracovní košili plné krvavých skvrn. Poslední v řadě byla Páj. Visela za tričko s MotoKopy. Byla na něm Cassie Stylesová, stála se založenými rukama před svým nákladákem ‚Korábem snů‘ a zešíroka se smála. Cassie byla vždycky oblíbenou MotoKopkou Páj. Hlava na zlámaném vazú se opírala o hruď a tenisky ochable visely dolů.

Její ruce. Pořád se jí díval na ruce. Malé a růžové, prsty mírně rozevřené.

Nemůžu se jí dotknout, nemůžu se k ní přiblížit!

Ale mohl. Musel, pokud ji tu nechtěl nechat s ostatními Entragianovými oběťmi. A nakonec k čemu jinému byl starší bratr, zvláště takový, který nebyl dost velký, aby zabránil bubákovi v tak strašlivém činu?

Hrudník měl lepkavý, na kůži mu usychaly šupinky zelenobílé mýdlové pěny. Znovu spojil ruce a zvedl je před obličej. Zavřel oči. Hlas, když konečně zazněl, se mu třásl tak hrozně, že ho sotva poznával. „Pane Bože, vím, že moje sestra je s tebou, a tohle je to, co po ní zbylo. Prosím pomoz mi udělat, co pro ni udělat musím.“ Znovu oči otevřel a podíval se na ni. „Mám tě rád, Páj. Promiň mi, že jsem na tebe kolikrát křičel nebo tě moc tahal za copy.“

To poslední už bylo moc. Klekl na podlahu a chytil se rukama za zátylek skloněné hlavy a tam je držel, těžce dýchal a snažil se neodmlít. Slzy se prodíraly zeleným šmírem na tváři. Nejvíce bolelo vědomí, že ty dveře, které se mezi nimi zabouchly, se už nikdy neotevřou, aspoň ne na tomto světě. Nikdy neuvidí, jak Páj odchází na rande nebo jak střílí koš

od středu hřiště dvě vteřiny před koncem utkání. Nikdy ho už nepožádá, aby se na ni podíval, jak stojí na hlavě, ani už nebude chtít vědět, jestli světlo v lednici zůstává rozsvícené, i když jsou dveře zavřené. Teď pochopil, proč si lidé v bibli trhali roucho.

Když se znovu ovládl, přitáhl si židli, která stála u zdi, k místu, kde byla Páj. Podíval se na její ruce, růžové dlaně, a myšlenky mu znovu zakolísaly. Přinutil se ke klidu – už jenom skutečnost, že to dokázal, když musel, byla vítaným překvapením. Nutkání podlehnout žalu se vrátilo znovu a silněji, když stál na židli a pozoroval její voskovou, nepřirozeně bledou tvář a nafialovělý odstín rtů. Opatrně si trochu žalu připustil. Cítil, že pro něj bude lepší, když to udělá. Bylo to jeho první setkání s mrtvým, ale také to byla Páj, a on se jí nechtěl bát nebo si ji hnusit. Takže bylo lepší cítit lítost, a tak ji cítil. Cítil.

Spěchej, Davide.

Nevěděl, jestli to byl jeho hlas nebo hlas toho druhého, ale tentokrát na tom nezáleželo. Ten hlas měl pravdu. Páj byla mrtvá, ale jeho otec a ostatní nahoře ne. A pak tu byla jeho matka. To bylo nejhorší, svým způsobem dokonce horší než to, co se stalo Páj, protože prostě nevěděl. Ten šílený polda odvedl kamsi jeho matku a mohl jí udělat cokoliv. Cokoliv.

Na to nebudu myslet. Nesmím si to dovolit.

Místo toho myslel na to, jak Páj trávila celé hodiny před televizí s Melissou na klíně a dívala se na kreslené filmy. Profesor Cwo Kýš asi před rokem ustoupil MotoKopům (zvláště Cassie Stylesové a pěknému plukovníku Henrymu), ale Davidovi připadalo, že starý Profesor je vhodnější. Vzpomněl si jenom na jednu písničku profesora Cwo Kýše, a tak ji teď zazpíval, když bral mrtvou dívku do náruče a zvedal ji, aby ji sundal z věšáku: „Tenhle starý pán... jednou si hrál...“

Hlava jí klesla na jeho rameno. Hlava byla úžasně těžká – jak jí mohla držet celý den nahoře, když byla tak malá?

„Klik-klak na mém palci hrál...“

Otočil se, nemotorně sestoupil z židle, zapotácel se, ale neupadl, a odnesl Páj k oknům. Při chůzi jí srovnal vzadu tričko. Roztrhlo se, ale jen trochu. Položil ji, jednu ruku jí držel pod krkem, aby jí hlava nebouchla o podlahu. Takhle mu to ukazovala máma, když Páj byla ještě malinká a on ji chtěl pochovat. Zpíval jí tehdy? Nemohl si vzpomenout. Asi zpíval.

„Hračky–plačky, dejte psovi kost...“

Po stranách oken visely ošklivé tmavozelené závěsy, úzké, třimetrové, od stropu po zem. David jeden strhl.

„Podivínský Prófa má pro dnešek dost...“

Položil závěs vedle těla mrtvé sestry, a zpíval tu hloupou písničku pořád dokola. Litoval, že jí nemůže dát Melissu, aby jí dělala společnost, ale Mellissa zůstala u karavanu. Zvedl Páj na závěs a přehodil přes ni dolní půlku. Látka jí sahala až po krk a teď vypadala líp, mnohem líp. Jako by byla doma a spala v posteli.

„Hračky–plačky, dejte psovi kost...“ zpíval znovu, „podivínský Prófa už toho má dost.“ Políbil ji na čelo. „Mám tě rád, Páj...“ řekl a přetáhl přes ni horní konec závěsu.

Chvilku zůstal vedle ní s rukama pevně sevřenými mezi stehny, a snažil se znovu ovládnout své city. Když se trochu uklidnil, vstal. Vítr vyl, byla už skoro tma a drnění písku, útočícího na okenní tabulky, se podobalo lehkému tůukání spousty prstů. Slyšel drsné, monotónní vrzání – vrz–vrz–vrz – jak se cosi otáčelo ve větru, a poskočil, když se cosi jiného v houstnoucí tmě převalilo, až to bouchlo.

Otočil se od okna a váhavě obešel pult. Nebyly tam další mrtvoly, ale za okénkem označeným DAŇOVÝ ÚŘEDNÍK byly rozházené papíry a na některých skvrny od krve. Židle daňového úředníka s vysokým opěradlem a dlouhými nohami byla překocena.

Za pultem byl otevřený sejf (David viděl další hromádky papíru, ale žádné peníze), a nic, co by vypadalo neobvykle. Vlevo byly dvoje zavřené dveře, oboje se zlatými nápisy. Dveře s nápisem VELITEL HASIČŮ ho nezajímaly, ale ty druhé, do kanceláře Městské stráže, ho zajímaly velmi. Místní strážce zákona se jmenoval Jim Reed.

„Městský strážník. Ve větším městě byste mu říkal náčelník policie...“ zamumlal David a přešel ke dveřím. Byly odemčené. Znovu hmatal po stěně, našel vypínač a zmáčkl ho. První, co uviděl, když se rozsvítilo, byla obrovská jelení hlava na zdi vlevo od stolu. Potom uviděl za stolem muže. Seděl ve své židli zvrácený dozadu. Kromě propisek třicetých z očí a stolní jmenovky vyčnívající z úst vypadal, jako by spal, tak uvolněně působil. Ruce měl založené na bohatém břiše. Na sobě měl khaki košili a křížem přes prsa pás, jako Entragian.

Venku cosi zase spadlo a kojoti jednohlasně vyli jako pěvecký sbor z pekel. David vyskočil, pak se ohlédl, jestli ho nesleduje Entragian. Nesledoval. David se podíval znovu na městského strážníka. Věděl, co musí udělat, a pomyslel si, že když se dokázal dotknout Páj, nejspíš se dokáže dotknout i tohoto cizince.

Nejdřív však zvedl telefon. Čekal, že bude hluchý, a taky byl. Přesto několikrát udeřil do vidlice a řekl: „Haló? Haló?“

Pokojevá služba, pošlete mi nahoru pokoj, pomyslel si, oťrásl se a vrátil sluchátko do vidlice. Obešel stůl a postavil se vedle policisty s propiskami v očích. Jeho jmenovka – JAMES REED, MĚSTSKÝ STRÁŽNÝ – stála pořád na stole, takže ta v jeho ústech patřila někomu jinému. Na kousku, který mu vyčníval mezi zuby ven, stálo NČI ZDE.

David ucítil známou vůni – nikoli vodu po holení nebo kolínskou. Podíval na složené ruce mrtvého muže, uviděl v kůži hluboké praskliny, a pochopil. Cítil mast na ruce, buď stejnou, jako používala jeho matka, nebo podobnou. Jim Reed se určitě zrovna namazal, když ho zabili.

David se pokusil pohlédnout Reedovi do klína, ale nemohl. Muž byl příliš tlustý a přitažený příliš blízko ke stolu, než aby David mohl vidět, co potřeboval. Ve středu opěradla zela malá černá díra – tu viděl docela dobře. Reed byl zastřelen; to s těmi propiskami se stalo až poté, co zemřel (jak David aspoň doufal).

Pohni se. Dělej.

Začal židli odtahovat, ale vykřikl překvapením a uskočil, když židle, sotva se jí dotkl, ztratila rovnováhu a vyklopila mrtvého Jima Reeda na podlahu. Mrtvola při dopadu vydala mohutné řihnutí. Kartička v ústech vyletěla jako střela ze

sila. Přistála vzhůru nohama, ale David ji stejně bez potíží přečetl: BÝK KONČÍ ZDE.

Se srdcem rozbouchaným víc než dřív si klekl na koleno. Kalhoty Reedovy uniformy byly rozepnuté, takže byly vidět spodky určitě nikoli služební (široké, hedvábné, broskvové barvy), ale David si toho skoro nevšiml. Díval se na něco jiného a oddychl si, když to uviděl. Na tučném boku byl Reedův služební revolver. Na druhém byl k opasku připevněn řetízek od klíčů. David skousl ret, nějak si byl jist, že mrtvý policista se najedou natáhne

(a sakra, ta mumie jde po nás)

a popadne ho, ale vyprostil klíče z opasku. Nejdřív se karabinka nechtěla otevřít, ale nakonec ji dokázal uvolnit. Rychle se probíral klíči a jen se modlil, aby našel, co potřeboval... a našel. Hranatý klíč, který jako klíč skoro vůbec nevypadal. Po délce se mu táhl černý magnetický pruh. Klíč k celám nahoře.

Jak doufal.

David strčil kroužek s klíči do kapsy, zvědavě pohlédl na Reedovy rozepnuté kalhoty, a potom rozepjal přezku nad policistovou pistolí. Vytáhl pistolí a podržel ji oběma rukama, cítil její neobyčejnou tíhu a skrytou sílu. Revolver, žádný automat s kulkami schovanými v rukojeti. David se pečlivě vyhnul spoušti a otočil ústí k sobě, aby si mohl prohlédnout bubínek. V každé dírce, kterou viděl, byla hlavička kulky, takže to bylo pravděpodobně v pořádku. První komora mohla být prázdná – ve filmech to policajti občas dělali, aby se náhodou nezastřelili – ale počítal, že bude stačit, když zmáčkne spoušť aspoň dvakrát rychle po sobě.

Znovu pistolí otočil a prohlédl si rukojeť zepředu, hledal pojistku. Žádnou neviděl, a tak velmi opatrně trošičku zmáčkne spoušť. Když viděl, že úderník se začíná zvedat, spěšně tlak povolil. Nechtěl tady střílet. Nevěděl, jak chytří kojoti jsou, ale domníval se, že jestli mají s něčím zkušenost, tak nejspíš se zbraněmi.

Vyšel zpět do hlavní kanceláře. Vítr kvílel a vrhal písek do oken. Tabulky teď byly tmavě fialové. Brzy zčernají úplně. Pohlédl na ošklivě zelený závěs a postavu, která pod ním ležela. Mám tě rád, Páj, pomyslel si, a pak vyšel zpátky na chodbu. Chvilí tam stál a zhluboka dýchal, oči měl zavřené, pistolí po boku svěřenou ústím k podlaze.

„Pane Bože, v životě jsem nestřílel z pistole,“ řekl. „Prosím pomoz mi, abych z téhle dokázal vystřílet. Jménem Ježíše Krista, amen.“

Když se o tohle postaral, vydal se David po schodech nahoru.

KAPITOLA 3

1

Mary Jacksonová seděla na pryčně, dívala se na ruce složené v klíně a proklínala svou švagrovou. Deirdru Finneyovou, s tou její bledou tváří a sladkým, zřetovaným úsměvem a předrafaelovskými lokýnkami. Deirdru, která nejedla maso („Je to tak nějak kruté, víš?“), ale kouřila trávu, ach ano, jela v tom spolehlivě už roky. Deirdru s těmi jejími nálepkami s panem Usměvavým. Deirdru, která způsobila, že její bratr byl zabit a švagrová zavřená v base v jakémisi zapadákově, v opravdové cele smrti, a to všechno proto, že byla prostě příliš vygumovaná, než aby si vzpomněla, že nechala pod rezervou v autě pytel marihuany.

To není fér, odpovídala rozumnější část její mysli. Mohla za to poznávací značka, ne ta tráva. Proto vás Entragian zastavil. Svým způsobem to bylo, jako když anděl smrti uzřel dveře bez příslušného znamení. Kdyby tam ten fet nebyl, našel by něco jiného. Jakmile jste ho upoutali, měli jste to spočítané, a basta. A ty to víš.

Ale ona to nechtěla vědět; přemýšlet o tom takhle, jako o nějaké přízračné přírodní katastrofě, bylo prostě příšerné. Lepší bylo hodit to na Petrovu idiotskou sestru a představovat si, jak Deirdru trestá řadu nikoli smrtelných, ale dostatečně bolestných způsobů. Výprask – tak se trestali zloději v Hongkongu – by byl nejlepší, ale zároveň se viděla, jak zarává špičku své špičaté lodičky do Deirdřiny ploché módní zadnice. Představovala si cokoli, co by zapudilo ten její prázdný výraz z očí na tak dlouho, aby Mary mohla zaječet „TVŮJ BRATR JE KVŮLI TOBĚ MRTVÝ, TY KRÁVO, ROZUMÍŠ TOMU?“, Deirdře přímo do obličej, a pak by snad uviděla náznak pochopení.

„Násilí plodí násilí,“ řekla svým rukám klidným, nabádavým tónem. Mluvit sama se sebou za takových okolností jí připadalo naprosto normální. „Já to vím, každý to ví, ale přemýšlet o tom je tak příjemné, někdy.“

„Cože?“ zeptal se Ralf Carver. Mluvil jako v mráкотách. Vlastně – neveselý nápad – mluvil trochu jako ten krácející kraťas, její švagrová.

„Nic. Nevšímejte si toho.“

Vstala. Dva kroky a byla u přední mříže cely. Chytila se tyčí a dívala se ven. Kojot seděl na podlaze se zbytky kožené bundy Johnnyho Marinvilla před předními tlapami a hleděl na spisovatele jako uhranutý.

„Myslíte, že vyklouzl?“ zeptal se jí Ralf. „Myslíte, že můj chlapec vyklouzl, paní?“

„Žádná paní, jsem Mary, a nevím. Chci tomu věřit, to vám můžu povědět. Myslím ale, že měl docela dobrou šanci.“ Pokud nenarazil na toho poldu, dodala v duchu.

„Jo, taky bych řekl. Netušil jsem, jak vážně to modlení bere,“ řekl Ralf. Vypadal skoro omluvně, což Mary připadalo za daných okolností přízračné. „Myslel jsem, že to bude nejspíš... nevím... chvilkový koníček. Rozhodně to tak ale nevypadalo, co?“

„Nevypadalo,“ souhlasila Mary.

„Proč na mě pořád civíš, Bosco?“ zeptal se Marinville kojota. „Dostal jsi tu pitomou bundu, co ještě chceš? Jako by ti to nepřipadalo jako skvělý nápad.“ Podíval se na Mary. „Víte, kdyby se odtud dokázal dostat někdo z nás, myslím, že by ten pytel blech nejspíš stáhl ocas a –“

„Psst!“ sykl Billingsley. „Někdo jde nahoru po schodech!“

Kojot to taky uslyšel. Odrhl oči od Marinvilla a otočil se, zavřel. Kroky se blížily, došly k podestě, zastavily se. Mary rychle pohlédla na Ralfa Carvera, ale nemohla se dívat moc dlouho; kombinace naděje a děsu na jeho tváři byla strašlivá. Mary ztratila manžela a to bolelo víc, než si kdy dokázala představit. Jaké by to bylo, dívat se, jak mi během

jediného odpoledne sebrali celou rodinu?

Vítr zesílil, zanařikal v okapech. Kojot se nervózně ohlédl po zvuku, a pak udělal pomalu tři kroky ke dveřím, potrhané uši mu cukaly.

„Synku!“ zavolal Ralf zoufale. „Synku, jestli jsi to ty, nechod’ dovnitř! To zvíře sedí přímo přede dveřmi!“

„Jak blízko?“ Byl to on, ten chlapec. Opravdu to byl on. Úžasné. A sebevláda v jeho hlase byla ještě úžasnější, Mary napadlo, že by možná měla přehodnotit názor na sílu modlitby.

Ralf vypadal zmateně, jako by otázce nerozuměl. Porozuměl však spisovatel. „Asi tak metr a půl, a dívá se přímo na ně. Dej pozor.“

„Mám pistoli,“ řekl chlapec. „Myslím, že byste si měli všichni zalézt pod pryčny. Mary, zajdi co nejdál na stranu, kde je můj táta. Víte určitě, že je přímo přede dveřmi, pane Marinville?“

„Ano. Velký jako život a dvakrát tak šeredný je můj přítel Bosco. Už jsi někdy střílel z pistole, Davide?“

„Ne.“

„Ach Mojžíši.“ Marinville obrátil oči v sloup.

„Davide, ne!“ zavolal Ralf. Ve tváři se mu opožděně projevil úlek; zdálo se, že si právě uvědomuje, co se tu děje. „Uteč a sežeň pomoc! Otevřeš dveře a ta mrcha je dvěma skoky na tobě!“

„Ne,“ řekl chlapec. „Přemýšlel jsem o tom, tati, a radši budu riskovat toho kojota než policajta. Navíc mám klíč. Myslím, že se bude hodit. Aspoň vypadá úplně stejně jako ten, který používal policajt.“

„Přesvědčil jsi mě,“ řekl Marinville, jako by tím uzavíral při. „Všichni k zemi. Počítej do pěti, Davide, pak to udělej.“

„Zabijete ho!“ ječel Ralf vztekale na Marinville. „Zabijete mi kluka, jenom abyste si zachránit krk!“

Mary řekla: „Chápu vaše obavy, pane Carvere, ale myslím, že jestli se odtud nedostaneme, jsme mrtví všichni.“

„Počítej do pěti, Davide!“ opakoval Marinville. Klekl si, pak vklouzl pod pryčnu.

Mary pohlédla ke dveřím, uvědomila si, že její cela bude přímo v palebné linii chlapce, a pochopila, proč jí David řekl, aby se klidila stranou k jeho otci. Třeba mu bylo teprve jedenáct, ale myslelo mu to líp než jí.

„Jedna,“ řekl chlapec na druhé straně dveří, Mary slyšela, že se bojí, a nedivila se mu. Ani trochu. „Dvě.“

„Synku!“ zavolal Billingsley. „Poslouchej mě, synku! Klekni si! Drž pistoli oběma rukama a miř spíš nahoru – nahoru, synku! Kojot nepůjde po zemi, vyskočí po tobě! Rozumíš?“

„Jo,“ řekl chlapec. „Jo, dobře. Jsi pod pryčnou, tati?“

Ralf nebyl. Pořád stál u mříží své cely. Na opuchlé tváři, vznášející se mezi bílými mřížemi, byl vidět strach a napětí. „Nedělej to, Davide! Zakazuju ti to!“

„K zemi, pitomče,“ houkl Marinville. Hleděl zpod pryčny na Davidova otce vzteklýma očima.

Mary Marinillovy pocity chápala, ale jeho technika na ni dojem neudělala – od spisovatele by čekala něco lepšího. Aspoň od jiného spisovatele; tohoto si už zařadila. Chlap, který napsal Rozkoš, možná nejsprostší knihu století, vychládal v cele vedle ní; surrealistické, leč pravdivé, a i když jeho nos vypadal, že se možná už nikdy nevzpamatuje z toho, co mu provedl policista, Marinville pořád zachovával postoj chlapíka, který očekává, že dostane, co chce. Nejspíš na stříbrném podnose.

„Je můj táta schovaný?“ Kluk mluvil nejistě, jako by už byl pořádně vystrašený, a Mary jeho otce nenáviděla za to, co dělá – natahuje už tak napjaté nervy chlapce, jako by to byly kytarové struny.

„Ne!“ zaječel Ralf. „A já se neschovám! Uteč! Najdi telefon! Zavolej státní policii!“

„Zkusil jsem telefon na stole pana Reeda,“ zavolal David. „Je hluchý.“

„Tak zkus jiný! Krucinál, zkoušej to tak dlouho, dokud nenajdeš nějaký –“

„Přestaňte mluvit jako osel a zalezte pod pryčnu,“ řekla mu Mary tiše. „Co chcete, aby si z dneška pamatoval? Že viděl svou sestru zabitou a otce omylem zastřeleného, to všechno před večeří? Pomozte mu! Váš syn se snaží; tak se snažte taky.“

Podíval se na ni, tváře měl leskle blede, v ostrém kontrastu s krví sraženou na levé straně tváře. „Zbývá mi už jenom on,“ řekl potichu. „Chápete to?“

„Samozřejmě že chápu. Teď si zalezte pod pryčnu, pane Carvere.“

Ralf ustoupil od mříží své cely, zaváhal, pak si klekl a vklouzl pod pryčnu.

Mary pohlédla k cele, ze které se vykroutil David – pane Bože, to chtělo odvahu – a uviděla, že starý veterinář je také pod pryčnou. Jeho oči, které jediné na něm byly mladé, svítily ze stínu jako třpytivé modré drahokamy.

„Davide!“ křikl Marinville. „Jste z dostřelu!“

Hlas, který se ozval, prozrazoval stín pochybnosti: „Můj táta taky?“

„Jsem pod pryčnou,“ zavolal Ralf. „Synku, buď opatrný. Jestli –“ Hlas se mu zachvěl, pak se vzpamatoval. „Jestli se na tebe dostane, nepouštěj pistoli a snaž se mu vystřelit do břicha.“ Najednou se lekl a vystrčil hlavu zpod pryčny. „Je ta pistole vůbec nabitá? Přesvědčil ses?“

„Jo, přesvědčil.“ Odmlčel se. „Pořád sedí před dveřmi?“

„Ano!“ zavolala Mary.

Kojot vlastně postoupil ještě o jeden krok. Hlavu měl nízko a neustále vrčel jako přívěsný motor na volnoběh. Pokaždé, když chlapec za dveřmi promluvil, pozorně zamrskal ušima.

„Tak jo, klečím,“ řekl chlapec. Mary slyšela v jeho hlase nervové vypětí ještě jasněji. Napadlo ji, že se možná přibližuje k hranicím sebeovládání. „Začnu znovu počítat. Určitě budete co nejdál, jakmile se dostanu k pěti. Ne... nechci někoho náhodou zranit.“

„Nezapomeň střílet do kopce,“ volal veterinář. „Ne moc, ale trochu. Jasně?“

„Protože vyskočí. Dobře. Nezapomenu. Jedna... dvě...“

Vítr venku nakrátko polevil. V tom tichu Mary slyšela dvě věci naprosto jasně: drnčivé vrčení kojota a svůj vlastní tep

v uších. Její život byl v rukou jedenáctiletého chlapce s pistolí. Jestli David vystřelí a mine nebo strne a nevystřelí vůbec, kojot ho nejspíš zabije. A potom, až se ten šílený policajt vrátí, zemřou všichni.

„...tři...“ Do hlasu se mu vkradlo chvění, takže se přízračně podobal svému otci. „Čtyři... pět.“

Knoflík dveří se otočil.

2

Pro Johnnyho Marinvilla to bylo, jako by se znovu ocitl ve Vietnamu, kde se smrtelné příhody dějí bláznivou rychlostí, která člověka vždycky překvapí. Nedával klukovi moc velkou naději, myslel si, že nejspíš bude bezhlavě práskat kulky všude možné, jenom ne Boscovi do kožichu, ale nic jiného než kluka neměli. Stejně jako Mary došel k závěru, že jestli nebudou venku, až se policajt vrátí, mají všichni utrum.

A kluk ho překvapil.

Hned tím, že dveře nerozrazil, aby udeřily do zdi a pak se vrátily, takže by mu zakryly výhled; zdálo se spíš, že je odhazuje. Klečel, znovu oblečený, ale tváře měl pořád zelené od mýdla Irské jaro a oči hodně velké. Dveře se pořád ještě otvíraly, když přeložil pravičkou levou ruku svírající rukojeť pistole, která Johnnymu připadala jako pětačtyřicítka. Na kluka velká pistole. Držel ji ve výši hrudi, hlaveň zvednutou v mírném úhlu. Tvář měl vážnou, dokonce soustředěnou.

Kojot možná nečekal, že se dveře otevřou, přestože se za nimi ozýval hlas, a ustoupil o půl kroku, pak se napjal na zadních a s vrčením vyskočil na chlapce. Právě ten půlkrok zpět zpečetil jeho zkázu, pomyslel si Johnny; poskytl tím chlapci čas, aby se ovládl. Vystřelil dvakrát, poprvé nechal pistoli kopnout a vrátil mřížidla do předchozí polohy, než zmáčkl spoušť podruhé. Rány byly v uzavřeném prostoru ohlušující. Potom kojot, který se mezi oběma výstřely dostal do vzduchu, dopadl na Davida a srazil ho k zemi.

Jeho otec vykřikl a vyškřábal se z úkrytu ven. Zdálo se, že chlapec na podestě za dveřmi se zvířetem bojuje, ale Johnny nějak nemohl uvěřit, že v kojotovi zbylo moc bojovnosti; slyšel, jak kulky zajely tam, kam patří, a dřevěná podlaha i stůl byly pocákané zvířecí krví.

„Davide! Davide! Střel ho do břicha!“ křičel jeho otec a strachy skákal.

Chlapec nevystřelil, místo toho se zbavil kojota, jako by to byl kabát, do kterého se zamotal. Odsunul se na zadku dál, vypadal zmateně. Tričko vpředu měl od krve a srsti. Zády narazil do stěny a s její oporou se postavil na nohy. Podíval se při tom na pistoli, jako by se divil, že pořád drží na konci jeho paže.

„Nic mi není, tati, uklidni se. Dostal jsem ho, ani mě nekousl.“ Přejel si rukou přes hrudník a potom po ruce s pistolí, jako by se sám ujišťoval. Potom se podíval na kojota. Pořád žil, chraptivě a rychle dýchal s hlavou visící přes první schod. Tam, kde mívá hrudník, měl teď širokou krvavou díru.

David poklekl na koleno vedle něj a přiložil hlaveň pětačtyřicítky k visící hlavě. Pak se odvrátil. Johnny viděl, že chlapec křečovitě zavřel oči, a srdce mu nad ním usedalo. Svoje vlastní děti nikdy neměl moc rád – měly únavný zvyk prvních dvacet let člověka rozčilovat a druhých dvacet let člověka odsunovat na vedlejší kolej – ale tohoto kluka by možná nebylo tak špatné mít vedle sebe. Měl v sobě jiskru, jak říkají basketbalisté.

Klidně bych si s ním před spaním klekal na kolena, pomyslel si Johnny. Sakra, každý by to udělal. Podívejte se na ty výsledky.

David, na tváři pořád ten napjatý výraz – jako dítě, které ví, že musí ta játra sníst, než si bude moci jít ven hrát – stiskl spoušť potřetí. Výstřel byl znovu hlasitý, ale už tak netřeskl. Kojotovo tělo poskočilo. Pod zábradlím se objevil vějíř červených kapek, jemný jako krajka. Chraptivé dýchání ustalo. Chlapec otevřel oči a podíval se dolů na to, co udělal.

„Děkuju ti, Bože,“ řekl potichu a otupěle. „Bylo to ale hrozné. Opravdu hrozné.“

„Dobrá práce, hochu,“ pravil Billingsley.

David zvedl hlavu a pomalu vešel do vězení. Podíval se na otce. Ralf natáhl paže. David přešel k němu, znovu se rozplakal, a nechal otce, aby ho nemotorně objímal přes mříže, které jejich objetí rozdělovaly.

„Bál jsem se o tebe, chlapče,“ řekl Ralf. „Proto jsem ti říkal, abys šel pryč. Víš?“

„Ano, tati.“ David plakal čím dál víc, a Johnny si uvědomil, ještě než kluk mluvil dál, že nebrečí kvůli tomu pytlí blech, ne, tentokrát ne. „Dole na h–h–háku byla Páj. T–t–taky další lidí. Sundal jsem ji. Ostatní jsem sundat nemohl, byli do–dospělí, ale Páj jsem sundal. Zaz–zazpíval jsem j–j–“

Snažil se říct ještě něco, ale slova spolykaly hysterické, vyčerpané vzlyky. Přitiskl tvář mezi mříže a otec ho hladil po zádech a říkal šš, šš, určitě jsi pro Kirsten udělal, co jsi mohl, vedl sis moc dobře.

Johnny jim nechal plnou minutu, podle svých hodinek – kluk si to zasloužil, protože otevřel ty pitomé dveře, i když věděl, že na druhé straně čeká divoký pes – a pak vyslovil chlapcovo jméno. David se neotočil, tak je vyslovil podruhé, hlasitěji. Pak se chlapec otočil. Oči měl zarudlé a plné slz.

„Poslouchej, hochu, já vím, že toho máš plné zuby,“ řekl Johnny, „a jestli se odtud dostaneme živí, budu první, kdo ti napíše doporučení na Stříbrnou hvězdu. Ale zrovna teď sebou musíme hodit. Entragian by se mohl vrátit. Jestli byl poblíž, nejspíš slyšel střelbu. Pokud máme klíč, tak je nejvyšší čas ho vyzkoušet.“

David vytáhl z kapsy tlustý svazek klíčů a našel podobný tomu, který používal Entragian. Zastrčil ho do zámku otcovy cely. Nic se nestalo. Mary zoufale vykřikla a bouchla hřbetem ruky do mříže své cely.

„Opačně,“ radil Johnny. „Otoč ho opačně.“

David otočil klíč a zastrčil ho do zdičky. Tentokrát se ozvalo hlasité cvaknutí – skoro zadunění – a dveře cely se otevřely.

„Ano!“ vykřikla Mary. „Ach ano!“

Ralf vystoupil a popadl syna do náruče, tentokrát bez překážejících mříží. A když David políbil opuchlý obličej na levé straně otcovy tváře, vykřikl Ralf Carver bolestí a zároveň se rozesmál. Johnny to považoval za nejpodivnější zvuky, jaké kdy v životě slyšel a jaké se v knížce nedají popsat; zachytit je, podobně jako výraz na tváři Ralfa Carvera, když se

díval na svého syna, bylo prostě nemožné.

3

Ralf vzal od syna klíč a odemkl ostatní cely. Vystoupili ven a shlukli se před stolkem strážného – Mary z New Yorku, Ralf a David s Ohia, Johnny z Connecticutu, starý Tom Billingsley z Nevady. Dívali se na sebe očima zoufalců, kteří přežili železniční neštěstí.

„Vypadneme,“ řekl Johnny. Viděl, že chlapec dal pistoli otci. „Umíte s tím střilet, pane Carvere? Snesete to?“

„Ano, obojí,“ řekl Ralf. „Jdeme.“

Provedl je dvěma ven, držel při tom Davida za ruku.

Za nimi šla Mary, potom Billingsley. Johnny tvořil zadní voj. Když překračoval kojota, viděl, že poslední rána zvířeti skoro rozprášila hlavu. Napadlo ho, jestli by to dokázal klukův táta. Napadlo ho, jestli by to dokázal on.

Dole pod schody jim David řekl, aby počkali. Skleněné dveře teď byly černé; přišla noc. Vítr za dveřmi řval jako rozzuřený ztracenec. „Nebudete tomu věřit, ale je to pravda,“ řekl chlapec, a pak jim pověděl, co uviděl na druhé straně ulice.

„Pohledte, sup leží vedle kojota,“ zarecitoval Johnny, který vykukoval sklem ven. „Tak to stojí v Bibli. Jamajčanům, kapitola třetí.“

„Mně to nepřipadá vtípné,“ odsekl Ralf.

„Mně vlastně taky ne,“ souhlasil Johnny. „Nějak moc to odpovídá tomu, co říkal ten polda.“ Viděl na druhé straně obrysy budov a občas kolem proletěl chomáč laskavce, ale to bylo všechno. A záleželo na tom? Záleželo by na tom, kdyby před místním kulečníkem stála smečka vlkodlaků, pokuřovala crack a hlídala, jestli neutečou? Stejně tu nemohli zůstat, to v žádném případě. Entragian se vrátí, takoví chlapi jako on se vracejí vždycky.

Takoví chlapi jako on nejsou, pomyslel si maně. V dějinách světa se žádní takoví chlapi nevyskytovali a ty to víš.

No, možná to věděl, ale věc to v zásadě ani trochu nezměnilo. Museli vypadnout.

„Já ti věřím,“ řekla Mary Davidovi. Podívala se na Johnnyho. „Jdeme. Do kanceláře policejního náčelníka, nebo jak mu tady říkají.“

„Proč?“

„Pro baterky a pistole. Chcete jít taky, pane Billingsley?“

Billingsley zavrtěl hlavou.

„Davide, můžu si vzít ty klíče?“

David jí je podal. Mary je strčila do kapsy džínů. „Mějte oči otevřené,“ řekla. David přikývl. Mary se natáhla, vzala Johnnyho za ruku – prsty měla studené jako led – a protáhla ho dveřmi, které vedly do úředních místností.

Johnny uviděl sprejový nápis na zdi a ukázal na něj. „Z tohoto mlčení může něco povstat. Co myslíte, že to znamená?“

„Nevím, nezajímá mě to. Chci se jen dostat někam, kde je světlo a lidi a telefon a kde můžeme –“

Při řeči se obracela vpravo a celkem bez zájmu pohledem zalétla ke složenému zelenému závěsu pod vysokými okny (obrys pod ní byl příliš nevýrazný, než aby ho poznala). Potom uviděla těla visící na zdi. Zalapala po dechu a zlomila se v pase, jako by dostala ránu do břicha, pak se otočila a chtěla utéct. Johnny ji chytil, ale chvílku si myslel, že se mu vytrhne – v tom štíhlém těle byla ukryta spousta síly.

„Ne!“ Trochu vztekle s ní zatřásl. Styděl se za to, ale nemohl vztek úplně potlačit. „Ne, musíte mi pomoci! Prostě se na ně nedívejte!“

„Ale jeden z nich je Petr!“

„A je mrtvý. Je mi líto, ale je. My ne. Aspoň zatím. Nedívejte se na něj. Jdeme.“

Rychle ji provedl ke dveřím s nápisem MĚSTSKÝ STRÁŽNÝ a snažil se vymyslet, jak by měli postupovat. A objevil se jiný nechutný drobný aspekt tohoto prožitku: Mary Jacksonová ho začínala vzrušovat. Třásla se mu v náruči, cítil její hebké prsy hned nad rukou, a chtěl ji. Její manžel visel jako pitomý kabát hned za nimi, ale Johnnymu přesto podle všech pravidel tvrdl, zvláště úctyhodně na mužského, který má možná potíže s prostatou. Terry měla celou dobu pravdu, pomyslel si. Já prostě jsem vůl.

„Pojďte,“ řekl a tiskl ji jako bratr, jak doufal. „Jestli to dokázal ten kluk, tak to zvládnete taky. Víím že jo. Půjdeme společně, Mary.“

Zhluboka se nadechla. „Pokusím se.“

„Hodná hol... a sakra. Tady máme další svinčik. Řekl bych vám, abyste se nedívala, ale myslím, že ty společenské zdvořilosti si můžeme odpustit.“

Mary se podívala na ležící tělo městského strážného a v krku jí zakloktalo. „Ten chlapec... David... Ježíši Kriste... jak to udělal?“

„To nevím,“ řekl Johnny. „Je to správný kluk, jen co je pravda. Myslím, že musel šerifa Jima srazit ze židle, aby se mu dostal ke klíčům. Můžete jít vedle do kanceláře šéfa hasičů? Bude rychlejší, když je prohledáme oba najednou.“

„Ano.“

„Varuju vás; jestli byl hasič Bob doma, když Entragianovi ruplo v hlavě, nejspíš je mrtvý jako ostatní.“

„To bude v pořádku. Vemte si tohle.“

Podala mu klíče, pak přešla ke dveřím označeným NÁČELNÍK HASIČŮ. Johnny viděl, jak už se málem podívala na svého manžela, ale pak pohled odvrátila. Přikývl a pokusil se k ní vyslat trochu duševního povzbuzení – hodná holka, dobrý nápad. Otočila knoflíkem dveří náčelníka hasičů, a pak je odstrčila napjatými prsty, jako by tam mohla být nastražená mina. Nahlédla dovnitř, vydechla a ukázala Johnnymu zvednutý palec.

„Tři věci, Mary: světla, pistole, všechny klíčky od aut, které zahlédnete. Jasně?“

„Jasně.“

Vešel do policistovy kanceláře a cestou se rychle probral svazkem klíčů, které získal David. Byla v nich sada klíčků

GM, které podle Johnnyho nejspíš patřily k vozu, kterým ho sem přivezl Entragian. Kdyby vůz stál na parkovišti venku, pomohlo by jim to, ale Johnny si nemyslel, že tam vůz je. Chvilku poté, co ten šílenec odvedl Carverovu ženu, slyšel Johnny startovat motor.

Zásuvky stolu byly zamčené, ale klíč v zámku široké zásuvky uprostřed otevřel všechny ostatní zámky. V jednom šuplíku našel baterku a v jiném zamčenou krabici s nápisem RUGER. Zkusil na krabici několik různých klíčků. Žádný se nehodil.

Má krabici stejně vzít? Možná. Jestli nenajdou jinou pistoli.

Přešel místnost, zastavil se u okna a vyhlédl ven. Viděl jenom letící prach. Nejspíš tu nic jiného k vidění ani nebylo. Pane Bože, proč nejel po mezistátní dálnici?

To mu připadlo legrační; v duchu se uchechtával, zatímco se díval na další zavřené dveře za Reedovým stolem. Vypadám jako blázen, pomyslel si. Vykašli se na Putování s Harleyem; jestli vyvázneš živý, měl bys tu knížku nazvat Putování s bláznem.

Rozchechtal se nahlas. Přitiskl si ruku na ústa, aby smích zdusil, a otevřel dveře. Přestal se smát, jako by uřal. Mezi botami a střevíci, částečně zakrytá pověšenými kabáty a náhradními uniformami, seděla mrtvá žena. Opírala se o postranní zeď přístěnku a měla na sobě úzké kalhoty, žádné džíny, a hedvábnou košili s vyšitými propletenými růžemi na levém ěadru. Zdálo se, že ta žena na něj hledí velkýma užaslýma očima, ale to byla jen iluze.

Protože čekáš, že uvidíš oči, pomyslel si, a ne velké červené důlky, kde oči bývaly.

Potlačil nutkání přístěnek zabouchnout, a místo toho odstrčil ramínka s šaty na tyči stranou, aby viděl na zadní stěnu. Dobrý nápad. Byl tam stojan na zbraně s půl tuctem pušek a vzadu jedna brokovnice. Jedna příhrádka byla prázdná, třetí zprava, a Johnny si domyslel, že tam obvykle bývala další brokovnice, ta, kterou na něj mířil Entragian.

„To je aspoň nářez, pacholku!“ zvolal a vstoupil do přístěnku. Rozkročil se nad sedící mrtvolou, ale moc příjemně mu nebylo; jednou takhle stál nad ženou, která seděla u stěny ložnice skoro v přesně stejné pozici. Na jednom večírku v East Hamptonu, tam se to stalo. Byl tam Spielberg. Taky Joyce Carol Oatesová.

Udělal krok zpět, opřel jedno chodidlo o rameno mrtvoly a zatlačil. Ženské tělo pomalu a ztuhle sklouzlo napravo. Veliké červené oční důlky na něj překvapeně hleděly, když se kácela, jako by se divila, že tak kulturní člověk jako on, držitel státní literární ceny, mohl klidně klesnout tak hluboko, že strká nohou do dámy v přístěnku. Po stěně za ní sklouzly prameny vlasů.

„Promiňte, paní,“ řekl, „ale takhle to pro nás oba bude lepší, věřte mi.“

Pušky přidržoval na místě kus kabelu, provlečeného chrániči spouště. Kabel byl na obou stranách stojanu zabezpečen visacím zámkem. Johnny doufal, že bude mít víc štěstí než s krabicí Ruger a najde klíč ke stojanu.

Třetí klíč, který zkusil, zámek otevřel. Vyvlekl kabel z chráničů a trhl jím tak prudce, že jedna puška – remingtonka ráže .30–60 – vypadla. Chytil ji, otočil se... a přímo za ním stála ta žena, Mary. Johnny přiškrceně vyjel, a kdyby nebyl tak vystrašený, nejspíš by zaječel. Srdce mu přestalo tlouct, a dost dlouhou chvíli si byl jist, že se už nerozběhne; umře hrůzou ještě dřív, než se skácí na mrtvolu v hedvábné košili. Potom, díky Bohu, se znovu rozbouchalo. Praštil se pěstí do hrudníku hned nad levou bradavkou (do místa, kdysi zcela kamenného, nyní už méně), jen aby té pumpě pod žebry ukázal, kdo je tu šéf.

„To už mi nedělejte,“ požádal Mary a snažil se při tom nesípat. „Co blázníte?“

„Myslela jsem, že mě slyšíte.“ Nevypadala nijak soucivně. Přes rameno měla přehozený, kdo by to řekl, golfový pytel. Kostkovaný golfový pytel. Podívala se na mrtvolu v přístěnku. „V přístěnku náčelníka hasičů je taky mrtvola. Muž.“

„Napadá vás, v čem měl smůlu?“ Srdce mu stále uhánělo jako o závod, ale možná už ne tak strašně.

„Vý toho nikdy nenecháte, co?“

„Doprdele, Mary, já vtipkuju, abych tady na fleku neumřel. Všechno martini, co jsem kdy vypil, mi teď vlítlo rovnou na srdce. Kristepane, strašně jsem se lekl.“

„To je mi líto, ale musíme sebou hodit. Mohl by se každou chvíli vrátit.“

„Představa, která mou ubohou náhražku mozku nikdy nepolíbila. Tu máte, vemte to. A opatrně.“ Podal jí pušku, která vypadla, a myslel na jednu starou písničku Toma Waitse. Vraní náboje z .30–06, zpíval Waits svým chraplákem, trochu strašidelným. Ořežu tě na třísky.

„Jak opatrně? Je to nabitě?“

„Ani si nepamatuju, jak se to pozná. Byl jsem ve Vietnamu, ale jako novinář. Každopádně to bylo dávno. Jediné pušky, které jsem od té doby viděl střílet, byly ve filmu. Koukneme se na ty pušky později, jo?“

Opatrně ji vložila do golfového pytle. „Našla jsem dvě baterky. Obě svítí. Jedna je reflektorová. Hodně ostrá.“

„Dobře.“ Podal jí baterku, kterou našel.

„Ten pytel visel vzadu na dveřích,“ řekla Mary a hodila baterku dovnitř. „Náčelník hasičů... jestli to byl on... z temene mu trčela jedna hůl. Pořádně zapichnutá. Vlastně byl přímo... prošpikovaný.“

Johnny vzal ze stojanu další dvě pušky a brokovnici, a s plnou náručí se otočil. Jestli ta bedna z ořechového dřeva na zemi pod stojanem obsahovala munici, jak předpokládal, všechno bude v pořádku; puška nebo brokovnice pro každého dospělého. Klukovi by mohli vrátit pětáctýřičítku šerifa Jima. Sakra, kluk dostane pušku, jakou chce, pokud se Johnnyho týče. David byl jediný z nich, aspoň zatím, kdo předvedl, že ji dokáže použít, když musí.

„Je mi líto, že jste to musela vidět,“ řekl a pomáhal Mary strkat pušky do pytle.

Netrpělivě zavrtěla hlavou, jako by o to nešlo. „Kolik síly vyžaduje udělat něco takového? Prorazit rukojetí golfové hole mužskou hlavu a krk až do hrudi? Zastrčit ji dolů tak hluboko, že nahoře trčí hlava hole jako... jako klobouček?“

„Nevím. Asi hodně. Ale Entragian je kus chlapa.“

Skutečně kus chlapa, ale když se na to dívala z této strany, vypadalo to divně. „Mě právě děsí ta intenzita násilí,“ řekla. „Ta zuřivost. Ta žena v přístěnku... nemá oči, že?“

„Ano.“

„Ta malá Carverová... a to, co udělal Petrovi, střílel ho přímo do břicha, zas a znovu... ti lidi venku pověšení jako srnčí po honu... chápete, co myslím?“

„Jistě.“ A zbytku se ani nedotýkáš, Mary, pomyslel si. Není to jen sériový vrah; je to Stokerova verze dr. Doolittlea. Nervózně se rozhlédla, když zvlášť silný poryv větru narazil do budovy. „To je fuk, kam půjdeme, hlavně abychom odtud vypadli. Pane Bože!“

„Správně, jenom půl minutky, jo?“

Poklekl vedle ženiných nohou, ucítil krev a parfém. Znovu se probral klíči a tentokrát už mu nezbyval skoro žádný, než konečně jeden zapadl do zámku malého, leč neobyčejně dobře zásobeného muničního skladu. Vzal si osm nebo devět krabiček nábojů, které se snad budou hodit do zbraní, které už vzal, a přihodil je do pytle.

„To všechno v životě neunesu,“ bránila se Mary.

„V pořádku, ponesu to já.“

Jenomže nemohl. Styděl se, že nedokázal pytel ani zvednout z podlahy, natož si ho přehodit přes rameno. Kdyby měl ta mrcha tak strašně nevyděsila – myslel si, ale pak se musel sám sobě zasmát. Opravdu se zasmál.

„Čemu se šklebíte?“ zeptala se ho ostře.

„Ničemu.“ Potlačil úsměv, „Tu máte, popadněte přezku. Pomozte mi to táhnout.“

Společně táhli pytel po zemi, Mary skláněla hlavu a upřeně sledovala ocelovou kytici vyčnívajících hlavních, když procházeli kolem pultu a couvali ke dveřím. Johnny se jedinkrát podíval nahoru na pověšené mrtvolky a pomyslel si: Bouře, kojoti sedící podél silnice jako čestná stráž, jeden ve věznicích, supové, mrtvolky. Jaká útěcha by bylo věřit, že to dobrodružství prožívá jen ve snu. Ale nebylo to tak; stačilo jen ucpanými a bolavými kanály nosu čichat kyselý pach vlastního potu, aby se o tom přesvědčil. Dělo se tu cosi, co se vymykalo naprosto všemu, čemu kdy věřil – všemu, co vůbec považoval za uvěřitelné – a nebyl to sen.

„A je to, neđívejte se,“ funěl.

„Neđívám se, nebojte se,“ odpověděla. Johnny byl rád, že ji taky slyší trochu funět.

Venku na chodbě byl vítr hlasitější než jinde. U dveří stál Ralf, paží objímal syna kolem ramen, a díval se ven. Starý pán byl s nimi. Všichni se otočili k Johnnymu a Mary.

„Slyšeli jsme motor,“ řekl David okamžitě.

„Mysleli jsme, že ho slyšíme,“ opravil ho Ralf.

„Policejní auto?“ zeptala se Mary. Vytáhla z pytle jednu pušku, a když hlaveň sklouzla k Billingsleyovi, ten ji dlaní odstrčil a zašklebil se.

„Ani nevím určitě, jestli to byl motor,“ řekl Ralf. „Ten vítr –“

„Nebyl to vítr,“ řekl David.

„Viděli jste světlomety?“ zeptal se Johnny.

David zavrtěl hlavou. „Ne, ale ten prach je tak hustý.“

Johnny přelétl pohledem od pušky, kterou držela Mary (hlaveň teď mířila na zem, což mu připadalo jako krok správným směrem), k ostatním puškám trčícím z pytle a k Ralfovi. Ralf pokrčil rameny a podíval se na starého pána. Billingsley pohled zachytil a vzdychl. „Tak do toho, vysypte je,“ řekl. „Podíváme se, co máte.“

„Nemohlo by to počkat?“ zeptala se Mary. „Jestli se ten šílenec vrátí –“

„Můj chlapec říká, že viděl venku další kojoty,“ řekl Ralf Carver. „Neměli bychom riskovat, že nás roztrhají, madam.“

„Naposledy, jsem Mary, žádná madam,“ odsekla. „Tak jo, dobře. Ale honem!“

Johnny a Ralf drželi pytel, zatímco Billingsley vytahoval pušky ven a podával je Davidovi. „Skládej je do řady,“ řekl, a David poslechl, řadil je úhledně u paty schodiště, kam padalo světlo z úřadovny.

Ralf zvedl pytel a vytřepal ho. Johnny a Mary chytili baterky a náboje, když vyklouzly ven. Starý pán podával Davidovi jednu krabičku munice po druhé, a říkal mu, vedle kterých pušek je má pokládat. Nakonec měli tři krabičky u remingtonky a vedle pušky na konci žádnou. „Nevzal jste nic, co by se hodilo do toho mossberga,“ řekl. „Je to sakra dobrá puška, ale komoru má na dvaadvacitky. Chcete se vrátit a podívat se, jestli nějaké nenajdete?“

„Ne,“ řekla Mary okamžitě.

Johnny se na ni podrážděně podíval – neměl rád ženy, které odpovídají na otázky, které patřily jemu – a pak to nechal být. Měla pravdu. „Není čas,“ řekl Billingsleyovi. „Ale stejně ji vezmeme s sebou. Někdo ve městě dvaadvacitky má. Vezmete ji, Mary.“

„Ne, děkuju,“ řekla chladně, a vybrala si brokovnici, kterou veterinář určil jako rossiho, ráže dvanáct. „Jestli se má používat jako palice a ne puška, měl by se jí ohánět nějaký mužský. Souhlasíte?“

Johnny si uvědomil, že se ocitl v pasti. Docela hladce. Ty mrcho, pomyslel si, a málem to řekl nahlas, bez ohledu na manžela visícího na háku, jenomže v té chvíli David Carver vykřikl „Nákladák!“, a vyrazil ze dveří úřadu ven.

Už nějakou chvíli poslouchali vítr a cítili, jak otřásá cihlovou budovou, ale ani jeden nebyl připraven na to, jak prudce vítr vytrhne dveře Davidovi z rukou a že jimi práskne o stěnu, až se rozbije sklo. Plakátky připíchnuté na nástěnku na chodbě se rozevlály. Některé se utrhly a vzlétly kolem schodiště nahoru. Dovnitř vtrhl písek jako záclona a bodal Johnnyho do obličeje. Zvedl ruku, aby si zastínil oči, a náhodou se udeřil do nosu. Zaječel bolestí.

„Davide!“ vykřikl Ralf a popadl syna za tričko. Příliš pozdě. Chlapec vyletěl do vyjící tmy, bez ohledu na všechno, co tam mohlo čekat. A teď Johnny pochopil, co tak Davida napružilo: světlomety. Zatačející světlomety, které přejely ulici zleva doprava, jako by byly uloženy na závěsu. V pohybujících se světelných kuželech divoce tancoval písek.

„Hej!“ křičel David a mával rukama. „Hej, vy tam! Vy v tom nákladáku!“

Světla začala pohasínat. Johnny popadl z podlahy jednu baterku a vyběhl za Carverovými. Zaútočil na něj vítr, až se zapotácel a musel popadnout knoflík dveří, aby se neskutálel ze schodů. David vyběhl doprostřed ulice, uhnul při tom

ramenem, aby ho nezasáhl tmavý letící předmět, který Johnny nejprve považoval za supu. Blikl baterkou a viděl, že je to jen chuchvalec laskavce.

Otočil baterku za mizějícími koncovými světly a máchl jí obloukem sem a tam, jen před pískem přivíral oči. Světla vypadala v písečné tmě docela nepatrně.

„HEJ!“ křičel David. Otec stál za ním, revolver v ruce. Snažil se dívat se všemi směry najednou, jako prezidentský osobní strážce, který cítí nebezpečí. „HEJ, VRAŤTE SE!“

Koncová světla mizela, mířila na sever po silnici, která vedla zpět na silnici číslo 50. Oranžový semafor se houpal ve větru a Johnny v jeho kolísavém světle sotva zahlédl odjíždějící nákladňák. Skříňové provedení s jakýmsi nápisem vzadu. Nepřečetl ho – ve vzduchu létalo hrozně moc písku.

„Vraťte se dovnitř, pánové!“ křikl. „Je pryč!“

Chlapec stál na ulici ještě chvíli a díval se tam, kde zmizela koncová světla. Ramena měl pokleslá. Otec ho pohladil po ruce. „No tak, Davide. My ten nákladňák nepotřebujeme. Jsme ve městě. Prostě najdeme někoho, kdo nám může pomoci a...“

Nedopověděl, protože se rozhlédl a uviděl to, čeho si už Johnny všiml. Městečko tonulo ve tmě. To mohlo znamenat jenom to, že lidi zalezli domů, že vědí, co se tu děje a schovávají se před šilencem, dokud nedorazí vojsko. To dávalo docela smysl, ale Johnny to takhle v hloubi duše necítil.

V hloubi duše mu městečko připadalo jako hřbitov.

David s otcem se začali vracet zase ke schodům, chlapec celý skleslý, s hlavou sklopenou, muž se stále rozhlížel, jestli něco nehrozí. Ve dveřích stála Mary, dívala se, jak přicházejí, a Johnny si pomyslel, že vypadá neobyčejně krásně, s těmi vlasy létajícími kolem hlavy.

Ten nákladňák, Johnny. Nebylo něco s tím nákladňákem? Bylo, že? Hlas Terry.

Větrnou tmou se ozvalo vytí. Znělo posměvačně, jako smích, a zdálo se, že přichází odevšad. Johnny je sotva slyšel. Ano, s tím nákladňákem cosi bylo. Určitě. Na tom, jak byl velký, a na tom nápisu, a jak prostě vypadaly dokonce i v té tmě a fičícím písku. Cosi –

„A sakra!“ vykřikl a znovu se popadl za hrudník. Tentokrát ne za srdce, ale hmátl po kapse, která už tam nebyla. V duchu viděl kojota, jak škube jeho drahou motorkovou bundou sem a tam, trhá podšívku, vytřásá všechny krámy na všechny světové strany. Včetně –

„Co je?“ zeptala se Mary, polekaná jeho výrazem. „Co je?“

„Všichni byste se sem měli vrátit, dokud nebudou pušky nabitě,“ řekl jim Billingsley, „pokud nechcete, aby se na vás vrhla nějaká škodná.“

Johnny ho sotva slyšel. Písmena na zádi nákladňáku mizící ve větrné tmě mohla znamenat Ryder. To dávalo smysl, ne? Steve Ames ho hledal. Nakoukl do Beznaděje, nic neviděl, a teď vyjíždí z městečka, aby se podíval jinam.

Johnny skočil kolem užaslého Billingsleye, který klečel na kolena a nabíjel pušky, a vyrazil po schodech k věznici, a jen se modlil k Bohu Davida Carvera, aby jeho mobilní telefon byl stále v kupě.

4

Jestli je všechno normální, jestli nám to bude připadat normální, řekl Steve Ames, zkusíme to ohlásit tady. Ale jestli uvidíme něco, co bude vypadat jenom trochu divně, okamžitě vypálíme do Ely.

A když Ryder stál s motorem na volnoběh pod rozhoupaným semaforem, který označoval jedinou křižovatku v Beznaději, natáhla Cynthia ruku a zatahala Steva za košili. „Nejvyšší čas zamířit do Ely,“ řekla a ukázala z okna na své straně na západ po příčné ulici. „Tam dole jsou na ulici bicykly, vidíš je? Moje babička říkávala, že kola na ulici viděti, neštěstí v patách mítí, jako když se rozbije zrcadlo nebo se zapomene klobouk na posteli. Zdejchneme se.“

„Tohle říkala tvoje babička, co?“

„Vlastně jsem babičku neměla, aspoň žádnou, kterou bych znala, ale buď realista – co tam dělají? Proč je někdo před vichřicí neuklidil? Copak nevidíš, jak je to všechno divný?“

Podíval se na kola, která ležela převalená na silnici, jako by je shodil vítr, a pak se zahleděl ulicí dál. „Jo, ale lidi jsou doma. Svítí se tam.“ Ukázal.

Ano, viděla, že v některých domech se svítí, ale připadalo jí, že vzorec, který světla vytvářejí, je nějak náhodný. A – „U těch těžarů se taky svítilo,“ řekla. „Kromě toho se podívej pořádně – většinou je v domech tma. Pročpak asi, co myslíš?“ Postřehla, že se jí v hlase ozývá sarkastický tón, nelíbil se jí, ale nemohla to zarazit. „Myslíš, že si většina místních strejců najala autobus a jela se podívat na zápas v přetahovaný mezi Beznadějskými voly a Austinskými blby? Velká pouštní soutěž? Na kterou se těší celá... hele, co to děláš?“

Ani se nemusela ptát. Zabočil na západ na příčnou ulici. Na nákladňák vletěl chomáč laskavce, jako když vyskočí z plátna trojrozměrného filmu. Cynthia vykřikla a zvedla paži před obličej. Laskavec narazil do skla, odrazil se, krátce zaškrábal po střeše kabiny a byl pryč.

„Je to hloupý,“ řekla. „A nebezpečný.“

Mrkl po ní, usmál se a přikývl. Měla by na něj být naštvaná, když se usmívá v takové chvíli, ale nebyla. Bylo těžké naštvat se na mužského, který se dokázal takhle rozzářit, a ona věděla, že v tom je půlka toho jejího zatraceného problému. Jak s oblibou říkala Gerta Kinshawová u D&S, ti, kdo se nepoučí z minulosti, jsou odsouzeni k tomu, aby od ní dostali pár facek. Nemyslela si, že Steve Ames patří k mužům, kteří udeří ženu pěstí, ale to nebyl jediný způsob, jakým muži ubližují ženám. Ubližují jim také tím, že se krásně usmívají, tak krásně, že přimějí ženy k tomu, aby je následovaly do jámy lvové. Obvykle s kastrolem masa v náručí.

„Když víš, že je to nebezpečný, proč to děláš, Lubbocku?“

„Protože potřebujeme najít telefon, který funguje, a protože nedůvěřuju svým pocitům. Je už skoro tma a mně nervy pochodují jako nikdy v životě. Nechci se jim poddat. Koukni, jenom se podívám na pár telefonů. Můžeš zůstat v

nákladáku.“

„Na to ti se... hele, tamhle je něco. Podívej se.“ Ukázala na latkový plot, převalený a ležící na trávníku u malého dřevěného domku. V záři světlometů bylo skoro nemožné poznat, jakou má dům barvu, ale Cynthia bez potíží viděla na povoleném plotu otisky pneumatik; byly příliš jasné, než aby si jich nevšimla.

„To mohl udělat opilý řidič,“ namítl Steve. „Viděl jsem už dva bary a to jsem se po nich moc nedíval.“ Hloupý nápad, aspoň podle jejího názoru, ale jí se ten texaský přízvuk líbil čím dál víc. Další špatné znamení.

„No tak, Steve, neblbni.“ Nocí zaznělo kojotí vytl jako kontrapunkt větru. Znovu se k němu pošoupla. „Ježíši, to vytl nesnáším. Co je to s nima?“

„Nevím.“

Plazil se rychlostí nejvýš patnáct kilometrů za hodinu, protože chtěl, aby mohl včas zastavit, pokud světlometry objeví něco důležitého. Asi chytré. Ještě chytřejší by bylo, podle jejího skromného názoru, kdyby rychle otočil a ještě rychleji vypadl z městečka.

„Steve, nemůžu se dočkat, až se dostaneme někam, kde jsou billboardy a nápisy bank a oslizlý parkoviště ojetin, co jsou otevřené celou noc.“

„Já tě slyším,“ řekl, a ona si pomyslela: Neslyšíš. Když lidi říkají „slyším tě“, skoro nikdy to není pravda.

„Podívám se jenom sem – jenom do tohoto baráku – a pak bude tohle městečko historií,“ řekl a zabočil na příjezdovou cestu malého domku ve stylu ranče na levé straně ulice. Ujeli možná čtvrt míle na západ od křižovatky; Cynthia stále viděla skrz letící písek blikat semafor.

V domě, který si Steve vybral, se svítilo, jasné světlo procházelo žaluziemi v okně obývacího pokoje, a tlumenější, nažloutlé světlo vycházelo třemi obdélníky zasazenými ve stoupající úhlopříčce do předních dveří.

Přetáhl si šátek přes ústa a nos a pak otevřel dveře nákladáku, a snažil se je nepustit, protože vítr se mu je pokoušel vyškubnout z ruky. „Zůstaň tu.“

„Jo, jasně, celá žhavá.“ Otevřela dveře u sebe a vítr jí je vytrhl. Vyklouzla ven dřív, než jí něco stačil říct.

Horký poryv větru se do ní opřel, až se zapotácela a musela se chytit okraje dveří, aby neztratila rovnováhu. Písek jí bodal do rtů a tváří, až sebou škubla, než si natáhla šátek. A nejhorší bylo, že tahle vichřice mohla být jenom zahřívací kolo.

Rozhlédla se po kojotech – podle hlasu to vypadalo, že jsou blízko – ale žádného neviděla. Aspoň zatím. Steve už stoupal po schodech verandy, tolik tedy muž–ochránce. Šla za ním, trhla sebou, když ji další silný poryv větru zhoupl na patách.

Chováme se jako postavy z laciného hororu, pomyslela si chmurně, zůstáváme, i když víme, že bychom měli odejít, nakukujeme tam, kam nemáme co koukat

Asi to byla docela pravda... jenomže přesně to lidé dělali, ne? Nebyl to snad důvod, proč slečinka Cynthia pořád zůstávala doma, když Richie Judkins přišel domů a měl náladu utrhout někomu ucho? Netkví právě v tom jádro nejhorších sraček na světě, totiž že lidi zůstávají, i když zatraceně dobře vědí, že by měli jít, a nedají si pokoj, i když vědí, že by to měli zabít a utéct? Nebyl to snad důvod, proč podle posledních průzkumů tolik lidí miluje laciné hororové filmy? Protože ve vystrašených dětech, které odmítnou odejít ze strašidelného domu i poté, co začne vraždění, poznávají sami sebe?

Steve stál na horním schodu ve vyjícím větru a prachu, hlavu sklopenou, šátek mu plácal ve větru... a zvonil. Skutečně zvonil, jako by se chtěl zeptat paní domu, jestli by nemohl jít dovnitř a vysvětlit výhody vysavače. To bylo na Cynthii moc. Hrubě se prodrala kolem něj, skoro ho ze zápraží shodila do křoví, popadla knoflík na dveřích a otočila jím. Dveře se otevřely. Kvůli šátku neviděla spodní půlku Stevova obličej, ale úžas v očích, když Cynthia vcházela otvírajícími se dveřmi do domu, ji velmi uspokojil.

„Hej!“ křikla. „Hej, je tu někdo? Volá Avon, sakra, lidi!“

Žádná odpověď – ale z otevřených dveří napravo vycházel zvláštní zvuk. Jakési syčení.

Otočila se ke Stevovi. „Nikdo není doma, vidíš. Tak už půjdeme.“

Místo toho zamířil chodbou po zvuku.

„Ne!“ zašeptala prudce a popadla ho za paži. „Ne, to se píše en–é, to už by stačilo!“

Setřásl ji, ani se na ni nepodíval – mužští, ti zatracení mužští, hrají si na rytíře, sakra – a vydal se chodbou. „Haló?“ volal v chůzi... takže kdokoli, komu by se zachtělo ho zabít, věděl přesně, kam se dívat. Cynthia měla sto chutí jít ven a vlézt do nákladáku. Počkala by tři minuty, které by si stopla podle hodinek, a kdyby do té doby nevyšel, zařadila by rychlost a odjela by, ať se propadne, jestli ne.

Místo toho šla za ním chodbou.

„Haló?“ Zastavil se těsně před otevřenými dveřmi – možná mu přece jenom zůstalo trochu rozumu – a pak opatrně nakoukl jedním okem za zárubeň. „Sakra –“ Zarazil se. To divné syčení bylo čím dál hlasitější, bylo jaksi roztřesené, chvějivé, skoro jako –

Podívala se mu přes rameno, sice nechtěla, ale nemohla si pomoci. Steve nad šátkem přímo zbělel, a to nebylo dobré znamení.

Ne, nebylo to vlastně syčení. Spíš chřestění.

Byla to jídelna. Rodina se patrně chystala jíst večeři – ovšem ne dnešní večeři, to okamžitě viděla. Nad pečení létaly mouchy a některé řízky už skýtaly útočiště koloniím červů. Kukuřice se smetanou v míse změnila skupenství. Šťáva na maso v omáčnicku se proměnila v mastnou sraženinu.

U stolu seděli tři lidé: žena, muž a malé dítě na dětské židličce. Žena měla na sobě dlouhou zástěru, ve které vařila jídlo. Dítě mělo bryndák s nápisem JSEM UŽ VELKÝ KLUK. Klouček za podnosem bezvládně ležel, na podnosu bylo několik okoralých dílků pomeranče. Díval se na Cynthii se strnulým úsměvem. Obličej měl fialový. Oči mu lezly z napuchlých

důlků jako skleněné kuličky. Rodiče byli podobně napuchlí. Cynthia viděla v mužově obličejí několi párů dírek, malých, skoro jako od podkožní jehly, a jednu dvojici vpichů po straně nosu.

Na stole leželo několik velkých chřestýšů, plazili se neklidně mezi talíři a potřásali ocasy. Zatímco se dívala, živůtek zástěry se vyboulil. Cynthia si chvilku myslela, že žena stále žije, přestože má fialový obličej a skelný zrak, že dýchá, a potom se mezi kanýry objevila trojúhelníkovitá hadí hlava, a na Cynthii pohlédly černé oči jako jelení broky.

Had otevřel tlamu a zasyčel. Zamihotal se jazyk.

A bylo jich víc. Hadi byli na podlaze pod stolem, plazili se přes střevice mrtvého muže. Hadi byli vzadu v kuchyni – viděla jednoho obrovského, jak se plazí po umakartové lince pod mikrovlnkou.

Ti na podlaze mířili k nim, a to rychle.

Uteč! zaječela na sebe a zjistila, že se nemůže pohnout – jako by se jí boty přilepily k podlaze. Ze všech tvorů na světě nejvíc nesnášela hady; byli jí odporní, z hloubi duše a tak strašně, že to ani nedokázala vypovědět nebo pochopit. A tento dům jich byl plný, další mohli být za nimi, mezi nimi a dveřmi –

Steve ji popadl a strhl zpět. Když viděl, že Cynthia nedokáže utíkat, zvedl ji a utíkal s ní v náručí, proběhl chodbou ven do noci, a přenesl ji přes práh a do tmy jako nevěstu, jenže v opačném gardu.

5

„Steve, viděl jsi –“

Dveře na její straně nákladáku byly stále otevřené. Hodil ji dovnitř, zabouchl jí dveře, pak oběhl předeek a nasedl také. Podíval se čelním sklem na obdélník světla padající otevřenými dveřmi domku, potom na ni. Oči nad šátkem měla obrovské.

„Jistěže viděl,“ řekl. „Všichni hnusní hadi z celého vesmíru, a všichni se hnali po nás.“

„Nemohla jsem utíkat... hadi, těch se tak hrozně bojím... promiň.“

„Hlavně jsem udělal chybu, že jsem tě tam vůbec bral.“ Zařadil zpátečku a trhaně vycouval z příjezdové cesty, potom vůz obrátil, až mířil na východ k převaleným bicyklům, povalenému plotu a roztancovanému semaforu. „Jedeme zpátky na padesátku tak rychle, až se ti z toho zatočí hlava.“ Zahleděl se na ni, celý vyděšený a užaslý. „Oni tam byli, že? Neměl jsem jenom halucinace – oni tam byli.“

„Ano. Tak už jed', Steve, jed'.“

Jel, vyrazil rychleji, ale přesto ne tak rychle, aby byla jízda nebezpečná. Obdivovala jeho sebeovládání, zvláště když to s ním očividně zamávalo. U semaforu zabočil vlevo a zamířil na sever, zpátky do míst, odkud přijeli.

„Zkus rádio,“ řekl, když přízračné městečko začalo konečně mizet za nimi. „Najdi nějakou muziku. Jenom žádné dojáky. Na ty jsem háklivý.“

„Tak jo.“

Naklonila se k přístrojové desce, při tom pohlédla do zpětného zrcátka za bočním oknem. Okamžik měla dojem, že zahlédla vzadu mrkat nějaké světlo, které opsalo oblouk. Mohla to být baterka nebo to mohl být zvláštní odraz, který vrhalo nějaké sklo pod semaforem, nebo to mohla být prostě zjiřtená představitivost. Té poslední možnosti ráda uvěřila. Každopádně už světlo bylo pryč, zastínil ho letící prach. Chvilku přemýšlela, jestli se o tom má zmínit Stevovi, ale pak si řekla, že to neudělá. Nemyslela si, že by se mu chtělo vracet a prověřovat to, říkala si, že Steve je v téhle chvíli do puntíku stejně vystrašený jako ona, ale bylo moudré nikdy nepodceňovat mužskou schopnost hrát si na Johna Wayna.

Ale jestli jsou tam lidi –

Maličko, rozhodně zavrtěla hlavou. Ne. Na to nenaletí. Možná tam byli živí lidé, doktoři, právníci a indiánští náčelníci, ale kromě nich tam bylo cosi moc špatného. Nejlepší, co pro trosečníky z Beznaděje mohli udělat, bylo sehnat pomoc.

Kromě toho jsem nic pořádného neviděla. Vlastně jsem si skoro jistá, že jsem neviděla nic.

Zapnula rádio, ale když zmáčkla vyhledávání, na celé stupnici zněla jen přehradní palba statické elektřiny.

„Na muziku můžeš zapomenout, Steve. Dokonce i místní buranská stanice je –“

„Doprdele, co to je?“ zeptal se pronikavým, ječivým hlasem, který se jeho obvyklému stylu vůbec nepodobal, „Co to má doprdele znamenat?“

„Nevidím –“ začala, ale pak uviděla. Cosi bylo vpředu, v letícím prachu se rýsoval jakýsi obrovský tvar. A měl velké žluté oči. Zakryla si rukama pusou, ale ne dost rychle, aby zadržela výkřik. Steve oběma nohama dupl na brzdy. Cynthia, která si nezapnula bezpečnostní pás, vletěla do přístrojové desky, ale aspoň se jí včas podařilo nastavit předloktí, aby se neudeřila do hlavy.

„Bože všemohoucí,“ vzdychl Steve. Hlas měl už zase trochu normální. „Jak se tohle sakra dostalo na silnici?“

„Co to je?“ zeptala se, ale odpověď znala ještě dřív, než otázku dořekla. Žádná příšera z Jurského parku (což jí napadlo jako první, Bůh jí odpusť), ani obrovitý důlní stroj. Také žádné velké žluté oči. To, co považovala za oči, byl odraz jejich světlometů v okenní tabuli. Veliké okenní tabuli, přesněji řečeno. Byl to obytný přívěs. Na silnici. Blokoval silnici.

Cynthia se podívala vlevo a uviděla, že lačkový plot mezi silnicí a parkovištěm přívěsů je převalený. Tři přívěsy – největší – zmizely; poznala, kde stály, podle betonových základů, na kterých spočívaly. Ty přívěsy teď kdosi odtáhl na silnici, největší dopředu, ostatní za něj jako druhou linii pro případ, že by hlavní obranná fronta byla prorážena. Jeden z těch druhých přívěsů byl zrezivělý Airstream, na kterém byl předtím přimontovaný satelitní talíř. Ten teď ležel dnem vzhůru na okraji parkoviště jako obří černá poklice na kolo. Při pádu strhl prádelní šňůry nějaké paní. Třepetaly se na ní kalhotky a košilky.

„Objed' to,“ řekla.

„Po téhle straně silnice to nejde – svah je moc prudký. Strana u parkoviště je taky pořádně příkrá, ale –“

„Zvládneš to.“ Snažila se ze všech sil, aby se jí netřásl hlas. „A dlužíš mi to. Šla jsem do toho baráku s tebou –“

„No jo, no jo.“ Sáhl po řadičce páce, nejspíš chtěl zařadit nejnižší rychlost, ale ruka mu strnula ve vzduchu. Naklonil

hlavu. Uslyšela to o vteřinu později a jako první ji v panice napadlo, že

(jsou tady ach Ježíši Kriste nějak se dostali do nákladáku)

to jsou hadi. Ale zvuk nebyl stejný. Tohle bylo drsné drnění, skoro jako když se do větráku chytí kus papíru, nebo –

Z roztancovaného vzduchu nad nimi cosi spadlo, cosi, co vypadalo jako velký černý kámen. Udeřilo to do čelního skla tak tvrdě, až se v místě nárazu udělala dírka a od ní vyběhla všemi směry stříbřitá pavučina s dlouhými vlákny. Přes sklo se jim rozčákla jako inkoustová kaňka krev – v tomto světle vypadala černá. Ozvalo se ohavné praskání, jak se kamikadze rozplácl o sklo, a na okamžik Cynthia uviděla, jak na ni hledí jedno nelítostné, umírající oko. Znovu zaječela a tentokrát se vůbec nepokusila zakrýt si pusou.

Ozvalo se další tvrdé zadunění, tentokrát nad hlavou. Podívala se nahoru a uviděla, že střecha kabiny je promáčklá.

„Steve, musíme vypadnout!“ zakřičela.

Zapojil stěrače a jeden odstrčil rozmáčknutého supa na vnější větrací ventily. Ležel tam na hromádce jako bizarní nádor se zobákem. Druhý stěrač rozmazával po skle vějíř krve a peří. Na ten hnus se okamžitě začal lepit písek. Steve zmáčkl ostříkovač. Přední sklo se nahoře trochu vyčistilo, ale spodní strana vypadala hrozně; trup mrtvého ptáka brání stěračům, aby vykonávaly svou práci.

„Steve,“ řekla. Slyšela, jak jeho jméno vypouští z úst, ale necítila to; rty měla znecitlivělé. A připadalo jí, že má úplně prázdné břicho. Ani živáčka, ani světýlko, jenom prázdnota, plná kvílení větru. „Pod přívěsem. Vylézají pod přívěsem. Vidíš je?“

Ukázala. Uviděl. Vítr navál písek po asfaltu do podélných čar, které vypadaly jako sevřené prsty. Později, jestli vítr o této síle vydrží, se ty malé duny rozrostou na paže, ale teď to byly jen prsty. Pod přívěsem, jako předvoj postupující armády, vyrážely batalióny škorpiónů. Cynthia je nedokázala spočítat – jak by mohla, když jí pořád připadalo těžké uvěřit, že jich vidí tolik? Nejspíš jich nebylo ani sto, ale pořád jich byly desítky. Desítky.

Mezi nimi a za nimi se plazili hadi, lezli rychlými esíčky, klouzali přes hřebeny písku s lehkostí vodních ploskolebců, uhnánjících přes rybník.

Nemůžou se sem dostat, říkala si, jenom klid, nemůžou se dostat dovnitř!

Ne, a možná ani nechtěli. Možná to neměli udělat. Možná měli –

Ozvalo se další drsné zadrnění, tentokrát na její straně nákladáku, a Cynthia se naklonila ke Stevovi, přimáčkla se k němu a pravou paží si chránila ze strany obličej. Sup vrazil do okna u jejích dveří jako bomba plná krve místo výbušniny. Sklo bylo najednou neprůhledné a promáčklo se dovnitř, ale prozatím vydrželo. Jedno křídlo supa slabě zaplácalo po čelním skle. Stěrač na její straně z něj vytrhl chomáč peří.

„Nic to není!“ vykřikl, skoro se smál a bral ji kolem ramen, zatímco opakoval její myšlenky. „Je to v pořádku, nemůžou se dostat dovnitř!“

„Ale ano, můžou!“ zakřičela na něj. „Ptáci můžou, jestli tu zůstaneme! Jestli jim dáme dost času! A ti hadi... škorpióni...“

„Co? Co to říkáš?“

„Mohli by udělat do pneumatik díry?“ V duchu viděla karavan, všechny pneumatiky píchnuté... ten karavan a muže s fialovým obličejem v domku, obličej tetovaný dvojicemi dírek, dírek tak malých, že vypadaly skoro jako zrnka mleté papriky. „Mohli by, že? Když je jich dost a všichni by bodali a kousali najednou, tak by mohli.“

„Ne,“ řekl a divně, krátce se uchechl. „Malí pitomí pouštní škorpióni, deset centimetrů dlouzí, žihadla o nic větší než trny, děláš si srandu?“ Ale potom na chvíli polevil vítr a zdola – už pod sebou – zaslechli šustění a ševelení, a Cynthia uviděla něco, co by si ráda odpustila: Steve nevěřil tomu, co říkal. Chtěl tomu věřit, ale nevěřil.

KAPITOLA 4

1

Mobilní telefon ležel až na druhé straně věznice, pod registračkou se samolepkou PAT BUCHANAN PREZIDENTEM. Telefon nevypadal polámaný, ale –

Johnny vytáhl anténu a otevřel ho. Telefon pípl a objevilo se S, dobře, ale žádné čárky, chyba. Velká chyba. Přesto to musel zkusit. Mačkal knoflík NAME/MENU, až se objevil STEVE, potom zmáčkl tlačítko SEND.

„Pane Marinville.“ Byla to Mary, stála ve dveřích. „Musíme jít. Ten policajt –“

„Já vím, já vím, ještě vteřinku.“

Nic. Žádné zvonění, žádný automatický hlas, žádný příjem. Jenom velmi slabé duté burácení, jaké je slyšet v lastuře.

„Sakra,“ řekl a zaklapl mluvítko. „Ale byl to Steve, určitě. Kdybychom se dostali ven o půl minuty dřív... zatracených pitomých třicet vteřin...“

„Johnny, prosím.“

„Už jdu.“ Šel za ní po schodech dolů.

Mary měla v ruce brokovnici Rossi, a když byli zase venku, uviděl Johnny, že David Carver si vzal zase pistoli a drží ji u nohy. Ralf měl brokovnici. Měl ji pod paží, nejspíš si myslel, že ji tak nosil Daniel Boone. Ach, Johnny, ozval se mu v hlavě posměvačný hlas – Terry, ta vytrvalá mrcha, která ho vlastně do této kaše dostala. Neříkej mi, že žárlíš na pana Ohijjské předměstí – ty?

No, možná, jenom trochu. Hlavně proto, že puška pana Ohijjského předměstí byla nabitá, na rozdíl od brokovnice Mossberg, kterou si vzal Johnny.

„To je Ruger .44,“ říkal starý pán Ralfovi. „Čtyři náboje. Komoru jsem nechal prázdnou. Jestli budete muset střílet, nezapomeňte na to.“

„Nezapomenu,“ řekl Ralf.

„Pořádně kopne. Na to taky pamatujte.“

Billingsley zvedl poslední pušku, ráže .30–60. Johnny si chvíli myslel, že ji ten starý dědek bude chtít vnutit jemu, ale myšlil se. „Dobře,“ řekl, „myslím, že jsme připraveni. Nestřílejte na žádnou škodnou, dokud nepůjdou přímo po nás. Jenom byste minuli, vyplýtvali munici a nejspíš byste přilákali další. Rozumíte tomu, Carvere?“

„Ano,“ řekl Ralf.

„Chlapče?“

„Ano.“

„Madam?“

„Ano,“ řekla Mary. Zdálo se, že už se smířila s tím, že je madam, aspoň dokud se nevrátí zase do civilizace.

„A já se nebudu rozmachovat, dokud nepřijdou dost blízko, slibuju,“ řekl Johnny. Měl to být vtip na pozvednutí nálady, ale vysloužil si jen od Billingsleye pohled plný chladného pohrdání. Takový pohled si Johnny podle svého názoru nezasloužil.

„Máte se mnou problém, pane Billingsley?“ zeptal se.

„Je mi celkem jedno, jak vypadáte,“ odsekl Billingsley. „V těchto končinách si moc nevážíme starších lidí, kteří nosí dlouhé vlasy. Pokud jde o to, jestli mám nebo nemám s vámi problém, to ještě nemůžu říct.“

„Pokud vidím, tak v těchto končinách lidi postřílíte a pak je pověsíte na hák jako srnčí zvěř, takže mi možná odpustíte, když si nevezmu váš názor příliš k srdci.“

„Hele, poslouvejte –“

„A jestli vám ty vlasy leží v žaludku, protože jste přišel o svou denní čtvrtku zksyleného piva, tak to nevyčítejte mně.“ Zastyděl se nad tím, jak starý muž zamžikal, a zároveň cítil hořké zadostiučinění. Pane Bože, poznáš své lidi. U Anonymních alkoholiků byla spousta zapšklých vševědů, ale v tomhle měli pravdu. Člověk poznal svůj vlastní druh, i když tomu druhému necítil chlast v dechu nebo výparech z pórů. Skoro jste je slyšeli, jak vám pipají v hlavě jako sonar.

„Nechte toho!“ vyštěkla na něj Mary. „Jestli se chcete chovat jako blbec, dělejte si to ve svém volném čase!“

Johnny se na ni podíval, ten tón ho ranil, chtěl jí říct něco dětinského, jako třeba Hele, on si začal!

„Kam bychom měli jít?“ zeptal se David. Posvítíl baterkou přes ulici, na Kavárnu a Videobar. „Tamhle? Kojoti a ten sup, které jsem viděl, jsou pryč.“

„Myslím, že je to moc blízko,“ řekl Ralf. „Co kdybychom odtud vypadli úplně? Našli jste nějaké klíče od auta?“

Johnny se prohrabal kapsami a vytáhl svazek klíčů, které David vzal mrtvému policistovi. „Je tu jenom jedna sada. Nejspíš je to k vozu, se kterým jezdil Entragian.“

„Se kterým odjel,“ řekl David. „Je pryč. Odvezl v něm mámu.“ Když to říkal, nebylo mu na tváři znát vůbec nic. Otec položil ruku chlapci na zátylek.

„Stejně by teď možná bylo bezpečnější nikam autem nejezdit,“ řekl Ralf. „Auto je hrozně podezřelé, když je jediné na silnici.“

„Půjdeme kamkoliv, aspoň pro začátek,“ řekla Mary.

„Kamkoliv, ale čím dál od domovské základny toho policajta, tím líp,“ řekl Johnny. „Aspoň tak zní blbcův názor.“

Mary se na něj zlostně podívala. Johnny pohled vydržel, neodvrátil se. Po chvíli se sama rozčileně otočila.

Ralf řekl: „Udělal bychom možná dobře, kdybychom se schovali, aspoň na chvíli.“

„Kde?“ zeptala se Mary.

„Kam myslíte, pane Billingsley?“ zeptal se David.

„Do Amerického západu,“ řekl po chvíli přemýšlení. „Počítám, že by to pro začátek stačilo.“

„Co je to?“ zeptal se Johnny. „Bar?“

„Kino,“ řekla Mary. „Viděla jsem je, když nás vezl do města. Vypadalo zavřené.“

Billingsley přikývl. „Je zavřené. Chtěli ho zbourat už před deseti lety, kdyby měli co postavit na jeho místě. Je zamčené, ale já vím, jak se dostaneme dovnitř. Jdeme. A pamatujte, co jsem vám říkal o škodné. Nestřílejte, dokud nebudete muset.“

„A držte se pohromadě,“ dodal Ralf. „Veďte nás, pane Billingsley.“

Johnny zase jednou tvořil zadní voj, když vyrazili severně po Hlavní ulici, ramena nachýlená proti protivnému západnímu větru. Johnny se díval dopředu na Billingsleye, který prostě náhodou znal cestu do místního starého opuštěného kina. Billingsley, ze kterého se vyklubal všeználek, ho znovu trochu vytočil. Seš alkoholik v posledním stádiu, co, příteli? pomyslel si Johnny. Pěkně to s tebou pere.

Jestli to byla pravda, počínal si dobře na člověka, který si už nějakou dobu necvakl. Johnny chtěl něco, čím by zmínil bolest v nose, a měl dojem, že panáček do břicha by mohl být dobrou investicí do budoucnosti.

Procházel pod omláceným vchodem do Sovího klubu. „Počkat,“ řekl Johnny. „Pojďme tam na chviku.“

„Jste blázen?“ zeptala se Mary. „Musíme zmizet z ulice!“

„Na ulici nikdo kromě nás není,“ řekl Johnny, „nevšimla jste si?“ Ztlumil hlas, snažil se mluvit rozumně. „Podívejte, jenom chci sehnat nějaký aspirin. Ten nos mě zahubí. Půl minuty – nejvýš minutu.“

Zkusil dveře dřív, než stačila odpovědět. Byly zamčené. Udeřil do skla pažbou pušky, vlastně se těšil, že spustí poplašný systém, ale ozvalo se jenom cinkání skla, které padalo na podlahu vevnitř, a vytrvalé skučení větru. Johnny vyrazil několik zubatých střepeň, které trčely ze strany rámu dveří, potom sáhl dovnitř a našel zámek.

„Podívejte se,“ zamumlal Ralf. Ukázal přes ulici.

Na chodníku před nízkou cihlovou budovou s nápisem VEŘEJNÉ SLUŽBY v jednom okně a VODA v druhém seděli čtyři kojoti. Nehýbali se, ale oči měli upřené na hlouček lidí na druhé straně ulice. Pátý přiběhl po chodníku od jihu a připojil se k nim.

Mary zvedla rossiho a zamířila na kojoty. David Carver jí hlaveň stlačil dolů. Vypadal nepřítomně, roztržitě. „Ne, to je v pořádku,“ řekl. „Jenom nás pozorují.“

Johnny našel zámek, otočil jim a otevřel. Vypínače byly vlevo. Zapínaly řadu staromódních zářivek, takových, co vypadají jako obrácené krabičky na led. Osvětovaly malou restauraci (pustou), pár výherních automatů (potemnělých) a pár stolů na blackjack. Na jedné zářivce visel papoušek. Johnny si nejdřív myslel, že je vycpaný, ale když se dostal trochu blíž, všiml si vypoulených očí a na podlaze cákanců krve a guana. Byl opravdový. Někdo ho uškrtil.

Enragianovi se nejspíš nelíbilo, jak říká „Polly chce sušenku“, pomyslel si Johnny.

U Sovy to páchlo starými hamburgery a pivem. Na opačném konci místnosti byl malý obchůdek. Johnny si vzal velkou lahvičku obyčejného aspirinu, pak šel za bar.

„Dělejte!“ křikla na něj Mary. „Dělejte, jo?“

„Hned jsem tam,“ řekl. Na špinavém linoleu ležel muž v tmavých kalhotách a košili, která byla kdysi bílá, a hleděl vzhůru na Johnnyho očima stejně skelnýma, jako měl oběšený papoušek. Podle oblečení to byl barman. Měl prořiznuté hrdlo. Johnny vytáhl z police láhev Jima Beama.

Podržel ji chvíli proti světlu, zkontroloval hladinu a spěchal ven. Hlavou se mu honila jedna myšlenka – ne moc pěkná, a on ji pořád zaháněl. Tvrdě. Chtěl toho starého koňského doktora namazat, to bylo všechno, udržet ho v mátách. Když se to tak vezme, byl to akt křesťanského milosrdenství.

Ty jsi víc než zlatíčko, ozvala se mu v hlavě Terry. Ty jsi přímo svatoušek, vid'? Svatý Jan Namazávač. A potom se cynicky rozesmála.

Sklapni, potvoro, pomyslel si... ale Terry jako vždy nemínala jen tak odejít.

2

Jenom klid, Stevene, říkal si. Je jenom jediná cesta, jak se z toho dostaneš. Jestli propadneš panice, pak nejspíš v tomhle pitomém pronajatém nákladáku oba umřete.

Zařadil zpátečku, zahleděl se do zpětného venkovního zrcátka (neodvážil se otevřít dveře a vyklonit se ven; pro hloubkově bombardovací supy by pak bylo hračkou zlámat mu krk), a začal couvat. Vítr se znovu zvedl, ale Steve přesto slyšel zdola křupání, jak přejížděl škorpióny. Připomnělo mu to, jak to chrupe, když kouše kukuřičné lupínky.

Jenom nesjeď z krajnice, kristepane, jenom to ne.

„Nejdou za námi,“ řekla Cynthia. Úleva v jejím hlase se nedala přeslechnout.

Podíval se sám, viděl, že má pravdu, a zastavil. Vycouval asi patnáct metrů, dost daleko, aby se první přívěs postavený napříč silnicí proměnil jen v neurčitý obrys v písečné bouři. Viděl na bělošedém písku hnědé skvrny, Rozmačkani škorpióni. Odtud vypadali jako kravský hnůj. A ostatní couvali. Za moment ani nedokáže uvěřit, že jich tu bylo tolik.

Ale ano, byli tu, pomyslel si. Jestli o tom začneš pochybovat, kamaráde, stačí se podívat na toho mrtvého ptáka, který ti pořád blokuje větrací ventily dole na čelním skle.

„Co teď budeme dělat?“ zeptala se.

„Nevím.“ Podíval se z okna a uviděl kavárnu Pouštní růže. Půlku růžové markýzy jí strhl vítr. Podíval se z druhého okna, kolem Cynthia, a uviděl prázdnou parcelu se třemi prkny přibitými přes vjezd. Na prostředním prknu bylo bílými neúpravnými písmeny namalováno VSTUP ZAKÁZÁN, patrně někým, kdo nevěřil v západní pohostinnost.

„Něco nás chce udržet ve městě,“ řekla. „Poznal jsi to, ne?“

Zacouval s nákladákem na parkoviště Pouštní růže a snažil se při tom vymyslet plán. Místo plánu se mu hlavou rojily nesouvislé obrazy a slova. Panenka ležící tváří k zemi pod schůdky do karavanu. Tractors, kteří tvrdili, že ona se jmenuje Pohotovost a telefon má 911. Johnny Cash, tvrdící, že to postavil kus po kuse. Mrtvolky na háčích, rybička plovoucí mezi prsty ruky na dně akvária, dětský bryndák, had na kuchyňském stole pod mikrovlnkou.

Uvědomil si, že málem propadá panice, že ještě chvíli a provede nějakou hloupost, a pátral po něčem, co ho od toho okraje propasti odtáhne, přinutí ho, aby začal normálně myslet. Napadlo ho však cosi, bez pozvání, co by nikdy nečekal. Byl to obrázek – jasnější než ty předešlé – kusu kamenné sošky, kterou viděli na počítačovém stole v montovaném baráku důlní společnosti. Toho kojota s podivnou, nachýlenou hlavou a vystouplými bulvami, kojota, který měl místo jazyku hada.

Ve slovníku by měl být obrázek té věci vedle slova hnus, řekla tehdy Cynthia, a měla pravdu, ach ano, bez debaty, ale Steva najednou přemohl nápad, že něco tak ošklivého musí být mocné.

Děláš si randu? pomyslel si roztržitě. Rádio se vypínalo a zapínalo, když ses toho dotkl, světla blikala, akvárium bouchlo. Samozřejmě že je to mocné.

„Co byla ta malá soška, kterou jsme našli?“ zeptal se. „Co to s ní bylo?“

„Nevím. Vím jenom, že když jsem se jí dotkla...“

„Tak co? Když ses jí dotkla tak co?“

„Zdávalo se mi, jako bych si vzpomněla na všechny hnusárny, které se mi kdy v životě staly,“ řekla. „Jak na mě v osmý třídě plivla Sylvia Marucciová, venku na hřišti – prý jsem jí přebrala kluka, ale já ani nevěděla, o kom to sakra mluví. Na to, jak se táta opil na druhý svatbě tety Wandy, a osahával mi při tanci zadek a předstíral, že to byl omyl. Jako by mu stál taky omylem.“ Maně si sáhla rukou ke spánku. „Jak na mě ječeli. Jak po mně dupali. Jak mi Richie Judkins skoro utrl to blbý ucho. Na to všechno jsem si vzpomněla.“

„Jo, ale co sis opravdu myslela?“

Chvíli vypadala, že mu řekne, aby se vypnul, ale pak si to rozmyslela. „Na sex,“ řekla a roztřeseně vzdychla. „Ale nejenom na šoustání. Na všechno. Čím horší, tím lepší.“

Ano, pomyslel si, čím špinavější, tím lepší. Co by člověk rád vyzkoušel, ale nikdy o tom nemluví. Samé experimenty.

„Na co myslíš?“ Hlas měla podivně ostrý, a zároveň podivně čpavý, jako puch. Steve se na ni podíval a najednou ho napadlo, jestlipak má čiču pevnou. Šílená myšlenka, za takových okolností, ale tohle ho prostě napadlo.

„Steve?“ Ještě ostřejší tón. „Na co myslíš?“

„Na nic.“ Hlas měl zdušený, hlas člověka, který se pokouší probrat se z hlubokého spánku. „Na nic, nevíš si toho.“

„Začíná to na K a končí T?“

Co to s ním bylo? Proboha, co jenom? Jako by ten divný kousek kamene zapnul jiné rádio, tentokrát v jeho hlavě, a to vysílalo hlas, který jako by byl skoro jeho.

„O čem to mluvíš?“ zeptal se jí.

„Kojot, kojot,“ zašílala jako dítě. Ne, z ničeho ho nevinila, i když podle něj to krátké pomyšlení bylo docela přirozeným omylem; prostě byla bez sebe vzrušením. „Ta věc, kterou jsme viděli v laboratoři! Kdybychom ji měli, mohli bychom se odtud dostat! Já to vím, Steve! A šetři si dech a nepovídej mi, že jsem cvok!“

Když vzal v úvahu, co viděli, a co se jim stalo za poslední hodinu a půl, neměl vůbec v úmyslu to udělat. Jestli byla blázen, pak byli blázni oba. Ale –

„Říkala jsi mi, abych se toho nedotýkal.“ Mluvení mu pořád dělalo potíže; jako by měl myslivnu plnou bláta. „Říkala jsi, že je to na omak...“ Co? Co to říkala?

Příjemné. To bylo ono. „Sáhni si, Steve. Je to příjemný.“

Ne. Špatně.

„Říkala jsi, že je to na omak hnusné.“

Usmála se na něj. V zelené záři kontrolky přístrojové desky ten úsměv vypadal krutě, „Chceš si sáhnout na něco hnusného? Sáhni si sem.“

Vzala ho za ruku, vložila si ji mezi nohy a dvakrát šklubla boky vpřed. Steve tam dole sevřel ruku v pěst – možná dost tvrdě, takže to bolelo – ale její úsměv nezmizel. Dokonce se rozšířil.

Co to děláme? A proč to proboha děláme zrovna teď?

Slyšel ten hlas, ale byl skoro ztracený – jako hlas volající hoří v sále plném křiku a ryčné hudby. Štěrba mezi jejima nohama byla blíž, naléhala. Cítil ji přímo přes džiny, a páčila. Páčila.

Řekla, že se jmenuje Pohotovost, a chtěla vidět mou bouchačku, pomyslel si Steve. Však ji uvidíš, zlato, osmatřicetku v rámu pětáctřicítiky, stíli jaksepatří.

Snažil se ze všech sil ovládnout, chytil se každého stébla, než výztuže sebeovládání povolí úplně. Chytil se jednoho obrazu – zvědavého, ostražitého výrazu na její tváři, když se na něj dívala otevřenými dveřmi nákladáku, než nastoupila, velkýma modrýma očima si ho nejdřív prohlížela, snažila se rozhodnout, jestli patří k chlapům, kteří koušou nebo se jí pokusí něco utrhout. Například ucho. Jste hodnej člověk? zeptala se ho, a on řekl Jo, asi jo. A potom, jelikož byl hodný člověk, ji zavezl do tohoto městečka mrtvých, a ruku má v jejím rozkroku, a myslí na to, jak by ji rád ošukal a zároveň poranil, něco jako experiment, dalo by se říct, dělat to s rozkoší a bolestí, sladké a slané zároveň. Protože tak se to dělalo na místě vlka, tak se to dělalo v domě škorpiona, tak vypadala láska v Beznaději.

Jste hodnej člověk? Nejste bláznivej masovej vrah nebo něco takového? Jste hodnej, jste hodnej, jste hodnej člověk?

Odtáhl ruku a otfásl se. Otočil se k oknu a díval se ven do větrné černoty, kde písek tancoval jako sníh. Cítil, jak se na hrudi, na pažích a v podpaží zpotil, a i když to už bylo o něco lepší, pořád se cítil jako člověk mezi dvěma záchvaty deliria. Když si teď vzpomněl na kamenného vlka, nemohl na něj nějak přestat myslet; pořád viděl tu divnou nakroucenou hlavu a vypoulené oči. Nemohl se ho zbavit jako neukojeného návyku.

„Co se děje?“ zasténala vedle něj. „Ach, Ježíši, Steve, já to nechtěla udělat, co je to s náma?“

„Nevím,“ zachraptěl, „ale povím ti něco, co vím – právě jsme trochu ochutnali z toho, co se stalo v tomhle městě, a moc se mi to nelíbí. Nemůžu tu zatracenou kamennou mrchu vyhnat z hlavy.“

Konečně našel dost odvahy, aby se na ni podíval. Seděla až úplně u svých dveří, jako vylekaná mladá holka na prvním rande, které zašlo příliš daleko, a i když vypadala poměrně klidně, tváře měla ohnivě rudé a hřbetem ruky si otírala slzy.

„Já taky ne,“ řekla. „Vzpomněla jsem si, jak se mi jednou dostal do oka kousek skla. Bylo to taky takový. Pořád myslím na to, jak ráda bych vzala ten kámen a třela si ho o... však víš. Až na to, že to ani nejsou myšlenky. Vůbec to není jako myšlenky.“

„Já vím,“ řekl a divoce si přál, aby to nebyla řekla. Protože teď se mu ten nápad taky usadil v hlavě. Viděl, jak si tu zatracenou mrchu – ohavnou, ale mocnou – otírá o ztopořený penis. A viděl, jak oni dva souloží na zemi pod řadou háků, pod těmi visícími mrtvolami, a tu odrolenou kamennou sošku drží mezi sebou v zubech.

Steve ty představy zahnal... jenže nevěděl, jak dlouho je dokáže držet na distanc. Znovu se na ni podíval a pracně se usmál. „Neříkej mi kočička,“ řekl. „Neříkej mi kočička a já ti nebudu říkat kocourku.“

Zdlouha, roztřeseně, hlasitě vydechla, znělo to trochu jako smích. „Jo. Asi. Myslím, že se to možná trochu lepší.“

Opatrně přikývl. Ano. Pořád mu prvotřídně stál a sotva si mohl odpomocet, ale aspoň že myšlenky měl zase spíš své. Kdyby je dokázal ještě chvíli udržet dál od toho kamene, možná by byl v pořádku. Ale pár vteřin to bylo hodně špatné, možná nejhorší, co kdy zažil. V těch vteřinách poznal, jak se musel cítit takový Ted Bundy. Mohl ji klidně zabít. Možná by ji zabil, kdyby s ní nepřerušil tělesný kontakt. Nebo by ho mohla zabít ona. Jako by si v tomhle děsivém městečku sex nějak vyměnil místo s vraždou. Až na to, že sex to vlastně taky nebyl, ne tak docela. Vzpomněl si, že když se Cynthia dotkla vlka, světla zablikala a rádio se znovu rozehrálo.

„Žádný sex,“ řekl. „Ani vražda. Moc.“

„Co?“

„Nic. Pojedeme zpátky přes městečko. K tomu dolu.“

„To je ta velká zeď na jihu?“

Přikývl. „Je to povrchový důl. Musí tam být aspoň jedna cesta, která vede zpátky na padesátku. Najdeme ji a pojedeme po ní. Jsem vlastně rád, že je tahle zablokovaná. Nechci se přibližovat nikam k tomu montovanému baráku, nebo –“

Natáhla ruku a popadla ho za paži. Steve sledoval její pohled a uviděl něco, co se objevilo v oblouku světla z nákladáku. Prach byl tak hustý, že nejdřív to zvíře vypadalo jako duch, jako indiánský duch z doby před sto lety. Byl to vlk, zhruba tak velký jako německý ovčák, ale štíhlejší. Oči měl ve světle reflektorů jako červené kalichy. Za ním následovali jako průvodci z nějaké zlé pohádky dvě řady pouštích škorpiónů s žihadly zakroucenými nad zády. Po boku škorpiónů šli kojoti, po dvou na každé straně. Vypadali, že se nervózně usmívají.

Vítr zavyl. Nákladák se na pérech zhoupl. Vlevo od nich zaplácal utržený kus markýzy jako roztrhaná plachta.

„Ten vlk něco nese,“ zachraptěla.

„Seš cvok,“ řekl, ale když se zvíře přiblížilo, viděl, že není cvok. Vlč se zastavil asi sedm metrů od nákladáku, zřetelný a skutečný jako objekt na ostré kriminalistické fotografii. Potom sklonil hlavu a upustil na zem věc, kterou držel v tlamě. Chvilku vypadal napjatě, potom tři kroky ustoupil. Sedl si a začal dýchat s otevřenou tlamou.

Byla to ta rozbitá soška, ležela na boku u vjezdu na parkoviště, ležela ve foukajícím prachu, tlamu rozšklebenou, hlavu zkroucenou, oči vypoulené, až málem vypadávaly z důlků. Vztek, zuřivost, sex, moc – zdálo se, že to všechno vysílá na nákladák v sevřeném kuželu jako magnetické pole.

Představa, jak souloží s Synthií, se vrátila, představa, jak je do ní zabořený až po jilec jako meč v horkém hustém bahně, tváří v tvář, rty stažené ve stejném šklebu a při tom svírají rozšklebeného kamenného kojota mezi sebou jako řemen.

„Mám ho zvednout?“ zeptala se, a teď to byla ona, kdo mluvil jako ze spaní.

„Blázníš?“ zeptal se. Jeho hlas, jeho texaský přízvuk, ale nikoli jeho slova, teď ne. Ta slova vycházela z rádia v jeho hlavě, které zapnula ta kamenná soška.

Ty oči, hledící na něj z prachu.

„Tak co teda?“

Podíval se na ni a usmál se. Ten výraz na tváři mu přišel přízračný. A taky nádherný. „Sebereme ho společně, samozřejmě. Vyhovuje ti to?“

Jeho mysl se proměnila v bouři, vítr mu burácel v hlavě sem a tam a nahoru a dolů, hnal před sebou obrazy toho, co jí udělá, co udělá ona jemu, a co udělají každému, kdo jim přijde do cesty.

Zašklebila se také, hubené tváře se jí vytahovaly vzhůru, až vytvořily kostlivecký škleb. Zelenobílé světlo z přístrojové desky jí nabarvilo čelo a rty, zaplnilo jí oční důlky. Vystrčila z toho úsměvu jazyk a zakmitla jím, jako hadí jazyk sošky. Také vystrčil jazyk a zakmital jím na ni. Potom sáhl po klíče dveří. Poběží s ní o závod k té sošce, a potom se pomilují mezi škorpióny a sošku budou držet v zubech mezi sebou, a ať se potom stane co chce, nezáleží na ničem.

Protože v jistém velmi reálném smyslu bude po nich.

3

Johnny se vrátil na chodník a podal láhev Jima Beama Billingsleyovi; ten se na ni podíval užaslýma očima člověka, který se právě dozvěděl, že vyhrál v loterii. „Tu máte, Tome,“ řekl. „Jen si přihněte – jenom jednou, nezapomeňte – a pak to pošlete dál. Já nebudu, já jsem složil slib.“

Pohlédl na druhou stranu ulice, čekal, že uvidí další kojoty, ale bylo jich pořád jenom pět. Toho pátého sejmu, pomyslel si Johnny, a sledoval, jak veterinář odšroubovává uzávěr whisky. To se ti líbí, Tome, co? Jasně že jo.

„Co je to s vámi?“ zeptala se ho Mary. „Co to sakra s vámi je?“

„Nic,“ řekl Johnny. „No, mám zlomený nos, ale to asi nemáte na mysli, co?“

Billingsley si přihnul z láhve rychlým, ostrým pohybem zápěstí, nacvičeným jako technika, kterou sestry píchají injekce, a pak se rozkašlal. Do očí mu vhrkly slzy. Potom znovu přiložil láhev ke rtům, ale Johnny mu ji sebral. „Ne, to bych nemyslel, dědo.“

Nabídl láhev Ralfovi, který ji vzal, podíval se na ni, pak si trochu usrkl. Ralf ji pak podal Mary.

„Ne.“

„Jen do toho,“ řekl Ralf. Mluvil tiše, skoro pokorně. „Bude to tak lepší.“

Podívala se na Johnnyho nenávisťnými, zmatenými očima, potom si smočila o láhev rty. Rozkašlala se, podržela láhev kus od sebe a dívala se na ni, jako by byla jedovatá. Ralf si ji zase vzal, vyprostil uzávěr Billingsleyovi z levé ruky a láhev zašrouboval. Johnny zatím otevřel lahvičku aspirinu, pět jich vyklepal, chvilku je držel v dlaní, pak si je vhodil do úst.

„Jdeme, doktore,“ řekl Billingsleyovi. „Ved'te nás.“

Vydali se ulicí, Johnny jim cestou vyprávěl, proč si málem zlámal krk, aby našel svůj mobilní telefon. Kojoti na druhé straně ulice vstali a šli za nimi. Johnny se o ně moc nestaral, ale co s nimi měli dělat? Zkusit je zastřelit? Příliš hlučné. Aspoň že po tom policajtovi nebylo ani stopy. A kdyby ho uviděli dřív, než se stihnou dostat do kina, vždycky by mohli zaběhnout někam jinam. V bouři je každý přístav dobrý.

Polkl, zašklebil se, jak to páliho, když naplň rozpuštěné aspiriny klouzaly hrdlem, a zkusil si strčit lahvičku do náprsní kapsy. Narazil na vršek telefonu. Vytáhl ho, zastrčil lahvičku pilulek na své místo, a pak chtěl zastrčit mobilní telefon do kapsy u kalhot, ale potom si řekl, že neuškodí, když to zkusí ještě jednou. Vytáhl anténu a otevřel telefon. Pořád žádné čárky. Nula.

„Opravdu si myslíte, že to byl váš přítel?“ zeptal se David.

„Myslím si to, ano.“

David natáhl ruku. „Mohl bych to zkusit?“

V jeho hlase cosi zaznělo. Otec to uslyšel taky. Johnny to poznal podle toho, jak se na něj ten chlap díval.

„Davide? Synku? Děje se ně-“

„Mohl bych to zkusit, prosím?“

„Jistě, když chceš.“ Podal neužitečný krám chlapci, a když ho David vzal, Johnny uviděl, že vedle S se objevily tři

čárky. Ne jedna nebo dvě, ale tři.

„Doprdele!“ vydechl a chňapl po telefonu. David, který zrovna studoval tlačítkové funkce, si ho všiml o chvilku později, než aby ho stačil zarazit.

Jakmile se mobilní telefon ocitl zpátky v Johnnyho ruce, čárky znovu zmizely a zůstalo jenom S.

Vůbec tam nebyly, to víš, že? Měl jsi halucinaci. Měl jsi –

„Vraťte mi to!“ zakřičel David, Johnnyho ohromilo, jak se David rozzuřil. Telefon znovu změnil držitele, ale ne zas tak rychle, aby si Johnny nevšímal čárek, opět zlatě svítících do tmy.

„Jen si blbněte,“ řekla Mary a nejdřív se ohlédla, potom se podívala na kojoty na druhé straně ulice. Zastavili se, když se zastavili lidé. „Ale jestli si chcete hrát, můžeme si přitáhnout stůl a ztřískat se rovnou na ulici.“

Nikdo si jí nevšímal. Billingsley se pořád díval na láhev whisky. Johnny a Ralf hleděli na kluka, který ťukal do kloflíku NAME/MENU rychlostí zkušeného hráče videoher, vynechal jméno Johnnyho agenta a bývalé manželky a vydavatele, až se nakonec dostal ke STEVOVI.

„Davide, co se děje?“ zeptal se Ralf.

David si ho nevšímal a naléhavě se otočil k Johnnymu. „Je to on, pane Marinville? Ten pán v nákladáku se jmenuje Steve?“

„Ano.“

David zmáčkl SEND.

4

Steve už slyšel, že někoho zachránil zvon, ale tohle bylo směšné. Zrovna když jeho prsty našly kliku dveří – a slyšel, jak Cynthia popadla kliku na své straně – vydal mobilní telefon svůj nosový, naléhavý výkřik: Hmííp! Hmííp!

Steve ztuhl. Podíval se na telefon. Podíval se přes sedadlo na Cynthii, která už měla pootevřené dveře. Hleděla na něj, úsměv na rtech mizel.

Hmííp! Hmííp!

„No?“ zeptala se. „Nevezmeš to?“ A v jejím tónu bylo cosi tak manželského, že se zasmál.

Vlk venku zvedl čumák do tmy a zavyl, jako by slyšel Stevův smích a káral ho. Kojoti jako by vzali to vytí jako signál. Vstali a zmizeli zpátky cestou, kterou přišli, kráčeli do foukajícího pisku s hlavami skloněnými. Škorpióni už byli pryč. Jestli tam vůbec byli. Možná že nebyli; Steve měl pocit, že místo hlavy má strašidelný dům, jenže kromě duchů plný halucinací a falešných vzpomínek.

Hmííp! Hmííp!

Popadl telefon z přístrojové desky, zmáčkl tlačítko SEND a přiložil si ho k uchu. Hleděl při tom ven na vlka. A vlk hleděl na něj. „Šéfe? Šéfe, jste to vy?“

Jistěže byl, kdo jiný by mu volal? Jenomže to šéf nebyl. Byl to nějaký kluk.

„Jmenujete se Steve?“ zeptal se kluk.

„Jo. Kde jsi vzal šéfu telefon? Kde –“

„To je jedno,“ řekl kluk. „Máte problémy? Máte, že?“

Steve otevřel ústa. „Já ne.“ Znovu je zavřel. Vítr ječel kolem kabiny nákladáku. Steve držel malý telefon u tváře a hleděl přes smrdutou supí mršinu na vlka. Uviděl také, že před vlkem leží kamenná soška. Kruté představy sexu promíseného s násilím, které mu zaplňovaly hlavu, už mizely, ale stále si vzpomínal, jakou nad ním měly moc, podobnou moci jistých živých nočních můr.

„Jo,“ řekl. „Asi by se to tak dalo říct.“

„Jste v tom nákladáku, který jsme viděli?“

„Jestli jste viděli nákladák, asi to byl náš, jo. Je s tebou můj šéf?“

„Pan Marinville je tady. Je v pořádku. Vy jste v pořádku?“

„Nevím,“ řekl Steve. „Je tu nějaký vlk, a cosi přinesl... takovou sošku, jenomže –“

V dolní části jeho zorného pole se náhle objevila Cynthiina ruka, vyrazila ke klaksonu a zmáčkla ho. Steve nadskočil. Vlk u výjezdu z parkoviště nadskočil. Steve viděl, jak stáhl pysky a zavrčel. Uši přitiskl k hlavě.

Nelíbí se mu houkačka, pomyslel si. Potom ho napadlo ještě cosi, cosi tak jednoduchého, až se člověku chce bouchat se pěstí do čela, jako by tím chtěl potrestat líný mozek. Jestli neuhne z cesty, můžu tu potvoru přejet, ne?

Ano. Může. Nakonec to byl on, kdo seděl v nákladáku.

„Co to bylo?“ zeptal se kluk ostře. Potom, jako by si uvědomil, že to byla špatná otázka: „Proč to děláte?“

„Máme společnost. Snažíme se jí zbavit.“

Cynthia znovu zahoukala. Vlk vstal. Uši měl stále přitisknuté k lebce. Vypadal našťavaně, ale také zmateně. Když Cynthia zahoukala potřetí, Steve natáhl obě ruce a pomohl jí mačkat. Vlk se na něj ještě chvíli díval, hlavu nakloněnou a oči ohavně žlutozelené v záři světlometů. Pak se shýbl, sevřel do zubů sošku a zmizel cestou, kterou přišel.

Steve se podíval na Cynthii a ona se podívala na něj. Pořád vypadala vyděšeně, ale už se trochu usmívala.

„Steve?“ Ten hlas byl slabý, hlasitost kolísala v náporech statické elektřiny. „Steve, jste tam?“

„Ano.“

„Co vaše společnost?“

„Je pryč. Aspoň prozatím. Otázka je, co budeme dělat dál? Někjaký návrh?“

„Možná nějaký mám.“ Ať se propadne, jestli to neznělo, jako by se taky usmíval.

„Jak se jmenuješ, chlapče?“ zeptal se Steve.

5

Za nimi, směrem k radnici, cosi ve větru povolilo a s mohutným rachotem spadlo. Při tom zvuku se Mary prudce otočila, ale nic neviděla. Byla vděčná za hlt whisky, ke kterému ji přemluvil Carver. Bez něho by při té ráně – možná to

byl falešný štít domu, který se zřítíl na ulici – asi vyletěla z kůže.

Chlapec byl stále u telefonu. Tři muži se shlukli kolem něj. Mary viděla, jak strašně chce Marinville telefon zpátky; také viděla, že se toho neodvažuje. Jenom ti prospěje, když nebudeš moct mít všechno, nač ukážeš, Johnny, pomyslela si. To ti nesmírně prospěje.

„Možná nějaký mám,“ řekl David a pousmál se. Poslouchal, uvedl své křestní jméno, pak se otočil, aby stál čelem k Sovímu klubu. Sklonil hlavu, a když znovu promluvil, sotva ho Mary slyšela. Zachvátil ji jakýsi temný úžas, jako omamné kouzlo.

On nechce, aby ho ti kojoti na druhé straně ulice slyšeli. Ví, že to zní bláznivě, ale přesně to dělá. A chceš vědět ještě něco šílenějšího? Myslím, že dělá dobře.

„Je tu nějaké staré kino,“ řekl David potichu. „Jmenuje se Americký západ.“ Pohlédl na Billingsleye, jestli to říká správně.

Billingsley přikývl, „Pověz mu, ať jede okolo a dozadu,“ řekl, a Mary si řekla, že jestli je bláznivá, aspoň není sama; Billingsley také mluvil potichu a ohlédl se, jednou, kradmo, jako by se přesvědčoval, že se kojoti neplíží blíž a nesnaží se odposlouchávat. Když se ujistil, že jsou pořád na chodníku na druhé straně, otočil se zase k Davidovi, „Pověz mu, že je tam taková ulička.“

David pověděl. Když domluvil, Marinville něco zřejmě napadlo. Chtěl telefon popadnout, pak se ovládl. „Pověz mu, ať nákladák zaparkuje kus od kina,“ řekl. Velký americký románopisec také mluvil potichu a jednu ruku držel před ústy, jako by si myslel, že by některý kojot mohl bystře odečítat ze rtů. „Jestli ho nechá před kinem a Entragian se vrátí...“

David přikývl a vyřídil vzkaz. Poslouchal, co řekl Steve, přikývl, znovu se usmál. Mary bloudila očima kolem, pohlédla na kojoty. Když se na ně podívala, uvědomila si něco nesmírně zvráceného: jestli se jim podaří dost dlouho se schovávat před Entragianem, aby se všichni shledali a vypadli z města, bude toho částečně litovat. Protože jakmile bude po všem, bude muset čelit faktu, že Petr zemřel; bude muset pro něj truchlit, truchlit nad zničeným životem, který si spolu vytvořili. A to možná nebylo nejhorší. Bude také muset o tomhle všem přemýšlet, snažit se tomu přijít na kloub, a Mary si nebyla jistá, jestli to dokáže. Nebyla si jistá, jestli to vůbec někdo z nich dokáže. Možná kromě Davida.

„Přijďte co nejrychleji,“ řekl. Ozvalo se tiché pípnutí, když zmáčkl knoflík END. Zastrčil anténu a vrátil telefon Marinillovi, který okamžitě anténu zase vytáhl, prohlédl si displej, zavrtěl hlavou a telefon zase složil.

„Jak jsi to udělal, Davide? Kouzlem?“

Chlapec se na něj díval, jako by byl Marinville blázen. „To Bůh,“ odpověděl.

„Přece Bůh,“ opakovala Mary a nějak divně se usmívala, což jí vůbec nebylo podobné. Teď nebyla chvíle šukat Marinillovi za řetěz, ale nemohla prostě odolat.

„Možná jsi měl tomu kamarádovi pana Marinville jenom říct, aby přijel a vyzvedl nás,“ řekl Ralf pochybovačně. „To by možná bylo nejjednodušší, Davide.“

„Není to nejjednodušší,“ odpověděl David. „Steve ti to sám poví, až sem přijedou.“

„Přijedou? Kdo?“ zeptal se Marinville.

David si ho nevsímal. Díval se na otce. „Taky je tu máma,“ řekl. „Neodjedeme bez ní.“

„Co uděláme s nimi?“ zeptala se Mary a ukázala přes ulici na kojoty. Mohla by přísahat, že to gesto nejen viděli, ale že je i pochopili.

Marinville sestoupil z chodníku do ulice, dlouhé šedivé vlasy mu vlály, takže vypadal jako starozákonní prorok. Kojoti vstali a vítr k nim donesl vrčení. Marinville je musel taky slyšet, ale přesto udělal ještě pár kroků. Přivřel na okamžik oči, ne že by ho tak obtěžoval písek, ale spíš se snažil na cosi vzpomenout. Potom ostře tleskl. „Tek!“ Jeden kojot zvedl čumák a zavyl. Při tom zvuku se Mary otrásla. „Tek, eh leh! Tek!“

Kojoti vypadali, že se trochu shlukli blíž k sobě, ale jinak nic.

Marinville znovu tleskl. „Tek!... Eh... leh... Tek!... sakra, kašlu na to, stejně jsem byl na cizí jazyky vždycky levý.“ Chvilí vypadal znechuceně a nejistě. Mohli by na něj zaútočit – na něj a na jeho nenabítný mossberg .22 – ale to ho zřejmě vůbec netrápilo.

David sestoupil z chodníku. Otec ho popadl za límec. „To je v pořádku, tati,“ řekl David.

Ralf ho pustil, ale šel za Davidem, který zamířil k Marinillovi. A potom chlapec řekl věc, kterou si Mary bude pamatovat, i kdyby všechno ostatní její paměť zablokovala – taková věc se vrací člověku ve snech, když už jinak ne.

„Nemluvte s nimi jazykem mrtvých, pane Marinville.“

David udělal ještě krok vpřed. Teď stál sám uprostřed ulice, Ralf a Marinville za ním. Mary a Billingsley byli za nimi, na chodníku. Vítr pronikavě zavyl. Mary cítila, jak jí písek bodá do tváří a čela, ale v této chvíli to bylo cosi vzdáleného, nedůležitého.

David složil ruce před ústy, prst k prstu, v dětském gestu modlitby. Potom ruce znovu natáhl, dlaněmi vzhůru, směrem ke kojotům. „Kéž vám Bůh požehná a bdí nad vámi, kéž na vás Bůh shlédne laskavým pohledem a pozvedne vás, a dá vám mír,“ řekl. „Teď jděte. Proběhněte se.“

Jako by se na ně sneslo hejno vos. Zavířili v nemotorné, překotné změti čumáků, uší, zubů a oháněk, chňapali si po bocích, navzájem i sami sobě. Potom utekli, a při tom ňafali a kňučeli jakoby v nějaké bolestné hádce. Slyšela je, i přes nepřátelský řev větru, ještě dlouho.

David se otočil zpět, přehlédl jejich zkoprnělé tváře – příliš nápadné výrazy, než aby si jich člověk nevšímal, i když bylo šero – a pousmál se. Pokrčil rameny, jako by říkal Inu, co naděláte? Mary si všimla, že David má obličej pořád zelený od Irského jara. Vypadal jako oběť hloupého maškarního nalíčení.

„Jdeme,“ řekl David. „Vyrážíme.“

Shlukli se na ulici. „A děťátko je povede,“ řekl Marinville. „Tak tedy do toho, dítě – ved’.“

Pět lidí se začalo propracovávat na sever po Hlavní ulici ke kinu Americký západ.

KAPITOLA 5

1

„Myslím, že je to ono,“ Cynthia ukázala oknem vem. „Vidíš?“

Steve, shrbený nad volantem a mžourající skrz krví pomazané čelní sklo (i když hlavní problém byl písek, který se na krev nalepil), přikývl. Ano, viděl staromódní markýzu, kterou držel zrezivělý řetěz po straně ošumělé cihlové budovy. Na markýze zbylo jenom jedno písmeno, křivě R.

Zabočil vlevo, k pumpě Conoco. Poutač NEJNIŽŠÍ CENY CIGARET VE MĚSTĚ se převalil. Písek se vršil na betonové patě jediného stojanu jako závěj.

„Kam jedeš? Myslela jsem, že ti ten kluk řekl, abys jel ke kinu!“

„Taky mi řekl, abych s nákladákem neparkoval nikde poblíž. Má pravdu. To by nebylo... hele, tam je nějaký chlap!“

Steve prudce zabrzdil. Uvnitř kanceláře stanice byl skutečně nějaký chlap, rozvalený v židli, nohy na stole. Až na cosi zvláštního v té pozici – hlavně podivný úhel hlavy a krku – klidně mohl spát.

„Mrtvej,“ řekla Cynthia a položila Stevovi ruku na rameno, když otevíral dveře. „Neobtěžuj se. Poznám to i odtud.“

„Stejně potřebujeme místo, kde bychom schovali nákladák. Jestli je v garáži volno, otevřu vrata. Zajedeš dovnitř.“ Nemusel se ptát, jestli to svede; nezapomněl, jak obratně si s nákladákem poradila na silnici číslo 50.

„Tak jo. Ale dělej.“

„Spolehni se,“ řekl. Už vylézal, ale pak zaváhal. „Už jsi v pořádku, ne?“

Usmála se. Určitě jí to stálo trochu úsilí, ale byl to opravdový úsměv. „Momentálně. A ty?“

„Ještě funguju.“

Vystoupil, zabouchl za sebou dveře a přeběhl po asfaltu ke dveřím kanceláře pumpy. Divil se, kolik písku se už nahromadilo. Jako by západní vítr chtěl městečko zasypat. Podle toho, co zatím viděl, to nebyl tak špatný nápad.

V závětrí dveří se zachytil chomáč laskavce, holé větvičky mu chrastily. Steve ho nakopl a chomáč odletěl do noci. Otočil se, uviděl, že Cynthia už sedí za volantem nákladáku, a naznačil, že jí salutuje. Podržela pěsti před sebou, tvářila se vážně a soustředěně, potom vystrčila palce. Letová kontrolo, jsme OK. Steve se zazubil, přikývl a vešel dovnitř. Pane Bože, uměla být legrační. Nevěděl, jestli si to Cynthia uvědomuje nebo ne, ale uměla to.

Chlap na židli v kanceláři potřeboval místo na hřbitově. Ve stínu, který vrhal kšilt jeho čepice, byl vidět fialový obličej, napjatá a lesklá kůže. Byl poďobaný nejméně dvaceti černými tečkami. Nebyla to hadí uštknutí a tečky byly příliš malé i na škorpióni bodnutí –

Na stole ležel pomočasopis. Steve přečetl titul – Sladké lesbičky. Teď přes okraj stolu a přes nahou ženu na obálce cosi přelezlo. Následovali dva kámoši. Všichni tři dolezli k okraji stolu a tam se zastavili v úhledné řadě, jako vojáci při přehlídce.

Další tři vylezli zpod stolu a hnali se přes špinavé linoleum k němu. Steve o krok ustoupil, ovládl se, potom tvrdě dupl. Dostal dva ze tří. Ostatní prchli vpravo a uháněli pryč, patrně do koupelny. Když se Steve podíval zase na stůl, uviděl, že na hraně stolu už je seřazeno osm chlapíků, jako filmoví Indiáni na hřebenu kopce.

Byli to hnědí pavouci, kterým se také říkalo housloví, protože tvarem hřbetu trochu připomínali housličky. Steve jich viděl v Texasu spousty, dokonce ho jednou jeden kousl, když se jako kluk u tety Betty prohraboval hromadou dřeva. Bylo to v Arnettu, a bolelo to jako čert. Jako když kousne mravenec, jenomže to páli. Teď chápal, proč mrtvý muž tak hrozně smrděl, i když tu bylo suché ovzduší. Teta Betty mu ránu okamžitě vydezinfikovala alkoholem a říkala mu, že když člověk nechá kousnutí od housláka být, maso kolem rány začne uhnívat. Měli cosi ve slinách. A jestli jich bylo dost a zaútočili na člověka všichni najednou...

Objevil se další párek housláků, tito dva vylezli z tmavé šterbiny uprostřed pumpařova čtíva. Připojili se ke kamarádům. Bylo jich už deset. Dívali se na něj. Věděl, že se dívají. Další vylezl z vlasů pumpaře, proběhl mu po čele a nosu, přes nafouklé rty, přes tvář. Nejspíš byl na cestě k sešlosti na okraji stolu, ale Steve nečekal. Zamířil do garáže a cestou si zvedl límec. Ta pitomá garáž jich mohla být plná. Pavouci milovali tmavé kouty.

Takže si pospěš. Jasně?

Vlevo od dveří byl vypínač. Otočil jím. Na stropě garáže se rozbzučelo asi deset špinavých zářivek. Byla tu dvě stání, jak viděl. V jednom byl pickup, zvednutý na příliš velkých pneumatikách a předělaný na terénní vozidlo – matně modrý kovový nátěr, v červeném poli na dvířkách u řidiče nápis DESERT ROVER. Druhé stání by nákladáku Ryder stačilo, kdyby přeházal hromadu pneumatik a stroj na protektorování.

Zamával na Cynthii, i když nevěděl, jestli ho viděla nebo ne, a přešel k pneumatikám. Skláněl se nad nimi, když z tmavé díry uprostřed hromady vyskočila krysa a zabořila mu zuby do košile. Steve vykřikl překvapením a odporem a pravou pěstí se bouchl do hrudi, až jí přerazil hřbet. Krysa se začala zmítat a oháněla se zadními nohama ve vzduchu a pištěla přes sevřené zuby a snažila se ho kousnout.

„Ale doprdele!“ řval Steve. „Á, doprdele, mrcho, pusť, ty hnusná malá mrcho!“

Zas tak malá však nebyla – byla velká skoro jako vzrostlá kočka. Steve se naklonil dopředu, shýbl se, aby se mu košile prověsila (udělal to bez přemýšlení, stejně jako si neuvědomoval, že křičí a kleje), potom popadl krysu za holý ocas a škuhl. Košile se roztrhla a pak už se krysa zvedala na ochablých obratlech zlámané páteře a snažila se ho kousnout do ruky.

Steve ji roztočil za ocas jako šilený Tom Sawyer a pak ji pustil. Krysa přeletěla garáž jako krysteroid a rozplácla se o zeď za DESERT ROVEREM. Zůstala nehybně ležet s drápy ztuhlymi ve vzduchu. Steve ji chvíli pozoroval, aby se ujistil, že už nevstane a nevrhne se znovu na něj. Celý se třásl a z úst mu vycházel zvuk, jako by mu byla zima – brr-rrr-rhhh.

Napravo od dveří stál dlouhý stůl plný náradí. Popadl páku na pneumatiky, podržel ji za hladký konec a kopnutím

srazil komín pneumatik. Rozkutálely se jako obruče na hraní. Vyběhly další dvě krysy, menší, ale nechtěly s ním nic mít; utíkaly s pištěním do stinných a vzdálenějších koutů garáže.

Už ani vteřinu nesnesl hnusné teplo krysí krve na své kůži. Roztrhl si košili úplně a pak si ji stáhl. Udělal to jednou rukou. V žádném případě nemínil železo pustit. Moje železo mi vezmete, až mi je vytrhnete z mrtvých vychladlých prstů, pomyslel si a zasmál se. Pořád se třásl. Pozorně si prohlédl svou hrud', jako posedlý hledal, jestli nemá narušenou kůži. Neměl. „Štěstí,“ zamumlal si, když táhl protektorovací stroj ke zdi a pak utíkal ke garážovým vratům. „Štěstí, měl jsem sakra štěstí, z pekla štěstí.“

Zmáčkl knoflík u vrat a vrata se začala soukat nahoru. Ukročil stranou, dělal Cynthii místo, a díval se všude po krysách a pavoucích a bůhvíjakých dalších odporných překvapeních. Vedle ponku visela na hřebíku šedivá kombinéza pro mechanika, a když Cynthia vjížděla s nákladákem do garáže, jen motor burácel a světla zářila, pustil se Steve do kombinézy železem, pěkně ji začal valchovat zdola nahoru, jako když žena vyklepává koberec, a díval se, co vyběhne z nohavic nebo rukávů.

Cynthia zhasla motor a sklouzla z řidičova sedadla. „Co děláš? Proč sis sundal košili? Nastydneš a umřeš, teplota už začala –“

„Krysy.“ Došel už k límci kombinézy, aniž vyplašil nějakou zvěř; teď se začal znovu propracovávat dolů. Jistota je jistota. Pořád slyšel ten zvuk, když kryse praskla páteř, pořád cítil v ruce krysí ocas. Byl horký. Horký.

„Krysy?“ Rozhlédla se, zatěkala očima.

„A pavouci. To pavouci dostali toho chlapa v –“

Najednou byl sám, Cynthia už byla venku z garážových vrat a na asfaltu, stála ve větru a foukajícím písku a pažemi se objímala kolem hubených ramenou. „Pavouci, úúú, nesnáším pavouky! Horší než hadi!“ Vypadala našťavaně, jako by ti pavouci byli jeho vina. „Hned pojd' ven!“

Řekl si, že kombinéza už je bezpečná. Stáhl ji z háku, už chtěl železo odhodit, pak se rozmyslel. Přehodil si kombinézu přes paži, zmáčkl knoflík vedle vrat a pak šel za Cynthii. Měla pravdu, ochladilo se. Alkalický písek ho bodal do nahých ramenou a břicha. Začal se soukat do kombinézy. Bude mu na břicho trochu volná, ale lepší moc velká než malá.

„Promiň,“ řekla a při poryvech větru, které na ně hnaly mraky písku, sebou pokaždé škubla a stínila si rukou obličej.

„Pavouci, prostě, úúú, hrůza, nemůžu... jakej druh?“

„Ani nechtěj vědět.“ Zapnul si vpředu kombinézu, a pak ji vzal kolem ramen. „Nechala sis něco v nákladáku?“

„Batůžek, ale myslím, že se dnes večer nebudu muset převlíkat,“ usmála se chabě. „Co tvůj telefon?“

Poklepal si přes kombinézu levou kapsu na džínách. „Nikdy bez něj nevycházejte z domu,“ zarecitoval. Cosi ho zalechtalo na zátylku a Steve po tom horečně plácl, protože se mu vybavila řada hnědých pavouků úhledně vyčkávající na hraně stolu, jako vojáci v neznámé bitvě odehrávající se tady, uprostřed neznáma.

„Co je?“

„Jenom jsem trochu vystrašený. Pojd'. Půjdeme do kina.“

„Aha,“ řekla tím upjatým škrobeným hlasem, který ho rozesmál. „Na rande. Ano, ráda.“

2

Tom Billingsley vedl Mary, Carverovy a největšího žijícího amerického románopisce (aspoň podle názoru onoho románopisce) uličkou mezi Americkým západem a Krmívou, a vítr nad nimi hučel, jako když se fouká přes hrdlo láhve.

„Nerozsvěcujte baterky,“ varoval Ralf.

„Správně,“ řekl Billingsley. „A dávejte pozor. Jsou tu vyhozené plechovky a hromada odpadků. Harampádí, papíry.“

Protáhli se kolem hromady plechovek a hromady harampádí. Mary vyjekla, když ji Marinville vzal za paži, protože si v první chvíli nebyla jista, kdo to je. Když uviděla dlouhé, poněkud teatrální vlasy, pokusila se vyprostit. „Tu pozornost si ušetřete. Jde se mi dobře.“

„Mně ne,“ řekl a nepouštěl ji. „Potmě nevidím ani hovno. Jako bych byl slepý.“ Mluvil nějak jinak. Ne snad přímo pokorně – měla dojem, že John Marinville nedokáže být pokorný, stejně jako někteří lidé nedokážou zazpívat vysoké cé – ale aspoň mluvil lidsky. Nechala ho.

„Vidíte nějaké kojoty?“ zeptal se jí Ralf potichu.

Odolala nutkání mu vtipně odseknout – aspoň už ji neřikal „Madam“. „Ne. Ale sotva vidím vlastní ruku, i když ji mám před nose.“

„Jsou pryč,“ řekl David. Mluvil s naprostou jistotou. „Aspoň prozatím.“

„Jak to víš?“ zeptal se Marinville.

David v šeru pokrčil rameny. „Prostě to vím.“

A Mary si pomyslela, že by mu v tom mohli klidně důvěřovat. Tak šílené už všechno bylo.

Billingsley je vedl za roh. Vzadu kolem kina se táhl vratký laťový plot a mezi ním a zdí byla mezera asi metr dvacet široká. Starý muž pomalu šel tou mezerou s rukama nataženými. Ostatní ho následovali jeden za druhým; pro dvojice nebylo místo. Mary si už začala myslet, že Billingsley je sem zavedl zahrát si na slepou bábu, když se zastavil.

„Jsme tu.“

Shýbl se a Mary viděla, že cosi zvedá – asi bednu. Postavil ji na jinou bednu, pak si na provizorní plošinu stoupl, jen se trochu zapotácel. Stál před špinavým oknem z mléčného skla. Vložil na ně ruce, prsty roztažené jako vějíře, a zatlačil. Okno se vysunulo vzhůru.

„Je to dámský záchod,“ řekl. „Dejte pozor. Je to trochu vysoko.“

Otočil se a vklouzl dovnitř, vypadal jako velký, vrásčitý chlapec, který vstupuje do klubovny přespolního gangu. David šel za ním, potom jeho otec. Johnny Marinville následoval po něm, ale nejdřív skoro z bedny spadl, když se otáčel. Opravdu byl ve tmě skoro slepý, pomyslela si Mary, a připomněla si, že nikdy nesmí jet v autě, které bude řídit tento muž. A motorku? Opravdu projížděl zemí na motorce? Jestli ano, Bůh ho musí milovat mnohem víc než ona.

Popadla ho zezadu za opasek a podepřela ho. „Díky,“ řekl, a tentokrát skutečně mluvil pokorně. Potom se promáčkli oknem dovnitř, jen funěl a mručel, dlouhé vlasy mu visely do obličeje.

Mary se rychle rozhledla a chvilku poslouchala hlasy duchů ve větru.

Copak jsi to neviděl?

Co?

Na té značce. S omezením rychlosti.

Co je s ní?

Byla na ní mrtvá kočka.

Teď, když stála na bedně, pomyslela si: Lidé, kteří tohle řekli, už jsou opravdu duchové, protože už jsou mrtví. Já, stejně jako on – určitě je pryč Mary Jacksonová, která na tento výlet vyjela. Osoba, která stojí tady za starým kinem, je někdo nový.

Podala pušku a baterku nějakým rukám za oknem, pak se otočila a snadno proklouzla přes parapet na dámský záchod.

Ralf ji chytil kolem boků a postavil ji na zem. David svítil baterkou kolem, jednu ruku držel nad očkami jako stínítko. Páchlo to tu tak, že nakrčila nos – vlhkostí, plísní, chlastem. V jednom rohu stál kartón plný prázdných lahví od kořalky. V jedné kabině byly dvě velké umělohmotné nádoby plné pivních plechovek. Stály nad dírou, kde patrně kdysi byla skutečná mísa. Podle toho, jak to tu vypadá, tu záchody byly někdy v dobách, kdy zemřel James Dean, pomyslela si. Uvědomila si, že by sama ráda šla na záchod, a bez ohledu na to, jak to tu páchlo, měla také hlad. Proč ne? Nejedla nic už skoro osm hodin. Cítila se provinile, že má hlad, když už Petr nikdy nebude jíst, ale ten pocit nejspíš pomine. To bylo strašné, když si to člověk promyslel. To bylo právě na tom to strašné.

„Kristepane,“ řekl Marinville, vytáhl z košile baterku a posvítil do úložny pivních plechovek. „Vy a ti vaši kamarádi ale musejí mít slinu, Thomasi.“

„Jednou měsíčně tu uklízíme,“ bránil se Billingsley. „Ne jako ti kluci, kteří řádili nahoře, dokud loni v zimě konečně nespadlo staré požární schodiště. Nemočíme do rohů a ani neužíváme drogy.“

Marinville zkoumal kartón prázdných lahví. „Nahoře je J.W. Dant, ještě k tomu trochu drog a nejspíš byste explodovali.“

„Kam močíte, jestli se můžu zeptat?“ řekla Mary. „Protože já bych v tomto směru uvítala trochu úlevy.“

„Přes chodbu na pánském je mísa. Jakou mají v nemocnicích. Udržujeme ji taky v čistotě.“ Podíval se na Marinilla zvláštním pohledem, napůl bojovným a napůl ustrašeným. Mary si řekla, že Marinville se chystá pustit se do Billingsleye. Měla pocit, že Billingsley to také vycítil. A proč? Protože chlapi jako Marinville potřebují fackovacího panáka, a veterinář zřejmě byl nejvhodnějším objektem v okolí.

„Promiňte,“ řekla. „Mohl byste mi půjčit baterku, Johnny?“

Natáhla ruku. Pochybovačně se na ni podíval, potom jí baterku podal. Poděkovala mu a zamířila ke dveřím.

„Páni – paráda!“ řekl David potichu a tím ji zastavil.

Chlapec zamířil baterkou na jedno místo na zdi, kde byla většina obkládaček dosud nedotčená. Kdosi tam nakreslil různými barvami nádhernou rokokovou ryбку. Byla to taková ta ryba s rozevlátým ocasem, napůl mytologická, která se občas najde na velmi starých námořních mapách, kde dovádí na vrcholcích vln. Přesto na tomto zvířeti, plovoucím na zdi nad rozbitým dávkovačem ručníků, nebylo nic děsivého ani monstrózního; díky modrým očím Betty Boopové a červeným žábřám a žluté hřbetní ploutvi bylo na ní cosi milého, bujného – tady v té smrduté, kořalkou čpící tmě vypadala ryba skoro zázračně. Z kresby vypadla jenom jedna dlaždice, takže narušila dolní půlku ocasu.

„Pane Billingsley, to vy –“

„Ano, synku, ano,“ řekl vzdorně a rozpačitě zároveň. „Nakreslil jsem ji,“ Podíval se na Marinilla. „Byl jsem tehdy nejspíš opilý.“

Mary se zastavila ve dveřích, připravovala se na to, co Marinville odpoví. Překvapil ji. „Já jsem se taky proslavil několika opileckými rybami,“ řekl. „Spíš slovními než pastelkovými, ale řekl bych, že princip je stejný. Není špatná, Billingsley. Ale proč tady? Proč zrovna tady?“

„Protože se mi tu líbí,“ řekl s pozoruhodnou důstojností. „Zvlášť od té doby, co sem přestaly chodit ty děti. Ne že by nás tu někdy moc obtěžovaly; líbil se jim hlavně balkon. Asi vám to zní šileně, ale mně to nevadí. Sem jsem chodil pobýt s přáteli, od té doby, co jsem v důchodu a přestal jsem docházet do městského výboru. Těšil jsem se na večery, které jsem s nimi strávil. Je to jenom staré kino, jsou tu krysy a sedadla jsou plesnivá, ale co? Je to naše věc, ne? Jenom naše věc. Jenomže teď jsou asi všichni mrtví. Dick Onslo, Tom Kincaid, Cash Lancaster. Moji staří kamarádi.“

Chraptivě, nečekaně vykřikl, jako když zakrákorá krkavec. Mary sebou trhla.

„Pane Billingsley?“ To byl David. Starý muž se na něj podíval. „Myslíte, že zabil všechny ve městě?“

„To je šilené!“ řekl Marinville.

Ralf mu škul paži, jako by to byla záchranná brzda v autobuse. „Ticho.“

Billingsley se pořád díval na Davida a mnul si kůži mezi očima dlouhými, krivými prsty. „Myslím, že mohl,“ řekl a znovu chvíli hleděl na Marinilla. „Myslím, že se o to aspoň pokusil.“

„O kolika lidech mluvíme?“ zeptal se Ralf.

„V Beznaději? O sto devadesáti, možná dvou stovkách. S těmi novými horníky, kteří se sem začali trousit, možná přibýlo padesát šedesát dalších. Jenže těžko říct, kolik jich bylo tady a kolik v jámě.“

„V jámě?“ zeptala se Mary.

„V Čínské jámě. V té, co se znovu otvírala. Kvůli mědi.“

„Nevykládejte mi, že jeden člověk, i když takovej bejk, obešel město a zabil dvě stě lidí,“ řekl Marinville, „protože, velmi se omlouvám, já tomu nevěřím. Sice věřím v americké podnikání stejně jako každý jiný, ale tohle je prostě blbost.“

„No, možná jich při první obchůzce pár minul,“ řekla Mary. „Neřikal jste, že přejel nějakého chlapa, když vás sem vezl?“

Přešel ho a zabil?“

Marinville se otočil a poctil ji mocným zamračením. „Myslel jsem, že jste si šla cvrknout.“

„Mám dobré ledviny. Udělal to, ne? Srazil někoho na ulici. Říkal jste to.“

„Tak jo, dobře. Rancourta, tak ho jmenoval. Billyho Rancourta.“

„Kristepane.“ Billingsley zavřel oči.

„Znal jste ho?“ zeptal se Ralf.

„Pane, v tak malém městečku se znají všichni. Billy pracoval ve skladišti krmiv a ve volném čase stříhal lidem vlasy.“

„No tak jo, Entragian přešel toho Rancourta na ulici – přešel ho jako psa.“ Marinville mluvil rozčileně, hádavě. „Jsem ochoten přijmout myšlenku, že Entragian možná zabil hodně lidí. Vím, že je toho schopen.“

„Víte?“ zeptal se David potichu a všichni se na něj podívali. David se díval jinam, na barevnou rybu plující na zdi.

„Aby jeden chlap zabil stovky lidí...“ řekl Marinville, a pak na chviku ztichl, jako by dočasně ztratil nit. „I kdyby to udělal v noci... přece, chlapi...“

„Možná nebyl sám,“ řekla Mary. „Možná mu pomohli supi a kojoti.“

Marinville se to snažil zamítnout – dokonce v tom šeru viděla, jak se o to snaží – a pak se vzdal. Vzdychl a promnul si spánek, jako by ho bolel. „Tak jo, možná že pomohli. Nejhnusnější pták na světě se mě pokusil skalpovat, když mu to poručil, a to se stalo, to vím. Ale stejně –“

„Je to jako příběh o andělu smrti v Exodu,“ řekl David. „Izraelité měli nad dveře udělat krvavé znamení, aby ukázali, že jsou hodní, víte? Jenomže tady je andělem smrti on. Tak proč nás přeskočil? Mohl nás zabít stejně snadno jako Páj nebo tvého manžela, Mary.“ Otočil se ke starému pánovi. „Proč nezabil vás, pane Billingsley? Když zabil všechny ve městě, proč nezabil vás?“

Billingsley pokrčil rameny. „Nevím. Ležel jsem doma, opilý. Přijel v novém hlídkovém voze – stejném, co jsem pomáhal kupovat, Pane Bože – a sebral mě. Nacpal mě dozadu a odvezl mě do basy. Ptal jsem se ho proč, co jsem udělal, ale neřekl. Prosil jsem ho. Brečel jsem. Nevěděl jsem, že je šílený, tehdy ne, jak jsem mohl? Mlčel, ale neprojevoval žádné známky šílenství. Začalo mi to vrtat hlavou až později, ale nejdřív jsem byl přesvědčen, že jsem v opici něco provedl. Že jsem třeba jel autem a někoho zranil. Já... už jednou jsem něco takového provedl.“

„Kdy si pro vás přišel?“ zeptala se Mary.

Billingsley o tom musel přemýšlet, aby si byl jist. „Předevčirem. Těsně před západem slunce. Ležel jsem v posteli, bolela mě hlava, přemýšlel jsem, že si vezmu něco na kocovinu. Aspirin a trochu toho, čím jsem se pokazil. Přišel a vytáhl mě rovnou z postele. Neměl jsem nic na sobě, jenom trenýrky. Dovolil, abych se oblékl. Pomohl mi. Ale nedovolil mi, abych se napil, i když jsem se celý třásl, a neřekl mi, proč mě zavírá.“ Odmlčel se a pořád si mnul kůži pod očima. Mary si přála, aby toho nechal, znervóžňovalo ji to. „Později, když už jsem byl v cele, mi přinesl teplou večeři. Posadil se na chvíli ke stolu a něco povídal. Tehdy jsem si začal myslet, že musel zešílet, protože nic nedávalo smysl.“

„Vidím díry jako oči,“ řekla Mary.

Billingsley přikývl. „Jo, něco takového. „Hlavu mám plnou černých ptáků,“ to si taky pamatuji. A spoustu jsem už zapomněl. Bylo to jako Myšlenky pro tento den, jenže z knížky, kterou napsal blázen.“

„Až na to, že jste byl ve městě, jste stejný jako my,“ řekl David. „A nevíte, proč vás nechal naživu, stejně jako to nevíme my.“

„Asi máš pravdu.“

„Co se stalo vám, pane Marinville?“

Marinville jim vyprávěl o tom, jak policista zastavil za jeho motorkou, zrovna když si ulevoval a meditoval nad krajinou severně od silnice, a jak zpočátku vypadal mile. „Hovořili jsme o mých knihách,“ řekl. „Myslel jsem, že je to můj fanoušek. Chtěl jsem mu dát autogram, doprdele. Omluv mě za ty výrazy, Davide.“

„Jistě. Projížděla kolem auta, když jste spolu mluvili? Určitě ano.“

„Pár asi jo, a několik tahačů. Pořádně jsem si jich nevšiml.“

„Ale žádného neobtěžoval.“

„Ne.“

„Jenom vás.“

Marinville se zamyšleně podíval na chlapce.

„Vybral si vás,“ trval na svém David.

„No... možná. Nevím jistě. Všechno bylo zalité sluncem, dokud nenašel marjánku.“

Mary zvedla ruce. „Hola, hola, přerušte to.“

Marinville se na ni podíval.

„Ta marjánka, kterou jste měl –“

„Nebyla moje, to ať vás ani nenapadne. Myslíte, že bych zkoušel projet napříč zemí na Harleyovi s dvaceti deky trávy v sedlové brašně? Možná mám vyhulený mozek, ale takhle vyhulený teda ne.“

Mary se začala hihňat. Chtělo se jí o to víc čurat, ale nemohla si pomoci. Bylo to prostě příliš dokonalé, příliš to zapadalo do sebe. „Měl ten balíček na sobě samolepku?“ zeptala se a chechtala se čím dál víc. Vlastně ani nepotřebovala, aby jí odpovídal, ale chtěla to slyšet. „S panem Usměvavým?“

„Jak to víte?“ Marinville užasl. Pozoruhodně se podobal Arlo Guthriemu, aspoň ve světle baterek, a Mary už vřískala smíchy. Uvědomovala si, že jestli brzo neodejde na záchod, počurá se.

„P–protože ten balík byl z našeho k–k–kufru,“ řekla a držela se za břicho. „P–patřil mojí š–š–švagrové. Má to úplně vygumované. Entragian je možná š–š–šilencec, ale aspoň r–r–recykluje... omluvte mě, nebo se mi stane nehoda.“

Přeběhla chodbu. To, co uviděla, když otevřela dveře na pánský záchod, ji rozchechtalo ještě víc. Jako trůn z komické opery stál uprostřed místnosti na zemi přenosný záchod, který měl pod ocelovým rámem zavěšený plátěný pytel. Na

zdi naproti byla další kresba, očividně od stejného autora, který stvořil rybu. Tato kresba představovala koně v plném cvalu. Z nozder mu tryskal oranžový kouř a v očích měl zlověstný rudý lesk. Zdálo se, že míří pryč do širé prerie táhnoucí se kamsi na východ od slunce a západně od umyvadel. Z této zdi nevytáhla žádná dlaždice, ale většina se odchlípla, takže hřebec získal zkrabatělý a snový vzhled.

Venku zavyl vítr. Když si Mary rozepínala kalhoty a sedala na studené prkýnko, najednou si vzpomněla, jak si Petr občas zakrýval ústa rukou, když se smál – palcem se dotýkal koutku úst, ukazovákem se dotýkal prostředníku, jako by byl smíchem jaksi zranitelný – a přitom se smál naprosto bez zábran, aspoň žádné nepostřehla; rozbřečela se. Jak to bylo hloupé, být v pětatřiceti vdovou, být uprchlíkem ve městě plném mrtvol, sedět na pánském záchodě v opuštěném kině na plátěném pytlí, čurat a zároveň brečet, chcát a lkát, dalo by se říct, a dívat se v šeru na zvíře na zdi tak zkrabatělé, až se zdálo, že běží pod vodou, jak hloupé bylo tolik se bát a téměř přijít o všechno truchlení tím, že se její mozek surově soustředil na to, aby přežila za každou cenu... jako by Petr nikdy nic neznamenal, jako by byl jen poznámkou pod čarou.

Jak hloupé bylo mít takový hlad... ale měla hlad.

„Proč se to děje? Proč to musím být já?“ zašeptala a vložila obličej do dlaní.

3

Kdyby Steve nebo Cynthia měli pušku, nejspíš by tu ženu zastřelili.

Míjeli zrovna pivnici (neónový nápis v okně hlásal UŽIJTE SI NAŠE POHOSTINSTVÍ), když se otevřely dveře vedlejšího podniku – prádelny – a ven vyrazila žena. Steve, který zahlédl jenom temný obrys, se napřáhl pákou na pneumatiky.

„Ne!“ Cynthia ho popadla za zápěstí a zadržela ho. „Nedělej to!“

Ta žena – měla spoustu tmavých vlasů a velmi bledou pleť, ale to bylo nejdřív všechno, co Cynthia poznala – popadla Steva za ramena a přiblížila svůj obličej těsně k jeho. Cynthia si pomyslela, že žena z prádelny vůbec zvednutou páku neviděla. Určitě se ho zeptá, jestli už našel Ježíšíše, pomyslela si Cynthia. Nikdy neřikají Ježíš, když vás takhle popadnou, vždycky je to Ježíšíš.

Ale ona samozřejmě řekla něco jiného.

„Musíme vypadnout.“ Mluvila potichu, chraptivě. „Hned.“ Rychle se ohlédla, mrskla pohledem po Cynthia, potom ji patrně úplně přestala brát na vědomí a zaměřila se znovu na Steva. Cynthia to už zažila dřív a nijak ji to neuráželo. Když šlo do tuhého, jistý druh žen dokázal vidět jenom muže. Někdy to bylo výchovou; častěji to měly spíš napevno zabudované do svých mazaných obvodů v hlavinkách typu panenky Barbie.

Cynthia si ji teď prohlédla důkladněji, přestože byla tma a foukal písek. Starší žena (nejméně třicet), vypadala inteligentně, dost sexy. Dlouhé nohy a krátké šaty, které vypadaly jaksi nepatřičně, jako by to vyžle v nich nebylo moc zvyklé šaty nosit. Přesto nevypadala neohrabaně, soudě podle toho, jak se pohybovala, protože když se pohnul Steve, pohnula se taky, jako by tančili. „Máte auto?“ vyjela.

„To je k ničemu,“ řekl Steve. „Silnice z městečka je zablokovaná.“

„Zablokovaná? Jak zablokovaná?“

„Několika obytnými přívěsy,“ řekl.

„Kde?“

„Poblíž důlní společnosti,“ řekla Cynthia, „ale to není jediný problém. Je tu spousta mrtvol –“

„To mi povídejte,“ drsně se zasmála. „Collie se pomínul. Viděla jsem ho, jak zabil nejméně pět lidí. Jezdil za nimi v autě a střelil je na ulici. Jako by to byl dobytek a Hlavní ulice jatka.“ Pořád se držela Steva a při řeči jím třásla, jako by ho peskovala, ale očima rejdlila kolem. „Musíme zmizet z ulice. Jestli nás chytí... pojdte sem. Je to tu bezpečné. Jsem tady už od včerejška od rána. Jednou sem přišel. Schovala jsem se pod stolem v kanceláři. Myslela jsem, že půjde po parfému a najde mě... obejde stůl a najde mě... ale nenašel. Možná měl ucpaný nos!“

Hystericky se rozesmála, potom se najednou plácla přes tvář, aby sama sebe zarazila. Bylo to legrační, šokující; takové věci dělaly někdy postavičky z kreslených filmů.

Cynthia zavrtěla hlavou. „Do prádelny ne. Do kina. Jsou tam další lidi.“

„Viděla jsem jeho stín,“ pokračovala žena. Pořád držela Steva za ramena a tvář důvěrně obracela k němu, jako by si myslela, že je Humphrey Bogart a ona Ingrid Bergmanová a na kameře je měkký filtr. „Viděla jsem jeho stín, padl na stůl a já si byla jistá... ale nenašel mě a řekla bych, že v kanceláři budeme v bezpečí, dokud nevymyslíme, co dělat dál –“

Cynthia natáhla ruku, vzala ženu za bradu a otočila ji sobě.

„Co to děláte?“ zeptala se tmavovlasá žena zlostně. „Co si sakra myslíte, že děláte?“

„Upoutávám vaši pozornost, aspoň doufám.“

Cynthia pustila ženinu bradu a ať se propadne, jestli se neznámá okamžitě neotočila zpátky k Stevovi, úplně stejně bezmyšlenkovitě jako květina, otáčející se za sluncem, a znovu začala drmolit.

„Byla jsem pod stolem... a... a... musíme... poslouchejte, musíme...“

Cynthia znovu natáhla ruku, znovu chytila ženu za bradu, znovu ji otočila k sobě.

„Zlato, odečítejte mi ze rtů. Kino. Jsou tam další lidi.“

Žena se na ni dívala a mračila se, jako by se jí snažila porozumět. Potom se podívala Cynthia přes rameno na markýzu pověšenou na řetězu na zdi Amerického západu.

„Ve starém kině?“

„Ano.“

„Určitě? Včera večer jsem tam zkoušela dveře, když se setmělo. Je zamčeno.“

„Máme jít zadem,“ řekl Steve. „Mám tam přítele, řekl mi, kam jít.“

„Jak to udělal?“ zeptala se tmavolávská podezíravě, ale když se Steve vydal tím směrem, šla s ním. Cynthia se držela

vedle nich, na kraji. „Jak to dokázal?“

„Mobilním telefonem,“ řekl Steve.

„Obyčejně tu moc nefungují,“ poznamenala tmavovláska. „Je tu příliš mnoho minerálních ložisek.“

Vešli pod markýzu kina (v rohu mezi prosklenou pokladnou a dveřmi se chytil laskavec a suše drnčel) a zastavili se na opačné straně. „To je ta ulička,“ řekla Cynthia. Vykročila k ní, ale žena zůstala na místě a zamračeně hleděla ze Steva na Cynthii a potom zase na Steva.

„Jaký přítel, jací jiní lidé?“ zeptala se. „Jak se tam dostali? Jak to, že je ten hajzl Collie nezabil?“

„To si necháme na později.“ Steve ji vzal za loket.

Odolala a když tentokrát promluvila, hlas se jí zadrhl. „Vedete mě k němu, že?“

„Paní, my ani nevíme, o kom to mluvíte,“ řekla Cynthia. „Kristepane, tak už konečně pojdte!“

„Slyším motor,“ řekl Steve. Nachýlil hlavu. „Blíží se myslím z jihu. A určitě míří naším směrem.“

Ženě se rozšířily oči. „To je on,“ zašeptala. „On.“ Ohlédla se, jako by toužila po bezpečí prádelny, a potom se rozhodla a vklouzla do uličky. Než se dostali k laťovému plotu, který se táhl kolem zadního traktu kina, měli Cynthia a Steve co dělat, aby jí stačili.

4

„Víte určitě...“ začala žena, a potom odněkud od budovy blikla baterka, jednou. Šli jeden za druhým, Steve mezi ženami, ta z prádelny šla vpředu. Pravou rukou ji vzal za ruku (velmi chladnou) a levou ruku natáhl dozadu k Cynthiině ruce (o něco teplejší). Tmavovlasá žena je pomalu vedla po cestičce. Baterka znovu blikla, tentokrát ukázala na dvě bedny položené na sebe.

„Vylezte nahoru a vlezte tudy,“ zašeptal nějaký hlas. Ten hlas slyšel Steve moc rád.

„Šéfe?“

„To si piš.“ Marinville mluvil, jako by se usmíval. „Moc se mi líbí ta kombinéza – je tak mužná. Vlez sem, Steve.“

„Jsme tři.“

„Čím víc, tím líp.“

Tmavovlasá žena si vysoukala sukni, aby se dostala na bedny, a Steve viděl, jak ji šéf hltá očima. Ani apokalypsa zřejmě některé věci nezměnila.

Steve pak pomohl nahoru Cynthii, pak šel sám. Otočil se, vklouzl napůl dovnitř, pak se natáhl dolů a shodil horní bednu dolů. Nevěděl, jestli to ošálí chlapíka, kterého se tmavovláska bála, pokud sem přijde čenichat, ale bylo to lepší než nic.

Vklouzl do místnosti, pijáckého doupěte, pokud ho zrak neklamal, pak popadl šéfa a objal ho. Marinville se smál, byl překvapený i potěšený zároveň. „Jenom ne francouzáky, Steve, na tom trvám.“

Steve ho chytil za ramena a culil se od ucha k uchu. „Myslel jsem, že jste mrtvý. Našli jsme v písku zahrabanou motorku.“

„Vy jste ji našli?“ Marinville byl celý blažený. „Krucifix!“

„Co se vám stalo s obličejem?“

Marinville si podržel baterku pod bradou, takže se jeho hrbolatý, vybarvený obličej změnil v masku z hororu. Nos vypadal jako po bouračce. Úsměv, i když veselý, všechno jenom zhoršil. „Kdybych takhle promluvil v americkém Penklubu, myslíš, že by ti pitomci konečně poslouchali?“

„Pane,“ řekla Cynthia užasle, „někdo vás teda důkladně převálcoval.“

„Enragian,“ vysvětlil Marinville vážně. „Potkali jste ho?“

„Ne,“ řekl Steve. „A podle toho, co jsem zatím slyšel a viděl, o to ani nestojím.“

Dveře koupelny se rozletěly, zavržaly v pantech, a mezi nimi stál kluk – krátké vlasy, bledá tvář, tričko s Clevelandskými Indiány od krve. V jedné ruce měl baterku, kterou rychle pohyboval, zaměřoval ji na jednoho přichozícího po druhém. Stevovi se všechno v hlavě poskládalo jako kusy skládačky. Nejspíš to klukovo tričko bylo klíčovým pojítkem.

„Vy jste Steve?“ zeptal se kluk.

Steve přikývl. „Jsem to já. Steve Ames. Tohle je Cynthia Smithová. A my jsme spolu telefonovali.“

Chlapec se chabě pousmál.

„Skvělé načasování, Davide. Nejspíš se nikdy nedozvíš, jak skvělé. Rád tě poznávám. Jsi David Carver, vid’?“

Vykročil vpřed, potřásl chlapci volnou rukou a těšil se z překvapení, které bylo chlapci vidět na obličejích. Bůh ví, že ho ten kluk taky překvapil, když se mu tak ozval telefonem.

„Jak víte, jak se jmenuju?“

Cynthia vzala chlapce za ruku, když ji Steve pustil. Pevně mu jí potřásla, jednou. „Našli jsme váš karavan. Steve si tam prohlížel tvoje baseballové karty.“

„Teď upřímně,“ řekl Steve Davidovi. „Myslíš, že Clevelandi někdy vyhrají Světovou sérii?“

„Nestarám se o to, hlavně že můžu chodit na jejich zápasy,“ řekl David s náznakem úsměvu.

Cynthia se otočila k ženě z prádelny, té, kterou málem zastřelili, kdyby měli pušku. „A tohle je –“

„Audrey Wylerová,“ řekla tmavovláska. „Jsem odborný geolog pro Diablo důlní. Aspoň jsem byla.“ Ohlédla záchod velkýma omámenýma očima, zaznamenala kartón lahvi od kořalky, plechovky od piva, nádhernou rybu plavající po špinavé dlaždičkové zdi. „Zrovna teď nevím, co jsem. Cítím se jako tři dny stará sekaná.“

Pomaloučku se při řeči otočila k Marinillovi, stejně jako se otočila ke Stevovi před prádelnou, a navázala na původní scénář.

„Musíme vypadnout z městečka. Váš kamarád říká, že cesta je zablokovaná, ale já znám jinou. Ta vede od dolu až k silnici číslo 50. Je hrozná, ale ve vozovém parku jsou terénní auta, nejmíň pět –“

„Vaše znalosti nám určitě přijdou velmi vhod, ale myslím, že bychom tuhle část měli prozatím vynechat,“ řekl Marinville. Mluvil profesionálně uklidňujícím hlasem, Steve ten hlas okamžitě poznal. Takhle šéf mluvil s ženami (vždycky s ženami, obvykle padesátkami nebo něco přes šedesát), které organizovaly jeho literární přednášky – kulturní bombardovací nálety, jak jim říkal. „Nejdřív bychom měli všechno probrat. Pojdme do kina. Je to tam docela slušné. Myslím, že budete překvapená.“

„Co je, jste blázen?“ zeptala se. „Nepotřebujeme nic probírat, potřebujeme se odtud dostat.“ Rozhlédla se po ostatních. „Zdá se, že vám nedošlo, co se tu děje. Ten chlap, Collie Entragian –“

Marinville zvedl baterku a naplno si posvítíl do tváře, aby se na něj mohla dobře podívat. „Už jsem se s ním setkal, jak vidíte, a dochází mi to velmi dobře. Pojdte s námi, slečno Wylerová, a pohovoříme si. Vidím, že vás ten nápad nenadchl, ale nic lepšího se dělat nedá. Tesaři mají jedno úsloví – dvakrát měř, jednou řež. Je to dobré úsloví. Souhlasíte?“

Mrzutě se na něj podívala, ale když zamířil ke dveřím, šla také. Za nimi šli i Steve a Cynthia. Venku kolem kina nařikal vítr, jako by úpěl z hloubi duše.

5

Tmavý obrys auta se světelnými majáky na střeše pomalu ujížděl na sever vyjící temnotou, pryč od hradby, která na jižním konci Beznaděje označovala Čínskou jámu. Ujížděl s vypnutými světly; ta věc za volantem viděla ve tmě docela dobře, dokonce i když tma byla přečpaná létajícím pískem.

Auto minulo hospůdku na jižním konci městečka. Upadlý nápis MEXICKÉ SPECIALITY už skoro zakryl navátý písek; ve slabé záři žárovky na zápraží bylo vidět jenom ICKÉ SPE. Vůz pomalu ujížděl po ulici k městskému úřadu, zabočil na parkoviště a zaparkoval tam kde předtím. Za volantem seděla rozložitá, ochablá postava s opaskem napříč a odznakem na přezce, a zpívala si nevýrazným, bručivým hlasem starou píseň: „A pak si zatančíme, holka, pak uvidíš... Jak je hudba kouzelná a hudba se ve mně skrývá...“

Tvor na sedadle řidiče zhasl motor a pak jenom seděl s hlavou skloněnou, prsty bubnoval do volantu. Venku v létajícím prachu zaplácal křídly sup, v posledním okamžiku vyrovnal kurs, než se ho zmocnil vítr, pak přistál na střeše vozu. Za ním následoval druhý, potom třetí. Ten poslední zaskřehotal na své kamarády, potom vystříkl hustý proud guana na střechu auta.

Stáli v řadě a dívali se dovnitř špinavým čelním sklem.

„Židi,“ řekl řidič, „musí umřít. A katolíci. Mormoni taky. Tek.“

Dveře se otevřely. Jedna noha se vyhoupla ven, potom druhá. Tvor s opaskem napříč vstal, zabouchl dveře. Prozatím držel nový klobouk pod paží. V druhé ruce držel brokovnici, kterou vzal ze stolu od té ženy, Mary. Přešel k přednímu vchodu. Tam po straně schodů seděli dva kojoti. Neklidně kňučeli a krčili se na zadních, podlézavě se na blížící se postavu zubili jako psi, ale přichází je bez povšimnutí minul.

Sáhl po dveřích, a potom mu ruka strnula. Dveře byly pootevřené. Rozmar větru je málem zabouchl... ale ne docela.

„Co to sakra...?“ zamumlal a otevřel dveře. Rychle vyšel nahoru, nejdřív si nasadil klobouk (pořádně ho přimáčkli; už moc dobře nepadl) a potom chytil brokovnici oběma rukama.

Nahoře na schodech ležel mrtvý kojot. Dveře, které vedly do věznice, byly také otevřené. Tvor s brokovnicí v ruce vstoupil dovnitř, už věděl, co uvidí, ale to vědomí nezarazilo vztekly řev, který se mu vydral z hrudi. Venku u schodů kojoti kňučeli, krčili se a cedili moč. Supi na policejním voze také zaslechli řev zrudly nahoře a rozčileně zaplácali křídly, skoro se zvedli, ale pak se zase usadili a neklidně po sobě otáčeli hlavy, jako by se chtěli klovat.

Všechny cely ve věznici, dříve plné, teď byly otevřené a prázdné.

„Ten kluk,“ zašeptal tvor ve dveřích. Ruce na pažbě brokovnice byly bílé. „Ten hnusný malý fet'ák.“

Chvilí tam ještě stál, potom pomalu vkročil do místnosti. Oči v nehybném obličejí rejdlily sem a tam. Klobouk – s plochou obrubou – se znovu pomalu zvedal, jak ho nadzvedávaly vlasy. Tvor měl mnohem víc vlasů než předchozí majitel klobouku. Žena, kterou Collie Entragian odvedl z cely a pak dolů po schodech, měla sto šedesát pět centimetrů a pětadesát kilo. Tato stvůra vypadala jako velmi velká sestra té ženy: sto osmdesát osm centimetrů, široká ramena, nejmíň sto kilo. Na sobě měla kombinézu, kterou vzala ze skladu, než se vrátila z místa, kterému důlní společnost říkala Chřestýš číslo dvě a místní lidé mu více než sto let říkali Čínská jáma. Kombinéza jí byla v prsou a bocích trochu těsná, ale pořád lepší než staré šaty tohoto těla; byly teď stejně neužitečné jako bývalé starosti a touhy Ellen Carverové. Pokud jde o Entragianu, zůstal stvůře jeho opasek, odznak a klobouk; na boku měla jeho pistoli.

Samozřejmě že měla. Ellen Carverová teď koneckonců byla posledním ramenem zákona západně od řeky Pecos. Byla to její práce, a bůh pomoz každému, kdo se pokusí jí bránit ve vykonávání pořádné práce.

Například její bývalý syn.

Z náprsní kapsy kombinézy vytáhla malou sošku. Pavouk, vytesaný z šedého kamene. Opilecky se na Ellenině dlani nahnul na levou stranu (jednu nohu měl ulomenou), ale to nijak nezmenšilo jeho ošklivost a zlo, které z něj číselo. Kamenné oči jako díry, fialové železem, vpáleným sopkou před milióny let, se poulily nad čelisti, pootevřenou, aby ukázala jazyk, který nebyl jazykem, ale zubící se hlavou maličkého kojota. Na zádech měl pavouk obrys, který trochu připomínal housličky.

„Tek!“ řekla stvůra stojící za stolem. Obličej měla povolený a napuchlý, krutá parodie obličejí ženy, která před deseti hodinami četla své dceři knížku Zvědavý George a dělila se s ní o hrnek kakaa. Přesto ty oči v obličejí byly živé a vědomé a zlé, hrozné jako oči té věci, která jí spočívala na dlani. Teď jí vzala do druhé ruky a zvedla ji nad hlavu, do světla skleněné koule visící nad stolem. „Tek eh wen! Tek eh leh! Mi him, en tow!“

En tow!“

Z tmy na schodišti, z prasklin v podlaze, z tmavých koutů prázdných cel vyběhli pavouci. Shromáždili se v kruhu. Stvůra pomalu položila kamenného pavouka na stůl.

„Tek!“ zvolala potichu. „Mi him, en tow.“

Pozorným kruhem pavouků proběhla neklidná vlna. Bylo jich tak padesát, většinou nebyli větší než tlusté rozinky. Potom se kruh přetrhl a vyrazil ke dveřím ve dvou řadách. Ta věc, která bývala Ellen Carverovou, než ji Collie Entragian odvedl do Čínské jámy, jen stála a dívala se za nimi. Potom vložila sošku zase do kapsy.

„Židi musí umřít,“ pověděla stvůra prázdné místnosti. „Katolíci musí umřít. Mormoni musí umřít. Fanoušci skupiny Grateful Dead musí umřít.“ Odmlčela se. „Malí modloslužebníci musí taky umřít.“

Zvedlo to ruce Ellen Carverové a začalo to zamyšleně bubnovat prsty Ellen Carverové na klíčové kosti Ellen Carverové.

ČÁST III

Americký západ:
Legendární stíny

KAPITOLA I

1

„Panebože!“ řekl Steve. „To je nádhera.“

„Je to kurva úděs,“ odpověděla Cynthia a pak se ohlédla po starém pánovi, jestli ho neurazila. Billingsley nebyl v dohledu.

„Mladá dámo,“ opáčil Johnny. „Úděsný je kotel při koncertě, jediný vynález, který si vaše generace zatím může přičíst k dobru. Tohle není úděs. Je to vlastně dost pěkné.“

„Úděs,“ opakovala Cynthia, ale usmívala se.

Johnny hádal, že Americký západ byl postaven v letech po druhé světové válce, kdy kina už nebyla pompézní Xanadu, která se stavěla ve dvacátých a třicátých letech, ale kdy byla ještě hodně daleko obří multikina, která je proměnila v krabice na boty se systémem dolby. Billingsley zapnul světla nad plátnem a v místech, kde býval orchestr, a Johnny tu viděl bez potíží. Hlediště bylo veliké, ale příjemné. Na stěnách byla elektrická válcová světla zhruba ve stylu secese, ale žádné další parádičky. Většina sedadel byla pořád na svém místě, ale červený plyš vybledl, odřel se a páchl silně plísní. Promítalo se na veliké bílé plátno, na kterém se kdysi Rock Hudson objímal s Doris Dayovou, na kterém Charlton Heston kdysi doháněl kočáry se Stephenem Boydem. Bylo určitě aspoň třináct metrů dlouhé a sedm metrů vysoké; z místa, kde stál Johnny, vypadalo jako plátno v autokíně.

Před plátnem bylo jeviště – jakýsi architektonický přežitek, řekl si Johnny, protože vaudeville už musel být mrtvý, když se kino stavělo. Používalo se vůbec někdy? Nejspíš ano; pro politické proslovy, předávání vysvědčení středoškolákům, možná pro poslední kolo recitační soutěže okresu Kravinec. Ať už v minulosti sloužilo jakémukoli účelu, určitě nikdo z lidí, kteří tyto prapodivné venkovské akce navštěvovali, nemohl předvídat, k čemu nakonec jeviště bude sloužit.

Rozhlédl se, měl už o Billingsleye trochu strach, ale viděl, že starý muž přichází krátkou, úzkou uličkou, která vedla od záchodů do zákulisí, kde se shlukli všichni ostatní. Starý brach sbalil flašku a vrátil se, aby si v rychlosti cvakl, to je všechno, pomyslel si Johnny, ale v dechu starého muže, když se protahoval kolem Johnnyho, čerstvý alkohol necítil, a ten pach Johnnymu nikdy neunikl, jakmile sám přestal pít.

Šli za Billingsleyem na jeviště, skupinka lidí, kterou Johnny začal v duchu nazývat (nikoli bez jistého zalíbení) Společnost přežilců Collieho Entragiana, jejich kroky dusaly a rozléhaly se, jejich stíny v postranních světlech z orchestřiště byly dlouhé a bledé. Billingsley je zapínal z krabice v elektrikařském přístěnku u levého vchodu na jeviště. Nad chatrnými červenými plyšovými sedadly ztrácelo slabé světlo rychle na síle a pak zbývala jenom tma, stoupající od neznámé výšky. Nad tím vším – a také ze všech stran – nařikal pouštní vítr. Byl to zvuk, při kterém Johnnymu stydla krev... ale nemohl popřít fakt, že je v něm cosi také podivně přitažlivého... i když nevěděl, v čem ta přitažlivost spočívá.

Ach, jenom nelži. Vždyť víš. Billingsley a jeho kamarádi to taky věděli, proto sem chodili. Bůh tě stvořil, abys ten zvuk slyšel, a takový prostor jako zde je přirozeným zesilovačem. Slyšíš ho ještě líp, když si sednete před plátno se starými kámoši, vrháte legendární stíny a připíjíte na minulost. Ten zvuk říká, že pomíjivost je fajn, že pomíjivost je vlastně jediná možnost, která dává smysl. Ten zvuk je o vábení prázdnoty a potěšení z nicoty.

Uprostřed zaprášeného jeviště a před nechráněným plátnem se skvěl jakýsi obývací pokoj – křesla, pohovky, stojací lampy, kávový stolek, dokonce televize. Nábytek stál na velkém koberci. Vypadalo to trochu jako v předváděcí sekci obchodního domu, ale Johnny se neustále vracel k myšlence, že kdyby Eugene Ionesco někdy napsal epizodu seriálu Šedá zóna, scéna by nejspíš vypadala hodně podobně. Scéně dominoval dubový bar. Johnny po něm přešel dlaní, zatímco Billingsley postupně zapínal stojací lampy. Johnny viděl, že elektrické šňůry procházejí malými škvírami dole v plátně. Okraje trhlín byly začištěny ilozrační páskou, aby se nerozšiřovaly.

Billingsley kývl směrem k baru. „To pochází ze starého Kruhového ranče. Z dražby po Claytonu Lovingovi. Dal jsem se do kupy s Buzzem Hansenem a sejmuli jsme ho za sedmáct babek. Věřil byste tomu?“

„Upřímně řečeno ne,“ odpověděl Johnny a snažil se představit si, za kolik by střelili takový kousek v nějakém snobském krámu v SoHo. Otevřel dvířka a uviděl, že bar je plně zásoben. Taky dobrým pitím. Ne prvotřídním, ale dobrým. Znovu dvířka spěšně zavřel. Láhve uvnitř na něj volaly úplně jinak než láhev Beama, kterou vytáhl ze Soviho klubu.

Ralf Carver se posadil do křesla a pohlédl na prázdná sedadla očima zmámenýma nadějí jako člověk, který se odvažuje myslet, že je to všechno přece jenom sen. David přešel k televizi. „Chytíte něco – aha, chápu.“ Zahlédl pod televizi video. Dřep si, aby se podíval na hromádku kazet na videu.

„Synku –“ začal Billingsley, ale pak toho nechal.

David se rychle probíral krabičkami – Sexuálně vyhladovělá koedukovaná škola, Neslušné dívky, Hladové pusinky, část 3 – vrátil je zpátky. „Vy se na to díváte?“

Billingsley pokrčil rameny. Vypadal unaveně a rozpačitě. „Už jsme moc staří, abychom vyváděli, synku. Jednou to možná pochopíš.“

„Hele, to je vaše věc.“ David vstal. „Jenom jsem se ptal.“

„Steve, koukni,“ řekla Cynthia. Ustoupila o krok, zvedla ruce nad hlavu, zkřížila je v zápěstí a zavrtěla jimi. Na plátně, obtíženém vrstvou prachu starého desítky let, se líně zatřepotal velký tmavý stín. „Vrána. Nebyla špatná, co?“

Usmál se, přišel vedle ní a spojil ruce před tělem, tak aby jeden prst trčel dolů.

„Slon!“ zasmála se Cynthia. „Moc pěkné!“

David se smál s ní. Smál se úplně přirozeně, vesele a volně. Otec po nich otočil hlavu a také se usmál.

„To nebylo špatné na kluka z Lubbocku!“ řekla Cynthia.

„S tím opatrně, pokud nechceš, abych ti zase začal říkat kočička.“

Vyplázla jazyk, zavřela oči a zavrtěla prsty u uší, a tím Johnnymu tak silně připomněla Terry, že se hlasitě rozesmál. Ten zvuk ho polekal, skoro vyděsil. Nejspíš se někdy v dobách mezi Entragianem a západem slunce zařekl, že už se nikdy nezasměje... aspoň ničemu směšnému.

Mary Jacksonová, která se procházela po obývacím pokoji na jevišti a všechno si prohlížela, teď pohlédla na Stevova slona. „Já umím siluetu New Yorku,“ oznámila.

„To mě podrž,“ řekla Cynthia, i když ji ta představa okouzila.

„Podíváme se!“ zvolal David. Hleděl na plátno s očekáváním kluka, který čeká na začátek nejnovějšího filmu s Acem Venturou.

„Tak jo.“ Mary zvedla ruce s prsty vztyčenými vzhůru. „Tak to zkusíme... ještě chvilku... naučila jsem se to na letním táboře, a to už je dávno –“

„Co to sakra lidi děláte?“

Pronikavý hlas Johnnyho pořádně vylekal, a nebyl sám. Mary vyjekla. Obrys města, který se začal tvořit na starém filmovém plátně, se rozostřil a zmizel.

V půli cesty mezi levým vchodem na jeviště a obývacím stála Audrey Wylerová, tvář bledou, oči vytřeštěné a vzteklé. Její stín se rýsoval na plátně za ní a vytvářel svůj vlastní obraz, o kterém tvůrkyně nevěděla: Batmanovu pláštěnku.

„Vy jste lidi stejně šílení jako on, jinak to není možné. On je tam někde venku a hledá nás. Zrovna teď. Copak si nepamatuješ, že jsi slyšel auto, Steve? To byl on, vracel se! Ale vy tu stojíte... s rozsvícenými světly... a hraje si!“

„Světla nejsou zvenku vidět, ani kdybychom rozsvítili všechna,“ řekl Billingsley. Díval se na Audrey nějak zamýšleně a upřeně... jako by – napadlo Johnnyho – si právě vzpomněl, že už ji někde viděl. Možná v Neslušných dívkách.

„Nezapomeňte, že je to kino. Dost zvukotěsné a světlotěsné. Proto se nám tu tak líbilo, tomu našemu gangu.“

„Ale on se sem přijde podívat. A jestli se bude dívat dost dlouho a pořádně, najde nás. Když jste v Beznaději, není tu moc kam se schovat.“

„Tak ho pustíme,“ řekl Ralf Carver dutě a zvedl ruger .44. „Zabil mi dcerku a odvedl mi ženu. Viděl jsem, jaký je, stejně jako vy, dámo. Tak ho pusťte dovnitř. Mám pro něj jednu expresní obsílku.“

Audrey se na něj chvíli nejistě dívala. Oplácel jí pohled nehybnými očima. Pohlédla na Mary, nenašla na ní nic zajímavého, a tak se podívala znovu na Billingsleye. „Mohl by sem nějak proklouznout. Tohle kino musí mít aspoň pět vchodů. Možná víc.“

„Jo, a všechny jsou zamčené, kromě okna na dámský záchod,“ řekl Billingsley. „Zrovna jsem se tam vrátil a postavil na parapet zevnitř řadu pivních lahví. Jestli otevře okno, narazí do lahví, ty spadnou a rozbijí se na podlaze. Uslyšíme ho, madam, a až půjde odtud, naládujeme ho olovem tak, že ho budeme moci rozporcovat a používat jako závaží.“ Upřeně se na ni díval, když ze sebe vyrážel tu poslední perlu, a kmital očima mezi její tváří, která byla pěkná, a jejíma nohama, které byly, podle skromného názoru Johna Edwarda Marinvilla, prostě parádní.

Dál se dívala na Billingsleye, jako by v životě neviděla většího blázna. „Už jste slyšel někdy o klíčích, dědku? Policajti mají klíče ke všem podnikům v takových malých městečkách.“

„K těm otevřeným ano,“ odpověděl Billingsley tiše. „Ale Americký západ nebyl otevřený už hodně dlouho. Dveře nejsou jen zamčené, jsou zatlučené. Děti sem musely lézt po požárním schodišti, ale loni v březnu měly utrum, protože schodiště spadlo. Ne, počítám, že jsme docela v bezpečí.“

„Pravděpodobně ve větším bezpečí než na ulici,“ řekl Johnny.

Audrey se k němu otočila, ruce v bok. „No, tak co chcete dělat? Zůstat tady a bavit se předváděním stínových zvířátek na tom pitomém plátně?“

„Tak se uklidněte,“ řekl Steve.

„Ty se uklidni!“ zavrčela skoro. „Já chci odtud vypadnout!“

„To chceme všichni, ale teď není pravá chvíle,“ řekl Johnny. Rozhlédl se po ostatních. „Nesouhlasí snad někdo?“

„Bylo by šílenství vycházet ven za tmy,“ řekla Mary. „Vítř fouká nejmíň sedmdesátkou, a s tím pískem, co ho tolik lítá, by nás Entragian klidně mohl sejmut jednoho po druhém.“

„Co si myslíte, že se zítra změní, až vichřice skončí a vyjde slunce?“ zeptala se Audrey. Ptala se Johnnyho, nikoli Mary.

„Myslím, že přítel Entragian by mohl být mrtvý, než vichřice skončí,“ odpověděl. „Jestli už není.“

Ralf se ohlédl a přikývl. David se hrbil vedle televize, ruce volně položené mezi kolena, a hluboce soustředěný se díval na Johnnyho.

„Proč?“ zeptala se Audrey. „Jak?“

„Vy jste ho neviděla?“ zeptala se Mary.

„Samozřejmě že viděla. Dneska ale ne. Dneska jsem ho jenom slyšela jet kolem... procházet kolem... a mluvil k sobě. Od včerejška jsem ho vlastně neviděla.“

„Je tu v okolí něco radioaktivního, madam?“ zeptal se Ralf. „Bylo tu někdy něco jako úložiště jaderného odpadu, nebo třeba starých zbraní? Jaderných hlavic nebo tak? Protože ten policajt vypadal, jako by se rozpadal.“

„Nemyslím, že to byla nemoc z ozáření,“ řekla Mary. „Viděla jsem fotografie té nemoci, a –“

„Páni,“ řekl Johnny a zvedl ruce. „Chci něco navrhnout. Myslím, že bychom se měli posadit a probrat to. Jo? Aspoň nám to líp uteče, když nic jiného, a možná se z toho vyklube nápad, co bychom měli dělat dál.“ Podíval se na Audrey, počastoval ji vítězným úsměvem a celý blažený uviděl, že se trochu uvolnila, i když přímo neroztála. Možná ho jeho staré kouzlo ještě úplně neopustilo. „A přinejmenším to bude konstruktivnější než předvádění stínů na plátně.“

Úsměv mu trochu pohasl a podíval se na ně: na Audrey, která stála na okraji koberce v nepadnoucích sexy šatech; na Davida, který dřepěl u televize; na Steva a Cynthii, kteří teď seděli na opěrkách čalouněného křesla, co vypadalo, že také možná pochází ze starého Kruhového ranče; na Mary, která stála u plátna a dívala se učitelky s pažemi založenými na prsou; na Toma Billingsleye, který zkoumal otevřenou skříňku v baru, s rukama pevně sevřenými za zády; na Ralfa v křesle na hranici světla a stínu, s levým okem tak opuchlým, že ho měl skoro zavřeně. Společnost přežilců Collieho Entragiana, přítomni všichni a v plném počtu.

To je sestava, pomyslel si Johnny. Manhattan Transfer v poušti.

„Je tu ještě jiný důvod, proč si musíme promluvit,“ řekl. Pohlédl na jejich stíny houpající se na holém promítacím plátně. Chvilku mu všechny připadaly jako stíny obrovských ptáků. Vzpomněl si na Entragiana, jak mu vyprávěl, že supi pšoukají, že jsou to jediní ptáci, kteří to dělají. Na to, jak Entragian říkal Ale sakra, pro nikoho z nás nemá žádné proč smysl, tobě to nemusím vysvětlovat. Johnny si pomyslel, že to asi byla nejděsivější věc, jakou kdy v životě slyšel. Hlavně proto, že to byla pravda pravdoucí.

Johnny pomalu přikývl, jako by souhlasil s nějakým řečníkem ve svém nitru, a pak pokračoval.

„Viděl jsem v životě dost neobyčejných věcí, ale nikdy jsem neviděl nic, co bych mohl označit jako nadpřirozený zážitek. Až do dneška – možná. A nejmíc mě na tom děsí to, že ten zážitek možná pokračuje. Nevím. Určitě můžu říct jenom to, že v posledních několika hodinách se mi staly věci, které neumím vysvětlit.“

„O čem to žvaníte?“ Audrey mluvila, jako by měla slzy na krajíčku. „Copak není už dost zlé to, co se děje, musíme z toho ještě dělat nějakou... historku k černé hodině?“

„Ano,“ řekl Johnny tichým a soucitným hlasem, který nepoznával. „Ale to na věci nic nezmění.“

„Mně se poslouchá a mluví líp, když neumírám hladu,“ poznamenala Mary. „Myslím, že tu k jídlu nic není, nebo je?“

Tom Billingsley zašoupal rozpačitě nohama. „No, není, moc ne, madam. Většinou jsme sem chodili po večerech pít a povídat si o starých časech.“

Vzdychla. „To jsem si myslela.“

Neurčitě ukázal k pravému vchodu na jeviště. „Marty Ives před pár dny přinesl jakýsi sáček. Nejspíš se sardinkami. Marty má hrozně rád sardinky a sušenky.“

„Fuj,“ řekla Mary, ale zdálo se, že ji to zaujalo. Johnnyho napadlo, že ještě tak dvě tři hodinky a Mary se budou zamlouvat i ančovičky.

„Kouknu se na to, možná přinesl něco jiného,“ řekl Billingsley. Nemluvil moc přesvědčivě.

David vstal. „Já tam zajdu, jestli chcete.“

Billingsley pokrčil rameny. Díval se znovu na Audrey a zdálo se, že ho Martyho sardinky přestaly zajímat. „Když vyjdeš z jeviště, vlevo je vypínač. Přimo před sebou uvidíš police. Všechno, co sem lidi přinesli k jídlu, se většinou strkalo tam. Možná najdeš nějaké sladké tyčinky.“

„Vy jste chlapi možná dost chlastali, ale aspoň jste nezapomínali na minimální zásady výživy,“ řekl Johnny. „To se mi líbí.“ Veterinář na něj pohlédl, pokrčil rameny a vrátil se pohledem zase k nohám Audrey Wylerové. Zdálo se, že ona si jeho zájmu nevšimá. Nebo je jí to fuk.

David se vydal přes jeviště, pak se vrátil a vzal si pětáčtyřicítku. Pohlédl na otce, ale Ralf znovu tupě hleděl do prostoru, na červená plyšová sedadla, která splývala s šerem. Chlapec opatrně vložil pistoli do kapsy u džín, takže ven trčela jenom rukojeť, a pak zamířil pryč z jeviště. Když míjel Billingsleye, zeptal se: „Teče tu voda?“

„Tohle je poušť, synku. Když je nějaký dům opuštěný, voda se odpojí.“

„To je blbý. Jsem pořád celý od mýdla. Svědí to.“

Nechal je tam, přešel jeviště a vyklonil se do chodby. Za chvíli se rozsvítilo. Johnny se trochu uvolnil – jenom si uvědomil, že v duchu čekal, že něco na chlapce vyskočí – a všiml si, že Billingsley se na něj dívá.

„To, co ten chlapec udělal, tam – jak se dostal z té cely – to bylo nemožné,“ pravil Billingsley.

„Tak to tam musí ještě trčet zavřený,“ odsekl Johnny. Měl dojem, že mluví úplně normálně – skoro jako jeho dávné já – ale to, co říkal starý veterinář, ho už také napadlo. Dokonce ho napadla i fráze, která by to popsala – nenápadný zázrak. Napsal by si ji do zápisníku, kdyby ho neupustil na krajnici silnice číslo 50. „Nemyslíte?“

„Ne, jsme tady, a viděli jsme, co udělal,“ řekl Billingsley. „Pomazal se mýdlem a promáčkl se mezi mřížemi jako melounové jádérko. Na první pohled to dává smysl, že? Ale já vám přáteli povídám, že ani Houdini by to tak nedokázal. Kvůli hlavě. Měl za tu hlavu uvíznout, ale neuvízl.“ Podíval se na ně, na jednoho po druhém a skončil u Ralfa. Ralf se díval na Billingsleye a ne na sedadla, ale Johnny si nebyl jist, jestli chápe, co starý muž říká. A možná to tak bylo lepší.

„Kam míříte?“ zeptala se Mary.

„Nevím jistě,“ odpověděl Billingsley. „Ale myslím, že bychom udělali dobře, kdybychom se mladého pana Carvera drželi.“ Zaváhal, pak dodal: „Pamětníci říkají, že za studené noci i malý ohníček stačí.“

2

Zvedlo to mrtvého kojota a prohlíželo si ho. „Soma umírá; pneuma odchází; zůstává jenom sarx,“ řeklo to zvláštním hlasem: sonorním a zároveň naprosto nevýrazným. „Tak to bylo vždy; tak to bude vždy; život vyvane, pak zemřete.“

Odneslo to zvíře po schodech dolů, tlapy a roztříštěná hlava mu visely, tělo se houpalo jako krvavá chlupatá štola. Stvůra, která ho držela, chvíli stála mezi hlavními dveřmi radnice, dívala se do větrné tmy a poslouchala vítr.

„So keh set!“ zvolala, pak se otočila a odnesla zvíře do kanceláře. Podívala se na věšáky vpravo od dveří a okamžitě si všimla, že dívka – pro bratra Páj – je z háčku dole a je zabalená do závěsu.

Bledý obličej se stvůře zakroutil zlostí, když se dívala na zakryté tělo dívky.

„Sundal ji!“ řekla mrtvému kojotovi v náručí. „Ten zatracený kluk ji sundal! Hloupý, pitomý kluk!“

Ano. Nezodpovědný kluk. Drzý kluk. Pošetilý kluk. V jistém ohledu to poslední bylo nejlepší, že? Nejpravdivější. Pošetilý modlitebníček, který se snaží, aby aspoň něco bylo správně, jako by vůbec něco takového někdy mohlo být správně, jako by smrt byla sprostota, kterou může silná paže oškrabat ze zdi života. Jako by se zavřená kniha dala znovu otevřít a číst zas, s jiným koncem.

Vztek se však proplétal se strachem, jako žluté stehy s červenou látkou, protože ten kluk se nevzdával, takže ostatní se také nevzdávali. Neměli se odvažovat útěku

(Entragian ona to oni)

i když dveře cel byly dokořán. Jenže se odvážili. Díky tomu klukovi, tomu zkaženému nafoukanému pyšnému modlitebníčkovi, který měl tu drzost sundat tu malou čůzu z háčku a vlastně ji pohřbil, jak slušně jen mohl –

Jakési neurčité teplo na prstech a dlaních. Pohlédlo to dolů a uvidělo, že boří Elleniny ruce kojotovi do břicha až po zápěstí.

Původně to chtělo pověsit kojota na háček, prostě proto, že to tak udělalo i s jinými, ale teď ho napadlo něco jiného. Odneslo to kojota k zelené hromádce na podlaze, pokleklo to a odhrnulo závěs. S ústy staženými do němého vrčení to shlíželo na mrtvou dívku, která vyrostla uvnitř tohoto těla.

Že ji musel zakrývat!

Vytáhlo to Elleniny ruce, navlečené do vlašných krvavých rukavic, z kojotova břicha a položilo zvíře na Kirsten. Otevřelo to kojotovy čelisti a umístilo je kolem dětského krku. Na této tableau de la mort bylo cosi příšerného a zároveň fantastického; podobalo se to dřevořezbě ze strašidelné pohádky.

„Tek,“ zašeptalo to a zazubilo se to. Dolní ret Ellen Carverové při tom praskl. Po bradě jí čůrkem stékala krev. Nevšimlo si jí. Ten zatracený, domýšlivý kluk asi nikdy nespátí, jak se vylepšilo jeho pojetí scény, ale jak příjemné bylo představovat si jeho reakci! Kdyby viděl, jak jeho nepatrné snažení dopadlo, jak snadno se dá úcta upřít, jak přirozeně se nula prosazuje v uměle konstruovaných celých číslech lidí.

Přítáhlo to závěs kojotovi po krk. Teď dítě a zvíře vypadali skoro jako milenci. Jak litovalo, že tu chlapec není! Taky otec, ale hlavně ten kluk. Protože důkladné poučení potřeboval právě chlapec.

Nebezpečný byl právě chlapec.

Ze zadu se ozvalo šustění, příliš tiché, než aby se dalo slyšet... ale ono to stejně slyšelo. Otočilo se to na Elleniných kolenou a uvidělo, že se pavouci vracejí. Prošli dveřmi kanceláře, zabočili vlevo a pak se rozběhli po zdi, přes plakáty oznamující blízké zahájení těžby ve městě a zvoucí dobrovolníky na letošní hru se zpěvy Pionýrské dny, která se bude konat na podzim. Nad oznámením o informativní schůzi, na které představitelé Důlní společnosti Beznaděj budou diskutovat o obnovení těžby mědi v takzvané Čínské jámě, se pavouci zase seřadili do kruhu.

Vysoká žena v kombinéze a přepásaná opaskem vstala a přistoupila k nim. Kruh na zdi se zachvěl, jakoby strachem, vzrušením nebo snad obojím. Žena spojila zakrvácené ruce, pak je oddělila a vztáhla ke zdi dlaněmi vzhůru. „Eh leh?“

Kruh se narušil. Pavouci přeběhli do nového útvaru, pohybovali se přesně jako vycvičená jednotka při přehlídce. Vytvořili K, potom se znovu rozběhli a vytvořili I. Pak následovalo N –

Žena je odmávla, ještě když se pavouci hemžili a snažili se vytvořit O.

„En tow,“ řekla. „Ras.“

Pavouci zanechali pokusu o O a znovu se roztřeseně seřadili.

„Ten eh?“ zeptala se po chvíli a pavouci vytvořili nový útvar. Byl to kruh, znamenal ini. Žena s otisky prstů Ellen Carverové se chvíli na útvar dívala, poklepávala Elleninými prsty na Elleniny klíční kosti, potom mávla Elleninou rukou ke zdi. Útvar se rozpadl. Pavouci uháněli k podlaze.

Stvůra vyšla zpátky na chodbu a ani se nepodívala na pavouky hemžící se kolem jejích nohou. Pavouci se zase někde najdou, až je bude potřebovat, a to bylo hlavní.

Stanula ve dvojitých dveřích, znovu se zadívala do noci. Neviděla staré kino, ale to bylo v pořádku; věděla, kde je Americký západ – asi dvě stě metrů na sever odtud, hned za jedinou městskou křižovatkou. A díky pavoukům taky věděla, kde jsou i oni.

Kde je on. Ten zatracený modlitebníček.

3

Johnny Marinville znovu vyprávěl svůj příběh – tentokrát celý. Poprvé za dlouhou řadu let se snažil vyprávět stručně – po celé Americe žili kritici, kteří by mu zatleskali a nedůvěřivě žasli. Pověděl jim, jak zastavil, aby se vymočil, a jak mu zatím Entragian podstrčil marjánku do sedlové brašny. Pověděl jim o kojotech – o jednom, se kterým Entragian jakoby mluvil, a ostatních, rozestavených kolem silnice v pravidelných rozestupech jako přízračná čestná stráž – a o tom, jak ho veliký policajt zmlátil. Odvyprávěl vraždu Billyho Rancourta a potom, aniž se to nějak projevilo na jeho hlasu, mluvil o tom, jak ho napadl sup, jakoby na příkaz Collieho Entragiana.

Audrey Wylerová se tvářila hluboce nedůvěřivě, ale Johnny viděl, že Steve a hubená mladá dívka, kterou kdesi sebral cestou, si vyměnili pohled plný úděsného porozumění. Johnny se nedíval na ostatní, aby zjistil, jak to berou, jen hleděl

na své ruce na kolenou a soustředil se na zpracování obtížného místa v kompozici.

„Chtěl, abych mu ho vykouřil. Myslím, že mě tím chtěl úplně rozložit, abych ho prosil o milost, ale mně ten nápad nepřipadal tak šokující, jak Entragian možná čekal. Kuřba je poměrně běžný sexuální požadavek v situacích, kdy autorita přesáhla své normální meze a zákazy, jenže to tak nevypadá. Na povrchu je znásilnění o dominanci a agresí. Ale pod povrchem je o vzteku vyvolaném strachem.“

„Těkuji vám, doktore Ruthe,“ řekla Audrey. „Pšišťe bhudeme tiskutovat o himpotenci.“

Johnny se na ni klidně podíval. „Napsal jsem román o homosexuálním znásilnění. Tiburon. U kritiky neměl valný úspěch, ale mluvil jsem se spoustou lidí a myslím, že jsem docela pronikl do podstaty. Jde o to, že místo aby mě vyděsil, tak mě rozzuřil. Stejně jsem už tou dobou došel k závěru, že nemám skoro co ztratit. Řekl jsem mu, že mu to klidně udělám, ale jakmile mi ho strčí do pusy, ukousnu mu ho. Potom... potom...“

Usilovně přemýšlel, usilovněji než za posledních deset let, a při tom si pro sebe přikyvoval.

„Potom jsem po něm hodil jedno to jeho nesmyslné slovo. Aspoň mně připadalo nesmyslné, něco jako umělý jazyk. Znělo dost hrdelně...“

„Nebylo to tek?“ zeptala se Mary.

Johnny přikývl. „A kojotům tak nesmyslné nepřipadalo, ani Entragianovi. Když jsem to řekl, jako by se stáhl... a tehdy zavolal toho supa, aby na mě udělal nálet.“

„Nevěřím, že se to stalo,“ řekla Audrey. „Třeba jste slavný spisovatel nebo co, a vypadáte jako chlap, který není zvyklý na to, aby takřikajíc budil pochybnosti, ale prostě tomu nevěřím.“

„Přesto se to stalo. Vy jste nic takového neviděla? Zvláštní, agresivní chování u zvířat?“

„Schovávala jsem se v městské prádelně,“ řekla. „Takže haló? Mluvíme tu stejným jazykem?“

„Ale –“

„Poslouchejte, vy se chcete bavit o zvláštním a agresivním chování u zvířat?“ zeptala se Audrey. Naklonila se vpřed, oči měla jasné a upírala je na Marinvilla. „Tak mluve o Colliem. O Colliem, jaký teď je. Zabil každého, koho uviděl, každého, kdo mu zkřížil cestu. To vám nestačí? Musíme k tomu mít i cvičené supy?“

„A co pavouci?“ zeptal se Steve. Seděl už s hubenou dívkou v křesle a ne na opěrkách, a Steve ji držel kolem ramenou.

„Co je s nimi?“

„Neviděla jste, že by pavouci jaksi... no... houfovali se?“

„Jako ptáci?“ Obdařila ho pohledem, který říkal POZOR, BLÁZEN NABLÍZKU.

„No, to ne. Špatně jsem se vyjádřil. Jako by společně putovali. Ve smečkách. Jako vlci. Nebo kojoti.“

Zavrtěla hlavou.

„A co hadi?“

„Ani ty jsem neviděla. Ani kojoty ve městě. Ani psa jedoucího na kole s kloboučkem na hlavě. Všechno to slyším poprvé.“

David se vrátil na jeviště a držel hnědý sáček, do jakých dávají prodavači drobné nákupy – sladké tyčinky, celozrnné chlebičky, krabice mléka, plechovku piva. Taky měl pod paží krabici sušenek Ritz. „Něco jsem našel,“ oznámil.

„Mhm,“ řekl Steve a hleděl na krabici a malý sáček. „To by rozhodně mělo zahnat hlad v Americe. Jak to vychází, Davide? Jedna sardinka a dvě sušenky na každého, co myslíš?“

„Je toho vlastně docela dost,“ řekl David. „Víc, než byste myslel. Ehm...“ Odmlčel se a zamýšleně a trochu s obavami se na ně díval. „Nevadilo by někomu, kdybych se nejdřív pomodlil, než to rozdáme?“

„Jako poděkování za milost?“ zeptala se Cynthia.

„Ano, za milost.“

„Mně to vyhovuje,“ souhlasil Johnny. „Myslím, že milosti je nám třeba, kolik jí jenom bude do našich rukou vloženo.“

„Amen,“ řekl Steve.

David položil sáček a krabici sušenek na zem mezi tenisky. Potom zavřel oči a spojil dlaně před tváří, opřel prsty o prsty. Johnny užasl nad tím, že ten kluk vůbec nic nepředstírá. Bylo to prosté gesto, častým používáním vybroušené do krásy.

„Bože, požehnej prosím tuto potravu, kterou se chystáme jíst,“ začal David.

„Jo, k tomu přece je,“ řekla Cynthia a okamžitě se zatvářila provinile, že promluvila. Ale nezdálo se, že by to Davidovi vadilo; možná ji vůbec neslyšel.

„Požehnej naše společenství, pečuj o nás a vyved' nás ze zla. Prosím postarej se také o maminku, jestli je to tvá vůle.“ Odmlčel se, potom tišeji řekl: „Asi není, ale prosím, jestli je to tvá vůle. Vyzývám Ježíšovo jméno, amen.“ Znovu otevřel oči.

Johnny byl dojat. Modlitbička toho kluka ho zasáhla tam, kam se snažil dosáhnout Entragian, a tomu se to nepodařilo. Jasně že jo. Protože tomu věří. Vedle té jeho pokory vypadá papež Jan Pavel v těch svých nabubřelých šatech a lasvegaském klobouku jako sezónní křesťan.

David se shýbl, zvedl potraviny, které našel, a vypadal vesele jako bohatec předsedající tabuli o dni Děkuvzdání, když se sáčkem probíral.

„Tu máš, Mary.“ Vytáhl plechovku sardinek a podal jí je. „Otvírák má na dně.“

„Děkuju ti, Davide.“

Usmál se. „Poděkuj kamarádovi pana Billingsleye. Je to jeho jídlo, ne moje.“ Podal jí sušenky. „Nech je kolovat.“

„Vezmi si, kolik potřebuješ, a zbytek nech,“ řekl Johnny přátelsky. „Takhle to říkáme my, Přátel kruhu... vid', Tome?“

Veterinář se na něj podíval vodnatýma očima a neodpověděl.

David dal plechovku sardinek Stevovi a další plechovku Cynthii.

„Ach, ne, zlato, to nemusíš,“ řekla Cynthia a pokusila se svou krabičku vrátit. „My se se Stevem podělíme.“

„Není potřeba,“ řekl David, „je jich spousta. Fakt.“

Podal plechovku Audrey, plechovku Tomovi a plechovku Johnnymu. Johnny ji dvakrát v ruce obrátil, jako by se chtěl přesvědčit, že je skutečná, než stáhl obal, vzal ze dna klíček na otevírání a vložil ho do kovového plíšku na konci plechovky. Otevřel ji. Jakmile ryby ucítil, dostal strašlivý hlad. Kdyby mu někdo vykládal, že někdy takhle zareaguje na obyčejné konzervované sardinky, vysmál by se mu.

Někdo mu poklepal na rameno. Byla to Mary, podávala mu krabici sušenek. Vypadala přímo uneseně. Z koutku úst jí na bradu stékal rybí olej jako lesklý potůček. „Vemte si,“ řekla. „Ty sušenky Ritz jsou skvělé. Opravdu!“

„Jo,“ řekla Cynthia vesele, „všechno má hned lepší chuť, když jde o Ritz, to říkám pořád.“

Johnny vzal krabici, nahlédl dovnitř a viděl, že zbyl jenom jeden váleček voskového papíru, napůl prázdný. Vzal si tři kulaté tmavě oranžové sušenky. Kručící žaludek protestoval proti takové zdrženlivosti, a Johnny zjistil, že se nedokáže ovládnout a nevzít si ještě tři, než předal krabici Billingsleyovi. Jejich oči se na okamžik setkaly a Johnny slyšel, jak starý pán říká, že ani Houdini by to tak nedovedl. Kvůli hlavě. A samozřejmě tu byl ještě telefon – tři čárky se ukázaly, když ho držel ten kluk, a vůbec žádné, když ho držel sám.

„Tímhle je to jednou provždy vyřešeno,“ říkala Cynthia plnou pusou. Mluvila tak, jak Mary vypadala. „Jídlo je svým způsobem lepší než sex.“

Johnny se podíval na Davida. Seděl na opěrce otcova křesla a jedl. Na klíně držel Ralfovu krabičku sardinek, neotevřenou, protože muž se dál díval na řady prázdných sedadel. David si vzal sardinku ze své konzervy, opatrně ji položil na sušenku a podal ji tatínkovi, který začal mechanicky žvýkat, jako by jeho jediným cílem bylo, aby se zbavil překážky v ústní dutině. Když tak sledoval výraz pozorné lásky na chlapcově tváři, cítil se Johnny jaksi nepohodlně, jako by narušoval Davidovo soukromí. Podíval se jinam a uviděl na podlaze krabici sušenek. Všichni pilně jedli a nikdo nevěnoval Johnnymu zvláštní pozornost, když krabici zvedl a nahlédl do ní.

Krabice prošla rukama všech přítomných, všichni si vzali aspoň pět sušenek (Billingsley si možná vzal ještě víc; ten starý kozel se spal plnými hrstmi), ale váleček voskového papíru tam pořád byl, a Johnny by mohl přísahat, že byl pořád napůl prázdný; že počet sušenek se vůbec nezměnil.

4

Ralf odvyprávěl katastrofu rodiny Carverových co nejjasněji a mezi proudy slov pojídal sardinky. Snažil se vyčistit si hlavu, snažil se vzpamatovat – spíš kvůli Davidovi než sobě – ale šlo to těžko. Pořád viděl Kirstie ležící nehybně pod schody, pořád viděl Entragianu odvádějícího Ellie za paži přes věznici. Neboj se, Davide, vrátím se, řekla, ale Ralfovi, který podle svého přesvědčení zaslechl během čtrnácti let manželství všechny odstíny a tóny Ellina hlasu, připadala nadobro ztracená. Jenomže kvůli Davidovi se musel snažit být zde. Vrátit se zase k sobě z míst, kam ho chtěla odvést jeho otěšená, přetížená – a provinilá, ano, to také – mysl.

Ale bylo to těžké.

Když domluvil, řekla Audrey: „Tak jo, aspoň žádná vzpoura živočišné říše. Ale je mi moc líto vaší manželky a dcerky, pane Carvere. Tebe taky, Davide.“

„Díky,“ řekl Ralf, a když David dodal: „Mamince se třeba ještě nic nestalo,“ prohrábl chlapci vlasy a řekl mu ano, máš pravdu.

Pak přišla na řadu Mary, vyprávěla o igelitce pod rezervní pneumatikou, o tom, jak Entragian proložil poučení pro zatčené větou „Zabiju vás“, a o tom, jak na schodech zastřelil jejího manžela, úplně bez varování a jakýchkoli provokací.

„Taky žádná zvířena,“ pochvalovala si Audrey. To teď byla asi její hlavní starost. Naklonila plechovku od sardinek k ústům a bez rozpaků zbytek rybího oleje vypila.

„Bud' jste neslyšela o tom kojotovi, kterého přivedl nahoru, aby nás hlídal, nebo to nechcete slyšet,“ řekla Mary.

Audrey jenom mávla rukou. Teď seděla a poskytovala Billingsleyovi dalších nejméně deset centimetrů nohou, na které se mohl dívat. Ralf se taky díval, ale ten pohled v něm nebudil absolutně žádné pocity. Napadlo ho, že ve staré vybité autobaterii je asi víc šťávy než v jeho citovém systému.

„Víte, oni se dají ochočit,“ řekla. „Můžete je krmit sekanou a cvičit jako psy.“

„Viděla jste někdy Entragianu chodit po městě s kojotem na vodítku?“ zeptal se Marinville zdvořile.

Pohlédla na něj a našpulila pusou. „Ne. Občas jsem s ním promluvila, víc nic, jako s většinou lidí ve městě. Spoustu času jsem trávila v lomu, v laborce nebo v autě. Městský život mě moc nebaví.“

„A co ty, Steve?“ zeptal se Marinville. „Jaký je tvůj příběh?“

Ralf viděl, že si statný chlapík s texaským přízvukem a jeho přítelkyně vyměnili pohledy – pokud to byla jeho přítelkyně – a potom se Steve podíval zase na spisovatele. „No, začnu tím, že jestli svému agentovi řeknete, že jsme vzal stopařku, nejspíš přijdu o prémie.“

„Myslím, že v téhle chvíli to může být tvoje poslední starost. Pokračuj. Povídej.“

Vyprávěli oba, střídavě, oba si jasně uvědomovali, že to, co viděli a zažili, výrazně zvyšuje nároky na důvěru. Oba vyjádřili zoufalství nad tím, že nejsou schopni vyjádřit, jak ohavný byl kamenný úlomek v laboratoři nebo skladišti, jak moc na ně zapůsobil, ale nevypadali, že se chtějí pochlubit s tím, co se stalo, když vlk (shodli se, že to byl vlk a ne kojot) přinesl úlomek z laboratoře a položil ho před ně. Ralf si říkal, že šlo o něco se sexem, i když netušil, co by na tom mohlo být tak zlého.

„Pořád nevěřící Tomáš?“ zeptal se Marinville Audrey, když Steve a Cynthia skončili. Mluvil s ní mírně, jako by chtěl, aby se necítila ohrožená. Samozřejmě nechce, aby se cítila ohrožená, pomyslel si Ralf. Je nás jenom sedm, chce, abychom byli na stejné lodi. A rozhodně si nepočíná špatně.

„Nevím, co jsem.“ Mluvila jako omámená. „Nechci všem těm kecům věřit – už jenom když o tom uvažuju, pořádně mě

to děsí – ale neumím si představit, proč byste lhali.“ Odmlčela se, potom řekla zamyšleně: „Pokud ovšem ten pohled na lidi pověšené v Hernandezově doupěti... nevím, možná vás tak strašně vyděsil...“

„Že jsme začali mít vidiny?“ zeptal se Steve.

Přikývla. „Ti hadi, které jste viděli v domě – aspoň ti dávají trochu smysl. Takovéhle počasí vycítí tři týdny dopředu a stahují se všude, kde jsou trochu chránění. To ostatní... prostě nevím. Jsem vědec a nechápu, jak –“

„No tak, paní, jste jako děcko, které předstírá, že má zažitou pusou, takže nemůže dojít brokolici,“ ozvala se Cynthia.

„Všechno, co jsme viděli, zapadá do toho, co tady pan Marinville viděl před námi, a co Mary viděla před ním, a co Carverovi viděli před nimi. Včetně toho převáženého plaňkového plotu, kde Entragian rozmázl toho holiče, nebo kdo to byl. Takže se přestaňte na chvíli ohánět tím svým Jsem vědec. My jsme na jedné lodi; to vy jste na jiné.“

„Ale já jsem nic takového neviděla!“ zakvílela skoro Audrey.

„Co jste viděla?“ zeptal se Ralf. „Vyprávějte.“

Audrey si přehodila nohu přes nohu a stáhla si trochu lem sukně. „Tábořila jsem venku. Měla jsem čtyři dny volna, tak jsem sbalila Sally a zamířila na sever, do Měděného pohoří. Je to moje oblíbené místo v Nevadě.“ Ralfovi připadalo, že se brání, jako by v minulosti zažila pro takové chování spoustu pošklebování.

Billingsley vypadal, jako by se právě probudil ze sna... možná o tom, jak mu Audrey omotává své dlouhé nohy kolem svařštělého starého zadku. „Sally,“ řekl. „Jak se má?“

Audrey se na něj chvíli nechápavě dívala, a pak se usmála jako malá holka. „Vede se jí dobře.“

„Šlacha je lepší?“

„Ano, díky. Dal jste jí dobrou mast.“

„To rád slyším.“

„O čem to mluvíte?“ zeptal se Marinville.

„Asi před rokem jsem jí ošetřoval koně,“ řekl Billingsley. „To je všechno.“

Ralf si nebyl jist, jestli by nechal Billingsleye ošetřovat svého koně, kdyby nějakého měl; nebyl si jist, jestli by nechal Billingsleye ošetřit toulavou kočku. Ale veterinář byl možná před rokem jiný. Když se pustíte do pití, dvanáct měsíců může člověka hodně změnit. Málokdy k lepšímu.

„Dostat Chřestýše zpátky na nohy byla pořádná fuška,“ řekla. „Nedávno se přešlo od kropickek k emitorům. Umřelo pár orlů –“

„Pár?“ přerušil ji Billingsley. „Ale no tak. Nejsem žádný zelený cvok, ale tohle jste přehnal.“

„Tak dobře, celkem asi čtyřicet. Z hlediska druhu žádné velké číslo; v Nevadě je orlů dost. Jak sám víte, doktore. Zelení to vědí taky, ale s každým mrtvým orlem nadělají, jako by to bylo uvařené děcko. Jde jim o to – hlavně o to – aby nám zabránili v těžbě mědi. Panebože, někdy jsem z nich tak unavená. Přijíždějí sem v elegantních zahraničních autíčkách, v každém je pětadvacet kilo americké mědi, a vykládají nám, že jsme příšery, které znásilňují zemi. Prý –“

„Madam?“ ozval se Steve mírně, „Promiňte, ale nikdo z nás tady není z Greenpeace.“

„Jistě. Já jenom říkám, že nikdo neměl z těch orlů radost – byli tam taky sokoli, krkavci – i když ti zelení tvrdili opak.“ Rozhlédla se po nich, jako by zkoumala, jaký dojem na ně udělala její upřímnost, a pokračovala. „Louhujeme měď ze země kyselinou sírovou. Nejjednodušší je aplikovat ji kropicčkami – vypadají jako velká kropítka na zalévání trávníků. Ale kropicčky můžou nechávat louže. Uvidí je ptáci, letí se vykoupat a napít, pak umřou. Není to pěkná smrt.“

„Není,“ souhlasil Billingsley a mžikal na ni vodnatýma očima. „Když z Čínské a Desatoyské jámy těžili zlato – to bylo v padesátých letech – byl v loužích kyanid. Stejná ohavnost. Ale tehdy nebyli žádní zelení. To muselo být pro důlní společnost příjemné, co, slečno Wylerová?“ Vstal, přešel k baru, nalil si na prst whisky a polkl ji jako lék.

„Mohl bych taky jednu dostat?“ zeptal se Ralf.

„Jistě, určitě byste mohl,“ řekl Billingsley. Podal Ralfovi skleničku, potom jich nachystal víc. Nabízel teplé nealkoholické nápoje, ale ostatní si vybrali pramenitou vodu, kterou naléval z plastového kanystru.

„Stáhli jsme kropicčky a nahradili je systémem rozdělovačů a emitorů,“ pokračovala Audrey. „Je to systém, který kyselinu rozděluje po kapkách a je dražší než kropicčky – mnohem dražší – ale ptáci se nemůžou do chemikálií dostat.“

„Nemůžou,“ souhlasil Billingsley. Nalil si dalšího panáka. Tentokrát pil pomaleji a přes okraj sklenice se díval znovu Audrey na nohy.

5

Nějaký problém?

Zatím možná ne... ale mohl by být, jestli se nepodniknou určité kroky.

Věc, která vypadala jako Ellen Carverová, seděla za stolem prázdné věznice, hlavu vztyčenou, oči jasně svítící. Venku vítr sílil a utíchal, sílil a utíchal. Zblízka sem dolehlo cvakání drápů, stoupající po schodech. Zastavilo se před dveřmi. Ozvalo se kašlavé zavření. Potom se dveře rozletěly, odstrčil je čumák pumy. Byla to samička, ale velká – možná metr osmdesát od čenichu po zadní, a tlustý, mrskající se ocas dodával k celkové délce další metr.

Když puma procházela dveřmi do věznice, tiskla se k dřevěné podlaze a pokládala uši ke klínovité hlavě, zavrtávala se jí ta stůra do hlavy stále hlouběji, protože chtěla zažít něco z toho, co puma cítí, stejně jako ji chtěla vést. Zvíře bylo vystrašené, třídilo pachy a žádný je neuklidňoval – bylo to lidské doupě; ale to byla jenom část problému.

Puma zde větvila velké potíže. Například střelný prach; pro pumu byl pach zbraní, ze kterých se střílelo, stále ostrý a štiplavý. Potom tu byl pach strachu, jako směs pachu potu a spálené trávy. Také tu páchla krev – kojotí a lidská, jejich pachy se promísily. A potom tu byla ta věc na židli, dívala se na ni a puma se pomalu sunula blíž, nechtěla, ale nemohla tomu zabránit. Vypadalo to jako lidská bytost, ale nepáchlo tak. Její pach se nepodobal ničemu, co puma zatím v životě zvětřila. Přikrčila se tomu u nohou a vydala tiché kňučivé zamňoukání.

Ta věc v kombinéze vstala ze židle, padla na kolena Ellen Carverové, zvedla pumě čumák a podívala se pumě do očí. Začala rychle mluvit druhým jazykem, jazykem nezformovaných, říkala pumě, kam má jít, jak musí čekat a co musí

udělat, až přijde čas. Byli ozbrojeni a nejspíš pumu zabijí, ale nejdřív měla vykonat práci.

Při řeči začala z Ellenina nosu vytékat krev. Ucítilo ji a utřelo ji. Na Elleniných tvářích a krku začaly naskakovat puchýře. Ta pitomá kvasinková infekce! Nic horšího, aspoň zatím. Proč se prostě některé ženské nedokázaly o sebe rádně starat?

„Tak dobře,“ řeklo to pumě. „Jdi. Počkej, dokud nepřijde čas. Budu naslouchat s tebou.“

Puma znovu kňučivě mňoukla, olízla hrubým jazykem ruku té věci v těle Ellen Carverové, pak se otočila a vyřapala z místnosti.

Věc se vrátila na židli a opřela se. Zavřela Elleniny oči a naslouchala neúnavnému drnění písku na oknech, a kus ze sebe nechala odejít se zvířetem.

KAPITOLA 2

1

„Takže jste vyřídila nějaké pochůzky ve městě, pak jste osedlala a odjela tábořit,“ řekl Steve. „Co pak?“

„Strávila jsem čtyři dny v Měděných horách. Rybařila, fotila – fotím pro zábavu. Měla jsem se skvěle. Potom, to bylo večer před třemi dny, jsem se vrátila. Šla jsem rovnou domů, bydlím na sever od města.“

„Co vás přivedlo zpátky?“ zeptal se Steve. „Nebylo to tím, že se blížilo špatné počasí, že ne?“

„Nebylo. Měla jsem sebou malé rádio a pořád hlásili jasno a horko.“

„Já to slyšel taky,“ řekl Steve. „To je naprostá záhada.“

„Měla jsem se sejít s Allenem Symesem, účetním společnosti, abychom dali dohromady přechod od kroupiček k rozdělovačům a emitorům. Letěl z Arizony. Měla jsem se s ním sejít v Hernandezově doupěti v devět hodin dopoledne. Tak jsme říkali laborce a kancelářím na okraji města. Proto jsem si vzala ty pitomé šaty, kvůli té schůzce a protože Frank Geller mi řekl, že Symes nemá rád – neměl rád – ženy v džínách. Vím, že všechno bylo v pořádku, když jsem se vrátila z výletu, protože mi Frank volal a říkal, abych si vzala na tu schůzku šaty. To bylo večer kolem sedmé.“

„Kdo je Frank Geller?“ zeptal se Steve.

„Hlavní důlní inženýr,“ řekl Billingsley. „Pověřený znovuotevřením Čínské jámy. Aspoň byl.“ Tázavě se na Audrey podíval.

Přikývla. „Ano. Je mrtvý.“

„Před třemi dny,“ přemýšlel Marinville. „Všechno bylo v Beznaději ještě před třemi dny zalité sluncem, aspoň pokud je vám známo.“

„Správně. Ale když jsem pak Franka uviděla, visel na háku. A jednu ruku měl pryč.“

„My jsme ho viděli taky,“ zachvěla se Cynthia. „Viděli jsme i jeho ruku. Na dně akvária.“

„Před tím vším jsem se v noci nejmíň dvakrát probudila. Poprvé jsem myslela, že zahřímělo, ale podruhé to znělo jako výstřely. Řekla jsem si, že se mi určitě něco zdá, a zase šla spát, ale někdy v té době... začal. Potom, když jsem se dostala do důlní kanceláře...“

Nejdřív, jak vyprávěla, neměla pocit, že by nebylo něco v pořádku – rozhodně ne podle toho, že Brad Josephson nesešel u svého stolu. Brad tam nikdy nebyl, pokud to jen trochu šlo. Takže šla dozadu do Hernandezova doupěte a tam uviděla to, co o něco později uviděli Steve a Cynthia – mrtvolu na hácích. Byl tam zřejmě každý, kdo ráno přišel. Jeden z nich, v kravatě a polobotkách, které by se hodily ke countryovému zpěvákovi, byl Allen Symes. Jel až z Phoenixu, aby umřel v Beznaději.

„Jestli to, co říkáte, je pravda,“ řekla Stevovi, „tak Entragian musel později dostat další lidi z dolu. Nepočítala jsem je – byla jsem příliš vystrašená, než aby mě vůbec napadlo počítat – ale nemohlo jich být víc než sedm, když jsem tam byla. Ztuhla jsem. Možná jsem byla chvíli bez sebe, to nevím jistě. Potom jsem uslyšela výstřely. To už jsem nepochybovala. A kdosi řval. Potom další střelba, a řev ustal.“

Vrátila se k autu, neutíkala – řekla, že se bála, že propadne panice, když se rozběhne – a pak odjela do města. Chtěla ohlásit Jimu Reedovi, co našla. Nebo, kdyby byl Jim někde na okrese, což se stávalo často, jednomu jeho zástupci, Entragianovi nebo Pearsonovi.

„Neutíkala jsem k autu a neuháněla do městečka velkou rychlostí, ale stejně jsem byla v šoku. Pamatuju si, že jsem hmatala v přihrádce na rukavice a hledala cigarety, i když jsem už pět let nekouřila. Potom jsem uviděla dva lidi utíkat přes křižovatku. Víte kterou, tu se semaforem?“

Přikývli.

„Zprava se za nimi přihnalo nové policejní auto. Řídil ho Entragian, ale to jsem tehdy nevěděla. Ozvaly se tři nebo čtyři rány a lidi, které honil, zůstali ležet na chodníku, jeden přímo před obchodem s potravinami, druhý kousek dál. Byla tam krev. Hodně krve. Vůbec nezpomalil, jenom projel křižovatkou, zamířil na západ a za chvíli jsem slyšela další rány. Určitě jsem ho slyšela ječet „Juchů“.

Chtěla jsem těm lidem, na které střelil, pomoci, pokud to šlo. Odjela jsem kousek dál, zaparkovala a vystoupila z auta. To mi asi zachránilo život, to, že jsem vystoupila z auta. Protože všechno, co se pohybovalo, Entragian zabil. Každého. Všechno. Cokoliv. Na ulici zůstala auta, nákladňáky jako pohozené hračky, cik cak, nejmíň deset jich bylo. U železářství ležel na boku nákladňák El Camina. Myslím, že patřil Tommymu Ortegovi. Ten nákladňák byl skoro jako jeho milénka.“

„Já jsem nic takového neviděl,“ řekl Johnny. „Ulice byla prázdná, když mě přivezl.“

„Jo – ten hajzl si udržuje pokojíček uklizený, to se mu musí nechat. Nechtěl, aby někdo zabloudiv do města a hned se divil, co se tu stalo, podle mě. Binec prostě zametl pod rohožku, ale ono mu to chvíli vydrží. Zvlášť s tou pitomou vichřicí.“

„Která nebyla v předpovědi,“ doplnil Steve zamýšleně.

„Správně, která nebyla v předpovědi.“

„Co se stalo potom?“ zeptal se David.

„Utíkala jsem k lidem, po kterých střílel. Byla to Evelyn Shoenstacková, paní, která vede kadeřnictví a pracuje na částečný úvazek v knihovně. Byla mrtvá, mozek měla po celém chodníku.“

Mary sebou škusbla. Audrey to viděla a otočila se k ní.

„To je další věc, kterou si musíte zapamatovat. Jestli vás uvidí a rozhodne se, že na vás vytřelí, je po vás.“ Dívala se z jednoho na druhého, zřejmě se chtěla ujistit, jestli si nikdo nemyslí, že vtipkuje. Nebo přehání. „Co rána, to mrtvola. Zdůrazňuju mrtvola.“

„Budeme to mít na paměti,“ řekl Steve.

„Ten druhý na chodníku byl poslíček z cukrárny. Měl na sobě uniformu. Entragian ho dostal taky do hlavy, ale pořád žil.“ Mluvila s klidem, který Johnny poznával. Viděl to ve Vietnamu po několika přestřelkách. Viděl to jako nevoják, samozřejmě, s notesem v jedné ruce, perem v druhé, přes rameno magneták zavěšený na přezce s připíchnutým mírovým odznakem. Díval se, poslouchal, dělal si poznámky a cítil se jako vyděděnec. Žárlil. Ty hořké myšlenky, které ho tehdy napadaly – eunuch v harému, pianista v bordelu – mu teď připadaly šílené.

„V roce, kdy mi bylo dvanáct, mi táta dal dvaadvacítku,“ pokračovala Audrey Wylerová. „Hned jsem vyšla z našeho domu v Sedalii a zastřelila sojku. Když jsem přišla k ní, taky ještě žila. Celá se trásla, hleděla přímo před sebe a otvírala a zavírala zobák, velmi pomalu. V životě jsem tak strašně nechtěla vzít něco zpátky. Klekla jsem si vedle ní a čekala, až to skončí. Zdálo se mi, že aspoň to jí dlouhým. Pořád se celá trásla, až umřela. Ten poslíček se také tak trásl. Díval se na ulici za mnou, i když tam nikdo nebyl, a na čele měl kapky potu. Hlavu měl úplně beztvárovou a na rameni měl cosi bílého. Nejdřív mě napadla pitomost, že jsou to kuličky polystyrénu – víte, takové, jaké se strkají do balíčků, když se posílá něco křehkého – a pak jsem uviděla, že jsou to úlomky kostí. Z jeho, víte, z jeho lebky.“

„Víc už nechci slyšet,“ řekl Ralf prudce.

„To vám nevyčítám,“ řekl Johnny, „ale myslím, že to musíme vědět. Nechcete se se synem projít po zákulisí? Podívat se, co tam najdete.“

Ralf přikývl, vstal a udělal krok k Davidovi.

„Ne,“ odmítl David. „Musíme zůstat.“

Ralf se na něj nejistě podíval.

David přikývl. „Promiň, ale musíme.“

Ralf tam ještě chvíli stál, pak se znovu posadil.

Během tohoto rozhovoru se Johnny náhodou podíval na Audrey. Cívěla na chlapce s výrazem, který mohl vyjadřovat strach, úctu nebo možná obojí. Jako by v životě neviděla tvora, jako je on. Potom si vzpomněl na sušenky padající z krabice jako klauni z autíčka v cirkuse, a napadlo ho, jestli vůbec někdo z nich někdy viděl tvora podobného Davidu Carverovi. Vzpomněl si na telefon a na to, jak Billingsley povídal, že ani Houdini by to nedokázal. Kvůli hlavě. Soustředili se na supy, pavouky a kojoty, na krysy, které vyskakovaly z hromad pneumatik, a na domy, které byly možná plné chřestýšů; hlavně se soustředili na Entragianu, který mluvil cizími jazyky a střílel jako Buffalo Bill. Ale co David? Co byl vlastně zač?

„Pokračujte, Audrey,“ řekla Cynthia. „Jenom byste možná mohla trošku ubrat.“ Zvedla bradu směrem k Davidovi. Audrey se na ni chvíli dívala prázdným pohledem, jako by nerozuměla. Potom se vzpamatovala a pokračovala.

2

„Klečela jsem vedle toho poslíčka a snažila se vymyslet, co mám dělat – zůstat s ním nebo utíkat a někoho zavolat – ale z Cotton Street se ozval další křik a výstřely. Rozbilo se nějaké sklo. Potom jako by se něco štípalo – dřevo – a potom hrozné třískání, bouchání – kovu. Vůz začal znovu přidávat. Zdá se mi, že celé ty dva dny jsem slyšela jenom přidávat to auto. Vyjel a pak jsem ho slyšela, jak jede mým směrem. Měla jsem na rozmyšlenou jenom vteřinu, ale myslím, že bych stejně neudělala nic jiného, i kdybych měla víc času. Utíkala jsem.

Chtěla jsem se vrátit ke svému autu a ujet, ale myslela jsem, že není čas. Myslela jsem, že nemám ani čas zahrnout za roh a zmizet z dohledu. Takže jsem se vrátila do toho obchodu s potravinami. U Worrellů. Wendy Worrellová ležela mrtvá vedle pokladny. Její táta – je to majitel i řezník – seděl v kancelářičce s dírou v hlavě. Košili měl svlečenou. Zrovna se musel převlíkat do pracovního, když se to stalo.“

„Hugh začíná pracovat brzo,“ poznamenal Billingsley. „Mnohem dřív než ostatní členové rodiny.“

„Ach, jenomže Entragian se pořád vrací a kontroluje,“ řekla Audrey. Mluvila lehkým, konverzačním, hysterickým tónem. „Proto je tak nebezpečný. Pořád se vrací a kontroluje. Je to blázen a nemá slitování, ale má taky metodu.“

„Je to ale taky nemocný chudáček,“ řekl Johnny. „Když mě vezl do města, málem vykrvácel, a to bylo před šesti hodinami. Jestli se ten proces nezpomalil...“ Pokrčil rameny.

„Nenechte se jím ošálit,“ zašeptala skoro.

Johnny pochopil, co tím myslí, ale podle toho, co viděl na vlastní oči, věděl, že je to nemožné, ale také věděl, že kdyby jí to říkal, mařil by čas.

„Pokračujte,“ řekl Steve. „Co bylo pak?“

„Zkusila jsem telefon v kanceláři pana Worrella. Byl hluchý. Zůstala jsem vzadu v krámě asi půl hodiny. Za tu dobu projelo auto dvakrát kolem, jednou po Hlavní, potom zezadu, nejspíš po Mesquite nebo zase po Cotton Street. Znovu se střílelo. Šla jsem nahoru do bytu Worrellových, myslela jsem si, že tam bude telefon fungovat. Nefungoval. Byla tam paní Worrellová a jejich syn. Mert, tak se myslím jmenoval. Paní byla v kuchyni s hlavou v dřezu a podříznutým krkem. On byl ještě v posteli. Všude byla krev. Stála jsem u něj ve dveřích, dívala se na plakáty rockových hudebníků a basketbalistů, a zvenku jsem slyšela znovu projíždět to auto, rychle, pořád rychleji.

Šla jsem dolů a dozadu, ale neodvážila jsem se zadní dveře otevřít. Pořád jsem si představovala, jak se krčí pod verandou a čeká na mě. Sice jsem ho slyšela jenom projíždět kolem, ale pořád jsem si ho představovala, jak na mě číhá.

Řekla jsem si, že nejlepší bude, když počkám do tmy. Potom bych mohla odjet. Možná. Člověk nikdy neví. Protože Collie byl naprosto nevypočitatelný. Nebyl na Hlavní pořád a nebylo ho slyšet pořád a člověk by si mohl začít myslet fajn, možná je pryč, odjel k horám, a pak se najednou vrátil, jako nějaký pitomý králík, který pořád vylézá kouzelníkovi z klobouku.

Ale v obchodě jsem zůstat nemohla. Málem jsem se zbláznila z bzucení much, to hlavně, a bylo vedro. Normálně mi horko nevadí, to nejde, když člověk bydlí uprostřed Nevady, ale pořád jsem myslela na to, že je cítím. Takže jsem čekala, dokud jsem ho neslyšela střilet někde u městských garáží – ty jsou na Dumont Street, východním směrem, těsně než se vyjede z města – a pak jsem se vykradla ven. Vylézt z toho krámu zpátky na chodník bylo snad nejtěžší, co jsem v životě udělala. Jako bych byla voják a lezla do země nikoho. Nejdřív jsem se vůbec nemohla hýbat; prostě jsem strnula přímo na místě, kde jsem byla. Pamatuju si, že jsem si myslela, že musím jít, že nemůžu utíkat, protože bych hned zpanikařila, ale že musím jít. Jenomže jsem nemohla. Nemohla. Jako bych byla ochromená. Potom jsem slyšela, jak se vrací. Bylo to přízračné. Jako by mě vycítil. Jako by vycítil, že se někdo pohybuje za jeho zády. Jako by hrál nějakou novou dětskou hru, takovou, při které je potřeba protihráče zabít, nejen poslat zpátky na startovní čáru. Ten motor... řve tak hlasitě, když začne přidávat. Tak silně. Tak hlasitě. I když ho neslyším, představuju si, že ho slyším. Víte? Zní, jako když levhart šu... jako divoká kočka v říji. To jsem slyšela, blížilo se to ke mně, a pořád jsem se nemohla pohnout. Jenom jsem tam stála a poslouchala, jak se to blíží. Vzpomněla jsem si na poslíčka, jak se třásl jako ta sojka, kterou jsem jako malá zastřelila, a to mě konečně rozhýbalo. Vběhla jsem do prádelny a vrhla se na podlahu, zrovna když projížděl kolem. Slyšela jsem další řev severně ve městě, ale nevím, co to bylo, protože jsem se nemohla podívat. Nemohla jsem vstát. Musela jsem na té zemi ležet skoro dvacet minut, tak mizerně jsem na tom byla. Můžu říct, že to už jsem nebyla ani vystrašená, ale nedokážu vám vysvětlit, co se vám děje v hlavě, když jste v tomhle stavu. Ležela jsem na zemi, dívala se na chuchvalce prachu a zmačkané špačky a přemýšlela o tom, že prádelna se dá poznat i z té výšky, ve které jsem byla, podle pachu a podle toho, že všechny špačky byly od rtěnky. Ležela jsem tam a nemohla bych se pohnout, ani kdybych ho slyšela přicházet po chodníku. Ležela bych tam, dokud by mi nepřiložil pistoli k hlavě a –“

„Ne,“ škusbla sebou Mary. „Nemluvte o tom.“

„Ale já na to nemůžu přestat myslet!“ vykřikla a cosi v tom výkřiku zasáhlo Johnnyho Marinvilla víc než jiné věci, které řekla. Viditelně se snažila znovu ovládnout, potom pokračovala. „Probralo mě, když jsem venku uslyšela lidi. Zvedla jsem se na kolena a přešla ke dveřím. Uviděla jsem čtyři lidi na druhé straně ulice, u Sovího klubu. Dva byli Mexičané – ten kluk z Escolly, co pracuje na drtiči v dole, a jeho dívka. Nevím, jak se jmenuje, ale má ve vlasech světlý pramen – řekla bych, že přirozený – a je strašně pěkná. Byla strašně pěkná. Byla tam ještě jiná žena, dost tlustá, nikdy dřív jsem ji neviděla. S ní byl muž, kterého jsem s vámi vídala hrát kulečnick u Buda, Tome. Někjaký Flip.“

„Flip Moran? Viděla jste Flippera?“

Přikývla. „Pomalů šli po druhém chodníku, zkoušeli auta, hledali klíčky. Vzpomněla jsem si na svoje auto a že bychom všichni společně mohli odjet. Už jsem chtěla vstát. Zrovna míjeli tu úzkou uličku, mezi krámem, kde bývala italská restaurace, a Rozbitým bubnem, a z uličky vyjel Entragian. Jako by na ně čekal. Nejspíš čekal. Do všech narazil, ale myslím, že na místě zemřel jenom váš kamarád Flip. Ostatní se rozletěli jako kuželky při špatném zásahu. Rozběhli se. Ten kluk z Escolly podpíral holku. Ta brečela a držela si ruku na hrudi. Měla ji zlomenou. Bylo to poznat, vypadala, jako by měla nad loktem nový kloub. Druhé ženské tekla po obličejí krev. Když zaslechla, jak za nimi jede Entragian – ten velký, silný motor – otočila se a zvedla ruce, jako by byla strážný nebo co. Řídil pravou rukou a vykláněl se z okna jako strojevedoucí. Dvakrát na ni vystřelil, než ji srazil autem a přejel ji. To bylo poprvé, co jsem si ho mohla pořádně prohlédnout, poprvé, kdy jsem s jistotou poznala, s kým mám tu čest.“

Znovu se na ně podívala, na jednoho po druhém, jako by se snažila změřit účinek svých slov.

„Usmíval se. Usmíval se a smál jako kluk, který je poprvé v Disneylandu. Byl šťastný, víte? Šťastný.“

3

Audrey se krčila u dveří prádelny a dívala se, jak Entragian v autě honí toho kluka s holkou po Hlavní ulici. Dohnal je a přejel, stejně jako tu starší ženu – bylo lehké dostat je oba najednou, řekla Audrey, protože ten kluk se snažil dívce pomáhat a oba utíkali společně. Když je srazil, Entragian zastavil, couvl, pomalu zacouval přes ně (určitě nefoukalo, řekla jim Audrey, protože slyšela velmi zřetelně, jak jim praskají kosti), vystoupil, přešel k nim, klekl si mezi ně, vpálil dívce do zátylku kulku, potom sundal chlapci klobouk, který mu přes to všechno zůstal na hlavě, a vpálil mu také kulku do týla.

„Potom mu znovu klobouk nasadil,“ řekla Audrey. „Jestli tohle přežiju, tak na tuhle věc nikdy nezapomenu, i kdybych žila kdovíjak dlouho – jak sundal tomu klukovi klobouk, aby ho zastřelil, a pak mu ho zase nasadil. Jako by říkal, že chápe, jak je to pro něj těžké, a že chce být co nejvíc ohleduplný.“

Entragian vstal, otočil se kolem dokola (přitom dobíjel), a zdálo se, že se dívá všemi směry najednou. Audrey řekla, že se široce, idiotsky usmíval. Johnny věděl, co tím míní. Už ten úsměv viděl. Bylo to šílené, ale připadalo mu, že všechno tohle už viděl – ve snu nebo v jiném životě.

Jsou to prostě zase ty moje staré vietnamské mury, řekl si. Podle toho, jak Audrey popisovala policajta, si vzpomněl na jisté zfetované vojáky, se kterými utíkal, a na jisté příběhy, které se pozdě v noci dozvídal – šeptem je vyprávěli pěšáci, kteří viděli, jak chlapi, jejich vlastní lidi, dělali strašlivé, nevýslovné věci, se stejným nevinným veselým výrazem na tváři. To je Vietnam, nic víc, vybavuje se ti jako šízravá vzpomínka. Aby se kruh spojil, stačí ti už jenom, aby někomu trčel z kapsy tranzistorák, který by hrál „Lidi jsou zvláštní“.

Ale bylo to všechno? Něco v hloubi duše o tom pochybovalo. To cosi si myslelo, že se tu děje něco jiného, něco, co mělo jenom málo společného s mizernými vzpomínkami románopisce, který se krmil válkou jako sup mršinou... a následně vylodil přesně tak špatnou knihu, jakou takové chování nejspíš zaručuje.

Tak dobře – jestli to není v tobě, tak v čem tedy?

„Co jste udělala potom?“ zeptal se jí Steve.

„Vrátila jsem se do kanceláře prádelny. Plazila jsem se. A když jsem se tam dostala, vplazila jsem se pod kancelářský stůl a tam se schoulila a usnula. Byla jsem strašně unavená. Když jsem viděla takové věci... tolik smrti... hrozně mě to unavilo.

Spala jsem jenom lehce. Pořád jsem něco slyšela. Výstřely, výbuchy, rozbíjení skla, křik. Neměla jsem ponětí, nakolik jsou skutečné a nakolik je slyším v duchu. Pak jsem se probudila, a to už bylo pozdě odpoledne. Byla jsem celá bolavá, nejdřív jsem si myslela, že to všechno byl jenom sen, že možná pořád ještě tábořím venku. Pak jsem otevřela oči a uviděla, kde jsem, schovaná pod stolem, a ucítila bělidlo a prací mýdlo, a uvědomila si, že se mi v životě tak nechtělo čurat. Taky mi strnuly nohy.

Začala jsem se soukat ven, říkala jsem si, že nesmím zpanikařit, jestli jsem trochu uvízla, a právě v té chvíli jsem uslyšela, že někdo vchází do krámu, a znovu jsem vlezla pod stůl. Byl to on. Poznala jsem to už podle chůze. Byly to mužské kroky v těžkých botách.

Ptal se „Je tu někdo?“ a šel uličkou mezi pračkami a sušičkami. Jako by sledoval moje stopy. Svým způsobem sledoval. Šel po mém parfému. Skoro vůbec ho nepoužívám, ale když jsem si musela vzít šaty, napadlo mě to, aby schůzka s panem Symesem třeba proběhla líp.“ Pokrčila rameny, možná trochu v rozpacích. „Víte, co se říká o využívání výzbroje.“

Cynthia vypadala nechápavě, ale Mary přikývla.

„Voni to jako Opium,“ říká. „Je to opium, slečno? Navoněla jste se tím?“ Nic jsem neřekla, jenom jsem se choulila pod stolem a rukama jsem si chránila hlavu. Pokračoval: „Nechcete vylézt? Jestli vylezete, udělám to rychle. Jestli vás budu muset najít, udělám to pomalu.“ A já jsem chtěla vylézt, tak moc mě dostal. Tak moc mě vyděsil. Věřila jsem, že určitě ví, že tam pořád někde jsem, a že bude sledovat vůni mého parfému jako ohař, a já chtěla vylézt a jít k němu, aby mě rychle zabil. Jenomže jsem nemohla. Znovu jsem strnula a mohla jsem jenom ležet a myslet si, že umřu, když se mi chce tak strašně na záchod. Viděla jsem kancelářskou židli – odtáhla jsem ji, abych mohla vlézt pod stůl – a myslela si: „Až uvidí, kde je ta židle, pozná, kde jsem já.“ V té chvíli vešel do kanceláře, zrovna když jsem na to myslela. „Je tu někdo?“ říká. „Vylezte. Neublížím vám. Jenom se vás chci zeptat na to, co se tu děje. Máme tu velký problém.“

Audrey se roztřásla, všiml si Johnny, tak se asi třásla, zatímco se krčila pod stolem a čekala, až Entragian přejde po místnosti, najde ji a zabije ji. Jenomže se zároveň usmívala, a byl to úsměv, na který se těžko dívá.

„Takový byl blázen.“ Tleskla roztřesenými rukama v klíně. „Jedním dechem říká, že jestli vylezete, odmění vás rychlou smrtí; vzápětí říká, že se vás chce jenom na něco zeptat. Blázen. Ale já tomu všemu věřila. Takže kdo je větší blázen? Co? Kdo je větší blázen?“

Udělal pár kroků do místnosti. Myslím, že jich bylo pár. Aspoň šel tak daleko, že jeho stín padl na stůl a na druhou stranu, kde jsem byla já. Pamatuju si, že jsem si říkala, že kdyby ten stín měl oči, mohl by mě vidět. Dlouho tam stál. Slyšela jsem ho, jak dýchá. Potom řekl „Doprdele“ a odešel. Za nějakou minutu jsem slyšela, jak se otevřely a zavřely dveře na ulici. Nejdřív jsem si byla jistá, že je to trik. V duchu jsem ho viděla stejně jasně jako teď vás, jak otevírá dveře a pak je zavírá, ale pořád stojí uvnitř, vedle automatu na balíčky praciho prášku. Stojí tam s pistolí tasenou a čeká, až se hnu. A víte co? Myslela jsem si to dál, i když začal znovu jezdit s tím řvoucím autem po ulicích a hledal jiné lidi, které by zavraždil. Myslím, že bych tam zůstala doteď, jenomže jsem věděla, že jestli nepůjdu na záchod, počurám se, a to jsem nechtěla. M–m, v žádném případě. Jestli dokázal ucítit můj parfém, čerstvou moč by zvěřil ještě rychleji. Takže jsem se vplazila ven a šla na záchod – kulhala jsem jako stará babka, protože nohy jsem měla pořád strnulé, ale dostala jsem se tam.“

A i když mluvila ještě asi deset minut, Johnny si pomyslel, že v tom místě příběh Audrey Wylerové v podstatě skončil, ve chvíli, kdy se odběhla na záchod, aby se vyčurala. Její auto bylo poblíž a v kapse šatů měla klíčky, ale klidně mohla být třeba na Měsíci a ne na Hlavní ulici, protože jí klíčky nebyly k ničemu. Několikrát prošla sem a tam mezi prádelnou a kanceláří (Johnny ani chvíli nepochyboval o tom, jakou odvahu i takový pohyb vyžadoval), ale dál nešla. Nervy neměla jenom roztřesené, měla je prostě v háji. Když střelba a šílené, neustálé túrování motoru na chvíli přestalo, myslela si, že se odváží, ale pak si představila, jak ji Entragian dohání, nutí ji zastavit, vytahuje ji z auta a střílí ji do hlavy. Také, jak jim řekla, byla přesvědčena, že dorazí pomoc. Musela dorazit. Beznaděj byla mimo hlavní silnice, ano, jistě, ale ne tak daleko, a když se chystal otevřít dům, lidi sem pořád jezdili.

Pár lidí do městečka přijelo, jak řekla. Kolem páté viděla nákladňák federální pošty a kolem poledne druhého dne, to jest včera, viděla dodávku z okresních energetických závodů. Obě auta projela po Hlavní ulici. Z dodávky slyšela hudbu. Neslyšela tenkrát Entragianův vůz, ale za pět minut poté, co kolem prádelny dodávka projela, se ozvala střelba a nějaký chlap křičel „Ach ne, nedělejte to! Ne!“ tak pronikavě, že to mohla klidně křičet dívka.

Potom následovala další nekonečná noc, nechtěla tam zůstat, ale neodvažovala se vyběhnout ven, pojídala tyčinky z automatu, který stál na konci řady sušiček, a pila vodu z umyvadla v koupelně – Potom přišel další den a Entragian stále kroužil jako sup.

Prý si neuvědomovala, že vozí lidi do města a zavírá je. Dokázala myslet jenom na to, jak vyklouznout, ale žádný plán jí nepřipadal dost dobrý. A svým způsobem jí prádelna začala připadat jako domov... bezpečný domov. Entragian tu jednou byl, odešel, a už se nevrátil. Možná se nevrátí nikdy.

„Chytila jsem se myšlenky, že nemohl dostat všechny, že tu museli zůstat i jiní lidé jako já, kteří viděli včas, co se děje, a někam se zašili. Někdo vyvázne. Zavolá státní policii. Pořád jsem si říkala, že je moudřejší počkat, aspoň zatím. Potom přišla vichřice a já se rozhodla, že jí využiju. Proklouznu zpátky do důlní kanceláře. V garáži tam mají terénní auto –“

Steve přikývl. „Viděli jsme ho. Má malý přívěs plný vzorků kamení.“

„Představovala jsem si, že přívěs odpojím a odjedu severozápadně na silnici číslo 50. Mohla bych sebrat ze skladiště kompas, takže i ve vichřici bych byla v pohodě. Samozřejmě jsem věděla, že bych mohla spadnout někam do díry, ale to

mi nepřipadalo jako velké riziko, aspoň po tom, co jsem viděla. A musela jsem vylézt ven. Dvě noci v prádelně... hele, zkuste to vy. Už jsem se k tomu chystala, když jste se objevili vy dva.“

„Málem jsem vás odrovnal,“ přiznal Steve. „Promiňte mi to.“

Chabě se usmála, a pak se ještě jednou rozhlédla. „A zbytek víte,“ řekla.

Nesouhlasím, pomyslel si Johnny Marinville. Bolest v nose znovu sílila. Chtěl se napít, hrozně moc chtěl. Jelikož by to bylo šílenství – aspoň pro něj – vytáhl z kapsy lahvičku aspirinů, vzal si dva a zapil je pramenitou vodou. Myslím, že nevíme nic. Aspoň zatím.

4

Mary Jacksonová řekla: „Co teď budeme dělat? Jak se z té kaše dostaneme? Zkusíme to vůbec, nebo počkáme, až přijde pomoc?“

Dlouho nikdo neodpovídal. Potom se Steve pošoupl v křesle, o které se dělil s Cynthií, a řekl: „Nemůžeme čekat. Aspoň ne dlouho.“

„Proč to říkáš?“ zeptal se Johnny. Mluvil pozoruhodně mírně, jako by už znal odpověď.

„Protože někdo měl dávno vyklouznout ven, dostat se k telefonu mimo městečko a vytáhnout té vražedné mašině špunt. Ale nikdo to neudělal. Ani předtím, než začala vichřice. Rádí tu něco velmi silného a myslím, že čekání na pomoc zvenčí nás může jedinečně zabít. Musíme spoléhat jeden na druhého a musíme vypadnout co nejdřív. To je můj názor.“

„Neodejdu, dokud nezjistím, co se stalo s maminkou,“ ozval se David.

„Takhle nemůžeš uvažovat, synku,“ řekl Johnny.

„Můžu. Uvažuji tak.“

„Ne,“ řekl Billingsley. Cosi v jeho hlase přimělo Davida, aby zvedl hlavu. „Když jsou v sázce další životy, tak to nelze. Navíc když jsi... nějak zvláštní. Potřebujeme tě, hochu.“

„To není fér,“ zašeptal skoro David.

„Není,“ souhlasil Billingsley. Vrásčitéy obličej se ani nepohnul. „Není.“

Cynthia řekla: „Nijak by tvé matce nepomohlo, kdybys – a my taky – zemřel, kdyby ses ji snažil najít, hochu. Na druhou stranu, když se dokážeme z městečka dostat, mohli bychom se vrátit s pomocí.“

„Správně,“ řekl Ralf, ale mluvil dutým, přiškrčeným hlasem.

„Ne, není to správně,“ rozohnil se David. „Je to blbý kec, nic jiného.“

„Davide!“

Chlapec je pozoroval, obličej stažený zlostí a zkřivený strachem. „Nikoho z vás moje máma nezajímá, nikoho. Ani tebe, tati.“

„To není pravda,“ ohradil se Ralf. „A říkat něco takového je kruté.“

„Jo,“ řekl David, „ale myslím, že je to stejně pravda. Víím, že ji máš rád, ale myslím, že bys ji tu nechal, protože jsi přesvědčený, že už je mrtvá.“ Upřeně na otce hleděl, a když se Ralf podíval na své ruce a z opuchlého oka mu vytekla slza, otočil se David prudce k veterináři. „A vám, pane Billingsley, něco povím. To, že se modlím, ještě neznamená, že jsem komiksový čaroděj nebo něco takového. Modlení není čarování. Z kouzel znám jenom pár karetních triků, které stejně obyčejně spletu.“

„Davide –“ začal Steve.

„Jestli nejdřív odjedeme a vrátíme se až pak, bude moc pozdě, abychom ji zachránili! Já to víím! Víím to!“ Jeho slova zvonila z pódia jako herecká tiráda, potom odumřela. Venku zadul lhostejný vítr.

„Davide, už je nejspíš pozdě,“ řekl Johnny. Hlas měl dost klidný, ale stejně se nemohl na chlapce podívat.

Ralf chraptivě vzdychl. Syn přešel k němu, posadil se vedle něj, vzal ho za ruku. Ralfův obličej byl strhaný únavou a zmatkem. Vypadal starší.

Steve se otočil k Audrey. „Říkala jste, že znáte jinou cestu z městečka.“

„Ano. Ten velký násep, který je vidět při vjezdu do městečka, je severní strana dolu, který jsme znovu otevřeli. Je tam cesta, která vede nahoru přes násep až do jámy. Na západ od toho místa je ještě jedna cesta, která se vrací k silnici číslo 50. Vede kolem potoka Beznaděj, má zrovna suché koryto. Vííte, co myslím, Tome?“

Přikývl.

„Ta cesta – kolem potoka Beznaděj – začíná u vozového parku. Tam jsou další terénní vozy. Největší má jenom čtyři sedadla, ale mohli bychom zapřáhnout prázdný vlek, aby se mohli svézt další tři.“

Steve, veterán deseti let nakládání, vykládání, okamžitých rozhodnutí a rychlých odjezdů (často vynucených kombinací čtyřhvězdičkových hotelů a rockových blbečků), ji pozorně sledoval. „Dobře, navrhuju tohle. Počkáme do rána. Trochu si odpočineme, třeba se i trochu vyspíme. Do té doby se vichřice možná trochu vyčerpá –“

„Myslím, že vítr už trochu polevil,“ řekla Mary. „Možná je to jenom zbožné přání, ale opravdu mám ten dojem.“

„I kdyby pořád foukalo, k vozovému parku to zvládneme, ne, Audrey?“

„Určitě.“

„Jak je to daleko?“

„Tři kilometry od důlní kanceláře, odtud možná tak dva.“

Přikývl. „A ve dne budeme Entragianu vidět. Jestli se o to pokusíme v noci, za vichřice, nemůžeme na to spoléhat.“

„Ale nemůžeme spoléhat na to, že uvidíme... divokou zvířenu,“ řekla Cynthia.

„Mluvíím o rychlém a ozbrojeném přesunu,“ řekl Steve. „Jestli vichřice poleví, můžeme jet k náspu v mém nákladáku – tři vpředu v kabině se mnou, čtyři vzadu ve skříni. Jestli bude počasí pořád mizerné – a já doufám, že bude – myslím, že bychom měli jít pěšky. Nebudeme tak poutat pozornost. Možná se ani nedozví, že jsme odešli.“

„Mám dojem, že ten chlapec z Escolly a jeho přátelé uvažovali úplně stejně, než je Collie přejel,“ pravil Billingsley.

„Šli na sever po Hlavní ulici,“ řekl Johnny. „Přesně tam, kam se Entragian díval. My půjdeme na jih, k dolu, aspoň

zpočátku, a odjedeme odtud po zásobovací cestě.“

„Jo,“ řekl Steve, „a potom buď, budeme pryč.“ Přesl k Davidovi – ten už nechal otce a seděl na okraji jeviště, hleděl na chatrná stará sedadla – a dřep si vedle něj. „Ale vrátíme se. Slyšíš mě, Davide? Vrátime se pro tvou mámu, a pro každého, kdo zůstal naživu. To ti skálopevně slibuju, jako chlap chlapovi.“

David dál hleděl na sedadla. „Nevím, co mám dělat,“ řekl. „Vím, že potřebuju poprosit Boha, aby mi pomohl vyčistit si hlavu, ale zrovna teď mám na něj takovou zlost, že nemůžu. Pokaždé, když se snažím urovnat si myšlenky, tak to takhle dopadne. Dovolil tomu policajtovi, aby odvedl mou mámu! Proč? Ježíši, proč?“

Víš, že jsi před chvilkou udělal zázrak? pomyslel si Steve. Neřekl to nahlas; mohl by tím Davidův zmatek a starosti jenom zhoršit. Po chvilce Steve vstal a shlížel na chlapce pod sebou, ruce zastrčené hluboko do kapes, oči ustarané.

5

Puma pomalu šla uličkou, hlavu nízko, uši přitisknuté k hlavě. Vyhýbala se plechovkám a hromadě odpadu snadněji než lidé; viděla ve tmě mnohem líp. Přesto na konci uličky na chvilku stanula a z hrdla jí vyšlo tiché, kvílivé zavření. Nelíbilo se jí to. Jeden z nich byl silný – velmi silný. Vycítila jeho sílu i přes cihlovou zeď budovy, pulsovala jako nějaká zář. Jenomže musela uposlechnout. Ten cizinec, ten ze země, seděl pumě v hlavě, jeho vůle se jí zachytila v mysli jako háček. Mluvil jazykem nezformovaných, pocházejícím z dob, kdy všechna zvířata kromě lidí a cizince byli jedno.

Ale jí se ta síla nelíbila. Ta zář.

Znovu zavrčela, chraptění zesílilo a utichlo, vycházelo spíš z čenichu než zavřené tlamy. Nahlédla za roh, šklubla sebou v závanu větru, který jí rozčuchal srst a zaútočil na čich vůní divokého pelyňku, bodláků, staré kořalky a ještě starších cihel. I odtud cítila hořký pach jámy jižně od městečka, pach, který zde byl od chvíle, kdy naládovali posledních pár vývrtů dynamitem a znovu otevřeli to mizerné místo, místo, o kterém zvířata věděla a lidé se na ně snažili zapomenout.

Vítr polevil a puma pomalu procházela po stezce mezi laťovým plotem a zadním traktem kina. Zastavila se, očíhala bedny, více času strávila u té, která byla převrácená, než u té, která stále stála u zdi. Byla tu spousta různých pachů. Poslední osoba, která stála na převrácené bedně, ji také odstrčila od bedny, jež stála pořád u zdi. Puma věřila jeho ruce, byla to jiná, ostřejší vůně než u ostatních. Pach kůže, jakoby svlečené, prosycené potem a tukem. Patřila muži v nejlepších letech.

Cítila také pušky. Za jiných okolností by ji ten pach obrátil na útěk, ale teď na tom nezáleželo. Půjde tam, kam ji ten starý pošle; neměla na vybranou. Puma očíhala zeď, pak pohlédla nahoru k oknu. Nebylo zamčené; viděla, jak se ve větru pohybuje. Ne moc, protože bylo zapřené, ale stačilo to, aby poznala, že je otevřené. Dostane se dovnitř. Bude to snadné. Okno povolí, když do něj strčí, povolí, jako všechny věci vyrobené lidmi.

Ne, řekl hlas nezformovaného. Nemůžeš.

Hlavou jí krátce bleskla představa: lesklé věci. Lidské věci na pití, občas rozbité na lesklé úlomky na skalách, když už je lidé nepotřebovali. Pochopila (způsobem, jakým laik zhruba pochopí komplikovaný geometrický důkaz, pokud se mu dostane pečlivého vysvětlení), že jestli se pokusí proskočit oknem, shodí spoustu těchto věcí na pití na zem. Nevěděla, jak by to bylo možné, ale hlas v hlavě řekl, že by se to stalo, a že ostatní by slyšeli, jak se věci rozbíjejí.

Puma prošla pod nezamčeným oknem jako temný stín, zastavila se a očíhala nouzový východ, který byl zatlučen prkny, potom došla k druhému oknu. To se nacházelo stejně vysoko jako okno s lidskými věcmi na pití a bylo ze stejného bílého skla, jenže bylo zavřené.

Timhle skočíš dovnitř, zašeptal hlas pumě v hlavě. Až ti řeknu, že je čas, skočíš jím dovnitř.

Ano. Možná se o sklo v okně pořeže, jak už si jednou pořežala tlapy o střepy v horách, ale až jí hlas v hlavě řekne, že přišel čas, skočí do okna. Až bude uvnitř, bude dál dělat to, co jí hlas řekne. Nebylo to v pořádku... ale nemohla nic jiného dělat.

Puma ulehla pod zavřeným oknem na pánský záchod, obtočila kolem sebe ocas a čekala, až se ozve hlas té věci z jámy. Hlas cizince. Hlas Teka. Až se ozve, vyrazí. Do té doby bude tady ležet, poslouchat hlas větru a číchat hořkost, kterou vítr přinášel jako špatné zprávy z jiného světa.

KAPITOLA 3

1

Mary se dívala, jak starý veterinář bere z baru láhev whisky, ta mu skoro klouže z ruky, a pak si nalévá. Přistoupila k Johnnymu a potichu k němu promluvila. „Zarazte ho. Je už opilý.“

Podíval se na ni a zvedl obočí. „Kdo zrovna vás zvolil královnou střídmosti?“

„Vy kreténe,“ zasyčela. „Nemyslíte, že vím, kdo ho k tomu dohnal? Nemyslíte, že mám oči?“

Zamířila k Tomovi, ale Johnny ji stáhl zpět a šel sám. Slyšel, že trochu vyjekla bolestí, nejspíš jí zmáčkl zápěstí trochu víc, než se slušelo na džentlmena. Inu, nebyl zvyklý, aby se mu říkalo kreténe. Přece jen získal státní literární cenu. Byl na obálce Time. Vyspal se s miláčkem Ameriky (no, to bylo možná trochu retroaktivní, nebyla miláčkem Ameriky někdy od pětadesátého roku, ale stejně s ní spal), a nebyl zvyklý na to, aby se mu říkalo kreténe. Jenomže Mary měla pravdu. On, muž obeznámený s dálnicemi a obchvaty Anonymních alkoholiků, poskytl tomuto oblíbenci, panu Chlastounu Psímu Doktorovi, prvního panáka dnešního večera. Myslel si, že se tím Billingsley dá dohromady a že se bude líp soustřeďovat (a oni potřebovali, aby se soustředil, nakonec to bylo jeho městečko)... jenomže byl na toho ochlastu taky poněkud nakrknutý, protože veterinář si vzal nabitou flintu, zatímco chlapec se státní literární cenou se musel spokojit s nenabitou dvaadvacítkou.

Ne. Ne, krcinál, o tu flintu nešlo. Prospělo by nám, kdyby se děda udržel trochu pohromadě, o to šlo.

No, možná. Možná. Zavánělo to poněkud podvodem, ale člověk musí v některých situacích považovat pochybnost za polehčující okolnost – zvlášť v šílených situacích, což byl přesně tento případ. Každopádně to asi nebyl moc dobrý

nápad. Dostal v životě celou řadu ne moc dobrých nápadů, a jestli měl někdo kvalifikaci na to, aby takové nápady poznal, když je viděl, pak tím pravým člověkem byl John Edward Marinville.

„Necháme si to na potom, Tome,“ řekl a hladce vyškubl veterináři z ruky sklenici whisky, zrovna když ji veterinář nesl ke rtům.

„Hej!“ vyjekl Billingsley a ohnal se. Oči měl vodnatější než dřív a protkávaly je jasně červené stehy, které vypadaly jako maličké rány. „Dej mi to!“

Johnny držel sklenici z dosahu, až u svých úst, a najednou pocítil podivuhodně silné nutkání vypořádat se s problémem nejrychlejším a nejprostším způsobem. Místo toho postavil skleničku na bar, kam starý Tommy nedosáhne, pokud si tam nevyskočí. Ne že by si myslel, že si Tommy nedokáže vyskočit pro sklenici; starý Tommy se nejspíš dostal do stádia, kdy by klidně odpšoukal „Námořnickou hymnu“, pokud by mu někdo slíbil velkého panáka. Ostatní se na ně dívali, Mary si mnula zápěstí (bylo červené, jak si všiml – ale jenom trochu, opravdu nic moc).

„Dej mi to!“ řval Billingsley, natahoval ruku ke sklenici na baru a rozvíral a svíral prsty jako vzteklé dítě, které chce zpátky cumel. Johnny si najednou vzpomněl, jak ta herečka – ta se smaragdy, ta, která byla v dávnověku americkým zajíčkem číslo jedna, tak sladká, že by se jí v prstech ani cukr nerozpustil – ho jednou strčila do bazénu v Bel–Air, jak se všichni smáli, jak se sám smál, když vylezl a kapala z něj voda, s lahví piva pořád v ruce, příliš opilý, než aby věděl, co se děje a že to splachování, které slyší, je připomínkou, že jeho pověst letí do záchodu. Ano paní, ano pane, byl tam tehdy za toho parného dne v Los Angeles, smál se jako blázen v promočeném obleku od Pierra Cardina, v ruce zvedal láhev piva jako trofej, a všichni se smáli s ním; všichni se skvěle bavili, ta ženská ho shodila do bazénu jako ve filmu, a všichni se skvěle bavili, johoó a juchuchů, vítejte do báječného světa lidí příliš opilých, než aby jim něco docházelo, uvidíme, jak si odtud vypíšeš svou cestu.

Marinville.

Najednou se zastyděl, spíš nad sebou než nad Tomem, i když věděl, že všichni se dívají na Toma (kromě Mary, která pořád hrozně nadělala se svým zápěstím), na Toma, který pořád opakoval „Dej mi tooo!“, a svíral a rozvíral pěstičku jako hloupé mimino, na Toma, který se ožral z pouhých tří skleniček. Johnny to už taky zažil; po jistém počtu let, strávených plaváním v láhvi, popíjením všeho na dohled a zdánlivě stále ve stavu dokonale strízlivém, získají vaše chlastací žábry tu příšernou vlastnost, že se najednou zaklapnou málem při prvním líznutí. Zní to bláznivě, ale je to pravda. Podívejte se na skvělý exemplář Alkoholika v posledním stádiu, lidi, přistupte blíž, nebudete věřit vlastním očím.

Vzal Toma kolem ramen, sklonil se do hnědého aroma Dantu, které se vznášelo kolem mužovy hlavy jako mlžný opar, a zamumlal: „Buďte hodný kluk a dáte si tu skleničku později.“

Tom se na něj podíval zarudlýma očima. Popraskané, suché rty měl mokré od slin. „Slibujete?“ zašeptal také spiklenecky, vydechl další výpary a zadrmlol tak, že mu skoro nebylo rozumět.

„Slibuju,“ řekl Johnny. „Možná jsem udělal chybu, že jsem vám nabídl, ale když už jsem to udělal, podržím vás. Víc ale neudělám. Takže se chovejte trochu důstojně, jo?“

Billingsley se na něj díval. Rozšířené oči měl plné slz. Červená víčka. Rty se mu leskly. „Nemůžu,“ zašeptal.

Johnny vzdychl a na chvíli zavřel oči. Když je znovu otevřel, Billingsley hleděl přes jeviště na Audrey Wylerovou.

„Proč musí mít tu pitomou sukni tak krátkou?“ zamumlal. Dech mu páchl tak silně, že si Johnny řekl, že to možná nebyly jenom tři skleničky; doktor Starý čumák si možná cestou přihnul ještě nějakou.

„To nevím,“ usmál se širokým falešným úsměvem soutěžního moderátora a vedl Billingsleye zpátky k ostatním, aby neviděl na bar a na sklenici postavenou nahoře. „Stěžujete si snad?“

„Ne,“ řekl Billingsley. „Ne, já... jenom...“ Podíval se bezradně vodnatýma opileckýma očima na Johnnyho. „O čem jsem to mluvil?“

„Na tom nezáleží.“ Úsměv soutěžního moderátora teď doplňoval hlas soutěžního moderátora: srdečný, hlasitý a upřímný jako producentův slib, že vám příští týden zavolá. „Povězte mi něco – proč se té díře v zemi říká Čínská jáma? Přemýšlel jsem o tom.“

„Myslím, že slečna Wylerová o tom ví víc než já,“ řekl Billingsley, ale Audrey už nebyla na jevišti. David s otcem stáli u nich a vypadali ustaraně, Audrey zatím odešla, možná hledala ještě něco k snědku.

„Ale no tak,“ řekl Ralf nečekaně společensky. Johnny se na něj podíval a viděl, že přes veškeré vlastní problémy Ralf Carver přesně pochopil, jak se věci se starým Tommym mají. „Vsadím se, že jste z místních dějin zapomněl mnohem víc, než se ta mladá dáma kdy naučila. A jsou to místní dějiny, že?“

„Nu... ano. Dějiny a geologie.“

„No tak, Tome,“ pobídla ho Mary. „Vyprávějte. Ať nám to líp uteče.“

„Dobře,“ souhlasil. „Ale není to žádný vodvaz, jak tu říkáme.“

Přiloudali se Steve a Cynthia. Steve držel dívku kolem pasu; ona ho taky držela kolem pasu, prsty si zahákla za jedno poutko u opasku.

„Vyprávějte, pamětníku,“ řekla Cynthia mírně. „Do toho.“

Tak vyprávěl.

2

„Dávno předtím, než tu někoho napadlo dolovat měď, tady bylo zlato a stříbro,“ začal Billingsley. Usadil se do křesla a zavrtěl hlavou, když mu David nabídl sklenici pramenité vody. „To bylo dávno předtím, než se uvažovalo o povrchovém dole. V roce 1858 nějaký podnik s názvem Důlní společnost Diablo otevřel Chřestýše číslo jedna, tam kde je teď Čínská jáma. Bylo tam zlato a bylo ho dost. Dolovali v šachtách – tehdy se jinak netěžilo – a sledovali žilu hlouběji a hlouběji, i když společnost musela vědět, jak je to nebezpečné. Povrch v místech na jih od místa, kde je teď jáma, není špatný – je tam vápenec a nějaký druh nevadského mramoru. Často se tam najde wollastonit. Není cenný,

ale je na něj hezký pohled.

Dole pod povrchem, na sever od místa, kde je teď jáma, hloubili šachtu Chřestýš. Tam je zem špatná. Špatná pro dolování, špatná pro farmaření, špatná pro všechno. Kyselá půda, tak tomu říkali Šošoni. Měli pro to slovo, dobré slovo, většina šošonských slov je dobrá, ale teď si na ně nevzpomenu. Jsou to všechno vyvřeliny, víte, hornina, kterou vytlačily do zemské kůry vulkanické erupce, co se neprodraly až na povrch. Existuje pro to určitý výraz, ale na ten si také nevzpomenu.“

„Porfyr,“ zavolala na něj Audrey. Stála na pravé straně pódia a držela pytlík preclíků. „Nechce někdo? Trochu divně smrdí, ale chutnají dobře.“

„Ne, díky,“ řekla Mary. Ostatní zavrtěli hlavou.

„Porfyr, správně,“ souhlasil Billingsley. „Je plný cenných minerálů, od granátů po uran, ale hodně jich je nestabilních. Půda, kde hloubili Chřestýše číslo jedna, měla dobrou zlatou žílu, ale většinou šlo o spečenou jílovou břidlici. Břidlice je sedimentární hornina, není pevná. Můžete ji lámat rukou, a když byl důl hluboký už pětadvacet metrů a muži slyšeli, jak stěny kolem nich sténají a vržou, rozhodli se, že všechno má mít svou míru. Prostě vylezli ven. Nebyla to stávka za lepší platy; jenom nechtěli umřít. Takže majitelé najali Čiňany. Nechali je přivést na plochých vagónech z Friska, svázané řetězy dohromady jako trestance. Sedmdesát mužů a dvacet žen, všichni oblečení do prošívaných kabátků a s kulatými kloboučky na hlavě. Myslím, že majitelé se bušili do hlavy, že je nenapadlo využít je dřív, protože oproti bělochům měli veškeré výhody. Nepili a neřadili po městečku, neprodávali kořalku Šošonům ani jiným Indiánům, nevyžadovali děvky. Dokonce ani neplivali tabák na chodník. To všechno však byly jenom výhody navíc. Hlavní bylo, že šli tak hluboko, jak se jim poručilo, a vůbec si nevšimli vrzání břidlice a pohybujících se stěn kolem sebe. A šachta se mohla hloubit rychleji, protože nemusela být tak velká – byli mnohem menší než bílí horníci a dali se přinutit, aby pracovali na kolenou. Taky každého Čiňana, kterého chytili se zlatonosným kamenem v kapse, mohli na místě zastřelit. A pár jich taky zastřelili.“

„Kristepane,“ ulevil si Johnny.

„Nebylo to jako ve filmech s Johnem Wayne,“ souhlasil Billingsley. „Nakonec byli padesát metrů hluboko – skoro dvakrát tolik, než kam šachta sahala, když bílí horníci odhodili krumpáče – když došlo k závalu. Kolují o tom všemožné pověsti. Jedna z nich říká, že vykopali waisina, nějakého prastarého zemského ducha, a ten strhl důl. Další je o tom, že rozčilili skřítky.“

„Jaké skřítky?“ zeptal se David.

„Dost nepřijemné,“ řekl Johnny. „Podzemní verzi gremlinů.“

„Tři věci,“ řekla Audrey ze svého místa vpravo na pódium. Pojížděla preclík. „Za prvé, takovému dolu se říká porub, a ne šachta. Za druhé, porub se rube, nehlubí. Za třetí, byl to zával, čistý a prostý. Žádní skřítci, žádní zemští duchové.“

„Hlas rozumu,“ poznamenal Johnny. „Duch století. Hurá!“

„Já bych do takové horniny nevlezla ani na tři metry,“ řekla Audrey, „žádný rozumný člověk by to neudělal, a oni tam vlezli padesát metrů hluboko, čtyřicet horníků a pár šéfů, nejméně pět poníků, všichni tam mlátili do stěn, dupali a řvali, dělali snad všechno kromě odpalování dynamitu. Divím se spíš, že je skřítci tak dlouho chránili před jejich vlastní blbostí!“

„Když k závalu nakonec došlo, stalo se to v místě, které mělo být pevné,“ rozhovořil se znovu Billingsley. „Strop spadl asi dvacet metrů od ústí.“ Pohlédl na Davida. „Tak se říká vchodu do dolu, chlapče. Horníci se dostali zdola dost vysoko a tam je zastavilo sedm metrů navalené devonské břidlice. Spustila pišťala a lidi z města přišli na kopec podívat se, co se stalo. Dokonce i děvky a hráči přišli. Slyšeli, jak Čiňani uvnitř křičí a prosí, aby je vykopali, než se zhroutí i zbytek. Někdo říkal, že to podle zvuků vypadalo, že se mezi sebou perou. Ale nikdo nechtěl jít dovnitř a začít kopat. To vrzání, které břidlice vydává, když není zem usazená, bylo hlasitější než jindy, a strop byl na pár místech mezi ústím a prvním závalem prověšený.“

„Dalo se to tam vydřevit?“ zeptal se Steve.

„Jistě, ale nikdo si to nechtěl vzít na zodpovědnost. Za dva dny se objevil prezident a viceprezident Důlní společnosti Diablo s párem důlních inženýrů z Rena. Udělali si před dolem piknik a probírali, co mají dělat, jak mi vyprávěl otec. Jedli oběd rozložený na ubruse, zatímco uvnitř šachty – promiňte, porubu – ani ne třicet metrů od místa, kde seděli, křičelo do tmy čtyřicet lidských duší.“

Hlouběji docházelo k dalším závalům, lidi říkali, že to znělo, jako když hluboko v zemi někdo pšouká nebo krká, ale Čiňané byli stále v pořádku – aspoň žili – za tím prvním závalem, a prosili, aby je vykopali. To už asi pojídali poníky, a dva dny neměli vodu ani světlo. Důlní inženýři vešli dovnitř – strčili tam aspoň hlavu – a řekli, že jakákoli záchranná akce je příliš nebezpečná.“

„Tak co udělali?“ zeptala se Mary.

Billingsley pokrčil rameny. „Navrtili před dolem dynamitové nálože a všechno strhli. Zavřeli to.“

„Říkáte, že úmyslně pohřbili zaživa čtyřicet lidí?“ zeptala se Cynthia.

„Čtyřicet dva, včetně předáka a jednoho šéfa,“ řekl Billingsley. „Šéf byl běloch, ale opilec, o kterém se vědělo, že před slušnými ženami mluví sprostě. Nikdo se za něj nepřimluvil. Ani za předáka.“

„Jak to mohli udělat?“

„Většinou to byli Čiňani, madam,“ řekl Billingsley, „takže to udělali snadno.“

Vítr zavyl. Budova se pod jeho drsnými nárazy zachvěla jako živá bytost. Slyšeli slabé klepání okna na dámském záchodě. Johnny pořád čekal, že se okno rozletí natolik, že srazí Billingsleyovu past.

„Ale to ještě není konec příběhu,“ řekl Billingsley. „Víte, jak během let takové příběhy košatí.“ Složil ruce a zavrtěl uzlovatými prsty. Přes plátno přeletěl obrovský pták, legendární smrtonosný dravec. „Rostou jako stíny.“

„No, tak jak to skončilo?“ zeptal se Johnny. I po tolika letech jen hltal dobré příběhy, když nějaké slyšel, a tento nebyl

špatný.

„Za tři dny se objevili dva mladí Číňani u Lady Day, saloonu, který stál zhruba v místech, kde je dnes Rozbitý buben. Postřelili sedm lidí, než je zadrželi. Dva zabili. Jeden z těch, které zabili, byl důlní inženýr z Rena, který doporučil, aby strhli šachtu.“

„Porub,“ ozvala se Audrey.

„Ticho,“ řekl Johnny a pokynul Billingsleyovi, aby pokračoval.

„Jeden z „kuliů“ – tak jim říkali – byl zabit ve rvačce. Nejspíš nožem do zad, i když lidé mají nejradši historku o tom, že profesionální hráč Harold Brophy mrskl kartou z místa, kde seděl, a podřízl jí tomu muži krk.

Ten, který zůstal naživu, schytl pět nebo šest kulek. To jim nezabránilo, aby ho nevynesli ven, a druhý den ho po frašce, které říkali soud, pověsili. Vsadím se, že to bylo pro ně zklamání; podle toho, co se vypráví, byl příliš mimo sebe, než aby věděl, co se děje. Svázali mu nohy řetězem a na zápěstí nasadili železa, a přesto s nimi bojoval jako lev, a celou dobu něco řval ve svém jazyce.“

Billingsley se naklonil trochu vpřed, jako by hleděl hlavně na Davida. Chlapec mu pohled vracel, oči rozšířené a fascinované.

„Všechno, co řekl, bylo v pohanské čínštině, ale jednu myšlenku pochopili všichni, totiž že on a jeho přítel se dostali z dolu a přišli se pomstít na těch, kdo je tam nejdřív strčili a pak je tam nechali.“

Billingsley pokrčil rameny.

„Nejspíš to byli prostě dva mladíci z takzvaného Čínského tábora jižně od Ely, kteří nebyli tak pasivní nebo zlomení jako ostatní. To už historka o závalu kolovala krajem a lidé v táboře o něm věděli. Nejspíš měli v Beznaději příbuzné. A nesmíte zapomenout, že ten, který střelbu přežil, uměl anglicky jenom klít. Většinu z toho, co z něj dostali, museli pochytit z gest. A víte, jak lidi rádi přehánějí. No, a to se stalo rok předtím, než lidi začali říkat, že čínští horníci jsou pořád naživu, že je slyší, jak spolu hovoří, smějí se a prosí, aby je pustili ven, nařikají a slibují pomstu.“

„Bylo by možné, aby se pár lidí dostalo ven?“ zeptal se Steve.

„Ne,“ ozvala se Audrey ode dveří.

Billingsley na ni pohlédl, pak obrátil napuchlé, zarudlé oči ke Stevovi. „Řekl bych, že ti dva mohli společně utíkat chodbou zpátky a ten zbytek uvízl za závalem. Jeden z nich si mohl vzpomenout na větrací otvor nebo komín –“

„Blbost,“ řekla Audrey.

„Není to blbost,“ namítl Billingsley, „a vy to víte. Je to staré vulkanické pole. Na východ od městečka je dokonce extruzivní porfyr – vypadá jako černé sklo s lupínky rubínu: to jsou granáty. A kde je sopečná hornina, tam jsou šachty a komíny.“

„Možnost, že dva lidi –“

„Je to jen hypotéza,“ tišila ji Mary. „Jenom si krátíme čas, nic víc.“

„Pěkně blbá hypotéza,“ bručela Audrey a snědla další podezřelý preclík.

„Každopádně se to vypráví,“ pokračoval Billingsley, „horníci zaživa pohřbení, dva se dostali ven, oba tou dobou už sílení, a pokusili se o pomstu. Později se v zemi objevili duchové. Jestli to není příběh pro bouřlivou noc, pak už nevím.“ Podíval se na Audrey, na tváři potměšilý opilecký úsměv. „Vy jste tam kopali, slečno. Jako nová generace. Copak jste nenarazili na nějaké kosti?“

„Jste opilý, pane Billingsley,“ řekla chladně.

„Nejsem. Kéž bych byl, ale nejsem. Omluvte mě, dámy a pánové. Příliš jsem se rozpovídal, přímo zakecal. Nikdy se tomu neubráním.“

Přešel pódium, hlavu sklopenou, ramena svěšená, a mírně se motal. Stín, který ho následoval, byl ironický jak svou velikostí, tak jakýmsi hrdinstvím. Podpatky klapaly. Dívali se, jak odchází.

Najednou se ozvalo jakési mlasknutí, až všichni nadskočili. Cynthia se provinile usmála a zvedla nohu. „Promiňte. Pavouk. Myslím, že to byl houslák.“

Johnny se sklonil, aby se podíval, rukama se opřel nad koleny. „Ne.“

„Co ne?“ zeptal se Steve. „Nebyl to houslák?“

„Nebyl to jeden houslák,“ řekl Johnny. „Byli dva.“ Vzhlédl, příliš se neusmíval. „Možná jsou to čínští housláci.“

3

Tek! Ken eh wan me. Eh leh.

Puma otevřela oči. Vstala. Začala neklidně škubat ocasem ze strany na stranu. Byl skoro čas. Uši nastražila vpřed a zastříhala jimi, protože uslyšela, že někdo vstoupil do místnosti za bílým sklem. Pohlédla na okno, celá napjatá, soubor úsudků a soustředění. Její skok bude muset být dokonalý, aby prolétla dovnitř, a právě dokonalost vyžadoval ten hlas v její hlavě.

Počkala, z hrdla jí znovu vyšlo tiché, kvílivé zavrčení... ale teď jí vycházelo nejen z čenichu, ale také z tlamy, protože čenich se jí nakrčil, až se objevily zuby. Pomaloučku si začala dřepat na zadní.

Skoro byl čas.

Skoro byl čas.

Tek eh ten.

4

Billingsley nejdřív strčil hlavu na dámský záchod a posvítíl do okna. Láhve byly pořád na místě. Báł se, že silný poryv větru třeba okno rozrazí a některé láhve shodí z parapetu, čímž by způsobil falešný poplach, ale to se nestalo, a teď si pomyslel, že je to velmi nepravděpodobné. Vítr skomíral. Vichřice, výstřelek léta, jaký nikdy nezažil, utichala.

Zatím měl jistý problém. Musel uhasit žízeň.

Jenomže za posledních pět let se zdálo, že už to není ani tak žízeň, jako spíš svědění, jako by chytil nějakou ošklivou

formu otravy škumpou jedovatou – takovou, která zasáhne mozek a ne kůži. No, na tom stejně nezáleželo, ne? Věděl, jak se o problém postarat, a to bylo důležité. A navíc mu to odvracelo myšlenky od ostatního. Od toho šílenství. Kdyby šlo jen o nebezpečí, o nevypočitatelného člověka s puškou, tomu by snad mohl čelit, bez ohledu na stáří, bez ohledu na pítí. Ale tohle nebylo nic tak jasného a přehledného. Ta geoložka tvrdila, že to je jasné a přehledné, že je to jenom Entragian, ale Billingsley věděl svoje. Protože Entragian byl jiný. Pověděl o tom ostatním a Ellen Carverová mu odpověděla, že je blázen. Ale...

Ale jak se Entragian změnil? A proč on, Billingsley, cítil, že ta změna, která se zástupci šerifa přihodila, je důležitá, možná životně důležitá, pro ně pro všechny a právě v této chvíli? Nevěděl. Měl by to vědět, mělo by to být jasné jako nos mezi očima, ale poslední dobou, co pil, všechno nějak plavalo, jako by začal propadat senilitě. Nemohl si ani vzpomenout na jméno koně té geoložky, klisny s namoženou nohou –

„Ale můžu,“ zamumlal. „Ano, vzpomenu si, jmenovala se –“

Jak se jmenovala, ty starý ochlasto? Nevíš, co?

„Ale vím, jmenovala se Sally!“ zvolal vítězně, pak prošel kolem zatlučeného nouzového východu a strčil do dveří na pánský záchod. Krátce si posvítil na mísu. „Sally, tak se jmenovala!“ Posvítil na zeď s uhánějícím koněm, kterému z nozder tryskal dým. Nevzpomínal si, že ho kreslil – nejspíš měl okno – ale nepochybně to bylo jeho dílo, a vůbec nebylo špatné. Líbilo se mu, že kůň vypadá bláznivě a zároveň volně, jako by přiběhl z jiného světa, kde bohyň jezdí bez sedla a občas při svých divokých jízdách přeskakují celé míle.

Vzpomínky se mu najednou trochu vyjasnily, jako by mu obraz na zdi otevřel mysl. Sally, ano. Před rokem, plus mínus. Povídačky, že důl se znovu otevře, se zrovna začaly potvrzovat. Na parkovišti před montovaným barákem, který sloužil jako ústředí důlní společnosti, se začala objevovat auta a nákladáky, na přistávací dráhu jižně od městečka začala létat letadla, a on se jednou večer dozvěděl – přímo tady v Americkém západu, když popíjel s chlapy – že u Rieperových bydlí nějaká geoložka. Mladá. Svobodná. Prý hezká.

Billingsley se potřeboval vymočít, v tom nelhal, ale zrovna teď to nebyla jeho nejsilnější potřeba. V jednom umyvadle ležel špinavý modrý hadr, takový, jakého se člověk bez kleští nedotkne, pokud to není nezbytně nutné. Starý veterinář ho zvedl a odhalil láhev Satin Smooth, příšerné whisky, utrejuhu... ale v bouři je každý přístav dobrý.

Odšrouboval víčko, chytil láhev oběma rukama, protože se mu hrozně třásl, a dlouze, zhluboka se napil. Hrdlem mu projel napalm a vybuchl mu v břicho. Pálil, to tedy ano, ale co to říkala Patty Loveless v té písničce, kterou hráli pořád v rádiu? Ať to bolí, hochu, pořádně.

Za prvním hltém následoval menší (už držel láhev méně křečovitě; třas pominul), potom víčko zašrouboval a vrátil láhev do výlevky.

„Volala mě,“ zamumlal. Venku za oknem puma zastříhala ušima, když uslyšela jeho hlas. Napjala se na zadních ještě víc, čekala, až přijde blíž k oknu, blíž k místu, kam doskočí. „Volala mi ženská po telefonu. Prý má tříletou klisnu, co se jmenuje Sally. No jo.“

Přehodil láhev hadrem, bez přemýšlení, prostě ze zvyku, myslel jenom na ten den loni v létě. Zašel k Rieperům, pěkné stavbě z vepřovic v kopcích, a nějaký chlap z dolů – černocho, který se později stal recepčním v kanceláři – ho zavedl ke koni. Řekl, že Audrey má právě naléhavý telefon a že bude muset letět na ústředí společnosti v Phoenixu. Potom, když šli do stáje, se černocho podíval Billingsleyovi přes rameno a řekl...

„Řekl, ‚Tamhle jde,‘“ zamumlal Billingsley. Znovu zaměřil světlo na koně cválajícího přes odchlíplé dlaždice a zahleděl se na něj rozšířenýma, vzpomínajícíma očima, a na měchýř dočasně zapomněl. „A zavolal na ni.“

No jo. Ahoj, Audrey! zavolal a zamával. Taky mu zamávala. Billingsley také zamával a říkal si, že řeči nelhaly: byla mladá a byla hezká. Nebyla přímo filmová hvězda, ale pořádně pěkná na kout světa, kde žádná svobodná žena nemusí platit za pítí, pokud přímo nechce. Ošetřil koně, dal černochovi mast, kterou měl nohu mazat, a později si Audrey sama přišla pro další. To mu řekla Marsha; byl zrovna u Washoe, díval se na nějakou nemocnou ovci. Od té doby ji však vídal ve městě často. Ne že by s ní mluvil, to ne, aspoň nijak zvlášť, běželi každý se svým stádem, ale vídal ji obědvat v hotelu Antlers nebo v Sovím klubu, jednou v Jailhouse v Ely; viděl ji popíjet u Buda nebo u Bubnu s nějakými lidmi z důlní společnosti, hrát kostky o to, kdo zaplatí; ve Worrellově obchodě, kde kupovala potraviny, u pumpy Conoco, kde kupovala benzin, jednou v železářství, kde si kupovala plechovku barvy a štětec, no jo, vídal ji, v tak malém městečku, tak izolovaném, člověk vidí každého, jinak to nejde.

Proč se tím vším probíráš, pitomče? zeptal se v duchu a konečně zamířil k míse. Boty mu zavrzaly ve špíně a prachu, v maltě, která se vydrolila z dlažby. Zastavil se kousek za místem doskoku, baterkou si svítil na ošoupanou špičku boty a při tom si rozepínal poklopec. Co to Audrey Wylerová měla společného s Colliem? Co mohla mít společného s Colliem? Nemohl si vzpomenout, že by je někdy viděl spolu, nebo že by slyšel, že něco spolu mají, to nebylo ono. Tak co to bylo? A proč to jeho mozek vytrvale spojoval s tím dnem, kdy se šel podívat na její klisnu? Ani ji ten den neviděl. No... na chvíličku... z dálky...

Postavil se k míse a vytáhl svého starého viselce. Páni, už to potřeboval. Vypít pintu a vychcat čtvrtku, takhle se to říkalo?

Mávala... utíkala k autu... jela na letiště... mířila do Phoenixu. Měla na sobě kostým, určitě, protože nešla do žádného montovaného baráku v poušti, ale jela někam, kde měli na podlaze koberec a výhled byl z mnohem větší výšky než ze dvou pater. Jela navštívit velká zvířata. Měla pěkné nohy... Už jsem dost starý, ale ne zas tolik, abych neoceníl pěkná kolena... pěkná, no jo, ale –

A najednou mu to všechno došlo, sice to necvaklo, ale zaznělo hlasitě třísknutí, a na okamžik, než puma vyrazila kašlavé, pronikavé zavrčení, si myslel, že slyší tříštění skla jenom v duchu, že takto to zní, když se mu rozběskne.

Potom zaznělo vrčení, rychle zesílilo do vytí, které ho přimělo močit čirým strachem. Na okamžik si nedokázal spojit ten zvuk s ničím, co kdy chodilo po zemi. Prudce se otočil, až rozstříkl pramen moče, a uviděl na dlažbě tmavý, zelenooký

stín. V srsti na zádech měl kousky rozbitého skla. Okamžitě věděl, co to je, mozek si rychle dal stín dohromady se zvukem, přestože se lekl a vyděsil.

Horský lev – ve světle baterky byla vidět neobvykle urostlá samice – k němu zvedl tvář a plivl na něj, a při tom odhalil dvě řady dlouhých bílých zubů. A puška zůstala na jevišti, opřená o plátno.

„Ach pane Bože ne,“ zašeptal Billingsley a hodil baterku pumě za pravé rameno, úmyslně ji minul. Když vrčící zvíře mrsklo hlavou, aby vidělo, kam baterku hodil, vyrazil Billingsley ke dveřím.

Utíkal s hlavou skloněnou a natahoval si při tom kalhoty rukou, ve které předtím držel baterku. Puma znovu zařvala pronikavým, ustrašeným hlasem – byl to křik upalované nebo probodnuté ženy, v uzavřené koupelně přímo ohlušující – a potom se vrhla na Billingsleye, přední tlapy napřažené, dlouhé drápy vysunutě. Když sahal po klice, drápy projely košilí a do zad, pročíslly vrstvičku svalů a vyryly krvavé rýhy, které se spojily do V. Velké tlapy se zarazily o opasek kalhot a chvíli držely, a tahaly starého muže – který už také křičel – zpátky do místnosti. Potom opasek povolil a muž pozpátku upadl, přímo na pumu. Překulil se, bokem dopadl na podlahu plnou střepů, zvedl se na koleno a puma už byla na něm. Srazila ho na záda a šla mu po krku. Billingsley zvedl ruku a ona mu kus uhryzla. Na vousech se jí perlila krev jako granáty. Billingsley znovu zařval a vrazil jí druhou ruku pod čelist, snažil se ji odstrčit, snažil se, aby ho pustila. Cítil na tváři její dech, silný jako horké prsty. Pohlédl jí přes rameno a uviděl na zdi koně. Svěho koně, jak divoce a volně uhání. Potom se puma znovu vrhla vpřed, zatřásla jeho rukou, kterou svírala v čelistech, a pak už zbyla jen bolest. Zaplnila celý svět.

5

Cynthia si zrovna nalévala další sklenici pramenité vody, když puma poprvé zařvala. Při tom zvuku jí povolily všechny nervy a svaly. Plastová láhev jí vyklouzla z ochablých prstů, dopadla na zem mezi tenisky a bouchla jako vodní bomba. Věděla, co je to za zvuk – mručení divoké kočky – a to okamžitě, i když v životě takový zvuk neslyšela uvnitř kina. Jenže přesně to se stalo.

Potom zakřičel muž. Tom Billingsley řval.

Otočila se, uviděla, že Steve civí na Marinvilla, uviděla, že Marinville se dívá jinam, tváře zešedlé, rty stisknuté, ale přesto roztržesené. V té chvíli spisovatel vypadal zesláble, ztraceně a s těmi svými dlouhými šedivými vlasy zvláště žensky, jako stará paní, která ztratila pojem nejen o tom, kde je, ale také kdo je.

Jenomže Cynthia v té chvíli cítila vůči Johnnymu Marinvillovi hlavně pohrdání.

Steve se podíval na Ralfa, který přikývl, popadl pušku a rozběhl se k levému východu z jeviště. Steve ho dohnal a oba, bok po boku, zmizeli. Starý muž znovu zařval, ale tentokrát to znělo zlověstně chraplavě, jako by se snažil kloktat a zároveň křičet, a křik netrval dlouho. Puma znovu zavrčela.

Mary přiskočila k Stevovu šefovi a podala mu brokovnici, ze které se do té doby nestřílelo. „Vezměte si to. Běžte jim pomoci.“

Podíval se na ni a skouzl si ret. „Poslechněte,“ začal, „já potmě mizerně vidím. Já vím, co si asi myslíte, ale –“

Divoká kočka zavyla tak hlasitě, až se Cynthii zdálo, že se jí ten zvuk vrývá do uší. Na zádech jí naskočila husí kůže.

„Jo, že jste zbabělý náfuca,“ odsekla Mary a otočila se. To Marinvilla rozhýbalo, ale pomalu, pohyboval se jako člověk, kterého probudili z hlubokého spánku. Cynthia uviděla Billingsleyovu ručnici opřenou o plátno a nečekala na něj. Popadla pušku a přesprintovala jeviště s puškou zvednutou nad hlavu jako plakátový bojovník za svobodu – ne že by chtěla vypadat romanticky, ale nechtěla do něčeho vrazit a riskovat, že puška spustí. Mohla by někoho před sebou zastřelit.

Proběhla kolem několika zaprášených židlí u nefunkčního světelného panelu, potom úzkou chodbou, kterou přišli na jeviště. Vlevo cihly, vpravo dřevo. Pach starých mužů, kteří mají příliš mnoho volného času. A nevědí, co roupama, soudě podle videokazet.

Ozval se další zvířecí řev – už mnohem hlasitější – ale starý muž mlčel. To nebylo dobré znamení. Nedaleko vpředu se s dutým bouchnutím rozrazily dveře, takový zvuk můžou vydávat jenom dveře veřejných záchodů, když narazí do obkládaček. Tak, pomyslela si. Na pánském nebo na dámském, a určitě je to na pánském, protože tam je toaleta.

„Pozor!“ Ralfův hlas, skoro řev. „Ježíši Kriste, Steve –“

Kočka chraptivě zařvala. Zадunění. Steve zaječel, nebylo poznat, jestli bolestí nebo překvapením. Ozvaly se dva ohlušující výstřely. Zášlehy z ústí pušky olízly stěnu před pánským záchodem a na okamžik osvětlily hasicí přístroj, na který kdosi pověsil rozedrané staré sombrero. Instinktivně se přikrčila, pak zabočila za roh na záchod. Ralf Carver držel dveře otevřené svým tělem. Záchod osvětlovala jenom baterka starého muže, která ležela v rohu a mířila na zeď, takže se od dlaždic odráželo právě tolik světla, aby bylo jakž takž vidět. Ve slabém světle a převalujícím se kouřem z Ralfovy pušky scéna působila jako dusná halucinace, při které si Cynthia vzpomněla na pár svých experimentů s pejetem a meskalinem.

Billingsley se omámeně plazil k mužům, hlavu měl schýlenou tak hluboko, že ji táhl po dlažbě. Košili a tílko měl uprostřed roztržené. Ze zad mu tekla krev. Vypadal, jako by ho zmrskal nějaký šílenec.

Uprostřed místnosti se odehrával bizarní valčík. Puma stála na zadních, předníma se opírala o ramena Steva Amese. Po bocích jí stékala krev, ale nevypadala, že by byla vážně zraněna. Jedna Ralfova rána ji určitě úplně minula; Cynthia viděla, že půlka koně na zdi se rozletěla v prach. Steve držel paže zkřížené před hrudníkem; lokty a předloktí opíral o hrud' pumy.

„Zastřelte ji!“ řval. „Kristepane, stříjejte!“

Ralf, jehož tvář vypadala ve slabém světle jako křečovitá maska stínů, zvedl pušku, zacítil, ale pak ji zase sklíčeně spustil, protože se bál, že zasáhne Steva.

Kočka zakřičela a vyrazila trojúhelníkovitou hlavou vpřed. Steve šklubl svou hlavou dozadu. Opilecky se potáceli jako v tanci, kočičí drápy se zarývaly Stevovi do ramenou stále hlouběji, a Cynthia už viděla, jak na kombinéze, kolem míst,

kde se zarývaly drápy, rozkvétají krvavé skvrny. Ocas se šileně mrskal sem a tam.

Provedli další půlobrat a Steve se srazil s mísou uprostřed místnosti. Převalila se a Steve málem ztratil rovnováhu, ale dál horečně odstrkoval útočící pumu zřízenými pažemi. Billingsley se za nimi doplazil do vzdáleného rohu, ale pořád se snažil plazit se dál, jako by ho útok pumy proměnil v hračku na klíček, odsouzenou k chodu, dokud pružina nepovolí.

„Zastřelte tu mrchu!“ ječel Steve. Podařilo se mu zastrčit jednu nohu mezi spodní okraj rámu záchodu a plátěný pytel, aniž by upadl, ale teď už neměl kam couvnout; za chvíli ho puma převalí. „Zastřelte ji, Ralfe, STŘÍLEJTE!“

Ralf znovu pozvedl pušku, oči měl vyřeštěné a kousal se do spodního rtu, a najednou Cynthia odletěla stranou. Překlopýtala místnost a zachytila se prostředního umyvadla právě včas, aby nevrátila obličejem do ocelového celostěnného zrcadla. Otočila se a uviděla, že do místnosti vrazil Marinville s pažbou pušky od Mary založenou do pravého předloktí. Zčuchané šedivé vlasy mu vlály sem a tam, otíraly se mu o ramena. Cynthia si pomyslela, že v životě neviděla nikoho tak vystrašeného, ale teď, když se dal Marinville do pohybu, už nezáváhal; přistrčil dvojité ústí brokovnice zvířeti ze strany k hlavě.

„Zatlač!“ zařval a Steve zatlačil. Hlava kočky se prudce zvedla nahoru a dál od Steva. Zdálo se, že světélkující oči cosi ozařuje zevnitř, jako by to vůbec nebyl živý tvor, ale jakási lampa. Spisovatel sebou škubl, otočil hlavu mírně stranou a zmáčkl obě spouště. Ohlušil je výstřel, který se se zvukem Carverovy pušky vůbec nedal srovnat. Z hlavně vyšlehl oheň a potom Cynthia ucítila spálené chlupy. Puma se převalila; hlavu měla skoro ustřelenou, ze srsti na zátylku se kouřilo.

Steve zamával rukama, aby udržel rovnováhu. Marinville celý omámený udělal jen symbolické gesto, aby ho zachytil, a Steve – její nový milý přítel – se natáhl na podlaze.

„Kristepane, myslím, že jsem se posral,“ řekl Marinville téměř konverzačním tónem, a potom dodal: „Ne, myslím, že to byl jen vítr ve vrbách. Steve, je ti něco?“

Cynthia už klečela vedle něj. Posadil se, omámeně se rozhlížel, a škubl sebou, když opatrně přitiskla prst na jednu krvavou skvrnu na rameni kombinézy.

„Myslím, že nic.“ Snažil se vstát. Cynthia ho chytila kolem pasu, zabrala a zvedla ho. „Díky, šéfe.“

„Já žasnu,“ řekl Marinville. Cynthii připadalo, že poprvé od chvíle, co ho potkala, mluví úplně přirozeně, jako člověk, který žije život a nehraje roli. „Já žasnu, že jsem to udělal. Ta ženská mě tak vytočila, že jsem to udělal. Stevone, není ti něco?“

„Má pár dírek,“ řekla Cynthia, „ale to teď nevádí. Musíme pomoci starému pánovi.“

Vešla Mary s Marinillovou puškou – tou nenabitou – přes rameno. Rukama svírala konec hlavně. Cynthii připadalo, že se tváří přízračně klidně. Mary přehlédla scénu – vypadala teď ještě snověji, protože kouř vytvářel přímo mlhu – a pak přeběhla místnost k Billingsleyovi, který se ještě dvakrát unaveně pokusil vlézt do zdi, a pak se na kolenu zhroutil dopředu, převalil se a sklouzl po obkládačkách na zem.

Ralf vzal Steva za rameno, uviděl tam krev; spokojil se s tím, že mu sevřel paži. „Nemohl jsem,“ omlouval se. „Chtěl jsem, ale nešlo to. Po těch dvou prvních ranách jsem se bál, že zasáhnu vás. Když jste se nakonec otočil, abych mohl vystřelit z boku, objevil se tu Marinville.“

„To nic,“ oddechoval Steve. „Konec dobrý, všechno dobré.“

„Dlužil jsem mu to,“ řekl spisovatel vítězoslavně a rozjařeně, z čehož se Cynthii trochu zvedl žaludek. „Kdyby mě nebylo, vůbec by tu ne–“

„Pojďte sem!“ zachraptěla Mary. „Ježíši Kriste, ach, hrozně krvácí!“

Všichni čtyři se shlukli kolem Mary a Billingsleye. Obrátila ho na záda a Cynthia sebou při tom pohledu trhla. Jednu ruku měl skoro pryč – všechny prsty až na malíček byly uhrznuté – ale to nebylo nejhorší. Dolní část krku a ramena měl roztrhané. Krev tekla proudem. Přesto byl při vědomí, oči měl jasné a bdělé.

„Sukně,“ zachraptěl šeptem. „Sukně.“

„Nemluv, veteráne,“ tišil ho Marinville. Shýbl se, vzal baterku a zaměřil ji na Billingsleye. To, co vypadalo ve stínu špatně, bylo ve světle ještě horší. Vedle hlavy starého pána se tvořila krvavá louže; Cynthia nechápala, jak je možné, že ještě žije.

„Potřebuju tlakový obvaz,“ vyhrkla Mary. „Nestůjte tu jenom tak, pomozte mi, umře, jestli okamžitě nezastavíme to krváčení!“

Příliš pozdě, holka, pomyslela si Cynthia, ale neřekla nic.

Steve viděl v jednom umyvadle něco jako hadr a popadl to. Ukázalo se, že je to velmi stará košile s obrázkem Joea Camela. Složil košili nadvakrát a podal ji Mary. Přikývla, složila ji ještě jednou a přitiskla ji ze strany Billingsleyovi na krk.

„Pojď,“ řekla Cynthia a vzala Steva za paži. „Zpátky na jeviště. Když už nic jiného, tak tě můžu aspoň umýt vodou z baru. Na dolní polici je jí spo–“

„Ne,“ zašeptal starý muž. „Nikam! Musíte... mě vyslechnout.“

„Nemůžete mluvit,“ napomenula ho Mary. Pořádně zatlačila na krk provizorním tlakovým obvazem. Košile už tmavla. „Nikdy to krváčení nezastavíme, jestli budete mluvit.“

Obrátil oči k Mary. „Příliš pozdě... na léčení.“ Chraptěl. „Umírám.“

„Neumíráte, to je směšné.“

„Umírám,“ opakoval a prudce se jí pohnul pod rukama. Roztrhaná záda na dlažbě zavržala a při tom zvuku se Cynthii zvedl žaludek. „Pojďte blíž... všichni, blíž... a poslouchajte.“

Steve pohlédl na Cynthii. Pokrčila rameny, potom si oba dva klekli vedle jeho nohou, Cynthia těsně vedle Mary Jacksonové. Marinville a Carver se naklonili blíž ze stran.

„Neměl by mluvit,“ váhala Mary, ale neznělo to přesvědčivě.

„Ať řekne, co musí,“ řekl Marinville. „Co je to, Tome?“

„Moc krátké do práce,“ zašeptal Billingsley. Díval se vzhůru na ně a prosil je očima, aby pochopili.

Steve zavrtěl hlavou. „Nerozumím.“

Billingsley si olízl rty. „Viděl jsem ji v šatech jenom jednou. Proto mi tak dlouho trvalo, než mi došlo... co je na ní divného.“

Mary se zatvářila polekaně. „Správně, říkala, že má schůzku s účetním! Jede až z Phoenixu, aby vyslechl její zprávu o čemsi důležitém, o čemsi, co znamená velké prachy, a ona si obleče šaty tak krátké, že na něj bude blýskat kalhotkami pokaždé, když si přehodí nohu přes nohu? To si nemyslím.“

Po bledých neholených tvářích stékaly Billingsleyovi kapky potu jako slzy. „Je mi tak hloupě,“ sípal. „Ale nebyla to jenom moje vina. Ne. Neznal jsem ji tak dobře, abych s ní mluvil. Nebyl jsem tam, když si přišla do ordinace pro další mazání. Vždycky jsem ji viděl z dálky, a zdejší ženy většinou nosí džíny. Ale došlo mi to. Došlo. A pak jsem se napil a znovu jsem zapomněl.“ Podíval se na Mary. „Ty šaty byly akorát... když si je oblékala. Chápete? Rozumíte?“

„O čem to mluví?“ zeptal se Ralf. „Jak mohly být akorát, když si je oblékala, a později na pracovní schůzku byly moc krátké?“

„Vyšší,“ zašeptal starý muž.

Marinville pohlédl na Steva. „Cože? Znělo to jako –“

„Vyšší,“ opakoval Billingsley. Pečlivě artikuloval, pak se rozkašlal. Složená košile, kterou mu Mary držela na krku a rameni, byla celá prosáklá. Těkal očima z jednoho na druhého. Otočil hlavu na bok, vyplivl krev a záchvat kašle pominul.

„Pane Bože,“ vydechl Ralf. „Ona je jako Entragian? Tohle říkáte, že je jako ten policajt?“

„Ano... ne,“ zašeptal Billingsley. „Nevím to jistě. Poznal bych to hned... ale...“

„Pane Billingsley, myslíte, že dostala menší dávku toho, co chytíl ten policajt?“ zeptala se Mary.

Vděčně se na ni podíval a stiskl jí ruku.

Marinville řekl: „Rozhodně nekrvácí jako ten polda.“

„Aspoň ne tam, kde je to vidět,“ řekl Ralf. „Zatím.“

Billingsley se podíval za Mary. „Kde... kde...“

Znovu se rozkašlal a nemohl se utišit, ale ani nemusel. Vyměnili si mezi sebou polekaný pohled a Cynthia se otočila. Audrey tam nebyla.

Ani David Carver.

KAPITOLA 4

1

Věc, která bývala Ellen Carverovou, nyní vyšší, stále s odznakem, ale bez šikmého řemene, stála na schodech úřadu a hleděla do pískem zaváté ulice kolem tancujícího semaforu směrem na sever. Kino neviděla, ale věděla, kde je. Navíc věděla, co se děje uvnitř kina. Všechno sice ne, ale dost na to, aby se rozzuřila. Puma nedokázala umlčet opilce včas, ale aspoň odlákala ostatní od chlapce. To se hodilo, jenomže ten kluk se vyhnul i druhému vyslanci, aspoň dočasně.

Kam šel? Nevěděla, neviděla a právě proto se vztekala a bála. Kvůli němu. Davidu Carverovi. Zatracenému podělanému modlitebníčkovi. Měla ho zabít, ještě když byla v policistovi a měla možnost – měla ho zastřelit rovnou na schodech toho jejich hloupého karavanu a nechat ho supům. Ale neudělala to a věděla, proč to neudělala. Kolem mladého Carvera vládla jakási prázdnota, jako by byl pod štítem. Už jednou modlitebníčka zachránila.

Ruce u boků zaťala v pěst. Vítr zaburácel a krátké, zlatozrzavé vlasy Ellen Carverové zaválaly jako vlajka. Proč tu vůbec je, taková osoba jako on? Je to náhoda? Nebo ho někdo poslal?

Proč tu jsi? Jsi tu náhodou? Poslal tě někdo?

Takové otázky byly k ničemu. Ona své poslání znala, tek eh leh, a to stačilo. Zavřela Elleniny oči, nejdřív se zaměřila dovnitř, ale jen na vteřinu – bylo to nepříjemné. Toto tělo už začalo pomalu selhávat. Nešlo ani tak o samotný rozklad, jako spíš o jeho intenzitu; síla uvnitř – ken de lech, srdce nezformovaného – tělo doslova rozbíjela na kusy... a náhradní díly utekly ze zásobárny.

Kvůli tomu Modlitebníčkovi.

Pitomému Modlitebníčkovi.

Obrátila pohled ven, nechtěla přemýšlet o krvi, která stékala po stehnech těla, nebo o tom, jak začal bolet krk, nebo o tom, že když se poškrábala na Ellenině hlavě, začaly pod nehty povolovat chomáče Elleniných zrzavých vlasů.

Radši vyslala svůj pohled do budovy kina.

To, co uviděla, přijímala v přeskakujících, občas protichůdných, roztříštěných obrazech. Jako by se dívala na televizní obrazovky odrážené hromadou rozbitého skla. Původně se dívala očima vyslaných pavouků, ale byli tam také mouchy a švábi, z dřer v obložení vykukovaly krysy a z vysokého stropu jeviště viseli netopyři. Posledně jmenovaní předávali zvláštní chladné obrazy, které byly vlastně odrazy.

Viděla muže z nákladáku, toho, který přijel do městečka o své vůli, a jeho hubenou přítelkyni; oba odváděli ostatní na jeviště. Otec volal kluka, ale ten se neozýval. Spisovatel došel k okraji jeviště, přiložil ruce k ústům a zakřičel jméno Audrey. A kde byla Audrey? To nebylo možno poznat s určitostí. Neviděla jejíma očima, jako viděla očima menších tvorů. Určitě šla za chlapcem. Nebo ho už našla? Asi ne. Aspoň zatím. To by vycítila.

Praštila rukou do Ellenina stehna úzkostí a nespokojeností a na kůži zůstala okamžitě modřina jako shnilé místo na jablku, potom znovu přesunula ohnisko soustředění. Ne, viděla, že všichni na jevišti nejsou; roztříštěné vidění bylo zavádějící.

Mary byla stále se starým Tomem. Kdyby se k ní Ellen stačila dostat, dokud se ostatní obírali Audrey a Davidem,

vyřešily by se tím všechny problémy. Momentálně ji nepotřebovala, současné tělo ještě bylo schopno služby a nějakou dobu vydrží, ale nebylo by dobré, kdyby v rozhodném okamžiku selhalo. Bylo by lepší, bezpečnější, kdyby...

Objevil se obraz pavučiny, ve které visela spousta zabalených much. Much, které byly omámené, ale ne mrtvé. „Nouzové dávky,“ zašeptala hlasem Ellen Carverové, jazykem Ellen Carverové. „Ententýky, dva špalíky.“

A kdyby Mary zmizela, ostatní by to zlomilo, přišli by o sebedůvěru, kterou získali útekem, nalezením úkrytu a zabitím pumy. O tom posledním předpokládala, že to dokážou; byli přece jen ozbrojeni a puma byla fyzická bytost, sarx a soma a pneuma, žádný skřet tvořený metafyzickými odpady. Ale kdo by si pomyslel, že to udělá ten starý nafoukaný snob?

Zavolal tomu druhému telefonem, který měl. To jsi taky netušila. Nevěděla jsi to, dokud nepřijel žlutý nákladňák.

Ano, nevšimnout si toho telefonu byla chyba, Marinville o něm přemýšlel tak usilovně, že si toho měla snadno všimnout, ale nijak si to nezazlívala. V té chvíli bylo hlavním cílem dostat toho starého cvoka za mříže a vyměnit s Ellen tělo dřív, než se úplně rozpadne. Litovala Entragianova těla. Entragian byl silný.

Jestli to znamenalo vzít Mary, tak se lepší příležitost nenaskytne. A možná mezitím Audrey najde toho kluka a zabije ho. To by bylo skvělé. Pak už by nebyly žádné starosti. Žádné tajnosti. Mary by mohla nahradit Ellen a ostatní pohodlně vysbírat.

A později? Až zdroj (omezený) těl vyschne? Chytit další cestující na silnici? Třeba. A až lidé, zvědavci, přijedou do městečka zjistit, co se to sakra v Beznaději děje, co pak? Tento most přejde, až se dostane k řece; měla malou kapacitu paměti a o budoucnost se nezajímala. Prozatím bude stačit, když přivede Mary do Čínské jámy.

Tek sešel po schodech radnice, pohlédl na policejní auto, potom pěšky přešel ulici. Tuto pochůzku nebude vyřizovat autem. Jakmile došel na opačný chodník, rozběhl se dlouhými kroky, až mu písek odletoval od tenisek, napjatých k prasknutí chodidly, která už byla pro tuto obuv příliš velká.

2

Audrey, která zůstala na pódiu, je slyšela, jak volají Davida... a ji. Brzo se rozdělí a začnou je hledat. Měli pušky, takže byli nebezpeční. Pomyšlení na to, že ji mohou zabít, ji neznepokojovalo – aspoň ne moc, ne tolik jako zpočátku – ale pomyšlení na to, že by k tomu mohlo dojít dřív, než dokáže zabít chlapce, to ji znepokojovalo velmi. Pro pumu byl hlas té věci ze země jako rybářský háček; v mysli Audrey Wylerové byl jako had potažený kyselinou, propracovával se do ní a rozpouštěl osobnost ženy, kterou byla dřív, a zároveň ji obemykal. Ten pocit rozpouštění byl nesmírně příjemný, jako když se pojídá jemné sladké jídlo. Nejdřív tomu tak nebylo, nejdřív to bylo děsivé, jako kdyby ji zachvátila horečka, ale když nasbírala víc ken tehů (jako dítě sbírající odpadky), ten pocit pomínil. Teď se starala jen o to, aby našla chlapce. Tek, nezformovaný, se k němu neodvažoval přiblížit, takže to musela udělat za Teka.

Na vrcholu schodiště se žena, která v den, kdy ji Tom Billingsley spatřil poprvé, měřila sto šedesát sedm, zastavila a rozhlédla se. Neměla by nic vidět – bylo tu jen jedno okno, a světlo, které padalo špinavými tabulkami, pocházelo ze semaforu a jediné slabé pouliční lampy před budovou – ale její vidění se výrazně zlepšilo s každým ken tehem, který našla nebo dostala. Teď viděla skoro jako kočka a špinavá chodba před ní neskrývala žádné tajemství.

Lidé, kteří se potloukali v této části budovy, byli mnohem méně pořádkumilovni než Billingsley a jeho parta. Láhve házeli do rohů, místo aby je sbírali, a místo fantastických ryb nebo koní vydechujících kouř byly zdi ozdobeny piktogramy malovanými fixem. Jeden z nich, primitivní jako jeskynní kresba, znázorňoval rohaté a znetvořené děcko, visící z obřího prsu. Pod ním byl nadrásán malý kuplet: DROBEČEK BLBEČEK KOUSL MÁMIN CECEČEK. Po obou stranách chodby se hromadily papírové odpadky – obaly od jídla, sáčky od bramborových lupínků, prázdné krabičky od cigaret a od kondomů. Použitá guma visela na klíce u dveří s nápisem ŘEDITEL, přilepená dávno vyschlou tekutinou jako mrtvý slimák.

Dveře do ředitelovy kanceláře byly vpravo. Naproti se nacházely dveře s nápisem SPRÁVCE. Vpředu vlevo byly další dveře, neoznačené, a potom zděný oblouk s nápisem vyvedeným prastarou černou barvou, napůl oprýskanou. Ani její oči nedokázaly vyloučit, co to bylo za slovo, aspoň z této vzdálenosti, ale o krok dva blíž to bylo jasnější: BALKÓN. Průchod byl zatlučen prkny, ale v jednom místě byla prkna odtržena a odtažena stranou. Shora visela skoro splasklá nafukovací sexuální pomocnice s blond vlasy, červeně lemovanou dírou místo úst a holou náznakovou vagínou.

Kolem krku měla oprátku z provazu zčernalého věkem. Navíc jí na krku visel a opíral se o splasklá umělá prsa ručně psaný nápis, který vypadal, jako by ho vypotil žák první třídy. Zdobila ho rudooká lebka a zkřížené hnáty. NECHOŤTE SEM, BRZI TO ZPADNE. FAKTYCKY. Naproti balkónu byl výklenek, kde byl kdysi nejspíš snackbar. Na vzdáleném konci chodby byly další schody, které stoupaly do tmy. Nejspíš do promítačovy kabiny, jak si řekla.

Audrey šla ke dveřím s nápisem ŘEDITEL, chytila knoflík a opřela čelo o dřevo. Vítr venku zasténal, jako by umíral „Davide?“ zeptala se jemně. Odmlčela se, naslouchala. „Davide, slyšíš mě? Tady je Audrey, Davide, Audrey Wylerová. Chci ti pomoci.“

Žádná odpověď. Otevřela dveře a uviděla prázdnou místnost s prastarým plakátem na film Bonnie a Clyde na zdi a roztrhanou matrací na zemi. Stejným černým fixem kdosi napsal pod plakát NOČNÍ PTÁČE VÍC POSKÁČE.

Potom zkusila správcovu kancelář. Nebyla o nic větší než komora a byla úplně prázdná. Za neoznačenými dveřmi byla místnost, která kdysi sloužila nejspíš jako skladiště. Její nos (citlivější, stejně jako zrak) zachytil dávné aroma pražené kukuřice. Byla tu spousta mrtvých much a dost myšního trusu, ale nic jiného.

Šla k obloukovému průchodu, odsunula předloktím visící figurínu a nakoukla dovnitř. Tady odtud nebylo vidět jeviště, jenom horní půlka plátna. Hubená dívka stále hulákala Davidovo jméno, ale ostatní mlčeli. Možná to nic neznamenalo, ale jí se to nelíbilo, protože nevěděla, kde jsou.

Audrey došla k závěru, že nápis na krku figuríny je nejspíš pravdivým varováním. Sedadla kdosi vynesl, takže bylo jasně vidět, že podlaha balkónu je prověšená a pokroucená; připomnělo jí to jednu báseň, kterou četla na vysoké, cosi o malované lodi na malovaném oceánu. Jestli ten spratek nebyl na balkóně, byl někde jinde. Někde blízko. Nemohl zajít daleko, A na balkóně nebyl, to bylo jisté. Když tam nebyla sedadla, nebylo kam se schovat, na zdi nebyl ani závěs

nebo sametová girlanda.

Audrey spustila paži, kterou držela napůl vypuštěnou figurínu stranou. Zakývala se sem a tam, smyčka kolem krku pomalu vrzala. Prázdné oči hleděly na Audrey. Zdálo se, že díra místo úst, úst pro jediný účel, se jí vysmívá, chechtá se jí. Podívej se, co děláš, říkala Frída Šoustalová. Mohla jsi být nejlíp placená geoložka v zemi, se svou vlastní poradenskou firmou, to vše do pětaticeti, možná bys do padesáti získala Nobelovu cenu... copak jsi o tom nesnila? Stipendistka na Devonské období, summa cum laude, referát o tektonických deskách vyšel v Geology Review, a teď honíš malé kluky v rozpadajících se starých kinech. A žádného obyčejného kluka. Je zvláštní, jak sis vždycky myslela, že jsi zvláštní ty. A jestli ho najdeš, Audrey, co pak? Je silný.

Popadla oprátku a prudce šklubla, až starý provaz praskl, a zároveň vytrhla pořádný chomáč světlých vlasů. Figurína dopadla tváří dolů Audrey k nohám a Audrey ji skopla na balkón. Letěla vysokým obloukem, pak přistála. Není silnější než Tek, pomyslela si. Nezajímá mě, co je zač, není silnější než Tek. Není ani silnější než ken tehý. Teď je to naše město. Kašlu na minulost a sny z minulosti; tohle je současnost, a je sladká. Sladké je zabíjet, brát, vlastnit. Sladké je vládnout, dokonce i v poušti. Ten kluk je jenom kluk. Ostatní jsou jenom potrava. Teď je tu Tek, mluví hlasem staršího věku; hlasem nezformovaných.

Pohlédla chodbou ke schodišti. Přikývla, pravá ruka jí vklouzla do kapsy šatů, dotkla se věcí, které tam byly, a přitiskla si je ke stehnu. Byl v promítačové budce. Na dveřích, které vedly do sklepa, byl velký visací zámek, tak kde jinde mohl být?

„Him en tow,“ zašeptala a vyrazila. Oči se jí rozšířily, prsty na pravé ruce se v kapse šatů neustále pohybovaly. Z kapsy se ozývalo tiché, kamenné cinkání.

3

Mládež, která se slézala v patře Amerického západu, dokud nespadlo požární schodiště, se chovala jako čuňata, ale pro svoje pitky používala hlavně chodbu a kancelář ředitele; ostatní místnosti byly poměrně čisté, a promítačovo útočiště – budka, kancelářička, maličká toaleta – vypadalo skoro stejně jako toho dne, kdy v roce 1979 vešlo pět mužů ze společnosti Nevada Sunlite Entertainment s cigaretami v ústech, odmontovalo staré promítačky a odvezlo je do Rena, kde dosud chátraly v skladišti plném podobného zařízení, jako byly padlé idoly.

David klečel na kolenou, hlavu skloněnou, oči zavřené, ruce spojené před bradou. Zaprášené linoleum pod ním bylo o něco světlejší než okolo. Přímě před ním byl druhý světlejší obdélník. Právě zde stály staré promítačky – hluční, rozpálení dinosauri zvedali teplotu místnosti za letních večerů až na padesát stupňů Celsia. Vlevo od něj byly průhledy, kterými promítačky vrhaly světelné meče a promítaly stíny v nadživotní velikosti: Gregoryho Pecka a Kirka Douglase, Sophii Lorenovou a Jayne Mansfieldovou, mladého Paula Newmana hrajícího kulečnick, starou, ale stále vitální Bette Davisovou, týrající svou sestru upoutanou na vozík.

Na zemi tu a tam ležely zaprášené kotouče filmu jako mrtví hadi. Na zdech visely staré fotografie a plakáty. Na jednom plakátě byla Marilyn Monroe stojící na mříži průduchu z metra a snažící se udržet rozevlátou sukni. Pod ručně nakreslenou šipku směřující k jejím kalhotkám nějaký vtípálek napsal Pečlivě vložte hřídel A do otvoru B a přesvědčte se, že nástroj drží pevně, pak nemůže vyklouznout. Vznášel se tu zvláštní, zkažený puch, nebyla to přímo plíseň ani suchá hniloba. Páchlo to tu sraženinou, jako by se něco příšerně zkazilo, než to konečně vyschlo.

David si pachu nevšiml a nic víc než Audrey, tiše volající jeho jméno z chodby, která vedla kolem balkónu. Přišel sem, když ostatní odběhli za Billingsleyem – i Audrey nejdráhle zašla na levou stranu pódia, možná aby se ujistila, že všichni odcházejí chodbou pryč – protože ho brzy přemohla potřeba se modlit. Napadlo ho, že zajde někde na klidné místo a otevře dveře – tentokrát Bůh chtěl mluvit s ním a ne naopak. A toto bylo vhodné místo. Modli se v ústraní a ne na ulici, stoj v bibli, a David si myslel, že je to výborná rada. Když teď zavřel dveře mezi sebou a ostatními, mohl otevřít dveře v sobě.

Nebál se, že ho budou pozorovat pavouci, hadi nebo krysy; jestli Bůh chce, aby to byla soukromá schůzka, bude soukromá. Ta žena, kterou našel Steve s Cynthií, byla skutečně problém – z nějakého důvodu ho znervózňovala a on měl pocit, že ona totéž cítí vůči němu. Chtěl od ní pryč, tak proklouzl po okraji jeviště a vyběhl středovou uličkou. Byl pod hroutícím se balkónem a pak v hale, ještě než se Audrey otočila od levého východu z jeviště a podívala se po něm. Z haly vyšel do patra a potom prostě nechal nějaký vnitřní kompas – nebo to byl možná „klidný hlas“ reverenda Martina – aby ho vedl dál.

Prošel místností, sotva si všiml starých smyček filmu a zbylých plakátů, sotva ucítil odér, který možná byl nebo nebyl celuloidovými fantaziemi pařenými pouštním sluncem, dokud se nerozpadly. Zastavil se na světlé skvrně na linoleu, chvílku uvažoval o velkých dírách v rozích světlejšího obrysu, dírách, kde šrouby pevně držely promítačku na místě. Připomněly mu

(vidím díry jako oči)

cosi, co mu lehce pošimralo mysl a bylo to pryč. Falešná vzpomínka, skutečná vzpomínka, tušení? Všechno dohromady? Nic z toho? Nevěděl a ani se o to zvlášť nestaral. Hlavní bylo dostat se do styku s Bohem, jestli to půjde. Nikdy to nepotřeboval víc než teď.

Ano, promluvil mu v hlavě klidným hlasem reverend Martin. A zde se má tvá práce zúročit. Navážeš spojení s Bohem a naplníš si spíž, abys k němu mohl natáhnout ruku, až bude prázdná. Kolikrát jsem ti to loni v zimě a letos na jaře říkal?

Mockrát. Jenom doufal, že Martin, který pil víc, než bylo záhodno, a třeba se mu nedalo zcela důvěřovat, mu povídal pravdu, a nedělal jen to, čemu Davidův táta říkal „držet podnikovou linii“. Doufal v to celou myslí a srdcem.

Protože v Beznaději byli jiní bohové.

Tím si byl jist.

Začal se modlit jako vždy, ne hlasitě, ale v duchu, a vysílal slova v jasných, téměř pulsujících myšlenkách: Nahlédni do mě, Bože. Buď ve mně. A promluv ve mně, jestli chceš, jestli je to tvá vůle.

Jako vždy ve chvílích, kdy skutečně potřeboval mluvit s Bohem, byla povrchová část jeho mysli klidná, ale hlubší část, kde víra neustále bojovala s pochybností, se děsila, že se nedočká odpovědi. Problém byl docela prostý.

I teď, po tom všem, co přečetl, po všech modlitbách a výuce, dokonce i poté, co se stalo jeho kamarádovi, pochyboval o Boží existenci. Skutečně ho Bůh využil, Davida Carvera, aby zachránil život Briana Rosse? Proč by Bůh dělal takovou divokou a bláznivou věc? Nebylo pravděpodobnější, že došlo ke klinickému zázraku, jak tomu říkal dr. Waslewski, a to, co David považoval za odpověď na modlitbu, byla vlastně jen klinická náhoda? Lidé dovedou vytvářet stíny, které vypadají jako zvířata, ale jsou to pořád jenom stíny, drobné triky světla a projekce. Nebylo snad pravděpodobné, že Bůh je něco podobného? Jenom další legendární stín?

David zavřel oči pevněji, soustředil se na mantru a snažil se vyčistit si mysl.

Pohlédni do mě. Buď ve mně. Promluv ve mně, jestli je to tvá vůle.

A rozhostila se temnota. Nepodobala se ničemu, co dosud znal nebo zažil. Sklesle se opřel bokem o zeď mezi dvěma promítacími průhledy, oči se mu obrátily v sloup, až bylo vidět bělmo, ruce mu padly do klína. Z hrdla mu vyšel hluboký, dutý zvuk. Potom následovalo brebentění jako ze spaní, kterému by možná porozuměla jen Davidova matka. „Sakra,“ zamumlal. „Ta mumie jde po nás.“

Potom ztichl, opřený o zeď, a z koutku úst, v podstatě dosud dětských, stékal potůček slin, tenký jako pavučina. Za dveřmi, které zavřel, aby byl o samotě s Bohem (kdysi na nich byla zástrčka, ale ta už dávno zmizela), byly slyšet přibližující se kroky. Zastavily se před dveřmi. Nastala dlouhá, vyčkávací pauza, a pak se otočil knoflík dveří. Dveře se otevřely. Stála v nich Audrey Wylorová. Oči se jí rozšířily, když uviděla chlapce v bezvědomí.

Vešla do dusné místnůstky, zavřela za sebou dveře a začala se rozhlížet po něčem, čím by zapřela dveře zevnitř. Prkno, židle. Dveře by dlouho nevydržely, kdyby sem přišli, ale i chvilíčka může v tomto stádiu znamenat rozdíl mezi úspěchem a selháním. Jenomže tu nic nebylo.

„Sakra,“ zašeptala. Podívala se na chlapce a celkem ji nepřekvapilo, když si uvědomila, že se ho bojí. Bála se dokonce k němu přiblížit.

Tek eh wen! Hlas v hlavě.

„Tek eh wen!“ Tentokrát její ústa. Souhlas. Bezmocný a zároveň upřímný.

Popošla o dva kroky dál do promítací budky, při každém zavržení sebou šklubla, až k místu, kde se David na kolenou opíral o zeď s průhledy. Pořád čekala, že najednou otevře oči – oči, které budou plné elektricky modré síly. Pravou rukou v kapse ještě jednou sevřela ken teh, načerpala z nich sílu, a potom je – neochotně – pustila.

Klekla si před Davidem, opřela se o studené a roztržené prsty. Jak byl ošklivý! A pach, který z něj vycházel, jí byl ještě nepříjemnější. Samozřejmě se od něj dosud držela dál; vypadal jako gorgona a čpěl jako směs zkaženého masa a zkyslého mléka.

„Modlitebničku,“ sykla. „Ty ohavný modlitebničku.“ Hlas se jí změnil, nebyl ženský ani mužský. Pod kůží na tvářích a čele se začaly neurčitě pohybovat černé stíny, jako tlukoucí, membránovitá křídla drobného hmyzu. „Tohle jsem ti měla udělat hned, když jsem poprvé uviděla tu tvou žabí tvář.“

Audrey natáhla ruce – silné a opálené, místy odřené od práce – a chytila Davida za krk. Víčka se mu zachvěla, když mu ty ruce uzavřely průdušnici a zastavily mu dech, ale zachvěla se jen jednou.

Jen jednou.

4

„Proč jsi ztichla?“ zeptal se Steve.

Stál uprostřed neuvěřitelného obývacího pokoje na jevišti, vedle elegantního starého baru z Kruhového ranče. V té chvíli nejvíc toužil po čisté košili. Celý den se pekl (označit klimatizaci v nákladňáku za nestandardní bylo silně přehnané), ale teď mrznu. Voda, kterou mu Cynthia omývala rány na ramenou, mu stékala po zádech v studených praménkách. Chystala se mu zranění vyčistit Billingsleyovou whisky, jako barová tanečnice ošetřující kovboje ve starém filmu, ale to jí našťástí rozmluvil.

„Měla jsem pocit, že něco vidím,“ řekl Cynthia potichu.

„Majictou tocictu?“

„Velmi vtípné.“ Zesílila hlas. „Davide! Dá–ví–děl!“

Byli na jevišti sami. Steve chtěl pomoci Marinillovi a Carverovi hledat kluka, ale Cynthia trvala na tom, že mu nejdřív omyje „díry v kůži“, jak se vyjádřila. Druzí dva muži zmizeli v hale. Marinville si vykračoval nebývale křepce a podle toho, jak si nesl pušku, připomněl Stevovi jiný starý film – takový, ve kterém zjizvený, leč hrdinný bílý lovec překoná tisíce nástrah v džungli a nakonec se mu podaří získat smaragd veliký jako pěst z čela sochy, která hlídá ztracené město.

„Co? Co jsi viděla?“

„Vlastně nevím. Bylo to divné. Nahoře na balkóně. Chvilku jsem měla pocit – budeš se smát – že tam létalo nějaké tělo.“

Najednou se v něm cosi změnilo. Ta změna nepřipomínala náhlé osvětlení; spíš jako by světlo zhaslo. Zapomněl na pálení v ranách na ramenou, ale záda mu přitom ochladla víc než předtím. Skoro natolik, že se začal třást. Podruhé toho dne si vzpomněl, jak byl ještě jako kluk v Lubbocku a jak se zdálo, že celý svět utichá a trne, než se z plání přizemnou flámy a přitáhnou s sebou záclony krup a větru, které někdy přinášejí i smrt. „Nesměju se,“ řekl. „Půjdeme tam nahoru.“

„Nejspíš to byl jenom stín.“

„Neřekl bych.“

„Steve? Je ti něco?“

„Ne. Mám stejný pocit, jako když jsem přijel do města.“

Polekaně se na něj podívala. „Tak jo. Ale nemáme žádnou pušku –“

„Kašlu na to.“ Popadl ji za paži. Oči měl rozšířené, ústa stažená. „Teď, Kristepane, něco se fakt děje. Necítíš to?“

„Já... možná jsem něco cítila. Měla bych zajít pro Mary? Je u Billingsleye –“

„Nemáme čas. Pojď nebo zůstaň tady. Jak chceš.“

Natáhl si rukávy kombinézy, seskočil z jeviště, zakopl, chytil se sedadla v přední řadě, aby udržel rovnováhu, a pak se rozběhl středovou uličkou. Než doběhl na konec, byla mu už Cynthia v patách, a znovu se ukázalo, že vůbec neztrácí dech. To hádět mělo důkladný motor, to se jí muselo nechat.

Z pokladny zrovna vycházel šéf, za ním Ralf Carver. „Dívali jsme se ven na ulici,“ řekl Johnny. „Ta vichřice rozhodně... Steve? Co je?“

Steve se beze slova rozhlédl, spatřil schody a vyrazil po nich nahoru. V hloubi duše pořád užasl nad rychlostí, s jakou se ho ten pocit naléhavosti zmocnil. Hlavně se ale bál.

„Davide! Davide, ozvi se, jestli mě slyšíš!“

Nic. Ponurá, odpadky posetá chodba, vedoucí kolem bývalého balkónu a výklenku se snackbarem. Na vzdáleném konci úzké schody, které vedly ještě výš. Nikdo. Přesto měl silný pocit, že tu někdo byl, a nedávno.

„Davide!“ zakřičel.

„Steve? Pane Amesi?“ To byl Carver. Vypadal skoro stejně vystrašeně, jako se cítil Steve. „Co se děje? Stalo se něco synovi?“

„Nevím.“

Cynthia proklouzla Stevovi pod paži a už uháněla chodbou ke vchodu na balkón. Steve za ní. Z oblouku visel roztržený provaz, stále se trochu kýval.

„Podívej!“ ukázala Cynthia. Nejdřív si Steve myslel, že ta věc, která tam leží, je mrtvola, pak si všiml vlasů – umělé vlákno. Figurína. S oprátkou na krku.

„To jsi viděla?“ zeptal se.

„Ano. Někdo ji asi utřhl a pak odhodil.“ Obrátila k němu tvář, strhanou a napjatou. Hlasem, který bylo sotva slyšet, zašeptala: „Pane Bože, Steve, mně se to nelíbí.“

Steve o krok couvl, pohlédl vlevo (šéf a Davidův otec na něj polekaně hleděli a tiskli si zbraně k hrudi), potom se podíval vpravo. Tam, zašeptalo jeho srdce... nebo možná jeho nos, který zachytil zbytek Opia vznášející se ve vzduchu. Nahoru. Určitě je tam promítací kabina.

Rozběhl se tam, Cynthia mu byla opět v patách. Utíkal po úzkých schodech a zrovna ve tmě hmatal po knoflíku dveří, když ho ze zadu popadla za kalhoty, aby ho zarazila.

„Ten kluk měl pistoli. Jestli je tam s ním, možná mu ji sebrala. Dej pozor, Steve.“

„Davide!“ zakřičel Carver. „Davide, nestalo se ti něco?“

Steve chtěl Cynthii říct, že na opatnost není čas, že ten čas ztratili, když ztratili Davidovu stopu... ale nebyl ani čas mluvit.

Otočil knoflíkem a tvrdě strčil do dveří ramenem, čekal, že narazí buď na závoru nebo jinou překážku, ale nic takového se nestalo. Dveře se volně rozletěly; vletěl do místnosti za nimi.

Naproti němu, u zdi s promítacími průhledy, byli David a Audrey. David měl pootevřené oči, ale bylo vidět jen vypoulené bělmo. Obličej měl přišerně mrtvolně bledý, pořád s nazelenalým stínem od mýdla, ale hlavně šedivý. Pod očima a vysoko na lících kostech mu rostly fialové skvrny. Ruce mu křečovitě bubnovaly po stehnech v džínách. Tiše chroptěl. Audrey mu pravou rukou svírala hrdlo, palec bořila hluboko do měkké tkáně napravo pod čelistí, prsty zarývala vlevo. Její kdysi pěknou tvář křivila nenávist a zuřivost tak strašná, jakou Steve v životě neviděl – zdálo se, že jí přímo ztmavla kůže. V levé ruce držela pětačtyřicítka, kterou David zabil kojota. Audrey třikrát vystřelila a pak pistole cvakla naprázdno.

Prudký vpád do promítací budky skoro určitě ušetřil Stevovi další díru do jeho beztak proděravělé kůže a možná mu zachránil i život. Přepadl vpřed jako člověk, který špatně odhadl počet schodů, a všechny tři kulky mu šly nad hlavu. Jedna se zaryla do zárubně napravo od Cynthie a Cynthii vletěla do exotického účesu sprška třísek.

Audrey vztekla zařičela. Hodila prázdnou pistolí po Stevovi, který se shýbl a současně zvedl ruku, aby pistoli odrazil. Potom se otočila k bezvládnému chlapečci a začala ho dusit oběma rukama, a zlostně jim trásla jako panenkou, Davidovy ruce najednou přestaly bubnovat a už jenom ležely na nohou, ochablé jako mrtvé ryby.

5

„Bojím se,“ zachraptěl Billingsley. Podle Mary to bylo poslední slovo, které řekl. Jeho oči se na ni dívaly, horečnaté a zároveň zmatené. Snažil se říct ještě něco, ale ozvalo se jenom slabé chroptění.

„Nebojte se, Tome. Jsem tady.“

„Ach. Ach.“ Těkal očima ze strany na stranu, potom se jí znovu zahleděl do tváře a tam jeho pohled strnul. Zhluboka se nadechl, vydechl, nadechl se méně, vydechl... a už se nenadechl.

„Tome?“

Nic, jenom poryv větru zvenčí a tvrdé bubnování písku.

„Tome!“

Zatřásla jí. Hlava se mu bezvládně kývala, ale oči dál upíral do jejích očí, až jí z toho mrazilo; takhle se dívají oči na některých obrazech, ať se hnete, kam chcete. Kdesi v budově – ale znělo to velmi vzdáleně – Marinivillův bedňák volal Davida. Ta hippiecká holka křičela taky. Mary by se k nim asi měla připojit, měla by jim pomoci hledat Davida a Audrey, jestli se opravdu ztratili, ale nechťelo se jí od Toma odcházet, dokud neměla jistotu, že je mrtvý. Byla si docela jistá, že je, to ano, ale rozhodně to nebylo jako v televizi, kdy člověk ví –

„Pomoc?“

Tázavý hlas, tak slabý, že ho přes dorážející vítr málem nebylo slyšet, ale Mary přesto vyskočila a přitiskla si ruku na

ústa, aby zadržela výkřik.

„Pomoc? Je tam někdo? Prosím vás, pomozte mi. . . jsem zraněná.“

Ženský hlas. Hlas Ellen Carverové? Kristepane, byla to ona? I když byla ve společnosti Davidovy matky jenom krátkou dobu, byla si Mary jista, že má pravdu, jakmile ji to napadlo. Vstala, ještě jednou rychle pohlédla na staženou tvář a skelné oči ubohého Toma Billingsleye. Nohy měla strnulé, zapotácela se.

„Prosím vás,“ kvílel hlas venku. Ozýval se z uličky, která se táhla za kinem.

„Ellen?“ zeptala se a najednou zalitovala, že nemůže svůj hlas změnit jako břichomluvec. Zdálo se, že teď už nemůže ničemu důvěřovat, dokonce ani zraněné, vyděšené ženě. „Ellen, jste to vy?“

„Mary!“ Hlas byl blíž. „Ano, jsem to já, Ellen. Je to Mary?“

Mary otevřela ústa, pak je znovu zavřela. Venku byla Ellen Carverová, věděla to, ale. . .

„Nestalo se něco Davidovi?“ zeptala se žena venku ve tmě a pak polkla vzlyk. „Prosím vás, řekněte, že je v pořádku.“

„Pokud vím, tak je.“ Mary přešla k rozbitému oknu, vyhnula se kaluži zvířecí krve, a podívala se ven. Venku byla Ellen Carverová a nevypadala dobře. Hrbila se na levou stranu, levou ruku si přidržovala pravačkou na prsou. Tvář, kterou Mary zahlédla, byla křídově bílá. Ze spodního rtu a nosu jí stékala krev. Dívala se vzhůru na Mary tak tmavýma a zoufalýma očima, že vypadaly skoro nelidsky.

„Jak jste Entragianovi utekla?“ zeptala se Mary.

„Neutekla jsem mu. On prostě. . . zemřel. Strašně krvácel a zemřel. Vezl mě v autě – vezl mě asi do toho dolu – když se to stalo. Auto sjelo ze silnice a převrátilo se. Jedny zadní dveře se otevřely. Měla jsem štěstí, protože kdybych zůstala uvnitř, uvízla bych jako v plechovce. Pak. . . jsem se pěšky vrátila do městečka.“

„Co se vám stalo s rukou?“

„Zlomila jsem si ji,“ řekla Ellen a shrbila se ještě víc. V jejím držení těla bylo cosi odpudivého; Ellen Carverová vypadala jako skřet z pohádky, chránící vlastním tělem pytel nekale získaného zlata. „Můžete mi pomoci dovnitř? Chci vidět manžela, a chci vidět Davida.“

Něco v Mary poplašeně vykřiklo nad tím nápadem, říkalo jí, že tu cosi nehraje, ale když Ellen zvedla svou zdravou ruku a Mary uviděla, jak je zamazaná od špíny a krve, a jak se třese vyčerpáním, její v podstatě laskavé srdce převládlo nad opatrnou ještěrkou instinktu, která jí bydlela v hloubi mozku. Ta žena přišla o dcerku kvůli šílenci, přežila nehodu cestou na místo, kde měla být pravděpodobně zavražděna, zlomila si ruku a pěšky prošla vichřicí zpátky do městečka plného mrtvol. A první osoba, kterou potká, najednou podlehne záchvatu podezřivosti a odmítne ji pustit?

Ne–e, pomyslela si Mary. V žádném případě. A možná absurdně: Takhle mě nevychovali.

„Tímhle oknem nemůžete. Je tu spousta střepeň. Skočilo sem. . . jedno zvíře. Jděte kousek dál kolem kina. Přijdete k dámským záchodům. Tam je to lepší. Jsou tam ještě nějaké bedny, po kterých se dá vylézt. Pomůžu vám dovnitř. Jo?“

„Ano. Děkuju vám, Mary. Díky Bohu, že jsem vás našla.“ Ellen se příšerně, křečovitě usmála – byla to směs vděčnosti, podlézavé pokory a možná hrůzy – a potom se odšourala, hlavu sklopenou, záda ohnutá. Před dvanácti hodinami to byla paní Předměstská máma, na cestě na pěkné středostavovské prázdniny v Lake Tahoe, kde nejspíš chtěla nosit nové letní šaty od Talbota přes nové prádlo od Victorie Secret. Ve dne se opalovat s dětmi, v noci si užívat sexu s příjemným, známým partnerem, posílat pohlednice přátelům – máme se dobře, vzduch je tak čistý, škoda že tu nejste. Teď vypadala a chovala se jako uprchlík, válečná oběť ošklivé pouštní krvavé lázně.

A Mary Jacksonová, ta sladká princeznička – volí demokracii, každé dva měsíce dává krev, píše poezii – skutečně uvažovala o tom, že ji nechá venku naříkat ve tmě, dokud se nebude moci poradit s muži. A co to znamenalo? Že byla ve stejné válce. Takhle člověk uvažuje, tahle se chová, když se vám to stane. Jenomže ona taková nebude. Ať se propadne, jestli ano.

Mary přešla chodbu a naslouchala, jestli neuslyší ještě křik z kina. Bylo ticho. Potom, zrovna když otevřela dveře na dámský záchod, třesky tří výstřely. Ztlumily je zdi a vzdálenost, ale nebylo pochyb, oč jde. Následoval křik. Mary na místě ztuhla, táhlo ji to dvěma směry najednou. Rozhodl tichý pláč za nezamčeným oknem dámského záchodu.

„Ellen? Co je? Co se stalo?“

„Jsem hloupá, nic víc, hloupá! Praštila jsem se do té poraněné ruky, když jsem skládala bedny na sebe!“ Žena za oknem – byl to jen rozmazaný stín na mléčném skle – se rozplakala ještě víc.

„Vydřte, za minutku jste uvnitř,“ řekla Mary a přeběhla místnost. Odsunula láhve od piva, které Billingsley postavil na parapet, a už zvedala okno a snažila se vymyslet, jak nejlíp pomoci Ellen do místnosti, aby jí ještě víc neublížila, když tu si vzpomněla, co Billingsley řekl o policajtoví: že byl vyšší. Pane Bože, řekl Davidův otec a vypadal, že mu to právě došlo. Ona je jako Entragian? Jako ten policajt?

Možná že má zlomenou ruku, pomyslela si Mary chladně, možná opravdu má. Na druhé straně –

Na druhé straně, když se tak hrbí, tak tím vlastně velmi dobře maskuje svou skutečnou výšku, že?

Ta ještěrka, která se obvykle držela na zadní zdi jejího mozku, najednou vyskočila vpřed a poděšeně zacvrlikala. Mary se rozhodla, že se stáhne, že chvilku počká a promyslí si to. . . ale než to udělala, její paži sevřela silná horká ruka. Další ruka rozrazilla okno a veškerá síla vyprchala z Mary jako voda, když pohlédla do usměvavého obličejce, který na ni hleděl. Byla to tvář Ellen, ale odznak připíchnutý pod ním

(vidím, že jste dárce orgánů)

patřil Entragianovi.

Byl to Entragian. Collie Entragian nějakým způsobem žil v těle Ellen Carverové.

„Ne!“ zaječela a šklubla sebou zpět bez ohledu na bolest, kterou jí působily Elleniny nehty zaryté do paže, až tekla krev. „Ne, pusťte mě!“

„Nepustím, dokud mi nezazpíváš ‚Odlétám tryskáčem‘, ty děvko,“ řekla Ellen, a když vyškubla Mary oknem, které bylo pořád otevřené, vytryskla Ellen z nosu proudem krev. Další krev vytékala Ellen z levého oka jako lepkavé slzy. „Ach

svítat začíná, je brzy ráno...“

Mary měla zmatený pocit, že letí k plaňkové ohradě na druhé straně uličky.

„Taxikář už houká...“

Podařilo se jí zvednout jednu paži na obranu, ale ne dost; hlavní náraz dostala do čela a už šla do kolen, hlava jí zvonila. Cítila, jak se jí po rtech a bradě šíří teplo. Vítejte do klubu rozbitých nosů, holka, pomyslela si a vyhrabala se na nohy.

„Jsem tak sám, jen pláč mnou otřásá...“

Mary udělala dva dlouhé, prudké kroky, a potom ji policajt (pořád na to myslela jako na policajta, jako by měl jen paruku a vyšší hlas) popadl za rameno, otočil ji a málem jí utřhl rukáv.

„Pust’“ začala Mary, a potom ji Ellen praštila do špičky brady přesným ťuknutím, které vypíná světla. Chytilo to Mary pod pažemi, než se stačila zhroutit, a přitáhlo ji k sobě. Když ucítilo její dech na Ellenině kůži, mírné obavy, které se projevíly na Ellenině obličeji, zmizely.

„Páni, já tu písničku miluju,“ řeklo to a přehodilo si Mary přes rameno jako pytel zrní. „Je mi z ní úplně blaženě. Tek!“

Zmizela i se svým břemenem za rohem. Za pět minut se znovu zaprášený caprice Collieho Entragianiana vydal na cestu do Čínské jámy a světlomety prořezávaly písečné víry, hnané skomírajícím větrem. Když projížděl kolem Harveyho servisu a hospody, na nebi se objevil modrobílý srpek měsíce.

KAPITOLA 5

1

I v časech, kdy Johnny Marinville chlastal a bral drogy, sloužila mu paměť nepříjemně dobře. V roce 1986 jel na zadním sedadle takzvaným Parťákem Seana Huttera (Sean dělal o pátečních nocích kolečka po East Hamptonu s Johnnym a ještě třemi lidmi ve velkém starém Caddym ročník 65) a stal se účastníkem vážné nehody. Sean, který byl tak opilý, že nemohl chodit, natož řídit, při pokusu zahrnout z Eggamoggin Lane na Route B bez zpomalení dvakrát Parťák převrátil. Dívka sedící vedle Huttera zahynula. Seanova páteř se rozdrtila na prach. Jediný Parťák, v kterém dnes jezdí, je motorový vozík, takový, jaký se řídí bradou. Ostatní utrpěli menší zranění; Johnny považoval za štěstí, že vyvázl s pohmožděnou slezinou a zlomeným chodidlem. Jenomže hlavní bylo, že byl jediný, kdo si pamatoval, co se stalo. Johnnymu to připadalo tak divné, že se ostatních vyptával, i Seana, který pořád brečel a odháněl ho pryč (Johnny neposlechl, dokud nedostal, co chtěl; říkal si sakra, Sean mi to dluží). Patti Nickersonová řekla, že si matně vzpomíná, že těsně předtím, než se to stalo, říkal Sean Držte se, pojedete to, ale nic víc. Ostatní si pamatovali jen to, co se stalo chvíli před nehodou a pak až po nehodě, jako by jejich paměť postříkal zmizík. Sean prohlásil, že si pamatuje, jak to odpoledne vylezl ze sprchy a otíral páru ze zrcadla, aby se mohl oholit, a pak už nic. Potom následovala tma a probudil se až v nemocnici. Možná že lhal, ale Johnny si to nemyslel. Jenomže Johnny si pamatoval všechno. Sean neřekl Držte se, pojedete to; řekl Vydržte, pojedete to. A při tom se smál. Smál se, i když se Parťák začal převracet. Johnny si vzpomínal, že Patti křičela „Moje vlasy! Sakra, moje vlasy!“ a na to, jak mu přistála v rozkroku, až po té ráně necítil koule, když se auto převrátilo. Vzpomínal si, že Bruno Gartner řval. A na zvuk, když hroučící se střecha Parťáku zarazila Rachel Timorovové hlavu přímo do krku a rozštípla jí lebku, až vypadala jako kostěná květina. Bylo to ostré zapraskání, zvuk, jaký slyšíte v hlavě, když mezi zuby rozdrtíte ledovou kostku. Pamatoval si takové pitomosti. Věděl, že to patří ke spisovatelství, ale nevěděl, jestli je to povahou nebo výchovou, jestli je to příčina nebo následek. Nejspíš na tom nezáleželo. Hlavní bylo, že si pamatoval pitomosti, i když byly zmatené jako posledních třicet vteřin velkého ohňostroje. Podrobnosti, které se překrývaly, se mu v hlavě automaticky oddělovaly a řadily se, ještě když se děly, jako železné piliny, které se řadí v magnetickém poli. Až do té noci, kdy Sean Hutter převrátil svůj Parťák, nepřál si Johnny, aby se na té vlastnosti něco měnilo. Nikdy si nepřál, aby se něco měnilo... až do dneška. Zrovna teď by mu troška zmiziku prsknutá na staré paměťové buňky přišla vhod.

Viděl, jak ze zárubné dveří promítací kabiny odletěly třísky a přistály Cynthii ve vlasech, když Audrey vystřelila z pistole. Cítil, jak mu jeden projektil proletěl těsně kolem pravého ucha. Viděl, jak Steve zaklekl na zem, zřejmě v pořádku, a jak odrazil revolver, když ho ta ženská po něm mrskla. Zvedla horní ret, zavrčela na Steva jako pes zahnaný do kouta, pak se otočila a znovu chytila kluka za krk.

Dělej! křičel Johnny na sebe. Dělej, pomoz mu! Jako předtím, když jsi zastřelil tu kočku!

Jenomže nemohl. Všechno viděl, ale nemohl se hýbat.

Události se začaly překrývat, ale jeho mozek je dál řadil do sekvencí, třídil je, dával jim soudržný tvar, jako vypravěč.

Viděl, jak Steve skočil k Audrey a říká jí, aby toho nechala, aby kluka pustila, jednou rukou ji chytá za krk a druhou jí strhává zápěstí. Ve stejném okamžiku Johnnyho cosi odhodilo, až vletěl kolem hubené dívky do místnosti s vehemencí kaskadéra, vystřeleného z kanónu. Samozřejmě to byl Ralf, vrazil do něj zezadu a z plných plic křičel synovo jméno.

Johnny proletěl nad dvěma schůdky, s koleny pokrčenými a s přesvědčením, že utrpí přinejmenším mnohonásobné zlomeniny, přesvědčený, že chlapec umírá nebo je už mrtvý, přesvědčený, že Audrey Wylerové pod setrvalým napětím přiskočilo a že podlehla dojmům, že David Carver je buď ten polda nebo jeho přísluhovač... a celou tu dobu jeho oči dál zaznamenávaly a jeho mozek dál přijímal všechny obrazy a ukládal je. Viděl, jak má Audrey roztažené svalnaté nohy, jak se látka sukně mezi nimi napíná. Také viděl, že přistane kousek od ní.

Přistál na jedné noze jako bruslař, který si zapomněl brusle. Koleno se podlomilo. Nic nevyrovnával a vrhl se vpřed na ženu a chytil ji za vlasy. Trhla hlavou zpět a chňapla mu po prstech. Ve stejném okamžiku (jenomže Johnnyho mysl trvala na tom, že to byl následující okamžik, dokonce i teď chtěl redukovat toto šílenství na něco soudržného, na vyprávění, které plyne jako řeka) Steve odtrhl její ruce klukovi z krku. Johnny na něm viděl bílé otisky dlaní a prstů, a potom ho setrvačnost strhla dál. Nepodařilo se jí ho kousnout, což byla dobrá zpráva, ale jemu se nepodařilo chytit ji za vlasy, což byla chyba.

Vyrazila hrdelní výkřik, když Johnny vrazil do zdi. Jeho levá paže projela otvorem pro promítačku až po rameno, a jednu ohavnou chvilku si byl jist, že za rukou bude následovat i zbytek – ven a dolů, sbohem. Bylo to nemožné, díra rozhodně nebyla dost velká, ale stejně si to myslel.

Ve stejném okamžiku (jeho mysl opět trvala na tom, že to byl následující okamžik, následující bod, nová věta) zaječel Ralf Carver: „Ty mrcho, nesahej na můjho kluka!“

Johnny vytáhl paži a otočil se, zády se opřel o zeď. Viděl, jak Steve a Ralf odtažují ječící ženu od Davida. Viděl, že chlapec se bezvládně zhroutil u zdi a pomalu klouže dolů, otisky na krku brutálně vyvstávaly. Viděl, jak Cynthia sbíhá po schůdcích do místnosti a snaží se dívat všemi směry najednou.

„Chyťte toho kluka, šéfe!“ zahekal Steve. Bojoval s Audrey, jednou rukou jí pořád svíral zápěstí a druhou ji teď držel kolem pasu. Zmítala se pod ním jako divoký mustang. „Chyťte ho a odneste ho –“

Audrey zaječela a vyprostila se. Když se jí Ralf nemotorně pokusil popadnout za krk a nasadit jí kravatu, Audrey mu vrazila hranu dlaně pod bradu a odstrčila ho. Uskočila o krok, uviděla Davida a znovu zavřela, až se jí rty stáhly ze zubů. Už se na něj znovu chtěla vrhnout, ale Ralf zaječel: „Jestli se ho znovu dotkneš, zabiju tě. Slibuju.“

A doprdele, pomyslel si Johnny a popadl chlapce. Byl na dotek teplý, bezvládný a těžký. Johnnyho záda, už tak zbědovaná ježděním na motorce přes skoro celý světadíl, ho varovně píchla.

Audrey pohlédla na Ralfa, jako by ho vyzývala, aby zkusil svůj slib splnit, potom se napjala a chystala se skočit na Johnnyho. Než se odrazila, znovu ji chytil Steve. Chytil ji kolem pasu, takže se ocitli tváří v tvář, a pak se zatočil na patách. Dlouze a neustále mručela, až se Johnnymu svíralo břicho.

V půlce druhé otáčky ji Steve pustil. Audrey odletěla pozpátku jako kámen vržený z praku, jen jí chodidla zadrnčela o podlahu, ale nepřestávala mručet. Cynthia, která byla za ní, se vrhla na ruce a kolena s rychlostí rozeného fotbalového hráče. Audrey se podlomila kolena a pozpátku spadla jak široká tak dlouhá na světlejší obdélník, kde stávala druhá promítačka. Chvilku zůstala úplně omámená, jen na ně hleděla mezi prameny zcuhaných vlasů.

„Odneste ho pryč, šéfe!“ Steve máchl rukou ke schodům vedoucím ke dveřím do promítací budky. „Něco s ní je, je jako ta zvířata!“

Jak to myslíš, jako ta zvířata? pomyslel si Johnny. Vždyť ona je zvíře. Slyšel, co mu Steve říká, ale ke dveřím nezamířil. Znovu se zdálo, že není schopen pohybu.

Audrey se vyhrabala na nohy a vklouzla do rohu. Horní ret se jí pořád cukal nahoru a dolů, jak vrčela, oči jí těkaly mezi Johnnym a klukem v bezvědomí, kterého držel v náručí, a Ralfem, a potom Cynthií, která už taky vstala a tiskla se Stevovi k boku. Johnny věnoval krátkou a toužebnou vzpomínku brokovému rossimu a rugeru čtyřiačtyřicítce. Obě zbraně byly v hale, opřené o pokladnu. Z budky pokladny byl dobrý výhled na ulici, ale bylo v ní málo místa, takže bylo lepší nechat zbraně před ní. A on ani Ralf nepomysleli na to, aby je brali sem nahoru. Teď byl přesvědčen, že nejpříšernější lekce, kterou jim udělí tato noční můra, spočívá v poznání, jak osudově jsou všichni nepřipraveni k boji o život. Jenže přežili. Aspoň většina. Zatím.

„Tek eh leh!“

Žena promluvila hlasem děsivým a zároveň mocným, vůbec se nepodobal jejímu dřívějšímu hlasu, kterým vyprávěla příběhy – tento byl hluboký a kolísavý. Johnnymu připadal jen na krůček nebo dva od psiho štěkotu. To se snad smála? Měl pocit, že aspoň něco v ní se směje. A co znamenaly ty divné, pohyblivé stíny hned pod kůží? Opravdu je viděl?

„Min! Min! Min en tow!“

Cynthia se zmateně podívala na Steva. „Co to říká?“ Steve zavrtěl hlavou. Podívala se na Johnnyho.

„Tak mluvil ten policajt,“ řekl Johnny. Zaměřil svou podivuhodnou vybavovací schopnost do okamžiku, kdy policajt na něj poslal supa. „Timoh!“ vyštěkl na Audrey Wylerovou. „Kendy–leč!“

„Co jste jí to řekl?“ zeptala se Cynthia Johnnyho.

„Nemám poněti.“

„Šéfe, musíte toho kluka odnést. Hned.“

Johnny o krok ustoupil, chtěl odejít. Audrey však sáhla do kapsy šatů a vytáhla pěst, ve které cosi svírala. Hleděla na něj – jenom na něj, na Johna Edwarda Marinvilla, skvělého spisovatele a neobyčejného myslitele – vzteklýma zvířecíma očima. Natáhla ruku otočenou dlaní vzhůru. „Ken teh!“ zakřičela... zasmála se. „Ken teh, ken tek! Co si vezmeš, to jsi! Jasně! Ken teh, ken tek, mi tow! Vezmi si! So teh!“

Když dlaň rozevřela a ukázala, co mu nabízí, citové ovzduší v jeho hlavě se okamžitě proměnilo... ale pořád všechno viděl a pořád si všechno řadil, stejně jako když se ten pitomý Parták Seana Huttera převrátil. Tehdy si také pořád všechno zaznamenával, i když si byl jist, že zahyne, a pořád si všechno zaznamenával i teď, kdy ho náhle pohltila nenávisť vůči klukovi v náručí a přemohla ho touha vrazit tomu modlitebníčkovi něco do hrda – klíče od motorky by se výborně hodily – a rozpárat ho jako plechovku piva.

Nejdřív měl dojem, že jí na dlani leží tři zvláštní talismany – takové ty věci, které dívky občas nosí na náramcích jako přívěsky. Byly však moc velké a těžké. Nebyly to talismany, ale sošky, kamenné sošky, každá asi pět centimetrů vysoká. Jedna představovala hada. Druhá představovala supu s jedním křídlem ulomeným. Z holé supí hlavy na něj civěly šílené, vypoulené oči. Třetí soška představovala kysu zvednutou na zadní nohy. Všechny vypadaly omšele a starobyle.

„Ken teh!“ zakřičela. „Ken teh, ken tek, zab toho kluka, zabij ho, hned ho zabij!“

Steve udělal krok vpřed. Jelikož se naprosto soustředila na Johnnyho, uviděla ho až v posledním okamžiku. Vyrazil jí kameny z ruky a kameny vletěly do rohu místnosti. Jeden – byl to had – se rozlomil napůl. Audrey zaječela hrůzou a bolestí.

Vražedná zuřivost, která zaplavila Johnnymu mysl, ochabla, ale nepominula úplně. Cítil, jak se jeho oči chtějí podívat

do toho rohu, kde ležely sošky. Kde na něj čekaly. Stačilo je zvednout.

„Odneste ho sakra ven!“ zařval Steve. Audrey se vrhla k soškám, Steve jí sevřel paži a strhl ji zpět. Kůže jí tmavla a povolovala, Johnnyho napadlo, že proces, který ji změnil, se teď snaží o zpětný chod... ale nedaří se mu to. Ona se... co? Scvrkávala? Zmenšovala? Nemohl přijít na správné slovo, ale –

„Odneste ho!“ zaječel znovu Steve a praštil Johnnyho do ramene. To ho probralo. Už se chtěl otočit, ale tu zasáhl Ralf. Vyškubl Davida Johnnymu z náruče ještě dřív, než si Johnny stačil uvědomit, co se děje. Ralf vyrazil ke schodům, sice neohrabaně, ale opatrně, a bez ohlednutí zmizel z promítací budky.

Audrey ho viděla odcházet. Zavyla – Johnny v tom zavytí slyšel zoufalství – a znovu se vrhla po kamenech. Steve ji strhl zpět. Ozvalo se zvláštní zapraskání a pravá paže Audrey se odtrhla od ramene. Steve zůstal s její paží v ruce jako s kostí příliš propečeného kuřete.

2

Audrey si snad vůbec nevšimla, co se stalo. S jednou paží a pravou stranou šatů prosakující krví se natahovala po soškách a drmolila cosi cizím jazykem. Steve ztuhl na místě a hleděl na tu věc v ruce – mírně pihovatou lidskou paží s hodinkami Casio na zápěstí. Šéf ztuhl úplně stejně. Kdyby nebylo Cynthie, napadlo Steva později, Audrey by se k soškám zase dostala. Bůh ví, co by se pak stalo; i když očividně zaměřovala sílu kamenů na šéfa, Steve cítil odraz té síly. Tentokrát v ní nebylo nic pohlavního. Tentokrát šlo jen o vraždu a nic jiného.

Než Audrey stačila padnout na kolena v rohu a sebrat své hračky, odkopla je Cynthia z dosahu, a sošky se odkutálely podél zdi s průhledy, Audrey znovu zavyla a tentokrát jí z úst vyšel proud krve. Otočila k nim hlavu a Steve se zapotácel, zvedl i ruku, jako by se chtěl před tou podívanou chránit.

Kdysi pěkná tvář Audrey se shrnovala z lebky v upocených vráskách. Strnulé bulvy civěly z rozšiřujících se důlků. Kůže jí černala a praskala. Ani to nebylo nejhorší; nejhorší přišlo, když Steve odhodil tu příšerně teplou věc, kterou držel v ruce, a Audrey vyskočila na nohy.

„Je mi moc líto,“ řekla a v tom zdušeném přeskakujícím hlase Steve uslyšel skutečnou ženu a ne tu rozpadající se příšeru. „Nikdy jsem nechtěla nikomu ublížit. Nedotýkejte se keň tehů. Dělejte si, co chcete, ale nedotýkejte se keň tehů!“

Steve se podíval na Cynthii. Hleděla na něj a on jí v rozšířených očích četl jako v knize: Já jsem se jednoho dotkla. Dvakrát. Měla jsem štěstí?

Velké štěstí, pomyslel si Steve. Myslím, že jsi měla velké štěstí. Asi oba jsme je měli.

Audrey se potácivě vydala k nim, pryč od omšelých šedých kamenů. Steve cítil sytý pach krve a hnilyby. Natáhl ruku, ale nemohl se přinutit, aby jí skutečně vložil ruku na rameno, když Audrey mířila ke schodům a na chodbu... mířila směrem, kterým Ralf odnášel chlapce. Nemohl se k tomu přinutit, protože věděl, že by se mu prsty probořily.

Slyšel už pleskání a plácání, jak její tělesné součásti začaly měnit skupenství a odpadaly jako masitý déšť. Vystoupila na schody a proběhla dveřmi. Cynthia chvíli hleděla na Steva, tvář měla staženou a bílou. Vzal ji kolem pasu a šel za Johnnym po schodech.

Audrey to zvládla asi do půli schodů, krátkých, ale příkrých, které vedly do chodby v prvním patře, pak upadla. Z krví prosáklých šatů se ozval příšerný zvuk – skoro to šplíchlo. Ale pořád žila. Začala se plazit, vlasy jí visely v pramenech, milosrdně zakrývaly skoro celý povislý obličej. Na opačném konci, u schodů, které vedly dolů do haly, stál Ralf s Davidem v náruči a hleděl na blížící se stvůru.

„Zastřelte ji!“ zařval Johnny. „Pro Boha, zastřelte ji někdo!“

„Nemůžu,“ hlesl Steve. „Nemáme tu žádné pušky, jenom klukovu pistoli, a ta je prázdná.“

„Ralf, běžte s Davidem dolů,“ přikazoval Johnny. Opatrně se vydal chodbou. „Jděte dolů dřív, než...“

Ale věc, která bývala Audrey Wylerovou, se už o Davida zřejmě nezajímala. Dolezla k obloukovému průchodu na balkón, pak prolezla dovnitř. Dřevěné podpěry, vyschlé pouštním podnebím a přežvýkané generacemi termitů, skoro okamžitě začaly sténat. Steve spěchal za Johnnym, ale nepřestával objímat Cynthii. Ralf zamířil k nim z druhého konce chodby. Setkali se právě včas, aby zahlédli tu věc v prosáklých šatech u zábradlí balkónu. Audrey přelezla skoro vypuštěnou sexuální pomůckou, na umělohmotném břiše jí zanechala šmouhu krve a neznámých tekutin. Friedina našpulená ústa možná vyjadřovala nad takovým zacházením zlost.

To, co zbývalo z Audrey Wylerové, se stále pokoušelo vytáhnout se natolik, aby se mohlo přehoupnout přes zábradlí, když tu podpěry povolily a balkón se utrl ze zdi s mohutným rachotem a oblaky prachu. Nejdřív padal v jednom kuse, jako plošina nebo košík, přitom trhal prkna z okraje chodby a donutil Steva a ostatní couvnout, protože starý koberec se nejdřív napjal a potom se v něm objevila trhлина jako v seismické poruše. Latě praskaly; hřebíky vrzaly, když se loučily s prkny, do kterých byly zatlučeny. Potom se balkón začal naklánět. Audrey přepadla přes okraj. Steve na okamžik zahlédl z prachu třet její nohy, a pak zmizela. Ještě okamžik a balkón zmizel také, padal jako kámen a s mohutným zaduněním narazil do sedadel pod sebou. Do vzduchu se vznesl prach jako miniaturní atomový hřib.

„David!“ zakřičel Steve. „Co je s Davidem? Žije?“

„Nevím,“ řekl Ralf. Podíval se na něj omámenýma očima plnýma slz. „Určitě žil, když jsem ho nesl z promítací budky, ale teď nevím. Vůbec necítím, že by dýchal.“

3

Všechny dveře vedoucí do hlediště se rozrazily dokořán a vzápětí je zaklínily cihly, a v hale se vznášel prach ze zříceného balkónu jako mlha. Odnegli Davida k jednomu dveřím na ulici, kde průvan zvenčí rozehnal prach z nejhoršího.

„Položte ho,“ řekla Cynthia. Snažila se vymyslet, co má dělat dál – sakra, co má dělat jako první – ale myšlenky jí pořád skákaly páté přes deváté. „A položte ho rovně. Z průduchů mu teď uděláme volný průchod.“

Ralf se na ni díval plný naděje, zatímco se Stevem ukládali Davida na prošoupaný koberec. „Vy o tom něco... víte?“

„Přijde na to,“ řekla. „O první pomoci něco jo – včetně umělého dýchání – ještě z dob u Dcer a sester. Ale jestli se mě

ptáte, jestli vím něco o dámách, co se promění ve vraždicí maniaky a pak se rozpadnou, tak ne.“

„On je všechno, co mám, slečno,“ řekl Ralf. „Zůstal mi z rodiny jenom on.“

Cynthia zavřela oči a sklonila se k Davidovi. Nesmírně se jí ulevilo, když to ucítila – slabý, ale zřetelný závan dechu na tváři. „Žije. Cítím, jak dýchá.“ Pohlédla na Ralfa a usmála se. „Nedívám se, že jste to necítil. Máte obličej oteklý jako pneumatiku.“

„Jo. Možná to bylo tím. Ale hlavně jsem se prostě bál...“ Snažil se jí úsměv oplatit, ale nedařilo se mu. Zhluboka vzdychl a pozpátku zatápal, až se opřel o pult občerstvení.

„Teď mu pomůžu,“ řekla Cynthia. Podívala se na bledý chlapcův obličej a zavřené oči. „Prostě ti trochu píchnu, Davide. Popoženu to. Dovol mi, abych ti pomohla, jo? Dovol mi to.“

Otočila mu hlavu jemně na stranu, ale trhla sebou, když uviděla otisky prstů na krku. Vhledíšti povolil ještě zbylý kus balkónu a třeskl dolů. Ostatní se tam podívali, ale Cynthia se dál soustředila na Davida. Prsty na levé ruce mu otevřela ústa, naklonila se vpřed a jemně mu zmáčkla pravou rukou nos. Potom přiložila ústa k jeho ústům a vydechla. Hrudník se mu prudceji zvedl, pak zase klesl, když mu pustila nos a odtáhla se od něj. Naklonila se na bok a promluvila mu potichu do ucha. „Pojď zase k nám, Davide. Potřebujeme tě. A ty potřebuješ nás.“

Znovu mu zhluboka vdechla do úst a řekla: „Pojď zase k nám, Davide,“ zatímco David vydechoval vzduch promísěný s jejím dechem. Podívala se mu do tváře. I bez pomoci už dýchal silněji, jak si všimla, a viděla, jak se mu pod promodralými víčky pohybují oči, ale jinak nejevil žádné známky, že by se chtěl probudit.

„Pojď zase k nám, Davide. Vrať se.“

Johnny se rozhlédl a zamžikal jako člověk, který se právě vynořil z hlubokého zamyšlení. „Kde je Mary? Přece na ni ten pitomý balkón nespádl, co?“

„Proč by měl?“ zeptal se Steve. „Byla se starým pánem“

„A myslíš, že je s ním pořádek? Po všem tom randálu? Když ten pitomý balkón spádl z té pitomé zdi?“

„Na tom něco je,“ řekl Steve.

„A jedeme nanovo,“ vzdychl Johnny, „já to věděl. Tak jdeme, asi bychom se po ní měli podívat.“

Cynthia si jich nevsímala. Klečela s obličejem těsně u Davidova obličeje a pátravě se na něj dívala. „Nevím, kde seš, hochu, ale koukej mazat zase sem. Nejvyšší čas hupsnout do sedla a prásknout do koní.“

Johnny zvedl brokovnici a kulovnici. Kulovnici podal Ralfovi. „Zůstaňte tady se synem a mladou dámou,“ řekl. „Vrátíme se.“

„Jo? A co když ne?“

Johnny na něj chvíli nejistě hleděl, potom se rozzářil jako slunce. „Spalte dokumenty, rozbijte vysílačku a polkněte kapsli s jedem.“

„Co?“

„Jak to mám sakra vědět? Používejte mozek. Řeknu vám nejvýš tohle, Ralfe: jakmile seženeme paní Jacksonovou, jsme v pohodě. Jdeme, Steve. Levou uličkou, pokud tě to netáhne na Mount Balkón.“

Ralf se za nimi díval, jak odcházejí, pak se otočil zase k Cynthia a synovi. „Nemáte ponětí, co je s Davidem? Ta mrcha ho dusila tak dlouho, až se ocítl v komatu? Měl přítele, který byl jednou v komatu, David takového kamaráda měl. Dostal se z toho – všichni říkali, že to byl zázrak – ale já bych to nepřál ani nejhoršímu nepříteli. Myslíte, že je v komatu?“

„Myslím, že vůbec není v bezvědomí, natož v komatu. Vidíte, jak se mu pohybují oči? Spiš jako by spal a zdály se mu sny... nebo byl v tranzu.“

Pohlédla na Ralfa. Chvilku se dívali jeden druhému do očí a potom si Ralf klekl naproti ní. Shrnul synovi vlasy z čela a pak ho jemně políbil mezi oči, tam, kde měl v kůži malou zamračenou vrásku. „Vrať se, Davide,“ řekl. „Prosím tě, vrať se.“

David tiše dýchal našpuřenými rty. Za promodralými víčky se jeho oči stále pohybovaly.

4

Na pánském záchodě našli jednu mrtvou pumu se skoro ustřelenou hlavou a jednoho mrtvého veterináře s otevřenými očima. Na dámském záchodě nenašli nic... aspoň to tak Stevovi připadalo.

„Posvit’ znovu sem,“ řekl mu Johnny. Když Steve zaměřil baterku na okno, řekl: „Ne, na okno ne. Na zem pod ním.“

Steve sklonil paprsek a přešel po půl tuctu lahví od piva, vyrovnaných u zdi napravo od okna.

„Doktorova pastička,“ řekl Johnny. „Nejsou rozbité, ale pěkně poskládané. Zajímavé.“

„Vůbec jsem si nevšiml, že z okna zmizely. Máte postřeh, šéfe.“

„Pojď sem.“ Johnny přešel k oknu, vysunul je, vykoukl ven, potom se kousek posunul, aby udělal místo Stevovi.

„Zavzpomínej na doby, kdy jsi přijel do tohoto selankovitého paláce snů, Stevene. Co jsi udělal úplně naposledy, než jsi vlezl do této místnosti? Vzpomeň si?“

Steve přikývl. „Jasně. Dali jsme na sebe dvě bedny, aby se do okna líp lezlo. Horní jsem skopl dolů, protože jsem si řekl, že kdyby se sem ten policajt vrátil a uviděl je tak poskládané, bylo by to jako ukazatel.“

„Správně. Ale co vidíš teď?“

Steve si posvítíl baterkou, i když ji vlastně nepotřeboval; vítr už skoro úplně utichl a jen chvílemi zvířil prach. Dokonce se objevil náznak měsíce.

„Jsou znovu na sobě,“ řekl a otočil se polekaně k Johnnymu. „A sakra! Entragian se vrátil, když jsme měli plno práce s Davidem. Přišel a...“ odnesl ji, chtěl dokončit, ale uviděl, že šéf vrtí hlavou, a zmlkl.

„Tohle na to neukazuje.“ Johnny vzal baterku a znovu posvítíl na řadu lahví. „Neroztřískaly se; jsou pěkně postavené do řady. Kdo to udělal? Audrey? Ne, ta šla jinam – za Davidem. Billingsley? To není pravděpodobné, vzhledem ke stavu, v jakém byl, než umřel. Takže zbývá Mary, ale udělala by to kvůli tomu policajtovi?“

„Pochybuju,“ řekl Steve.

„Já taky. Myslím, že kdyby se tu ten policajt znovu objevil, utíkala by za námi a ječela by o život. A proč ty poskládané bedny? Mám s Colliem Entragianem jistou osobní zkušenost; měří nejmíň sto devadesát pět, spíš víc. Ten by nepotřeboval žádný schůdek, aby se dostal do okna. Podle mě ty naskládané bedny znamenají, že buď šlo o menší osobu, nebo o podfuk, který měl Mary dostat na místo, kde ji mohl chytit, nebo možná obojí. Možná přeháním, ale –“

„Takže jich mohlo být víc. Víc jako Audrey.“

„Možná, ale myslím, že tohle se nedá vyvodit z toho, co tu vidíme. Prostě si nemyslí, že by ty láhve odklidila kvůli někomu cizímu. Ani kvůli urvanému malému děcku. Víš? Myslím, že by přišla pro nás.“

Steve vzal baterku a posvítíl na Billingsleyovu kachlíkovou rybu, tak veselou a bezstarostnou tady v té tmě. Nepřekvapilo ho, že už se mu tak nelíbí. Teď byla spíš výsměchem ve strašidelném domě, nebo půlnočním klaunem. Zhasl světlo.

„Co myslíte, šéfe?“

„Už mi tak neříkej, Steve. Stejně se mi to nikdy moc nelíbilo.“

„Dobře. Tak co myslíš, Johnny?“

Johnny se rozhlédl, aby se ujistil, že jsou stále sami. Jeho tvář, které dominoval opuchlý a křivý nos, vypadala unaveně a zároveň soustředěně. Když vytrásl další tři aspiriny a nasucho je polkl, uvědomil si Steve podivuhodnou věc: Marinville vypadal mladší. Přes všechno, co prožil, vypadal mladší.

Znovu polkl, zašklebil se nad chutí starých pilulek, a řekl: „Davidova máma.“

„Co?“

„Mohla by být. Jenom se neukvapuj, popřemýšlej o tom. Uvidíš, jak je to svým příšerným způsobem pěkné.“

Steve se zamyslel. A uviděl, jak dokonale to situaci vysvětluje. Nevěděl, kde se vyprávění Audrey Wylorové oddělilo od pravdy, ale věděl, že v nějakém bodě se dostala k... změnily ji kameny, které nazývala ken tehly. Změnily? Nakazila se nějakou příšernou, degenerativní vzteklinou. To, co se stalo jí, mohlo se stát také Ellen Carverové.

Steve se najednou přistihl, že doufá, že Mary Jacksonová je po smrti. Bylo to hrozné, ale v takovém případě byla smrt lepší, ne? Lepší než být uhranutý ken tehly. Lepší než to, co se zřejmě stalo, když ken tehly najednou nebyly na dosah.

„Co teď uděláme?“ zeptal se.

„Vypadneme z města. Za každou cenu.“

„Dobře. Jestli je David pořád v bezvědomí, ponese ho. Uděláme to.“

Vydali se zpátky do haly.

5

David Carver šel po Anderson Avenue kolem Západowentworthské střední školy. Po zdi školní budovy se táhl žlutý sprejový nápis Z TOHOTO MLČENÍ MŮŽE NĚCO POVSTAT. Potom zabočil za roh Ohijské a vydal se pěšky po Bear Street. To bylo dost divné, protože Bear Street a Bear Street Woods byly od nižší střední školy devět velkých předměstských bloků daleko, ale tak to ve snu chodí. Brzy se probudí v ložnici a všechno se stejně rozpadne.

Před ním, uprostřed ulice, stály tři bicykly. Byly obrácené sedly dolů a kola se ve vzduchu otáčela.

„A faraón řekl Josefovi, zdál se mi sen,“ řekl kdosi, „a já o tobě slyšel, že rozumíš snu tak, abys ho vyložil.“

David se podíval na druhou stranu ulice a uviděl reverenda Martina. Byl opilý a potřeboval oholit. V jedné ruce držel láhev whisky Seagram Seven. Na zemi mezi chodidly měl žlutou louži zvratků. David se na něj sotva dokázal podívat. Oči měl prázdné a mrtvé.

„A Josef odpověděl faraónovi, řka, Ne já, ale Bůh dá faraónovi uspokojivou odpověď.“ Reverend Martin mu připil lahvi a přihnul si. „Běž pro ně,“ řekl. „Teď zjistíme, jestli víš, kde byl Mojžíš, když zhasla světla.“

David šel dál. Ale měl chuť se obrátit; potom ho napadla prapodivná, ale kupodivu přesvědčivá myšlenka: jestli se obrátí, uvidí, jak za ním klopýtá mumie v chumlu prastarých ob vazů a koření.

Přidal do kroku.

Když procházel kolem bicyklů na ulici, všiml si, že jedno roztočené kolo vydává pronikavý a nepříjemný zvuk: říík–říík–říík. Připomnělo mu to korouhvičku na střeše Budovy pivnice, skřítko s hrncem zlata pod paží. Toho v – Beznaději! Jsem v Beznaději, a tohle je sen! Usnul jsem, když jsem se snažil modlit, jsem nahoře ve starém kině!

„Vyzvednut bude mezi vás prorok, a snílek snů,“ řekl kdosi.

David se podíval na druhou stranu ulice a uviděl mrtvou kočku – pumu – která visela na značce omezující rychlost. Puma měla lidskou hlavu. Hlavu Audrey Wylorové. Oči se po něm unaveně podívaly a jeho napadlo, že se Audrey snaží usmívat. „Ale kdyby vám řekl: Dovol mi hledat jiné bohy, nebudeš mu naslouchati.“

Zašklebil se a pohlédl jinam, a zde, na jeho straně Bear Street, stála na verandě domu kamaráda Briana Páj (Brianův dům nikdy předtím na Bear Street nestál, ale pravidla se zřejmě změnila). Svírala v ruku Melissu. „Tak přece jenom to byl pan Bubák,“ řekla. „Víš to, vid?“

„Ano. Vím to, Páj.“

„Běž trochu rychleji, Davide. Pan Bubák jde po tobě.“

Pouštní puch ob vazů a starého koření ho zaštipal v nose silněji a David vykročil ještě rychleji. Vpředu byla mezi keři mezera, která označovala vchod na Hočiminovu stezku. Dřív tu nikdy nic nebylo, jen občas křídou na chodníku namalovaná mřížka na skákání panáka nebo KATKA MILUJE RUSSELLA, ale dnes vchod na stezku hlídala starobylá kamenná soška, příliš velká na ken teha, malého boha; toto byl ken tek, velký bůh. Byl to šakal s nakloněnou hlavou, otevřenou, vrčící tlamou a nepřírozeně vypoulenýma očima, plnýma zloby. Jedno ucho měl buď ulomené, nebo se mu udrolilo. Jazyk v tlamě nebyl jazyk, ale lidská hlava – hlava Colliho Entragiana, s kloboukem a vším ostatním.

„Boj se mě a odvrť se od této stezky,“ řekl policista v šakalí hubě, když se David přiblížil. „Mi tow, ken de lech: boj se nezformovaného. Jsou tu jiní bohové než tvoji – ken teh, ken tek. Víš, že mluvím pravdu.“

„Ano, ale můj Bůh je silný,“ řekl David konverzačním tónem. Sáhl do šakalovy otevřené tlamy a chytil jeho psychotický jazyk. Uspěl, jak Entragian křičí – a cítil ho, ten výkřik, vibroval mu v dlaní jako bzučák. Za chvíli celá šakalí hlava vybuchla v nezvukném světelném záblesku. Zůstal jen kamenný trup, který končil rameny.

David šel po stezce, uvědomoval si, že vidí rostliny, které předtím nikde v Ohiu neviděl – ježaté kaktusy, ruský bodlák... známý také jako laskavec. Z křoví vedle stezky vystoupila jeho matka. Tvář měla černou a svráštělou, jako hromadu starého těsta. Oči jí vylézaly z důlků. Když ji uviděl v takovém stavu, zaplnila ho lítost a hrůza.

„Ano, ano, tvůj Bůh je silný,“ řekla, „o tom není pochyb. Ale podívej, co mi udělal. Je ta síla hodna obdivu? Je to pravý Bůh, který je hoden toho, abys ho měl?“ Vztáhla k němu ruce a ukázala hniјící dlaně.

„To neudělal Bůh,“ řekl David a rozplakal se. „To udělal ten policista!“

„Ale Bůh dovolil, aby se to stalo,“ opáčila a jedna oční bulva jí vypadla z hlavy. „Stejný Bůh, který dovolil Entragianovi, aby shodil Kirsten ze schodů a pak ji pověsil na hák, abys ji našel. Co je to za Boha? Odvrát se od něj a obejmi mého boha. Můj je aspoň ve své krutosti upřímný.“

Ale celý ten rozhovor – nejen její žádost, ale povýšený, výhrůžný tón – neladil s Davidovou vzpomínkou na matku, ke které znovu vykročil. Musel znovu vykročit. Mumie šla po něm, a mumie sice byla pomalá, to ano, ale nejspíš to byl jeden ze způsobů, jak doháněla své oběti: pomocí starobyklých egyptských kouzel, kterými jim kladla do cesty překážky.

„Jdi ode mě dál!“ zakřičela hniјící matka. „Jdi ode mě dál, nebo tě proměním v kámen v ústech boha! Budeš ken teh v ken tekovi!“

„Nemůžeš to udělat,“ řekl David trpělivě, „a nejsi moje matka. Moje matka je s mou sestrou, v nebi, s Bohem.“

„To je vtip!“ vykřikla rozhořčeně. Už chraptěla, jako ten policista. Při řeči plivala krev a zuby. „Nebe je vtip, o jakém ti reverend Martin bude žvanit celé hodiny, pokud mu budeš kupovat panáky a pivo – není o nic skutečnější než ryby a koně Toma Billingsleye! Přece mi nebudeš vykládat, žeš mu věřit? Takový chytrý chlapec! Opravdu? Ach Davide! Nevím, jestli se mám smát nebo plakat!“ Zurivě se však usmála. „Žádné nebe není, vůbec žádný posmrtný život... jako takový. Jenom bohové – ken tekové, ken tehové, ken –“

Najednou si uvědomil, oč v tomto zmateném kázání jde: aby se tu zdržel. Zdržel se, dokud ho mumie nedožene a neuškrtní. Udělal krok vpřed, chytil blábolící hlavu a stiskl ji v rukou. Užasl sám nad sebou, že se při tom směje, protože se to podobalo tomu, co dělali blázniví televizní kazatelé; chytili svou oběť za hlavu a křičeli něco jako „Nemoci vyjdi VEEEN! Nádory vyjďte VEEEN! Revma vyjdi VEEEN! Ve jménu Ježíše!“ Další nezvukný záblesk a tentokrát nezůstalo ani tělo; zůstal na stezce znovu sám.

Šel dál, lítost mu stravovala srdce i mozek, přemýšlel o tom, co matka řekla. Žádné nebe, vůbec žádný posmrtný život, jako takový. Možná to pravda byla, možná nebyla; nemohl to nijak poznat. Ale ta věc – matka také řekla, že Bůh dovolil, aby jeho matka a sestra byly zabity, a to byla pravda... nebo ne?

Inu, možná. Jak má mít v takových věcech jasno malý kluk?

Vpředu byl dub s Vyhlídkou Vietkongu. U paty stromu byl kus červenostříbrného papíru – obal od Tří Mušket'áků. David se shýbl, zvedl ho a strčil do pusy, se zavřenýma očima vycucával šmouhy sladké čokolády. Vezmi si, jez, slyšel reverenda Martina – to byla vzpomínka a ne hlas, což byla docela úleva. Toto je mé tělo, zlomené pro tebe a pro mnohé jiné. Otevřel oči, bál se, že uvidí opilý obličej a strnulé oči reverenda Martina, ale reverend Martin tam nebyl.

David vyplivl obal a vylezl na Vyhlídku Vietkongu se sladkou chutí v puse. Vyšplhal nahoru, odkud zněla rokenrolová hudba.

Na plošině kdosi seděl se zkříženýma nohama a díval se na Bear Street Woods. Když tak seděl – s nohama zkříženýma, bradu opřenou o dlaně rukou – podobal se Brianovi tak moc, že si David chvíli myslel, že to je jeho dávný kamarád, jenom že vyrostl a je z něj mladý muž. David si myslel, že by se s tím dokázal vyrovnat. Nebylo to o nic divnější než hniјící napodobenina jeho matky nebo puma s hlavou Audrey Wylorové, a rozhodně to nebylo tak skličující.

Mladý muž měl přes rameno přehozenou vysílačku na řemenu. Nebyl to walkman nebo stereo; přístroj vypadal starší. Ke koženému obalu byly přilepené dvě kulaté samolepky: jedna žlutá s usměvavým obličejem a druhá s mírovým znakem. Hudba vycházela z malého reproduktoru. Zvuk měl plechový, ale muzika byla stejně slušná, šlapající bicí, strhující doprovodná kytara a dokonalý rokenrolový zpěv: „Bylo mi tak mizerně... zeptal jsem se rodinného doktora... co to se mnou je...“

„Briane?“ zavolal, chytil se plošiny a vytáhl se nahoru. „Jsi to ty?“

Muž se otočil. Byl štíhlý, tmavovlasý, s baseballovou čapkou Yankees, oblečený do džínů a obyčejného šedého trička, a s velkými zrcadlovkami na očích – David viděl, jak se v nich odráží jeho vlastní obličej. Byl to první člověk, kterého David viděl v... kde to vlastně byl... to nevěděl. „Brian tu není, Davide,“ řekl neznámý.

„Tak kdo jste?“ Jestli ten chlap se zrcadlovými slunečními brýlemi začne hnít nebo krvácet jako Entragian, David spěšně strom vyklidí, ať si dole v lese klidně čihá mumie. „To je naše místo. Moje a Brianovo.“

„Brian tu nemůže být,“ řekl tmavovlasý muž příjemně. „Brian je naživu, víš.“

„Nechápu.“ Ale bál se, že chápe.

„Co jsi řekl Marinillovi, když se snažil mluvit s těmi kojoty?“

Davidovi chvíli trvalo, než si vzpomněl, což nebylo žádné překvapení, protože to, co tehdy řekl, jakoby nevycházelo z něj, ale skrze něj. „Říkal jsem, aby se s nimi nemluvalo jazykem mrtvých. Jenomže to jsem vlastně nebyl já, kdo –“

Muž se zrcadlovkami ho mávnutím zarazil. „Marinville se snažil mluvit s kojoty podobně, jako mluvíme teď; si em, tow en ken de lech. Rozumíš?“

„Ano. Mluvíme jazykem nezformovaných. Jazykem mrtvých.“ David se roztřásl. „Takže jsem mrtvý i já... že? Taky jsem mrtvý.“

„Nejsi. Špatně. Ztrácíš jedno kolo.“ Muž zesílil rádio – „Řekl jsem doktore... doktore medicíny...“ – a usmál se. „The

Rascals,“ řekl. „Zpívá Felix Cavaliere. Líbí?“

„Ano,“ řekl David a skutečně se mu to líbilo. Cítil, že by tu písničku mohl poslouchat celý den. Při ní myslel na pláže a pěkné dívky v dvoudílných plavkách.

Muž v čapce Yankees ještě chvilku poslouchal, potom rádio vypnul. Při tom si David všiml zubaté jizvy na vnitřní straně jeho pravého zápěstí, jako by se kdysi pokusil o sebevraždu. Potom ho napadlo, že ten muž učinil možná víc než pokus; copak nebyl v kraji mrtvých?

Ovládl se, aby se netřásl.

Muž si sundal čapku, otřel si jí zátylek, znovu si jí nasadil a vážně se na Davida zadíval. „Toto je Země mrtvých, ale ty jsi výjimka. Jsi zvláštní. Velmi.“

„Kdo jste?“

„Na tom nezáleží. Prostě další člen fan klubu mladých Rascals – Felixe Cavaliera, když na to přijde,“ řekl muž. Rozhlédl se, vzdychl, ušklíbl se. „Ale jedno ti povím, mladý muži: vůbec mě nepřekvapí, jestli se ukáže, že Země mrtvých se nachází na předměstí Columbusu v Ohio.“ Podíval se zase na Davida, náznak úsměvu pohasínal. „Asi bychom měli jít k věci. Není moc času. Až se probudíš, bude tě mimochodem bolet trochu krk, a nejdřív budeš možná trochu dezorientovaný; vezou tě vzadu v nákladáku, kterým Steve Ames přijel do města. Cosi je silně pudí, aby opustili Americký západ – ber to, jak chceš – a já jim to nemůžu vyčítat.“

„Proč jste tady?“

„Abych se ujistil, že víš, proč jsi tady ty, Davide... aspoň pro začátek. Tak mi pověz: proč jsi tu ty?“

„Nevím, co –“

„Ale no tak,“ řekl muž s rádiem. Zrcadlovky se na slunci zablyškly. „Jestli to nevíš, jsi v pěkné bryndě. „Proč jsi na zemi? Proč tě Bůh stvořil?“

David na něj užasle hleděl.

„No tak, no tak!“ pobízel ho muž netrpělivě. „To jsou lehké otázky. Proč tě Bůh stvořil? Proč Bůh stvořil mě? Proč Bůh stvořil toho a onoho?“

„Aby ho milovali a sloužili mu,“ řekl David pomalu.

„Fajn, dobře. To je ale začátek. A jaký je Bůh? Jaké máš zkušenosti s povahou Boha?“

„To neřeknu.“ David se zadíval na své ruce, potom pohlédl na vážného, soustředěného muže – podivně povědomého muže – v zrcadlovkách. „Bojím se, že bych si to u něj polepil.“ Zaváhal, pak ze sebe vysoukal to, čeho se opravdu bál: „Bojím se, že vy jste Bůh.“

Muž se krátce, smutně uchechtl. „To je dost legrační, svým způsobem. No nic. Nebudeme se rozptylovat. Co víš o povaze Boha, Davide, jakou máš zkušenost?“

David strašně neochotně řekl: „Bůh je krutý.“

Znovu se díval na své ruce a pomalu počítal do pěti. Když dopočetl a pořád ho ještě neusmažil blesk, znovu vzhlédl. Muž v džínách a košili byl pořád vážný a soustředěný, ale David u něj nepostřehl žádnou zlost.

„Správně, Bůh je krutý. Zpomalíme a mumie nás vždycky nakonec chytí, a Bůh je krutý. Proč je Bůh krutý, Davide?“

Chvilku neodpovídal, a pak se mu vybavila věc, kterou mu říkal reverend Martin – televize v rohu vysílala němý jarní zápas v baseballu.

„Boží krutost očisťuje,“ řekl.

„Jsme důl a Bůh je horník?“

„No –“

„A je všechna krutost dobrá? Bůh je dobrý a krutost je dobrá?“

„Ne, nic z toho není dobré!“ vyhrkl David. Jednu děsivou vteřinu viděl Páj, visící na háku na zdi, Páj, která obcházela mravence na chodníku, aby jim neublížila.

„Jaká je krutost, páchaná ze zla?“

„Zlá. Kdo jste, pane?“

„To je jedno. Kdo je otcem zlého?“

„Dábel... nebo možná ti další bohové, o kterých mluvila matka.“

„Nevšímej si ken tehů ani ken teků, aspoň zatím. Musíme usmažit větší rybu, tak dávej pozor. Co je víra?“

To bylo lehké. „Podstata věcí, ve které doufáme, důkaz věcí, které nevidíme.“

„Jo. A co je duchovním stavem věřících?“

„Hmm... láska a smíření. Myslím.“

„A co je protikladem víry?“

To bylo těžší – vlastně přímo oříšek. Jako z nějakého hloupého testu. Zatrhněte a, b, c nebo d. Jenomže tady žádné možnosti nebyly. „Nevíra?“ zkusil to.

„Ne, Nikoli nevíra, ale skepse. To první je přirozené, druhé vědomé. A když je někdo skeptik, Davide, jaký je jeho duchovní stav?“

Přemýšlel o tom, potom zavrtěl hlavou. „Nevím.“

„Ale víš.“

Zamyslel se a uvědomil si, že ví. „Duchovní stav skeptika je beznaděj.“

„Ano. Podívej se dolů, Davide!“

Poslechl a lekl se, když uviděl, že Vyhlídka Vietkongu už není na stromě. Najednou letěla, jako kouzelný koberec vyrobený z prken, nad širou, spálenou krajinou. Tu a tam mezi řadami šedých ochablých rostlin viděl budovy. Byl tu obytný přívěs s nálepkou na nárazníku, na které stálo, že majitel je ozbrojenej, uchlastanej, pobožnej, proticlintonovskej prevít; následoval montovaný barák důlní společnosti, který viděli cestou do města; potom městský

úřad; potom pivnice. Rozšklebený skřítek s hrncem zlata pod paží vykukoval z mrtvé a uškrcené džungle.
„Toto je jedovaté pole,“ řekl muž se zrcadlovkami. „Vedle toho, co se tu stalo, vypadá Agent Orange jako cukrátko. Tato země nebude zúrodněna. Musí být zničena – oseta solí a zasypána. Víš proč?“

„Protože se to bude šířit?“

„Ne. To nejde. Zlo je křehké a hloupé zároveň, umírá brzy po ekosystému, který otrávil.“

„Tak proč –“

„Protože uráží Boha. Jiný důvod není. Nic skrytého nebo utajeného, žádné drobné písmo pod čarou. Otrávené pole je zvrácenost a urážka Boha. Teď se znovu podívej dolů.“

Poslechl. Budovy zůstaly za nimi. Vyhlička Vietkongu se vznášela nad ohromnou jámou. Z této perspektivy vypadala jako bolák, který pronikl kůží země až do tkáně v podloží. Stěny se svažovaly dovnitř v úhledných stupních jako schody; svým způsobem se pohled do té jámy podobal pohledu

(přidejme do kroku)

do obrácené pyramidy. V kopcích na jih od jámy rostly borovice a některé rostly až na okraji, ale jáma sama byla holá – nerostl tu ani jalovec. Na bližší straně – to bude severní strana, pomyslel si David, pokud otrávené pole byla Beznaděj – byly úhledné schody poblíž dna narušeny. Tam, kde kdysi byly, se teď nacházel dlouhý svah kamenné drtě. Na místě sesuvu, nedaleko od široké štěrkové cesty vedoucí od okraje jámy dolů, zela černá díra. Při pohledu na ni se Davidovi udělalo silně nevolno. Jako by nějaká příšera, zahrabaná v poušti, otevřela oko. Sesunutá půda kolem něj ho také zneklidňovala. Protože to vypadalo... nějak... nu... plánovaně.

Na dně jámy, hned pod zubatou dírou, bylo parkoviště plné bagrů, pickupů, nákladňáků na rudu a pásových vozidel, která vypadala trochu jako tanky z druhé světové. Poblíž stála rezavá montovaná chajda, ze střechy jí trčel křivý komín od kamen. VÍTEJTE V CHŘESTÝŠI Č. 2, stálo na dveřích. DÁVÁME PRÁCI A DANĚ STŘEDNÍ NEVADĚ OD R. 1951. Vlevo od kovového baráku stála podsaditá betonová kostka. Ta měla nápis kratší:

PRACHÁRNA NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN

Mezi oběma stavbami parkoval zaprášený caprice Collieho Entragianana. Dvířka u řidiče byla otevřená a vnitřní světlo svítilo, ozařovalo prostor, který vypadal jako jatka. Na přístrojové desce byl vedle kompasu přilepený umělohmotný medvídek s kývací hlavou.

Potom to vše znovu mizelo vzadu.

„Znáš to místo, vid', Davide?“

„Je to Čínská jáma? Asi je.“

„Ano.“

Přeletěli víc ke straně a David viděl, že jáma byla svým způsobem ještě pustší než otrávené pole. Na povrchu nebyly žádné celé kameny nebo vyvěliny, aspoň žádné neviděl; všechno bylo rozbito na ohavnou žlutou drť. Za parkovištěm a stavbami byly obrovské hromady ještě důkladněji rozbitého kamení, navršeného na černé plastové plachtě.

„To jsou skládky,“ poznamenal průvodce. „Ty hromady na plastu jsou hlušina – jalová zem. Ale společnost jí ani teď nedá pokoj. Je v ní ještě spousta věcí... zlato, stříbro, molybden, platina. A samozřejmě měď. Ložiska jsou tak rozptýlená, že se podobají kouři nafoukanému do hlíny. Těžba se dřív nevyplatila, ale jelikož největší světová ložiska rudy a kovu jsou vyčerpána, tak to, co bylo dřív nehospodárné, se začíná vyplácet. Ty obrovské pytle jsou sběrací podušky – to, co chtějí, se na nich usazuje, a pak to prostě seškrábnou. Je to louhovací proces. Budou půdu ždímat pořád dál, dokud všechno, co bývalo horou vysokou skoro tři sta metrů, se nepromění v prach ve větru.“

„Co jsou ty velké schody, co vedou na boku jámy dolů?“

„Lavice. Slouží jako okružní cesty pro těžkou techniku, ale jejich hlavním účelem je minimalizovat sesuvy.“

„Tam vzadu to nevypadá, že by účel splnily.“ David píchl palcem přes rameno. „Ani tam.“ Blížili se k další oblasti, kde pohled na obrovské schody sestupující do země zakrýval nakloněný hřeben rozdrobené skály.

„Svah nevydržel.“ Vyhlička Vietkongu přeletěla nad sesuvem. Za ním David uviděl síť z nějakého černého materiálu, které nejdřív vypadaly jako pavučiny. Když připluli blíž, uviděl, že vlákna, která zprvu vypadala jako pavoučí síť, jsou ve skutečnosti trubky z PVC.

„Teprve nedávno přešli z kroupiček na emitory.“ Průvodce promluvil tónem člověka, který spíš recituje než hovoří. David měl na okamžik pocit déjà vu, potom si uvědomil proč: ten muž opakoval, co už říkala Audrey Wylerová. „Umřelo pár orlů.“

„Pár?“ zeptal se David a tím odříkal repliku pana Billingsleye.

„No dobře, celkem asi čtyřicet. Z hlediska druhu žádné velké číslo; v Nevadě je orlů dost. Vidíš, čím kroupičky nahradili, Davide? Ty velké trubky jsou rozdělovače – řekněme ken teky.“

„Velcí bohové.“

„Ano! A ty malé duté hadice, které se táhnou mezi nimi jako pletivo, to jsou emitory. Ken tehy. Kape z nich slabá kyselina sírová. Uvolňuje rudu... a rozkládá zem. Drž se, Davide.“

Vyhlička Vietkongu se naklonila – také jako létající koberec – a David se držel okraje prken, aby se nepřevalil. Nechtěl spadnout na tu hroznou vyždímanou zem, kde nic nerostlo a po plastových sběrných podložkách stékala nechutná tekutina.

Znovu se vnořili do jámy, letěli nad rezavým montovaným barákem s komínem na střeše, prachárnou a hloučkem strojů v místech, kde končila cesta. Na svahu, nad zející jámou, bylo rozlehlé místo poseté dalšími, mnohem menšími dírami. David si pomyslel, že jich musí být nejméně padesát, spíš víc. Z každé trčel klacek se žlutou špičkou.

„Vypadá to jako největší goferový les na světě.“

„To jsou vývrty,“ poučil ho jeho nový známý. „Zrovna tady se aktivně těží. Každá ta díra má metr v průměru a je asi deset metrů hluboká. Když se chystáš střílet, do každé díry položíš dynamit s roznětkou. To je zápalnice. Potom přisypeš pár koleček ANFO – což je zkratka pro dusičnan amonný a topný olej. Ti kretění, co vyhodili do vzduchu Federální budovu v Oklahomě City, použili ANFO. Obvykle se dodává v kuličkách, které vypadají jako bílé broky.“

Muž v čapce Yankees ukázal na prachárnu.

„Tam je spousta ANFO. Žádný dynamit – poslední spotřebovali v den, kdy to všechno začalo – ale je tam spousta ANFO.“

„Nechápu, proč mi to říkáte.“

„To nevádí, hlavně poslouvej. Vidiš ty vývrty?“

„Ano. Vypadají jako oči.“

„Správně, díry jako oči. Zanořují se do porfyru, který je krystalický. Když se ANFO odpálí, roztrhne skálu. Roztrhnutá hornina obsahuje rudu. Chápeš?“

„Ano, aspoň myslím.“

„Ten materiál se odveze na louhovací podložky, nad ně se natáhnou rozdělovače a emitory – ken teh, ken tek – a začne proces rozkladu. Voilá, zde je těžba louhováním v celé své kráse. Ale podívej se, co ten poslední odstřel odkryl, Davide!“

Ukázal na velkou díru a David pocítil, jak se ho zmocňuje nepřijemný, umrtvující chlad. Zdálo se mu, že ta díra na něj hledí, jako by ho zvala.

„Co je to?“ zašeptal, ale už asi věděl.

„Chřestíš číslo jedna. Také známý pod jménem Čínský důl nebo Čínská šachta nebo Čínský tunel. Odkryla ho poslední série odstřelů. Kdybych řekl, že dělníky to překvapilo, vůbec bych nevystihl situaci, protože nikdo v těžařské branži v Nevadě té staré historie doopravdy nevěří. Společnost Diablo koncem století tvrdila, že Číslo jedna se prostě zavřelo, protože žíla zmizela. Ale bylo tady, Davide. Celou dobu. A teď –“

„Straší tam?“ David se otrásl. „Straší, že?“

„Ach ano,“ řekl muž v čapce Yankees a otočil své stříbřité ne-oči k Davidovi. „To ano.“

„Nevím, proč jste mě sem přivedl, ale nechci to slyšet!“ vykřikl David. „Chci, abyste mě odvezl zpátky! Zpátky k tátovi! Nenávidím to tady! Nechci být v Zemi –“

Odmíchl se, protože ho napadlo něco hrozného. Země mrtvých, říkal ten muž. David je prý výjimka. Ale to znamenalo

–

„Reverend Martin... viděl jsem ho cestou do Woods. Je...“

Muž pohlédl na své staromódní rádio, potom se znovu podíval na něj a přikývl. „Dva dny po vašem odjezdu, Davide.“

„Byl opilý?“

„Ke konci byl opilý pořád. Jako Billingsley.“

„Sebevražda?“

„Ne,“ řekl muž v čapce Yankees a laskavě položil ruku Davidovi na zátylek. Ruka byla teplá, nepatřila mrtvé osobě.

„Aspoň ne vědomá sebevražda. Šel s manželkou na pláž. Na piknik. Vlezl do vody příliš brzy po obědě a plaval příliš daleko.“

„Vezměte mě zpátky,“ zašeptal David. „Jsem ze vši té smrti unavený.“

„Otrávené pole je urážkou Boha,“ řekl muž. „Vím, že to nezní nic moc, Davide, ale –“

„Tak ať si to Bůh vyčistí!“ vykřikl David. „Není fér, aby za mnou chodil, když mi zabil matku a sestru –“

„On je ne-“

„To je mi jedno! To je mi jedno! I když je nezabil, stál u toho a dovolil to!“

„To taky není pravda.“

David křečovitě zavřel oči a přitiskl si ruce k uším. Nechtěl už nic slyšet. Odmítal ještě něco slyšet. Jenomže mužův hlas k němu stále doléhal. Byl nelítostný. Nedokázal mu uniknout, stejně jako Jonáš nedokázal uniknout Bohu. Bůh byl stejně nelítostný jako ohař na čerstvé stopě. A Bůh byl krutý.

„Proč jsi na zemi?“ Zdálo, že ten hlas teď vychází zevnitř jeho hlavy.

„Neslyším vás! Neslyším vás!“

„Přišel jsi na zemi, abys miloval Boha –“

„Ne!“

„– a sloužil mu.“

„Ne! Kašlu na Boha! Kašlu na to, abych ho miloval! Kašlu na to, abych mu sloužil!“

„Bůh tě nemůže přinutit, abys udělal něco, co nechceš.“

„Nechte toho! Nebudu poslouchat, nebudu se rozhodovat! Slyšíte? Sly-“

„Pšššt–poslouvej!“

David poslouchal, a nebylo to zcela proti jeho vůli.

ČÁST IV

Čínská jáma:

Bůh je krutý

KAPITOLA 1

1

Johnny se zrovna chystal navrhnout, že by měli jet dál – Cynthia mohla držet chlapcovu hlavu na klíně a chránit ji před nárazy – když David zvedl ruce a přitiskl si dlaně ke spánkům. Zhluboka se nadechl. Za chvilku otevřel oči a podíval se vzhůru na ně: na Johnnyho, Steva, Cynthii, otce. Tváře dvou starších mužů byly opuchlé a hrály barvami jako obličejé nájemných zápasníků po mizerném večeru; všichni vypadali unaveně a vyděšeně, lekali se jako vystrašení koně při sebemenším zvuku. Ubohé zbytky Společnosti přežilců Collieho Entragiany.

„Ahoj, Davide,“ řekl Johnny. „To je skvělé, že ses vrátil. Jsi –“

„Ve Stevově nákladáku. Zaparkovaném u kina. Přivezli jste ho od pumpy.“ David se pracně posadil, polkl, škubal sebou. „Musela se mnou třepat jako s kostkami.“

„Taky že ano,“ řekl Steve. Opatrně se díval na Davida. „Pamatuješ si, co ti Audrey udělala?“

„Ne,“ řekl David, „ale řekl mi to.“

Johnny rychle pohlédl na Ralfa, ten mírně pokrčil rameny – Mě se neptejte.

„Je tu voda? Hrozně mě pálí v krku.“

„Vyběhli jsme z kina dost narychlo a nevzali jsme si kromě pušek nic,“ řekla Cynthia. „Ale je tu tohle.“ Ukázala na bednu koly značky Jolt, ze které už ubylo několik lahví. „Steve je má po ruce pro pana Marinvilla.“

„Od té doby, co jsem přestal pít, jsem na ně vysazený,“ řekl Johnny. „Musí to být Jolt, Bůh ví proč. Je teplá, ale –“

David si jednu vzal a zhluboka se napil, sice to s ním škublo, když ho kysličník uhlíčitý zapálil v hrdle, ale kvůli tomu nezpomalil. Nakonec, když byla láhev ze tří čtvrtin prázdná, si opřel hlavu zátylkem o bočnici nákladáku, zavřel oči a zvučně říhl.

Johnny se zasmál. „Šedesát bodů!“

David otevřel oči a také se usmál.

Johnny mu podal láhev aspirinu, kterou si vyzvedl v Sovím klubu, „Nechceš? Jsou sice staré, ale zdá se, že docela zabírají.“

David si to promyslel, potom si vzal dva a spláchl je zbytkem Joltu.

„Jedeme pryč,“ řekl Johnny. „Zkusíme to nejdřív na sever – na silnici jsou sice přívěsy, ale Steve říká, že bychom je mohli zkusit objet po parkovišti. Jestli to nepůjde, budeme muset jet na jih k dolu a potom po servisní cestě, která vede severozápadně zpátky na padesátku. Ty a já budeme sedět vpředu s –“

„Ne.“

Johnny zvedl obočí. „Prosím?“

„Musíme jet do dolu, to ano, ale nesmíme odjet,“ David chraptěl, jako by plakal. „Musíme jet do toho dolu.“

Johnny pohlédl na Steva, který jen pokrčil rameny, a potom se podíval znovu na chlapce.

„O čem to mluvíš, Davide?“ zeptal se Steve. „Jde o tvou mámu? Protože pro ni by bylo nejspíš lepší, o nás už ani nemluvě, když ji –“

„Ne, proto ne... tati?“ Chlapec se natáhl a vzal otce za ruku. Bylo to podivně dospělé gesto, vyjadřující útěchu.

„Máma je mrtvá.“

Ralf sklonil hlavu. „No, to nevíme jistě, Davide, a nesmíme se vzdávat naděje, ale je to asi pravděpodobné.“

„Já to vím jistě. Nehádám.“ David měl ve zkřížených proudech světla z baterek strhanou tvář. Pohledem nakonec spočinul na Johnnyem. „Musíme něco udělat. Vy to víte, ne? Proto jste čekali, až se probudím.“

„Ne, Davide. Vůbec ne. Prostě jsme s tebou radši nehýbali, dokud jsme si nebyli jisti, že jsi v pořádku.“ Ale i jeho vlastním uším to znělo falešně. Zjistil, že se ho zmocňuje neurčité nervózní chvění. Tak se cítil posledních pár dnů před tím, než začal psát novou knihu, když pochopil, že to nevyhnutelné už se nedá příliš odkládat, že brzy se ocitne znovu na laně, na pitomé jednokolce, s dlouhou tyčí v rukou.

Ale tohle bylo horší. Mnohem horší. Najednou měl chuť praštit toho kluka do hlavy pažbou brokovnice rossi, knokautovat ho a umlčet dřív, než stačí říct ještě něco. Neblbni nás, hochu, pomyslel si. Zrovna když začínáme vidět světélko na konci tunelu.

David se podíval znovu na otce. Pořád držel Ralfa za ruku. „Je mrtvá, ale klid nemá. Nemůže mít, dokud její tělo obývá Tek.“

„Kdo je Tek, Davide?“ zeptala se Cynthia.

„Jedno z dvojčat Wintergreenových,“ řekl Johnny vesele. „Druhý je Tik.“

David se na něj dlouze, klidně zadíval a Johnny sklopil oči. Hrozně nerad to udělal, ale nemohl si pomoci.

„Tek je nějaký bůh,“ řekl David. „Nebo démon. Nebo možná vůbec nic, jenom jméno, nesmyslná slabika – ale je to nebezpečné, jako hlas ve větru. Na tom nesejde. Jde o to, že máma by měla dojít klidu. Potom bude moci být s mou sestrou v... no, tam, kam odcházíme po smrti.“

„Hochu, jde o to, že musíme odtud vypadnout,“ řekl Johnny. Pořád se mu dařilo udržet hlas v klidu, ale už v něm slyšel spodní proud netrpělivosti a strachu. „Jakmile se dostaneme do Ely, spojíme se se státní policií – sakra, s FBI. Do zítřka do poledne tu bude stovka policajtů a ve vzduchu deset vrtulníků, to ti slibuju. Ale teď –“

„Moje máma je mrtvá, ale Mary ne,“ řekl David. „Pořád žije. Je v té jámě.“

Cynthia zalapala po dechu, „Jak jsi vůbec věděl, že je pryč?“

David se chabě usmál, „No, hlavně ji tu nevidím. Zbytek jsem se dozvěděl stejným způsobem, jakým jsem se dozvěděl, že mě škrtila Audrey. Řekl mi to.“

„Kdo, Davide?“ zeptal se Ralf.

„Nevím,“ odpověděl David. „Nevím ani, jestli je to důležité. Důležité je, že mi řekl hodně věcí. Hodně pravdy. To vím.“

„Černá hodinka skončila, kamaráde,“ přerušil ho Johnny. Mluvil nějak přiškrceně. Slyšel to, ale nemohl tomu zabránit. A divil by se někdo? Tohle přece nebyla panelová diskuse o magickém realismu nebo konkrétní próze. Černá hodinka

skončila; přišel čas zvednout kotvy. Rozhodně netoužil poslouchat kecy od toho strašidelného malého Ježíšova skauta.

Ten Ježíšův skaut nějak vyklouzl z cely, zabil kojota, kterého nám nechal Entragian jako stráž, a zachránil ti ten tvůj mizerný život, promluvila mu Terry v hlavě. Možná bys ho měl vyslechnout, Johnny.

A to byl hlavní důvod, proč se s Terry rozvedl. Důvod v kostce. V posteli byla boží, ale nikdy nevěděla, kdy má držet klapačku a poslouchat své intelektuální lepší já.

Ale škodu už nadělala; bylo už příliš pozdě zastavit vlak myšlenek. Přistihl se, že přemýšlí o tom, co řekl Billingsley o Davidově útěku z vězeňské cely. Ani Houdini, neřikal to tak? Kvůli hlavě. A pak ten telefon. Jak zahnal kojoty. A ta věc se sardinkami a suchary. Přece i jemu proletěla hlavou jistá myšlenka o nenápadných zázracích, ne?

Tyhle myšlenky musely přestat. Protože Ježíšovi skauti zabíjeli lidi. Podívejte se na Jana Křtitele, nebo na ty jeptišky v Jižní Americe, nebo –

Ani Houdini.

Kvůli hlavě.

Johnny si uvědomil, že nemá smysl pozlacovat lilii nebo předvádět drobné duchovní tanečky, ani – to byl nejstarší trik – používat různé hlasy, kterými se otázka rozmělní. Prostý fakt byl, že už se nebál jenom policajta, ani ostatních sil, které se v městečku rozpoutaly.

Bál se také Davida Carvera.

„Ve skutečnosti mou mámu a sestru a manžela Mary nezabil policajt,“ řekl David a podíval se na Johnnyho pohledem, který mu přízračně připomněl Terry. Takový pohled ho obvykle doháněl na pokraj nepřičetnosti. Ty víš, o čem mluvím, říkal ten pohled. Víš to naprosto přesně, tak neplýtvěj mým časem tím, že budeš ze sebe naschvál dělat tupce. „A i když nevím, s kým jsem to vlastně mluvil, když jsem byl v bezvědomí, byl to ve skutečnosti Bůh. Jenomže Bůh nemůže přicházet k lidem sám; vyděsil by je k smrti a vůbec nic by se neudělalo. Přichází v jiné podobě. Jako ptáci, sloupy ohně, hořící keře, větrné víry...“

„Nebo lidé,“ řekla Cynthia. „Jistě, Bůh je mistrem převleků.“

Johnnymu došel zbytek trpělivosti, když uslyšel, jak věčně to hubená dívka bere. „To je naprosto šílené!“ zařval. „Musíme vypadnout, copak to nechápete? Parkujeme na pitomé Hlavní ulici, zavření v bedně, která nemá okna, mohli by být kdekoliv – klidně rovnou za volantem, co my víme! Nebo... já nevím... kojoti... supi...“

„Je pryč,“ řekl David klidně. Naklonil se vpřed a vzal si z bedny další kolu.

„Kdo?“ zeptal se Johnny. „Entragian?“

„Ken tek. Nezáleží na tom, v kom je – v Entragianovi, v mámě nebo v tom, s kým začal – vždycky jde o totéž. Vždycky je to ken tek, velký bůh, strážce. Je pryč. Copak to necítíte?“

„Necítím vůbec nic.“

Nedělej ze sebe blba, ozvala se mu v hlavě Terry.

„Nedělejte ze sebe blba,“ řekl David a upřeně se na něj díval. V rukou volně svíral láhev koly.

Johnny se naklonil k němu. „Čteš mi myšlenky?“ zeptal se skoro příjemně. „Jestli jo, poděkuju ti, jestli mi vytáhneš to peklo z hlavy, hochu.“

„Já se snažím, abyste mě vyslechl,“ řekl David. „Ostatní si to poslechnou, jestli si to poslechnete vy! On proti nám nemusí posílat své ken tehy ani ken teky, když mezi námi vládne nesoulad – když se rozbije okno, dostane se dovnitř a roztrhne nás!“

„No tak,“ řekl Johnny, „neházej to na mě. Nic z toho jsem nezavinil.“

„To netvrdím. Jenom poslouchejte, ano?“ David skoro prosil. „To můžete udělat, času je dost, protože on je pryč. Přívěsy, které nastavil na silnici, jsou taky pryč. Copak to nechápete? Chce, abychom odjeli.“

„Skvělé! Tak mu dáme, co chce!“

„Poslechneme si, co má David na srdci,“ ozval se Steve.

Johnny se k němu prudce otočil. „Ty jsi snad zapomněl, kdo tě platí, Steve.“ Nenáviděl ta slova, jakmile je vypustil z úst, ale nijak se nepokusil vrátit je zpátky. Nutkání vypadnout pryč, skočit za volant nákladáku a polykat míle – kamkoliv, jenom ne na jih – bylo tak silné, že se podobalo skoro panice.

„Řekl jsi mi, abych ti už neřikal šéfe. Tak se toho držím.“

„Kromě toho je tu Mary,“ řekla Cynthia. „David tvrdí, že je naživu!“

Johnny se otočil k ní – naštvál se na ni. „Můžete si sbalit kufrík a cestovat s Božími aerolinkami s Davidem, ale já se bez toho obejdu.“

„Poslechneme si ho,“ řekl Ralf tiše.

Johnny na něj hleděl celý uzaslý. Pokud od někoho očekával pomoc, pak to byl chlapcův otec. Je všechno, co mám, tvrdil Ralf v hale Amerického západu. Všechno, co mi z rodiny zbylo.

Johnny se rozhlédl po ostatních a byl nemile překvapen, když uviděl, že se všichni shodují; jenom on stál stranou. A Steve měl klíče od nákladáku v kapse. Jenomže chlapec se díval hlavně na něj. Na něj. Protože to byl on, John Edward Marinville, na koho se lidé hlavně dívali už od chvíle, kdy mu vyšel první román v neuvěřitelně mladém věku dvaadvaceti let. Myslel si, že už si na ty pohledy zvykl, a možná že ano, ale tentokrát to bylo jiné. Měl pocit, že nikdo z lidí – učitelů, čtenářů, kritiků, redaktorů, kamarádů z mokré čtvrti, žen – že nikdo z nich nikdy po něm nechtěl, co chtěl ten kluk, a nešlo určitě jenom o to, aby poslouchal; Johnny se bál, že tím to jenom začne.

Ty oči se však nejen dívaly. Ty oči prosily.

Na to zapomeň, hochu, pomyslel si. Když lidi jako ty sednou za volant, autobus se vždycky vybourá.

Kdyby nebylo Davida, tvůj osobní autobus by se vyboural už dávno, ozvala se Terry z Der Mrchen Bunker v jeho hlavě. Myslím, že bys byl mrtvý a visel bys někde na háku. Poslechni si ho, Johnny. Kristepane, poslechni si ho!

Mnohem tišším hlasem Johnny řekl: „Enragian je pryč. Seš si tím jist?“

„Ano,“ řekl David. „Zvířata taky. Kojoti a vlci – byly jich stovky, tolik jich byla potřeba, možná tisíce – odsunuli přívěsy ze silnice. Shodili je z krajnice na tvrdou půdu. Teď většina odtáhla pryč, do mi him, strážcova kruhu.“ Napil se koly. Ruka, kterou ji držel, se lehce chvěla. Po řadě se na každého podíval, ale nakonec se podíval zase na Johnnyho. Pokaždé skončil u Johnnyho. „Chce to, co chcete vy. Abychom odešli.“

„Tak proč nás sem vůbec tahal?“

„To neudělal.“

„Co?“

„Myslí si, že to udělal, ale neudělal.“

„Vůbec nechápu, o čem to –“

„Přivedl nás sem Bůh,“ řekl David. „Abychom ho zastavili.“

2

V tichu, které se rozhostilo, Steve zjistil, že poslouchá, jestli venku fouká. Nefoukalo. Měl dojem, že v dálce slyší letadlo – rozumní lidé cestují k nějakému rozumnému cíli, spí, jedí nebo čtou US News a World Report – ale to bylo všechno.

Byl to samozřejmě Johnny, kdo ticho porušil, a i když vypadal plný sebedůvěry jako vždy, měl v očích pohled (uhýbavý pohled), který se Stevovi moc nelíbil. Napadlo ho, že Johnnyho bláznivý vzhled se mu líbil víc: vytřeštěné oči a ustrašený úsměv Clyda Barrowa poté, co přiložil brokovnici pumě k uchu a ustřelil jí hlavu. To, že v Johnnyho byl trochu bláznivý psanec, Steve věděl moc dobře – viděl, jak jím ten chlapík probleskuje hned od začátku cesty, a věděl, že právě toho psance se Bill Harris bál, když tehdy v kanceláři Jacka Appletona vydával svých Pět příkázání – ale Clyde Barrow patrně vycouval a nechal po sobě jiného Marinvilla, toho se satirickým obočím a hubou plnou rétoriky Williama F. Buckleyho.

„Mluvíš, jako bychom všichni měli stejného Boha, Davide,“ řekl. „Nechci tě poučovat, ale sotva se v tom shodneme.“

„Ale shodneme,“ odpověděl David klidně. „Ve srovnání s Tekem máte vy a král kanibalů stejného Boha. Viděl jste ken teh, já to vím. A cítil jste, co dovedou.“

Johnny škulbl ústy – znamenalo to, jak si Steve domyslel, že dostal ránu, ale nechce to přiznat. „Možná,“ pravil, „ale osoba, která mě sem přivezla, měla hodně daleko k Bohu. Byl to veliký blondatý policista s kožními problémy. Strčil mi do sedlové brašny pytel trávy a pak mě strašně zmlátil.“

„Ano. Já vím. Ta tráva pocházela z auta od Mary. Nám zase na silnici nastražil nějaké hřebíky, aby nás dostal. Je to divné, když se nad tím zamyslíte – přízračné. Prošel Beznadějí jako vichřice – střílel lidi, zabíjel je nožem, mlátil je, vyhazoval z oken, honil je autem – ale nemohl přijít k nám, k nikomu z nás, a vytáhnout pistoli a říct ‚Půjdete se mnou‘. Musel mít. . . chybí mi to slovo.“ Podíval se na Johnnyho.

„Záminku,“ řekl Stevův bývalý šéf.

„Ano, správně, záminku. Jako ve starých hororech, když upír nemůže přijít jen tak. Musíte ho pozvat dovnitř.“

„Proč?“ zeptala se Cynthia.

„Možná proto, že Enragian – skutečný Enragian – byl pořád ve své hlavě. Jako stín. Nebo osoba, která je zamčená v domě, ale může se dívat okny ven a bušit na dveře. Teď je Tek v mé matce – v tom, co z ní zbylo – a zabil by nás, kdyby mohl. . . ale zároveň by asi dokázal upéct nejlepší citrónový koláč na světě. Kdyby chtěl.“

David chvíli hleděl dolů, rty se mu chvěly, pak se znovu podíval na ně.

„Vlastně nezáleží na tom, že potřeboval záminku, aby nás sebral. Mnohokrát se stane, že na tom, co udělá nebo řekne, nezáleží – počíná si nesmyslně nebo impulzivně. Jenomže jisté náznaky tu jsou. Vždycky. Objevuje se, ukazuje své pravé já, jako když se hádá, co znamenají inkoustové skvrny.“

Steve se zeptal: „Jestli na tom nezáleží, na čem záleží?“

„Na tom, že nás sebral a jiné lidi nechal běžet. Myslí si, že nás sebral náhodně, jako děcko v samoobsluze, které bere z police kdejakou barevnou plechovku, a hází ji mámě do vozíku, ale to se nestalo.“

„Je jako Anděl smrti v Egyptě, že?“ řekla Cynthia podivně klidným hlasem. „Jenomže naopak. Měli jsme na sobě znamení, které našemu Andělu smrti – Enragianovi – řeklo, aby se zastavil a popadl nás, místo aby nás nechal projet.“

David přikývl. „Jo. Tehdy to nevěděl, ale teď už to ví – mi him en tow, řekl by – náš Bůh je silný, náš Bůh je s námi.“

„Jestli je toto příklad toho, že je Bůh s námi, tak doufám, že nikdy neupoutám jeho pozornost, až bude našňupnutý,“ ozval se Johnny.

„Tek teď chce, abychom odešli,“ řekl David, „a ví, že můžeme jít. Díky úmluvě o svobodné vůli. Tak tomu reverend Martin vždycky říkal. On... on...“

„Davide?“ ozval se Ralf. „Co je? Co se stalo?“

David pokrčil rameny. „Nic. Na tom nezáleží. Záleží na tom, že Bůh nás nikdy nenutí, abychom udělali, co po nás chce. Řekne nám to, to je všechno, pak ustoupí a dívá se, jak se věci vyvinou. Manželka reverenda Martina přišla za námi a chvíli poslouchala, když mluvil o úmluvě o svobodné vůli. Řekla, že její matka měla motto: ‚Bůh říká, vezmi si, co chceš, a zaplat‘ za to.‘ Tek otevřel zadní vrátka k silnici číslo 50... ale tam nemáme jít. Jestli tam pojedeme, jestli odjedeme z Beznaděje a neuděláme to, proč nás sem Bůh poslal, zaplatíme.“

Znovu se rozhlédl po kruhu tváří kolem sebe a znovu se nakonec zadíval přímo na Johnnyho Marinvilla.

„Já tu v každém případě zůstanu, ale aby to fungovalo, musíme tu být všichni. Musíme předat svou vůli Boží vůli, a musíme být připraveni zemřít. Protože tak to nakonec může skončit.“

„Ty jsi zešílel, hochu,“ řekl Johnny. „Obvykle to oceňuju, ale tohle zachází moc daleko, dokonce i na můj vkus. Nepřežil jsem tak dlouho jenom proto, aby mě někdo zastřelil nebo supi v poušti uklovali k smrti. Co se Boha týče, aspoň pokud jde o mě, zemřel v devětašedesátém v demilitarizované zóně. Jimi Hendrix v té době hrál v armádním rádiu

„Purple Haze“.

„Poslechněte si zbytek, jo? Můžete to udělat?“

„Proč bych měl?“

„Protože je to příběh.“ David se znovu napil koly, a když polykal, zašklebil se. „Dobrý příběh. Poslechnete si ho?“

„Černá hodinka skončila. Už jsem říkal.“

David neodpovídal.

V nákladáku zavládl ticho. Steve upřeně pozoroval Johnnyho. Jestli se objeví nějaký náznak, že chce zamířit k zadním dveřím nákladáku a zkusi ho nastartovat, mínil ho Steve zadržet. Nechtělo se mu do toho – strávil spoustu let v primitivně hierarchickém světě zákulisního rocku – ale udělá to, jestli bude muset.

Takže se mu ulevilo, když Johnny pokrčil rameny, usmál se, sesunul se vedle kluka a taky si vzal láhev koly. „Tak jo, černá hodinka se prodlužuje. Jenom pro dnešek.“ Hrábl Davidovi do vlasů. Sebevědomí dodalo tomu gestu zvláštní kouzlo. „Příběhy jsou moje Achillova pata prakticky od chvíle, co jsem vylezl z kočárku. Ale musím ti říct, že u tohohle bych rád na konec slyšel ‚A pak žili šťastně až do smrti‘.“

„To bychom všichni,“ řekla Cynthia.

„Myslím, že mi ten pán, co jsem ho potkal, řekl všechno,“ začal David, „ale pořád některé věci nevím. Něco je zamřené nebo prostě černé. Možná proto, že jsem nerozuměl, nebo protože jsem nechtěl rozumět.“

„Vyprávěj, jak nejlíp umíš,“ pobídl ho Ralf. „To bude stačit.“

David se zahleděl vzhůru do stínů, zamyslel se – soustředil se, pomyslela si Cynthia – a pak spustil.

3

„Billingsley vyprávěl legendu, a asi jako většina legend byla z velké části nepravdivá. Čínskou šachtu neuzavřel zával, to za prvé. Důl strhli úmyslně. A nestalo se to v roce 1858, i když tehdy přivedli první čínské horníky, ale v září 1859. Dole nezástalo čtyřicet Číňanů, když se to stalo, ale padesát sedm, nebyli tam dva běloši, ale čtyři. Celkem jedenašedesát lidí. A porub nebyl hluboký padesát metrů, jak říkal Billingsley, ale skoro sedmdesát. Umíte si to představit? Sedmdesát metrů v břidlici, která se na ně mohla každou chvíli zřítit.“

Chlapec zavřel oči. Vypadal nesmírně křečce, jako dítě, které se právě začalo zotavovat z těžké nemoci a může každou chvíli znovu ochořet. Možná to bylo také trochu tím, že mu na kůži pořád zůstal tenký zelený povlak mýdla, ale Cynthia si nemyslela, že za to může jen mýdlo. Nepochybovala ani o Davidově moci, nedělalo jí problém ani pomyšlení, že se Davida možná dotkl Bůh. Vyrostla na faře a už zažila, že tak lidé vypadali... i když nikdy to z nich nečišelo tak silně.

„Deset minut po jedné hodině odpoledne dvacátého prvního září se muži na čele prokopali do místa, které nejdřív považovali za jeskyni. Uvnitř jeskyně byla hromada těch kamenných věcí. Byly jich tisíce. Sošky jistých zvířat, nízkých zvířat, timoh sen keh. Vlci, kojoti, hadi, pavouci, krysy, netopýři. Horníci nad nimi užasli a udělali nejpřirozenější věc na světě: sklonili se nad nimi a vzali je do rukou.“

„To nebyl dobrý nápad,“ poznamenala Cynthia.

David přikývl. „Někteří okamžitě zešleli a obrátili se proti svým kamarádům – sběh, obračející se proti svým příbuzným – a snažili se jim rozsápat hrdla. Jiní, nejen ti, kteří byli dál v šachtě a ken tehly do rukou nebrali, ale ti, kteří byli blízko a skutečně je do rukou brali, vypadali v pořádku, aspoň chvíli. Dva z nich byli bratři z Tsingtao – Chan Lushan a Shih Lushan. Oba viděli trhlinou v čele šachty do jeskyně, která byla vlastně jakousi podzemní komnatou. Byla kulatá, jako dno studny. Stěny tvořily oblíčeje, kamenné tváře zvířat. Tváře ken teku, myslím, i když to nevím jistě. Na jedné straně byla jakási malá stavba – pirin moh – nevím, co to znamená, je mi líto – a uprostřed byla kulatá díra o průměru čtyř metrů. Jako obří oko nebo další studna. Studna ve studni. Jako ty sošky, což jsou většinou zvířata s jinými zvířaty v ústech místo jazyka. Ken tek v ken teh, ken teh v ken tek.“

„Nebo camera in camera,“ řekl Marinville. Promluvil s jedním obočím povytaženým, aby bylo vidět, že si dělá legraci, ale David ho vzal vážně. Přikývl a pak se roztřásl.

„Je to místo, kde je Tek,“ řekl. „Je to ini, studna světů.“

„Nerozumím ti,“ řekl Steve jemně.

David si ho nevsímal; pořád se zdálo, že mluví hlavně k Marinillovi. „Síla zla z ini zaplnila ken tehly stejně, jako minerály zaplňují půdu – jsou vdechnuté do všech jejích částíček, jako dým. A to zlo zaplnilo komoru, o které mluvím, úplně stejně. Není to kouř, ale líp si to představit nedovedu. Na horníky účinkoval různě, jako zárodek nemoci. Ti, kteří okamžitě zešleli, se obrátili proti ostatním. Jiným se začala měnit těla, jako se nakonec změnila Audrey. To byli ti, co se ken tehů dotkli, někdy je zvedali celými hrstmi a pak je odkládali, aby mohli... víte... vrhnout se na jiné.“

Někteří rozšiřovali otvor mezi šachtou a komorou. Jiní se tlačili dovnitř. Někteří se chovali jako opilí. Další se chovali, jako by měli křeče. Někteří utíkali k jámě a vrhli se do ní a při tom se smáli. Bratři Lushanové viděli muže a ženu, jak spolu píchají – musím to slovo použít, vůbec se to totiž nepodobalo milování – a při tom drželi mezi sebou sošku. V zubech.“

Cynthia a Steve si vyměnili polekaný pohled.

„V šachtě se horníci utloukali kamením nebo se odstrkovali, aby se mohli dostat dírou první.“ Pochmurně se po nich rozhlédl. „Viděl jsem to. Svým způsobem to bylo legrační, jako groteska. A tím to bylo jen horší. To, že to bylo legrační. Chápete?“

„Ano,“ řekl Marinville. „Chápu to velmi dobře, Davide. Pokračuj.“

„Bratři to cítili všude kolem sebe, to, co vycházelo z komory, ale necítili, že by to bylo v nich, tehdy ještě ne. Jeden z ken tehů spadl Chanovi k nohám. Shýbl se, aby ho zvedl, ale Shih ho odtáhl. To už zbývali asi jediní, kdo zůstal při smyslech. Lidé, kteří nebyli okamžitě nakaženi, byli většinou zabiti, a z díry cosi vycházelo – jako kouřový had. Vydávalo to jakési kvičení a bratři před tím utekli. Jeden z bělochů asi dvacet metrů od nich zrovna scházel dolů a držel v ruce pistoli. Co je to za randál, Číňani? zeptal se.“

Cynthia cítila, jak jí chladně kůže. Natáhla ruku ke Stevovi a ulevilo se jí, když jí uchopil dlaň. Chlapec totiž nejenže věrně napodobil předákův hlas, ale zdálo se, že přímo mluví hlasem někoho jiného.

„No tak, chlapi, hupky dupky zpátky do práce, jestli nechcete kulku do břicha.“

Ale kulku chytil on. Chan ho popadl za krk a Shih mu sebral pistoli. Přiložil hlaveň sem –“ David si strčil ukazovák pod čelist, „– a uštěřil mu hlavu.“

„Davide, víš, na co myslíš, když to dělali?“ zeptal se Marinville. „Dokázal tě ten snový přítel vzít tak daleko?“

„Hlavně jsem se jen díval.“

„Ti ken tehové je nakonec museli dostat,“ poznamenal Ralf. „Jinak by přece nezastřelili bělocha. Ať se dělo, co chtělo, a i když se jim hrozně chtělo utéct.“

„Možná ano,“ řekl David. „Ale Bůh v nich asi byl také, stejně jako je teď v nás. Bůh je mohl pohnout ke svému dílu, bez ohledu na to, jestli byli mi en tek nebo nebyli, protože – mi him en tow – náš Bůh je silný. Rozumíte?“

„Snad ano,“ řekla Cynthia. „Co se stalo potom, Davide?“

„Bratři utíkali šachtou a mířili předákovou pistolí na každého, kdo se je pokusil chytit nebo zdržet. Nebylo jich moc; ostatní běloši se po nich sotva podívali, když běželi kolem. Všichni chtěli vědět, co se děje, co horníci našli. Přitahovalo je to, víte. Chápete, že?“

Ostatní přikývli.

„Asi dvacet metrů od vchodu se bratři Lushanové zastavili a pustili se do visící stěny. Nemluvili o tom; uviděli krumpáče a lopaty a prostě se pustili do práce.“

„Co je to visící stěna?“ zeptal se Steve.

„Je to strop šachty a půda nad ním,“ řekl Marinville.

„Pracovali jako šílení,“ pokračoval David, „Půda byla tak drolivá, že okamžitě začala ze stropu padat, ale strop nepovolil. Ty výkřiky a vytí a smích, doléhající zdola... znám slova pro zvuky, které jsem slyšel, ale nedokážu popsat, jak strašné byly. Některé se měnily z lidských na jiné. Jednou jsem viděl jeden film, o doktorovi na tropickém ostrově, který měnil zvířata v lidi –“

Marinville přikývl. „Ostrov dr. Moreaua.“

David řekl: „Ty zvuky, které jsem slyšel ze dna dolu – ty, které jsem slyšel ušima bratří Lushanových – byly jako v tom filmu, jenomže obráceně. Jako by se lidé proměňovali ve zvířata. Asi to tak bylo, Ken tehové asi něco takového dělají. K tomu jsou.“

Ti bratři... vidím je, dva Čňany, kteří jsou si podobní skoro jako dvojčata, copánky jim visí na zpcená nahá záda, stojí tam, hledí nahoru a kopou do visící stěny, která měla po pár ranách spadnout, ale nespada, ohlížejí se po každých dvou třech úderech krumpáčem do šachty, aby viděli, kdo jde. Aby viděli, co jde. Kusy stropu před ně padají ve velkých hroudách. Občas nějaký kus spadne taky na ně, a za chvíli jim krvácejí ramena a taky hlava – krev jim proudí po tvářích, krku a hrudi. To už se zdola ozývaly jiné zvuky. Jakýsi řev. Jekot. A strop pořád nechce spadnout. Potom se začala zdola nořit světla – možná svíčky, možná kahany, které měli předáci.“

„Jaké kahany –“

„Petrolejové kahany, takové malé krabičky s olejem, které si člověk přivazuje na čelo pruhem surové kůže. Pod to se vloží kus látky, aby se hlava moc nezahřívala. A pak kdosi ze tmy vyběhl, někdo, koho znali. Byl to Juan Ti. Byl to asi dost zábavný chlapík – vyráběl z kusů látky zvířátka a pak s nimi dětem hrál divadlo. Juan Ti zešílel, ale to nebylo všechno. Byl větší, byl tak velký, že se musel shýbat v pase, aby mohl běžet šachtou. Házet po nich kamením, nadával jim v mandarínštině, proklínal jejich předky, přikazoval jim, aby přestali. Shish po něm střílel předákovou pistolí. Musel vystřelit mnohokrát, než Juan Ti padl a zemřel. Ale ostatní se také blížili a říčeli po krvi. Tek věděl, co dělají, víte.“

David se na ně díval, zdálo se, že o nich uvažuje. Oči měl zasněné, napůl v tranzu, ale Cynthia neměla pocit, že by je chlapec neviděl. Svým způsobem to bylo z toho všeho, co se tu dělo, nejhorší. David je viděl moc dobře... stejně jako ta síla v něm, ta, kterou občas slyšela vystupovat na povrch, aby objasnila části příběhu, které David možná plně nepochopil.

„Shih a Chan se pustili znovu do práce na visící stěně, kopali do ní krumpáči jako šílení – ve které se proměnili, než pro ně všechno skončilo. To už se ta část stropu, na které pracovali, podobala kopuli –“ David rukama naznačil oblouk a Cynthia viděla, že se mu třesou prsty, „– a pořádně už na strop nedosáhli. Takže Shih, starší, vylezl mladšímu bratrovi na ramena a tak kopal dál. Dolů se hrnulo kamení, před sebou měli hromadu vysokou Chanovi skoro po kolena, a strop pořád nepadal.“

„Byli posedlí Bohem, Davide?“ zeptal se Marinville. V jeho hlase nebyl znát žádný sarkasmus. „Posedlí Bohem? Co myslíš?“

„To bych neřekl. Myslím, že Bůh nemusí nikoho posednout, to z něj činí Boha. Spíš chtěli to, co chtěl Bůh – udržet Teku v zemi. Strhnout strop mezi sebou a jím, jestli to půjde.“

Každopádně viděli zdola světla. Slyšeli křičet lidi. Byl jich úplný dav. Shih nechal visící stěnu a místo ní se pustil do jedné křížové vzpěry, udeřil do ní násadou krumpáče. Horníci přicházející zdola po nich házeli kamením a dost jich zasáhlo Chana, ale on stál pevně se svým bratrem na ramenou. Když vzpěra konečně povolila, strop povolil s ní. Chana to po kolena zavalilo, ale Shih vyvázl. Vytáhl bratra ven. Chan byl pořádně pohmožděný, ale nic si nezlomil. A byli na té správné straně závalu – to jim určitě připadalo nejdůležitější. Slyšeli horníky – své kamarády a bratrance, a Chan i ženu, kterou si chtěl vzít – jak křičí, aby je pustili ven. Chan už začal odhazovat kamení, ale Shih ho strhl zpět a domlouval mu.

Ještě pořád se mohli domluvit, víte.

Potom ti lidé, kteří uvázli na Tekově straně závalu, poznali, co se stalo, a křik o pomoc se změnil v jekot a vytí. Ty zvuky... no, patřily lidem, kteří už vůbec nebyli opravdovými lidmi. Chan a Shih utekli. Při úprku ven potkávali lidi –

bělochy, Čiňany. Nikdo se na nic neptal, jen na to, co se stalo, a jelikož odpověď byla zřejmá, neměli potíže. Došlo k závalu, uvázli tam lidé a to poslední, oč se někdo staral, byl párek vydešených čínských kluků, kteří náhodou vyvázli v posledním zlomku vteřiny.“

David dopil kolu a postavil prázdnou láhev stranou.

„Všechno, co nám vyprávěl pan Billingsley, je právě takové,“ řekl. „Pravda, omyly a vyložené lži, všechno promíchané dohromady.“

„Technicky se to označuje jako ‚vytváření legendy‘,“ řekl Marinville a nepatrně, napjatě se usmíval.

„Horníci a lidé z města slyšeli, jak za spadlou visící stěnou křičí Čiňané, ale nepostávali jen tak kolem; pokusili se je vykopat, a pokusili se vydržit prvních dvacet metrů. Ale pak došlo k dalšímu závalu, menšímu, a praskly další křížové vzpěry. Takže se stáhli a čekali, až se objeví odborníci z Rena. Žádný piknik se před vchodem nekonal – to je čirá lež. Někdy v době, kdy důlní inženýři vystupovali v Beznaděži z dostavníku, došlo v dole ke dvěma závalům – skutečným závalům, velikým. K prvnímu došlo na straně blíž ke vchodu od místa, kde bratři Lushanovi strhli visící stěnu. Uzavřel posledních dvacet metrů porubu jako špunt láhev. A ten náraz – tuny a tuny břídlice – uvolnil další zával, hlouběji v šachtě. Tím křík skončil, aspoň na povrchu už nebylo nic slyšet. Bylo po všem dřív, než se důlní inženýři dostali s nákladním vozem z městečka k dolu. Podívali se, zapustili několik vrtných tyčí, poslechli si, co se stalo, a když slyšeli o druhém závalu, který prý otřásl zemí jako zemětřesení, až se koně splášili, zavrtěli hlavou a řekli, že nejspíš nezůstal nikdo, koho by bylo možno zachránit. A i kdyby zůstal, riskovali by víc životů, než mohli doufat, že zachrání, kdyby se tam chtěli vracet.“

„A byli to jenom Čiňané,“ řekl Steve.

„To je pravda, malí Čiňánkové. Pan Billingsley měl v tomhle pravdu. A zatímco se tohle všechno dělo, ti dva Čiňani, kteří unikli, zůstali v poušti poblíž Rose Rock, a propadali šílenství. Nakonec je to dostalo, víte. Dohonilo je to. Trvalo skoro čtrnáct dní, než se vrátili do Beznaděže, ne tři dny. Vešli do Lady Day – vidíte, jak promíchal pravdu s výmysly? – ale nikoho tam nezabili. Shih se rozmáchl předákovou pistolí, která byla prázdná, a na víc se nezmohl. Vrhla se na něj celá smečka horníků a kovbojů. Byli nazi, měli jen bederní roušky. Byli celí od krve. Muži u Lady Day měli dojem, že ta krev patří radě lidí, které zavraždili, ale nepatřila. Byli venku v poušti a volali k sobě zvířata... jako Tek zavolal pumu, kterou jste zastřelil, pane Marinville. Jenomže bratři Lushanové nic po nich nechtěli. Chtěli jenom jíst. Jedli všechno, co přišlo – netopýry, supy, pavouky, chřestýše.“

David zvedl k tváři rozechvělou ruku a otřel si nejdřív levé a pak pravé oko.

„Je mi bratrů Lushanových moc líto. A mám pocit, jako bych je trochu znal. Jak jim muselo být. Jak museli být svým způsobem vděční, když se jim nakonec zmocnilo šílenství a nemuseli už myslet.“

Mohli asi zůstat v pohorí Desatoya prakticky navěky, ale byli jediní, kteří Tekovi zůstali, a Tek má stále hlad. Poslal je do města, protože nic jiného nemohl dělat. Jednoho z nich, Shiha, zabili hned v Lady Day. Chana oběsili o dva dny později, přímo tam, kde na ulici stály ty tři bicykly sedly dolů... pamatujete? Blábolil Tekovým jazykem, jazykem nezformovaných, až do konce. Strhl si kápi z hlavy, takže ho oběsili bez ní.“

„Chlapče, ten tvůj Bůh, to je ale chlapík!“ řekl Marinville vesele. „Ten opravdu ví, jak oplatit laskavost, co, Davide?“

„Bůh je krutý,“ odpověděl David tak potichu, že ho skoro nebylo slyšet.

„Cože?“ zeptal se Marinville. „Co jsi říkal?“

„Však víte. Ale život je víc než jenom uhýbání před bolestí. To jste přece kdysi věděl, pane Marinville. Že?“

Marinville hleděl do rohu nákladáku a nic neříkal.

4

První, co si Mary uvědomila, byl pach – nasládlý, žluklý, nechutný. Ach, Petře, krucinál, pomyslela si omámeně. Je to lednice, všechno se zkazilo!

Jenomže neměla pravdu; lednice vypověděla službu při cestě na Mallorku, a to se stalo dávno, ještě před potratem. Od té doby se přihodila spousta věcí. Hodně se toho vlastně stalo nedávno. Hlavně špatných věcí. Ale jakých?

Střední Nevada plná svérázných lidí.

Kdo to řekl, Marielle? V hlavě jí to znělo jako od Marielle.

Na tom nezáleží, jestli je to pravda. A pravda to je, co?

Nevěděla. Nechtěla vědět. Chtěla se hlavně vrátit do tmy, ze které se částečně probírala. Protože se ozývaly hlasy (jsou to zbabělí parchanti)

a zvuky

(ríík–ríík–ríík)

o kterých nechtěla přemýšlet. Lepší je jenom ležet a –

Cosí jí přeběhlo přes obličej. Připadalo jí to lehké a zároveň chlupaté. Posadila se a oběma rukama si prudce přejela přes tvář. Hlavou jí projela prudká bolest, před očima jí zatančily jasné tečky ve stejném rytmu jako prudce zrychlený tep, a podobně jasně zableskly vzpomínky, tak jasně, že by i Johnny Marinville záviděl.

Narazila jsem si zraněnou ruku, když jsem dávala bedny na sebe.

Vydržte, v momentě jste uvnitř.

A potom jí kdosi popadl. Ellen. Ne; ta věc

(Tek)

která měla na sobě Ellen jako šaty. Ta věc jí přetáhla po hlavě a potom bum bum, dokud nezhasla světla.

A světla v doslovném smyslu stále nesvítala. Musela několikrát zamžikat, jenom aby se ujistila, že má oči otevřené.

Ach, mám je otevřené, dobře. Možná je tu prostě jen tma... ale možná jsi oslepla. To je ale milé pomyšlení Mary?

Možná tě praštil tak silně, až tě osle-

Něco měla na hřbetu ruky. Doběhlo to do půlky a tam se zastavilo a jako by jí to na kůži pulsovalo, Mary znechuceně

odfrkla a mrskla prudce rukou ve vzduchu, jako žena, která odmítá nepříjemnou osobu. Pulsování zmizelo; ta věc na hřbetě ruky zmizela. Mary vstala a tím si přivolala další nával bolesti v hlavě, ale sotva si ho všimla. Byly tu jakési věci a ona neměla na nějakou bolest hlavy čas.

Pomaloučku se otáčela, dýchala ten nechutně sladký pach, který se tolik podobal puchu, jenž jí s Petrem pozdravil, když se vrátili domů z miniprázdny na Baleárských ostrovech. Petrovi rodiče jim ten výlet dali jako dárek k Vánocům v roce, kdy se vzali, a jak to bylo skvělé... dokud nevešeli s taškami v rukou dovnitř a puch je nezasáhl jako pěst. Přišli o všechno: dvě kuřata, kotlety a roštěnky, které dostala za slušnou cenu u řezníka, kterého našla v Brooklynu, zvěřinové řízky, které jim dal Petrův přítel Don, kelímky jahod, které nasbírali v létě na Mohonk Mountain. Ten smrad... tolik se podobal...

Do vlasů jí spadlo cosi velikého jako ořech.

Vykřikla a nejdřív do toho tloukla plochou dlaní. To nebylo k ničemu, tak si zajela do vlasů prsty a chytila to. Svíjelo se to, potom jí to mezi prsty puklo. Do dlaně jí vytryskla hustá tekutina. Vytáhla to štětinaté, schlíplé tělo z vlasů a setřásla je z dlaně. Slyšela, jak to do něčeho narazilo... plesk. Dlaň měla horkou a páčila ji, jako by sáhla do škumpy jedovaté. Těla si jí o džíny.

Prosím tě Bože, jenom ať nejsem na řadě, pomyslela si. Ať se stane, co chce, ale ať nedopadnu jako ten policajt. Jako Ellen.

Bojovala s nutkáním jednoduše vyrazit do tmy, která ji obklopovala. Kdyby to udělala, mohla by se praštit do hlavy, rozpárat si břicho nebo se na něco nabodnout, jako přebytečná postava ve filmovém hororu, třeba na prapodivný kus důlního zařízení. Ale ani to nebylo nejhorší. Nejhorší bylo, že kromě těch hemživých potvor tu s ní mohlo být ještě něco. Něco, co jen čekalo, až propadne panice a rozběhne se.

Čekalo to s nataženými rukama.

Teď měla pocit – možná si to jen představovala, ale to si nemyslela – že se všude kolem ní cosi pokradmo hýbe. Vlevo cosi šustilo. Vpravo jakoby ševlilo. Za ní cosi najednou potichu vrzlo, ale ztichlo to dřív, než stačila vykřiknout.

To poslední nebylo nic živého, řekla si. Aspoň si to myslím. Nejspíš to byl chomáč laskavce, který narazil na kov a trochu o něj zaskřípal. Myslím, že jsem někde v malém domku. Strčila mě do malého domku, abych jí neutekla, a lednice vypověděla službu, stejně jako světla, a maso uvnitř se zkazilo.

Ale jestli Ellen byla Enragianovým novým tělem, proč jí vlastně nestrčil zpátky do cely? Protože se bál, že jí tam ostatní najdou a znovu ji pustí? Byl to stejně přijatelný důvod jako každý jiný, a byla v něm také nitka naděje. Mary se jí přidržela a začala se pomalu sunout vpřed, ruce natažené před sebe.

Zdálo se, že tak jde hodně dlouho – celé roky. Pořád čekala, že se jí něco dotkne, a nakonec se to stalo. Přeběhlo jí to přes stěvic. Mary ztuhla. Nakonec si to šlo po svých. Ale to, co následovalo, bylo ještě horší: tiché, suché chřestění, vycházející ze tmy odněkud nalevo před ní. Pokud věděla, takhle mohla chřestit jenom jedna věc. Ten zvuk nepřestával, spíš utíchal, jako cvrkot cikády za horkého srpnového odpoledne. Tiché vrzání se ozvalo znovu. Tentokrát si byla jista, že to byl laskavec klouzající po kovu. Byla v nějaké důlní budově, možná v tom montovaném baráku, kde Steve a ta dívka s divokým účesem, Cynthia, uviděli malou kamennou sošku, která je tak hrozně vyděsila.

Pohni sebou.

Nemůžu. Je tu chřestýš. Možná víc než jeden. Pravděpodobně víc než jeden.

A nejsou tu jen oni. Radši sebou mrskni, Mary.

Dlaň, ve které rozmačkala tu věc ve vlasech, jí příšerně páčila. V uších jí duněl tep. Co nejpomaleji se vydala znovu po kouskách vpřed, ruce natažené před sebou. Provázely ji děsivé myšlenky a představy. Viděla hada tlustého jako kabel, jak visí z trámy přímo nad ní, čelisti s jedovými zuby dokořán rozevřené, rozeklaný jazyk roztažený. Půjde rovnou k němu a nebude to vědět, dokud ji neuštíká do tváře a nevmáčkne jí jed přímo do očí. Viděla skříňové strašidlo svého dětství, strašáka, kterého z nějakého důvodu pojmenovala Jablkový Jack, schouleného v rohu s hnědým ovocným obličejem, jak se směje a čeká, až vkráčí rovnou do jeho smrtelného objetí; to poslední, co ucítí, bude jeho moštový pach, který se prozatím maskoval zkaženým puchem, a pak ji umačká k smrti a celou dobu jí bude tvář pokrývat mokrymi dychtivými strýcovskými polibky. Viděla pumu, takovou, jaká zabila ubohého starého Toma Billingsleye, přikrčenou v rohu, ocas se jí mrská. Viděla Ellen, v ruce hák na párání žoků, s tenkým vyčkávavým úsměvem na rtech, který se podobal tomu háku, jak jenom čeká, až se Mary dostane tak blízko, aby se mohla hákem rozehnat.

Ale hlavně viděla hady.

Chřestýše.

Prsty se jí čehosi dotkly. Zalapala po dechu a skoro ucukla, ale byly to jen nervy; ta věc byla tvrdá, neživá. Rovná hrana ve výši těla. Stůl? Zakrytý voskovým plátnem? Asi ano. Dotýkala se ho prsty a přinutila se strnout, když se jí zase cosi zahemžilo u dlaně. Přelezlo jí to po hřbetu ruky až k zápěstí, skoro určitě to byl nějaký pavouk, a pak to zmizelo. Posunovala ruku dál, a tu ji zkoumalo cosi jiného, další představitel toho, čemu Audrey říkala „zvířena“. Nebyl to pavouk. Tohle mělo drápy a tvrdý povrch těla.

Mary se donutila ke klidu, ale nedokázala zůstat úplně zticha; potichu, zoufale sténala. Po čele a tvářích jí stékal pot jako teplý motorový olej, páčil jí v očích. Potom ji ta věc na ruce mnohovýznamně stiskla a odešla. Slyšela, jak cvaká drápy po stole. Znovu pohnula rukou, odolala nutkání stáhnout se. Kdyby to udělala, co pak? Zůstala by roztrápená ve tmě, dokud by jí ty kradmé zvuky okolo nedovedly k šílenství a nezačala by běhat v panických kruzích, až by znovu ztratila vědomí?

Tady byl talíř – ne, miska – a cosi v ní. Ztuhlá polévka? Prsty zašátraly vedle misky a ucítily lžici. Ano, polévka. Hmatala dál, dotkla se asi solničky, potom čehosi měkkého a ochablého. Najednou si vzpomněla na hru, kterou hrávali na nočních sedánkách, když byla ještě jako malá holka v Mamaronecku. Ta hra se hrála potmě. Člověk nechal kolovat špagety a odříkával To jsou stěva mrtvolky, nechal kolovat želé a odříkával To je mozek mrtvolky.

Ruka jí narazila na cosi tvrdého a válcovitého. Přepadlo to a zarachotilo tak, že ten zvuk okamžitě poznala... aspoň v to doufala: takhle rachotily baterie v baterce.

Prosím tě, Bože, pomyslela si a hmatala po baterce. Prosím tě, Bože, ať to je baterka.

Zvenku sem dolehlo zase zaskřipání, ale sotva je slyšela. Ruka se jí dotkla studeného kusu masa (to je tvář mrtvoly)

ale sotva ho ucítila. Srdce jí bouchalo v hrudi, v krku, dokonce v dutinách hlavy.

Tady! Tady!

Chladný, hladký kov, snažil se jí vyklouznout, ale pevně ho chytila. Ano, baterka; cítila, jak se vypínač opírá o kožní řasu mezi palcem a ukazovákem.

Teď ať funguje, Bože. Prosím tě, jo?

Zmáčkla vypínač, Světlo vyskočilo v rozšiřujícím se kuželu a její překotně uhánějící srdce na okamžik znehybnělo. Všechno znehybnělo.

Stůl byl dlouhý, na jednom konci plný laboratorního zařízení a vzorků kamene, na druhém konci zakrytý kostkovaným ubrusem. Na tomto konci bylo prostřeno jako k večeři, stála tu polévková miska, talíř, přístroje a sklenice na vodu. Do sklenice spadl velký černý pavouk, nemohl se dostat ven; mrskal se a marně se snažil. Občas se mu blýskla červená skvrna na břiše. Po stole se proměňovali a vykračovali další pavouci, většinou také černé vdovy. Mezi nimi byli škorpióni, chodili si sem a tam jako parlamentáři, žihadla vztyčená nad zády. U stolu seděl veliký holohlavý muž v tričku s nápisem Důlní společnost Diabolo. Kdosi ho zblízka střelil do krku. V misce, v té, do které strčila prsty, nebyla polévka, ale sražená lidská krev.

Mary se znovu rozběhlo srdce, posílalo krev prudce do hlavy jako píst, a zčistajasna žlutý vějíř světla z baterky začal rudnout a chvět se. V uších uslyšela vysoký, sladký zpěv.

Neomdlevej, neodvažuj se –

Světlo baterky se přehouplo vlevo. V rohu, pod plakátem s nápisem JEN TAK DÁL, ZAKAŽTE TĚŽBU, AŽ SI TI VOLOVÉ POTMĚ ZMRZNOU!, se hemžilo klubko chřestýšů. Přejela světlem po kovové stěně, přes shromáždění pavouků (některé černé vdovy byly velké jako její dlaň) a v druhém rohu byli další hadi. Jejich denní ospalost byla pryč, proplétali se ve smyčkách, uzlech a kličkách, a občas potřásali ocasy.

Neomdlevej, neomdlevej, neomdlevej –

Otočila se, a když světlo dopadlo na další tři mrtvoly, které tu byly s ní, okamžitě pochopila několik věcí. Skutečnost, že odhalila zdroj puchu, byla na posledním místě.

Mrtvoly u zdi byly v pokročilém stádiu rozkladu, hemžily se červy, ale nebyly tam jen pohozené. Byly seřazeny... jako ve výřadu. Jejich opuchlé, černající ruce byly složeny na hrudi. Muž uprostřed skutečně byl černý, i když to nebylo možné poznat s určitostí. Neznala ho, ani toho napravo od něj, ale toho nalevo od černocho poznala, bez ohledu na množství červů a stupeň rozkladu. V duchu ho slyšela, jak do zákonného poučení míchá větu Zabiju vás.

Zatímco se dívala, z úst Collieho Entragiana vyběhl pavouk.

Paprsek světla se třásl, když jím znovu přejížděla po řadě mrtvol. Tři muži. Tři velcí muži, ani jeden neměl pod sto devadesát.

Já vím, proč jsem tu a ne ve vězení, pomyslela si. A vím, proč jsem nebyla zabita. Jsem na řadě. Až skončíš Ellen... jsem na řadě.

Mary začala ječet.

5

Komora en tek zářila slabým červeným světlem, které jako by vycházelo přímo ze vzduchu. Cosi, co stále trochu vypadalo jako Ellen Carverová, prošlo komorou, provázeno družinou škorpiónů a pavouků. Nad ním a kolem něho shlížely dolů kamenné obličejové ken teků. Naproti byl pirin moh, vyčnívající průčelí, které vypadalo trochu jako štít mexické haciendy. Vpředu byla jáma – ini, studna světů. Světlo možná vycházelo z ní, ale to se nedalo poznat určitě. Kolem ústí ini seděli v kruhu kojoti a supi. Každou chvíli si některý sup protřásl peří nebo některý kojot zastříhal ušima; nebýt těchto pohybů, vypadali by také jako z kamene.

Ellenino tělo pomalu kráčelo; Ellenina hlava se svísla. Hluboko v břiše jí pulsovala bolest. Po nohou jí v tenkých, stálých potůčcích tekla krev. Nacpal do Elleniných kalhotek kousek roztrženého bavlněného trička a to na chvíli pomohlo, ale tričko už bylo nasáklé. Smůla, a nestalo se to poprvé. Ten první měl rakovinu prostaty – dosud nerozpoznanou – hniloba začala tam a šířila se tělem tak nečekaně rychle, že se jen se štěstím dostal včas do Josephsona. Josephson vydržel trochu déle, Entragian – téměř dokonalý vzorek – ještě déle. A Ellen? Ellen trpěla kvasinkovou infekcí. Obyčejnou kvasinkovou infekcí, ničím vážnějším, ale stačila povalit první kostky domina, a teď... Nu, byla tu Mary. Ještě se neodvážil si ji vzít, protože zatím nevěděl, co udělají ostatní. Jestli ten spisovatel zvítězí a odveze je zpátky na dálnici, skočí do Mary, vezme si jeden terénní vůz (naložený tolika ken tehy, kolik uveze) a pojedou do kopců. Už věděl, kam zamíří: do Alphaville, veganské komunity v Desatoyských horách.

Až Tek přijede, dlouho vegany nezůstanou.

Jestli vyhraje ten zkažený modlitebníček a oni pojedou na jih, Mary by mohla posloužit jako návnada. Nebo rukojmí. Každopádně neposlouží vůbec nijak, pokud modlitebníček vycítí, že Mary už není člověk.

Posadil se na okraj ini a zahleděl se do ní. Ini měla trychtýřovitý tvar, hrubé zdi se sbíhaly k sobě, až asi osm nebo deset metrů hluboko nezbývalo z původně čtyřmetrového průměru skoro nic, jenom asi dvoucentimetrová dírka. Z dírky prudce pulsovalo zlobné šarlatové světlo, tak jasné, že se do něj skoro nedalo hledět.

Jeden sup se pokusil položit si hlavu do Ellenina zakrváceného klína; odstrčil ptáka pryč. Tek doufal, že pohled do ini bude uklidňovat, že mu pomůže rozhodnout, co má dělat dál (protože vlastně žil v ini; Ellen Carverová byla jen výspou), ale zdálo se, že je stále neklidnější.

Všechno viselo na vlásku. Při pohledu zpět jasně viděl, že od začátku proti němu asi pracuje jiná síla.

Bál se chlapce, zvláště když byl teď tak slabý. Hlavně se bál toho, že bude znovu uzavřen za úzkým hrdlem ini, jako džin v láhvi. Ale tak to nemusí skončit. Dokonce i když je ten kluk přivede, nemusí to tak skončit. Ostatní budou oslabeni pochybnostmi, chlapec bude oslaben svými lidskými starostmi – zvláště starostí o matku – a jestli zemře chlapec, mohl by znovu zavřít dveře ven, pořádně je zabouchnout, a pak si vzít ostatní. Spisovatel a chlapcův otec budou muset zemřít, ale ty dva mladší se pokusí uklidnit a ušetřit. Později by se mohla jejich těla hodit.

Naklonil se vpřed, nevsímal si krve, vytékající mezi Elleninými stehny, stejně jako si nevsímal zubů, které padaly Ellen z hlavy, nebo tří kloubů, které praskly jako klacíky v krbu, když udeřil Mary do brady. Podíval se do trychtýře studny a do zúženého červeného oka na dně.

Do oka Teká.

Ten chlapec by mohl zemřít.

Nakonec to byl jenom chlapec... žádný démon, bůh nebo spasitel.

Tek se naklonil nad trychtýř s hrbolatými krystalovými stěnami a kalným červeným světlem ještě dál. Teď uslyšel zvuk, velmi slabý – jakési tiché, nezvučné hučení. Byl to zvuk beze smyslu... ale byl také nádherný, strhující. Zavřel své ukradené oči a zhluboka se nadechl, nasával sílu, kterou cítil, snažil se načerpat co nejvíc, chtěl zpomalit – aspoň dočasně – rozpad těla. Bude potřebovat Ellen ještě chvíli. A kromě toho teď pocítil klid ini. Konečně.

„Tek,“ zašeptal do tmy. „Tek en tow ini, tek eh leh, tek eh wen.“

Potom ztichl. Zdola, z hloubi hučivého červeného mlčení ini, vycházel mlaskavý kluzký zvuk.

KAPITOLA 2

1

David řekl: „Ten muž, který mi všechno ukázal – muž, který mě provázel – mi řekl, abych vám pověděl, že za to nemůžu osud.“ Pažemi si objímal kolena a hlavu měl skloněnou; zdálo se, že mluví ke svým teniskám. „Svým způsobem je to nejohroženější. Páj je mrtvá, taky pan Billingsley, a všichni v Beznaději, protože jeden člověk nenáviděl Důlní zdravotní a bezpečnostní správu a jiný byl moc zvědavý a nechtěl pořádku trčet u stolu. To je všechno.“

„A to všechno ti pověděl Bůh?“ zeptal se Johnny.

Chlapec přikývl, pořádku ještě hlavu nezvedl.

„Takže tu vlastně máme miniseriál,“ řekl Johnny. „Úvodní večer obsazují bratři Lushanové, druhý večer Josephson, recepční neposeda. Na ABC by po tom skočili.“

„Nemůžete držet hubu?“ řekla Cynthia tiše.

„A máme tu ohlas z dalšího okresu!“ zahulákal Johnny. „Tato mladá žena, tato tulačka našich silnic s vlastním názorem, planoucí odhodláním, nám nyní poskytne vysvětlení, doplněné fotografiemi a hudebním doprovodem pozoruhodného rockového souboru Pearl Jam –“

„Drž sakra hubu,“ řekl Steve.

Johnny se na něj podíval a byl tak překvapen, že zmlkl.

Steve pokrčil rameny, trochu v rozpacích, ale ustoupit nemínil. „Hvízdat u hřbitova nemá cenu. Měl bys těch keců nechat.“ Podíval se na Davida.

„Vím o tom hodně,“ řekl David. „Vlastně víc, než bych chtěl. Dostal jsem se do něj. Dostal jsem se mu do hlavy.“ Odměl se. „Ripton. Tak se jmenoval. Ten byl první.“

A s pohledem stále upřeným na tenisky mezi zvednutými koleny začal David vyprávět.

2

Muž, který nenávidí DBZS, je Cary Ripton, předák nového Chřestýše. Je mu čtyřicet osm, má pleš, zapadlé oči, je cynický a poslední dobou ho pořád cosi bolí, muž, který se zoufale chtěl stát důlním inženýrem, ale nezvládl matematiku a uvízl zde, jako vedoucí povrchového dolu. Cpe vývrty dusičnanem amonným a snaží se nezaškrtnit toho poskakujícího panáka z DBZS, když v úterý odpoledne vylézá z díry.

Když dnes odpoledne Kirk Turner vběhl do polní kanceláře, s tvářou rozpálenou vzrušením, aby mu pověděl, že poslední odstřel odkryl starý porub a že jsou v něm kosti, že je viděli, Ripton měl v první chvíli chuť mu říct, aby zorganizoval partu dobrovolníků, že tam vlezou. Hlavou mu vířily všelijaké možnosti. Nevěřil na dětinské fantazie o ztracených zlatých dolech a indiánských pokladech, na to byl moc starý, ale když s Turnerem vyběhli ven, stejně na to v koutku duše myslel, ach ano.

U paty čerstvě odkrytého odstřelu stál hlouček mužů, kteří hleděli do díry, kterou poslední odstřel odkryl; hlouček je malý: celkem sedm chlapů, včetně Turnera, vedoucího čtyry. V důlní společnosti Beznaděj zrovna teď pracuje méně než devadesát lidí. Příští rok, jestli budou mít štěstí – jestli se měď neztratí z ložiska a udrží si vysokou cenu – se ten počet možná zečtyřnásobí.

Ripton a Turner přijdou k okraji díry. Vychází z ní vlhký, podivný pach, takový si Cary Ripton spojuje s důlním plynem v dolech v Kentucky a Západní Virginii. A ano, jsou tam kosti. Vidí je roztroušené ve svažujícím se tmavém starodávném tunelu s hranatým průřezem. A i když je nemožné je všechny rozeznat, vidí hrudní koš, který je skoro jistě lidský. Dál vzadu, mučivě blízko, ale pořád ještě trochu daleko i pro nejsilnější baterku, je cosi, co by mohla být lebka.

„Co je to?“ ptá se ho Turner. „Napadá tě něco?“

Samozřejmě že napadá; je to Chřestýš číslo jedna, stará Čínská šachta. Otevírá ústa, aby to řekl, pak je znovu zavírá. Tohle není nic pro střelce Kirka Turnera, a rozhodně nic pro jeho partu, chlapy od rány, kteří o víkendech v Ely hrají karty, kurví se, chlastají... a samozřejmě žvaní. Žvaní o všem a o všech. Nemůže je vzít dovnitř. Asi by tam šli, zvědavost by je poháněla, přestože to bylo očividně riskantní (takhle starý porub, vedoucí do tak nestabilní horniny, sakra, stačilo by hlasitě zařvat a spadl by strop), ale řeči by se donesly k tomu prudevému panákovu z DBZS, než by řekl

švec, a potom by měl Ripton starostí, že ztráta zaměstnání by ho trápila nejvíce. Ten blbec z DBZS (samé kecy a práce žádná, tohle dokonale vystihuje Franka Gellera, hlavního důlního inženýra) nemá rád Riptona o nic víc než Ripton jeho, a předák, který povede výpravu do dávno zasypané Čínské šachty, by se mohl ocitnout před federálním soudem s padesátitisícovou pokutou a třeba i pěti lety v žaláři, pěkně týden za týdnem. Existuje nejméně devět předpisů vyvedených červeným písmem, které výslovně zakazují vstup do „nebezpečných a nezabezpečených struktur“. Což je přesně tento případ.

Jenomže ty kosti a staré sny na něj volají jako neklidné hlasy z dětství, jako duch vši ctižádosti, kterou kdy měl, a on ví, že Čínskou šachtu jen tak nepředá společnosti a federálním volům, dokud se do ní aspoň jednou sám nepodívá.

Nařídí Turnerovi, který je hořce zklamán, ale nijak se nehádá (chápe nařízení DBZS stejně dobře jako Ripton... možná, coby střelní mistr, ještě líp), že má přes vchod natáhnout žlutou pásku s nápisem ZÁKAZ VSTUPU. Potom se otočí ke zbytku party a připomene jim, že nově objevený porub, který možná bude historickou a archeologickou pokladnicí, je majetkem společnosti. „Nechám, že si to necháte pro sebe na věky,“ říká jim, „ale udělejte mi laskavost a pár dnů držte jazyk za zuby. Neříkejte nic ani manželkám. Musím dát vědět vrchnosti. To by mělo být snadné – Symes, hlavní účetní, přijede příští týden z Phoenixu. Uděláte to pro mě?“

Slíbili, že ano. Ne všichni samozřejmě dokážou svůj slib dodržet aspoň po čtyřadvacet hodin – někteří muži prostě nedovedou zachovat tajemství – ale on si myslí, že má u nich takový respekt, že získá aspoň dvanáct hodin... a nejspíš budou stačit i čtyři. Čtyři hodiny po skončení pracovní doby. Čtyři hodiny o samotě uvnitř, s baterkou, foťákem a elektrickým vozíkem pro veškeré suvenýry, které si třeba vezme s sebou. Čtyři hodiny se všemi dětskými fantaziemi, na které je příliš starý, než aby na ně třeba jen myslel. A jestli se strop v té chvíli, po skoro sto čtyřiceti letech a tolika odstřelech, které otrásovaly okolní půdou, rozhodne povolit? Tak ať povolí. Nemá manželku, nemá děti, nemá rodiče, a dva bratři, které má, zapomněli, že je naživu. Stejně měl jisté podezření, že by tím neztratil mnoho let. Už půl roku se cítil mizerně a poslední dobou močí krev. Ne moc, ale i ta troška vypadá příliš, když je vaše a vidíte ji v záchodové míse.

Jestli z toho vyvážnu, možná půjdu k doktorovi, myslí si. Vezmu to jako znamení a půjdu k tomu zatracenému doktorovi. Tak co?

Turner si chce vyfotit odkrytý porub, až bude padla. Ripton mu to dovolí. Je to asi nejrychlejší způsob, jak se ho zbavit.

„Jak daleko myslíš, že jsme se dostali?“ ptá se Turner a stojí asi půl metru za žlutou páskou a dělá fotky svým Nikonem – fotky, které bez blesku budou k ničemu, bude na nich jenom černá díra a pár rozházených kostí, které by klidně mohly patřit jelenům.

„To se nedá poznat,“ říká Ripton. V duchu si sepisuje výstroj, kterou si vezme s sebou.

„Neuděláš žádnou pitomost, až odejdu, že ne?“ ptá se Turner.

„Ne,“ říká Ripton. „Mám před bezpečákama sakra respekt, než abych na něco takového jenom pomyslel.“

„Jo, správně,“ říká Turner a směje se, a druhý den brzy ráno, asi ve dvě, vejde do ložnice, kterou Turner sdílí se svou manželkou, mnohem větší verze Caryho Riptona a muže ve spánku zastřelí. Jeho manželku taky. Tek!

Cary Ripton má rušnou noc. Noc plnou zabíjení (ani jeden z Turnerovy odstřelovací čety se nedožije ranního slunce) a noc roznášení ken tehů; při odchodu z dolu jich odnesl plný pytel, celkem víc než stovku. Některé se rozbily na kusy, ale on ví, že i úlomky si podrží něco ze své podivné, nepředvídatelné moci. Skoro celou noc úlomky roznáší, nechává je v koutech, poštovních schránkách, přihrádkách na rukavice. Dokonce v kapsách kalhot! Ano! Tady skoro nikdo nezamyká dům, tady skoro nikdo neponocuje, a domy, které patří Turnerovým chlapcům, nejsou jediné, které Cary Ripton navštíví.

Vrací se do lomu, cítí se vyčerpaný jako Santa Claus po velké noci při návratu na Severní pól... jenomže Santova práce končí, jakmile byly dárky rozdány. Riptonova práce teprve začíná. Je tři čtvrtě na pět; má něco přes dvě hodiny, než se objeví první členové sobotní denní malé směny Pascala Martíneze. Mělo by to stačit, ale rozhodně nesmí marnit čas. Tělo Caryho Riptona krvácí tak hrozně, že si musel do prádla nacpat toaletní papír, a cestou k dolu musel dvakrát zastavit a vyvrhnout krev oknem Caryho dodávky. Krev pošplíchala celý bok. V prvním kalném a jaksi zlověstném světle přicházejícího dne vypadá usychající krev jako tabáková šňáva.

Přestože musí spěchat, na chvíli strne nad podívanou, která se mu naskytne ve světlech reflektorů, když přijede na dno dolu. Sedí za volantem starého nákladáku a třesť oči.

Na severním svahu Čínské jámy je tolik pouštních zvířat, že by zaplnila archu: vlci, kojoti, poskakující holohlaví supi, sovy s očima jako veliké zlaté snubní prsteny; puny a divoké kočky a dokonce pár prašivých domácích koček. Jsou tu divocí psi, žebra jim krutě zřetelně vyvstávají na hubených bocích – hodně jich uteklo ze zpustlé komunity v horách, to ví – a kolem nohou jim klidně běhají hordy pavouků a čtyři krysy s černými očima.

Každé zvíře, které vychází z Čínské šachty, nese v hubě ken teh. Skáčou, hemží se a uhánějí po důlní cestě jako záplava přízračných uprchlíků, utíkajících z podzemního světa. Pod nimi jsou další zvířata, sedí trpělivě jako zákazníci charity dva dny před Vánocemi – vezměte si číslo a čekejte. Čekají, až na ně přijde řada, aby vešla do tmy.

Tek se začne smát hlasivkami Caryho Riptona. „To je věc!“ křičí.

Potom jede k polní kanceláři, odemkne dveře Riptonovým klíčem a zabije Joea Pruduma, nočního hlídače. Starý Joe není zvláštní hlídač; přichází za tmy, nemá nejmenší ponětí, že se v dole něco děje, a nemyslí, že je něco divného na tom, že se Cary Ripton ráno objevuje. Zrovna stojí v rohu u umyvadla, něco pere, pak si sedá ke své opožděné večeři, a všechno je pěkně v pořádku až do chvíle, kdy mu Ripton vpálí kulku do krku.

Když to Ripton udělá, zavolá do Sovího klubu ve městě. V Sovím klubu je otevřeno čtyřadvacet hodin denně (ale stejně jako upír ani klub není nikdy doopravdy živý). Právě tam šestkrát do týdne snídá Brad Josephson, ten s tou nádhernou čokoládovou kůží a obrovitým, klenutým břichem... a vždycky v tuto brutálně časnou hodinu. To se teď bude hodit. Ripton chce, aby Brad přišel, hned, než černocha znečistí ken teh. Ken teh jsou v mnoha směrech

užitečné, ale muže nebo ženu zkazí tak, že se nehodí pro Tekovu větší práci. Ripton ví, že si může vzít někoho z Martínezovy čety, jestli bude potřebovat, možná dokonce samotného Pascala, ale on chce (no, vlastně to chce Tek) Brada. Brad bude užitečný i jinak.

Jak dlouho tělo vydrží, když je zdravé? ptá se sám sebe, když jde k telefonu. Jak dlouho, když si tělo, kterému zvyšujete otáčky, nepěstuje pěkně rozvinutou rakovinu?

Neví, ale nejspíš bude mít brzy možnost to zjistit.

„Soví klub,“ řekne mu do ucha ženský hlas – slunce ještě nevyšlo a ona už mluví unaveně.

„Zdravím tě, Deniso,“ říká. „Jak se vede?“

„Kdo je to?“ Silně podezírává.

„Cary Ripton, zlato. Nepoznáš mě po hlase?“

„Tak tos chlastal celou noc, drahouši. Nebo na tebe leze chřipka?“

„Možná jsem se nachladil,“ říká, usmívá se a utírá si krev z dolního rtu. Vytéká mu mezi zuby. V kalhotách to vypadá, jako by se mu uvolnily veškeré vnitřnosti a ty teď plují v moři krve. „Poslouchej, zlato, je tam Brad?“

„Přímou v rohu, kde sedá vždycky, žije si skvěle a jí příšerně – čtyři vejce, hranolky, asi dvacet deka smažené slaniny. Doufám, že až nakonec pukne, stane se to někde jinde. K čemu chceš Brad takhle v sobotu po ránu?“

„Něco pracovního.“

„Držím ústa i krok,“ říká. „S tou rýmou něco udělej, Ripe – máš děsně ucpaný nos.“

„Přijdu si pro obkládek,“ říká jí.

„Chm,“ udělá a telefon cvakne. „Brade!“ slyší ji křičet. „Telefon! Pro tebe! Pan Skvělouši!“ Pauza, ve které se jí Brad nejspíš ptá, o čem to mluví. „Zeptej se sám,“ říká a za chvíli je na telefonu Brad Josephson. Řekne haló jako člověk, který ví moc dobře, že v pět ráno rozhodně nevolají z loterie, že vyhrál první pořadí.

„Brade, taky Cary Ripton,“ říká. Ví, jak sem Brada dostat; napadlo ho to díky skvělému zesnulému Kirku Turnerovi.

„Máš v autě svoje fotovybavení?“ Jistěže má. Brad je mimo jiné zapálený pozorovatel ptactva. Vlastně se považuje za amatérského ornitologa. Ale Cary Ripton má dnes ráno něco lepšího než ptáky. Mnohem lepšího.

„Jo, jasně, o co jde?“

Ripton se zády opře o plakát přilepený v rohu, na kterém je špinavý horník s napraženým ukazovákem jako Strýček Sam a říká JEN TAK DÁL, ZAKAŽTE TĚŽBU, AŤ SI TI VOLOVÉ POTMĚ ZMRZNOU! „Jestli skočíš do auta a okamžitě sem přijedeš, něco ti ukážu,“ říká Ripton. „A jestli se sem dostaneš před Pascalem Martínezem a jeho hochy, dám ti možnost udělat nejúžasnější fotky v životě.“

„O čem to mluvíš?“ Josephson už je celý vzrušený.

„O kostech čtyřiceti nebo padesáti mrtvých Číňanů, pro začátek, jak se ti to zamlouvá?“

„Co –“

„Včera odpoledne jsme se probourali do staré Čínské šachty. Ani ne po sedmi metrech dostaneš úžasné –“

„Už jedu. Nikam nechod'. Ani se sakra nehni.“

Telefon mu v uchu cvakne a Ripton se usmívá červenými rty. „Nehnu se,“ říká. „O to se neboj, Ken de lech! Eh tin! Tek!“

Za deset minut Ripton – teď už krvácející z pupku, konečnicku i penisu – kráčí přes hrbolaté dno lomu k Čínskému svahu. Tam rozpřáhne ruce jako apoštol a promluví ke zvířatům jazykem nezformovaných. Všichni buď uletí nebo se stáhnou do dolu. Nebylo by dobré, kdyby je Brad Josephson viděl. Ne, to by vůbec nebylo dobré.

Za pět minut pak po příkré důlní silnici přijíždí Josephson, sedí vzpřímeně za volantem starého buicku. Na nálepce vpředu stojí HORNÍCI SE DOSTANOU HLOUBĚJI A VYDRŽÍ DÉLE. Ripton ho sleduje ze dveří polní kanceláře. Nebylo by dobré, kdyby si ho Brad dobře prohlédl, aspoň dokud se nedostane trochu blíž.

Žádný problém. Brad parkuje, až pneumatiky zakvílí, vystoupí, popadne tři různé foťáky a uhání k polní kanceláři, zastaví se jen na chvíli, kdy se zahledí na otevřenou díru asi sedm metrů vysoko ve svahu.

„Kristepane, je to Čína, no jo,“ říká. „Určitě. Pojď, Cary! Kristepane, Martínez tu bude každou chvíli!“

„Ne, v sobotu začínají trochu později,“ usmívá se. „Můžeš vychladnout.“

„Jo, ale co starý Joe? Mohl by –“

„Řekl jsem vychladni! Joe je v Renu. Z vnučky vypadlo děcko.“

„Bezva! Skvělé! Nemáš doutník, co?“ Brad se trochu nepřičetně chechtá.

„Pojď sem,“ říká Ripton. „Musím ti něco ukázat.“

„Něco jsi vynesl?“

„Správně,“ říká Ripton a svým způsobem je to pravda, svým způsobem chce Bradovi ukázat něco, co vynesl ven. Josephson se pořád mračí na svoje foťáky, které se mu houpou v ruce, snaží se oddělit řemínky, když tu ho Ripton popadne a hodí ho pozpátku do místnosti. Josephson rozhořčeně vyjekne. Za chvíli se lekne a ještě později se vyděsí, ale zatím si nevšiml těla Joea Pruduma, a jenom se rozčiluje.

„Naposledy ti říkám, abys vychladl!“ říká Ripton, když vychází ven a zamyká dveře. „Páni! Uvolni se!“

Se smíchem jde k nákladňáku a nastoupí. Jako mnoho západanů i Cary Ripton vášnivě věří v právo Američanů nosit zbraň; za sedadlem je brokovnice a v přihrádce na rukavice ošklivá malá pistole – Ruger Speed-Six. Nabije brokovnici a položí si ji na klín. Ruger, který je už nabitý, si položí na sedadlo vedle sebe. Nejdřív má chuť pistoli zastrčit za opasek, ale spodek mu málem plave v krvi (Riptone, ty idiote, pomyslí si, copak nevíš, že chlapi tvého věku mají chodit s prostatou každý rok na kontrolu?), a namočit si Riptonovu pistoli by nemusel být dobrý nápad.

Když ho začne rozčilovat Josephsonovo neustálé bušení na dveře polní kanceláře, zapne rádio, přidá hlasitost a zpívá si s Johnnym Paycheckem, který vypráví každému, kdo chce poslouchat, že je nejhorším pacholkem, jakého kdy máma vychovala.

Za chvíli se objeví Pascal Martínez, v docela slušný čas na to, že je sobota. Má s sebou Miguela Riveru, svého amiga. Ripton jim zamává. Pascal zamává také. Zaparkuje na druhé straně polní kanceláře, a potom s Mígem jdou zjistit, co tu Ripton dělá v sobotu ráno, v tuto nekřesťanskou hodinu. Ripton vystrčí brokovnici z okna, pořád s úsměvem, a oba zastřelí. Je to snadné. Ani se nepokusí utéct. Zemřou s překvapeným výrazem na tváři. Ripton se na ně dívá a myslí na svého dědečka, jak vyprávěl o holubech, ptáčích tak hloupých, že se dali utlouct na zemi. Všichni zdejší muži mají zbraně, ale málokdo si doopravdy myslí, že je někdy bude muset použít. Jsou samé řeči a skutek utek.

Ostatní ze směny přijíždějí po jednom nebo po dvou – v sobotu si nikdo nedělá násilí s přesnou docházkou. Ripton je postupně střílí a jejich těla tahá za polní kancelář, kde se brzy začnou pod plátnem přes výfuk sušičky vršit jako sáhové dříví. Když mu dojdou brokové náboje (pro ruger má spoustu munice, ale pistole je jako hlavní zbraň k ničemu, na větší vzdálenost než čtyři metry není přesná) objeví pod dekou krásný (a naprosto ilegální) automat Iver Johnson. Vedle něj jsou v krabici od bot Nike dva tucty třicetiranných zásobníků. Přijíždějící horníci slyší rány, když se blíží po severní straně dolu, ale myslí si, že někdo střílí do terče, protože takhle začíná spousta sobot v Čínské díře. Je to báječná zábava.

Do tří čtvrtě na sedm Ripton zabil všechny z party Pascala Martíneze. Jako prémií dostane jednohého chlapíka z Budovy pivnice, který sem přišel kvůli automatu na kávu. Za polní kancelář bylo pětadvacet mrtvol.

Z Čínské šachty začala znovu vylézat zvířata a jiná zvířata začala do ní vcházet, a pak proudila k městu s ken tehý v hubách. Brzy toho pro ten den nechají, počkají, až padne noc, a pak začnou znovu.

Mezitím je důl jeho... a je čas ke skoku. Chce už ven z toho nepříjemně rozpadlého těla, a jestli nepřesedne brzy, nepřesedne nikdy.

Když otevře dveře, Brad Josephson se na něj vrhne. Slyšel střelbu, slyšel výkřiky, když Ripton nesejmul oběť čistou ránou napoprvé, a ví, že jediná možnost je vrhnout se na něj. Čeká, že bude zastřelen, ale Cary to samozřejmě nemůže udělat. Místo toho popadne Josephsona za paže, vynaloží na to veškerou zbývající sílu těla, a přirazí černého muže ke stěně tak silně, že se celý montovaný domek ofese. A není to už samozřejmě jen Ripton; je to Tekova síla. A jako by to chtěl potvrdit, ptá se Josephson, jak to, proboha, že je tak vysoký.

„Díky zdravé stravě!“ zařve. „Tek!“

„Co to děláš?“ ptá se Josephson a snaží se mu vykrotit, když se Riptonův obličej blíží k jeho tváři a Ripton otvírá ústa. „Co to d-“

„Polib mě, krasavče!“ zvolá Ripton a přimáčkne ústa k Josephsonovi. Pevně ho obemkne krvavými rty a vydechne. Josephson v Riptonově náruči ztuhne a začne se divoce třást. Ripton vydechuje a vydechuje, vychází ven, ven, ven, cítí, jak se to děje, cítí, že přechází. Po jeden děsivý okamžik je Tekova esence nahá, uvízne mezi Riptonem, který se hroutí, a Josephsonem, který se začíná nafukovat jako balón před slavnostní přehlídkou o Díkůvzdání. A potom už se nedívá Riptonovými očima, dívá se Josephsonovými očima.

Je to skvělý pocit, omamující pocit znovuzrození. Naplňuje ho nejen síla a odhodlání Teka, ale také nezměrná energie muže, který snídá čtyři vejce a dvacet deka tučné slaniny. Je to... je to...

„Je to SKVĚLÉ!“ zařve Brad Josephson bujaře. Slyší drobný praskot, protože Bradova páteř roste, a hedvábné napínání bobtnajících svalů, a měkký zvuk roztahující se lebky. Opakovaně pšoukne, ten zvuk se podobá výstřelům startovací pistole.

Upustí Riptonovo tělo – je lehké jako prasklé semínko – a kráčí ke dveřím, poslouchá, jak švy Josephsonovy khaki košile praskají, protože se mu rozšiřují ramena a paže se prodlužují. Chodidla tolik nerostou, ale stačí to, aby praskly tkaničky tenisek.

Tek stojí venku, široce se usmívá. Nikdy se necítil líp. Všechno vidí. Svět burácí jako vodopád. Rekordní erekce, nevidaný trhač kalhot, mu proměnila přední část džínů ve stan.

Tek je zde, vysvobozený ze studny světů. Tek je velký, Tek bude jíst, a Tek bude vládnout jako vládl vždy, v poušti pustin, kde rostliny putují a půda je magnetická.

Nasedne do buicku a při tom roztrhne šev vzadu na kalhotách Brada Josephsona až po opasek. Potom celý usměvavý při vzpomínce na nálepku na předním nárazníku auta – HORNÍCI SE DOSTANOU HLOUBĚJI A VYDRŽÍ DĚLE – prudce objede polní kancelář a zamíří zpátky do Beznaděje, až se za rychle uhánějícím autem zvíří mrak prachu.

3

David se odmlčel. Pořád seděl opřený zády o vnitřní stěnu nákladáku a díval se na své tenisky. Po tak dlouhém vyprávění trochu ochraptěl. Ostatní stáli v půlkruhu kolem něj, asi tak, říkal si Johnny, jako staří mudrci kdysi stáli kolem malého Ježíše a on jim sděloval toho sólokapra, tu jedinou pravdu, nejnovější trend, pravé poznání. Johnny nejlíp viděl na mladou punkačku, Stevův nejčerstvější úlovek, a ta vypadala dost podobně, jak se Johnny cítil: uhranutě a užasle, nikoli však nedůvěřivě. A to mu právě vadilo nejvíc. Chtěl vypadnout z městečka a nic ho nezastaví, ale jeho starému egu by bylo mnohem líp, kdyby mohl prostě věřit, že kluk se stal obětí nějakého klamu, že si ty povídačky cucá z prstu. Jenže Johnny si to nemyslel.

Přece víš, že to tak není, ozvala se Terry ze svého útulného místečka v Der Mrchen Bunker.

Johnny si dřep, aby si vzal další láhev koly, a nevyšim si, že peněženka (pravý krokodýl, od Barneyho, tři sta devadesát pět dolarů), která se mu už skoro celá vysunula ze zadní kapsy, vyklouzla docela a padla na podlahu. Johnny poklepal Davida po ruce hrdlem láhve. Chlapec vzhledl, usmál se a Johnny se až lekl, jak unaveně David vypadal. Přemýšlel o tom, jak David popisoval Teka – démon lapaný v zemi jako lidožravý obr z pohádky, který používá lidské bytosti coby papírové kelímky, protože jejich těla rychle unosí – a uvažoval, jestli je Davidův Bůh zase tolik odlišný.

„Tak to prostě dělá,“ řekl David ochraptěle. „Přechází po jejich dechu, jako semínko unášené větrem.“

„Polibek smrti místo polibku života,“ řekl Ralf.

David přikývl

„Ale co políbilo Riptona?“ zeptala se Cynthia. „Když šel tehdy v noci do dolu, co ho políbilo?“

„Nevím,“ řekl David. „Buď jsem to neviděl, nebo jsem to nepochopil. Vím jenom, že se to stalo v té studni, o které jsem vám vyprávěl. Vešel do jeskyně... komory... ken tehdy ho přitahovaly, ale nesměl se jich dotknout.“

„Protože ken tehdy kazí lidi, takže se nehodí jako nádoby pro Teka,“ řekl Steve napůl tázavě, napůl s jistotou.

„Ano.“

„Ale má Tek fyzické tělo? Chci říct, on – to – není jen idea, nebo je? Nebo duch?“

David vrtěl hlavou. „Ne, Tek je skutečný, je to bytost. Musel dostat Riptona do dolu, protože nemůže projít ini – studnou. Má fyzické tělo a studna je pro něj moc malá. Může jenom chytat lidi, obydlit je, učinit z nich ken tek. A vyměňovat je, když se opotřebují.“

„Co se stalo s Josephsonem, Davide?“ zeptal se Ralf. Mluvil klidně, skoro vyčerpaně. Johnny stále huň snášel pohled, jakým se Carver díval na syna.

„Měl nedomykavou srdeční chlopeň,“ odpověděl David. „Nebylo to nic zvláštního. Mohl žít bez potíží asi ještě dost let, ale Tek se ho zmocnil, a tak...“ David pokrčil rameny. „Prostě ho opotřebil. Trvalo to dva a půl dne. Potom přešel do Entragian. Entragian byl silný, vydržel skoro celý týden... ale měl velmi světlou pleť. Lidé si z něj utahovali, protože se věčně mazal opalovacími krémy.“

„To všechno ti řekl tvůj průvodce,“ ujišťoval se Johnny.

„Ano. Myslím, že to byl průvodce.“

„Ale nevíš, kdo to byl.“

„Skoro to vím. Mám pocit, jako bych to měl vědět.“

„Viš určitě, že ho neposlal ten Tek? Protože jedno staré přísloví říká: ‚Dábel může nosit líbivé šaty‘.“

„Nebyl od Teka, Johnny.“

„Nechej ho mluvit,“ ozval se Steve. „Jo?“

Johnny pokrčil rameny a posadil se. Jednou rukou se při tom málem dotkl vypadnuté peněženky. Skoro, ale ne docela.

„V zadní části železářství tady v městečku je sklad šatstva,“ pokračoval David. „Hlavně pracovních obleků. Levisky, montérky, těžké boty, takové věci. Objednávají zvláštní velikost pro jednoho pána, Curta Yeomana, který pracuje – pracoval – pro telefonní společnost. Měřil sto devadesát osm, byl nejvyšší v Beznaději. Proto neměl Entragian roztrhané šaty, když nás sebral, tati. V sobotu v noci se Josephson vloupal do krámu a vzal šaty objednané pro Curta Yeomana. Taky boty. Odnesl je na úřad a strčil je do skříňky Collieho Entragian. Už tehdy věděl, koho použije jako dalšího, víte.“

„Tehdy zabil náčelníka policie?“ zeptal se Ralf.

„Pana Reeda? Ne. Tehdy ne. Udělal to v neděli v noci. To už pan Reed stejně za mnoho nestál. Ripton mu nechal jeden ken teh, víte, a ten pana Reeda dostal. Pořádně. Ken tehdy dělají lidem různé věci. Když ho pan Josephson zabil, pan Reed zrovna seděl u stolu a –“

David pohlédl stranou, očividně v rozpacích, jen pravou ruku sbalil do trubice a naznačil rychlý pohyb nahoru a dolů.

„Jasně,“ řekl Steve. „Pochopili jsme. Co Entragian? Kde byl celý víkend?“

„Mimo město, jako Audrey. Policisté z Beznaděje mají – měli – smlouvu s okresem. Obnášelo to spoustu cestování. V pátek v noci, tu noc, kdy Ripton pozabíjel celou četou chlapů v lomu, byl Entragian v Austinu. V sobotu v noci spal v Davisově ranči. V neděli v noci – poslední noc, kdy byl opravdový Collie Entragian – strávil u kmene Šošonů. Měl tam přítele. Myslím, že nějakou ženu.“

Johnny přešel nákladákem dozadu, tam se prudce otočil. „Co udělal, Davide? Co to udělalo? Jak jsme se dostali tam, kde teď jsme? Jak se to stalo a jak to, že na to nikdo nepřišel? Jak se to mohlo stát?“ Odměl se. „A další otázka. Co Tek chce? Vylézt z té díry v zemi a protáhnout si nohy? Pojítat kůrky od slaniny? Šňupat kokain a pít tequila? Ošukat pár mladých holek? Zeptat se Boba Dylana, co vlastně znamená text k ‚Branám do ráje‘? Ovládnout zemi? Co?“

„Na tom nezáleží,“ řekl David tiše.

„Cože?“

„Záleží jen na tom, co chce Bůh. A ten chce, abychom šli do Čínské jámy. Všechno ostatní je jenom... černá hodinka.“

Johnny se usmál. Ten úsměv mu byl nějak těsný a trochu bolel, byl na jeho ústa moc malý, „Něco ti povím, kámo: na tom, co tvůj Bůh chce, mi nezáleží ani za mák.“ Otočil se zpátky k zadním dveřím nákladáku a vysunul je nahoru. Vzduch venku vypadal, že se téměř nehne, a po vichřici byl podivně teplý. Nad křižovatkou rytmicky blikalo oranžové světlo. Ulici křížily v pravidelných rozestupech vzlňené písečné duny. V mlžném světle měsíce a žlutém pulsování světla vypadala Beznaděj jako výspa z filmu science fiction.

„Nemůžu vás zastavit, jestli chcete odejít,“ řekl David. „Steve nebo táta by to možná dokázali, ale nebylo by to k ničemu. Kvůli dohodě o svobodné vůli.“

„Správně,“ souhlasil Johnny. „Stará dobrá svobodná vůle.“ Seskočil z nákladáku a škulbl sebou, jako ho znovu píchlo v zádech. Nos ho také znovu bolel. Skvělé. Rozhlédl se, jestli tu nejsou kojoti, supi nebo hadi, ale neviděl nic. Ani brouka. „Fakt, Davide, věřím v Boha asi tolik, nakolik dokážu vrhat piánem.“ Ohlédl se po chlapci, usmál se. „Ty mu věř, jak chceš. Myslím, že takový luxus si pořád ještě můžeš dovolit. Tvoje sestra je po smrti a matka se proměnila v kdovíco, ale pořád zbývá tvůj otec, kterým se Tek bude muset propracovat, než se pustí osobně do tebe.“

David sebou škulbl. Ústa se mu roztřásla. Nakrabatil tvář a rozbřečel se.

„Ty hajzle!“ zařvala Cynthia na Johnnyho. „Ty kurvo!“ Přeběhla nákladák a kopl po něm. Johnny uhnul, ale špička její malé nohy mu minula bradu jen o pár centimetrů. Cítil, jak ho ovanul průvan. Cynthia stála na okraji nákladáku a mávala rukama, aby udržela rovnováhu. Nejspíš by vypadla na ulici, kdyby ji Steve nechytil za ramena a neustálil.

„Vážená, nikdy jsem nepředstíral, že jsem svatý,“ řekl Johnny a zaznělo to tak, jak chtěl – lehce, ironicky a pobaveně –

ale v duchu se zhroutil. Jak sebou ten kluk šklubl... jako by dostal ránu od někoho, koho považoval za přítele. A v životě mu ještě nikdo neřekl hajzle. Ani kurvo, když na to přijde.

„Vypadni!“ ječela Cynthia. Ralf za ní už klečel, neohrabaně objímal syna a hleděl ven na Johnnyho ohromeným a užaslým pohledem. „Nepotřebujeme tě, obejdeme se bez tebe!“

„Proč to máme vůbec dělat?“ zeptal se Johnny a dával si pozor, aby se držel z dosahu její nohy. „O to mi jde. Kvůli Bohu? Co kdy udělal pro tebe, Cynthia, že chceš strávit celý život čekáním, až na tebe zazvoní interkomem nebo ti pošle fax? Ochránil tě Bůh před tím chlapem, co ti zapracoval na uchu a zlomil ti nos?“

„Jsem tady, ne?“ odsekla trucovitě.

„Promiň, ale to mi nestačí. Nemíním být pointou vtipu v malém Božím komediálním klubu. Pokud se tomu můžu vyhnout. Nevěřím, že někdo vážně uvažuje o tom, že půjde tam nahoru. To je šílený nápad.“

„A co Mary?“ zeptal se Steve. „Chceš ji tu nechat? Můžeš ji tady nechat?“

„Proč ne?“ zeptal se Johnny a skutečně se zasmál. Znělo to jenom jako krátké vyštěknutí... ale stejně v něm zazněl pobavený tón, a Johnny viděl, jak se Steve od něj znechuceně odvrací. Johnny se rozhlédl, jestli tu nejsou zvířata, ale pořád tu bylo čisto. Takže ten kluk měl možná pravdu – Tek chtěl, aby odjeli, otevřel jim dveře. „Neznám ji o nic víc než ty burany, které Tek pozabíjel v městečku. Většinou stejně měli horní patro tak vybrakované, že ani nepoznali, že umřeli. Copak nechápete, jak je to všechno nesmyslné? I kdyby se ti to podařilo, Steve, co z toho budeš mít? Doživotní členství v Sovím klubu?“

„Co se to s tebou stalo?“ zeptal se Steve. „Nakráčel jsi k té obrovské pumě a ustřelil jí hlavu. Jako starý zálesák, sakra. Takže vím, že máš kuráž. Aspoň jsi ji měl. Kdo ti ji sebral?“

„Tys nic nepochopil. To bylo z nerozváženosti. Víš, v čem je moje potíže? Že když mi dáš možnost přemýšlet, tak ji využiju.“ Udělal další krok pozpátku. Žádný Bůh ho nezastavil. „Hodně štěstí, lidi. Davide, jestli tě to potěší, tak jsi neobyčejný mladý muž.“

„Jestli odejdete, bude po všem,“ řekl David. Obličej pořád tiskl otcí k hrudi. Mluvil tlumeně, ale byl dobře slyšet. „Řetěz se roztrhne. Tek vyhraje.“

„Jo, ale v nastaveném čase ho převálcujem,“ řekl Johnny a znovu se zasmál. Připomnělo mu to koktejlové večírky, kde se člověk směje stejně bezmyšlenkovitě nesmyslným vtípům, zatímco v pozadí jazzové kombo bezmyšlenkovitě hraje nesmyslné variace na nesmyslné staré fláky typu „Znáš cestu do San José“ nebo „Papa má rád mambo“. Takhle se smál, když vylézal z bazénu v Bel Air a v ruce pořád držel pivo. No a co. Mohl se sakra smát, jak chtěl. Přece kdysi získal státní literární cenu.

„Vezmu si auto z parkoviště u důlní kanceláře. Pojedu jako čert až do Austinu a tam anonymně zavolám na státní policii, povím jim, že v Beznaději mají pěkný průser. Potom si objedná pokoje v nejlepší místní hotelu a doufám, že se tam ukážete, abyste jich využili. Jestli jo, pití platím já. Každopádně já dnes v noci vystupuju z vlaku. Myslím, že Beznaděj mě navždycky vyléčila ze střizlivosti.“ Usmál se na Steva a Cynthii, kteří stáli vedle sebe v zadní části nákladáku a drželi se kolem pasu. „Vy dva jste cvoci, že teď se mnou nechcete. Jinde by vám to mohlo spolu jít. To vidím. Tady můžete být akorát ken tehý pro Davidova kanibalského Boha.“

Otočil se a zamířil pryč, hlavu skloněnou, srdce rozbouchané. Čekal, že ho bude provázet vztek, urážky, možná prosby. Na všechno byl připraven, ale jediná věc, která ho možná mohla zastavit, byla věta, kterou řekl Steve Ames, tichým skoro nezvučným hlasem člověka, který jen konstatuje fakt.

„Za tohle si tě nevážím.“

Johnny se otočil, toto prosté prohlášení ho ranilo víc, než čekal. „Páni drazi,“ vyjel. „Ztratil jsem úctu nějakého chlápka, který měl kdysi na starosti blicí pytlíky Stevena Tylera. Do prdele.“

„Nikdy jsem žádnou tvoji knížku nečetl, ale četl jsem tu povídku, co jsi mi dal, a přečetl jsem knížku o tobě,“ řekl Steve. „Od toho profesora v Oklahomě. Byl jsi asi naprosto nesnesitelný a k ženským ses choval jako hajzl, ale kristepane, šel jsi do Vietnamu bez pušky... a dnes v noci... ta puma... co se s tím vším stalo?“

„Uteklo to, jako moč opilému chlapovi po noze,“ řekl Johnny. „Asi si myslíš, že se takové věci nestávají, ale stávají. Zbytek ze mě utekl v jednom bazénu. Je to tak absurdní?“

David přešel do zadní části nákladáku vedle Steva a Cynthie. Pořád byl bledý a utahaný, ale byl klidný. „Je na vás jeho znamení,“ řekl. „Pustí vás, ale budete litovat, že jste nezůstal, až začnete Teku cítit na své kůži.“

Johnny se dlouho na chlapce díval, bojoval s nutkáním vrátit se do nákladáku – bojoval veškerou nemalou silou vůle, kterou měl k dispozici. „Tak se budu mazat silnější vodou po holení,“ řekl. „Sbohem, kluci a holky. Žijte blaze.“

Zamířil pryč, a co nejrychleji. Kdyby ještě trochu přidal, už by běžel.

4

V nákladáku bylo ticho; dívali se za Johnnym, dokud nezmizel z dohledu, a nikdo nic neřikal. David se pořád nechal objímat otcem a v duchu si říkal, že se v životě necítil tak dutý, tak prázdný, tak naprosto vyčerpaný. Bylo po všem. Prohráli. Kopl do jedné prázdné láhve od koly a očima sledoval, jak se kutálí ke stěně nákladáku, do které bouchla a zastavila se vedle –

David udělal krok. „Podívejte se, Johnnyho peněženka. Musela mu vypadnout z kapsy.“

„Chudáček malej,“ ucedila Cynthia.

„Překvapuje mě, že ji neztratil už dřív,“ poznamenal Steve. Mluvil otupělým, nepřítomným hlasem člověka, jehož myšlenky se toulají úplně jinde. „Pořád jsem mu říkal, že když chlap cestuje na motorce, má mít peněženku na řetízku.“ Maličko se usmál. „Sehnat hotel v Austinu možná nebude tak lehké, jak si myslí.“

„Doufám, že bude spát na parkovišti, sakra,“ ulevil si Ralf. „Nebo u silnice.“

David je sotva slyšel. Měl stejný pocit jako tehdy v Bear Street Woods – ne jako když k němu promluvil Bůh, ale když si uvědomil, že se k tomu Bůh chystá. Sklonil se a zvedl Johnnyho peněženku. Když se jí dotkl, v hlavě mu cosi třesklo

jako elektrický výboj. Z úst mu uniklo krátké, prudké zamručení. Padl na stěnu nákladáku, ale peněženku svíral dál.

„Davide?“ zeptal se Ralf. Hlas měl vzdálený, jeho starost doléhala k Davidovi z dálky tisíce mil.

David si ho nevsímal a otevřel peněženku. V jednom oddělení byly peníze a v dalším papíry – navštívenky, poznámky a podobně. Ani jednoho si nevsímal a odklopil balíček na levé vnitřní straně, ve kterém byla skládačka fotografií. Sotva si uvědomoval, že ostatní se kolem něj shlukli, jen se díval na obrázky, a jedním prstem se probíral přehlídkou let: zde byl vousatý Johnny s krásnou tmavovlasou ženou s vysokými lícními kostmi a pyšnými řadry, tady byl Johnny s šedivým knírem na zábradlí jachty, tady byl Johnny s ohonem v batikovaném kaftanu vedle nějakého herce, který vypadal jako Paul Newman předtím, než Newman napadlo prodávat pálivou omáčku a salátovou zálivku. Každý Johnny byl o něco mladší, vlasy i vousy měl tmavší, vrásky v obličeji méně hluboké, až –

„Tady,“ zašeptal David. „Ach, pane Bože, tady.“ Pokusil se fotku vytáhnout z průhledného pouzdra, ale nešlo to; hrozně se mu třásly ruce. Steve vzal peněženku, vytáhl fotku a podal ji chlapci. David si ji podržel před očima s úžasem astronoma, který právě objevil zbrusu novou planetu.

„Co je to?“ zeptala se Cynthia a naklonila se blíž.

„To je šéf,“ řekl Steve, „Byl tam – na venkově“, jak tomu obvykle říká – skoro rok, kvůli knížce. Napsal o válce taky pár článků do časopisů.“ Podíval se na Davida. „Ty jsi věděl, že tam ta fotka je?“

„Věděl jsem, že tu něco je,“ řekl David tak potichu, že ho ostatní málem neslyšeli. „Hned jak jsem tu peněženku uviděl na zemi. Ale... to byl on.“ Odmlčel se, pak to užasle opakoval. „To byl on.“

„Kdo byl kdo?“ zeptal se Ralf.

David neodpověděl, jenom hleděl na fotografii. Byli na ní tři muži stojící před chatrnou budovou ze škvárových cihel – barem, soudě podle nápisu Budweiser v okně. Chodníky byly plné Asiatů. Vlevo od fotografa projížděla ulicí dívka na motocyklu, starým fotoaparátém napůl rozmazaná, a navěky strnulá.

Dva muži po stranách měli sportovní košile a volné kalhoty. Jeden byl velmi vysoký a držel zápisník. Druhý byl ověšený fotoaparáty. Muž uprostřed byl v džínách a šedém tričku. Na hlavě měl baseballovou čepici Yankees, posunutou hluboko do týla. Přes hrud' měl křížem řemen; na boku mu viselo cosi hranatého, v obalu.

„Jeho rádio,“ zašeptal David a dotkl se předmětu v obalu.

„Ne,“ řekl Steve, když se pořádně podíval. „To je magneták, takové frčely v osmašedesátém.“

„Když jsem ho potkal v Zemi mrtvých, bylo to rádio.“ David nemohl od fotografie odtrhnout oči. V ústech mu vyschlo; jazyk mu připadal veliký a hrubý. Muž uprostřed se usmíval, držel v ruce zrcadlové sluneční brýle; nebylo pochyb o tom, kdo to je.

Nad hlavou, nade dvěma baru, ze kterého se zřejmě právě vynořili, byl ručně psaný nápis. Bar se jmenoval Vyhlička Vietkongu.

5

Mary sice vyloženě neomdlela, ale křičela, až jí v hlavě nakonec cosi povolilo a ze svalů jí vyprchala síla. Zapotácela se, jednou rukou se chytla stolu, aniž to chtěla, protože všude po něm lezly černé vdovy a škorpióni, nemluvě o mrtvole s pěknou chutnou miskou krve před sebou, ale padnout tváří na zem se jí chtělo ještě méně.

Podlaha se henžila hady.

Opřela se, aby si mohla kleknout, a držela se při tom rukou, ve které neměla baterku, okraje stolu. Tato pozice měla v sobě cosi podivně příjemného. Uklidňujícího. Po chvílce přemýšlení poznala, v čem to je: David, samozřejmě. Když tak klečela, připomněla si, jak chlapec prostě, důvěřivě poklekl v cele, o kterou se dělil s Billingsleyem. V duchu ho slyšela, jak říká trochu omluvně: Snad by vám nevadilo, kdybyste se otočila... musím si sundat kalhoty. Usmála se a pomyšlení, že se usmívá na tak příšerném místě – že se tu dokáže usmívat – ji uklidnilo ještě víc. A bez přemýšlení se začala modlit, poprvé od svých jedenácti let. Tehdy byla na letním táboře, ležela na hloupé malé pryčce s hloupou sítí proti komárům a bandou hloupých holek, které určitě budou zlé a pomlouvačné. Strašně se jí stýskalo a modlila se k Bohu, aby poslal mámu a ta ji odvezla domů. Bůh odmítl a od té doby, až do dneška, se Mary podle vlastního názoru spoléhala hlavně na sebe.

„Pane Bože,“ řekla, „potřebuji pomoc. Jsem v místnosti plné hnusných potvor, většinou jedovatých, a k smrti se bojím. Jestli jsi, přijde mi vhod všechno, co můžeš udělat. A.“

Amen, chtěla říct, ale řeč se jí přetrhla a Mary vytřeštila oči. V hlavě jí promluvil zřetelný hlas – a nebyl to její hlas, tím si byla jista. Jako by někdo jen čekal, a ne moc trpělivě, až Mary promluví první.

Není tu nic, co by ti mohlo ublížit, řekl hlas.

Na druhé straně místnosti paprsek baterky osvětloval starou pračku se sušičkou. Nad nimi byl nápis: ZÁKAZ PRANÍ OSOBNÍCH VĚCÍ! TO SE TÝKÁ TEBE! Na dlouhých, šátravých nohou přecházeli sem a tam pavouci. Další byli na pračce. Blíž, na stole, malý škorpión opatrně zkoumal rozdrčené pozůstatky pavouka, kterého si vyšklubla z vlasů. Ruka jí po tom stětnutí stále páčila; ta potvora musela být plná jedu, možná by jí stačila zabít, kdyby jed do ní vpíchl a ne ji jen pocákala. Ne, nevěděla, komu ten hlas patří, ale jestli Bůh takhle odpovídal na modlitby, pak nebylo divu, že svět je v takovém marasmu. Protože tu byla spousta potvor, které jí mohly ublížit, spousta.

Ne, řekl hlas trpělivě, zatímco Mary obracela baterku od rozkládajících se mrtvol seřazených na zemi k dalšímu neklidnému klubku hadů. Nemůžou ti ublížit. Sama viš proč.

„Nevím vůbec nic,“ zaúpěla a zaměřila světlo na svou ruku. Byla červená a horká, ale neotékala. Protože pavouk ji nekousl.

Hmmmm. Tohle bylo docela zajímavé.

Mary zaměřila světlo znovu na mrtvolu, přejížděla od té první k Josephsonovi až k Entragianovi. Virus, který dostal tato těla, teď koloval v Ellen. A jestli ona, Mary Jacksonová, má být jeho dalším domovem, potom jí tady ty potvory skutečně nemůžou ublížit. Nesmějí zkazit zboží.

„Ten pavouk mě měl kousnout,“ zamumlala, „ale nekouzl. Radši se nechal zabít. Nic, co tu je, mi nic neudělalo.“ Zasmála se, pronikavě a hystericky. „Jste kámoši!“

Musíš odtud pryč, řekl jí hlas. Než se vrátí. A vrátí se. Už brzo.

„Ochraňuj mě!“ a Mary už vstávala. „Ochráníš, vid’? Jestli jsi Bůh, nebo od Boha, ochrániš mě!“

Hlas neodpověděl. Mary natáhla ruku ke stolu. Černé vdovy a menší pavouci – hnědí samotáři – se od ní rozutekli všemi směry. Škorpióni udělali totéž. Jeden dokonce spadl ze stolu. Panika v ulicích.

Dobře. Velmi dobře. Ale to nestačilo. Musela se dostat ven.

Mary otáčela baterkou tak dlouho, až našla dveře. Prošla k nim na nohou tak strnulých, jako by jí nepatřily, a snažila se nešlapat na pavouky, kteří se všude hemžili. Knoflík dveří se otočil, ale dveře povolily jenom na dva centimetry.

Když za ně vzala silněji, uslyšela venku rachtat něco jako petlici. Nijak jí to nepřekvapilo.

Znovu si posvítila kolem, přešla světlem po plakátu – AŤ SI POTMĚ ZMRZNOU – a po rezavé výlevce, pultu s kávovarem a malou mikrovlnkou, po pračce a sušičce. Potom na druhou stranu, kde byl stůl, pár starých kartoték a na zdi hodiny, příhrádka na píchačky, bachratý sporák, skříňka s náradím, hromada rezavých krumpáčů a lopat, kalendář s blondýnou v bikinách. To už se kruhem vrátila zase ke dveřím. Žádné okno; ani jediné. Posvítila na podlahu, chvilku přemýšlela o lopatě, ale prkna byla zarovnaná rezavými kovovými stěnami, a Mary velmi pochybovala, že by jí příšera v těle Ellen Carverové dala dost času, aby se prokopala ven.

Zkus tu sušičku, Mary.

To si řekla v duchu sama, určitě, ale ať se propadne, jestli to tak znělo... a ani jí to jako myšlenka nepřipadalo.

Neměla však čas starat se o takové věci. Přeběhla k sušičce, tentokrát se už nezajímala, kam šlape, takže dupla na několik pavouků. Pach rozkladu jí tu připadal silnější, sytější, což bylo divné, protože mrtvolky byly na druhé straně místnosti, ale –

Nad víkem sušičky vykoul chřestýš a začal se plazit ven. Jako by se ocitla tváří v tvář nejnhusnějšímu čertíkovi z krabičky na světě. Hlava se mu kývala sem a tam. Vážně na ni upíral černé kazatelské oči. Mary o krok couvla, pak se přinutila znovu vykročit a sáhnout po něm. Věděla, že s pavouky a hady se mohla mýlit. A co kdyby ji tenhle macek skutečně uštkl? Bylo by umírání na hadí uštknutí horší než kdyby skončila jako Entragian, vraždící všechno na dohled, dokud by jí tělo nevybuchlo jako bomba?

Had rozevřel čelisti a ukázal zahnuté zuby jako jehly z velrybí kosti. Zasyčel na ni.

„Jdi do prdele, hovado,“ vydechla Mary. Popadla ho, vytáhla ze sušičky – měřil dobře přes metr – a mrskla jím přes místnost. Potom opačným koncem baterky přibouchla víko sušičky, protože nechtěla vidět, co je třeba ještě uvnitř, a odtáhla sušičku od stěny. Bouchlo to, protože harmoniková výfuková hadice se odtrhla od stěny. Zpod sušičky se všemi směry rozběhli pavouci, desítky pavouků.

Mary se sklonila a podívala se do díry. Měla něco přes půl metru v průměru, takže byla příliš malá, než aby se jí dalo plazit, ale okraje měla pořádně zkorodované, a tak si pomyslela...

Vrátila se na druhou stranu místnosti, šlápla při tom na jednoho škorpióna – křup – a netrpělivě kopl po kryse, která se schovávala za těly... a nejspíš na nich hodovala. Popadla jeden krumpáč, vrátila se k odsávací rouře a odstrčila sušičku ještě dál, aby měla místo. Puch rozkladu opět zesílil, ale sotva si toho všimla. Prostrčila kratší konec krumpáče dírou, zatáhla a blaženě vyjekla, když nástroj vyryl v shnilém prorezlém kovu trhlinu dlouhou skoro půl metru.

Dělej, Mary – dělej!

Otřela si z čela pot, vložila špičku krumpáče ke konci trhliny a znovu škulba vzhůru. Krumpáč prodloužil škvíru na konci díry ještě víc, potom najednou povolil, až se převalila a krumpáč jí vyletěl z ruky. Cítila, jak zády drtí další pavouky, a krysa, kterou předtím odkopla – nebo možná některý její příbuzný – jí přešla s pískáním po krku. Na spodní hraně čelisti ji zalechtaly její vousy.

„Sakra!“ vykřikla a ohnala se po ní. Vyškrábala se na nohy, vzala baterku z víka sušičky a sevřela ji mezi paži a levým prsem. Potom se naklonila vpřed a odtáhla obě strany trhliny jako křídla.

Pomyslela si, že je dost velká. Akorát.

„Bože, děkuju ti,“ řekla. „Zůstaň se mnou ještě chvilku, prosím. A jestli mě z toho dostaneš, slibuju, že s tebou zůstanu ve spojení.“

Klekla si a vykoul dírou ven. Pach teď byl tak silný, až se zalykala. Posvítila světlem ven a dolů.

„Pane Bože!“ vykřikla vysokým, slabým hlasem. „Ach Ježíši Kriste, NE!“

V prvním šoku měla dojem, že za budovou, ve které se nachází, jsou na hromadě stovky mrtvol – celý svět se zdál být plný bílých, povolených obličejů, skelných očí a potrhaného masa. Jak se tak dívala, jeden sup, který hodoval na hrudníku muže a trhal sousta z tváře jiného, se najednou vznesl do vzduchu a křídla mu zaplácala jako prádlo na šňůře.

Není jich tolik, řekla si. Není jich tolik, Mary, holka, a i kdyby jich byl tisíc, na tvé situaci by to nic nezměnilo.

Stejně se nemohla chvíli odhodlat. Díra byla dost velká, aby se jí dalo vylézt, tím si byla jista, ale...

„Dopadnu na ně,“ zašeptala. Světlo v ruce se jí neovladatelně škulalo, osvětlovalo tváře, čela a roztřepeně uši, až jí to připomnělo scénu na konci Psychy, kde se žárovka plná pavučin ve sklepe začne houpat sem a tam a osvětluje svrašťelou mumifikovanou tvář Normanovy mrtvé matky.

Musíš jít, Mary, řekl jí ten hlas trpělivě. Musíš jít hned, jinak bude pozdě.

Tak dobře... ale nebude se na místo přistání dívat. V žádném případě. Pokud nebude chtít.

Zhasla baterku a hodila ji otvorem ven. Uslyšela měkké žuchnutí, jak dopadla na... no, na něco. Zhluboka se nadechla, zavřela oči a protáhla se ven. Zubatý okraj zrezavělého kovu jí vytáhl košili z džínů a poškrábal jí břicho. Naklonila se vpřed a pak už padala, s očima pevně zavřenými. Ruce držela před sebou. Jednou rukou přistála na něčím obličejí – ucítila v dlani studené, nehybné chřípí a obočí (podle hmatu huňaté). Druhou rukou vjela do jakéhosi studeného želé a sklouzla.

Stiskla rty, nedovolila, aby jí unikl výkřik nebo zhnusené zaječení. Kdyby vykřikla, musela by dýchat. A kdyby dýchala, musela by čichat ty mrtvolky, které ležely venku na letním slunci bůhvíjak dlouho. Přistála na tělech, která se posunula a vyfoukla mrtvý dech. Příkazovala si, aby nepropadala panice, jenom vydržet, a pak se z nich skulila a už si ruku, která sklouzla po tom rosolu, třela o kalhoty.

Konečně měla pod sebou písek a ostré špičky malých, rozdrčených kamenů. Ještě jednou se převalila, aby se dostala na břicho, kolena přitáhla pod sebe a opřela se oběma rukama o hrubý, drcený štěrk; dřela je sem a tam a čistila je, jak nejlíp to šlo. Otevřela oči a uviděla, že baterka leží u natažené, voskové ruky. Pohlédla vzhůru, protože chtěla – potřebovala – čistou a klidnou lhostejnost nebe. Na nebi se nízko vznášel zářivě bílý srpek měsíce, vypadal skoro, jako by byl napíchnutý na ostré skalisko, trčící jako čertův bodec z východní strany Čínské jámy.

Jsem venku, pomyslela si a vzala si baterku. Aspoň to. Pane Bože, děkuju ti za to.

Po kolenou vycouvala od hromady mrtvol, baterku znovu svírala mezi paží a prsem, a pořád táhla pálicí ruce rozdrčeným kamením.

Vlevo od ní bylo světlo. Podívala se tím směrem a zaplavila ji hrůza, když uviděla Entragianův vůz. Vystoupila byste si laskavě z auta, paní Jacksonová? řekl a tehdy se to stalo, řekla si, tehdy všechno, v co skálopevně věřila, odletělo pryč jako prach ve větru.

Je prázdné, to auto je prázdné, to přece vidíš, ne?

Ano, viděla, ale hrůza ji docela neopustila. V ústech jí zůstala pachut', jako by cucala drobné.

Policejní vůz – uprášený, dokonce i řady majáků na střeše pokrývala vrstva písku navátá bouří – stál vedle malé betonové budovy, která vypadala jako bunkr. Dvířka u řidiče byla otevřená (vedle kompasu na přístrojové desce byl vidět příšerný umělohmotný medvídek), proto bylo rozsvícené světlo. Ellen ji sem přivezla autem, potom odešla kdovíkam. Ellen musela smažit ještě jiné ryby, napíchnout návnadu na další háčky, obrátit další kotlety. Kdyby tak nechala klíčky –

Mary vstala a odpěchala k autu, klusala shrbená jako voják přebíhající zemí nikoho. Vůz čpěl krví, močí, bolestí a strachem. Přístrojová deska, volant a přední sedadlo byly pokryty vrstvou ztuhlé krve. Ciferníky přístrojů byly nečitelné. V nohou na místě spolujezdce ležel malý kamenný pavouk. Byl starý a ubohý, ale už jen při pohledu na něj se Mary udělalo zima a slabo.

Ovšem nemusela si dělat starosti; zapalování bylo prázdné.

„Sakra!“ zašeptala Mary horečně. „Sakra doprdele!“ Otočila se a posvítla nejdřív na přehlídku těžkých strojů a potom na úpatí cesty, která vedla po severním svahu jámy. Udusaná hlína pokrytá štěrkem byla nejmíň čtyři jízdní pruhy široká, aby se na ni vešla těžká technika, na kterou se právě dívala, a nejspíš byla rovnější než silnice, po které jeli s Petrem, než je zastavil ten zatracený policajt... a ona nemohla s tím policejním autem odtud odjet, protože neměla pitomý klíč.

Když nemůžu, musím to udělat tak, aby nemohl ani on. Nebo ona. Nebo co to sakra je.

Znovu se shýbla do auta a zašklebila se, když ji do nosu praštil kyselý puch (a nespouštěla oči z ohavné sošky, jako by mohla oživnout a skočit na ni). Trhla páčkou uvolňující kapotu, potom obešla auto dopředu. Hmatala pod hranou víka po západce, našla ji a zvedla kapotu. Motor uvnitř byl obrovský, ale bez potíží spatřila vzduchový filtr. Naklonila se nad něj, popadla křídlovou matici uprostřed a zabrala. Nic se nestalo.

Zoufale zasykla a vymkala z očí pot. Pálil. Asi tak před rokem četla básně na jedné kulturní události zvané „Básniřky oslavují svůj cit a sexualitu“. Měla tehdy oblek od Donny Karan a hedvábnou blůzu. Vlasy čerstvě od kadeřníka, sčesané v pramínkách do čela. Její dlouhá báseň, „Má váza“, byla vyložena hitem večera. Samozřejmě se to všechno stalo před návštěvou historické památky Čínská jáma, kde se nachází jedinečný a fascinující důl Chřestýš číslo dvě. Pochybovala, že by ji někdo z lidí, kteří ji tehdy večer slyšeli číst „Mou vázu“ –

hladké
stěny
vůně stoupá
okraje stínů
oblé jako
křivka ramene
křivka stehna

– by ji dnes poznal. Sama sebe nepoznávala.

Pravá ruka, ta, kterou zkoušela otevřít filtr, píchala a páčila. Prsty jí sklouzly. Bolestivě se řízla, zasykla. „Prosím tě, Bože, pomoz mi s tím, nepoznala bych víko rozdělovače od palce, takže musím do karburátoru. Prosím tě pomoz mi, abych měla dost síly a –“

Když tentokrát zatlačila, křídlová matice povolila.

„Díky,“ oddechla si. „Jo jo, děkuju mockrát. Zůstaň při mně. A postarej se o Davida a ostatní, ano? Nenechej je odjet tady z té díry beze mě.“

Odšroubovala matici a nechala ji spadnout do motoru. Vytáhla filtr ven a odhodila ho stranou, a objevil se karburátor velký jako... no, velký skoro jako váza. Mary se rozesmála, dřepala si, nabrala plnou hrst Čínské jámy, prostrčila ruku do jedné komory karburátoru a nacpala ji pískem a kamením. Přidala ještě dvě hrsti, naplnila karburátor až po okraj, tím ho zadusila, a pak ustoupila.

„Uvidíme, jak se ti pojede s tímhle, hajzle,“ oddychovala.

Spěchej. Mary, musíš si pospíšet.

Posvítala baterkou na zaparkovanou techniku. Mezi většími, mohutnějšími stroji stály dvě dodávky. Přešla k nim a posvítala si do kabin. Ani tady nebyly klíče. Ale vzadu ve fordě F-50 byla kromě různého nářadí i sekera a s její pomocí propíchlá po dvou pneumatikách u obou dodávek. Už se chystala sekeru odhodit, ale pak si to rozmyslela. Ještě jednou posvítala kolem a tentokrát asi dvacet metrů nad dnem jámy ve svahu uviděla zhruba čtvercový otvor.

Tam je to. Zdroj všech trablů.

Nevěděla, jak to ví, jestli to byl ten hlas nebo Bůh nebo jen její tušení, a nestarala se o to. V této chvíli se starala o jedině: jak se odtud sakra dostane.

Zhasla baterku – měsíc jí svítil dost, aspoň zatím – a vydala se pěšky po cestě, která vedla z Čínské jámy ven.

KAPITOLA 3

1

Literární lev stál u počítačů seřazených na konci dlouhého stolu a díval se na zeď na druhé straně laboratoře, kde na háčích viselo tucet lidí jako experimentální předměty v nacistickém táboře smrti. Přesně tak, jak to Steve a Cynthia popsali, až na jednu věc: žena visící hned pod nápisem MUSÍTE NOSIT PŘILBU, ta, která měla hlavu schýlenou napravo tak hluboko, že se tváří opírala o rameno, se přízračně podobala Terry.

Přece víš, že je to jenom fantazie, ne?

Věděl to? Inu, možná. Ale pane Bože...! Stejně platinové vlasy... vysoké čelo a trochu křivý nos...

„Vykašli se na nos,“ řekl. „Sám máš dost křivý nos, o něj se postarej. Jenom odtud vypadni, jasně?“

Ale nejdřív se nemohl pohnout. Věděl, co musí udělat – přejít místnost a začít je šacovat, vytahovat klíče od aut – ale vědět není totéž jako dělat. Sahat dovnitř, cítit pod rukou ztuhlou mrtvou kůži nohy, od které by ho dělila jenom tenká látka podšívky... hrabat se jim ve věcech... nešlo jen o klíče, ale také kapesní nože, nůžky na nehty a možná krabičky s aspirinem –

Všechno, co lidé nosí v kapsách, je s pomlčkou, pomyslel si. Fascinující.

– útržky vstupenek, dolarky, peněženky na drobné –

„Nech toho,“ zašeptal. „Prostě běž a udělej to.“

Z rádia zapraskala statická elektřina jako dělová palba. Vyskočil. Žádná hudba. Bylo po půlnoci a místní rádiioví opruzové to už zabalili. Jakmile vyjde slunce, vrátí se s nákladem Travise Tritta a Tanyi Tuckerové, ale to už John Edward Marinville, muž, kterého Harper's kdysi nazval jediným bílým spisovatelem v Americe, na kterém záleží, s trochou štěstí bude pryč.

Jestli odejdete, je po všem.

Přejel si po obličejí, jako by ta myšlenka byla obtížnou mouchou, kterou může zahnat, a vydal se napříč místností. Asi je skutečně opustil, když se to tak vezme, ale popravdě řečeno – taky mohli odejít, kdyby chtěli, no ne? Pokud se jeho osoby týče, mířil zpátky do života, kde lidi nedrmolí nesmyslným jazykem a nehňují člověku před očima. Do života, kde se můžete spolehnout na to, že lidi vyrostli naposled někdy v osmnácti letech a šmytec. Kožené nohavice se otíraly o sebe, když se přibližoval k mrtvolám. Ano, dobrá, chvíli se necítil zrovna jako literární lev, ale spíš jako olupovač mrtvol, takové viděl v Quang Tri, hledali zlaté náboženské medailonky, někdy dokonce roztahovali mrtvolám hýždě v naději, že najdou diamant nebo perlu, ale to bylo ošemetné přirovnání – a takový pocit bude jen dočasný, tím si byl jist. Vůbec tu nebyl proto, aby obíral mrtvolu. Klíče – sada klíčků, která by se hodila k některému autu na parkovišti – jedině kvůli nim zde byl. Navíc –

Navíc ta mrtvá dívka pod MUSÍTE NOSIT PŘILBU opravdu vypadala jako Terry. Platinová blondýnka s dírou po kulce v laboratorním plášti. Samozřejmě že Terry měla období platinově blondatých vlasů dávno za sebou, byla už skoro šedivá, ale –

Budete litovat, že jste nezůstal, až začnete Teka cítit na své kůži.

„Ale prosím vás,“ řekl. „Jenom nebudme dětinští.“

Podíval se vlevo, chtěl odtrhnout oči od mrtvé blondýnky, která se tolik podobala Terry – dávné Terry, která ho dokázala zdívočet už jenom tím, jak si přehodila nohu přes nohu nebo jak po něm hodila bokem – a to, co uviděl, mu na tváři vyvolalo nadějný úsměv. Parkoval tam terénní vůz. Podle toho, jak tak stál mezi garážovými vraty, vypadal ohledně klíčků v zapalování víc než slibně. Pokud tam byly, bude přinejmenším ušetřen nedůstojného šacování kapes Entragianových obětí – nebo možná Josephsonových, ale na tom nezáleželo. Stačilo jenom vyháknout přívěs, vytáhnout dveře garáže a odjet.

... až začnete Teka cítit na své kůži.

Možná že ho ze začátku ucítí, ale nebude ho cítit dlouho. David Carver byl třeba prorok, ale byl to mladý prorok, a nejspíš si pár věcí neuvědomoval, ať už má přímé spojení s Bohem nebo ne. Například prostý fakt, že pach se dá smýt. Jistěže dá. To byla jedna z mála věcí v životě, kterou si byl Johnny naprosto jist.

A klíč k terénnímu vozu byl, chvála Bohu, v zapalování.

Naklonil se dovnitř, pootočil klíčem a všiml si, že nádrž je víc než ze tří čtvrtin plná. „Na komoru, holka,“ zasmál se. „Zásah na komoru.“

Obešel vozidlo, podobné džípu, dozadu a prozkoumal přívěs na rudu. Ani tady nebyl problém. Šlo jen o vylepšenou závlačku. Najde kladivo... vyklepne ji...

Ani Houdini by to nedokázal, Marinville. Tentokrát se ozval hlas toho starého ochlasty. Kvůli hlavě. A co ten telefon? Co sardinky?

„Co je s nimi? V pytlíku bylo prostě o pár plechovek víc, než jsme si mysleli, to je všechno.“

Přece jenom se ale potil. Potil se tak, jak se mu někdy stávalo ve Vietnamu, Nebylo to horkem, i když tam bylo horko, a nebylo to strachem, i když se tam člověk bál, i ve spaní. Většinou to byl nenormální pot, který se objevoval, když

člověk věděl, že se nachází na nesprávném místě v nesprávnou dobu v podstatě s dobrými lidmi, kteří se kazili, možná navzdýcky, tím, že dělali nesprávnou věc.

Nenápadně zázraky, pomyslel si, jenomže ta slova uslyšel znovu pronášet hlasem starého ochlasty. Pane Bože, mrtvý byl ukecanější než zaživa. Přece kdyby nebylo toho kluka, pořád byste seděl v cele, že? Nebo byl mrtvý. Nebo něco horšího. A vy jste ho opustil.

„Kdybych neodlálal toho kojota vlastní bundou, byl by teď mrtvý David,“ řekl Johnny. „Nech mě být, blázne stará.“

Na ponku u zdi zahlédl kladivo. Zamířil k němu.

„Pověz mi něco, Johnny,“ řekla Terry a Johnny na místě ztuhl. „Kdy ses přesně rozhodl, že se s tím svým strachem ze smrti vypořádáš tak, že se úplně vzdáš skutečného života?“

Tento hlas nebyl z jeho hlavy, tím si byl skoro jist. Sakra, byl si tím jist. Byla to Terry, visící na stěně. Žádná dvojnice, žádná fata morgána nebo halucinace, ale Terry. Kdyby se otočil, uviděl by ji s hlavou zvednutou, tvář už by neměla opřenou o rameno a dívala by se na něj, jako se na něj dívala vždycky, když něco podělal – trpělivě, protože Johnny Marinville, právě něco podělávající, byl obvyklým jevem, a dívala by se bez iluzí, protože byla jediná, kdo přesto očekával, že si povede líp. Což bylo pitomé, jako vsadit na výhru Tampa Bay Bucs v Superpoháru. Jenomže někdy si s ní – kvůli ní – vedl líp, pozvedl se nad úroveň, kterou si zvykl považovat za svou povahu. Ale když to udělal, když exceloval, když sakra letěl nad krajinou, řekla snad pak někdy něco? No, možná „Přepni na jiný kanál, uvidíme, co dávají na PBS“, ale to bylo tak všechno.

„Ty ses nevzdal života kvůli psaní,“ řekla. „To by se aspoň dalo ještě pochopit, i když je to ubohé. Ale ty ses vzdal života kvůli mluvení o psaní. Kristepane, Johnny!“

Přikradl se ke stolu na rozřesených nohou, chtěl po té potvoře hodit kladivo a vidět, jestli ji tím umlčí. A v té chvíli uslyšel zleva hluboké vrčení.

Otočil tím směrem hlavu a uviděl ve dveřích vedoucích zpět do kanceláří vlka – s velkou pravděpodobností stejného, který přišel ke Stevovi a Cynthii s ken tehem v hubě. Upřeně na něj hleděl. Chvilku váhal a Johnny si dovolil zadoufat – možná se vlk bojí, možná vycouvá. Ale pak už se vlk na něj rozběhl, čumák nakrčený, až mu byly vidět zuby.

2

Věc, která bývala Ellen, se soustředila na vlka – využívala vlka, aby skoncovala se spisovatelem – tak silně, že se nacházela ve stavu podobném hypnóze. Najednou cosi, nějaká porucha v očekávaném sledu událostí narušila Tekovo soustředění. Na okamžik se stáhl, podržel vlka tam, kde byl, ale otočil se k nákladáku zbytkem své strašlivé zvědavosti a temného zájmu. V nákladáku se cosi stalo, ale Tek nedokázal poznat, co to bylo. Měl pocit dezorientace, pocit, jako by se probouzel v místnosti, kde je nábytek postaven trochu jinak.

Možná že když se snažil být na dvou místech najednou –

„Mi him, en tow!“ zavrčel a poslal vlka na spisovatele. Tolik tedy muž, který měl být Steinbeckem; ta věc na čtyřech nohou byla rychlá a silná, ta věc na dvou nohou byla pomalá a slabá. Tek odtáhl svou mysl od vlka a obraz Johnnyho Marinville, který se otáčel a hmatal jednou rukou po stole a oči se mu rozšiřovaly hrůzou, ten obraz se nejdřív zamlžil a pak vybledl.

Zaměřil svou mysl naplno na nákladák a ostatní – i když jediný, na kom záleželo, na kom vůbec kdy záleželo (škoda že to Tek nepochopil dřív), byl ten pitomý modlitebníček.

Jasně žlutý nákladák pořád parkoval na ulici – Tek ho jasně viděl překrývajícíma se očima pavouků a nízkou situovaným infračerveným viděním hadů – ale když se pokusil dostat se dovnitř, nedokázal to. Uvnitř nebyly žádné oči? Ani jeden maličký pavouk? Ne? Nebo za to znovu mohl ten modlitebníček, který stínil jeho zrak?

Na tom nezáleželo. Neměl čas, takže na tom nemohlo záležet. Byli tam, všichni, museli tam být, a Tek to tak bude muset nechat, protože se pokazilo ještě něco. Něco ještě blíž k domovu.

Něco se stalo s Mary.

Tek se cítil divně a nezvykle uštvane, cítil, že ho ženou, takže nechal nákladák vyblednout a teď se soustředil na polní kancelář, díval se neklidně se hemžícíma očima stvoření, která kancelář obývala. Nejdřív zaregistroval přesunutou sušičku, potom skutečnost, že Mary je pryč. Nějak se dostala ven.

„Ty mrcho!“ zařval a z úst Ellen vyletěla sprška krve. To slovo nijak nevyjadřovalo jeho pocity, a tak sklouzl do starého jazyka, plival urážky a při tom vstával... a zapotácel se na okraji ini. Tělo sláblo rychlostí, která byla na pováženou. Horší bylo, že neměl tělo, do kterého by mohl okamžitě v případě potřeby přejít; prozatím v tomto těle uvízl. Na chvilku pomyslel na zvířata, ale nebylo tu žádné, které by mohlo Tekovi posloužit. Tekova přítomnost smrtelně vyčerpala i nejsilnější lidské nádoby během několika dnů. Had, kojot, krysa nebo sup by prostě okamžitě nebo během několika vteřin po Tekově příchodu vybuchli jako plechovka, do které někdo hodí zapálenou dynamitovou patronu. Vlk by možná nějakou tu hodinu posloužil, ale vlk tu zbyl jediný svého druhu, a v této chvíli byl tři míle daleko a zabýval se spisovatelem (a nejspíš na něm večeřel).

Musela to být ta žena.

Musela to být Mary.

Věc, která vypadala jako Ellen, proklouzla otvorem ve zdi a tek a vklopýtala k světle fialovému čtverci, který označoval místo, kde se nyní stará šachta otevírala venkovnímu světu. Kolem Elleniných nohou dychtivě pištěly krysy, cítily krey tekoucí z Elleniny hloupé, nemocné kundy. Tek je odkopával a proklínal je starým jazykem.

U vchodu do Čínské šachty se zastavil a zahleděl se dolů. Měsíc přešel za opačnou stranu jámy, ale pořád vydával trochu světla, a žárovka uvnitř policejního vozu šířila další světlo. Dost, aby Elleniny oči viděly, že vůz má zvednutou kapotu, a stůra, nyní obývající Ellenin mozek, pochopila, že ta mazaná os pa nějak zmršila motor. Jak se z kanceláře dostala? A jak se toho odvážila? Jak se odvážila?

Tek se poprvé bál.

Podíval se vlevo a uviděl, že obě dodávky stojí na splasklých pneumatikách. Jako by se opakoval případ s karavánem Carverových, jenomže tentokrát to schytával on, a vůbec se mu to nelíbilo. Takže zbývala jenom těžká technika, a i když věděl, kde jsou klíče – všechny sady byly v jednom šuplíku v polní kanceláři – nebyly by mu k ničemu; nedokázal nic řídit. Cary Ripton uměl s těžkou technikou zacházet, ale Tek ztratil Riptonovy tělesné dovednosti, jakmile z něj přešel do Josephsona. Jako Ellen Carverová měl některé Riptonovy, Josephsonovy a Entragianovy vzpomínky (ale i ty už mizely jako přeexponované fotografie), ale žádné jejich schopnosti.

Ach, ty mrcho! Os pa! Ken fin!

Nervózně svíral a rozvíral Elleniny pěsti, uvědomoval si nasáklé kalhotky a nasáklou košili v nich, uvědomoval si, že Ellenina stehna jsou celá od krve; Tek zavřel oči a pátral po Mary.

„Mi him, en tow! En tow! En TOW!“

Nejdřív nebylo nic, jenom černota a líné křeče hluboko v Ellenině břiše. A strach. Strach, že ta os pa mrcha už utekla. Potom uviděl, co hledal, nikoli Elleninými očima, ale ušima v Elleniných uších: nezvyklý odraz zvuku, který tvořil obrys ženy.

Byl to kroužící netopýr, kdo zahlédl Mary, která se trmácela vzhůru po silnici k severnímu okraji jámy. Mary už dávno nebyla svěží, lapala po dechu a otáčela se každých deset kroků. Pátrala, jestli ji někdo nepronásleduje. Netopýr „viděl“ pachy, které z ní stoupaly, docela jasně, a to, co Tek zachytil, bylo povzbudivé. Byl to hlavně pach strachu. Takového, který se jedním pořádným postrčením změnil v paniku.

Jenomže Mary už byla jen nějakých čtyři sta metrů od vrcholu, a potom už půjde z kopce. A i když byla Mary unavená a těžce dýchala, netopýr necítil v jejím potu hořké kovové aroma vyčerpání. Aspoň zatím. Také tu byl fakt, že Mary nekrvácela jako podřiznuté prase. Téměř nepotřebné tělo Ellen Carverové krvácelo pořádně. Krvácení se ještě nevymklo kontrole – zatím – ale zanedlouho se to stane. Možná že když si vyšetřil trochu času, aby se sebral a odpočinul si v uklidňující záři ini, dělal chybu, ale kdo by věřil, že se tohle může stát?

Co takhle poslat ken toi, aby ji zastavili? Ty, kteří nebyli na okraji mi him?

To sice mohl, jenomže k čemu by to sakra bylo? Mohl obklopit Mary hady a pavouky, prskajícími divokými kočkami a chechtajícími se kojoty, ale ta mrcha by nejspíš prošla rovnou mezi nimi, rozdělila by je, jako Mojžíš údajně rozdělil Rudé moře. Musela vědět, že „Ellen“ nemůže její tělo poškodit pomocí ken toi ani jinou zbraní. Kdyby to nevěděla, pořád by byla v polní kanceláři a nedokázala by ze sebe vypravit už ani hlásku, protože by jekotem ochraptěla.

Jak to věděla? Byl v tom ten modlitebníček? Nebo to byla zpráva od modlitebníčkova Boha, ken teka Davida Carvera? Na tom nezáleželo. Na tom, že Ellenino tělo se začínalo rozpadat a Mary měla půl míle náskok, na tom také nezáleželo.

„Stejně přijdu, zlato,“ zašeptal a vydal se po jedné lavici směrem od důlní šachty k silnici.

Ano. Stejně přijde. Možná bude muset tělo rozcupovat na kusy, aby dohnal tu os pa, ale nakonec ji dožene.

Ellen otočila hlavu, vyplivla krev, usmála se. Už nevypadala příliš jako žena, která uvažovala o tom, že bude kandidovat do školní rady, žena, která si užívala obědy s přítelkyněmi v čínské restauraci, žena, jejíž nejhlubší, nejtěmnější sexuální fantazie se týkala milování se Středoevropanem z reklamy na dietní kolu.

„Nezáleží na tom, jak rychle spěcháš, os pa. Stejně neunikneš.“

3

Temný stín na ni znovu nalétával a Mary se po něm ohnala. „Odpal!“ vyjekla zadýchaně.

Netopýr opsal zatáčku, zapískal, ale daleko neuletěl. Kroužil kolem jako pozorovací letoun a Mary měla nepřijmený pocit, že přesně tím možná je. Podívala se nahoru a uviděla před a nad sebou okraj jámy. Už byl blíž – možná jen dvě stě metrů – ale pořád se jí vysmíval z pořádné dálky. Měla pocit, jako by každý nádech vytrhávala ze vzduchu, a plíce jí bolely. Srdce jí bouchalo a v levém boku ji píchalo. Předtím si myslela, že je v docela dobré kondici na ženu něco po třicítce, jako by návštěva posilovny třikrát týdně mohla člověka na něco takového připravit.

Najednou jí jemný štěrk na cestě pod teniskami podjel a roztržené nohy nedokázaly včas udržet rovnováhu. Dokázala se vyhnout pádu přímo na obličej tím, že poklesla na koleno, ale roztrhla si džíny a cítila, jak se jí štěrk zarývá do kůže, a pak už jí po lýtku stékala teplá krev.

Netopýr byl okamžitě na ní, pískal a plácal jí křídly ve vlasech.

„Odpřejskni, ty hajzle!“ vykřikla a praštila ho pěsti. Cítila, jak pod tou ránou povolilo jedno křídlo, jemně drsné, a potom už se netopýr potácel po silnici před ní, otvíral a zavíral hubu a hleděl na ni – nebo to tak vypadalo – svýma neužitečnými očkami. Mary se vyhrabala na nohy, dupla na něj a ostře, skoro jako pták, vykřikla zadostiučiněním, když jí netopýr zapraskal pod teniskou.

Už se chtěla znovu otočit, potom cosi dole spatřila. Stín pohybující se mezi stíny.

„Mary?“ Doléhal k ní hlas Ellen Carverové, ale zároveň to její hlas nebyl. Zněl chraptivě, dušeně. Kdyby člověk neprodělal peklo posledních šesti nebo osmi hodin, mohl by si myslet, že je to Ellen s hroznou rýmou. „Počkej, Mary! Chci jít s tebou! Chci vidět Davida! Půjďme za ním spolu!“

„Táhni do pekel,“ zašeptala Mary. Otočila se a znovu vyrazila vpřed, trhala dech ze vzduchu a tiskla si bok, aby ji nebolel. Utíkala by, kdyby mohla.

„Mary–Mary–máš–to–marný!“ Ne že by se hlas smál, ale daleko do toho neměl. „Nemůžeš utéct, zlato – copak to nevíš?“

Okraj vypadal tak daleko, že se Mary donutila nedívat se na něj a upřela pohled na tenisky. Když se hlas, který za ní volal její jméno, ozval znovu, zněl blíž. Mary se přiměla trochu zrychlit. Ještě dvakrát upadla, než se dostala k okraji, podruhé tak tvrdě, že si vyrazila dech, a trvalo jí převzácné vteřiny, než si nejdřív klekla a potom se postavila s hlavou skloněnou a rukama opřenými o stehna, aby dech zase popadla. Prála si, aby Ellen znovu zavolala, ale nic se neozvalo. A Mary se teď nechtěla ohlížet. Příliš se bála toho, co by možná uviděla.

Pět metrů od vrcholu se však nakonec ohlédla. Ellen byla necelých dvacet metrů pod ní, nezvučně dýchala ústy tak

rozevřenými, že vypadaly jako lapač vzduchu. S každým výdechem se vyhnul mlžný krvavý oblak; blůzu měla krví prosáklou. Viděla, že se na ni Mary dívá, zašklebila se, vztáhla ruce se zahnutými prsty a pokusila se rozběhnout a chytit ji. Nemohla.

Mary však zjistila, že může utíkat. Popohnal ji hlavně pohled v očích Ellen Carverové. Nebylo v něm nic lidského. Vůbec nic.

Dosáhla okraje jámy, vzduch jí skřípavě hvízdal v hrdle. Silnice se táhla rovně třicet metrů po okraji, potom se začala svažovat. Uviděla žlutou mrkavou jiskřičkou v černé poušti: blikající semafor uprostřed města.

Mary na něj upřela oči a rozběhla se trochu rychleji.

4

„Co to děláš, Davide?“ zeptal se Ralf napjatě. Po krátké chvilce soustředění, patrně tiché modlitbě, se David vydal k zadním dveřím nákladáku. Ralf se instinktivně pohnul, vlastním tělem se vrhl mezi syna a rukojeť, kterou se dveře zvedaly. Steve to viděl a chápal pocity, které k tomu otce vedly, ale říkal si, že to stejně k ničemu nebude. Jestli se David rozhodl, že půjde, tak půjde.

Chlapec zvedl peněženku. „Odnesu mu to.“

„Neodneseš.“ Ralf prudce zavrtěl hlavou. „V žádném případě. Kristepane, Davide, vždyť ani nevíš, kde ten chlap je – podle mého odhadu už je mimo městečko. Žádná škoda, že jsme se ho zbavili.“

„Vím, kde je,“ řekl David klidně. „Najdu ho. Je blízko.“ Zaváhal, potom dodal: „Mám ho najít.“

„Davide?“ Stevovi zněl vlastní hlas nejistě, podivně mladě. „Říkal jsi, že se řetěz přetrhl.“

„To bylo předtím, než jsem uviděl tu fotku v peněženke. Musím jít za ním. Musím jít hned. Je to jediná šance, kterou máme.“

„Nerozumím,“ řekl Ralf, ale odstoupil ode dveří. „Co ta fotka znamená?“

„Není čas, tati. I kdyby byl, tak nevím, jestli bych to dokázal vysvětlit.“

„Máme jít s tebou?“ zeptala se Cynthia. „Asi ne, co?“

David zavrtěl hlavou. „Vrátím se, jestli to půjde. S Johnnym, jestli to půjde.“

„To je hloupost,“ řekl otec, ale mluvil dutě, bez síly. „Jestli se tu budeš potulovat, něco tě sežere.“

„Ten kojot, když jsem vylezl z cely, mě taky nesežral,“ řekl David. „Nebude nebezpečné, když odtud vyjdu; nebezpečné bude, jestli tu všichni zůstaneme.“

Podíval se na Steva, potom na zadní dveře nákladáku. Steve přikývl a vytáhl dveře po kolejničkách nahoru. Dovnitř vklouzla pouštní noc, přitiskla se mu na tvář jako chladný polibek.

David šel ke svému otci a objal ho. Když chlapce oplátkou objaly Ralfovy paže, cítil David, že se ho znovu zmocňuje obrovská síla. Projela jím jako prudký déšť. Křečovitě sebou škubal v otcově náruči, lapal po dechu, potom poslepu o krok ustoupil. Ruce, prudce rozřesené, držel před sebou.

„Davide!“ vykřikl Ralf. „Davide, co –“

A bylo to pryč. Ihned. Síla zmizela. Ale pořád viděl Čínskou jámu, jak ji viděl v tom okamžiku, když byl v otcově náruči; jako by se díval dolů z nízko letícího letadla. Světélkovala ve zbytku měsíčního světla jako rozbitá alabastrová výlevka. Slyšel šepot větru a volat hlas

(Mi him, en tow! Mi him, en tow!)

Ten hlas nebyl lidský.

Namáhavě si pročistil mysl a rozhlédl se po nich – zbývalo jich tak málo, tak málo členů Společnosti přežilců Collieho Entragianiana. Steve a Cynthia stáli vedle sebe, otec se skláněl k němu; za nimi se prostírala měsíčná noc.

„Co je?“ zeptal se Ralf neklidně. „Bože všemohoucí, co se to teď dělo?“

Viděl, že upustil peněženku, a shýbl se pro ni. Nebylo by dobré ji tu nechat, páni, to ne. Napadlo ho, že si ji také strčí do zadní kapsy, pak si vzpomněl, jak vypadla Johnnymu, a zastrčil si ji zepředu za košili.

„Musíte jít k jámě,“ řekl otci. „Tati, ty, Steve a Cynthia musíte jet k Čínské jámě, hned teď. Mary potřebuje pomoc. Rozumíš? Mary potřebuje pomoc!“

„O čem to –“

„Dostala se ven, utíká dolů po cestě k městečku, a Tek ji honí. Musíte jet hned. Hned teď!“

Ralf k němu znovu vztáhl ruce, ale tentokrát nejistě, bez síly. David mu snadno proklouzl pod pažemi a vyskočil z nákladáku na ulici.

„Davide!“ vykřikla Cynthia. „Takhle se rozdělovat... víš určitě, že je to správné?“

„Ne!“ křikl. Byl zoufalý, zmatený a trochu omámený. „Vím, jak to vypadá nerozumně, mně to taky tak připadá, ale nedá se dělat nic jiného! Přisáhám! Nedá se dělat nic jiného!“

„Okamžitě se vrať!“ zařval Ralf.

David se otočil, jeho tmavé oči se setkaly s otcovým horečnatým pohledem. „Jeďte, tati. Všichni tři. Hned. Musíte. Pomozte jí! Pro Boha, pomozte Mary!“

A než se mohl někdo na něco ještě zeptat, otočil se David Carver na patě a uháněl do tmy. Rozháněl se jen jednou rukou; druhou si držel vpředu na košili a chránil peněženku Johna Edwarda Marinvilla z pravé krokodýlí kůže, za tři sta devadesát pět dolarů od Barneyho v New Yorku.

5

Ralf se pokusil vyskočit za synem. Steve ho popadl za ramena a Cynthia ho popadla kolem pasu.

„Pusťte mě!“ křičel Ralf a zmítal se... ale zas tak moc se nevzpíral. Steva to trochu povzbudilo. „Pusťte mě za synem!“

„Ne,“ řekla Cynthia. „Musíme věřit, že ví, co dělá, Ralfě.“

„Nemůžu ztratit i jeho,“ zašeptal Ralf, ale povolil a snažil se jim vymanit. „Nemůžu.“

„Možná že nejlepší způsob, jak se tomu vyhnout, je udělat to, co chce,“ řekla Cynthia.

Ralf se zhluboka nadechl, potom vydechl. „Můj syn šel za tím idiotem.“ Znělo to, jako by mluvil pro sebe. Vysvětloval si to. „Šel za tím nafoukaným pitomcem, aby mu vrátil peněženku, a kdybychom se ho zeptali proč, řekl by, že je to Boží vůle. Je to tak?“

„Nejspíš jo,“ řekla Cynthia. Natáhla ruku a pohladila Ralfa po rameni. Otevřel oči a ona se na něj usmála. „A víte, co je nejhorší? Že je to nejspíš pravda.“

Ralf se podíval na Steva. „Nenechali byste ho tu, že ne? Našli byste Mary, odjeli na silnici a nechali tu mého chlapce?“

Steve zavrtěl hlavou.

Ralf si zakryl rukama obličej, zdálo se, že se vzpomíná, pak ruce spustil a zahleděl se na ně. Rysy mu jaksi zkameněly, vypadal jako muž, který se rozhodl a spálil mosty. Steva napadla divná myšlenka: poprvé od chvíle, kdy potkal Carverovy, poznal syna v otci.

„Dobře,“ řekl Ralf. „Necháme Boha, aby chránil mého kluka, dokud se nevrátíme.“ Seskočil z nákladáku a zachmuřeně se podíval na ulici. „Bude to muset být Bůh. Ten blbec Marinville to určitě neudělá.“

KAPITOLA 4

1

Myšlenka, která bleskla Johnnymu hlavou, když na něj vlk skočil, patřila klukovi, jak říká, že stvůra, která řídí tuhle show, chce, aby odjeli z města, a bude šťastná, když půjdou. Možná že klukův vnitřní zrak měl své nedostatky... nebo možná Tek jen viděl příležitost jednoho z nich sezobnout, a chopil se jí. Darovanému koni na zuby nekoukej, a vůbec.

Každopádně jsem v královském průseru, pomyslel si.

Zasloužíš si to, zlato, řekla Terry za ním – jo, byla to Terry, spolehlivá až do konce.

Zamával kladivem proti vlkovi a zaječel „Vypadni!“ tak pronikavým hlasem, že ho sotva poznával.

Vlk se vrhl vlevo a v těsném kruhu se otočil, při tom vrčel, přidřepával zadními k zemi, ocas zatažený. Silným ramenem vrazil do skříně, když se otáčel, jeden hrníček přepadl a rozbil se na podlaze. Rádio dlouze, hlasitě kašlalo statickou elektřinu.

Johnny udělal krok ke dveřím, už se viděl, jak uhání chodbou a ven na parkoviště, vykašle se na terénní auto, nějaký křáp najde jinde – a potom byl ten vlk znovu v uličce, hlavu skloněnou a srst v zátylku zježenou, oči (děsivě inteligentní, děsivě vědomé) mu svítily, Johnny couvl, držel kladivo před sebou jako rytíř zdravící mečem krále, a lehce jim kýval. Cítil, jak se mu potí dlaň, ve které držel perforovanou gumovou rukojeť. Vlk vypadal obrovský, nejmiň jako vzrostlý německý ovčák. Ve srovnání s ním vypadalo kladivo směšně malé, jako nářadí z komory, které si člověk kupuje na opravování polic nebo přítloukání skobiček na obrazy.

„Bože, pomoz mi,“ řekl Johnny... ale necítil, že by tu někdo byl; Bůh byl jen něco, co se říká, slovo, které používáte, když vidíte, že lejno se opět chystá zachovat se podle zákona přitažlivosti zemské a dopadnout do větráku. Žádný Bůh, žádný Bůh, Johnny nebyl žádný předměstský kluk z Ohia, kterému pořád ještě chybí tři roky do prvního setkání s britvou, modlitba byla jen projevem toho, čemu psychologové říkají „magické myšlení“, a žádný Bůh nebyl.

Kdyby byl, proč by měl koukat zrovna na mě? Proč by se měl na mě koukat, když jsem ostatní nechal v tom nákladáku?

Vlk najednou na něj vyštěkl. Byl to směšný zvuk, pronikavý, takový by Johnny očekával od pudla nebo kokršpaněla. Na jeho zubech ale nic směšného nebylo. S každým pronikavým šteknutím vytékaly mezi zuby husté chuchvalce slin.

„Vypadni!“ zaječel na něj Johnny pisklavým, nejistým hlasem. „Okamžitě vypadni!“

Místo aby vlk vypadl, přidřep si. Na okamžik si Johnny myslel, že se chystá vyprázdnit, že je strašně vyděšený a že se chystá vyprázdnit se na podlahu v laboratoři. Potom, zlomek vteřiny předtím, než se to stalo, si uvědomil, že vlk se nechystá vyprázdnit se, ale skočit. Na něj.

„Ne, pane Bože, prosím ne!“ zařval a obrátil se na útěk – zpátky k terénnímu vozu a k mrtvolám, ztuhle visícím na háčích.

V duchu to udělal; jeho tělo se však otočilo opačným směrem, vpřed, jako by je nasměrovaly neviditelné ruce. Neměl pocit, že ho něco posedlo, ale zřetelně a nepochybně cítil, že už není sám. Hrůza opadla. Jeho první mocný popud – obrátit se na útěk – také pominul. Místo toho udělal krok vpřed, odstrčil se volnou rukou od stolu. Napřáhl se kladivem přes pravé rameno a vrhl je přesně v okamžiku, kdy se na něj vrhl vlk.

Čekal, že se kladivo začne točit, a byl si jist, že proletí zvířeti nad hlavou – na střední škole, asi před tisíci lety, házel kolíkem na cíl, a pořád si pamatoval pocit člověka, který zase příšerně mine – ale neminul. Nebyl to žádný Excalibur, jen obyčejné staré kladivo s perforovanou gumovou rukojetí, aby se líp drželo. Ale neobrátilo se a nevyletělo vysoko.

Naopak zasáhlo vlka rovnou mezi oči.

Ozval se zvuk, jako když cihla dopadne na dubovou plaňku. Zelená zář ve vlčích očích pohasla; oči se proměnily v mramorové kuličky a ze škvíry v lebce zvířete zároveň začala vytékat krev. Pak mu vlk dopadl na hrud' a srazil ho pozadu na stůl, až ho v kříži příšerně zabolalo. Johnny chvilku vlka cítil – byl to suchý pach, skoro skořicový, jako koření, kterým Egypťané ošetřovali své mrtvé. Chvilku se zakrvavená tvář zvířete obracela vzhůru k němu, zuby, které mu měly rozšápat hrdlo, se bezmocně cenily. Johnny mu viděl jazyk a starou srpkovitou jizvu na čenichu. Potom mu zvíře dopadlo na nohy, jako pytel nepořádně a nahrubo ubalený ze staré zavšivené deky.

Johnny, který pořád ještě lapal po dechu, se zapotácel a couvl. Sklonil se pro kladivo a pak se prudce, ale tak neohrabaně, že málem upadl, otočil, protože byl přesvědčen, že vlk už bude na nohou a znovu po něm půjde; bylo nemožné, že by ho kladivem dostal, absolutně nemožné, to kladivo šlo moc vysoko, tvoje svaly si zapamatovaly, jaké to bylo, když jsi tehdy mrskl kolíkem, který vyletěl až ke stropu, zapamatovaly si to moc dobře.

Ale vlk ležel tam, kam padl.

Už je čas znovu zapřemýšlet o Bohu Davida Carvera? zeptala se Terry tiše. Stereofonní Terry; měla své místo u něj v hlavě a také měla místo na stěně pod nápisem MUSÍTE NOSIT PŘILBU.

„Ne,“ řekl, „Byla to prostě náhodná trefa. Jako na střelnici, kdy nakonec vyhraješ vycpaného medvěda pro svou holku.“

Měla jsem dojem, že jsi říkal, že to šlo vysoko.

„No tak jsem se spletl, ne? Přesně jak jsi mi říkala pětkrát nebo desetkrát každý blbý den, ty mrcho.“ Ulekl se, jak chraptivě, skoro plačtivě mluví. „Copak jsi to nemlela pořád dokola během celého našeho kouzelného svazku? To se pleteš, Johnny, pleteš se, Johnny, totálně se sakra pleteš, Johnny?“

Opustil jsi je, řekl Terrin hlas, a Johnnyho zastavilo nikoli pohrdání, které v hlase zaslechl (nakonec to byl jeho vlastní hlas, jeho vlastní mozek prováděl tyto staré dvojkomorové triky), ale zoufalství. Opustil jsi je a oni zemřou. A co hůř, dál popíráš Boha, i když jsi ho zavolaal... a on odpověděl. Co jsi to za člověka?

„Jsem člověk, který pozná rozdíl mezi Bohem a náhodnou trefou,“ řekl ženě s platinovými vlasy a dírou po kulce v laboratorním plášti, „Člověk, který má taky dost rozumu, aby bral, když je dobrý brát.“

Počkal, až Terry odpoví. Terry mlčela. Naposledy se zamyslel nad tím, co se právě stalo, zkoumal to svou téměř dokonalou vybavovací schopností, a nenašel nic kromě své vlastní paže, která zřejmě nezapomněla všechno, co se naučila o házení na cíl, a k tomu obyčejné kladivo. Žádné modré světlo. Žádné zvláštní efekty Cecila B. DeMilla. Žádní Londýnští filharmonikové tahající stovky smyčců v pozadí na znamení falešně vznešené úcty. Hrůza, prázdnota a zoufalství, které cítil, byly dočasné; pomínou. Teď hned se pustí do rozpojování terénního vozidla a vlečky, kladivem vytluče závlačku. Hned potom terénní vůz nastartuje a vystřelí co nejrychleji tady z toho děsného –

„To nebylo zlé, jste třída,“ ozval se jakýsi hlas od dveří.

Johnny se otočil. Stál tam ten kluk. David. Díval se na vlka. Potom obrátil bezúsměvnou tvář k Johnnymu.

„Měl jsem kliku,“ řekl Johnny.

„Myslíte, že to byla klika?“

„Víš tvůj otec, že jsi venku, Davide?“

„Víš.“

„Jestli jsi mě přišel přesvědčovat, abych zůstal, tak to máš sakra smělu,“ řekl Johnny. Shýbl se nad spojkou mezi vlekem a terénním vozem a rozmáchl se kladivem po závlačce. Úplně ji minul a bolestivě se praštil rukou o hranu kovu. Vykřikl a vrazil si odřené klouby do úst. Přece však zasáhl kladivem vlka ve skoku rovnou mezi oči, přece –

Johnny podobné myšlenky v zárodku utá. Vytáhl ruku z úst, sevřel rukojeť kladiva a znovu se sklonil nad závlačkou. Tentokrát zasáhl pěkně – ne přímo doprostřed, ale stačilo to, aby závlačku vyrazil, až vyletěla a rozkutálela se po zemi. Zastavila se pod visícíma nohama ženy, která se podobala Terry.

Ani v tomhle nemíním vidět nic zvláštního.

„Jestli sis přišel popovídat o teologii, máš taky smělu,“ řekl Johnny. „Jestli bys ale rád jel se mnou do Austinu –“

Zmlkl. Chlapec měl cosi v ruce a podával mu to. Mezi nimi ležel na podlaze laboratoře mrtvý vlk.

„Co je to?“ zeptal se Johnny, ale odpověď znal. Ještě neměl tak špatný zrak. Najednou mu v ústech vyschlo. Proč mě pronásleduješ? pomyslel si najednou – nevěděl přesně, koho tím myslí, jenom že to není ten kluk. Proč nechceš pustit mou stopu? Prostě mě nechat být?

„Vaše peněženka,“ řekl David. Upíral na něj oči, tak klidně. „Vypadla vám z kapsy, v nákladňáku. Přinesl jsem vám ji. Jsou v ní všechny doklady, pro případ, že jste zapomněl, kdo jste.“

„Moc vtipné.“

„Nežertoval jsem.“

„Tak co chceš?“ zeptal se Johnny drsně. „Odměnu? Fajn. Napiš mi adresu, pošlu ti dvacet babek nebo podepsanou knížku. Chceš baseballový míček podepsaný Albertem Bellem? To můžu zařídit. Co jenom chceš. Na co ti stačí fantazie.“

David se chvíli díval dolů na vlka. „Bezvadná rána na člověka, který ani pořádně netrefí závlačku z deseti centimetrů.“

„Sklapni, mudrlante,“ osopil se na něj Johnny. „Podej mi tu peněženku, jestli jdeš dovnitř. Jestli ne, tak ji hod'. Nebo si tu blbost klidně nechej.“

„Je v ní fotografie. Vy a ještě dva chlapi stojíte před nějakým domkem s nápisem Vyhlička Vietkong. Asi je to bar.“

„Jo, bar,“ souhlasil Johnny. Neklidně svíral a rozvíral ruku, ve které držel topůrko kladiva, skoro necítil, jak ho odřené klouby pálí. „Ten vysoký chlap na fotce je David Halberstam. Velmi slavný spisovatel. Historik. Baseballový fanoušek.“

„Víc mě zajímá ten průměrně vysoký chlapík uprostřed,“ řekl David a cosi v Johnnym – cosi hluboko, hluboko v nitru – vědělo, kam to děčko míří, co to děčko řekne, a to cosi zasténalo na protest. „Ten chlapík v šedém tričku a čepici Yankees. Ten chlapík, který mi ukazoval Čínskou jámu z mé Vyhličky Vietkongu. Ten chlapík jste byl vy.“

„Žvásty,“ řekl Johnny. „Stejně pitomé žvásty, jaké ze sebe hrneš už od –“

David Carver potichu a dokonale melodicky, a s peněženkou stále v natažené ruce, zazpíval: „No tak jsem řekl doktore... doktore medicíny...“

Jako by dostal pecku rovnou do žeber. Kladivo vypadlo Johnnymu z hrudi. „Nech toho,“ zašeptal.

„...povězte mi... co mě bolí... A on řekl jo jo jo –“

„Nech toho!“ zařval Johnny a rádio znovu zapraskalo. Cítil, jak se v něm cosi začíná hýbat. Cosi hrozného. Začalo se to sesunovat. Jako lavina pod povrchem, který jen vypadal pevně. Proč sem ten kluk musel chodit? Protože ho někdo poslal, co jiného. Nebyla to Davidova vina. Hlavní otázkou bylo, proč hrozný Davidův pán nemůže ani jednoho z nich pustit?

„Rascals,“ řekl David. „Jenomže tehdy to byli ještě Young Rascals. Zpívá Felix Cavaliere. Skvělá muzika. Tuhle písničku

hráli, když jsi umřel, že, Johnny?“

V hlavě mu začaly ujíždět z kopce obrazy, zatímco Felix Cavaliere zpíval Bylo mi tak mizerně: vojáci jihovietnamské armády, mnozí o nic větší než americký žák šesté třídy, roztahují mrtvolám hýždě a hledají skryté poklady, odporné hyení paběrkování v odporné válce, ken teh v ken tekovi; návrat k Terry s dávkou v rozkroku a pořádnou opicí, vrazil jí facku přímo na letišti, když řekla cosi chytrého o válce (jeho válce, tak ji nazvala, jako by tu pitomost vymyslel on), praštil ji tak silně, až jí krvácel nos a ústa, a i když se jejich manželství ještě asi rok potácelo dál, v podstatě skončilo u východu B terminálu LaGuardiova letiště zároveň s mlasknutím té facky; Entragian ho kope a on leží a svíjí se na silnici číslo 50, nekope literárního lva nebo držitele státní literární ceny nebo jediného bílého spisovatele v Americe, na kterém záleží, ale jen brňchatého vobejdu v předražené motorkové bundě, toho, který dluží Bohu smrt jako každý jiný; Entragian mu říká, že navrhovaný titul Johnnyho knihy ho rozzuřil, až se mu udělalo vzteky špatně.

„Já se tam nevrátím,“ zachraptěl Johnny. „Ani kvůli tobě, ani kvůli Stevu Amesovi nebo tvému otci, ani kvůli Mary, ani kvůli celému světu. Nevrátím se.“ Zvedl znovu kladivo a praštil jím do vleku, aby zdůraznil své odmítnutí. „Slyšíš mě, Davide? Maříš čas. Já se nevrátím. Ne! Ne! Ne!“

„Nejdřív jsem nechápal, jak jsi to mohl být ty,“ řekl David, jako by neslyšel. „Byl jsem v Zemi mrtvých – dokonce jsi to sám řekl, Johnny. Ale ty jsi byl živý. To jsem si aspoň myslel. I když jsem viděl tu jizvu.“ Ukázal na Johnnyho zápěstí. „Zemřel jsi... kdy? V šestašedesátém? Osmašedesátém? Na tom asi nezáleží. Když se člověk přestane měnit, když přestane cítit, umírá. Když ses potom snažil zabít, snažil ses už jenom něco srovnat. Že?“ A to děcko se na něj usmálo tak soucitně, až to bylo nevýslovné v té jeho nevinnosti, laskavosti a nedostatku soudnosti.

„Johnny,“ řekl David Carver, „Bůh může mrtvé vzkřísit.“

„Ach Ježíši, to mi nevykládej,“ zašeptal. „Já nechci, aby mě křísil.“ Ale zdálo se, že i vlastní hlas k němu doléhá z velké dálky, a zněl podivně zdvojeně, jako by se jaksi prazvláštně, ale zásadně rozděloval. Lámal se jako břidlice.

„Je pozdě,“ řekl David. „Už se to stalo.“

„Jdi do prdele, hrdino, já jedu do Austinu. Slyšíš mě? Do Austinu, sakra!“

„Tek tam bude před tebou,“ řekl David. Pořád mu podával peněženku, tu, ve které byla fotografie Johnnyho a Davida Halberstama a Duffyho Pinetta, jak stojí před tím šupáckým malým barem, Vyhlídkou Vietkongu. Pajzl, ale měl nejlepší jukebox ve Vietnamu. Značku Wurlitzer. Johnny v duchu cítil chuť piva Kirin a slyšel Rascals, jak bicí jedou, varhany táhnou jako urvaný vagón, a jak tam bylo vedro, všude zeleň a vedro, slunce hřmí, půda voní jako čiča pokaždé, když zaprší, a ta písnička se ozývala snad odevšad, z každého klubu, z každého rádia, z každého všivého jukeboxu; svým způsobem ta písnička byla Vietnam: Bylo mi tak mizerně, zeptal jsem se rodinného doktora, co to mám.

Tahle písnička se hrála, když jsi umřel, vid', Johnny?

„Austin,“ zašeptal slabým, nejistým hlasem. A pořád měl ten pocit, že se rozděluje, že je dva.

„Jestli teď odjedeš, Tek na tebe bude čekat na mnoha místech,“ řekl David, jeho neúprosný samozvaný žalárník, a stále mu podával peněženku, tu, ve které byla ukryta nenáviděná fotografie. „Nejen v Austinu. V hotelových pokojích. Přednáškových sálech. Na vznešených obědech, kde lidé mluví o knihách. Až budeš s ženou, budeš to ty, kdo ji svlékne, a Tek, kdo si ji vezme. A nejhorší je, že takhle můžeš žít hodně dlouho. Budeš ken de lech, srdce nezformovaného. Mi him ken ini. Prázdna studna oka.“

Nebudu! pokusil se znovu zakřičet, ale tentokrát se neozval žádný hlas, a když znovu udeřil do vleku, kladivo mu vypadlo z prstů. Síla mu z ruky vyprchala. Stehna se mu roztřásla a kolena se podlamovala. Klesl na ně s dušeným výkřikem člověka, který se topí. Ten pocit zdvojení, rozdujování, stále silil, a Johnny pochopil, zoufale i rezignovaně, že je to skutečnost. Doslova se rozděloval na dva. Zde byl John Edward Marinville, který nevěřil v Boha a nechtěl, aby Bůh věřil v něj; to stvoření chtělo odejít a chápalo, že Austin bude jen první zastávka. A pak tu byl Johnny, který chtěl zůstat. Co víc, chtěl bojovat. Který se dostal v tomto šíleném supranaturalismu tak daleko, že chce zemřít pro Davidova Boha, spálit si při tom mozek a zahynout jako můra v cylindru petrolejové lampy.

Sebevražda! křičelo jeho srdce. Sebevražda! Sebevražda!

Jihovietnamští vojáci, váleční ostřelovací optimisté, hledající diamanty v zadcích. Opilec s lahví piva v ruce a mokkými vlasy v očích, vylézající z hotelového bazénu, celý rozesmátý, zatímco cvakají fotoaparáty. Terrin krvácející nos pod ublíženými, užaslýma očima, zatímco hlas z nebe ohlašuje, že na vnitrostátní let číslo pětset sedm do Jacksonvillu se nastupuje u vchodu B-7. Policajt, který ho kope, zatímco on se svíjí na středové čáře pouštní silnice. Mě to rozzuřuje, řekl policajt. Je mi z toho špatně vzteky.

Johnny cítil, jak opouští vlastní tělo, cítil, jak ho uchopily ruce, které nebyly jeho, a vytáhly ho z těla jako drobné mince z kapsy. Stál jako duch vedle klečícího muže a viděl, že klečící muž vztahuje ruce.

„Vezmu si ji,“ řekl klečící muž. Brečel. „Vezmu si tu peněženku, do prdele, dej mi ji.“

Viděl, jak chlapec přišel ke klečícímu muži, a poklekl vedle něj. Viděl, jak si klečící muž vzal peněženku a zastrčil si ji do přední kapsy džínů pod koženými nohavicemi, aby mohl přitisknout ruce dlaněmi k sobě, jak to udělal David.

„Co mám říkat?“ zeptal se mezi pláčem klečící muž. „Ach Davide, jak mám začít, co mám říkat?“

„To, co máš na srdci,“ odpověděl klečící hlapec, a v té chvíli se duch vzdal a znovu se připojil k muži. Do světa se vлил jas, osvětlil ho – osvětlil Johnnyho – jako napalm, a Johnny uslyšel Felixe Cavaliere zpívat Řekl jsem holka, je to jasné, mám horečku, ty máš lék.

„Bože, pomoz mi,“ řekl Johnny a zvedl ruce do jedné roviny s očima, aby na ně dobře viděl. „Ach Bože, prosím tě, pomoz mi. Pomoz mi udělat to, proč jsem byl sem poslán, pomoz mi, aby bych úplný, pomoz mi žít. Bože, pomoz mi znovu žít.“

2

Já tě chytím, mrcho! myslel si vítězně.

Nejdřív jeho šance vypadaly chabě. Dostal se na dvacet metrů od té os pa kousek od okraje jámy – šedesát krátkých

stop – ale ta mrcha se dokázala ještě zmátořit a vyhrabat se nahoru. Jakmile začala sestupovat po druhé straně, dokázala Mary rychle zvýšit náskok, z dvaceti metrů na šedesát a potom na sto padesát. Protože ona mohla zhluboka dýchat, ona mohla něco udělat se svým kyslíkovým dluhem. Tělo Ellen Carverové však rychle ztrácelo jednu i druhou schopnost. Vaginální krvácení se proměnilo v proud, Ellenino tělo během dvaceti minut zemře... ale jestli Tek dokáže chytit Mary, nebude záležet na tom, jak moc pozůstatky Ellen Carverové krvácejí; bude mít kam jít. Ale když přebíhal okraj jámy, cosi prasklo v Ellenině levé plíci. Ted' s každým výdechem vycházela nejen jemná červená mlha, ale z Elleniných úst a nosu vyrážely tekuté stříkance krve a tkáně. A nedokázal nabrat dost čerstvého kyslíku, aby udržel krok. Protože mu pracovala jenom jedna plíce.

Potom se stal zážrak. Ta mrcha běžela příliš rychle a zároveň se snažila ohlédnout se, takže se jí zamotaly nohy a předvedla parádní pád, dopadla na šterkový povrch silnice přímo po hlavě a jela z kopce ještě tři metry, než se zastavila, a nechala za sebou tmavou rýhu. Ležela tváří dolů s nataženými rukama a celá se třásla. Ve světle hvězd vypadaly její roztažené ruce jako bledé ryby vylovené z kaluže po odlivu. Tek viděl, jak se snaží dostat se na kolena. Trochu zvedla nohu, potom povolila a noha jí sklouzla zpět.

Ted'! Ted'! Tek eh wen!

Tek donutil Ellenino tělo téměř k běhu, vsadil všechno na zbytek energie v těle, vsadil všechno na svou schopnost nezakopnout a neupadnout, jak se to povedlo té mrše. Dýchání se proměnilo v mokré zurčení v Ellenině hrdle, jako když v husté kaši běhá píšť. Ellenino sensorické vnímání začalo na okrajích šednout, chystalo se úplně vypnout. Ale ještě chvíli vydrží. Jenom chvíli. A chvíle bude bohatě stačit.

Sto čtyřicet metrů.

Sto dvacet.

Tek utíkal k ženě, ležící na silnici, a nezvukně, hladově a triumfálně řval, protože vzdálenost se zkracovala.

3

Mary slyšela, že se cosi blíží a ječí to zdušeným klokotavým hlasem nesmyslná slova. Slyšela na šterku dusat boty. Blížilo se to. Ale to všechno vypadalo nedůležitě. Jako by to slyšela ve snu. A určitě to musel být sen... nebo ne?

Vstávej, Mary! Musíš vstávat!

Rozhlédla se a uviděla, že po ní jde cosi ohavného, ale rozhodně nijak snového. Vlasy za tím vlasy. Jedno oko puklo. Z každým výdechem z úst letěla krev. A na tváři výraz vyhladovělého zvířete, které se přestalo plížit a vsadilo všechno na jediný výpad.

VSTÁVEJ, MARY! VSTÁVEJ!

Nemůžu, jsem celá odřená a stejně je už pozdě, zakvílela v odpověď tomu hlasu, ale zároveň znovu začala bojovat se svým kolenem, snažila se je podsunout pod tělo. Tentokrát se jí to podařilo, zvedla se s kolenem uprostřed a pokusila se naposledy vymanit se gravitaci.

Ellen běžela naplno. Zdálo se, že v běhu exploduje ze šatů. A křičela: přiškrcené vzteklé vytí z hladu, nasáklé krví.

Mary vstala, už také křičela, protože ta věc se řítila dolů, natahovala ruce a chňapala po ní křivými prsty. Jako šílená se tryskem rozběhla z kopce, oči vytřeštěné, ústa rozevřená dokořán v neslyšném výkřiku.

Ruka, hnusně horká, jí plácla mezi lopatky a pokusila se ji chytit za košili. Mary sebou škubla vpřed a skoro upadla, jak se horní část trupu vychýlila z rovnováhy, ale ruka sklouzla.

„Mrcho!“ Nelidské, hrdelní mručení – napravo za ní – a tentokrát se ta ruka chytla vlasů. Možná by vlasy udržela, kdyby byly suché, ale Mary měla vlasy vlhké – skoro kluzké – potem. Okamžik cítila cizí prsty na zátylku a pak prsty zase zmizely. Běžela z kopce stále delšími skoky, strach se v ní mísil s jakýmsi šíleným rozjařením.

Vzadu cosi zadunělo. Riskla to a ohlédla se, a viděla, že Ellen upadla. Ležela schoulená do sebe jako rozmáčkнутý slimák. Ruce se otvíraly a svíraly v řídkém vzduchu, jako by pátraly po ženě, která jí tak těsně vyklouzla.

Mary se otočila a zaměřila se na oranžový blinkr. Byl už blíž... a byla tam i další světla, tím si byla jista. Světlo mety auta, a blížily se tímto směrem. Zaměřila se na ně a utíkala k nim.

Vůbec si nevšímla velikého stínu, který nad ní tiše proletěl.

4

Je po všem.

Dostal se tak blízko – dokonce se dotkl vlasů té mrchy – ale v poslední vteřině Mary unikla. A zrovna když se začala odtahovat, Ellen se zamotaly nohy a Tek šel k zemi, a už jen poslouchal praskavé zvuky z útrob Ellenina těla, které se převalilo na stranu a chňapalo po vzduchu, jako by se ho mohlo chytit.

Převalilo se to na Ellenina záda, hledělo to na hvězdnaté nebe a úpělo bolestí a nenávistí. Dostat se tak blízko!

Tehdy uviděl tam nahoře tmavý stín, vymazával hvězdy jako plující krucifix, a najednou pocítil novou naději.

Nejdřív pomyslel na vlka, ale potom ten nápad zavrhl, protože vlk byl moc daleko; bylo však chybou myslet si, že vlk je jediná nádoba ken toi, která může Teku chvíli nést.

Zde jedna byla.

„Mi him,“ zašeptal skomírajícím, krví zahlceným hlasem. „Ken de lech, mi him, min en tow. Tek!“

Pojď ke mně. Pojď k Tekovi, pojď k prastarému, pojď k srdci nezformovaného.

Pojď ke mně, nádobo.

Zvedl Elleniny paže a zlatý orel zamával křídly, zamířil k nim a pohlédl do Tekova umírajícího obličejce upřeným zrakem.

5

„Nedívej se na ty mrtvoly,“ řekl Johnny. Tlačil vlek pryč od terénního vozu. David mu pomáhal.

„Nedívám se, věř mi,“ řekl David. „Viděl jsem už tolik mrtvol, že mi to bude stačit do konce života.“

„Myslím, že to stačí.“ Johnny zamířil k dvířkům řidiče a o cosi klopýtl. David ho popadl za paži, i když Johnnymu nehrozil pád. „Pozor, dědo.“

„Ty si dávej pozor na pus, kluku.“

Zakopl o kladivo. Zvedl je, otočil se, aby je hodil na ponk, pak si to rozmyslel a zastrčil gumovou rukojet' za opasek kožených kalhot. Kalhoty měly na sobě tolik šmouh od krve a špíny, že vypadaly skoro autenticky, a kladivo se k nim dobře hodilo.

Napravo od kovových vrat byla krabička ovládní. Johnny zmáčkl modrý knoflík NAHORU, v duchu se už připravoval na další problémy, ale vrata hladce vyjela. Dovnitř vpadl vzduch, slabě voněl po indiánském bodláči a šalvěji, a byl čerstvý a sladký – jako v nebi. David si jím naplnil plíce, otočil se k Johnnymu a usmál se. „Je pěkně.“

„Jo. Pojď, naskoč si do toho krasavce. Vezmu tě na projížďku.“

David si vlezl na přední sedadlo vozu, který vypadal jako zvýšený, přerostlý golfový vozík. Johnny otočil klíčkem a motor ihned chytíl. Když vyjížděl otevřenými vraty ven, napadlo ho, že nic z toho se ve skutečnosti neděje. Byla to všechno jenom součást myšlenky, kterou si schovával pro svůj nový román. Fantastický příběh, možná přímo horor. Každopádně něco o odchodu Johna Edwarda Marinvilla. Nebylo to sice nic takového, z čeho se dělá vážná literatura, ale co má být? Stárnul, a jestli se chtěl brát trochu méně vážně, měl na to rozhodně právo. Nebylo nutno každou knížku nahodit na rameno jako batoh plný kamení a pak s ní sprintovat do kopce. To je možná dobré pro kluky, čerstvé rekruty, ale ty časy už měl za sebou. A byla to svým způsobem úleva.

Nebyla to pravda, nic z toho, v žádném případě. Ve skutečnosti byl prostě na projížďce ve starém voze se stahovací střechou, na projížďce se synem, dítětem jeho středního věku. Jeli k Millymu na Square. Zaparkují někde u stánku se zmrzlinou, snědí kornouty a on možná klukovi poví pár historek o svém vlastním dětství, ne zase moc, aby ho nenudil, děti nemají velké pochopení pro příběhy, které začínají „Když jsem já byl malý,“ to věděl, určitě to věděl každý táta, který neměl hlavu příliš daleko od zadku, takže možná nějakou tu příhodu nebo dvě o tom, jak se více méně z legrace pokoušel o baseball, a ať ho čert veme, jestli ho trenér –

„Johnny? Je ti něco?“

Uvědomil si, že vycouval až k okraji ulice a teď tam sedí, spojku má sešlápnutou a motor jede na volnoběh.

„Co? Aha. Nic.“

„O čem jsi přemýšlel?“

„O dětech. Ty jsi první, se kterým jsem, za... kristepane, od doby, co můj nejmladší odešel na Duke. Seš fajn, Davide. Trochu pánbičkář, ale jinak bezvadnej.“

David se usmál. „Díky.“

Johnny zacouval ještě kousek, potom stočil volant a zařadil jedničku. Když vysoko položená světla vozu přešla hlavní ulici, uviděl dvě věci: korouhvička se skřítkem, která byla na střeše Budovy pivnice, teď ležela na ulici, a Stevův nákladák byl pryč.

„Jestli udělali, co jsi chtěl, nejspíš budou na cestě nahoru,“ řekl Johnny.

„Až Mary najdou, počkají na nás.“

„Najdou ji, co myslíš?“

„Jsem o tom dost přesvědčený. A myslím, že je v pořádku. Bylo to ale těsné.“ Pohlédl na Johnnyho a tentokrát se usmál naplno. Johnny si pomyslel, že je to krásný úsměv. „Ty z toho taky vyvázneš dobře, myslím. Možná o tom napišeš.“

„Obvykle píšu o věcech, které se mi staly. Trochu je zamaskuju a jde to. Ale tohle... nevím.“

Projížděli kolem kina Americký západ. Johnny pomyslel na Audrey Wylerovou, jak tam leží pod troskami balkónu. Spíš její zbytky.

„Davide, kolik z toho, co povídala Audrey, bylo pravda? Víš to?“

„Skoro všechno.“ David se také díval na kino, natahoval krk, aby ho viděl o nějakou chvilku déle, když projížděli kolem. Potom se obrátil zase k Johnnymu. Vypadal zamyšleně... a smutně, napadlo Johnnyho. „Nebyla zlá, víš. Potkalo ji to, jako by ji zachytil sesuv půdy nebo povodeň, něco takového.“

„Boží čin.“

„Správně.“

„Čin našeho Boha. Tvého a mého.“

„Správně.“

„A Bůh je krutý.“

„Zase správně.“

„Máš zatraceně drsné myšlenky na malého kluka, víš to?“

Projížděli teď kolem úřadu. Tam byla zabita chlapcova sestra a matku mu odtamtud odvěkli kamsi do věčné temnoty. David se na dům díval očima, ve kterých se Johnny nevyznal, potom pozvedl ruce a oťel si jimi obličej. Tím gestem se zase podobal svému věku, a Johnny se ulekl, když si uvědomil, jak je mladý.

„Víc, než jsem kdy chtěl mít,“ řekl David. „Víš, co Bůh nakonec řekl Jobovi, když už byl unavený všemi Jobovými stížnostmi?“

„Něco v tom smyslu, aby odprejksnul, ne?“

„Jo. Chceš slyšet něco fakt blbýho?“

„Nemůžu se dočkat.“

Vůz projížděl přes návěje písku, škubalo to, až jim cvakaly zuby. Johnny viděl vpředu okraj městečka. Chtěl jet rychleji, ale cokoli nad dvojku vypadalo vzhledem ke krátkému dosahu světlometů nebezpečně. Možná byla pravda, že byli v Božích rukou, ale Bůh údajně pomáhal těm, kdo si pomohli sami. Možná proto si to kladivo nechal.

„Mám kamaráda. Briana Rosse, tak se jmenuje. Je to můj nejlepší kamarád. Jednou jsme si udělali z víček od lahví celý Parthenon.“

„Fakt?“

„Mhm. Brianův táta nám trochu pomáhal, ale většinou jsme to dělali sami. Byli jsme o sobotách večer vzhůru a dívali se na staré horory v televizi. Ty černobílé. Boris Karloff byla naše oblíbená příšera. Frankenstein byl dobrý, ale Mumie se nám líbila ještě víc. Pořád jsme si říkali ‚A sakra, ta mumie jde po nás, radši bychom měli přidat do kroku‘. Takové blbosti, ale byla sranda. Víš?“

Johnny se usmál a přikývl.

„No, a Brian měl nehodu. Jel na kole do školy a vrazil do něj opilý řidič. Představ si, tři čtvrtě na osm ráno a ten chlap je opilý jako tágo. Věříš tomu?“

„Jistě,“ řekl Johnny, „to si piš.“

David se na něj zamyšleně podíval, přikývl, potom pokračoval. „Brian se praštil do hlavy. Hrozně. Rozbil si lebku a poškodil mozek. Byl v komatu a nečekali, že bude žít. Ale –“

„Já budu hádat. Pomodlil ses k Bohu, aby byl kamarád zase zdravý, a za dva dny, zčista jasná, ten chlapec chodí a mluví, chvalme Ježíše našeho pána a spasitele.“

„Ty tomu nevěříš?“

Johnny se zasmál. „Vlastně věřím. Po tom, co se mi stalo dnes odpoledne, mi připadá taková maličkost jako naprosto rozumná a smysluplná.“

„Šel jsem na jedno místo, které jsme měli s Brianem moc rádi, a tam jsem se modlil. Postavili jsme si na stromě takovou poušinu. Pojmenovali jsme ji Vyhlička Vietkongu.“

Johnny se na něj vážně podíval. „Nekecáš?“

David zavrtěl hlavou. „Už si nevzpomenu, který z nás ji tak pojmenoval, ale tak jsme ji nazvali. Měli jsme dojem, že je to z nějakého starého filmu, ale jestli ano, nevzpomenu si, z kterého. Měli jsme tam ceduli a všechno. Bylo to naše místo, tam jsem šel, a řekl jsem –“ Zavřel oči a přemýšlel. „Řekl jsem ‚Bože, uzdrav ho. Jestli ho uzdravíš, udělám něco pro tebe. Slibuju.‘“ David otevřel oči. „Skoro okamžitě se začal uzdravovat.“

„A teď přišel čas platit. To je na tom to zlé, co?“

„Ne! Nevadí mi, že mám platit. Loni jsem se vsadil s tátou o pět babek, že Pacers vyhraje mistrovství NBA, a když nevyhráli, chtěl mi to prominout, protože jsem prý malý, že jsem vsadil srdcem a ne hlavou. Možná měl pravdu –“

„Určitě měl pravdu.“

„– ale stejně jsem mu zaplatil. Protože to se nedělá, neplatit dluhy, a neplnit sliby, to se taky nedělá.“ David se naklonil k němu a ztišil hlas... jako by se bál, že ho Bůh zaslechne. „Fakt blbý je to, že Bůh věděl, že pojedu sem, a už věděl, co po mně bude chtít. A věděl, co budu muset vědět, že mám udělat. Naši nejsou nábožensky založení – uznávají ještě tak Vánoce a Velikonoce – ale do Brianovy nehody jsem nebyl ani já. Z bible jsem znal jenom Jana tři šestnáct, protože je to vždycky na cedulích, které nosí zeláci v parku. Neboť Bůh tak miloval svět.“

Projížděli kolem hospůdky s upadlým nápisem. Nádrže s palivem se utrhy ze strany budovy a ležely v poušti asi sedmdesát metrů daleko. Čínská jáma se rýsovala před nimi. Ve světle hvězd vypadala jako nabílená hrobka.

„Co jsou to zeláci?“

„Zélóti. Tak říkal můj přítel reverend Martin náboženským fanatikům. Myslím, že je... že se mu něco možná stalo.“ David na chvíli zmlkl a hleděl na silnici. Její okraje zavála písečná bouře a tu a tam byly napříč návěje. Vůz je snadno projížděl. „Prostě jsem nevěděl vůbec nic o Jákobovi a Ezauovi nebo Josefově kabátu mnoha barev nebo Putifarově ženě, až do té Brianovy nehody. Tehdy jsem se zajímal hlavně –“ Johnnyho napadlo, že mluví jako válečný veterán, popisující dávné bitvy a zapomenutá tažení, „– o to, jestli Albert Belle vyhraje nebo nevyhraje Americkou ligu MVP.“

Otočil se k Johnnymu, tvářil se vážně.

„Špatné není to, že Bůh mě uvedl do postavení, ve kterém jsem mu dlužil laskavost, ale to, že ublížil Brianovi, aby toho dosáhl.“

„Bůh je krutý.“

David přikývl a Johnny viděl, že kluk má slzy na krajíčku. „Určitě je. Možná lepší než Tek, ale stejně je pořádně zlý.“

„Ale Boží krutost očisťuje... aspoň se to říká. Jo?“

„No... možná.“

„Každopádně je tvůj kamarád naživu.“

„Ano –“

„A možná nešlo jenom o tebe. Možná že tvůj kamarád jednoho dne vyléčí AIDS nebo rakovinu. Možná že vyhraje šedesát zápasů po sobě.“

„Možná.“

„Davide, ta věc, která je tam venku – Tek – co je to? Máš představu? Nějaký indiánský duch? Něco jako manitú nebo wendigo?“

„To si nemyslím. Spíš je to nemoc než duch, nebo dokonce démon. Indiáni možná ani nevěděli, že tu je, byl tu dřív než oni. Mnohem dřív. Tek je prastarý, nezformované srdce. A místo, kde je doopravdy, na druhé straně zúženého hrdla na dně studny... nevím jistě, jestli je to místo vůbec na zemi nebo v normálním vesmíru. Tek je úplný cizinec, tak jiný než my, že ani naše mysl v jeho blízkosti nevydrží.“

Chlapec se trochu třásl a tvář měl ještě bledší. Možná to bylo jen hvězdným světlem, ale Johnnymu se to nelíbilo.

„Nemusíme už o tom povídat, jestli nechceš. Dobře?“

David přikývl, potom ukázal před sebe. „Podívej, tam je nákladák. Zastavil. Určitě našli Mary. Není to skvělé?“

„Jistě,“ řekl Johnny. Světla nákladáku byla asi půl míle před nimi, svítila jako vějíř na úpatí valu. Jeli k němu skoro mlčky, každý pohroužený do vlastních myšlenek. U Johnnyho se tiché otázky většinou týkaly identity; už si nebyl docela jist, kdo je. Otočil se k Davidovi, chtěl se Davida zeptat, jestli neví, kde by se mohlo skrývat dalších pár sardinek

– měl takový hlad, že by nepohrdl ani talířem studených fazolí – ale v hlavě mu najednou nezvučně, oslnivě třesklo. Škublo to s ním vpřed, ramena se mu zkroutila. Přiškrčeně vykřikl. Koutky úst se mu tak stáhly, že vypadaly jako klaunova maska. Vůz sebou smýkl k levé straně silnice.

David se naklonil, popadl volant a opravil směr právě včas, aby se vůz nepřehoupl přes krajnici do pouště. To už měl Johnny znovu otevřené oči. Instinktivně dupl na brzdy, až to chlapcem hodilo dopředu. Zůstali stát asi sedmdesát metrů od koncových světél nákladáku, motor běžel na volnoběh. Viděli, že vzadu stojí lidé, jako zarudlé siluety, a pozorují je.

„Panenko skákává,“ vydechl David. „Na pár vteřin –“

Johnny se na něj díval, celý omámený a užaslý, jako by ho viděl poprvé v životě. Potom se mu oči projasnily a Johnny se roztřeseně zasmál.

„S tou skákavou panenkou souhlasím,“ řekl. Mluvil potichu, skoro neslyšně – byl to hlas člověka, který právě utrpěl prudký šok. „Díky, Davide.“

„Byla to Boží bomba?“

„Co?“

„Pořádná. Jako u Saula v Damašku, když mu z očí spadl šedý zákal nebo co a on mohl znovu vidět. Reverend Martin tomu říká Boží bomby. Právě jsi jednu dostal, že?“

Najednou se na Davida vůbec nechtěl dívat, bál se, co by mu v očích třeba uviděl. Díval se radši na koncová světla nákladáku.

Steve nevyužil neobyčejnou šířku silnice, aby se otočil, jak si Johnny všiml; nákladák pořád mířil k jihu, k valu. Samozřejmě. Steve Ames byl chytrý Texasan a určitě měl podezření, že to ještě neskončilo. Měl pravdu. David měl taky pravdu – museli jet do Čínské jámy – ale ten kluk měl ještě jiné nápady, které už možná nebyly tak správné.

Pozor na oči, Johnny, řekla Terry. Pozor na oči, aby ses na něj mohl dívat a nemžikat. To přece umíš, ne? Ano, to rozhodně uměl. Vzpomněl si na něco, co říkal jeho starý profesor literatury, v dávných dobách, kdy ještě dinosauři chodili po zemi a Ralf Houk stále řídil New York Yankees. Lhaní je fikce, prohlašoval ten starý okoralý plaz se suchým a cynickým úsměvem, fikce je umění, a proto všechno umění je lež.

A nyní, dámy a pánové, ustupte, protože se připravuji vyzkoušet umění na tomto nic netušícím mladém prorokovi.

Otočil se a podíval se na ustaraného Davida s žalostným úsměvem. „Žádné Boží bomby, Davide. Je mi líto, ale zklamutě.“

„Tak co se stalo?“

„Měl jsem záchvat. Všechno se to na mě najednou sesypalo a měl jsem záchvat. V mládí jsem je míval každé tři čtyři měsíce. Takzvaný petit mal. Bral jsem léky a přešlo to. Když jsem kolem čtyřicítky začal hodně pít – no, kolem pětáctičeti, a nebylo to jenom pití – vrátilo se to. A nebyly už petit. Ty záchvaty jsou hlavní důvod, proč se snažím nechlastat. To, co jsi viděl, byl první záchvat za skoro –“ odmlčel se, jako by počítal, „– jedenáct měsíců. Tentokrát za to nemohlo pití ani kokain. Jenom starý dobrý stres.“

Znovu se rozjel. Nechtěl se teď rozhlížet; kdyby to udělal, viděl by, nakolik mu David věří, a toho by si ten kluk mohl všimnout. Ten kluk byl úžasný a strašidelný... jako starozákonní prorok, který jednoduše vykráčel ze starozákonní pouště, kůži spálenou sluncem a mozek plný božích interních informací.

Radší se dívat jinam, nechávat si to pro sebe, aspoň prozatím.

Koutkem pravého oka viděl, jak si ho David nejistě prohlíží. „Je to fakticky pravda, Johnny?“ zeptal se nakonec. „Nekecáš?“

„Fakticky pravda,“ řekl Johnny, ale pořád se na něj nepodíval. „Nulové kecy.“

David se už neptal... ale dál se na něj každou chvíli podíval. Johnny zjistil, že ty pohledy přímo cítí jako jemné, obratné prsty, které se prohmatávají po okraji okna a hledají západku, jež je pustí dovnitř.

KAPITOLA 5

I

Tek seděl na severní straně okraje jámy, pařáty zarával do shnilé kůry padlého stromu. Teď měl doslova orlí zrak, takže bez potíží zahlédl vozidla dole. Dokonce viděl v terénním vozidle dva lidi: spisovatele za volantem a vedle něj chlapce.

Toho zatraceného modlitebníčka.

Tak je přece jenom tady.

Oba jsou tady.

Tek se krátce setkal s chlapcem v chlapcově vidění a pokusil se ho odvrátit, zastrašit ho, poslat ho pryč, než najde toho, který ho přivolal. Nedokázal to. Můj Bůh je silný, řekl chlapec, a byla to zřejmě pravda.

Však se ještě ukáže, jestli je chlapcův Bůh dost silný.

Terénní vůz zastavil kousek za žlutým nákladákem. Spisovatel a chlapec zřejmě hovořili. Chlapcův dama se vydal k nim, v ruce pušku, ale pak se zastavil, když se otevřený vůz znovu rozjel. Potom byli znovu spolu, všichni, kdo zůstali, znovu spojeni přes všechny jeho snahy.

Ale nebylo všechno ještě ztraceno. Orlovo tělo nevydrží dlouho – hodinu, nejvýš dvě – ale zrovna teď bylo silné, horké a dychtivé, nabroušená zbraň, kterou Tek uchopil tím nejintimnějším způsobem. Potřásl ptačími křídly a zvedl se do vzduchu, zrovna když dama objal svého damane. (Rychle ztrácel lidský jazyk, orlův malý mozek ken toi ho nedokázal pojmut, takže se vracel k prostému, ale mocnému jazyku nezformovaných). Otočil se a zaplachtil nad temnou studnou, Čínskou jámou, znovu se otočil a po spirále se snašel k černému čtverci porubu. Přistál, vyrazil jediné hlasité kvouuk! a drápy rozčísil štěrky, aby se lépe usadil. Třicet metrů hluboko v porubu zářilo bledě narudlé a růžové

světlo. Tek se na ně chvíli díval, nechal světlo en teka plnit a tišit primitivní ptačí mozeček, potom přeskočil krátkou vzdálenost do tunelu. Vlevo se nacházel malý výklenek. Orel se do něj protáhl a pak ztichl, křídla pevně složil, a čekal.

Čekal na ně na všechny, ale hlavně na modlitebníčka. Roztrhá modlitebníčkoví hrdlo jedním mocným orlím drápem, oči druhým drápem; modlitebníček zemře dřív, než ostatní poznají, co se stalo. Ještě dřív, než sám os dam bude vědět, co se stalo, nebo si uvědomí, že umírá slepý.

2

Steve vzal deku – starý vybledlý pléd – na přikrytí šéfovy motorky, pokud by ji nakonec musel převážet na západní pobřeží nákladákem. Když Johnny a David přijeli v terénním vozíku, byla do deky zabalená Mary Jacksonová jako do kostkované šály. Zadní dveře nákladáku byly vytažené a Mary tam seděla a nohama se opírala o nárazník, cípy deky držela před sebou. V druhé ruce měla jednu z několika zbývajících lahví koly. Měla pocit, že v životě neochutnala nic sladšího. Vlasy měla připlácnuté k hlavě jako upocenou přílbu. Oči měla vytřeštěné. Celá se trásla, i když byla zabalená v dece, a cítila se jako uprchlík z televizní reportáže. O požáru nebo zemětřesení. Dívala se, jak Ralf jednou rukou prudce k sobě tiskne syna, v druhé ruce drží ruger .44, a zvedá Davida do vzduchu a pak ho teprve staví zase na zem.

Mary sklouzla na zem, trochu se zapotácela. Svaly na nohou se jí po běhu pořád trásly. Utíkala jsem o život, pomyslela si, a nikdy nedokážu vysvětlit, žádnými slovy, nejspíš ani básní – jaké to je, utíkat nikoli pro jídlo, medaili nebo cenu nebo abych chytila vlak, ale vyloženě přímo o pitomý život.

Cynthia ji vzala za paži. „Je vám dobře?“

„Bude,“ řekla. „Dejte mi pět let a budu jako poupátko, sakra.“

Steve se k nim připojil. „Není po ní ani stopy,“ řekl – myslel Ellen, jak se Mary dovtipila. Potom přešel k Davidovi a Marinillovi. „Davide? Všechno v pořádku?“

„Ano,“ řekl David. „S Johnnym taky.“

Steve se podíval na muže, kterého měl podle pracovní smlouvy hlídat, a zatvářil se chladně. „Je to tak?“

„Asi jo,“ řekl Marinville. „Měl jsem...“ Pohlédl na Davida. „Pověz mu to ty, fešáku. Ty máš hlavu na svém místě.“

David se chabě usmál. „Prodělal změnu srdce. A jestli jste hledali mou matku... tu věc, která byla v mé matce... můžete toho nechat. Je mrtvá.“

„Určitě?“

David kamsi ukázal. „Najdete její tělo asi v půli valu.“ Potom dodal hlasem, který se snažil znít věcně, ale nepodařilo se mu to: „Nechci se na ni dívat. Myslím až ji budete odnášet z cesty. Tati, ty by ses asi taky neměl dívat.“

Mary přišla k nim, třela si zadní stranu stehů, kde byla bolest nejhorší. „Tělo Ellen skončilo, nemohlo mě ani chytit. Takže to zase zalezlo do díry, že?“

„A–ano...“

Mary se nelíbilo, jak nejistě to David říká. Spíš hádal než věděl.

„Měl ještě někoho, do koho se mohl dostat?“ zeptal se Steve. „Je tam nahoře ještě někdo? Poustevník? Starý prospektor?“

„Ne,“ řekl David. Trochu jistěji.

„Padlo to a nemůže vstát,“ řekla Cynthia a vyrazila pěsti k hvězdami posetému nebi. „Anooo!“

„Davide?“ zeptala se Mary.

Otočil se k ní.

„Ještě jsme neskončili, i když to tam zalezlo. Je to tak? Máme ten porub zavřít.“

„Nejdřív en tek,“ řekl David, „potom porub, ano. Zasypat ho, jako byl dřív.“ Pohlédl na svého otce.

Ralf ho vzal kolem ramen. „Když to říkáš, Davide.“

„Já jsem pro,“ řekl Steve. „Nemůžu se dočkat, až uvidím, kde si ten chlapík sundává boty a dává si nohy na stůl.“

„Já jsem stejně do Bakersfieldu nijak zvlášť nespěchala,“ přidala se Cynthia.

David se podíval na Mary.

„Samozřejmě, Byl to Bůh, kdo mi ukázal, jak se mám dostat ven, víš. A musím myslet na Petra. Zabílo mi to manžela. Myslím, že mu za Petra něco dlužím.“

David se podíval na Johnnyho.

„Dvě otázky,“ řekl Johnny. „První, co se stane, až bude po všem? Co se tu stane? Jestli se Důlní společnost Beznaděj vrátí a začne znovu pracovat v Čínské jámě, nejspíš Čínskou šachtu zase otevrou. Nebo ne? Tak k čemu to je?“

David se široce usmál. Mary připadalo, že se mu ulevilo, jako by čekal mnohem těžší otázku. „To není náš problém – to je Boží problém. My máme zavřít en tek a tunel, který od něj vede ven. Potom odjedeme pryč a už se neohlédneme. Jaká je další otázka?“

„Až bude po všem, mohl bych tě vzít na zmrzlinu? A vyprávět ti nějaké válečné historky z mládí?“

„Jasně. Pokud ti budu moct říct, abys toho nechal, až začnou být, víš, nudné.“

„Nudné historky nemám v repertoáru,“ řekl Johnny vesele.

Chlapec se vrátil k nákladáku s Mary, vzal ji při tom kolem pasu a opřel si o její paži hlavu, jako by byla jeho matka. Mary si řekla, že by jí mohla na chvíli být, pokud ji potřebuje. Steve a Cynthia si vlezli do kabiny; Ralf a Johnny Marinville se posadili na podlahu nákladového prostoru naproti Mary a Davidovi.

Když se nákladák v půli stoupání zastavil, ucítila Mary, že jí David chytil kolem pasu pevněji, a vzala ho kolem ramenou. Dojeli k místu, kde skončila jeho matka – aspoň její tělesná schránka. Věděl to stejně jako ona. Rychle a mělce dýchal ústy. Mary mu přitiskla dlaň ke spánku a beze slova ho mírně tiskla k sobě. Docela ochotně se podvolil, opřel si tvář o její hrud'. Dál lehece, rychle dýchal ústy, a potom ucítila, jak jí košili máčejí první slzy. Davidův otec naproti nim seděl s koleny přitáženými k hrudi a rukama si zakrýval tvář.

„To nic, Davide,“ mumlala a začala ho hladit po vlasech. „To nic.“

Bouchly dveře. Na šterku zavrzaly kroky. Potom se slabě ozval hlas Cynthie Smithové, plný hrůzy: „Ach Ježíši, jen se na ni podívej!“

Steve: „Bud' zticha, huso, uslyší tě.“

Cynthia: „Ach ten brouček. Promiň.“

Steve: „Pojď. Pomoz mi.“

Ralf odtáhl ruce z obličejů, přejel si rukávem přes oči, potom přešel tam, kde seděla Mary, a vzal Davida kolem ramen. David zašátral po otcově ruce a chytil se jí, Ralf se utrápenýma, uslzenýma očima podíval na Mary, a Mary se také rozplakala.

Slyšela teď venku šoupavé kroky, jak Steve a Cynthia odnášeli Ellen ze silnice. Pak nastala pauza, dívka zamručela námahou, a potom se kroky vrátily k nákladáku. Mary si byla najednou jista, že Steve obejde nákladák dozadu a poví chlapeci a jeho otci nějakou strašnou lež – nějakou blbost o tom, že Ellen vypadala klidně, jako by si tady uprostřed nicoty jen zdřímla. Pokusila se mu poslat vzkaz: Nedělej to, nechod' sem a nevykládej dobře míněné lži, jenom bys to zhoršil. Byli v Beznaději, viděli, co se tu děje, nesnaž se je ošidit.

Kroky se zastavily. Cynthia cosi zamumlala. Steve cosi odpověděl. Potom se vrátili do nákladáku, bouchly dveře, motor přidal a znovu se rozjeli. David se k ní tiskl tváří ještě nějakou chvíli, pak zvedl hlavu. „Díky.“

Usmála se, ale zadní dveře nákladáku byly pořád vysunuté, takže dovnitř padalo dost světla, aby David viděl, že také plakala, „Není zač,“ řekla. Políbila ho na tvář. „Opravdu.“

Objala si pažemi kolena a dívala se ven, sledovala, jak se zvedá prach. Pořád viděla oranžový blinkr, žlutou jiskru v širé tmě, ale teď se stáčela špatným směrem, vzdalovala se jim. Svět – ten, který vždy považovala za jediný – také jako by se od ní vzdaloval. Obchodní domy, restaurace, MTV, posilovna a občas odpoledne rychlý sex, to všechno se vzdalovalo.

A je to tak snadné, pomyslela si. Snadné jako když desetník proklouzne dírou v kapse.

„Davide?“ zeptal se Johnny. „Víš, jak se vůbec Tek dostal do Riptona?“

David zavrtěl hlavou.

Johnny přikývl, jako by to čekal, a zase se posadil, hlavou se opřel o stěnu nákladáku. Mary si uvědomila, že i když Marinville umí být nesnesitelný, docela se jí líbí. A nejen proto, že se vrátil s Davidem; docela se jí líbil už od... no, od chvíle, kdy hledali zbraně. Polekala ho, ale on se rychle vzpamatoval. Nejspíš patřil k lidem, kteří si udělali druhou kariéru ze vzpamatování z různých průšvihů. A když se tak nesoustředil na to, aby se choval jako blbec, uměl být zábavný.

Puška ráže .30–06 ležela vedle něj. Johnny po ní hmatl, aniž zvedl hlavu, pak ji zvedl a položil si ji přes kolena. „Mám podezření, že zmeškám ztířejší přednášku,“ řekl ke stropu. „Mělo to být na téma ‚Punkáci a postliteráti: Americké psaní v jedenadvacátém století.‘ Budu muset vrátit zálohu, ‚Jiří a Marta; Ach běda, přeběda.‘ To je z –“

„Kdo se bojí Virginie Woolfové?“, řekla Mary. „Edward Albee. V tomhle autobusu nejsme všichni ignoranti.“

„Promiňte,“ řekl Johnny trochu polekaně.

„Hlavně si tu omluvu zapište do deníku,“ řekla, i když to jen tak plácla. Sklonil hlavu, aby se na ni podíval, chvíli se mračil, potom se rozesmál. Po chvíli se k němu Mary přidala. Potom se rozesmál David a nakonec i Ralf. Ralf se smál kupodivu pištivým smíchem na tak velkého muže, trochu jako kreslená postavička, a při tom pomýšlení se Mary rozesmála ještě víc. Bolelo ji odřené břicho, ale to ji nezarazilo.

Steve na ně zabouchal z kabiny, ale nedalo se poznat, jestli jeho tlumený hlas zní pobaveně nebo polekaně. „Co se děje?“

Johnny Marinville svým nejlepším lvím hlasem zařval: „Jen klid, ty texaský býku! My tady diskutujeme o literatuře!“

Mary zařvala smíchy, jednu ruku si tiskla ke krku, druhou se držela za bolavé břicho. Nedokázala přestat, dokud nákladák nevyjel na hřeben valu, pak přejel okraj a zamířil dolů. Potom z ní veškerý humor vyprchal. Ostatní se také v tu chvíli přestali smát.

„Cítíš to?“ zeptal se David otce.

„Něco cítím.“

Mary se roztrásla. Snažila si vzpomenout, jestli se trásla už předtím, když se smála, ale nevzpomněla si. Něco cítili, ano, nepochybovala o tom. Možná by cítili ještě něco víc, kdyby tu byli dřív, kdyby museli utíkat tou cestou před krvácející příšerou za patami –

Vyndež si to z hlavy, Mary. Vyndež to z hlavy a zamkni dveře.

„Mary?“ zeptal se David.

Podívala se na něj.

„Už to nebude dlouho trvat.“

„Dobře.“

O pět minut později – pět velmi dlouhých minut – nákladák zastavil a dveře kabiny se otevřely. Steve a Cynthia přešli dozadu. „Tak si vyskočte, panstvo,“ řekl Steve. „Konečná.“

Mary se pracně vysoukala z nákladáku, při každém pohybu jen sykla. Bolelo ji celé tělo, ale nohy byly nejhorší. Kdyby seděla v nákladáku ještě chvíli, nejspíš by vůbec nemohla chodit.

„Johnny, nemáte ještě nějaký aspirin?“

Podal jí lahvičku. Vzala si tři, spláchla je zbytkem koly. Potom přešla dopředu k nákladáku.

Byli na dně Čínské jámy, ostatní poprvé, ona podruhé. Polní kancelář byla blízko; když se na ni podívala a pomyslela na to, co je uvnitř a jak těsně se nejspíš přiblížila ke konci své existence, chtělo se jí ječet. Potom upřela oči na policejní vůz; dveře měl stále otevřené, kapotu stále zvednutou, vzduchový filtr ležel u levé přední pneumatiky.

„Chyťte mě,“ řekla Johnnymu.

Udělal to, ale shlížel na ni s pozvednutým obočím.

„Teď mě dovedte k tomu autu.“

„Proč?“

„Musím něco udělat.“

„Mary, čím dřív začneme, tím dřív skončíme,“ řekl David.

„Tohle zabere jenom vteřinu. Pojdte, Shakespeare. Půjdeme.“

Dovedl ji k autu, jednou rukou ji držel kolem pasu, ve volné ruce svíral pušku. Nejspíš cítil, jak se třese, ale to bylo v pořádku. Byla nervózní, kousala si spodní ret, vzpomínala na to, jak na zadním sedadle toho auta jela do městečka. Seděla s Petrem za pletivem. Cítila Old Spice a kovový pach svého strachu. Žádné kliky na dveřích. Žádné okenní škvíry. A nic k vidění, jenom spálený Entragianův zátylek a ten hloupý medvěd s prázdným pohledem, přilepený na přístrojové desce.

Naklonila se do Entragianova pachu – jenomže to byl vlastně Tekův pach, teď to věděla – a strhla medvídku z desky. Teď jeho prázdné oči ken toi hleděly přímo na ni, jako by se jí ptaly, co má tohle bláznovství znamenat, k čemu to má být, co zlého to může změnit.

„Inu,“ řekla mu, „ty jsi pryč, hajzle, a to je první krok.“ Upustila ho na hrbolaté dno jámy a potom na něj dupla. Pořádně. Cítila, jak jí pod teniskou rupl. Svým způsobem to byla nejpříjemnější chvíle v celé té mizerné noční můře.

„Nic mi nepovídejte,“ řekl Johnny. „Je to nějaká nová variace akční terapie. Symbolické potvrzení, narychlo ordinované pro stresové životní situace, něco jako ‚Je mi fajn, rozšlápla jsem tě jako hovno‘. Nebo –“

„Sklapněte,“ řekla nikoli nelaskavě. „A už mě můžete pustit.“

„Musím?“ přešel jí rukou kolem pasu. „Zrovna jsem se seznamoval s topografií.“

„Věčná škoda, že nejsem mapa.“

Johnny spustil ruku a vydali se k ostatním.

„Davide?“ ptal se Steve. „Je to tam?“

Ukazoval kolem několika těžkých strojů a vlevo od rezatého montovaného domku s komínkem. Asi dvacet metrů vysoko ve svahu byla hranatá díra, kterou už Mary viděla. Tehdy si ji moc neprohližela, jelikož měla jinou starost – hlavně zůstat naživu – ale teď měla při tom pohledu špatný pocit. Pocit slabosti v kolenou. Inu, pomyslela si, medvěda jsem každopádně dostala. Už nikdy nebude zírat na nikoho nacpaného vzadu v policejním autě. To taky není málo.

„Je to ono,“ řekl David. „Čínská šachta.“

„Ken tek v ken teh,“ řekl otec jako ze sna.

„Ano.“

„A musíme ji vyhodit do vzduchu?“ zeptal se Steve. „Jak to uděláme?“

David ukázal na betonový bunkr za polní kanceláři. „Nejdřív se musíme dostat tam.“

Přešli k prachárně. Ralf škulbl petlicí na dveřích, jako by si ji chtěl ohmatat, potom k ní přiložil ruger. Tichou jámou se hlasitě rozlehlo kovové cvaknutí. „Vy se radši držte zpátky,“ varoval je. „Ve filmech to vždycky zabere, ale ve skutečném životě, kdoví.“

„Počkat, počkat!“ Johnny se rozběhl zpátky do nákladáku. Uslyšeli ho, jak se prohrabuje krabicemi za kabinou, a potom volá: „Aha! Tady jsi, potvoro.“

Vrátil se s černou motorkovou přilbou značky Bell s krytem přes obličej. Podal ji Ralfovi. „Koš na mozek de luxe. Tuhle jsem skoro nikdy nenosil, protože je moc velká. Nasadil jsem si ji a klaustrofobie nastoupila. Vezmi si ji.“

Ralf to udělal. V přilbě vypadal jako futuristický svářeč. Johnny od něj ustoupil, když se Ralf otočil zase k zámku. Ostatní taky. Mary držela Davida za ramena.

„Nechcete se otočit?“ řekl Ralf. Hlas mu tlumila přilba.

Mary pořád čekala, že se David ozve – nebylo by nic divného, kdyby měl o otce starost, možná i přehnanou, když se vezme v úvahu, že v uplynulých dvanácti hodinách ztratil zbylé dva členy rodiny – ale David nic neřikal. Jeho obličej vypadal ve tmě jenom jako bledý rozmazaný ovál, nic se z něj nedalo vyčíst, ale Mary v něm necítila žádný neklid. Ramena pod jejíma rukama byla určitě docela klidná, aspoň prozatím.

Možná viděl, že to bude v pořádku, pomyslela si. V té vidině, kterou měl.. nebo co to bylo. Nebo možná –

Tuto myšlenku nechtěla domyslet, ale nedala se jen tak zahnat.

– nebo možná prostě ví, že není jiná možnost.

Nastalo dlouhé ticho – velmi dlouhé, jak se Mary zdálo – a potom pronikavě třeskl výstřel, který se měl rozlehnout ozvěnou, ale nestalo se tak. Ránu prostě pohltily stěny, lavice a údolí povrchového dolu. Zaslýchla jediný polekaný ptačí výkřik – Kuouuuk! a potom už nic. Podivila se, proč Tek proti nim neposlal zvířata, jako je poslal proti tolika lidem ve městě. Protože jsou zvláštní? Možná. Jestli je to tak, tak to David z nich učinil něco zvláštního, jako jediný skvělý hráč dokáže pozvednout celý tým.

Otočili se a uviděli Ralfa skloněného nad petlicí, jak si ji prohlíží skrz čelní chránič přilby. Zámek se zkrabatil a pokroutil, uprostřed měl velkou černou díru po kulce, ale když za něj škulbl, držel pevně.

„Ještě jednou,“ řekl a prstem jim naznačil, aby se otočili.

Poslechli a znovu zazněl výstřel. Tentokrát se neozval ptačí křik. Mary si řekla, že pták už je daleko, i když neslyšela pleskot křídel. Nebylo divu, v uších jí zvonilo po střelbě.

Když Ralf tentokrát škulbl, závlačka zámku vyjela ze zničených vnitřností. Ralf ji vytáhl z očka a odhodil zámek stranou. Potom si sundal Johnnyho přilbu a usmál se.

David se k němu rozběhl a pochválil ho. „Dobrá práce, tati!“

Steve otevřel dveře a nahlédl dovnitř. „Páni! Je tu tma jako v něčím zadku.“

„Není tam vypínač?“ zeptala se Cynthia. „Nejsou tam okna, musí tam být světlo.“

Hmatal dokola, nejdřív vpravo, potom vlevo. „Pozor na pavouky,“ řekla Mary nervózně. „Mohli by tam být pavouci.“ „Tady je, už ho mám,“ řekl Steve. Cvak–cvak, cvak–cvak, světlo ale nikde. „Kdo má ještě baterku?“ zeptala se Cynthia. „Já jsem svoji určitě nechala v tom pitomým kině. Každopádně ji nemám.“ Nikdo neodpověděl. Mary také kdysi měla baterku – tu, kterou našla v polní kanceláři – a myslela si, že si ji strčila za opasek džínů, když propichovala kola pickupům. Baterka ale byla pryč. Sekerka taky. Musela obě věci ztratit při úprku z jámy.

„Sakra,“ ulevil si Johnny. „My jsme houby skauti.“

„Jedna je v nákladáku, za sedadlem,“ řekl Steve. „Pod mapami.“

„Nechceš pro ni zajít?“ řekl Johnny, ale Steve se chvíli nehýbal. Díval se na Johnnyho s podivným výrazem, v němž se Mary nemohla vyznat.

Johnny si toho všiml. „Co je? Něco se děje?“

„Ne,“ řekl Steve. „Nic se neděje, šéfe.“

„Tak na to šlápni.“

3

Steve Ames zaznamenal přesnou chvíli, kdy vedení jejich malé expediční jednotky přešlo z Davida na Johnnyho; chvíli, kdy se šéf zase stal šéfem. Nechceš pro ni zajít? řekl, ale nebyla to otázka, ale první pořádný příkaz, který mu Marinville dal od chvíle, kdy vyjeli z Connecticutu, Johnny na své motorce, Steve pohodlně rozvalený v nákladáku za ním, občas bafající levný doutník. Říkal mu šéf (dokud mu Johnny neřekl, aby toho nechal), protože to byla tradice zábavního průmyslu: v divadle říkali kulísáči jevištnímu mistrovi šéfe; při filmování říkali poskoci režisérovi šéfe; na turné bedňáci říkali manažerovi nebo chlapům v kapele šéfe. Prostě přenesl tuto část svého starého života do nové práce, ale až do této chvíle nepovažoval Johnnyho za šéfa, bez ohledu na znělý jevištní hlas, arogantní bradu a sebejisté způsoby. A tentokrát, když mu Steve řekl šéfe, Johnny nic nenamítal.

Nechceš pro ni zajít?

Formální otázka, jen čtyři slova, a všechno se změnilo.

Co se změnilo? Co přesně?

„Nevím,“ zamumlal, otevřel dveře u nákladáku a začal se prohrabovat nepořádkem za sedadlem. „To je to peklo, že vlastně nevím.“

Baterka – dlouhá a se šesti bateriemi – byla pod zmačkanými zbytečnými mapami, vedle lékárníčky a kartónové krabice s několika světlicemi. Zkusil světlo, viděl, že funguje, a odklusal k ostatním.

„Nejdřív se dívej po pavoucích,“ upozorňovala Cynthia. Mluvila hlasem jenom o maličko vyšším než normálně. „Po pavoucích a hadech, jako v té staré písničce. Pane Bože, já je nesnáším.“

Steve vkročil do prachárny a posvítit kolem, nejdřív po podlaze, potom po škvárových stěnách, potom po stropě. „Žádní pavouci,“ hlásil. „Žádní hadi.“

„Davide, zůstaň venku hned za dveřmi,“ řekl Johnny. „Neměli bychom se tam asi mačkat všichni. A jestli někoho nebo něco uvidíš –“

„Zařvu,“ slíbil David. „Neboj se.“

Steve zaměřil paprsek světla na nápis uprostřed podlahy – byl na podstavci, jako v restauraci, kde se píše LASKAVĚ VYČKEJTE, AŽ VÁS ČÍŠNÍK USADÍ. Jenomže tady stálo – velkými červenými písmeny:

POZOR POZOR POZOR

VÝBUŠNINY A ROZNĚTKY SE MUSÍ SKLADOVAT ZVLÁŠT!

TOTO JE FEDERÁLNÍ NARIŽENÍ

NEDBALÉ ZACHÁZENÍ S VÝBUŠNINAMI NEBUDE TOLEROVÁNO!

V zadní zdi bylo zatlučeno plno hřebíků. Na nich visely kotouče drátu a silné bílé šňůry. Nejspíš doutnák, domyslel si Steve. U pravé a levé zdi, jako opěrky knih v polici, ale bez knih, stály dvě těžké dřevěné truhly. Na jedné stálo DYNAMIT A ROZNĚTKY a ZACHÁZEJTE S NEJVYŠŠÍ OPATRNOSTÍ; byla otevřená, víko bylo odklopené jako víčko dětské krabice na hraní. Druhá, s černými písmeny na oranžovém pozadí oznamujícími prostě VÝBUŠNINA, byla zamčená na zámek.

„To je ANFO,“ řekl Johnny na ukázaná zamčenou bednu. „Zkratka pro dusičnan amonný a topný olej.“

„Jak to víte?“ zeptala se Mary.

„Někde jsem to slyšel,“ řekl nepřítomně. „Prostě jsem to někde zaslechl.“

„No, jestli si myslíte, že ustřelím zámek z tohohle, jste cvoci,“ řekl Ralf. „Máte chlapi nějaký nápad, ale bez střelení?“

„Zrovna teď ne,“ řekl Johnny, ale nemluvil zvlášť ustaraně.

Steve přešel k truhlici s dynamitem.

„Žádný dynamit tam není,“ řekl Johnny, pořád tak přízračně klidně.

S dynamitem měl pravdu, ale truhlice nebyla rozhodně prázdná. Bylo do ní nácpano tělo muže v džínách a tričku. V hlavě měl střelnou ránu. Pod kdysi světlými vlasy zíraly na Steva skelné oči. Těžko říct, jakou měly barvu.

Steve se obrnil proti puchu, naklonil se a začal uvolňovat svazek klíčů na opasku muže.

„Co je?“ zeptala se Cynthia a zamířila k němu.

Z otevřených úst mrtvolky vylezl brouk a skutálel se mu po bradě. Steve slyšel i slabé šustění. Pod mrtvým byl další hmyz. Nebo možná nějaký milovaný chřestýš jeho nové milé přítelkyně.

„Nic,“ řekl. „Zůstaň tam, kde jsi.“

Svazek klíčů byl tvrdohlavý. Po několika marných pokusech zmáčknout karabinku ho Steve prostě utrl z očka

opasku i s očkem. Zavřel víko a přešel místnost s klíči v ruce. Všiml si, že Johnny stojí asi na tři kroky uvnitř a upřeně hledí dolů na svou motorkovou přilbu. „Žel, chudák Urine,“ řekl. „Znal jsem ho dobře.“

„Johnny? Je ti něco?“

„Je mi fajn.“ Johnny si zastrčil motocyklovou přilbu pod paži a vítězně se na Steva usmál... ale oči měl ustrašené. Steve dal klíče Ralfovi. „Možná se některý bude hodit?“

Netrvalo to dlouho. Třetí klíč, který Ralf zkusil, vklouzl do zámku na truhlici označené VÝBUŠNINY. Za chvíli už se jich všech pět přehrabovalo uvnitř. Truhlice byla rozdělená do tří oddílů. Ty po stranách byly prázdné. Oddíl uprostřed byl do poloviny plný něčeho, co vypadalo jako dlouhé pytle z plátna na tvaroh. Mezi nimi se válelo několik uprchlíků: kuličky, které Stevovi připomínaly obilné ptačí broky. Pytle byly stažené šňůrkou. Jeden zvedl. Vypadal jako jelito a vážil takových pět kilo. Na boku měl černě napsáno ANFO. Pod tím stálo červeně: POZOR: HOŘLAVINA, VÝBUŠNINA.

„Fajn,“ řekl Steve, „ale jak to odpálíme, když nemáme roznětku? Měl jsi pravdu, šéfe – žádný dynamit, žádné roznětky. Jenom nějaký chlap upravený třicítkou. Nejspíš střelmistr.“

Johnny se podíval na Steva, potom na ostatní. „Mohli byste na chvíli jít za Davidem ven? Rád bych si promluvil se Stevem osamotě.“

„Proč?“ zeptala se Cynthia okamžitě.

„Protože to potřebuju,“ řekl Johnny nezvykle jemně. „Něco nevyřešeného, nic víc. Jedna omluva. Nechce se mi do omluv ani za jiných okolností, ale nevím, jestli bych to vůbec dokázal před obecenstvem.“

Mary řekla: „Nemyslím, že je vhodná chvíle –“

Šéf mu dával znamení očima – naléhavé znamení. „To je v pořádku,“ řekl Steve. „Bude to hned.“

„A nechodte naprázdno,“ řekl Johnny. „Každý si vezměte pytel toho instantního Čtvrtého července.“

„Pokud jsem dobře pochopil, tak je to spíš Instantní táborák, když nemáme rozbušky,“ poznamenal Ralf.

„Chci vědět, co se tu děje,“ trvala na svém Cynthia. Vypadala ustaraně.

„Nic,“ uklidňoval ji Johnny. „Opravdu.“

„Hovno nic,“ zabručela Cynthia, ale přece jen šla s ostatními, a každý nesl pytel ANFO.

Než Johnny stačil něco říct, vklouzl dovnitř David. Měl na tvářích pořad stopy uschlého mýdla a víčka měl fialově zarudlá. Steve jednou chodil s dívkou, která nosila oční stíny úplně stejné barvy. Na Davidovi to vypadalo spíš otřesně než slavnostně.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se David. Pohlédl na Steva, ale mluvil s Johnnym.

„Ano. Steve, dej Davidovi pytel ANFO.“

David ještě chvíli stál, držel pytel, který mu Steve podal, ale díval se na něj, pohroužený v myšlenkách. Najednou se podíval na Johnnyho a řekl: „Obrat' kapsy. Všechny.“

„Co –“ začal Steve.

Johnny ho přerušil, podivně se usmál. Byl to úsměv člověka, který kousl do čehosi, co chutná hořce a neodolatelně zároveň. „David ví, co dělá.“

Rozepjal si kožené nohavice, obrátil kapsy džínů a podával Stevovi své věci – slavnou peněženku, klíče, kladivo, které měl zastrčené za opasek – aby mu je podržel. Předklonil se, aby mu David viděl do kapsy u košile. Potom si rozepjal kalhoty a stáhl je dolů. Pod nimi měl modré slipy. Nad nimi viselo jeho pozoruhodné břicho. Stevovi připadal jako jeden z těch bohatých starších chlápků, které občas vidíte procházet po pláži. Poznáte, že jsou bohatí, ne podle rolexek a slunečních brýlí Oakley, ale hlavně protože se odvažují produčirovat v nepatrných bederních rouškách. Jako by platila úměra, že když váš příjem překročí určitou číslu, stane se vaše břicho dalším majetkem.

Šéf aspoň neměl lycrové slipy. Stará dobrá bavlna.

Otočil se kolem dokola, paže mírně pozvednuté, poskytl Davidovi výhled na všechny modřiny a boule, potom si znovu natáhl džíny. Potom kožené nohavice. „Spokojen? Sundám si i boty, jestli chceš.“

„Ne,“ řekl David, ale strčil ruku do kapes nohavic, než ustoupil. Tvářil se ustaraně, ale ne zas moc. „Tak se nenechte rušit. Ale pospěšte si.“

A byl pryč, nechal Steva a Johnnyho osamotě.

Šéf ho pokynem pozval dozadu, co nejdál od dveří. Steve šel za ním. Už cítil mrtvolu v dynamitové truhlici, i přes silnější aroma topného oleje, které tu vládlo, a chtěl odtud vypadnout co nejdřív.

„Chtěl se přesvědčit, že u sebe nemáš pár ken tehů, co? Jako Audrey.“

Johnny přikývl. „Je to moudré dítě.“

„Asi jo.“ Steve zašoupal nohama, díval se na ně, potom se podíval zase na šéfa. „Koukni, nemusíš se omlouvat za nějaké buzerování. Důležité je, že ses vrátil. To můžeme klidně –“

„Dlužím spoustu omluv,“ řekl Johnny. Začal si brát věci zpátky, rychle je vracel do kapes, ze kterých je vytahal. Naposledy si vzal kladívko, znovu je zastrčil za opasek kožených nohavic. „Je opravdu s podivem, kolik hnoje si člověk dokáže nastřádat za jediný život. Ale ty mi děláš v tomto ohledu nejmenší starost, Steve, zvláště teď. Jenom mlč a poslouchej, jasné?“

„Jasně.“

„A tohle opravdu musí být rychle. David už má podezření, že mám něco za lubem; to byl další důvod, proč chtěl, abych obrátil kapsy. Přejde chvíle – už brzo – kdy budeš muset Davida chytit. Až to uděláš, tak si dej záležet, ať ho držíš pořádně, protože bude bojovat jako čert. A dej si záležet, abys ho nepustil.“

„Proč?“

„Pomůže ti ta tvá kamarádka s kreativním účesem, když ji požádáš?“

„Asi jo, ale –“

„Steve, musíš mi důvěřovat.“

„Proč bych měl?“

„Protože cestou sem jsem prožil okamžik prozření. Jenomže to vůbec nevystihuje podstatu; víc se mi líbí Davidův výraz. Ptal se mě, jestli mě nezasáhla Boží bomba. Řekl jsem mu, že ne, ale to byla další lež. Myslíš, že kvůli tomu si mě Bůh nakonec vybral? Protože umím dobře lhát? Zní to dost srandovně, ale je to taky hrozné, víš to?“

„Co se stane? Víš to vůbec?“

„Ne, ne tak docela.“ Johnny vzal do jedné ruky pušku a do druhé přílbu s černým hledím. Díval se z jednoho předmětu na druhý, jako by srovnával jejich hodnotu.

„Nemůžu udělat, co po mně chceš,“ řekl Steve klidně. „Nedůvěřuju ti natolik, abych udělal, co chceš.“

„Musíš,“ řekl Johnny a podal mu pušku. „Nic jiného teď nemáš.“

„Ale –“

Johnny přišel o krok blíž. Stevovi už nepřipomínal stejného muže, který v Connecticutu nasedl na Harley–Davidsona ve směšných nových kožených obalech a cenil všechny své zuby na fotografie z Life a People a Daily News, kteří kroužili kolem a cvakali. Změnilo se mnohem víc, než že přibyly modřiny a zlomený nos. Vypadal mladší, silnější. Z tváře mu zmizela pompéznost, stejně jako jakási horečná rozplizlost. Teprve teď, když si Steve všiml, že tam ten výraz není, si uvědomil, jak často tam byl – jako by bez ohledu na to, co říká nebo dělá, většinu Marinvillovy pozornosti poutalo něco, co nebylo. Něco jako zapomenutá věc nebo neprovedený úkol.

„David si myslí, že Bůh chce, aby zemřel, až bude zavírat Teku v té jeho díře. Takříkajíc nejvyšší oběť. Ale David se mýlí.“ Johnnyho hlas při tom posledním slovu zaskřípal a Steve užasl, když viděl, že šéf skoro pláče. „Tak snadné to pro něj nebude.“

„Co –“

Johnny ho chytil za paži. Svíral ho tak pevně, až to bolelo. „Mlč, Steve. Prostě ho popadni, až přijde ta chvíle. Je to na tobě. Teď už pojď.“ Shýbl se k truhlici, vzal za šňůru pytel ANFO a hodil ho Stevovi. Další vzal pro sebe.

„Víš, jak tenhle sajrajt odpálit bez dynamitu nebo roznětek?“ zeptal se Steve. „Ty si myslíš, že jo, co? Co se stane? Sešle Bůh blesk?“

„To si myslí David,“ řekl Johnny, „a po těch sardinkách a sušenkách mě to nepřekvapuje. Myslím ale, že nic tak neobvyklého se nestane. Jdeme. Připozdívá se.“

Vyšli do nachylující se noci a připojili se k ostatním.

4

U paty svahu, dvacet metrů pod rozeklaným ústím Čínské šachty, je Johnny zastavil a řekl jim, aby pytle svázali po dvou. Jeden pár si pověsil na krk, pytle mu visely po stranách hrudi jako závaží kukaček. Steve si vzal další pár a Johnny nic nenamítal, když si David vzal od otce poslední dvojici a také si přehodil šňůry kolem krku. Ralf se ustaraně podíval na Johnnyho. Johnny pohlédl na Davida, viděl, že David hledí k ústí šachty, pak se podíval zase na chlapcova otce, zavrtěl hlavou a přiložil si prst ke rtům. Ticho, táto.

Ralf vypadal nedůvěřivě, ale nic neřekl.

„Všichni v pořádku?“ zeptal se Johnny.

„Co bude teď?“ zeptala se Mary. „Jaký je plán?“

„Uděláme, co nám poví Bůh,“ řekl David. „Takový je plán. Jdeme.“

V čele šel David, stoupal do svahu bokem, aby neupadl. Nebyla tu žádná široká šterková cesta, ani stezka, a povrch byl zrádný. Johnny cítil, jak se mu porfyr snaží při každém kroku vzhůru udrolit pod botou. Brzy mu srdce bouchalo a rozbitý nos bolel do rytmu. Posledních pár měsíců byl hodný chlapec, ale ta hromada kuřátek (nemluvě o pečených kachnách a několika křepelkách s kaviárovou nádivkou) se mu teď připomněla.

Přesto se cítil dobře. Všechno bylo najednou prosté. To bylo svým způsobem nádherné.

Vpředu šel David, za ním otec. Potom Steve a Cynthia. Johnny a Mary Jacksonová tvořili zadní voj.

„Proč máte pořád tu motorkovou přílbu?“ zeptala se.

Johnny se usmál. Zvláštní, ale připomněla mu Terry. Terry, jaká bývala kdysi dávno. Podržel přílbu nahoře, navlečenou na ruce jako loutku. „Neptej se, komu zvoní hrana,“ zarecitoval. „Zvoní tobě, ty bájná ambrózie.“

Zasmála se, i když těžce dýchala. „Jste cvok.“

Kdyby to bylo čtyřicet metrů místo dvaceti, Johnny by to možná nedokázal. I takhle se mu srdce rozbouchalo natolik, že mu v hrudi znělo jako virbl, když David docházel k ústí tunelu. A stehna měl jako špagety.

Teď neochabuj, řekl si. Čeká tě poslední rovinka.

Přinutil se k rychlejší chůzi, najednou se bál, že by se David mohl prostě otočit a vejít do šachty dřív, než se tam dostane Johnny. To bylo taky možné. Steve si myslěl, že šéf ví, co se děje, ale šéf ve skutečnosti věděl sakra málo. Dostával scénář akorát o stránku dřív, nic víc.

Ale David počkal, a brzy se na svahu před ústím šachty shlukli všichni. Zevnitř táhl vlhký puch, chladný a zároveň spálený. A byl z ní slyšet zvuk, který si Johnny spojil s šachtami výtahů: slabé, větrné šepotání.

„Měli bychom se pomodlit,“ řekl David trochu ustrašeně. Natáhl ruce.

Za jednu ruku ho vzal otec. Steve odložil pušku a vzal ho za druhou ruku. Mary vzala za ruku Ralfa, Cynthia vzala za ruku Steva. Johnny si stoupl mezi ženy, přílbu si položil mezi boty, a kruh byl uzavřen.

Stáli ve tmě Čínské jámy, cítili vlhký dech země, poslouchali tiché burácení a dívali se na Davida Carvera, který je sem přivedl.

„Či otče?“ zeptal se jich David.

„Otče náš,“ odpověděl Johnny a snadno vykročil na stezku staré modlitby, jako by z ní nikdy nesešel. „Jenž jsi na nebesích, posvět se jméno Tvé. Přijď království Tvé –“

Ostatní se připojili, Cynthia, pastorova dcera, první, Mary poslední.

„– buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes, a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás zlého. Amen.“

Přes amen Cynthia pokračovala: „Neboť Tvé jest království, a moc, a sláva, na věky věkův, amen.“ Vzhledla a zamžikala na Johnnyho pohledem, který se mu moc líbil. „Tak jsem se to učila – takovej protestantskej taneční mix, víte?“

David se teď díval na Johnnyho.

„Pomoz mi, abych si vedl co nejlépe,“ řekl Johnny. „Jestli tam jsi, Bože – a teď mám důvod věřit, že jsi – pomoz mi, abych si vedl co nejlépe, a nepodlehł znovu slabosti. Chci, abys vzal mou žádost velmi vážně, protože mám za sebou dlouhou řadu slabostí. Davide, co ty? Chceš něco říct?“

David pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. „Už jsem to řekl.“ Pustil ruce, které ho držely, a kruh se porušil.

Johnny přikývl. „Tak jo, pustíme se do toho.“

„Do čeho?“ zeptala se Mary. „Do čeho? Řekli byste mi to laskavě?“

„Mám jít dovnitř,“ řekl David. „Sám.“

Johnny zavrtěl hlavou. „Ne. A nezačíněj zase s tím, že ti to řekl Bůh, protože zrovna teď ti neříká nic. Tvoje obrazovka ukazuje akorát nápis ZŮSTAŇTE LASKAVĚ NA PŘÍJMU, mám pravdu?“

David se na něj nejistě podíval a olízl si rty.

Johnny zvedl ruku směrem k čekající temné šachtě a promluvil tónem člověka, který prokazuje bližnímu velkou laskavost. „Můžeš však jít první. Co ty na to?“

„Můj táta –“

„Půjde hned za tebou. Chytí tě, jestli upadneš.“

„Ne,“ řekl David. Najednou vypadal polekaně – vystrašeně. „To nechci. Vůbec nechci, aby tam byl. Strop se může propadnout nebo –“

„Davide! Nezáleží na tom, co chceš.“

Cynthia popadla Johnnyho za paži. Málem by ho poškrábala, kdyby si nehty dávno neukousala až do masa. „Nechte ho být! Kristepane, zachránil vám sakra život! Přestaňte ho buzerovat!“

„Nebuzeruju ho,“ řekl Johnny. „V této chvíli buzeruje sám sebe. Kdyby nebyl jako beran, vzpomněl by si, kdo tu velí...“

Podíval se na Davida. Chlapec cosi potichu zabrumlal, nebylo to slyšet, ale Johnny stejně věděl, co řekl.

„Správně, je krutý. Ale to jsi věděl. A stejně nemůžeš Boží povahu nijak ovládat. Nikdo z nás nemůže. Tak si dej pohov.“

David neodpověděl. Hlavu měl skloněnou, ale tentokrát se nemodlil. Johnnyho napadlo, že se David podvolil. Asi věděl, co se blíží, a to bylo nejhorší. Nejkrutější, jestli chcete. Nebude to pro něj lehké, řekl Stevovi v prachárně, ale tehdy ještě nechápal, jak těžké to může být. Nejdřív jeho sestřička, potom matka; teď –

„Výborně,“ řekl hlasem, který zněl vyprahle jako půda, na které stáli. „Nejdřív David, potom Ralf, pak ty, Steve. Já půjdu za vámi. Dnes v noci – promiňte, dnes ráno – nebudou mít dámy přednost.“

„Jestli musíme jít dovnitř, chci tam jít se Stevem,“ řekla Cynthia.

„Fajn, bezva,“ souhlasil Johnny okamžitě – jako by to čekal. „Můžeme si vyměnit místa.“

„Kdo vás vůbec pověřil velením?“ zeptala se Mary.

Johnny se k ní otočil jako had, až leknutím nemotorně couvla. „Chcete se toho snad chopit vy?“ zeptal se nebezpečně rozjařeně. „Protože jestli ano, děvenko, s radostí vám to přenechám. Neříkal jsem si o to o nic víc než David. Tak co myslíte? Chcete si navléct triko velkého šéfa?“

Zavrtěla zmateně hlavou.

„Jenom klid, šéfe,“ zamumlal Steve.

„Já jsem v klidu,“ odsekl Johnny, ale nebyl. Viděl Davida a jeho otce, kteří stáli vedle sebe se skloněnou hlavou a propletenýma rukama, a nebyl v klidu. Sotva mohl uvěřit, jak obrovskou věc dělá. Sotva? Vůbec ne, to spíš. Jak jinak by mohl pokračovat, nebýt milosrdného nevědomí, které před sebou třímá jako štít? Mohl by vůbec někdo pokračovat?

„Chcete, abych vzala ty pytle, Johnny?“ zeptala se Cynthia ustrašeně. „Pořád se mi ještě zdá, že sotva popadáte dech, a vůbec vypadáte zchváceně, s prominutím.“

„Budu v pořádku. Už to není daleko. Vid', Davide?“

„Není,“ řekl David tiše a rozechvěle. Zdálo se, že otcovu ruku nejen drží, ale laská ji, jako by to dělal milenec. Díval se na Johnnyho beznadějnýma, prosebnýma očima. Očima toho, kdo skoro ví.

Johnny odvrátil pohled, dělalo se mu zle od žaludku, bylo mu vedro a zároveň zima. Setkal se se Stevovým užaslým, ustaraným pohledem, a pokusil se k němu vyslat další vzkaz: Jenom ho drž. Až přijde čas. Nahlas řekl: „Dej Davidovi baterku, Steve.“

Chvilku měl dojem, že to Steve neudělá. Potom vytáhl baterku ze zadní kapsy a podal mu ji.

Johnny znovu zvedl ruku k černému otvoru šachty. K mrtvému chladnému pachu starých ohňů a slabému burácení z hloubi zavražděné hory. Poslouchal, jestli neuslyší slovo útěchy od Terry, ale Terry vyklidila scénu. Možná to bylo dobře.

„Davide?“ Hlas se mu třásl. „Posvítíš nám na cestu?“

„Nechci,“ zašeptal David. Potom se zhluboka nadechl, podíval se vzhůru na nebe, kde hvězdy právě začaly blednout, a zaječel: „Nechci! Copak jsem už neudělal dost? Všechno, co sis řekl? Tohle není fér! TOHLE NENÍ FÉR A JÁ NECHCI!“

Poslední dvě slova zakřičel tak zoufale, že si málem roztrhl hrdlo. Mary se k němu chtěla vrhnout. Johnny ji chytil za paži.

„Sundejte ze mě tu ruku,“ syčela a chtěla se mu vyprostit.

Johnny ji strhl zpět. „Nehýbejte se.“

Podřídila se.

Johnny se podíval na Davida a znovu pomalu zvedl ruku k porubu.

David se podíval na otce, slzy mu tekly po tvářích. „Běž pryč, tati. Vrať se do nákladáku.“

Ralf zavrtěl hlavou. „Jestli půjdeš dovnitř, půjdu taky.“

„Nedělej to. Věř mi. K ničemu by to nebylo.“

Ralf prostě zůstal stát a trpělivě se díval na syna.

David na něj hleděl, potom pohlédl na Johnnyho nataženou ruku (ruku, která už jen nevyzývala, ale požadovala), a pak se otočil a vešel do porubu. V chůzi cvakl vypínačem baterky a Johnny uviděl, že v jasném kuželu tancují zrnka prachu... prachu a ještě čehosi. Čehosi, co mohlo popohnat srdce dávného prospektora k rychlejšímu tepu. Zlato, zalesklo se a hned bylo pryč.

Ralf šel za Davidem. Potom Steve. Světlo se v chlapcově ruce pohybovalo, sledovalo nejdřív skalní stěnu, potom starobyrou vzpěru s vyrytou trojicí symbolů – možná jméno nějakého dávného zemřelého čínského horníka, nebo jméno jeho milé, která zůstala v chýších v bažinách Po Jang – a potom sklouzlo na zem, kde odhalilo poházené kosti: popraskané lebky a hrudní koše, které se křivily jako přízračné úsměvy Kočky Šklíby. Světlo se zvedlo znovu nahoru a vlevo. Znovu se zlatě zablesklo, tentokrát jasněji a zřetelněji.

„Hej, pozor!“ vykřikla Cynthia. „Něco tu je!“

Tma explodovala údery křidel. Ten zvuk si Johnny spojil se svým dětstvím v Connecticutu, když za šera, ještě než zhoustla tma, z podrostu vyletěl bažant. Na okamžik pach dolu zesílil, protože neviditelná křídla jim vhněla prastarý vzduch do tváře.

Mary zaječela. Světelný kužel sebou trhl vzhůru a na okamžik osvětlil vznášející se půlnoční přízrak, cosi s křídly a svítícíma zlatýma očima a roztaženými pařáty. Oči se upíraly na Davida, chtělo to Davida.

„Pozor!“ zařval Ralf, vrhl se zezadu na Davida a strhl ho pod sebe na podlahu šachty plnou kostí.

Při pádu vyletěla baterka chlapci z ruky a teď svítila nahoru tak špatně, že jen mátl. V odražené záři se míhaly nejasné obrysy: David pod svým otcem a stín orla, pulsující a bobtnající nad nimi.

„Zastřelte ho!“ křičela Cynthia. „Steve, zastřel ho, vždyť mu utrhne hlavu!“

Johnny popadl hlaveň pušky, kterou Steve právě zvedal. „Ne. Výstřel by na nás strhl celý strop.“

Orel skřehotal, tloukl křídly Carvera do hlavy. Ralf se snažil ptáka shodit levou rukou. Orel mu sevřel do zahnutého zobáku prst a utrl mu ho. A potom zabořil pařáty Ralfovi do tváře jako silné prsty do těsta.

„TATI, NE!“ zaječel David.

Steve zmizel ve změti stínů, a když Johnny hranou boty kopl do baterky, naskytl se mu lepší výhled, než chtěl, na ptáka, který svíral Ralfovi hlavu. Křídly zuřivě vířil kotouče prachu ze země a stěn staré šachty. Ralf divoce škulal hlavou ze strany na stranu, ale tělem skoro úplně zakrýval Davida.

Steve vzal pušku, jako by se jí chtěl ohnat, ale pažbou praštil do stěny. Nebylo tu místo. Učinil tedy výpad vpřed, jako kopím. Orel otočil pronikavý zrak na něj, drápy na Ralfově obličej se posunuly. Křídla burácela v uzavřeném prostoru jako měkký hrom. Johnny viděl, že Ralfův prst trčí ze zobáku ven. Steve znovu vyrazil vpřed a tentokrát zasáhl orla naplno a vyrazil mu prst ze zobáku. Orel narazil hlavou do stěny. Pařáty zapracovaly. Jeden zajel Ralfovi do obličejové hlouběji. Druhý se zvedl, zabořil se do krku a roztrhl ho. Pták zakřičel, možná vzteky, možná vítězně. Mary zakřičela s ním.

„BOŽE, NE!“ vyl David ochraptěle. „ACH BOŽE, PROSÍM TĚ AŤ PŘESTANE UBLIŽOVAT TATÍNKOVI!“

Toto je peklo, pomyslel si Johnny klidně, vykročil vpřed a pak si klekl. Sevřel pařát zabořený do Ralfova krku. Bylo to jako chytit nějakou ohavnou exotickou kuriozitu, obalenou aligátory kůží. Zakroutil jím ve všech silách a uslyšel, jak se cosi křehce trhá. Nad ním Steve znovu zaútočil pažbou pušky, znovu přirazil orlovi hlavu ke skalní stěně. Křuplo to.

Johnnyho tlouklo křídlo. Jako by se znovu ocitl na parkovišti se supem na hlavě. Zpátky do budoucnosti, pomyslel si, pustil pařát, chytil křídlo a škulbl. Pták se vrhl na něj, chraptivě křičel, až málem ohluchli, a Ralf táhl s sebou, protože nepustil pařát zabořený do jeho tváře a levé oční bulvy. Johnny si pomyslel, že Ralf je buď v bezvědomí, nebo už mrtvý. Doufal, že je mrtvý.

David se od svého otce odplazil, celý ochromený, košili nasáklou otcovou krví. Za chvíli popadne baterku a vrhne se hlouběji do dolu, jestli si všichni nepospíší.

„Steve!“ zařval Johnny a poslepu hmátl nad hlavu a obemkl orlovi záda. Vzpínal se a kroutil v jeho sevření jako vzpurný mustang. „Steve, doraž ho! Doraž ho!“

Steve zabořil pažbu pušky orlovi do hrdla a stočil jeho temnou hlavu ke stropu. V tom okamžiku vystartovala Mary. Popadla orlův krk a krutě přesně jím zakroutila. Ozvalo se tlumené chrupnutí a najednou pařát v Ralfově tváři povolil. Davidův otec padl na podlahu dolu, čelem udeřil do kostnatého hrudního koše a rozbil ho na prach.

David se otočil, uviděl, že otec leží bez pohybu tváří k zemi. Oči se mu vyjasnily. Dokonce přikývl, jako by říkal přesně to, jsem čekal, pak se shýbl pro baterku. Teprve když ho Johnny popadl kolem pasu, jeho klid se zlomil a začal se zmítat.

„Pust!“ křičel. „To musím já! JÁ!“

„Ne, Davide,“ řekl Johnny a držel ze všech sil. „Nemusíš.“ Levou rukou chytil Davida kolem hrudníku pevněji, jenom sykal, jak chlapcovy paty oživovaly bolest v pohmožděných holeních, a pravou rukou vklouzl chlapci k boku. Pak ruku vysunul s obratností a rychlostí zkušeného kapesního zloděje. Johnny si vzal od Davida to, co mu bylo nařizováno... a taky mu něco nechal.

„Nemůže mi je všechny vzít a pak mě to nenechat dokončit! To nemůže! Nemůže!“

Johnny sebou škubl, protože jedna Davidova noha se setkala s jeho česčkou. „Steve!“

Steve hleděl fascinován hrůzou na orla, který sebou stále škubal a pomalu mával jedním křídlem. Pařáty měl rudé.

„Steve, krucinál!“

Vzhlédl, jako by se probral ze sna. Cynthia klečela vedle Ralfa, hmatala puls a hlasitě plakala.

„Steve, pojď sem!“ křičel Johnny. „Pomoz mi!“

Steve se pohnul a chytil Davida, který se vzpíral stále prudčeji.

„Ne!“ David mrskal hlavou sem a tam jako šileny. „Ne, to musím já! Já! Nemůže je všechny vzít a mě nechat! Slyšíš?“

NEMŮŽE JE VŠECHNY VZÍT A –“

„Davide! Nech toho!“

David se přestal zmítat a zůstal viset Stevovi v náručí jako loutka s ustříhnutými nitkami. Oči měl zrudlé a divoké.

Johnny si pomyslel, že v životě neviděl v lidské tváři takovou opuštěnost a samotu.

Motorková přílba ležela tam, kde ji Johnny upustil, když orel zaútočil. Sklonil se, zvedl ji a podíval se na chlapce v Stevově náručí. Steve vypadal tak, jak se Johnny cítil – mizerně, ztraceně, zmateně.

„Davide –“ začal.

„Je v tobě Bůh?“ zeptal se David. „Cítíš ho v sobě, Johnny? Jako ruku? Nebo oheň?“

„Ano,“ řekl Johnny.

„Tak si to nevykládej špatně.“ David mu plivl do tváře. Johnny ucítil teplo na kůži pod okem, jako slzu.

Johnny si ji neseřel. „Poslouchej mě, Davide. Povím ti něco, co ses nenaučil od svého pastora ani z bible. Pokud vím, je to zpráva přímo od Boha. Posloucháš?“

David se na něj jenom díval a nic neřikal.

„Řekl jsi ‚Bůh je krutý‘, jako by člověk, který celý život žil na Tahiti, řekl ‚Sníh je studený‘. Věděl jsi to, ale nechápal jsi to.“ Přistoupil těsně k Davidovi a vzal do dlaní chlapcovu chladnou tvář. „Víš, jak krutý může tvůj Bůh být, Davide? Jak fantasticky krutý?“

David čekal, nic neřikal. Možná poslouchal, možná neposlouchal. Johnny to nepoznal.

„Někdy nás donutí žít.“

Johnny se otočil, vzal baterku a vydal se porubem dál, pak se ještě jednou otočil. „Běž za svým kamarádem Brianem, Davide. Běž za svým kamarádem a udělej z něj svého bratra. Pak si začni říkat, že na dálnici došlo k nehodě, hodně vážné, že nějaký pitomý opilec přejel plnou čáru a váš karavan se převrátil a přežil jsi jenom ty. To se stává každou chvíli. Jenom si přečti noviny.“

„Ale to není pravda!“

„Klidně by mohla být. A až se vrátíš do Ohia nebo Indiany nebo kde si to věšíš klobouk, modli se k Bohu, aby tě přes tohle převedl. Aby tě uzdravil. Prozatím jsi omluven.“

„Nikdy se už... cože? Co jsi to říkal?“

„Řekl jsem, že jsi omluven.“ Johnny se na něj upřeně díval. „Omluven z vyučování.“ Otočil hlavu. „Odved' ho odtud, Stevone. Všichni běžte ven.“

„Šéfe, co –“

„Turné skončilo, Texasane. Nalož je do nákladáku a jedte nahoru. Jestli chcete být v bezpečí, radši na to šlápněte.“

Johnny se otočil a klusem se vydal do Čínské šachty, ve tmě před ním poskakovalo světlo. Brzy zmizelo také.

5

I když měl baterku, o cosi zakopl a skoro se natáhl, proto zpomalil do chůze. Čínští horníci tu nechali různé věci, když se horečně a marně pokoušeli uniknout, až nakonec padli sami. Přešel po krajině plné kostí, drolil je na prach, a pohyboval světlem v pravidelném trojúhelníku – zleva doprava, dolů na zem, znovu doleva – aby krajinu ve své hlavě udržoval zřetelnou a současnou. Viděl, že stěny jsou přímo posety čínskými znaky, jako by ti, co přežili zával, podlehli psací máni, než se smrt přiblížila a pak je předběhla.

Kromě kostí viděl plechové hrmky, staré krumpáče s rezavými kovovými částmi a zvláštními krátkými rukojeťmi, malé rezaté krabičky na řemíncích (to byly asi petrolejové lampy), shnilé šaty, pantofle z jelenice (malíčké, pantofle pro děti, řekl by si člověk), a nejméně tři páry dřeváků. V jednom byl špalek svíčky, která možná zhasla rok před tím, než byl zvolen prezidentem Abe Lincoln.

A všude, všude se mezi pozůstatky válely ken tehý: kojoti s pavoučími jazyky, pavouci s přízračnými albínskými krysami vystrčenými z huby, netopýři s roztaženými křídly a s nechutnými jazyky v podobě dětí (ty děti se šklebily jako skřeti). Některé sošky zobrazovaly příšery, které nikdy na zemi neexistovaly, zrůdy, ze kterých Johnnyho bolely oči. Cítil, jako ho ken tehové volají, přitahují ho, jako měsíc přitahuje slanou vodu. Stejným způsobem ho občas posedlo náhlé nutkání napít se nebo zhltnout dort nebo olíznout hladce sametový okraj ženských úst. Ken tehové hovořili jazykem šílenství, který poznával ze své minulosti: sladce rozumné hlasy navrhovaly nevýslovné činy. Ale ken tehý nad ním nikdy nezískají moc, pokud se nezastaví, neskloní se a nedotkne se jich. Jestli se tomu dokáže vyhnout – vyhnout se zoufalství, které by přišlo převlečeno za zvědavost – nejspíš vyvázne.

Už je Steve dostal ven? Doufal, že ano, a doufal, že Stevovi se je podaří v tom věrném nákladáku odvézt dost daleko, než přijde konec. Chystala se pekelná rána. Kolem krku mu na svázaných šňůrách visely jenom dva pytle ANFO, ale to bude stačit, víc stejně nepotřeboval. Připadlo mu však moudřejší, aby to ostatním neřikal. Bezpečnější.

Teď slyšel jemné sténání, o kterém David mluvil: vrzání a posouvání brídlice, jako by mluvila sama země.

Protestovala proti tomu, že sem vnikl. A teď vpředu uviděl kalné červené světlo, zubatě orámované. Těžko říct, jak vzdálené. Pach byl také silnější, a zřetelnější: pach vychladlého popela. Vlevo nějaká kostra – soudě podle velikosti nejspíš nepatřila Číňanovi – klečela u zdi, jako by dotyčný zemřel při modlitbě. Najednou kostra otočila hlavu a

počastovala Johnnyho Marinvilla mrtvým zubatým úsměvem.

Vypadni, dokud je čas. Tek eh wen. Tek eh leh.

Johnny lebku nakopl, jako by to byl fotbalový míč. Rozpadla se (skoro se rozprášila) na úlomky a Johnny už spěchal k červenému světlu, které vycházelo trhlinou ve stěně. Díra vypadala právě tak velká, aby se jí promáčkl.

Stál před ní a díval se do světla, z této strany mnoho neviděl, a slyšel v duchu Davidův hlas, jako člověk v tranzu slyší hlas hypnotizéra, který ho nabádá; V jednu hodinu deset minut dvacátého prvního září chlapi vpředu prorazili kamsi, co nejdřív považovali za jeskyni...

Johnny odhodil baterku stranou – už jí nebude potřebovat – a promáčkl se otvorem. Když se dostal do en teku, zaplnil mu hlavu jakýsi matný zvuk, připomínající výtah, který slyšeli u vchodu do porubu, zaplnil mu mozek šepotavými hlasy... vábivými, klamavými, hrozivými. Všude kolem něj byly vytesané kamenné tváře, které proměňovaly komoru en tek ve fantastický dutý sloup osvětlený kalně šarlatovými tóny: byl tu vlk a kojot, sokol a orel, krysa a škorpión. Z úst každého zvířete trčelo nikoli další zvíře, ale beztvary plaz. Johnny se na něj sotva mohl podívat... a vlastně pořádně neviděl. Byl to Tek? Tek na dně ini? Záleželo na tom?

Jak vlastně dostal Riptona?

Jestli uvízl tady, jak přesně dostal Riptona?

Najednou si uvědomil, že jde en tekem a míří k ini. Pokusil se své nohy zastavit, ale zjistil, že to nejde. Pokusil se představit si, jak Cary Ripton činí tentýž objev, a přišlo mu to snadné.

Snadné.

Dlouhé pytle ANFO se mu houpały na hrudi sem a tam. V duchu mu bláznivě tančily obrazy: Terry ho chytá za očka opasku a pevně ho tiskne k břichu, zrovna když se mu to blíží, nejlepší orgasmus v životě, co nikde neskončil, akorát v kalhotách, tohle vyprávějte Ernestu Hemingwayovi; vylézá z bazénu v Bel Air, chechtá se, vlasy má připlácnuté na čele, zvedá láhev piva a foťáky blýskají; Bill Harris mu říká, že jestli projede napříč zemí na motorce, mohl by se tím změnit jeho život a celá kariéra... jestli to myslí opravdu vážně, o to jde. Naposledy uviděl policistovy prázdné šedé oči, jak na něj hledí ve zpětném zrcátku, policistu, jak říká, že Johnny asi brzy pochopí hodně o pneuma, soma a sarx, víc než chápal dosud.

V tom měl pravdu.

„Bože, ochraňuj mě dost dlouho, abych to dokončil,“ řekl a nechal se přitáhnout k ini. Mohl by se zastavit, kdyby se pokusil? Možná lepší nevědět.

Kolem díry v zemi ležela v kruhu hnijící mrtvá zvířata – kolem studny světů, podle Davida Carvera. Hlavně kojoti a supi, ale také viděl pavouky a několik škorpiónů. Napadlo ho, že tito poslední ochránci zemřeli zároveň s orlem. Nějaká síla, která se stáhla, z nich vysála život, stejně jako vysála život z Audrey Wylerové v okamžiku, kdy jí Steve vyrazil ken tehy z ruky.

Z ini začal stoupat kouř... jenomže to vůbec nebyl kouř, ne opravdový. Byl to jakýsi mastný černohnědý neřád, a když se začal kroutit k němu, uviděl Johnny, že je živý. Vypadal jako zakřivené trojprsté dlaně na koncích vychrtlých paží. Nebyly z ektoplazmy, ty paže, ale nebyly ani vysloveně hmotné. Stejně jako při pohledu na vytesané sošky všude kolem i teď začala Johnnyho bolet hlava, podobně jako bolí hlava děcko, když vyklopýtá z příšerně divoké atrakce v lunaparku. Tohle pobláznilo ty horníky, jistěže. Tohle změnilo Riptona. Okna bez skel v pirin moh se na něj šklebila, říkala mu... co vlastně? Skoro to slyšel –

(kej de mun)

Otevři ústa.

Ach ano, měl otevřená ústa, dokořán otevřená, jako u zubaře. Pořádně otevřete ústa, pane Marinville, pořádně, ty mizerná neřádká náhražko spisovatele, přímo zuřím, je mi z tebe špatně vzteky, ale pokračujme, pořádně si otevřete, kej de mun, ty zasraný šedivý nafoukaný kreténe, spravíme tě, budeš jako nový, lepší než nový, pořádně si otevřete, pořádně si otevřete kej de mun **POŘÁDNĚ SI OTEVŘETE** –

Ten kouř. Svinstvo. Co to je? Na koncích už nebyly ruce, ale roury. Ne... žádné roury...

Díry.

Ano, tak to bylo. Díry jako oči. Byly tři. Možná jich bylo víc, ale tři viděl zřetelně. Trojúhelník děr, dvě nahoře a jednu pod nimi, díry jako šeptající oči, jako vývrty –

Správně, řekl David. Máš pravdu, Johnny. Tek se do tebe navrtá, stejně jako se navrtal do Caryho Riptona, jediný způsob, jaký mu zbývá, když se chce dostat z díry, která je tady dole, z díry, která je na všechno moc malá, kromě tady toho neřádu, toho šlemu, dvě do nosu a jedna do úst.

Hnědočerný neřád se svíjel k němu, hrozný a zároveň podmanivý, díry, které byly ústy, ústa, která byla očima. Očima, které šeptaly. Slibovaly. Uvědomil si, že má erekci. Nebyla to zrovna nejhodnější chvíle, ale copak ho takový argument někdy zastavil?

Teď... to sálo... cítil, jak mu díry vysávají vzduch z úst... z hrdla...

Pevně ústa zaklapl a narazil si motocyklovou přilbu na hlavu. Nejvyšší čas. Za okamžik už hnědavé stužky obtáčely plexisklový štít a roztahovaly se po něm s nepříjemným vlhkým mlaskáním. Okamžik viděl roztahující se přísavky jako líbající rty, ale pak zmizely, ztracené ve špinavých šmouhách hnědé hmoty.

Johnny natáhl ruku, chytil tu hnědou látku vznášející se před ním a zakroutil jí, jako by ždímal ručník. V dlaních a prstech ho píchlo a maso znečitlivělo... ale hnědá látka se utrhla, část se stahovala zpět k ini, část sklesla na podlahu komory.

Došel k okrají díry, postavil se mezi hromadu peří, která bývala supem, a kojota, který tu ležel mrtvý na boku. Díval se dolů a zvedl ruce, aby se dotkl visících pytlů ANFO, hladil je skoro znečitlivělými rukama, plnými mravenčení.

Víš, jak ten sajrajt odpálit bez dynamitu nebo roznětek? ptal se Steve. Víš, vid'? Nebo si to aspoň myslíš.

„Doufám, že to vím,“ řekl Johnny. Hlas zněl v přilbě podivně hluše. „Doufám, že –“

„TAK POJĎ!“ zakřičel šilený hlas zdola. Johnny nadskočil hrůzou a překvapením. Byl to hlas toho policajta. Collieho Enragiana. „POJĎ! TEK EH LEH, PIRIN MOH! POJĎ, TY VŠIVÝ PARCHANTE! UVIDÍME, JAK JSI STATEČNÝ! TEK!“

Pokusil se o krok couvnout, možná si to rozmyslet, ale úponky hnědého neřádu se mu omotaly kolem kotníků jako ruce a podtrhly mu nohy. Nemotorně, nohama napřed, padl do studny a zátylkem se v pádu udeřil o okraj. Kdyby neměl přilbu, nejspíš by si rozbil lebku. Pytle ANFO ochranně tiskl k hrudi, jako prsy.

Potom přišla bolest, nejdřív plíživá, potom sžiravá, nakonec se zdálo, že ho sežehne zaživa. Iní měla tvar trychtýře, ale klesající, zužující se kruh byl poset krystaly křemíku a popraskanou břidlicí. Johnny po nich klouzal jako děčko na klouzačce, na které narostly ježaté skleněné trny. Nohy mu do určité míry chránily kožené nohavice a hlavu chránila motocyklová přilba, ale záda a hýždě byly v momentě na cucky. Zapřel se předloktím, aby pád zmínil. Kamenné jehly mu je roztrhaly. Viděl, jak mu rukávy rudnou; za okamžik byly z rukávů cáry.

„LÍBÍ SE TI TO?“ zadrmolil hlas ze dna iní, a teď to byl hlas Ellen Carverové. „TEK EH LEH, TY MIZERNÝ RUŠITELI! EN TOW! TEN EH LEK!“ blábolil. Proklínal ho ve dvou jazycích.

Šilený v každé dimenzi, pomyslel si Johnny a i v té bolesti se rozesmál. Vrhle se vpřed, chtěl udělat salto nebo při pokusu o ně zemřít. Teď se naklepeme i z druhé strany, pomyslel si a rozchechtal se jako nikdy v životě. Cítil, jak mu krev teče do bot jako teplá voda.

Černohnědá pára byla všude kolem něj, šeptala a otírala se zejícími chtivými tlamičkami po štítu přilby. Objevovaly se, mizely, pak se znovu objevovaly, třely se a vydávaly tiché, sugestivní mlaskavé zvuky. Nedokázal se odrazit, jak chtěl, nedokázal salto udělat. Úhel klesání byl příliš prudký. Místo toho se otočil na bok, chytal se krystalových výčnělků, které ho trhaly a řezaly mu ruce, ale on si toho nevšiml, potřeboval se zastavit, než ho to rozřeže doslova na hadry.

Potom to najednou skončilo.

Ležel zhroucený na dně trychtýře, krvácel z celého těla, jak se mu zdálo, a rozřezané nervy se pokoušely zahltit veškeré rozumné myšlenky svým nepříčetným jekotem. Podíval se nahoru a uviděl, že svažitou, zakřivenou stěnu zdobí široký krvavý pruh. Z některých vyčnívajících krystalů visely cáry látky a kůže – z košile, levisek, nohavic.

Mezi nohama se mu kroutil kouř, vycházel z díry na dně trychtýře a snažil se ho chytit za rozkrok.

„Pusť mě,“ řekl. „Můj Bůh to přikazuje.“

Hnědočerný kouř se stáhl, zkroutil se mu kolem stehen jako špinavé fábory.

„Můžu tě nechat žít,“ řekl hlas. Není divu, pomyslel si Johnny, že Tek uvízl na druhé straně trychtýře. Díra, do které se zužoval, byla maličká, široká tak na palec. Červené světlo v ní pulsovalo, jako kdyby mrkalo. „Můžu tě vyhojit, uzdravit tě, nechat tě žít.“

„Jo, ale můžeš mi získat Nobelovu cenu za literaturu?“

Johnny stáhl pytle ANFO z krku, potom z opasku vyškubl kladivo. Bude muset pracovat rychle. Měl pocit, že je pořezaný na miliónu míst, a už cítil, jak se mu do mozku vkrádá šed' oznamující ztrátu krve. Znovu mu to připomnělo Connecticut, jak se v posledních týdnech března a začátkem dubna po setmění přikrádala mlha. Pamětníci tomu říkali jahodové jaro, Bůh ví proč.

„Ano! Ano, dokážu to!“ Hlas z úzkého červeného hrdla zněl dychtivě. Zněl také vylekaně. „Cokoli chceš! Úspěch... peníze... ženy... a můžu tě uzdravit, nezapomeň! Můžu tě uzdravit!“

„Můžeš vrátit Davidovi tatínka?“

V iní bylo ticho. Hnědočerná mlha vycházející z díry našla cáry na jeho zádech a nohou, a najednou měl pocit, jako by na něj zaútočili žraví úhoři... nebo piraně. Zakřičel.

„Můžu tu bolest utišit!“ řekl Tek z maličké dírky. „Stačí jen požádat – a samozřejmě se zastavit.“

Johnnyho pátil pot v očích, ale vidlicovým koncem kladívka otevřel jeden pytel ANFO. Naklonil škvíru nad díрку, roztáhl látku a sypal obsah kornoutem zakrvavené dlaně. Červené světlo se okamžitě zatáhlo, jako by se ta věc dole bála, že by mohla nálož nevolky odpálit.

„To nemůžeš!“ zaječelo to, najednou tlumeně – ale Johnny ten hlas jasně slyšel ve své hlavě. „To nemůžeš, k čertu! En leh! En leh! Os dam! Ty parchante!“

En leh ty sám, pomyslel si Johnny. A velký tlustý ken de lech navíc.

První pytel byl prázdný. Johnny viděl kalnou bělost v díře, kde před tím bylo jenom černo a pulsující červená. Jícen, vedoucí do Tekova světa... nebo roviny... nebo dimenze... nebyl tedy tak dlouhý. Nikoli ve fyzikálních mírách. A nebolí ho záda a nohy méně?

Možná jsem prostě otupěl, pomyslel si. Což pro mě není nový zážitek.

Popadl druhý pytel ANFO a viděl, že celá jedna strana je prosáklá krví. Cítil, že vzrůstající slabost jde ruku v ruce s mlhou v hlavě. Musel si pospíšit. Musel si sakra pospíšit.

Roztrhl druhý pytel pomocí vidlice na kladivu, a snažil se obrnit proti výkřikům, které slyšel v hlavě; Tek už zcela přešel do druhého jazyka.

Otočil pytel nad dírou vzhůru nohama a díval se, jak se z něj sypou kuličky ANFO. Bělost stále jasněla, jak se hrdlo plnilo. Když se pytel vyprázdnil, horní vrstva kuliček byla jen asi sedm centimetrů hluboko pod ústím.

To je akorát, pomyslel si Johnny.

Uvědomil si, že se ve studni rozhostil klid, i v en teku nahoře; ozývalo se jen slabé šepotání, které mohlo být voláním duchů, zajatých zde od jedenadvacátého září 1859.

Jestli tomu tak bylo, pak je propustí na svobodu.

Zašátral v kapse kožených nohavic, trvalo mu to snad celé věky, bojoval s mlhou, která mu chtěla zastřít myšlenky, bojoval s narůstající slabostí. Nakonec se jeho prsty čehosi dotkly, uklouzly, vrátily se, znovu se toho dotkly, chytily

to a vytáhly ven.

„Tlustý zelený brokový náboj.“

Johnny ho zasunul do dírky na dně ini, a nijak ho nepřekvapilo, že tam perfektně zapadl a tupý kruhový vršek se pevně opřel o kuličky ANFO.

„Naládoval jsem tě, parchante,“ zachraptěl.

Ne, zašeptal mu hlas v hlavě. Ne, to se neodvážíš.

Johnny se podíval na mosazný kotouček ucpávající díрку na dně ini. Sevřel rukojeť kladiva, i když z něj síla odtékala celým proudem, a vzpomněl si na to, co mu řekl policajt těsně před tím, než ho strčil dozadu do svého auta. Jsi ubohá náhražka spisovatele, řekl policajt. Jsi taky ubohá náhražka muže.

Johnny hranou volné levé ruky odstrčil přílbu. Znovu se zasmál, zvedl kladivo vysoko nad hlavu a se smíchem udeřil přímo na spodek náboje.

„BOŽE, ODPUSŤ MÍ, NENÁVIDÍM KRITIKY!“

Zlomek vteřiny zvědavě uvažoval, jestli se mu to podařilo, a pak na otázku odpověděl květ oslnivé, nezvučné červeně. Bylo to jako omdlávat do růže.

Johnny Marinville se podvolil pádu a jeho poslední myšlenky patřily Davidovi – jestli se David dostal ven, jestli David vyvázl, jestli už je v pořádku, jestli bude v pořádku i později.

Omluven z vyučování, pomyslel si Johnny, a pak všechno utichlo.

ČÁST V

Silnice č. 50

Omluven z vyučování

1

Kolem nákladáku ležela zhruba v kruhu mrtvá zvířata – většinou supi a kojoti – ale Steve si jich sotva všiml. Byl jako na jehlách, aby odtud co nejdřív vypadli. Příkré stěny Čínské jámy se nad ním tyčily jako stěny otevřeného hrobu. Doběhl k nákladáku trochu napřed před ostatními (Cynthia a Mary šly s Davidem, každá ho držela z jedné strany za paži, i když se nezdálo, že by se potácel) a rozrazil dveře u spolujezdce.

„Steve, co –“ začala Cynthia.

„Nastupte! Otázky až později!“ Vysadil ji na sedadlo. „Zmáčkni se! Udělej místo!“

Poslechla. Steve se otočil k Davidovi. „Budeš dělat potíže?“

David zavrtěl hlavou. Oči měl otupělé a lhostejné, ale to Steva nepřesvědčovalo. Ten kluk měl rozhodně záložní baterky; dokázal to ještě dřív, než se s ním Steve a Cynthia setkali.

Naložil Davida do nákladáku, pak se podíval na Mary.

„Nastupte. Budeme se trochu mačkat, ale jestli už teď nejsme přátelé –“

Vyškrábala se do kabiny a zavřela dveře, a Steve už obíhal nákladák zepředu, přitom šlápl na supu. Jako by šlápl na polštář vycpaný kostmi.

Jak dlouho už byl šéf pryč, minutu? Dvě? Neměl ponětí. Smysl pro čas, který snad kdysi měl, byl naprosto zmatený. Vrhl se na sedadlo řidiče a povolil si chvilku, ve které uvažoval, co udělají, jestli motor nechytne. Odpověď, že nic, byla nasnadě. Přikývl si, otočil klíčkem a motor s burácením ožil. Takže žádné rozhodování, díky Bohu. O vteřinu později už jeli.

Otočil nákladák velkým kruhem, projel těsně kolem těžké techniky, prachárny a polní kanceláře. Mezi dvěma budovami stál zaprášený policejní vůz, dveře u řidiče otevřené, přední část vozu pokrytá uschlou krví Collieho Entragiana. Při pohledu na něj – do něj – se Stevovi udělalo chladno a trochu mdlo, jako by se díval dolů z vysoké budovy.

„Chcípni,“ řekla Mary potichu a otočila se, aby se po autu ohlédla. „Chcípni. A doufám, že mě slyšíš.“

Najeli na hrbol a nákladák se hrozně zhoupl. Steve nadskočil na sedadle, stehny narazil zesponu do volantu a hlavou se praštil o strop. Uslyšel tlumené rachtání, jak se věci vzadu rozletěly. Většinou šéfovy věci.

„Hele,“ řekla Cynthia nervózně. „Nemyslíš, že jsi na to hodil moc těžkou cihlu, fešáku?“

„Ne,“ řekl Steve. Podíval se do vnějšího zrcátka, když vyjeli po šterkové cestě, která vedla k okraji jámy. Hledal otvor do porubu, ale neviděl ho – byl na druhé straně nákladáku.

Asi v půli cesty k okraji najeli na další hrbol, větší, a nákladák asi na nějakou chvilku vyletěl ze silnice. Světlometry se zhouply, potom podklesly, jak si nákladák dřepel na pérech. Mary a Cynthia vykřikly. David ne; seděl skrčený mezi nimi jako loutka v životní velikosti, napůl na sedadle a napůl Mary na klíně.

„Zpomal!“ zakřičela Mary. „Jestli sjedeš ze silnice, skutálime se dolů! ZPOMAL, IDIOTE!“

„Ne,“ opakoval a neobtěžoval se dodat, že mu dělá nejmenší starost, jestli sjede z téhle silnice, široké jako kalifornská dálnice. Viděl vpředu okraj jámy. Nebe nahoře už nebylo černé, ale temně, stále jasněji fialové.

Podíval se kolem ostatních do druhého venkovního zrcátka, pátral po tmavém ústní tunelu v temnější studnici Čínské jámy, ken tek v ken teh, a potom se už nemusel obtěžovat. Dno jámy najednou osvětlil čtverec bílého světla, tak jasného, že se do něj nedalo dívat. Vyšlehlo z Čínské šachty jako hořící pěst a zaplnilo kabinu nákladáku divokým jasem.

„Ježíši, co to je?“ zaječela Mary a prudce si zakryla oči.

„Šéf,“ odpověděl Steve potichu.

Těžké zadunění běželo snad přímo pod nimi, tlumeně burácelo, Nákladák se začal třást jako vyděšený pes, Steve slyšel, jak narušená skála a šterk začínají klouzat. Podíval se z okna a uviděl v skomírajícím světle výbuchu, že černé

sítě trubek z PVC – emitory a rozdělovače – sjíždějí po svahu. Porfyr se dal do pohybu. Čínská jáma se hroutila do sebe.

„Ach pane Bože, pohřbí nás to zaživa,“ zaúpěla Cynthia.

„No, uvidíme,“ řekl Steve. „Držte se.“

Dupl na plyn až k podlaze – stejně už byl skoro sešlápnutý – a motor nákladáku odpověděl zlostným řevem. Už jsme skoro tam, zlato, pobízel vůz v duchu. Už jsme skoro tam, no tak, nevzdávej to, krasavice, udělej to pro mě –

To dunivé burácení pod nimi nepřestávalo, zdálo se, že v jedné chvíli utichá, pak se vrátilo jako vlna. Když dojeli k okraji jámy, uviděl Steve, že napravo od nich skáče po svahu dolů balvan veliký jako benzinová pumpa. Ale zlověstnější než rachot zdola byl sílicí šepot přímo pod nimi. Steve věděl, že je to šterkový povrch silnice. Nákladák mířil na sever; silnice mířila na jih. Za chvilku sjede do jámy jako povolený běhoun.

„Makej, mrcho!“ zařval a bušil do volantu levou pěstí. „Udělej to pro mě! Dělej! Dělej!“

Nákladák se přehoupl přes okraj jámy jako neohrabaný dinosaur se žlutým čumákem. Na okamžik to bylo nerozhodně, protože rozdrobená půda pod zadními koly povolila a nákladák se zhoupl nejdřív stranou a potom zpět.

„Jed!“ zaječela Cynthia. Nakláněla se dopředu a svírala přístrojovou desku. „Ach prosím tě jed! Pro Boha, vyvez nás od.“

Hodilo ji to zpátky do sedadla, když kola znovu zabrala. Právě včas. Na okamžik světlo mety svítily přímo do světlajícího nebe, a potom už přeletěli okraj a mířili na sever. Zezadu, z díry, se zvedl nekonečný sloup prachu, jako by znovu začala vichřice, jenomže tentokrát ohraničená jediným místem. Sloup stoupal do nebe jako dým z pohřební hranice.

2

Cesta dolů po severní straně valu už byla méně dobrodružná. Když urazili asi dvě míle pouští mezi lomem a městečkem, nebe na východě už mělo jasně růžovou barvu. A když projížděli kolem hospůdky s upadlým nápisem, nad obzor už vykukoval horní okraj slunce.

Steve dupl na brzdy hned za hospůdkou, na jižním konci Hlavní ulice Beznaděje.

„Krucifix,“ zamumlala Cynthia potichu.

„Matičko boží,“ vzdychla Mary a přitlačila si ruku na spánek, jako by ji bolela hlava.

Steve nedokázal říct vůbec nic.

Až do té chvíle viděl on a Cynthia Beznaděj jenom potmě nebo přes závoje foukajícího písku, a to, co tehdy viděli, jim uvízlo v paměti jen jako útržkovité horečné obrazy, protože jejich vnímání vybrousilo do úzkého kužele maximální zjednodušení, které vyžaduje úkol přežít. Když se člověk snaží zůstat naživu, vidí jen to, co musí; zbytek letí přes palubu.

Ted' to však viděli všechno.

Široká ulice byla prázdná, až na jediný líný chomáč laskavce. Chodníky byly vysoko zaváté pískem – místy vůbec nebyly vidět. Tu a tam mrkala rozbitá okna. Všude ležely naváté odpadky. Nápis popadaly. Dráty ležely smotané na ulici jako rozbité potrubí v lomu. A markýza Amerického západu ted' ležela na ulici jako velká stará jachta, která nakonec najela na skaliska. Zbývající písmeno – velké černé R – nakonec upadlo.

A všude ležela mrtvá zvířata, jako by tu došlo ke smrtelnému chemickému znečištění. Viděli desítky kojetů a ze dveří Budovy pivnice se vinul dlouhý, točitý průvod mrtvých krys, napůl zavátých pískem, kterého se chopil mírný ranní vítr. Na upadlé korouhvičce ve tvaru skřítky leželi mrtví škorpióni. Stevovi připadali jako trosečníci, kteří bidně zahynuli na pustém ostrově. Na ulici a na střeších leželi supi jako hromady sazí.

„A vymezíš kolem lidu hranici,“ řekl David. Mluvil hluše, bezvýrazně. „A řekneš: ‚Střežte se vystoupit na horu.‘“

Steve se podíval do zpětného zrcátka, uviděl, že proti jasnícímu se nebi se rýsuje val Čínské jámy, uviděl, že z jejího neplodného kotle stále stoupá prach, a otrásl se.

„Střežte se vystoupit na horu nebo i dotknout se jejího okraje: kdokoli se hory dotkne, musí zemřít; nedotkne se ho žádná ruka, bude ukamenován nebo zastřelen. Ať je to dobytče nebo člověk, nezůstane naživu.“ Chlapec pohlédl na Mary a tvář se mu roztrásla a znovu se stala lidskou. Oči se mu zalily slzami.

„Davide –“ začala.

„Jsem sám. Chápete? Vyšli jsme na horu a Bůh je všechny zabil. Moji rodinu. Ted' jsem sám.“

Vzala ho kolem ramen a přitiskla se k němu tváří.

„Hele, šéfe,“ řekla Cynthia a položila ruku na Stevovu paži. „Vypadneme tady z té zatracené díry a najdeme někde studený pivo, co říkáš?“

3

Opět silnice číslo 50.

„Tudy,“ řekla Mary. „Už jsme blízko.“

Projeli kolem karavanu Carverových. David znovu zabořil tvář Mary do prsou, když se blížili, a Mary objala jeho hlavu a konejšila ho. Skoro pět minut se nehýbal, snad ani nedýchal. Že je živý, poznala jen podle slz, které jí pomalu a horce máčely košili. Vlastně byla ráda, že je cítí, považovala je za dobré znamení.

Bouře zasáhla i silnici; písek jí místy úplně zakrýval a Steve musel projíždět několika návěji na nízkou rychlost.

„Že by ji uzavřeli?“ zeptala se Cynthia Steva jednou. „Policajti? Nevadské veřejné práce?“

Zavrtěl hlavou. „Nejspíš ne. Ale můžeš se vsadit, že včera v noci moc lidí venku nebylo – spousta tiráků ztvrdla v Ely a Austinu.“

„Tam je!“ vykřikla Mary a ukázala na hvězdičku mrkající asi míli před nimi. Za tři minuty už zastavovali vedle Deirdřiny acury. „Chceš si sednout do auta se mnou, Davide?“ zeptala se. „Pokud ten krám ovšem naskočí?“

David pokrčil rameny.

„Policajt vám nechal klíčky?“ zeptala se Cynthia.

„Ne, ale jestli budu mít štěstí...“

Vyskočila z nákladáku, přistála na kypré duně písku, a už se brodila k autu. Při pohledu na ně si rázem vybavila Petra – Petra, který byl tak příšerně, neskutečně pyšný na svou monografii o Jamesu Dickeym, a nikdy ho nenapadlo, že další knížky už nikdy nenapíše...

Najednou viděla auto dvojité, pak se rozmazalo jako v krasohledu.

Píchalo ji v hrudi, ale otfela si loktem oči, pak si klekla a začala hmatat pod předním nárazníkem. Nejdřív nemohla nic najít, a to už bylo moc. Proč vůbec chtěla jet za Stevovým nákladákem do Austinu v tomhle autě? Obklopená vzpomínkami? Petrem?

Opřela se tvář o nárazník – brzo bude příliš rozpálený na dotek, ale prozatím pořád chladil nocí – a rozplakala se.

Ucítila, že se jí opatrně dotkla nějaká ruka, a ohlédla se. Vedle ní byl David, jeho hubená, příliš stará tvář nad štíhlou chlapeckou hrudí v zakrváceném baseballovém tričku. Vážně se na ni díval, sice ji za ruku nedržel, ale dotýkal se jí prsty, jako by ji chtěl držet.

„Co se stalo, Mary?“

„Nemůžu najít tu krabičku,“ řekla a pořádně popotáhla. „Tu malou magnetickou krabičku s náhradním klíčkem. Byla pod předním nárazníkem, ale asi upadla. Nebo ji možná sebrali ti kluci, co nám ukradli značku.“ Zkroutila pusou a znovu se rozplakala.

Klekl si vedle ní, zašklebil se, protože ho louplo v zádech. Viděla i přes slzy modřiny na krku, jak se ho pokoušela Audrey uskrtit – ošklivé modrofialové skvrny jako bouřkové mraky.

„Ššš, Mary,“ uklidňoval ji a hmatl po vnitřní straně nárazníku. Slyšela, jak šátrá prsty v té tmě, a najednou se jí chtělo vykřiknout: Dej pozor! Mohli by tam být pavouci! Pavouci!

Potom jí ukázal malou šedou krabičku. „Zkus to, nechceš? Jestli nenastartuješ...“ Pokrčil rameny, aby ukázal, že na tom moc nezáleží – vždyť tu mají nákladák.

Ano, vždyť tu mají nákladák. Až na to, že Petr v životě v nákladáku nejel a ona ho možná chtěla cítit ještě chvilku. To jsou pěkné melouny, paní, řekl a pak se jí dotkl prsu.

Vzpomínka na jeho vůni, dotek, hlas. Brýle, které nosil při řízení. Všechno by to sice bolelo, ale –

„Jo, pojedu s tebou,“ řekl David. Klečeli před autem Deirdry Finneyové, oba se na ně dívali. „Teda jestli chytí. A jestli chceš.“

„Ano,“ řekla. „Chci.“

4

Steve a Cynthia k nim také přišli, pomohli jim na nohy.

„Mám pocit, jako by mi bylo sto padesát let,“ řekla Mary.

„Nebojte se, vypadáte nanejvýš na osmdesát devět,“ usmál se Steve a Mary naznačila, že ho chce praštit. „Opravdu to chcete zkusit do Austinu v tom malém autě? Co když uvíznete v písku?“

„Pěkně jedno po druhém. Ještě ani nevíme, jestli nastartujeme, vid', Davide?“

„Nevíme,“ řekl David s povzdechem. Znovu se jí vzdaloval, Mary to cítila, ale nevěděla, co se s tím dá dělat. Stál s hlavou skloněnou, díval se na chladič acury, jako by skrývala všechna tajemství života a smrti, z tváře mu znovu vyprchaly všechny city a vypadal nepřítomně a zamyšleně. V jedné ruce volně držel šedou kovovou magnetickou krabičku s náhradním klíčkem.

„Jestli nastartuje, pojedeme v karavaně,“ řekla Stevovi. „Já za vámi. Jestli uvíznu, přisedneme do nákladáku. Ale nemyslím, že to bude nutné. Není to tak špatné auto. Kdyby ho ta moje pitomá švagrová nepoužívala jako skladiště trávy...“ Hlas se jí zachvěl, pevně sevřela rty.

„Myslím, že nebudeme muset jet daleko, než se dostaneme na čistou silnici,“ řekl David, aniž zvedl oči od chladiče acury. „Třicet mil? Čtyřicet? Pak je silnice volná.“

Mary se na něj usmála. „Doufám, že máš pravdu.“

„Je tu jedna trochu důležitější otázka,“ řekla Cynthia. „Co o tom všem řekneme policii? Myslím skutečné policii?“

Chvilí nikdo nic neřikal. Potom David, stále s pohledem upřeným na chladič acury, řekl: „Tu první část. Ať si zbytek vyluští sami.“

„Nechápu,“ řekla Mary. Vlastně si myslela, že chápe, ale chtěla, aby mluvil dál. Chtěla ho mít tady, pohromadě s ostatními, duševně i tělesně.

„Já jim povím o tom, jak jsme píchli a ten zlý policista nás odvezl do městečka. Jak nás k tomu přinutil povídačkou o tom, že v poušti je chlap s puškou. Mary, ty povíš o tom, jak tě s Petrem zastavil. Steve, ty povíš o tom, jak jsi hledal Johnnyho a Johnny ti volal. Já řeknu, jak jsme utekli, když odvedl mou matku. Jak jsme šli do kina. Jak jsme ti volali telefonem, Steve. Potom můžeš vyprávět, jak jsi také přijel do kina. A tam jsme byli celou noc. V kině.“

„Do lomu jsme vůbec nejeli,“ dumal Steve. Zkoumal tu myšlenku. Zkoušel ji.

David přikývl. Modřiny na krku svítily v stoupajícím slunci. Začínalo se už dělat horko. „Správně,“ řekl.

„A – promiň, Davide, ale musím – co tvůj táta? Co o něm?“

„Šel hledat maminku. Chtěl, abych zůstal s vámi v kině, tak jsem poslechl.“

„Vůbec nic jsme neviděli,“ řekla Cynthia.

„Ne. Vlastně ne.“ Otevřel magnetickou krabičku, vytáhl klíček a podal ho Mary. „Nechceš to zkusit?“

„Za vteřinku. Co si budou úřady myslet o tom, co najdou? Všechny ty mrtvé lidi a mrtvá zvířata? A co řeknou? Co pustí na veřejnost?“

Steve řekl: „Existují lidé, kteří věří, že nedaleko odtud někdy ve čtyřicátých letech havaroval létající talíř. Věděla jsi to?“

Zavrtěla hlavou.

„V Roswellu, Nové Mexiko. Tvrdí se, že to někdo přežil. Astronauti z jiného světa. Nevím, jestli je na tom něco pravdy, ale třeba je. Jsou důkazy, že se v Roswellu stalo něco pořádně divného. Vláda to ututlala. Stejně tak ututlají tohle.“

Cynthia mu zmáčkla paži. „Pěkně paranoidní, kocoure.“

Pokrčil rameny. „A co si budou myslet... možná jedovatý plyn. Něco vyřihlo z kapsy v hornině a lidi zešileli. A to není tak daleko od pravdy, co? Nemyslíte?“

„Ne,“ řekla Mary. „Myslím, že nejdůležitější je, abychom vyprávěli totéž, přesně jak to David navrhl.“

Cynthia pokrčila rameny, tvář jí prolétl náznak dávné nasupenosti. „Co kdybychom to práskli a pověděli jim, co se opravdu stalo, věřili by nám?“

„Možná že nevěřili,“ řekl Steve, „ale jestli je ti to jedno, radši bych příštích šest týdnů netrůvil na detektoru lži a necivěl do inkoustových kaněk, když je můžu trávit pohledem na tvou exotickou a tajemnou tvář.“

Znovu ho praštila do paže. Tentokrát pořádněji. Všimla si, že David tuto mezihru sleduje, a kývla na něj. „Myslíš, že mám tajemnou a exotickou tvář?“

David se otočil, zahleděl se na hory na severu.

Mary obešla acuru, otevřela dveře u řidiče, připomněla si, že musí posunout sedadlo, než bude moci řídit – Petr byl o stopu vyšší než ona. Příhrádka na rukavice byla otevřená ještě od chvíle, kdy v ní šátrala po technickém průkazu, ale taková malá žárovka určitě nemohla vytáhnout moc šťávy, ne? Inu, nešlo přímo o život –

„Ach pane Bože,“ řekl Steve potichu, skoro nezvučně. „Ach pane Bože, podívejte se.“

Otočila se. Na obzoru se rýsoval severní val Čínské jámy, z této vzdálenosti nepatrný. Nad ním se vznášelo obří mračno tmavě šedého prachu. Viselo na nebi, stále spojeno s dírou mlžnou pupeční šňůrou stoupajícího prachu a rozdrčené půdy: pozůstatky hory stoupaly do nebe jako otrávená půda po jaderném výbuchu. Mračno mělo tvar vlka, jeho ocas ukazoval k právě vycházejícímu slunci, groteskně prodloužený čumák mířil na západ, kde nebe stále ovládala noc.

Čumák byl otevřený. Z něj trčel podivný tvar, nejasný, ale připomínal plaza. Bylo v něm cosi ze škorpióna a zároveň z ještěrky.

Ken tek, ken teh.

Mary vykřikla, i když si tiskla ruce k ústům. Hleděla vzhůru na ten obrys na nebi, oči jí nad špinavými prsty vylézaly z důlků, hlavou vrtěla sem a tam v marném odmítavém gestu.

„Přestaň.“ David ji vzal kolem pasu. „Přestaň, Mary. Nemůže nám ublížit. A už mizí. Vidíš?“

Byla to pravda. Bok nebeského vlka se místy trhal, jako by se rozpouštěl, a slunce ho pronikalo dlouhými zlatými paprsky, které byly krásné a zároveň jaksi komické – takové střely člověk čeká na konci biblického příběhu.

„Myslím, že bychom měli jet,“ řekl Steve nakonec.

„Myslím, že jsme sem hlavně neměli vůbec jezdit,“ poznamenala Mary tiše a nasedla do auta. Už ucítila vůni vody po holení svého mrtvého manžela.

5

David stál a díval se, jak Mary posunuje sedadlo dopředu a strká klíček do zapalování. Měl pocit, že je kdesi daleko, jako tvor vznášející se v prostoru mezi temnou a světlou hvězdou. Vzpomněl si, jak sedával doma u kuchyňského stolu a hrál s Páj kostky. Pomyslel si, že Steva, Mary a Cynthii, i když byli milí, by klidně viděl mrtvé a v pekle, jenom kdyby si ještě jednou mohl zahrát v kuchyni kostky s Páj – Páj a vedle ní sklenice džusu, on s pepsikolou, a oba se řehtají jako blázni. Klidně by šel do pekla sám, kdyby na to přišlo. Jak daleko vlastně bylo peklo od Beznaděje?

Mary otočila klíčkem v zapalování. Motor pohotově zaprskal a skoro hned chytil. Zasmála se a zatleskala rukama.

„Davide? Pojedeme?“

„Jistě. Asi.“

„Hej?“ Cynthia mu položila ruku na zátylek, „Není ti něco, mladíku?“

Zavrtěl hlavou, ale nevzhlédl.

Cynthia se sklonila a políbila ho na tvář. „Musíš bojovat,“ zašeptala mu do ucha. „Musíš s tím bojovat, viš?“

„Pokusím se,“ řekl, ale dny, týdny a měsíce, které měl před sebou, mu připadaly nemožné. Běž za svým kamarádem Brianem, řekl Johnny. Běž za svým kamarádem a udělej si z něho bratra. Tím by se dalo začít, ano, ale co pak?

Měl v sobě díry, které křičely bolestí, a budou křičet ještě daleko v budoucnosti. Jedna díra po matce, jedna po otci, jedna po sestře. Díry jako tváře. Díry jako oči.

Vlk na nebi zmizel, až na jednu tlapu a – patrně – špičku ocasu. Po plazovi v tlamě nebylo ani stopy.

„Porazili jsme tě,“ zašeptal David a zamířil kolem auta k sedadlu spolujezdce. „Porazili jsme tě, ty mrcho, máš to.“

Tek, zašeptal mu jakýsi usměvavý, trpělivý hlas hluboko v nitru. Tek eh leh. Tek eh wen.

Pracně od něj odvrátil svou mysl i srdce.

Běž za svým kamarádem a udělej si z něho bratra.

Možná. Ale nejdřív do Austinu. S Mary, Stevem a Cynthií. Chtěl s nimi zůstat co nejdéle. Aspoň oni pochopí... a vlastně nikdo jiný pochopit nikdy nemůže. Byli v té jámě spolu.

Když sahal po dveřích auta, zavřel malou kovovou krabičku a nepřítomně ji strčil do kapsy. Najednou se zarazil, volná ruka mu strnula ve vzduchu a kliky dveří se nedotkla.

Něco chybělo; brokový náboj.

Něco přibýlo: kus tuhého papíru.

„Davide?“ zavolal Steve z otevřeného okna nákladáku. „Stalo se něco?“

Zavrtěl hlavou, jednou rukou otevíral dveře a druhou vytahoval z kapsy složený papír. Byl modrý. A byl čímsi povědomý, i když si nemohl vzpomenout, že by ten papír měl včera v kapse. Byla v něm zubatá díra, jako by byl na

něco připíchnutý. Jako by –

Nech tu svou omluvenku.

To bylo to poslední, co mu řekl hlas loni na podzim, když se pomodlil k Bohu, aby uzdravil Briana. Nechápal to, ale poslechl, připíchl modrý papír na hlavičku hřebíku. Když příště přišel na Vyhlídku Vietkongu – za týden? Za čtrnáct dní? – byl papír pryč. Vzal si ho nějaký kluk, který si chtěl třeba zapsat telefonní číslo holky, nebo ho odfoukl vítr. Jenomže... teď byl tady.

Chci jenom lásku, potřebuji jenom lásku.

Felix Cavaliere, zpěv, skvělá muzika.

Ne, pomyslel si. To není možné.

„Davide?“ Mary. Daleko. „Davide, co je?“

To není možné, pomyslel si znovu, ale když papír rozložil, slova natištěná v záhlaví byla důvěrně známá:

ZÁPADOWENTWORTHSKÁ STŘEDNÍ ŠKOLA

100 Viland Avenue

Potom velkými černými písmeny:

OMLUVEN Z VYUČOVÁNÍ.

A nakonec:

Rodič omluveného studenta musí tuto omluvenku podepsat.

Omluvenku je nutno vrátit do kanceláře školy.

Jenomže teď tam bylo ještě něco. Pod posledním natištěným řádkem přibyl krátký nadrápaný vzkaz.

Cosi se v něm pohnulo. Cosi velikého. Hrdlo se mu sevřelo, pak povolilo a vydalo dlouhé zakvilení, plné žalu. David se začal kývat, držel se při tom střechy acury, a pak si opřel čelo o paži a rozvzlykal se. Z velké dálky slyšel, jak se otevírají dveře nákladáku, slyšel, jak k němu běží Steve a Cynthia. Plakal. Myslel na Páj, jak chovala panenku a usmívala se na něj. Myslel na matku, tancující při rádiu v prádelně s žehličkou v ruce a rozesmátou nad vlastní pošetilostí. Myslel na svého otce, jak sedí na verandě s nohama opřenýma o zábradlí, knihu v jedné ruce a pivo v druhé, jak mu mává, když se vrací domů od Briana, vede kolo po příjezdové cestě ke garáži a už je skoro tma. Myslel na to, jak moc je měl rád, jak moc je bude mít vždycky rád.

A na Johnnyho. Johnnyho stojícího na temném okraji Čínské šachty, jak říká, Někdy nás donutí žít.

David plakal s hlavou skloněnou a omluvenkou zmuchlanou v sevřené pěsti, ta obrovská věc v něm se pořád pohybovala, podobala se sesuvu půdy... ale možná nebyla tak pustošivá.

Možná, nakonec, nebyla tak pustošivá.

„Davide?“ To byl Steve, třásl jím. „Davide!“

„Nic mi není,“ řekl, zvedl hlavu a utřel si oči roztřesenou rukou.

„Co se stalo?“

„Nic. Jsem v pořádku. Běžte. Pojedeme za vámi.“

Cynthia se na něj pochybovačně dívala. „Určitě?“

Přikývl.

Vrátili se, ale pořád se po něm ohlíželi, David jim dokázal zamávat. Potom nasedl do acury a zavřel dveře.

„Co se stalo?“ zeptala se Mary. „Co jsi to našel?“

Natáhla ruku po složeném kusu tuhého modrého papíru, ale David si ho prozatím nechal. „Pamatuješ, jak tě ten policajt hodil do věznice, kde jsme byli zavření?“ zeptal se. „Jak jsi šla po té pušce?“

„Na to nikdy nezapomenu.“

„Když ses s ním prala, ze stolu spadl jeden náboj a skutálel se ke mně. Když se mi naskytla příležitost, sebral jsem ho. Johnny mi ho musel ukrást z kapsy, když mě držel. V tom dole. Když umřel táta. Johnny tím nábojem odpálil ANFO. A když mi ho vytahoval z kapsy, strčil tam tohle.“

„Co tam strčil? Co je to?“

„Je to moje omluvenka ze školy v Ohio. Loni na podzim jsem ji připíchl na hřebík na jenom stromě a nechal ji tam.“

„Na strom v Ohio. Loni na podzim.“ Zamyšleně se na něj dívala, oči měla velmi velké a nehybné. „Loni na podzim!“

„Ano. Takže nevím, kde to vzal... a nevím, kde to schoval. Když byl v prachárně, přinutil jsem ho, aby obrátil všechny kapsy. Báł jsem se, že třeba sebral některého ken teha. Nic u sebe neměl. Svlékl se až do prádla, a nic u sebe neměl.“

„Ach, Davide,“ vzdychla.

Přikývl a podal jí modrou omluvenku. „Steve bude vědět, jestli je to jeho rukopis,“ řekl. „Vsadím se o milión dolarů, že je.“

Davide –

Drž si před mumii náskok

I Jan 4/8 Nezapomeň!

Četla si naškrábaný vzkaz, pohybovala při tom rty. „Vsadila bych se taky o milión, kdybych nějaký měla, že je to jeho

písmo,“ řekla. „Rozumíš tomu odkazu, Davide?“

David si vzal modrou omluvenku zpátky. „Jistě. První list Janův, kapitola čtvrtá, verš osmý. „Bůh je láska.““

Dlouho se na něj dívala. „Je, Davide? Je láska?“

„Ach ano.“ David složil omluvenku, jak byla složena předtím. „Myslím, že je tak nějak... všechno.“

Cynthia zamávala. Mary na ni také zamávala a zvedla palce. Steve vyjel a Mary vyrazila za ním, kola acury se neochotně prokousala první návějí písku a pak nabrala rychlost.

David se opřel hlavou o sedadlo, zavřel oči a začal se modlit.